

Dziennik Urzędowy L 173

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

12 czerwca 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE ⁽¹⁾ 1

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 597/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach 62

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 598/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Unii w ramach zrównoważonego podejścia oraz uchylające dyrektywę 2002/30/WE 65

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 599/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania 79

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012 ⁽¹⁾ 84

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽¹⁾ 149

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) 179

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾ 190

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE ⁽¹⁾ 349

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 596/2014

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Prawdziwy rynek wewnętrzny usług finansowych ma decydujące znaczenie dla wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii.
- (2) Spójność, efektywność i przejrzystość rynku finansowego wymaga integralności rynku. Sprawne działanie rynków papierów wartościowych oraz zaufanie społeczne do rynków to warunki niezbędne do wzrostu gospodarczego i dobrobytu. Nadużycia na rynku mają negatywny wpływ na integralność rynków finansowych oraz zaufanie społeczne do papierów wartościowych i instrumentów pochodnych.
- (3) W dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ uzupełniono i zaktualizowano unijne ramy prawne mające chronić integralność rynku. Jednak ze względu na zmiany legislacyjne, rynkowe i technologiczne, jakie zaszły od czasu wejścia w życie tej dyrektywy, które przyniosły znaczne modyfikacje w otoczeniu finansowym, dyrektywę tę należy obecnie zastąpić. Nowy instrument ustawodawczy jest także potrzebny, aby zapewnić jednolite zasady i jasność kluczowych pojęć oraz jednolity zbiór przepisów, zgodnie z wnioskami ze sprawozdania z dnia 25 lutego 2009 r. sporządzonego przez grupę wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE, pod przewodnictwem Jacquesa de Larosière'a („grupa de Larosière'a”).

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.6.2012, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 64.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16).

- (4) Potrzebne jest ustanowienie bardziej jednolitych i wyraźniejszych ram w celu zachowania integralności rynku, uniknięcia ewentualnego arbitrażu regulacyjnego, zapewnienia nieuchronności poniesienia odpowiedzialności w przypadku usiłowania manipulacji oraz zwiększenia pewności prawa i zmniejszenia złożoności przepisów regulacyjnych dla uczestników rynku. Niniejsze rozporządzenie ma w istotnej mierze przyczynić się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i dlatego też jego podstawą powinien być art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), tak jak jest to interpretowane zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (5) W celu usunięcia pozostałych barier w handlu i znacznych zakłóceń konkurencji wynikających z rozbieżności między przepisami krajowymi oraz w celu zapobieżenia powstawaniu wszelkich dalszych wynikających stąd barier w handlu i znacznych zakłóceń konkurencji należy zatem przyjąć rozporządzenie ustanawiające bardziej jednolitą interpretację unijnych ram dotyczących nadużyć na rynku, jaśniej określając zasady mające zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich. Nadanie formy rozporządzenia wymogom dotyczącym zwalczania nadużyć na rynku zapewni bezpośrednie stosowanie tych wymogów. Powinno to zapewnić jednolite warunki, zapobiegając rozbieżnościom między wymogami krajowymi, jakie mogą wystąpić w wyniku transpozycji dyrektywy. Niniejsze rozporządzenie wymagać będzie przestrzegania tych samych zasad przez wszystkie osoby w całej Unii. Ograniczy ono także złożoność przepisów i koszty ich przestrzegania ponoszone przez przedsiębiorstwa, szczególnie przedsiębiorstwa prowadzące działalność transgraniczną, oraz przyczyni do wyeliminowania zakłóceń konkurencji.
- (6) W komunikacie Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. w sprawie programu „Small Business Act” dla Europy wezwano Unię oraz państwa członkowskie do opracowania przepisów w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych, dostosowania prawodawstwa do potrzeb emitentów działających na rynkach dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), a także ułatwienia dostępu tych emitentów do finansowania. Szereg przepisów dyrektywy 2003/6/WE nakłada na emitentów, szczególnie tych, których instrumenty finansowe dopuszczono do obrotu na rynkach rozwoju MŚP, obciążenia administracyjne, które powinny zostać ograniczone.
- (7) Nadużycie na rynku to pojęcie obejmujące bezprawne zachowanie na rynkach finansowych, a do celów niniejszego rozporządzenia należy je rozumieć jako wykorzystywanie informacji poufnych, bezprawne ujawnianie informacji poufnych oraz manipulacje na rynku. Zachowanie takie uniemożliwia pełną i właściwą przejrzystość rynku, która stanowi warunek konieczny do umożliwienia wszystkim podmiotom gospodarczym obrotu na zintegrowanych rynkach finansowych.
- (8) Zakres dyrektywy 2003/6/WE koncentruje się na instrumentach finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub instrumentach finansowych będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym. W ostatnich latach jednak w coraz większym stopniu prowadzi się obrót instrumentami finansowymi na wielostronnych platformach obrotu (MTF). Istnieją również instrumenty finansowe będące przedmiotem obrotu jedynie na innych rodzajach zorganizowanych platform obrotu (OTF) oraz jedynie poza rynkiem regulowanym (OTC). Zakres niniejszego rozporządzenia powinien zatem obejmować wszelkie instrumenty finansowe będące w obrocie na rynku regulowanym, MTF lub OTF oraz wszelkie inne zachowania lub działania, które mogą mieć wpływ na taki instrument finansowy, niezależnie od tego, czy mają one miejsce w systemie obrotu. W przypadku niektórych rodzajów MTF, które – podobnie jak rynki regulowane – pomagają przedsiębiorstwom finansować działalność gospodarczą poprzez emisję akcji, zakaz nadużyć na rynku ma zastosowanie również w przypadku instrumentów finansowych będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na takim rynku. Dlatego też zakres niniejszego rozporządzenia powinien obejmować instrumenty finansowe będące przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF. Powinno to poprawić ochronę inwestorów, zabezpieczyć integralność rynków oraz zapewnić, by nadużycia na rynku związane z tymi instrumentami były bezwzględnie zakazane.
- (9) Dla celów przejrzystości operatorzy rynku regulowanego, MTF lub OTF powinni niezwłocznie przekazywać właściwemu organowi dane dotyczące instrumentów finansowych, które zostały dopuszczone do obrotu, które są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu lub które są przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Należy dokonać drugiego powiadomienia, kiedy dany instrument przestaje być dopuszczony do obrotu. Te obowiązki powinny mieć zastosowanie również do instrumentów finansowych będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu w ich systemie obrotu, oraz do instrumentów finansowych, które dopuszczono do obrotu przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Powiadomienia powinny być składane do Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) przez właściwe organy, a EUNGiPW powinien publikować wykaz wszystkich zgłoszonych instrumentów finansowych. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do instrumentów finansowych niezależnie od tego, czy figurują one w wykazie publikowanym przez EUNGiPW.
- (10) Niektóre instrumenty finansowe niebędące przedmiotem obrotu w systemie obrotu mogą być wykorzystywane do nadużyć na rynku. Obejmuje to instrumenty finansowe, których cena lub wartość zależy od instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu lub ma na nie wpływ lub których obrót ma

wpływ na cenę lub wartość innych instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Przykładem sytuacji, w której instrumenty takie mogą być wykorzystane do celów nadużycia na rynku, są informacje poufne dotyczące akcji lub obligacji, które mogą być wykorzystane do zakupu instrumentów pochodnych od tych akcji lub obligacji, lub indeksu, którego wartość zależy od tych akcji lub obligacji. Jeżeli cena instrumentu finansowego jest wykorzystywana jako cena referencyjna, to instrument pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym może być wykorzystany do uzyskania korzyści z manipulowania cenami lub do manipulowania cenami instrumentu finansowego będącego przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Inny przykład to planowana emisja kolejnej transzy papierów wartościowych, które w innej sytuacji nie byłyby objęte zakresem niniejszego rozporządzenia, lecz obrót tymi papierami wartościowymi może wpływać na cenę lub wartość papierów wartościowych notowanych na rynku regulowanym objętych zakresem niniejszego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie obejmuje również sytuację, w której cena lub wartość instrumentu będącego przedmiotem obrotu w systemie obrotu zależy od instrumentu będącego przedmiotem obrotu OTC. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie do kontraktów towarowych na rynku kasowym, których cena bazuje na cenie instrumentu pochodnego, a także do zakupu kontraktów towarowych na rynku kasowym będących odniesieniem dla instrumentów finansowych.

- (11) Obrót papierami wartościowymi lub instrumentami powiązаныmi w celu stabilizacji papierów wartościowych lub obrót akcjami własnymi w ramach programów odkupu może być uzasadniony ze względów gospodarczych i należy go zatem w określonych okolicznościach wyłączyć z zakazu nadużyć na rynku, pod warunkiem że dane działania prowadzone są z zachowaniem niezbędnej przejrzystości i ujawniane są odpowiednie informacje dotyczące stabilizacji lub programu odkupu.
- (12) Obrót akcjami własnymi w ramach programów odkupu i stabilizacji instrumentu finansowego, które nie zostały objęte wyłączeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, nie powinny być jako taki uważany za stanowiący nadużycie na rynku.
- (13) Państwa członkowskie, członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), ministerstwa i inne agencje oraz spółki celowe jednego lub kilku państw członkowskich, a także Unia i niektóre inne organy publiczne lub osoby działające w ich imieniu nie powinny być ograniczane w prowadzeniu polityki pieniężnej, dewizowej lub zarządzania długiem publicznym, jeżeli ich działania są podejmowane w interesie publicznym i wyłącznie w celu prowadzenia wspomnianej polityki. Również transakcje, zlecenia ani zachowania Unii, spółki celowej jednego lub kilku państw członkowskich, Europejskiego Banku Inwestycyjnego, Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej, Europejskiego Mechanizmu Stabilności lub międzynarodowej instytucji finansowej utworzonej przez przynajmniej dwa państwa członkowskie nie powinny być ograniczone w gromadzeniu funduszy i świadczeniu pomocy finansowej ich członkom. Takie wyłączenie z zakresu niniejszego rozporządzenia można zgodnie z niniejszym rozporządzeniem rozszerzyć na niektóre organy publiczne mające za zadanie zarządzanie długiem publicznym lub interweniujące w tym zarządzaniu, a także na banki centralne państw trzecich. Jednocześnie tych wyłączeń dotyczących polityki pieniężnej, dewizowej lub zarządzania długiem publicznym nie należy rozszerzać na przypadki, gdy te organy publiczne dokonują transakcji, składają zlecenia lub podejmują zachowania, inne niż służące realizacji wspomnianej polityki, lub gdy osoby pracujące dla tych organów dokonują transakcji, składają zlecenia lub podejmują zachowania na własny rachunek.
- (14) Racjonalni inwestorzy opierają swoje decyzje inwestycyjne na informacjach, którymi już dysponują, tj. na informacjach dostępnych *ex ante*. Na pytanie, czy podejmując decyzję inwestycyjną, racjonalny inwestor prawdopodobnie wzięłyby pod uwagę określoną informację, należy więc odpowiedzieć na podstawie informacji dostępnych *ex ante*. Ocena taka musi uwzględniać spodziewany wpływ informacji w świetle całokształtu powiązanej działalności emitenta, niezawodność źródła informacji oraz wszelkie inne zmienne rynkowe, które w danych okolicznościach mogą wpłynąć na instrumenty finansowe, powiązane kontrakty towarowe na rynku kasowym lub produkty sprzedawane na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji.
- (15) Informacje *ex post* mogą służyć do sprawdzenia przypuszczeń co do tego, czy informacje *ex ante* miały wpływ na cenę, nie mogą jednak służyć do podejmowania działań wobec osób, które wyciągnęły prawidłowe wnioski z dostępnych im informacji *ex ante*.
- (16) Jeżeli informacja poufna dotyczy procesu, który przebiega etapowo, zarówno każdy etap tego procesu, jak i cały proces mogą stanowić informacje poufne. Etap pośredni w długotrwałym procesie może sam w sobie stanowić zbiór okoliczności lub wydarzenie zaistniałe lub co do którego – w oparciu o ogólną ocenę czynników występujących w danym czasie – można realnie oczekiwać, że zaistnieje lub wystąpi. Pojęcia tego nie należy jednak interpretować w ten sposób, że należy uwzględnić istotność wpływu tego zbioru okoliczności lub tego wydarzenia na ceny danych instrumentów finansowych. Etap pośredni powinien być uznany za informację poufną, jeżeli sam w sobie spełnia kryteria określone w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do informacji poufnych.

- (17) Informacja dotycząca wydarzenia lub zbioru okoliczności będących pośrednim etapem w długotrwałym procesie może dotyczyć na przykład stanu negocjacji w sprawie kontraktów, warunków wstępnie ustalonych podczas negocjacji w sprawie kontraktów, możliwości emisji instrumentów finansowych, warunków obrotu instrumentami finansowymi, wstępnych warunków emisji instrumentów finansowych lub rozważenia możliwości zakwalifikowania instrumentu finansowego do głównego indeksu lub skreślenia instrumentu finansowego z takiego indeksu.
- (18) Pewność prawa dla uczestników rynku należy zagwarantować poprzez bliższe określenie dwóch elementów kluczowych dla definicji informacji poufnych, tj. precyzyjnego charakteru tych informacji oraz istotności ich potencjalnego wpływu na ceny instrumentów finansowych, powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym lub produktów sprzedawanych na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji. W przypadku instrumentów pochodnych opartych na produktach energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym za informacje poufne należy uznać w szczególności informacje, których ujawnienie jest wymagane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 ⁽¹⁾.
- (19) Celem niniejszego rozporządzenia nie jest wprowadzenie zakazu prowadzenia przez akcjonariuszy i kierownictwo rozmów o charakterze ogólnym na temat danego emitenta, dotyczących działalności i sytuacji na rynku. Tego typu stosunki mają zasadnicze znaczenie dla skutecznego funkcjonowania rynków i nie powinny być zakazane w drodze niniejszego rozporządzenia.
- (20) Rynki kasowe oraz powiązane rynki instrumentów pochodnych są ściśle współzależne i mają charakter globalny, zaś nadużycia na rynku mogą wystąpić na wszystkich rynkach oraz w różnych krajach, co może stwarzać istotne ryzyko systemowe. Jest tak zarówno w przypadku wykorzystywania informacji poufnych, jak i manipulacji na rynku. W szczególności informacja poufna z rynku kasowego może przynieść korzyść osobie zajmującej się obrotem na rynku finansowym. Informacja poufna w odniesieniu do towarowego instrumentu pochodnego powinna być zdefiniowana jako informacja, która zarówno odpowiada ogólnej definicji informacji poufnej w odniesieniu do rynków finansowych, jak i jest objęta wymogiem podawania do wiadomości publicznej zgodnie z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi na szczeblu unijnym lub krajowym, zasadami rynkowymi, kontraktami lub zwyczajami na odpowiednich rynkach towarowych instrumentów pochodnych lub na rynkach kasowych. Przykładem takich zasad jest w szczególności rozporządzenie (UE) nr 1227/2011 w odniesieniu do rynku energii oraz inicjatywa ws. bazy danych organizacji międzybranżowych (JODI) w odniesieniu do ropy naftowej. Informacja taka może być podstawą decyzji uczestników rynku o zawarciu transakcji na towarowych instrumentach pochodnych lub powiązanych kontraktach towarowych na rynku kasowym, dlatego też powinna stanowić informację poufną, którą należy udostępniać publicznie, jeżeli występuje prawdopodobieństwo, że będzie mieć istotny wpływ na ceny takich instrumentów pochodnych lub powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym.

Ponadto strategię manipulacyjną można także rozszerzyć na rynki kasowe i rynki instrumentów pochodnych. Obrót instrumentami finansowymi, w tym towarowymi instrumentami pochodnymi, może służyć do manipulacji powiązanymi kontraktami towarowymi na rynku kasowym, a towarowe kontrakty na rynku kasowym mogą służyć do manipulacji powiązanymi instrumentami finansowymi. Zakaz manipulacji rynkowych powinien uwzględniać te współzależności. Rozszerzanie zakresu niniejszego rozporządzenia na zachowania, które nie dotyczą instrumentów finansowych, na przykład na obrót kontraktami towarowymi na rynku kasowym, które mają wpływ jedynie na rynek kasowy, jest jednak zarówno niezasadne, jak i niewykonalne. W konkretnym przypadku produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym właściwe organy powinny wziąć pod uwagę szczególne elementy definicji zawartych w rozporządzeniu (UE) nr 1227/2011, kiedy stosują zawarte w niniejszym rozporządzeniu definicje informacji poufnych, wykorzystywania informacji poufnych oraz manipulacji na rynku do instrumentów finansowych powiązanych z produktami energetycznymi sprzedawanymi w obrocie hurtowym.

- (21) Zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ Komisja, państwa członkowskie oraz inne oficjalnie wyznaczone organy są odpowiedzialne m.in. za techniczny aspekt wydawania uprawnień do emisji, ich bezpłatne przyznawanie kwalifikującym się sektorom przemysłu i nowym uczestnikom rynku, a ogólniej – za opracowywanie i wdrażanie unijnych ram polityki klimatycznej stanowiącej podstawę wydawania uprawnień do emisji nabywcom podlegającym unijnemu systemowi handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS). Przy wykonywaniu tych obowiązków wspomniane organy publiczne mogą mieć dostęp m.in. do informacji niejawnych mających potencjalnie wpływ na kształtowanie się cen, a zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE mogą być zobowiązane do wykonywania pewnych operacji rynkowych związanych z uprawnieniami do emisji. W konsekwencji klasyfikacji uprawnień do emisji jako instrumentów finansowych w ramach przeglądu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ instrumenty te będą również objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

W celu zachowania zdolności Komisji, państw członkowskich i innych oficjalnie wyznaczonych organów do opracowywania i wdrażania polityki klimatycznej Unii, działania tych organów publicznych powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, o ile są one podejmowane w interesie publicznym i bezpośrednio służą realizacji tej polityki oraz dotyczą uprawnień do emisji. Takie wyłączenie nie powinno mieć ujemnego wpływu na ogólną przejrzystość rynku, gdyż na tych organach publicznych spoczywa ustawowy obowiązek działania w sposób zapewniający zorganizowane, uczciwe i niedyskryminujące ujawnianie i dostęp do wszelkich nowych decyzji, zmian i danych, które mogą wpływać na ceny. Co więcej, w dyrektywie 2003/87/WE i przyjętych na jej podstawie środkach wykonawczych przewidziano zabezpieczenia uczciwego i niedyskryminującego ujawniania posiadanych przez organy publiczne szczegółowych informacji mogących mieć wpływ na ceny. Jednocześnie wyłączenie organów publicznych realizujących politykę klimatyczną Unii nie powinno dotyczyć przypadków, w których te organy publiczne prowadzą działania lub transakcje niesłużące realizacji polityki klimatycznej Unii lub gdy osoby pracujące dla tych organów prowadzą takie działania lub dokonują transakcji na własny rachunek.

- (22) Zgodnie z art. 43 TFUE oraz do celów wdrożenia umów międzynarodowych zawartych na mocy TFUE Komisja, państwa członkowskie i inne oficjalnie wyznaczone organy są odpowiedzialne m.in. za realizację wspólnej polityki rolnej oraz wspólnej polityki rybołówstwa. Wykonując te zadania, wspomniane organy publiczne podejmują działania i przyjmują środki mające na celu zarządzanie rynkami rolnymi i połowami, w tym polegające na interwencjach publicznych, nakładaniu dodatkowych opłat celnych lub ich zawieszaniu. Ze względu na zakres stosowania niniejszego rozporządzenia niektóre jego przepisy mające zastosowanie do kontraktów towarowych na rynku kasowym, które mają lub mogą mieć wpływ na instrumenty finansowe, oraz do instrumentów finansowych, których wartość zależy od wartości kontraktów towarowych na rynku kasowym i które mają lub mogą mieć wpływ na kontrakty towarowe na rynku kasowym, należy zapewnić brak ograniczeń w działaniach Komisji, państw członkowskich i innych organów oficjalnie wyznaczonych do realizacji wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa. W celu zachowania zdolności Komisji, państw członkowskich i innych oficjalnie wyznaczonych organów do opracowywania i realizacji wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa działania tych organów publicznych powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, o ile są one podejmowane w interesie publicznym i wyłącznie w ramach realizacji tych polityk. Takie wyłączenie nie powinno mieć ujemnego wpływu na ogólną przejrzystość rynku, gdyż na tych organach publicznych spoczywa ustawowy obowiązek działania w sposób zapewniający zorganizowane, uczciwe i niedyskryminujące ujawnianie i dostęp do wszelkich nowych decyzji, zmian i danych, które mogą wpływać na ceny. Jednocześnie wyłączenie organów publicznych działających w ramach wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa nie powinno dotyczyć przypadków, w których te organy publiczne prowadzą działania lub transakcje niesłużące realizacji wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa lub gdy osoby pracujące dla tych organów prowadzą takie działania lub transakcje na własny rachunek.
- (23) Podstawową cechą wykorzystywania informacji poufnych jest nieuczciwe uzyskiwanie korzyści z informacji poufnych ze szkodą dla osób trzecich niemających dostępu do takich informacji, co oznacza zagrożenie dla integralności rynków finansowych i dla zaufania inwestorów. W związku z tym zakaz wykorzystywania informacji poufnych powinien mieć zastosowanie, gdy osoba będąca w posiadaniu informacji poufnych nieuczciwie korzysta z przewagi płynącej z posiadania tych informacji, dokonując transakcji rynkowych w związku z tymi informacjami przez nabywanie lub zbywanie albo usiłowanie nabycia lub zbycia, anulowanie lub zmianę albo usiłowanie anulowania lub zmiany zlecenia nabycia lub zbycia, na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej, pośrednio lub bezpośrednio, instrumentów finansowych, których dotyczą dane informacje. Wykorzystywanie informacji poufnych może również polegać na obrocie uprawnieniami do emisji i instrumentami pochodnymi oraz na składaniu ofert na aukcjach uprawnień do emisji lub innych produktów sprzedawanych na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1031/2010⁽¹⁾.
- (24) Jeżeli osoba prawna lub fizyczna będąca w posiadaniu informacji poufnych nabywa lub zbywa albo usiłuje nabyć lub zbyć, na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej, pośrednio lub bezpośrednio, instrumenty finansowe, których dotyczą dane informacje, powinno istnieć domniemanie, że osoba ta wykorzystwała te informacje. Domniemanie to nie narusza prawa do obrony. Pytanie, czy dana osoba naruszyła zakaz wykorzystywania informacji poufnych lub usiłowała wykorzystać informacje poufne, należy analizować w świetle celu niniejszego rozporządzenia, jakim jest ochrona integralności rynku finansowego i podnoszenie zaufania inwestorów, które z kolei opiera się na zapewnieniu inwestorom równych warunków działania i ochrony przed nadużywaniem informacji poufnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 302 z 18.11.2010, s. 1).

- (25) Zlecenia złożone zanim dana osoba weszła w posiadanie informacji poufnych nie powinny być uznawane za wykorzystywanie informacji poufnych. Jednak od chwili wejścia tej osoby w posiadanie informacji poufnych powinno istnieć domniemanie, że wszelkie związane z tymi informacjami zmiany w zleceniach złożonych przed wejściem w posiadanie takich informacji, w tym anulowanie lub zmiana zlecenia albo usiłowanie anulowania lub zmiany zlecenia, stanowi wykorzystywanie informacji poufnych. Domniemanie to można jednakże obalić, jeżeli dana osoba wykaże, że nie skorzystała z informacji poufnych, zawierając transakcję.
- (26) Wykorzystywanie informacji poufnych może polegać na nabywaniu lub zbywaniu instrumentu finansowego lub produktu sprzedawanego na aukcji na podstawie uprawnień do emisji lub na anulowaniu lub zmianie zlecenia albo na usiłowaniu nabycia lub zbycia instrumentu finansowego lub anulowania lub zmiany zlecenia przez osobę, która wie lub powinna wiedzieć, że dane informacje są informacjami poufnymi. Z tego względu właściwe organy powinny ocenić, co racjonalna osoba posiadająca przeciętną wiedzę wie lub powinna była wiedzieć w danych okolicznościach.
- (27) Niniejsze rozporządzenie należy interpretować w sposób spójny ze środkami przyjętymi przez państwa członkowskie w celu ochrony interesów posiadaczy zbywalnych papierów wartościowych dających prawa głosu w spółce (lub mogących dawać takie prawa w wyniku wykonywania praw lub konwersji), kiedy spółka ta jest przedmiotem publicznej oferty przejęcia lub każdej innej proponowanej zmiany kontroli. W szczególności niniejsze rozporządzenie należy interpretować w sposób spójny z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi w odniesieniu do ofert przejęcia, transakcji łączenia i innych transakcji mających wpływ na własność lub kontrolę nad spółkami, nadzorowanych przez organy nadzoru wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾.
- (28) Badań i szacunków sporządzonych na podstawie danych dostępnych publicznie nie należy uważać samych w sobie za informacje poufne, a sam fakt, iż dana transakcja jest przeprowadzana na podstawie badań czy szacunków, nie powinien być uznawany za wykorzystywanie informacji poufnych. Jednak na przykład w sytuacji, gdy publikacja lub rozpowszechnienie informacji jest rutynowo oczekiwane przez rynek i gdy taka publikacja lub takie rozpowszechnianie jest elementem procesu kształtowania cen instrumentów finansowych lub gdy informacje te przedstawiają opinie uznanego komentatora rynku lub instytucji, mogących mieć wpływ na ceny powiązanych instrumentów finansowych, informacje takie mogą stanowić informacje poufne. Podmioty rynkowe muszą zatem rozważyć zakres, w jakim dane informacje nie są dostępne publicznie, oraz potencjalny wpływ na instrumenty finansowe będące przedmiotem obrotu, zanim dane informacje zostaną opublikowane lub rozpowszechnione, by ustalić, czy obrót takimi instrumentami odbywałby się na podstawie informacji poufnych.
- (29) Aby uniknąć nieumyślnego zakazywania uprawnionych form działalności finansowej, czyli takich, przy których nie dochodzi do nadużyć na rynku, należy uznać pewne zachowania za prawnie dopuszczalne. Może to obejmować na przykład uznanie roli animatorów rynku, którzy działając zgodnie z przepisami prawa, zapewniają płynność papierom wartościowym notowanym na danym rynku.
- (30) Sam fakt, że animatorzy rynku lub osoby upoważnione do działania jako kontrahenci ograniczają się do prowadzenia działalności gospodarczej, co do której prowadzenia posiadają uprawnienie, polegające na kupnie lub sprzedaży instrumentów finansowych, albo też że osoby upoważnione do realizacji zleceń w imieniu osób trzecich posiadających informacje poufne ograniczają się do sumiennego wykonania, anulowania lub zmiany zlecenia, nie powinien być uznawany za wykorzystywanie informacji poufnych. Jednak ustanowiona w niniejszym rozporządzeniu ochrona animatorów rynku, podmiotów upoważnionych do działania w charakterze kontrahentów lub osób upoważnionych do wykonywania zleceń w imieniu osób trzecich posiadających informacje poufne nie obejmuje działań wyraźnie zakazanych na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym na przykład praktyki znanej jako „front-running” (dokonywanie własnych transakcji na podstawie wiedzy o zleceniach klientów). W przypadku gdy osoby prawne zastosowały wszelkie racjonalne środki, by zapobiec wystąpieniu nadużycia na rynku, jednak zatrudnione przez nie osoby fizyczne popełniają nadużycie na rynku w imieniu osoby prawnej, nie należy tego uznać za nadużycie na rynku popełnione przez daną osobę prawną. Innym przykładem sytuacji, której nie należy uznać za wykorzystywanie informacji poufnych, są transakcje prowadzone w celu wywiązania się z wcześniejszego zobowiązania, które stało się wymagalne. Sam fakt posiadania dostępu do informacji poufnych dotyczących innej spółki i wykorzystywanie ich w kontekście publicznej oferty przejęcia w celu uzyskania kontroli nad tą spółką lub dążenia do połączenia się z tą spółką nie powinien sam w sobie być uznany za wykorzystywanie informacji poufnych.

(¹) Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12).

- (31) Ponieważ nabywanie lub zbywanie instrumentów finansowych koniecznie wymaga uprzedniej decyzji w sprawie nabycia lub zbycia, podjętej przez osobę dokonującą jednej z tych transakcji, sam fakt dokonania takiego nabycia lub zbycia nie powinien być uznawany za wykorzystania informacji poufnych. Działanie na podstawie własnych planów i strategii handlowych nie powinno być uznawane za wykorzystywanie informacji poufnych. Jednak żadna z tych osób prawnych lub fizycznych nie powinna być chroniona z racji wykonywanego zawodu; powinny być one chronione tylko pod warunkiem, że działają we właściwy i odpowiedni sposób, spełniając zarówno standardy oczekiwane w ich zawodzie, jak i określone w niniejszym rozporządzeniu, czyli ochrony integralności rynku i inwestorów. Można uznać, że nastąpiło naruszenie, jeżeli właściwy organ ustali, że do wspomnianych transakcji, zleceń lub zachowań doszło z nieuprawnionego powodu lub że dana osoba wykorzystwała informacje poufne.
- (32) Badania rynku to interakcje między sprzedającym instrumenty finansowe a co najmniej jednym potencjalnym inwestorem przed ogłoszeniem transakcji, mające na celu ocenę zainteresowania potencjalnych inwestorów możliwą transakcją oraz ustalenie jej ceny, wielkości i struktury. Badania rynku mogą obejmować pierwszą lub kolejną ofertę danych papierów wartościowych i różnią się od zwykłego obrotu. Są niezwykle cennym narzędziem poznawania opinii potencjalnych inwestorów, intensyfikacji dialogu z akcjonariuszami, zapewniania sprawnego obrotu oraz uzgadniania stanowisk emitentów, dotychczasowych akcjonariuszy i potencjalnych nowych inwestorów. Mogą przynosić w szczególności korzyści, kiedy brak jest zaufania do rynku lub odpowiedniego wskaźnika referencyjnego lub kiedy rynki są niestabilne. W związku z tym możliwość prowadzenia badań rynku jest istotna dla właściwego funkcjonowania rynków finansowych, a badań rynku jako takich nie należy uznawać za nadużycie na rynku.
- (33) Przykłady badań rynku obejmują sytuacje, w których przedsiębiorstwo sprzedające prowadziło z emitentem rozmowy na temat potencjalnej transakcji i postanowiło ocenić zainteresowanie potencjalnego inwestora, by określić warunki transakcji; kiedy emitent zamierza ogłosić finansowanie dłużne lub dodatkową emisję akcji i przedsiębiorstwo sprzedające kontaktuje się z kluczowymi inwestorami, podając im pełne brzmienie warunków transakcji, by uzyskać zobowiązanie finansowe do udziału w transakcji; kiedy strona sprzedająca dąży do sprzedaży znacznego pakietu papierów wartościowych w imieniu inwestora i chce ocenić potencjalne zainteresowanie innych potencjalnych inwestorów tymi papierami wartościowymi.
- (34) Prowadzenie badań rynku może wymagać ujawnienia potencjalnym inwestorom informacji poufnych. Zazwyczaj możliwość osiągnięcia korzyści finansowych z obrotu w oparciu o informacje poufne przekazane w ramach badań rynku wystąpi tylko wtedy, gdy istnieje rynek instrumentu finansowego będącego przedmiotem badań rynku lub powiązanego instrumentu finansowego. Ze względu na harmonogram takich rozmów możliwe jest ujawnienie potencjalnemu inwestorowi informacji poufnych w czasie badań rynku już po tym, jak dany instrument finansowy zostanie dopuszczony do obrotu na rynku regulowanym lub zostanie wprowadzony do obrotu na MTF lub OTF. Przed zainicjowaniem badania rynku uczestnik rynku ujawniający informacje powinien ocenić, czy badanie to będzie się wiązać z ujawnieniem informacji poufnych.
- (35) Informację poufną należy uznać za ujawnioną w sposób uprawniony, jeżeli zostaje ujawniona w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków danej osoby. Jeżeli badanie rynku pociąga za sobą ujawnienie informacji poufnych, ujawniającego uczestnika rynku uzna się za działającego w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków, jeżeli z chwilą ujawnienia informacji poinformuje on osobę, której ujawnia informacje, że może ona otrzymać informacje poufne, i uzyska od niej zgodę na jej otrzymanie, oraz poinformuje ją, że przepisy niniejszego rozporządzenia ograniczą jej możliwość dokonywania lub zlecania transakcji lub działania w oparciu o te informacje, że niezbędne jest podjęcie racjonalnych działań w celu bieżącej ochrony poufności informacji oraz że osoba ta musi poinformować ujawniającego uczestnika rynku o tożsamości wszystkich osób fizycznych i prawnych, którym informacje te są ujawniane w ramach opracowywania odpowiedzi na badanie rynku. Ujawniający uczestnik rynku powinien również wywiązać się z obowiązków, które zostaną określone szczegółowo w regulacyjnych standardach technicznych, dotyczących przechowywania danych dotyczących ujawnianych informacji. Nie powinno domniemywać się, że uczestnicy rynku nieprzestrzegający niniejszego rozporządzenia przy prowadzeniu badań rynku bezprawnie ujawnili informacje poufne, natomiast nie powinni oni mieć możliwości skorzystania z wyjątku przyznanego podmiotom, które postępowały zgodnie z tymi przepisami. Pytanie, czy naruszyli oni zakaz bezprawnego ujawniania informacji poufnych, należy analizować w świetle wszystkich stosownych przepisów niniejszego rozporządzenia, a wszyscy ujawniający uczestnicy rynku powinni, zanim zainicjują badania rynku, podlegać obowiązkowi odnotowania na piśmie, czy w ich ocenie dane badanie rynku pociągnie za sobą ujawnienie informacji poufnych.

- (36) Potencjalni inwestorzy objęci badaniem rynku powinni z kolei ocenić, czy ujawnione im informacje stanowią informacje poufne uniemożliwiające im zawieranie transakcji na ich podstawie lub dalsze ujawnianie tych informacji. Potencjalni inwestorzy nadal podlegają zasadom dotyczącym wykorzystywania informacji poufnych i bezprawnego ujawniania informacji poufnych ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu. W celu wsparcia potencjalnych inwestorów w tej ocenie oraz ustalenia, jakie działania powinni oni podjąć, by nie naruszyć niniejszego rozporządzenia, EUNGiPW powinien wydać wytyczne.
- (37) W rozporządzeniu (UE) nr 1031/2010 przewidziano dwa równoległe systemy dotyczące nadużyć na rynku, mające zastosowanie do sprzedaży uprawnień do emisji na aukcji. Jednakże w wyniku sklasyfikowania uprawnień do emisji jako instrumentów finansowych niniejsze rozporządzenie powinno stanowić jednolity zbiór przepisów w zakresie środków zwalczania nadużyć na rynku, mających zastosowanie do całokształtu pierwotnego i wtórnego rynku uprawnień do emisji. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć także zastosowanie do zachowań lub transakcji, w tym ofert, dotyczących sprzedaży na aukcji platformie aukcyjnej zatwierdzonej jako rynek regulowany uprawnień do emisji lub innych produktów sprzedawanych na aukcji na podstawie uprawnień do emisji, nawet gdy produkty sprzedawane na aukcji nie są instrumentami finansowymi, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010.
- (38) W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć środki dotyczące manipulacji na rynku pozwalające na dostosowanie do nowych form obrotu lub nowych strategii stanowiących potencjalne nadużycia. W celu odzwierciedlenia faktu, że obrót instrumentami finansowymi staje się coraz bardziej zautomatyzowany, pożądane jest, aby w definicji manipulacji na rynku podać przykłady konkretnych strategii stanowiących nadużycia, które mogą zostać przeprowadzone za pomocą wszelkich dostępnych środków obrotu, w tym transakcji algorytmicznych i handlu wysokiej częstotliwości. Podane przykłady nie mają być ani wyczerpujące, ani też nie mają sugerować, jakoby te same strategie zrealizowane przy użyciu innych środków nie stanowiły nadużyć.
- (39) Zakazy nadużyć na rynku powinny również obejmować osoby współdziałające w popełnianiu nadużycia na rynku. Przykłady mogą obejmować m.in. pośredników opracowujących i rekomendujących strategię obrotu, której wynikiem ma być nadużycie na rynku, osoby zachęcające osobę posiadającą informacje poufne do ich bezprawnego ujawnienia lub osoby opracowujące oprogramowanie we współpracy z osobą zlecającą lub zawierającą transakcję na instrumentach finansowych w celu ułatwienia nadużycia na rynku.
- (40) Aby zapewnić możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności zarówno osoby prawnej, jak i wszystkich osób fizycznych biorących udział w podejmowaniu decyzji przez osobę prawną, należy uznać poszczególne krajowe mechanizmy prawne występujące w państwach członkowskich. Takie mechanizmy powinny być zbieżne z metodami przypisywania odpowiedzialności w prawie krajowym.
- (41) Aby uzupełnić zakaz manipulacji na rynku, niniejsze rozporządzenie powinno obejmować zakaz usiłowania dokonywania manipulacji na rynku. Usiłowanie dokonania manipulacji na rynku należy odróżniać od zachowań, co do których istnieje prawdopodobieństwo, że doprowadzą do manipulacji na rynku, gdyż oba te działania są zakazane na mocy niniejszego rozporządzenia. Usiłowanie takie może obejmować sytuacje, w których dane działanie rozpoczęto, ale go nie dokończono, np. w wyniku niezadziałania technologii lub złożenia zlecenia transakcji, które nie zostało zrealizowane. Zakaz usiłowania dokonania manipulacji na rynku jest konieczny, by umożliwić właściwym organom nakładanie sankcji za takie usiłowanie.
- (42) Bez uszczerbku dla celu niniejszego rozporządzenia i jego przepisów mających bezpośrednie zastosowanie osoba zawierająca transakcje lub składająca zlecenia, które można uznać za stanowiące manipulację na rynku, może być w stanie wykazać, że zawierając takie transakcje lub wydając takie zlecenia, kierowała się uprawnionymi powodami, oraz że te transakcje i zlecenia były zgodne z praktyką przyjętą na danym rynku. Istnienie przyjętej praktyki rynkowej może ustalić wyłącznie właściwy organ odpowiedzialny za nadzorowanie nadużyć na danym rynku. Praktyki przyjętej na danym rynku nie można uznać za mającą zastosowanie do innych rynków, chyba że organy właściwe dla takich innych rynków oficjalnie zaakceptowały tę praktykę. Nadal możliwe jest uznanie, że doszło do naruszenia, jeżeli właściwy organ ustali istnienie nieuprawnionego powodu wykonania tych transakcji lub złożenia tych zleceń.
- (43) Niniejsze rozporządzenie powinno także wyjaśniać, iż manipulacja na rynku lub usiłowanie dokonania manipulacji na rynku dotyczącej instrumentu finansowego może przyjąć postać wykorzystywania powiązanych instrumentów finansowych, takich jak instrumenty pochodne będące w obrocie w innym systemie obrotu lub OTC.

- (44) Cena wielu instrumentów finansowych jest ustalana na podstawie wskaźników referencyjnych. Faktyczna manipulacja lub usiłowanie manipulacji wskaźnikami referencyjnymi, w tym międzybankowymi stopami procentowymi, może mieć poważny wpływ na zaufanie do rynku i przynieść znaczne straty dla inwestorów lub rzeczywiste zakłócenia w gospodarce. W celu zachowania integralności rynków oraz zagwarantowania właściwym organom możliwości egzekwowania wyraźnego zakazu manipulowania wskaźnikami referencyjnymi konieczne jest zatem wprowadzenie przepisów szczegółowych dotyczących wskaźników referencyjnych. Przepisy te powinny obejmować wszystkie publikowane wskaźniki referencyjne, w tym wskaźniki dostępne w internecie zarówno nieodpłatnie, jak i za opłatą, takie jak wskaźniki referencyjne swapów ryzyka kredytowego (CDS) oraz indeksy indeksów. Należy uzupełnić ogólny zakaz manipulacji na rynku przez wprowadzenie zakazu manipulowania samym wskaźnikiem referencyjnym oraz przekazywania fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji, dostarczania fałszywych lub wprowadzających w błąd danych lub podejmowania jakichkolwiek innych działań stanowiących manipulację obliczaniem wskaźnika referencyjnego, jeżeli obliczanie to zdefiniowano szeroko, by obejmowało ono otrzymywanie i ocenę wszystkich danych dotyczących obliczania danego wskaźnika referencyjnego, a w szczególności danych przetworzonych, również jeśli chodzi o metodologię opracowywania wskaźnika referencyjnego, jeżeli jest ona w całości lub w części oparta na algorytmach lub na ocenie. Wskazane przepisy uzupełniają rozporządzenie (UE) nr 1227/2011, zakazujące celowego dostarczania fałszywych informacji przedsiębiorstwom, które dokonują szacowania cen lub sporządzają sprawozdania rynkowe dotyczące produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, co prowadzi do wprowadzenia w błąd uczestników rynku działających na podstawie takich szacunków cen lub sprawozdań rynkowych.
- (45) Aby zapewnić jednolite warunki na rynku w systemach i platformach obrotu podlegających niniejszemu rozporządzeniu, od każdej osoby prowadzącej działalność na rynkach regulowanych, MTF i OTF powinno się wymagać ustanowienia i utrzymywania skutecznych rozwiązań, systemów i procedur mających na celu zapobieganie i wykrywanie manipulacji i praktyk stanowiących nadużycie.
- (46) Manipulacja lub usiłowanie manipulacji instrumentami finansowymi może również polegać na składaniu zleceń, które mogą nie zostać zrealizowane. Ponadto instrumentem finansowym można manipulować przez działania wykonywane poza systemem obrotu. Osoby zawodowo pośredniczące w zawieraniu transakcji lub wykonywaniu zleceń powinny być zobowiązane do ustanowienia i utrzymywania skutecznych rozwiązań, systemów i procedur wykrywania i powiadamiania o podejrzanych transakcjach. Powinny one również powiadamiać o podejrzanych zleceniach i transakcjach mających miejsce poza systemem obrotu.
- (47) Manipulacja lub usiłowanie manipulacji instrumentami finansowymi może również polegać na rozpowszechnianiu fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji. Rozpowszechnianie fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji może mieć istotny wpływ na ceny instrumentów finansowych w stosunkowo krótkim okresie. Może obejmować tworzenie ewidentnie fałszywych informacji, ale również umyślne pomijanie istotnych faktów, a także świadomie niedokładne podawanie informacji. Ten rodzaj manipulacji na rynku jest szczególnie szkodliwy dla inwestorów, ponieważ powoduje on, że opierają oni swoje decyzje inwestycyjne na nieprawdziwych lub niezrzetelnych informacjach. Jest to szkodliwe także w stosunku do emitentów, ponieważ ogranicza to zaufanie wobec dostępnych na ich temat informacji. Brak zaufania do rynku może z kolei zagrozić możliwości emisji przez emitenta nowych instrumentów finansowych lub uzyskiwania kredytu od innych uczestników rynku w celu sfinansowania działalności. Informacje rozchodzą się bardzo szybko na rynku. W rezultacie szkody ponoszone przez inwestorów i emitentów mogą utrzymywać się stosunkowo długo, aż do momentu, gdy okaże się, że informacje są fałszywe lub wprowadzające w błąd, a emitent lub osoby odpowiedzialne za ich rozpowszechnianie będą mogły je skorygować. Konieczne jest zatem zakwalifikowanie rozpowszechniania informacji fałszywych lub wprowadzających w błąd, w tym pogłosek oraz fałszywych lub wprowadzających w błąd wiadomości, jako naruszeń niniejszego rozporządzenia. Nie należy więc pozwalać na to, aby osoby działające na rynkach finansowych swobodnie wyrażały informacje sprzeczne z ich własną opinią lub zdrowym rozsądkiem, co do których wiedzą lub powinny wiedzieć, że są one fałszywe lub wprowadzające w błąd, ze szkodą dla inwestorów i emitentów.
- (48) Ze względu na coraz powszechniejsze korzystanie ze stron internetowych, blogów i mediów społecznościowych ważnym jest wskazanie, że rozpowszechnianie fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji za pomocą internetu, w tym na stronach mediów społecznościowych lub anonimowych blogach, powinno być traktowane do celów niniejszego rozporządzenia jako równoważne takim działaniom prowadzonym za pośrednictwem bardziej tradycyjnych kanałów komunikacji.
- (49) Podanie do wiadomości publicznej informacji poufnych przez emitenta jest konieczne do zapobiegania wykorzystaniu informacji poufnych oraz do zapewnienia niewprowadzania inwestorów w błąd. Należy więc wymagać od inwestorów, aby jak najszybciej podawali oni do wiadomości publicznej informacje poufne. W szczególnych okolicznościach obowiązek ten może jednak szkodzić uzasadnionym interesom emitenta. W takich sytuacjach opóźnienie w podaniu do wiadomości publicznej informacji poufnej powinno być dozwolone, pod warunkiem że opóźnienie to prawdopodobnie nie wprowadzi opinii publicznej w błąd, zaś emitent jest w stanie zapewnić poufność danych informacji. Emitent ma obowiązek ujawnienia informacji poufnych wyłącznie wtedy, gdy instrumenty finansowe są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu lub zostały dopuszczone do obrotu.

- (50) Do celów stosowania wymogów dotyczących podawania informacji poufnych do wiadomości publicznej i opóźnienia podawania takich informacji do wiadomości publicznej, co przewidziano w niniejszym rozporządzeniu, uzasadnione interesy mogą w szczególności odnosić się do następujących okoliczności, których katalog ma niewyczerpujący charakter: a) toczące się negocjacje lub kwestie z nimi związane, jeżeli publiczne ujawnienie może prawdopodobnie wpłynąć na ich wynik lub normalny przebieg. W szczególności w sytuacji, gdy kondycja finansowa emitenta jest poważnie i bezpośrednio zagrożona, a nie mają zastosowania przepisy dotyczące upadłości, podanie informacji do wiadomości publicznej może zostać opóźnione na określony czas, jeżeli takie podanie do wiadomości publicznej mogłoby poważnie zagrozić interesom dotychczasowych i potencjalnych akcjonariuszy, utrudniając dokończenie określonych negocjacji mających zapewnić długoterminową poprawę sytuacji finansowej emitenta; b) decyzje podejmowane lub umowy zawierane przez organ zarządzający emitenta, które wymagają zatwierdzenia przez inny organ emitenta, by stały się skuteczne, jeżeli organizacja emitenta przewiduje dualizm organów emitenta, pod warunkiem że podanie informacji do wiadomości publicznej przed takim zatwierdzeniem wraz z jednoczesnym poinformowaniem, że procedura zatwierdzania jest w toku, mogłoby zagrozić właściwej ocenie informacji przez opinię publiczną.
- (51) Ponadto wymóg podania informacji poufnych do wiadomości publicznej powinien dotyczyć uczestników rynku uprawnień do emisji. Aby uniknąć wymagania od rynku zgłaszania informacji, które nie są użyteczne, oraz aby zachować efektywność kosztową przewidzianego środka, konieczne wydaje się ograniczenie wpływu regulacyjnego tego wymogu jedynie do tych operatorów EU ETS, od których – ze względu na ich wielkość i działalność – można racjonalnie oczekiwać, że mogą mieć istotny wpływ na ceny uprawnień do emisji, na produkty sprzedawane na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji lub na powiązane z nimi pochodne instrumenty finansowe i oferty składane na aukcjach zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010. Do celów stosowania tego wyłączenia Komisja powinna przyjąć środki ustanawiające wartości minimalne w drodze aktu delegowanego. Informacje wymagające ujawnienia powinny dotyczyć rzeczywistej działalności podmiotu ujawniającego tę informację, a nie jej planów i strategii obrotu uprawnieniami do emisji, produktów sprzedawanych na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji lub powiązanych pochodnych instrumentów finansowych. Jeżeli uczestnicy rynku uprawnień do emisji spełniają już równoważne wymogi dotyczące podawania informacji poufnych do wiadomości publicznej, w szczególności zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1227/2011, obowiązek podania do wiadomości publicznej informacji poufnych dotyczących uprawnień do emisji nie powinien powodować obowiązku podwójnego ujawniania informacji o zasadniczo takiej samej treści. W przypadku uczestników rynku uprawnień do emisji o zbiorczych emisjach lub nominalnej mocy cieplnej mniejszej lub równej ustalonej wartości minimalnej, skoro informacje o ich rzeczywistej działalności uznaje się za nieistotne z punktu widzenia ujawniania, należy również uznać, że nie mają one istotnego wpływu na ceny uprawnień do emisji, na produkty sprzedawane na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji lub na powiązane z nimi pochodne instrumenty finansowe. Tacy uczestnicy rynku uprawnień do emisji powinni jednak być objęci zakazem wykorzystywania informacji poufnych w odniesieniu do wszelkich innych informacji, do których mają dostęp i które stanowią informacje poufne.
- (52) W celu ochrony interesu publicznego, zachowania stabilności systemu finansowego i uniknięcia na przykład przekształcenia się kryzysów płynności w instytucjach finansowych w kryzysy wypłacalności spowodowane gwałtownym wycofaniem funduszy stosowne może się okazać zezwolenie w wyjątkowych okolicznościach na opóźnienie ujawnienia informacji poufnych w przypadku instytucji kredytowych lub instytucji finansowych. Może to dotyczyć w szczególności informacji związanych z tymczasowymi trudnościami z płynnością, kiedy niezbędne jest uzyskanie wsparcia finansowego od banku centralnego, w tym awaryjnego wsparcia płynnościowego, jeżeli ujawnienie informacji miałyby konsekwencje systemowe. Opóźnienie to powinno być uzależnione od uzyskania przez emitenta zgody odpowiedniego właściwego organu, a przy tym musi być jasne, że szerszy interes publiczny i gospodarczy związany z opóźnieniem w ujawnieniu informacji poufnej przeważa nad interesem rynku związanym z otrzymaniem informacji, która jest przedmiotem opóźnienia.
- (53) W odniesieniu do instytucji finansowych, w szczególności, gdy otrzymują one wsparcie finansowe z banku centralnego, w tym awaryjne wsparcie płynnościowe, oceny tego, czy informacje mają znaczenie systemowe oraz czy opóźnienie ujawnienia leży w interesie publicznym, powinien dokonać właściwy organ, w stosownym przypadku po zasięgnięciu opinii krajowego banku centralnego, organu sprawującego nadzór makroostrożnościowy lub dowolnego innego stosownego organu krajowego.
- (54) Należy wyraźnie zakazać wykorzystywania lub usiłowania wykorzystywania informacji poufnych do prowadzenia obrotu na własny rachunek lub na rzecz strony trzeciej. Korzystanie z informacji poufnych może również polegać na obrocie uprawnieniami do emisji i instrumentami pochodnymi oraz na składaniu ofert na aukcjach uprawnień do emisji lub innych produktów sprzedawanych na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1031/2010, przez osoby, które wiedzą lub powinny wiedzieć, że posiadane przez nie informacje stanowią informacje poufne. Informacji o własnych planach i strategiach obrotu uczestnika rynku nie należy uważać za informacje poufne, chociaż informacje dotyczące planów i strategii obrotu strony trzeciej mogą stanowić informacje poufne.

- (55) Wymóg podania do wiadomości publicznej informacji poufnych może być obciążeniem dla małych i średnich przedsiębiorstw, zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽¹⁾, których instrumenty finansowe są dopuszczone do obrotu na rynkach rozwoju MSP, ze względu na koszty monitorowania informacji znajdujących się w ich posiadaniu oraz zapewnienia doradztwa prawnego w zakresie tego, czy i kiedy informacje należy podać do wiadomości publicznej. Niemniej jednak szybkie ujawnienie informacji poufnych jest konieczne do zapewnienia zaufania inwestorów do tych emitentów. Dlatego też EUNGiPW powinien mieć możliwość wydania wytycznych pomagających emitentom wypełnić obowiązek podania do wiadomości publicznej informacji poufnych bez naruszania ochrony inwestorów.
- (56) Chociaż listy osób mających dostęp do informacji poufnych stanowią dla organów regulacyjnych istotne narzędzie badania prawdopodobnych nadużyć na rynku, różnice pomiędzy państwami członkowskimi pod względem danych, które mają zostać włączone do tych list, nakładają na emitentów zbędne obciążenia administracyjne. Pola danych wymagane w listach osób mających dostęp do informacji poufnych powinny być więc jednolite w celu ograniczenia kosztów. Należy również informować osoby figurujące na listach osób mających dostęp do informacji poufnych o tym fakcie oraz związanych z tym konsekwencjach wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE⁽²⁾. Wymóg prowadzenia i ciągłej aktualizacji list osób mających dostęp do informacji poufnych nakłada obciążenia administracyjne w szczególności na emitentów działających na rynkach rozwoju MSP. Właściwe organy mogą w różny sposób skutecznie nadzorować nadużycia na rynku bez ciągłego dostępu do tych list, więc emitenci ci powinni być zwolnieni z tego obowiązku w celu ograniczenia kosztów administracyjnych, jakie nakłada na nich niniejsze rozporządzenie. Emitenci ci powinni jednak na żądanie dostarczać właściwym organom listę osób mających dostęp do informacji poufnych.
- (57) Sporządzenie przez emitentów lub osoby działające w ich imieniu lub na ich rzecz list osób pracujących dla nich na podstawie umowy o pracę lub na innej podstawie i mających dostęp do informacji poufnych odnoszących się pośrednio lub bezpośrednio do emitenta to cenny środek ochrony integralności rynku. Takie listy mogą służyć emitentom lub takim osobom do kontroli przepływu informacji poufnych, a tym samym przyczynić się do wypełnienia obowiązków związanych z zachowaniem poufności. Ponadto takie listy mogą również być dla właściwych organów użytecznym narzędziem wskazywania wszelkich osób mających dostęp do informacji poufnych i ustalania daty, z którą uzyskały one ten dostęp. Dostęp osób figurujących na takiej liście do informacji poufnych dotyczących pośrednio lub bezpośrednio emitenta nie wpływa na zakazy określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (58) Większa przejrzystość transakcji prowadzonych przez osoby pełniące obowiązki zarządcze na poziomie emitenta oraz, w stosownych przypadkach, osoby blisko z nimi związane stanowi środek zapobiegający nadużyciom na rynku, zwłaszcza wykorzystywaniu informacji poufnych. Publikacja informacji o tych transakcjach, przynajmniej w konkretnych przypadkach, może również stanowić cenne źródło informacji dla inwestorów. Należy wyjaśnić, że obowiązek publikacji informacji o transakcjach dokonywanych przez kadrę kierowniczą obejmuje także zastawianie lub pożyczanie instrumentów finansowych, gdyż zastawianie akcji może mieć istotny, potencjalnie destabilizujący wpływ na przedsiębiorstwo w razie nagłego nieprzewidzianego zbycia. Wobec braku ujawnienia informacji rynek może nie być świadomy zaistnienia zwiększonego prawdopodobieństwa np. znacznej przyszłej zmiany w strukturze własności akcji, wzrostu podaży akcji na rynku lub utraty praw głosu w danym przedsiębiorstwie. Z tego powodu powiadamianie na mocy niniejszego rozporządzenia jest wymagane, jeżeli zastawianie papierów wartościowych jest elementem większej transakcji, w której członek kadry kierowniczej zastawia papiery wartościowe jako zabezpieczenie kredytu od strony trzeciej. Ponadto pełna i właściwa przejrzystość rynku jest niezbędnym warunkiem zaufania podmiotów rynkowych, a w szczególności akcjonariuszy danego przedsiębiorstwa. Należy również wyjaśnić, że obowiązek publikacji informacji o tych transakcjach dokonywanych przez kadrę kierowniczą obejmuje także transakcje wykonywane przez inne osoby działające w imieniu kadry kierowniczej. Aby zapewnić odpowiednią równowagę między poziomem przejrzystości a liczbą zgłoszeń kierowanych do właściwych organów i podawanych do wiadomości publicznej, w niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić progi, poniżej których powiadomienie o transakcjach nie jest wymagane.
- (59) Powiadamianie o transakcjach prowadzonych na własny rachunek przez osoby pełniące obowiązki zarządcze lub przez osoby blisko z nimi związane jest nie tylko cenną informacją dla uczestników rynku, ale stanowi także dodatkowy sposób prowadzenia nadzoru nad rynkami przez właściwe organy. Obowiązek powiadamiania o transakcjach nie wpływa na zakazy określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (60) Powiadamianie o transakcjach powinno być zgodne z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych ustanowionymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾.

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (zob. s. 349 niniejszego Dziennika Urzędowego).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) (zob. s. 179 niniejszego Dziennika Urzędowego).

(3) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

- (61) Osoby pełniące obowiązki zarządcze powinny być objęte zakazem dokonywania lub zlecenia dokonania transakcji przed ogłoszeniem śródrocznego sprawozdania finansowego lub sprawozdania na koniec roku rozliczeniowego, które dany emitent ma obowiązek udostępnić publicznie zgodnie z przepisami systemu obrotu, w którym akcje emitenta są dopuszczone do obrotu, lub zgodnie z prawem krajowym, chyba że wystąpią szczególne i określone okoliczności uzasadniające udzielenie przez emitenta zgody osobie pełniącej obowiązki zarządcze na dokonywanie lub zlecenie dokonania transakcji. Jednak każda taka zgoda udzielona przez emitenta nie ma wpływu na zakazy określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (62) Zestaw skutecznych narzędzi, uprawnień i zasobów dla właściwych organów każdego z państw członkowskich gwarantuje skuteczność nadzoru. Dlatego też w niniejszym rozporządzeniu przewidziano w szczególności minimalny zestaw uprawnień nadzorczych i uprawnień do czynności wyjaśniających, jakie należy powierzyć właściwym organom państw członkowskich zgodnie z prawem krajowym. Jeżeli wymaga tego prawo krajowe, uprawnienia te powinny być wykonywane na podstawie wniosku do właściwych organów sądowych. Wykonując swoje uprawnienia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy powinny działać obiektywnie i bezstronnie oraz zachować niezależność w procesie podejmowania decyzji.
- (63) Podmioty rynkowe oraz wszystkie podmioty gospodarcze powinny również przyczyniać się do integralności rynku. W tym zakresie wyznaczenie jednego właściwego organu odpowiedzialnego za nadużycia na rynku nie powinno wykluczać współpracy między tym organem a podmiotami rynkowymi lub przekazania im obowiązków właściwego organu w celu zagwarantowania efektywnego nadzoru zgodności z postanowieniami niniejszego rozporządzenia. Jeżeli osoby opracowujące lub rozpowszechniające rekomendacje lub inne informacje, w których rekomendują lub sugerują strategię inwestycyjną w odniesieniu do przynajmniej jednego instrumentu finansowego, prowadzą również obrót takimi instrumentami na własny rachunek, właściwe organy powinny między innymi mieć możliwość wymagania lub żądania od takich osób wszelkich informacji niezbędnych do stwierdzenia, czy rekomendacje opracowane lub rozpowszechniane przez daną osobę są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
- (64) W celu wykrywania przypadków wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku właściwe organy muszą mieć, zgodnie z prawem krajowym, możliwość dostępu do pomieszczeń należących do osób fizycznych i prawnych w celu zajęcia dokumentacji. Dostęp do takich pomieszczeń jest konieczny, jeżeli wystąpi uzasadnione podejrzenie, że istnieją dokumenty i inne dane dotyczące sprawy będącej przedmiotem czynności wyjaśniających i mogące mieć znaczenie dla udowodnienia przypadku wykorzystania informacji poufnych lub nadużycia na rynku. Ponadto dostęp do takich pomieszczeń jest niezbędny, jeżeli osoba, od której zażądano już informacji, nie wykonała tego żądania, częściowo lub w całości, lub też jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, aby sądzić, że w przypadku takiego żądania nie zostałyby ono wykonane lub że dokumenty lub informacje, których żądanie to dotyczy, zostałyby usunięte, zmienione lub zniszczone. Jeżeli zgodnie z ustawodawstwem krajowym niezbędne jest uprzednie zezwolenie organu sądowego danego państwa członkowskiego, dostęp do pomieszczeń powinien być umożliwiony po uprzednim uzyskaniu zezwolenia sądu.
- (65) Istniejące nagrania rozmów telefonicznych i zapisy danych o ruchu firm inwestycyjnych, instytucji kredytowych i instytucji finansowych dokonujących transakcji i dokumentujących ich wykonanie oraz istniejące zapisy połączeń telefonicznych i danych o ruchu operatorów telekomunikacyjnych stanowią istotne, a niekiedy jedyne dowody przy wykrywaniu i udowadnianiu wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku. Dzięki zapisom połączeń telefonicznych i danych o ruchu można zidentyfikować osobę odpowiedzialną za rozpowszechnienie fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji lub ustalić, że dane osoby kontaktowały się w określonym czasie oraz że istnieje powiązanie między co najmniej dwiema osobami. Dlatego też właściwe organy powinny móc zażądać istniejących nagrań rozmów telefonicznych oraz zapisów komunikacji elektronicznej i danych o ruchu przechowywanych przez firmę inwestycyjną, instytucję kredytową lub instytucję finansową zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE. Dostęp do zapisów danych i połączeń telefonicznych jest konieczny do uzyskania dowodów i poszlak dotyczących prawdopodobnego wykorzystania informacji poufnych lub manipulacji na rynku, a zatem do wykrywania nadużyć na rynku i nakładania sankcji za ich popełnianie. Aby wprowadzić równe warunki działania w Unii, jeśli chodzi o dostęp do istniejących zapisów połączeń telefonicznych i danych o ruchu operatorów telekomunikacyjnych lub istniejących nagrań rozmów telefonicznych i zapisów danych o ruchu przechowywanych przez firmę inwestycyjną, instytucję kredytową lub instytucję finansową, właściwe organy powinny móc zażądać, zgodnie z prawem krajowym, istniejących zapisów połączeń telefonicznych i danych o ruchu operatorów telekomunikacyjnych, na ile zezwala na to prawo krajowe, oraz istniejących nagrań rozmów telefonicznych i zapisów danych o ruchu przechowywanych przez firmę inwestycyjną, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że takie zapisy dotyczące przedmiotu inspekcji lub czynności wyjaśniających mogą mieć znaczenie w udowodnieniu wykorzystania informacji poufnych lub manipulacji na rynku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia. Dostęp do zapisów połączeń telefonicznych i danych o ruchu operatorów telekomunikacyjnych nie obejmuje dostępu do treści komunikacji głosowej prowadzonej przez telefon.

- (66) Niniejsze rozporządzenie określa minimalny zbiór uprawnień, jakie powinny posiadać właściwe organy, jednak uprawnienia te należy wykonywać w ramach całościowego systemu prawa krajowego, gwarantującego poszanowanie praw podstawowych, w tym prawa do prywatności. W odniesieniu do wykonywania tych uprawnień, które może stanowić poważną ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, miru domowego i komunikowania się, państwa członkowskie powinny dysponować wystarczającymi i skutecznymi zabezpieczeniami przed nadużyciami, np. w formie wymogu uzyskania w stosowanych przypadkach uprzedniej zgody organów sądowych danego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie powinny dać właściwym organom możliwość wykonywania takich uprawnień naruszających prywatność w zakresie niezbędnym do właściwego przeprowadzenia czynności nadzorczych w poważnych przypadkach, w których nie istnieją równoważne środki pozwalające na uzyskanie takich samych rezultatów.
- (67) Ponieważ nadużycia na rynku mogą mieć miejsce w różnych krajach i na różnych rynkach, od właściwych organów należy we wszystkich okolicznościach, oprócz wyjątkowych sytuacji, wymagać współpracy i wymiany informacji z innymi właściwymi organami i organami regulacyjnymi, a także z EUNGiPW, w szczególności w odniesieniu do działań wyjaśniających. Jeżeli właściwy organ jest przekonany, że nadużycia na rynku mają bądź miały miejsce w innym państwie członkowskim lub miały bądź mają wpływ na instrumenty finansowe będące przedmiotem obrotu w innym państwie członkowskim, powinien on powiadomić o tym fakcie właściwy organ i EUNGiPW. W przypadkach nadużyć na rynku o zasięgu transgranicznym EUNGiPW powinien móc koordynować czynności wyjaśniające, jeśli wnioskuje o to jeden z właściwych organów.
- (68) Konieczne jest, aby właściwe organy posiadały niezbędne narzędzia do skutecznego międzyrynkowego nadzoru arkusza zleceń. Zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE właściwe organy mogą zwracać się do innych właściwych organów i otrzymywać od nich dane dotyczące arkusza zleceń, mające pomóc w monitorowaniu i wykrywaniu transgranicznych manipulacji na rynku.
- (69) Aby zapewnić wymianę informacji i współpracę z organami państw trzecich w zakresie skutecznego wdrażania niniejszego rozporządzenia, właściwe organy powinny dokonać ustaleń w zakresie współpracy ze swoimi odpowiednikami w państwach trzecich. Przekaz danych osobowych dokonywany na podstawie tych ustaleń powinien być zgodny z dyrektywą 95/46/WE oraz z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (70) Wyraźne ramy wymogów ostrożnościowych i prowadzenia działalności w sektorze finansowym powinny być oparte o silne systemy nadzoru, czynności wyjaśniających i sankcji. W tym celu organy nadzorcze powinny zostać wyposażone w wystarczające uprawnienia do działania oraz powinny móc korzystać z systemów równych, nieuchronnych i odstrasżających sankcji za wszelkie przewinienia finansowe, przy czym sankcje te powinny być skutecznie egzekwowane. Grupa de Larosièrè'a uznała jednak, że żaden z tych elementów obecnie nie istnieje. Przeglądu aktualnych uprawnień do nakładania sankcji oraz ich wykonywania w praktyce w celu wspierania zbieżności sankcji w całokształcie działań nadzorczych dokonano w komunikacie Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. zatytułowanym „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych”.
- (71) Dlatego też należy określić zbiór sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w celu zapewnienia wspólnego podejścia w państwach członkowskich oraz wzmocnienia odstrasżającego efektu tych środków. Właściwe organy powinny mieć możliwość wydania zakazu sprawowania funkcji zarządczych w firmach inwestycyjnych. Sankcje nakładane w poszczególnych przypadkach powinny być określane w razie potrzeby przy uwzględnieniu takich czynników, jak zwrot wszelkich wykrytych korzyści finansowych, waga naruszenia i czas jego trwania, wszelkie czynniki obciążające lub łagodzące, potrzeba, aby kary pieniężne miały efekt odstrasżający, oraz, w stosownych przypadkach, obejmowały obniżenie wysokości kary pieniężnej w zamian za współpracę z właściwym organem. W szczególności rzeczywista wysokość administracyjnych kar pieniężnych nakładanych w określonych przypadkach może osiągnąć maksymalny poziom przewidziany w niniejszym rozporządzeniu lub wyższy poziom przewidziany w prawie krajowym za bardzo poważne naruszenia, natomiast kary pieniężne znacznie niższe od maksymalnego poziomu mogą być stosowane za mniej istotne naruszenia lub w przypadku ugody. Niniejsze rozporządzenie nie ogranicza możliwości wprowadzenia przez państwa członkowskie surowszych sankcji lub innych środków administracyjnych.
- (72) Mimo że nic nie zabrania państwom członkowskim określania przepisów dotyczących sankcji administracyjnych i karnych za te same naruszenia, nie należy wymagać od państw członkowskich określania przepisów dotyczących sankcji administracyjnych za naruszenie niniejszego rozporządzenia, które podlegają już przepisom krajowego prawa karnego do dnia 3 lipca 2016 r. Zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskie nie mają obowiązku

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

nakładania zarówno sankcji administracyjnych, jak i karnych za to samo przestępstwo, mogą jednak to zrobić, jeżeli zezwala na to prawo krajowe. Jednak utrzymanie sankcji karnych zamiast sankcji administracyjnych za naruszenie niniejszego rozporządzenia lub dyrektywy 2014/57/UE nie powinno ograniczyć ani w inny sposób naruszyć zdolności właściwych organów do współpracy oraz dostępu i terminowej wymiany informacji z właściwymi organami w innych państwach członkowskich do celów niniejszego rozporządzenia, w tym po przekazaniu sprawy dotyczącej danych naruszeń do właściwych organów sądowych w celu przeprowadzenia postępowania karnego.

- (73) Aby zapewnić odstraszący efekt podejmowanych przez właściwe organy decyzji w odniesieniu do społeczeństwa jako całości, decyzje te powinny być zasadniczo publikowane. Publikowanie decyzji jest również dla właściwych organów ważnym narzędziem informowania uczestników rynku o tym, jakie zachowania uważa się za naruszenie niniejszego rozporządzenia, oraz propagowania właściwych zachowań wśród uczestników rynku. Jeżeli publikacja taka wyrządza niewspółmierną szkodę zaangażowanym osobom, zagraża stabilności rynków finansowych lub prowadzonym czynnościom wyjaśniającym, właściwy organ powinien publikować informacje o sankcjach administracyjnych i innych środkach administracyjnych w sposób zanonimizowany, zgodnie z prawem krajowym, lub opóźnić publikację. Właściwe organy powinny mieć możliwość niepublikowania informacji o sankcjach administracyjnych i innych środkach administracyjnych, jeżeli publikacja informacji zanonimizowanych lub opóźnienie publikacji zostaną uznane za niewystarczające, by zapewnić uniknięcie zagrożenia dla stabilności rynków finansowych. Od właściwych organów nie powinno wymagać się również publikowania informacji o środkach, które są uznane za mniej istotne, jeżeli publikacja taka byłaby niewspółmierna.
- (74) Osoby zgłaszające przypadki naruszenia mogą zwracać uwagę właściwych organów na nowe informacje, co pomaga tym organom w wykrywaniu przypadków wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku oraz w nakładaniu za nie sankcji. Do zgłaszania przypadków naruszenia może jednak zniechęcać obawa przed odwetem lub brak zachęt. Zgłaszanie naruszeń niniejszego rozporządzenia jest niezbędne do zapewnienia właściwym organom możliwości wykrywania nadużyć na rynku i nakładania za nie sankcji. Środki dotyczące informowania o nieprawidłowościach są niezbędne do ułatwienia wykrywania nadużyć na rynku oraz do zapewnienia ochrony i poszanowania praw osób zgłaszających przypadki naruszeń oraz osób oskarżanych. Niniejsze rozporządzenie powinno więc zapewnić istnienie odpowiednich ustaleń, umożliwiających osobom informującym o nieprawidłowościach ostrzeganie właściwych organów o możliwych naruszeniach niniejszego rozporządzenia oraz chroniących te osoby przed odwetem. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia zachęt finansowych dla osób oferujących istotne informacje o potencjalnych naruszeniach niniejszego rozporządzenia. Osoby zgłaszające przypadki naruszenia powinny jednak być uprawnione do tych zachęt finansowych tylko wtedy, gdy ujawniają nowe informacje, co do których zgłoszenia nie są prawnie zobowiązane, oraz jeżeli informacje te skutkują nałożeniem sankcji za naruszenie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny także zapewnić, aby wdrażane przez nie programy zgłaszania przypadków naruszenia obejmowały mechanizmy zapewniające odpowiednią ochronę osoby oskarżanej, w szczególności z uwzględnieniem jej prawa do ochrony danych osobowych, oraz procedury zapewniające prawo osoby oskarżanej do obrony oraz prawo do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji dotyczącej takiej osoby, a także do skutecznego zaskarżenia do sądu decyzji jej dotyczącej.
- (75) Z uwagi na fakt, że państwa członkowskie przyjęły przepisy wdrażające dyrektywę 2003/6/WE, a także ze względu na fakt, że przewidziane w niniejszym rozporządzeniu akty delegowane, regulacyjne standardy techniczne i wykonawcze standardy techniczne należy przyjąć, zanim możliwe będzie skuteczne stosowanie wprowadzanych ram prawnych, konieczne jest opóźnienie rozpoczęcia stosowania merytorycznych przepisów niniejszego rozporządzenia przez wystarczający okres.
- (76) Aby ułatwić płynne przejście do stosowania niniejszego rozporządzenia, praktyki rynkowe istniejące przed wejściem niniejszego rozporządzenia w życie i zatwierdzone przez właściwe organy zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2273/2003⁽¹⁾ w celu stosowania art. 1 pkt 2 lit. a) dyrektywy 2003/6/WE mogą nadal mieć zastosowanie, pod warunkiem powiadomienia o nich EUNGiPW w wyznaczonym terminie, do czasu podjęcia przez właściwy organ decyzji dotyczącej dalszego stosowania tych praktyk zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (77) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”). W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno być interpretowane i stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami. W szczególności kiedy niniejsze rozporządzenie odnosi się do przepisów regulujących wolność prasy i wolność wypowiedzi w innych mediach oraz do przepisów lub kodeksów regulujących zawód dziennikarza, należy uwzględnić te wolności, jako gwarantowane w Unii i państwach członkowskich oraz uznane zgodnie z art. 11 Karty i z innymi stosownymi przepisami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2273/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonujące dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwolnień dla programów odkupu i stabilizacji instrumentów finansowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2003, s. 33).

- (78) Aby zwiększyć przejrzystość i lepiej informować o funkcjonowaniu systemów sankcji, właściwe organy powinny co roku przekazywać EUNGIPW zanonimizowane dane zbiorcze. Dane te powinny obejmować liczbę spraw rozpoczętych, prowadzonych i zakończonych w danym okresie.
- (79) Dyrektywa 95/46/WE i rozporządzenie (WE) nr 45/2001 regulują przetwarzanie danych osobowych prowadzone przez EUNGIPW w ramach niniejszego rozporządzenia i pod nadzorem właściwych organów państw członkowskich, w szczególności niezależnych organów publicznych wyznaczonych przez państwa członkowskie. Wszelka wymiana lub przekaz informacji przez właściwe organy powinny być zgodne z zasadami przekazywania danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE. Ponadto wszelka wymiana lub przekaz informacji przez EUNGIPW powinny być zgodne z zasadami przekazywania danych osobowych określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.
- (80) Niniejsze rozporządzenie oraz przyjęte zgodnie z nim akty delegowane, akty wykonawcze, regulacyjne standardy techniczne, wykonawcze standardy techniczne i wytyczne nie naruszają stosowania unijnych zasad dotyczących konkurencji.
- (81) W celu uszczegółowienia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do wyłączeń z zakresu niniejszego rozporządzenia niektórych organów publicznych i banków centralnych państw trzecich oraz niektórych wyznaczonych organów publicznych państw trzecich, które zawarły porozumienia z Unią w rozumieniu art. 25 dyrektywy 2003/87/WE; wskaźników zachowań manipulacyjnych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia; progów pozwalających na określenie, czy obowiązek podawania do wiadomości publicznej ma zastosowanie do uczestników rynku uprawnień do emisji; okoliczności, w których dozwolone jest dokonywanie lub zlecanie dokonania transakcji w okresie zamkniętym oraz rodzajów określonych transakcji dokonywanych przez osoby pełniące obowiązki zarządcze lub osoby blisko z nimi związane, które pociągałyby za sobą wymóg powiadomienia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (82) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia pod względem procedur zgłaszania przypadków naruszenia niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do określenia procedur, w tym ustaleń dotyczących podejmowania działań następczych w stosunku do sprawozdań oraz środków ochrony osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę i środków ochrony danych osobowych. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (83) Standardy techniczne dotyczące usług finansowych powinny zapewnić w całej Unii jednolite warunki w zakresie spraw objętych niniejszym rozporządzeniem. Skuteczne i właściwe wydaje się powierzenie EUNGIPW, jako organowi dysponującemu wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, opracowania i przedkładania Komisji projektów regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji o charakterze politycznym.
- (84) Komisja powinna mieć uprawnienie do przyjęcia – w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽²⁾ – projektów regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNGIPW w celu określenia treści powiadomień dokonywanych przez operatorów rynków regulowanych, MTF i OTF, a dotyczących instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu i będących przedmiotem obrotu lub będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu w ich systemie obrotu; sposobu oraz warunków sporządzania, publikowania i przechowywania wykazów tych instrumentów przez EUNGIPW; warunków, jakie muszą spełniać programy odkupu i środki stabilizacji, w tym warunków prowadzenia obrotu, ograniczeń czasowych i ograniczeń zakresu, obowiązków ujawniania i zgłaszania oraz warunków cenowych stabilizacji; w odniesieniu do procedur, rozwiązań i systemów dla

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

systemu obrotu, mających na celu zapobieganie nadużyciom na rynku i wykrywanie ich, oraz systemów i wzorów, które mają być wykorzystywane w celu wykrywania i zgłaszania podejrzanych zleceń i transakcji; właściwych rozwiązań, procedur i wymogów przechowywania zapisów w procesie badań rynku; oraz pod względem ustaleń technicznych dotyczących kategorii osób, w celu obiektywnego przedstawiania informacji rekomendujących strategie inwestycyjne oraz w celu ujawniania określonych interesów lub wskazań konfliktów interesów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.

- (85) Komisję należy również upoważnić do przyjęcia – w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE i zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wykonawczych standardów technicznych. EUNGiPW należy powierzyć zadanie opracowania projektów wykonawczych standardów technicznych celem przedłożenia ich Komisji w odniesieniu do podawania informacji poufnych do wiadomości publicznej, formatów list osób mających dostęp do informacji poufnych oraz form i procedur współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami i między właściwymi organami a EUNGiPW.
- (86) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapobieganie nadużyciom na rynku w formie wykorzystywania informacji poufnych, bezprawnego ujawniania informacji poufnych i manipulacji na rynku, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (87) Z uwagi na to, że przepisy dyrektywy 2003/6/WE przestały być istotne lub wystarczające, dyrektywę tę należy uchylić z dniem 3 lipca 2016 r. Wymogi i zakazy określone w niniejszym rozporządzeniu ściśle wiążą się z wymogami i zakazami określonymi w dyrektywie 2014/65/UE, powinny więc wejść w życie z dniem wejścia w życie tej dyrektywy.
- (88) Właściwe stosowanie niniejszego rozporządzenia wymaga, by państwa członkowskie podjęły wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia zgodności swego prawa krajowego, do dnia 3 lipca 2016 r., z przepisami niniejszego rozporządzenia dotyczącymi właściwych organów i ich uprawnień, sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych, zgłaszania naruszeń i publikacji decyzji.
- (89) Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię w dniu 10 lutego 2012 r. ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne ramy regulacyjne dotyczące wykorzystywania informacji poufnych, bezprawnego ujawniania informacji poufnych i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku), a także środki mające zapobiegać nadużyciom na rynku w celu zapewnienia integralności rynków finansowych w Unii oraz poprawy ochrony inwestorów i zwiększenia zaufania do tych rynków.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:
 - a) instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 177 z 20.6.2012, s. 1.

- b) instrumentów finansowych, które są przedmiotem obrotu na MTF, zostały dopuszczone do obrotu na MTF lub które są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF;
- c) instrumentów finansowych, które są przedmiotem obrotu na OTF;
- d) instrumentów finansowych nieuwjętych w lit. a), b) lub c), których cena lub wartość zależą od ceny lub wartości instrumentów finansowych, o których mowa w tych literach, lub mają na nie wpływ, w tym m.in. swapów ryzyka kredytowego lub kontraktów na różnice kursowe.

Niniejsze rozporządzenie ma również zastosowanie do zachowań lub transakcji, w tym ofert, dotyczących sprzedaży na aukcjach na platformie aukcyjnej zatwierdzonej jako rynek regulowany uprawnień do emisji lub innych produktów sprzedawanych na aukcji na podstawie uprawnień do emisji, nawet gdy produkty sprzedawane na aukcji nie są instrumentami finansowymi, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010. Bez uszczerbku dla wszelkich przepisów szczególnych odnoszących się do ofert składanych na aukcjach wszelkie wymogi i zakazy zawarte w niniejszym rozporządzeniu odnoszące się do składanych zleceń mają zastosowanie do takich ofert.

2. Art. 12 i 15 stosuje się również do:

- a) kontraktów towarowych na rynku kasowym niebędących produktami energetycznymi sprzedawanymi w obrocie hurtowym, w przypadku których transakcja, zlecenie lub zachowanie ma wpływ, może mieć wpływ lub ma na celu wpłynięcie na cenę lub wartość instrumentu finansowego, o którym mowa w ust. 1;
- b) rodzajów instrumentów finansowych, w tym umów na instrumenty pochodne lub instrumentów pochodnych dotyczących transferu ryzyka kredytowego, w przypadku których transakcja, zlecenie, oferta lub zachowanie ma lub może mieć wpływ na cenę lub wartość kontraktu towarowego na rynku kasowym, jeżeli ta cena lub wartość zależy od ceny lub wartości tych instrumentów finansowych; oraz
- c) zachowań związanych ze wskaźnikami referencyjnymi.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszelkich transakcji, zleceń lub zachowań dotyczących wszelkich instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 1 i 2, niezależnie od tego, czy takie transakcje, zlecenia lub zachowania mają miejsce w systemie obrotu.

4. Zakazy i wymogi niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do działań i zaniechań mających miejsce w Unii i państwach trzecich, dotyczących instrumentów, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „instrument finansowy” oznacza instrument finansowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy 2014/65/UE;
- 2) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;
- 3) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾;
- 4) „instytucja finansowa” oznacza instytucje finansową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 5) „operator rynku” oznacza operatora rynku w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/65/UE;
- 6) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- 7) „wielostronna platforma obrotu” lub „MTF” oznacza wielostronny system w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 22 dyrektywy 2014/65/UE;
- 8) „zorganizowana platforma obrotu” lub „OTF” oznacza system lub platformę w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/65/UE;
- 9) „przyjęta praktyka rynkowa” oznacza określoną praktykę rynkową przyjętą przez właściwy organ zgodnie z art. 13;
- 10) „system obrotu” oznacza system obrotu w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 24 dyrektywy 2014/65/UE;
- 11) „rynek rozwoju MŚP” oznacza rynek rozwoju MŚP w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2014/65/UE;
- 12) „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony zgodnie z art. 22, chyba że w niniejszym rozporządzeniu określono inaczej;
- 13) „osoba” oznacza osobę fizyczną lub prawną;
- 14) „towar” oznacza towar w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1287/2006 ⁽¹⁾;
- 15) „kontrakt towarowy na rynku kasowym” oznacza kontrakt na dostawę towaru w obrocie na rynku kasowym, dostarczanego niezwłocznie po rozliczeniu transakcji, a także kontrakt na dostawę towaru, który nie jest instrumentem finansowym, w tym fizycznie rozliczany kontrakt terminowy;
- 16) „rynek kasowy” oznacza rynek towarowy, na którym towary sprzedawane są za gotówkę i dostarczane są niezwłocznie po rozliczeniu transakcji, a także inne rynki niefinansowe, takie jak terminowe rynki towarowe;
- 17) „program odkupu” oznacza obrót akcjami własnymi zgodnie z art. 21–27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE ⁽²⁾;
- 18) „handel algorytmiczny” oznacza handel algorytmiczny w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 39 dyrektywy 2014/65/UE;
- 19) „uprawnienie do emisji” oznacza uprawnienie do emisji opisane w sekcji C pkt 11 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;
- 20) „uczestnik rynku uprawnień do emisji” oznacza dowolną osobę, która zawiera transakcje, w tym składa zlecenia zawarcia transakcji, dotyczące uprawnień do emisji, produktów sprzedawanych na aukcjach na podstawie uprawnień do emisji lub powiązanych instrumentów pochodnych, i która nie korzysta ze zwolnienia na podstawie art. 17 ust. 2 akapit drugi;
- 21) „emitent” oznacza podmiot prawa prywatnego lub publicznego emitujący lub zamierzający emitować instrumenty finansowe, przy czym w przypadku kwitów depozytowych reprezentujących instrumenty finansowe emitent jest emitentem danego instrumentu finansowego;
- 22) „produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym” oznacza produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym w rozumieniu art. 2 pkt 4 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzające środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74).

- 23) „krajowy organ regulacyjny” oznacza krajowy organ regulacyjny w rozumieniu art. 2 pkt 10 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011;
- 24) „towarowe instrumenty pochodne” oznaczają towarowe instrumenty pochodne w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 ⁽¹⁾;
- 25) „osoba pełniąca obowiązki zarządcze” oznacza osobę związaną z emitentem, uczestnika rynku uprawnień do emisji lub inny podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 10, która:
- a) jest członkiem organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego tego podmiotu; lub
 - b) pełni funkcje kierownicze, nie będąc członkiem organów, o których mowa w lit. a), przy czym ma stały dostęp do informacji poufnych dotyczących pośrednio lub bezpośrednio tego podmiotu oraz uprawnienia do podejmowania decyzji zarządczych mających wpływ na dalszy rozwój i perspektywy gospodarcze tego podmiotu;
- 26) „osoba blisko związana” oznacza:
- a) małżonka lub partnera uznawanego zgodnie z prawem krajowym za równoważnego z małżonkiem;
 - b) dziecko będące na utrzymaniu zgodnie z prawem krajowym;
 - c) członka rodziny, który w dniu danej transakcji pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym przez okres co najmniej roku; lub
 - d) osobę prawną, grupę przedsiębiorstw lub spółkę osobową, w której obowiązki zarządcze pełni osoba pełniąca obowiązki zarządcze lub osoba, o której mowa w lit. a), b) lub c), nad którą osoba taka sprawuje pośrednią lub bezpośrednią kontrolę, która została utworzona, by przynosić korzyści takiej osobie, lub której interesy gospodarcze są w znacznym stopniu zbieżne z interesami takiej osoby;
- 27) „zapisy danych o ruchu” oznaczają zapisy danych o ruchu w rozumieniu art. 2 akapit drugi lit. b) dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾;
- 28) „osoba zawodowo pośrednicząca w zawieraniu transakcji lub wykonywaniu zleceń” oznacza osobę prowadzącą zawodowo działalność w zakresie przyjmowania i przekazywania zleceń lub wykonywania zleceń, których przedmiotem są instrumenty finansowe;
- 29) „wskaźnik referencyjny” oznacza dowolny opublikowany wskaźnik, indeks lub liczbę, udostępniane publicznie lub publikowane, określane okresowo lub regularnie przy zastosowaniu wzoru lub na podstawie wartości jednego lub większej liczby aktywów lub cen bazowych, w tym cen szacunkowych, rzeczywistych lub szacunkowych stóp procentowych lub innych wartości, lub danych z przeprowadzonych badań, w odniesieniu do których określa się kwotę do zapłaty z tytułu instrumentu finansowego lub wartość instrumentu finansowego;
- 30) „animator rynku” oznacza animatora rynku w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 dyrektywy 2014/65/UE;
- 31) „zwiększenie posiadania” oznacza nabywanie papierów wartościowych spółki, które nie skutkuje ustawowym lub regulacyjnym obowiązkiem ogłoszenia oferty przejęcia w odniesieniu do tej spółki;
- 32) „uczestnik rynku ujawniający informacje” oznacza osobę objętą którąkolwiek z kategorii określonych w art. 11 ust. 1 lit. a)–d) lub w art. 11 ust. 2, która ujawnia informacje w toku badania rynku;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

- 33) „handel wysokiej częstotliwości” oznacza technikę handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 40 dyrektywy 2014/65/UE;
- 34) „informacja rekomendująca lub sugerująca strategię inwestycyjną” oznacza informację:
- (i) sporządzoną przez niezależnego analityka, firmę inwestycyjną, instytucję kredytową, każdą inną osobę, której podstawowa działalność polega na sporządzaniu rekomendacji inwestycyjnych, lub osobę fizyczną pracującą dla nich na podstawie umowy o pracę lub na innej podstawie, bezpośrednio lub pośrednio wyrażającą konkretne propozycje inwestycyjne w odniesieniu do instrumentu finansowego lub emitenta; lub
 - (ii) sporządzoną przez osoby inne niż określone w ppkt (i), która bezpośrednio proponuje konkretne decyzje inwestycyjne w odniesieniu do instrumentu finansowego;
- 35) „rekomendacja inwestycyjna” oznacza informacje rekomendujące lub sugerujące strategię inwestycyjną, w sposób wyraźny lub dorozumiany, dotyczące jednego lub kilku instrumentów finansowych lub emitentów, obejmujące każdą opinię na temat obecnej lub przyszłej wartości lub ceny takich instrumentów, przeznaczone dla kanałów dystrybucyjnych lub opinii publicznej.
2. Do celów art. 5 stosuje się następujące definicje:
- a) „papiery wartościowe” oznaczają:
- (i) akcje i inne papiery wartościowe równoważne z akcjami;
 - (ii) obligacje i inne rodzaje papierów dłużnych; lub
 - (iii) papiery dłużne wymienne lub zamienne na akcje lub inne papiery wartościowe równoważne z akcjami;
- b) „instrumenty powiązane” oznaczają następujące instrumenty finansowe, w tym instrumenty niedopuszczone do obrotu, niebędące przedmiotem obrotu w systemie obrotu lub niebędące przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu w systemie obrotu:
- (i) kontrakty lub prawa do subskrypcji, nabycia lub zbycia papierów wartościowych;
 - (ii) pochodne instrumenty finansowe, których instrumentem bazowym są papiery wartościowe;
 - (iii) jeżeli papiery wartościowe są zamiennymi lub wymiennymi instrumentami dłużnymi – papiery wartościowe, na które takie zamienne lub wymienne instrumenty dłużne mogą być zamienione lub wymienione;
 - (iv) instrumenty, które emituje lub gwarantuje emitent lub gwarant papierów wartościowych i których cena rynkowa prawdopodobnie będzie miała znaczny wpływ na cenę papierów wartościowych lub odwrotnie;
 - (v) jeżeli papiery wartościowe są papierami wartościowymi równoważnymi z akcjami – akcje reprezentowane przez te papiery wartościowe oraz dowolne inne papiery wartościowe równoważne z tymi akcjami;
- c) „znaczna dystrybucja” oznacza pierwszą lub kolejną ofertę papierów wartościowych, różniącą się od zwykłych transakcji zarówno pod względem wartości oferowanych papierów wartościowych, jak i pod względem stosowanej metody sprzedaży;
- d) „stabilizacja” oznacza nabycie lub ofertę nabycia papierów wartościowych lub transakcję na równoważnych z nimi instrumentach powiązanych, dokonywane przez instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne w kontekście znacznej dystrybucji takich papierów wartościowych wyłącznie w celu wsparcia ceny rynkowej tych papierów wartościowych przez ustalony z góry okres ze względu na presję podażową na te papiery wartościowe.

Artykuł 4

Powiadomienia i wykazy instrumentów finansowych

1. Operatorzy rynków regulowanych i firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF niezwłocznie powiadamiają organ właściwy dla systemu obrotu o każdym instrumencie finansowym będącym przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu w danym systemie obrotu, który dopuszczono do obrotu lub który jest po raz pierwszy przedmiotem obrotu.

Powiadamiają oni również organ właściwy dla systemu obrotu, gdy instrument finansowy przestaje być przedmiotem obrotu lub przestaje być dopuszczony do obrotu, chyba że data, z którą instrument finansowy przestaje być przedmiotem obrotu lub przestaje być dopuszczony do obrotu, jest znana i została podana w powiadomieniu dokonanym zgodnie z akapitem pierwszym.

Powiadomienia, o których mowa w niniejszym ustępie, obejmują, w stosownych przypadkach, nazwy i identyfikatory instrumentów finansowych, a także datę i godzinę wniosku o dopuszczenie do obrotu, dopuszczenia do obrotu oraz datę i godzinę pierwszej transakcji.

Operatorzy rynku i firmy inwestycyjne przekazują również organowi właściwemu dla systemu obrotu informacje określone w akapicie trzecim w odniesieniu do instrumentów finansowych będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu lub które zostały dopuszczone do obrotu przed dniem 2 lipca 2014 r. i nadal są dopuszczane do obrotu lub są przedmiotem obrotu w tym dniu.

2. Organy właściwe dla systemu obrotu niezwłocznie przekazują EUNGiPW powiadomienia otrzymane zgodnie z ust. 1. Natychmiast po ich otrzymaniu EUNGiPW publikuje te powiadomienia na swojej stronie internetowej w formie wykazu. EUNGiPW aktualizuje wykaz natychmiast po otrzymaniu powiadomienia od organu właściwego dla systemu obrotu. Wykaz nie ogranicza zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

3. Wykaz zawiera następujące informacje:

- a) nazwy i identyfikatory instrumentów finansowych będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu, dopuszczonych do obrotu, będących przedmiotem transakcji po raz pierwszy na rynkach regulowanych, MTF i OTF;
- b) datę i godzinę wniosku o dopuszczenie do obrotu, dopuszczenia do obrotu lub pierwszych transakcji;
- c) szczegółowe informacje o systemach obrotu, których dotyczy wnioski o dopuszczenie instrumentów finansowych do obrotu, na których instrumenty finansowe są przedmiotem obrotu lub na których instrumenty finansowe są przedmiotem pierwszych transakcji; oraz
- d) datę i godzinę, z którą instrumenty finansowe przestają być przedmiotem obrotu lub przestają być dopuszczone do obrotu.

4. W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) treści powiadomień, o których mowa w ust. 1; oraz
- b) sposobu i warunków sporządzania, publikowania i przechowywania wykazu, o którym mowa w ust. 3.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

5. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych w celu określenia terminów, formatu i wzoru powiadomień zgodnie z ust. 1 i 2.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 5

Wyłączenia dotyczące programów odkupu i stabilizacji

1. Zakazy określone w art. 14 i 15 niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do obrotu akcjami własnymi w ramach programów odkupu, jeśli:

- a) wszystkie szczegółowe informacje dotyczące programu podawane są do wiadomości publicznej przed rozpoczęciem obrotu;
- b) zawarte transakcje zgłoszono organowi właściwemu dla systemu obrotu jako część programu odkupu zgodnie z ust. 3, a następnie podano do wiadomości publicznej;
- c) przestrzegane są odpowiednie ograniczenia cenowe i ilościowe; oraz
- d) obrót odbywa się zgodnie z celami, o których mowa w ust. 2, oraz na warunkach określonych w niniejszym artykule i w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w ust. 6.

2. Aby skorzystać z wyłączenia przewidzianego w ust. 1, program odkupu musi mieć na celu wyłącznie:

- a) obniżenie kapitału emitenta;
- b) wykonanie zobowiązań wynikających z dłużnych instrumentów finansowych wymiennych na instrumenty kapitałowe; lub
- c) wykonanie zobowiązań wynikających z programów opcji na akcje lub inne przydzielanie akcji pracownikom lub członkom organów administracyjnych, zarządczych lub nadzorczych emitenta lub spółki powiązanej.

3. Aby skorzystać z wyłączenia przewidzianego w ust. 1, emitent powiadamia organ właściwy dla systemu obrotu, na którym akcje zostały dopuszczone do obrotu lub są przedmiotem obrotu, o każdej transakcji związanej z programem odkupu, w tym przekazuje informacje określone w art. 25 ust. 1 i 2 oraz w art. 26 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

4. Zakazy określone w art. 14 i 15 niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do papierów wartościowych lub powiązanych instrumentów służących stabilizacji papierów wartościowych, jeśli:

- a) stabilizacji dokonuje się w określonym okresie;
- b) do wiadomości publicznej podano odpowiednie informacje dotyczące stabilizacji i powiadomiono o niej organ właściwy dla systemu obrotu zgodnie z ust. 5;
- c) przestrzegane są odpowiednie ograniczenia cenowe; oraz
- d) taki obrót spełnia warunki określone dla stabilizacji w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w ust. 6.

5. Bez uszczerbku dla art. 23 ust. 1 emitenci, oferenci lub podmioty podejmujące działania stabilizacyjne, niezależnie od tego, czy działają w imieniu takich osób, przekazują organowi właściwemu dla systemu obrotu szczegółowe informacje dotyczące wszystkich transakcji stabilizacji najpóźniej na koniec siódmej dziennej sesji rynkowej po dniu wykonania takich transakcji.

6. W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, jakie muszą spełnić programy odkupu i środki stabilizacji, o których mowa w ust. 1 i 4, w tym warunków obrotu, ograniczeń dotyczących czasu i ilości, obowiązków ujawniania i powiadamiania oraz warunków cenowych.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 6

Wyłączenie dotyczące działalności związanej z gospodarką pieniężną i zarządzaniem długiem publicznym oraz działalności związanej z polityką klimatyczną

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do transakcji, zleceń lub zachowań podejmowanych w ramach realizacji polityki pieniężnej, dewizowej lub zarządzania długiem publicznym przez:

- a) państwa członkowskie;
- b) członków ESBC;
- c) ministerstwo, agencję lub spółkę celową jednego lub kilku państw członkowskich lub jakąkolwiek osobę działającą w jej imieniu;
- d) w przypadku państwa członkowskiego będącego państwem federalnym – członka federacji.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do transakcji, zleceń lub zachowań podejmowanych przez Komisję lub dowolny inny oficjalnie wyznaczony organ lub dowolną osobę działającą w jego imieniu w ramach realizacji polityki zarządzania długiem publicznym.

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do takich transakcji, zleceń lub zachowań, podejmowanych przez:

- a) Unię;
- b) spółkę celową jednego lub kilku państw członkowskich;
- c) Europejski Bank Inwestycyjny;
- d) Europejski Instrument Stabilności Finansowej;
- e) Europejski Mechanizm Stabilności;
- f) międzynarodową instytucję finansową utworzoną przez przynajmniej dwa państwa członkowskie, której celem jest gromadzenie funduszy i udzielanie pomocy finansowej jej członkom, którzy znajdują się w trudnej sytuacji finansowej lub są zagrożeni problemami finansowymi.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do działalności państwa członkowskiego, Komisji lub innego oficjalnie wyznaczonego organu lub osoby działającej w ich imieniu, dotyczącej uprawnień do emisji i podjętej w ramach realizacji unijnej polityki klimatycznej zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE.

4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do działalności państwa członkowskiego, Komisji lub innego oficjalnie wyznaczonego organu lub osoby działającej w ich imieniu, podejmowanej w ramach realizacji wspólnej polityki rolnej Unii lub wspólnej polityki rybołówstwa Unii zgodnie z aktami przyjętymi lub umowami międzynarodowymi zawartymi na mocy TFUE.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 w celu rozszerzenia wyłączenia, o którym mowa w ust. 1, na niektóre organy publiczne i banki centralne państw trzecich.

W tym celu Komisja do dnia 3 stycznia 2016 r. opracowuje i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę sposobu postrzegania na arenie międzynarodowej podmiotów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w takim zarządzaniu, i banków centralnych państw trzecich.

Sprawozdanie to obejmuje analizę porównawczą sposobu postrzegania tych organów i banków centralnych w ramach prawnych państw trzecich, a także normy zarządzania ryzykiem mające zastosowanie do transakcji dokonywanych przez te organy i banki centralne w tych jurysdykcjach. Jeżeli z wniosków ze sprawozdania, a zwłaszcza z analizy porównawczej, wynika konieczność wyłączenia zadań monetarnych banków centralnych tych państw trzecich z obowiązków i zakazów określonych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja rozszerza wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, również na banki centralne tych państw trzecich.

6. Komisja jest również uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 w celu rozszerzenia wyłączenia, o którym mowa w ust. 3, na niektóre organy publiczne państw trzecich, które zawarły umowę z Unią na podstawie art. 25 dyrektywy 2003/87/WE.

7. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do osób pracujących na podstawie umowy o pracę lub na innej podstawie dla podmiotów, o których mowa w niniejszym artykule, gdy osoby te dokonują transakcji, składają zlecenia lub podejmują zachowania, pośrednio lub bezpośrednio, na własny rachunek.

RODZIAŁ 2

INFORMACJE POUFNE, WYKORZYSTYWANIE INFORMACJI POUFNYCH, BEZPRAWNE UJAWNIANIE INFORMACJI POUFNYCH I MANIPULACJE NA RYNKU

Artykuł 7

Informacje poufne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia informacje poufne obejmują następujące rodzaje informacji:
 - a) określone w sposób precyzyjny informacje, które nie zostały podane do wiadomości publicznej, dotyczące, bezpośrednio lub pośrednio, jednego lub większej liczby emitentów lub jednego lub większej liczby instrumentów finansowych, a które w przypadku podania ich do wiadomości publicznej miałyby prawdopodobnie znaczący wpływ na ceny tych instrumentów finansowych lub na ceny powiązanych pochodnych instrumentów finansowych;
 - b) w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych, określone w sposób precyzyjny informacje, które nie zostały podane do wiadomości publicznej, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio jednego lub większej liczby takich instrumentów pochodnych lub dotyczące bezpośrednio powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym, a które w przypadku podania ich do wiadomości publicznej miałyby prawdopodobnie znaczący wpływ na ceny takich instrumentów pochodnych lub powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym, oraz gdy można zasadnie oczekiwać, że dane informacje zostaną ujawnione lub ich ujawnienie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi na szczeblu unijnym lub krajowym, zasadami rynku, umową, praktyką lub zwyczajem, na odpowiednich rynkach towarowych instrumentów pochodnych lub rynkach kasowych;
 - c) w odniesieniu do uprawnień do emisji lub opartych na nich produktów sprzedawanych na aukcjach, określone w sposób precyzyjny informacje, które nie zostały podane do wiadomości publicznej, dotyczące, bezpośrednio lub pośrednio, jednego lub większej liczby takich instrumentów, a które w przypadku podania ich do wiadomości publicznej miałyby prawdopodobnie znaczący wpływ na ceny tych instrumentów lub na ceny powiązanych pochodnych instrumentów finansowych;

d) w przypadku osób odpowiedzialnych za realizację zleceń dotyczących instrumentów finansowych, oznacza to także informacje przekazane przez klienta i związane z jego zleceniami dotyczącymi instrumentów finansowych będącymi w trakcie realizacji, określone w sposób precyzyjny, dotyczące, bezpośrednio lub pośrednio, jednego lub większej liczby emitentów lub jednego lub większej liczby instrumentów finansowych, a które w przypadku podania ich do wiadomości publicznej miałyby prawdopodobnie znaczący wpływ na ceny tych instrumentów finansowych, cenę powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym lub cenę powiązanych pochodnych instrumentów finansowych.

2. Do celów ust. 1 informacje uznaje się za określone w sposób precyzyjny, jeżeli wskazują one na zbiór okoliczności, które istnieją lub można zasadnie oczekiwać, że zaistnieją, lub na zdarzenie, które miało miejsce lub można zasadnie oczekiwać, że będzie miało miejsce, jeżeli informacje te są w wystarczającym stopniu szczegółowe, aby można było wyciągnąć z nich wnioski co do prawdopodobnego wpływu tego szeregu okoliczności lub zdarzenia na ceny instrumentów finansowych lub powiązanych instrumentów pochodnych, powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym lub sprzedawanych na aukcji produktów opartych na uprawnieniach do emisji. W związku z tym w przypadku rozciągniętego w czasie procesu, którego celem lub wynikiem jest zaistnienie szczególnych okoliczności lub szczególnego wydarzenia, za informacje określone w sposób precyzyjny można uznać te przyszłe okoliczności lub to przyszłe wydarzenie, ale także etapy pośrednie tego procesu, związane z zaistnieniem lub spowodowaniem tych przyszłych okoliczności lub tego przyszłego wydarzenia.

3. Etap pośredni rozciągniętego w czasie procesu jest uznany za informację poufną, jeżeli sam w sobie spełnia kryteria informacji poufnych, o których mowa w niniejszym artykule.

4. Do celów ust. 1 informacje, które w przypadku podania ich do wiadomości publicznej miałyby prawdopodobnie znaczący wpływ na ceny instrumentów finansowych, instrumentów pochodnych, powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym lub sprzedawanych na aukcji produktów opartych na uprawnieniach do emisji, oznaczają informacje, których racjonalny inwestor prawdopodobnie wykorzystałby, opierając się na nich w części przy podejmowaniu swych decyzji inwestycyjnych.

W przypadku uczestników rynku uprawnień do emisji, których zagregowane emisja lub nominalna moc cieplna jest równa lub niższa od progu określonego zgodnie z art. 17 ust. 2 akapit drugi, uznaje się, że informacje na temat ich rzeczywistej działalności nie mają znaczącego wpływu na cenę uprawnień do emisji, opartych na nich produktów sprzedawanych na aukcjach lub powiązanych pochodnych instrumentów finansowych.

5. EUNGiPW wydaje wytyczne w celu ustanowienia przykładowego, otwartego wykazu informacji, których ujawnienie jest zasadnie oczekiwane lub wymagane zgodnie z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi prawa unijnego lub krajowego, zasadami rynku, umową, praktyką lub zwyczajem na odpowiednich rynkach towarowych instrumentów pochodnych lub rynkach kasowych, o których mowa w ust. 1 lit. b). EUNGiPW należy uwzględnić specyfikę tych rynków.

Artykuł 8

Wykorzystywanie informacji poufnych

1. Do celów niniejszego rozporządzenia wykorzystywanie informacji poufnej ma miejsce wówczas, gdy dana osoba znajduje się w posiadaniu informacji poufnej i wykorzystuje tę informację, nabywając lub zbywając, na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, instrumenty finansowe, których informacja ta dotyczy. Wykorzystanie informacji poufnej w formie anulowania lub zmiany zlecenia dotyczącego instrumentu finansowego, którego informacja ta dotyczy, w przypadku gdy zlecenie złożono przed wejściem danej osoby w posiadanie informacji poufnej, również uznaje się za wykorzystywanie informacji poufnej. W odniesieniu do aukcji uprawnień do emisji lub innych opartych na nich produktów sprzedawanych na aukcji, przeprowadzanych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010, wykorzystywanie informacji poufnej obejmuje również złożenie, modyfikację lub wycofanie oferty przez daną osobę działającą na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia udzielanie rekomendacji, aby inna osoba wykorzystwała informacje poufne lub nakłanianie innej osoby do wykorzystania informacji poufnych ma miejsce wówczas, gdy dana osoba znajduje się w posiadaniu informacji poufnych oraz:

a) udziela rekomendacji, na podstawie tych informacji, aby inna osoba nabyła lub zbyła instrumenty finansowe, których informacja te dotyczą, lub nakłania tę osobę do takiego nabycia lub zbycia; lub

b) udziela rekomendacji, na podstawie tych informacji, aby inna osoba anulowała lub zmieniła zlecenie dotyczące instrumentu finansowego, którego informacja te dotyczą, lub nakłania tę osobę do takiego anulowania lub zmiany.

3. Stosowanie rekomendacji lub nakłaniania, o których mowa w ust. 2, oznacza wykorzystywanie informacji poufnych w rozumieniu niniejszego artykułu, jeżeli osoba stosująca daną rekomendację lub nakłanianie wie lub powinna wiedzieć, że są one oparte na informacjach poufnych.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do wszystkich osób będących w posiadaniu informacji poufnych z racji:

a) bycia członkiem organów administracyjnych, zarządczych lub nadzorczych emitenta lub uczestnika rynku uprawnień do emisji;

b) posiadania udziałów w kapitale emitenta lub uczestnika rynku uprawnień do emisji;

c) posiadania dostępu do informacji z tytułu zatrudnienia, wykonywania zawodu lub obowiązków; lub

d) zaangażowania w działalność przestępczą.

Niniejszy artykuł ma także zastosowanie do wszystkich osób, które weszły w posiadanie informacji poufnych w okolicznościach innych niż wymienione w akapicie pierwszym, jeżeli osoby te wiedzą lub powinny wiedzieć, że są to informacje poufne.

5. W przypadku osoby prawnej niniejszy artykuł ma zastosowanie zgodnie z prawem krajowym również do osób fizycznych, które biorą udział w podejmowaniu decyzji o dokonaniu nabycia, zbycia, anulowania lub zmiany zlecenia, na rachunek tej osoby prawnej.

Artykuł 9

Uprawnione zachowanie

1. Do celów art. 8 i 14 sam fakt, że dana osoba prawna jest lub była w posiadaniu informacji poufnych, nie oznacza, że posłużyła się ona tymi informacjami i w ten sposób dopuściła się wykorzystania informacji poufnych dokonując na ich podstawie nabycia lub zbycia, jeżeli ta osoba prawna:

a) ustanowiła, wdrożyła i utrzymywała odpowiednie i skuteczne rozwiązania i procedury wewnętrzne skutecznie zapewniające, aby ani osoba fizyczna, która podjęła w jej imieniu decyzję o nabyciu lub zbyciu instrumentów finansowych, których dotyczą dane informacje, ani żadna inna osoba fizyczna, która mogła wpływać na podejmowanie tej decyzji, nie była w posiadaniu informacji poufnych; oraz

b) nie zachęcała, nie udzielała rekomendacji, nie nakłaniała ani nie wywierała w inny sposób wpływu na osobę fizyczną, która w imieniu osoby prawnej nabyła lub zbyła instrumenty finansowe, których dotyczą dane informacje.

2. Do celów art. 8 i 14 sam fakt, że dana osoba jest w posiadaniu informacji poufnych nie oznacza, że posłużyła się ona tymi informacjami i w ten sposób dopuściła się wykorzystania informacji poufnych dokonując na ich podstawie nabycia lub zbycia, jeżeli ta osoba:

a) jest – w odniesieniu do instrumentu finansowego, którego dotyczą dane informacje – animatorem rynku lub osobą upoważnioną do działania jako kontrahent, a nabywanie lub zbywanie instrumentów finansowych, których dotyczą dane informacje, odbywa się w sposób uprawniony w normalnym trybie sprawowania funkcji animatora rynku lub kontrahenta dla tego instrumentu finansowego; lub

b) jest upoważniona do realizacji zleceń w imieniu osób trzecich, a nabycie lub zbycie instrumentów finansowych, których dotyczy zlecenie, odbywa się w celu realizacji takiego zlecenia w sposób uprawniony w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków tej osoby.

3. Do celów art. 8 i 14 sam fakt, że dana osoba jest w posiadaniu informacji poufnych, nie oznacza, że posłużyła się ona tymi informacjami i w ten sposób dopuściła się wykorzystania informacji poufnych dokonując na ich podstawie nabycia lub zbycia, jeżeli ta osoba zawiera transakcję nabycia lub zbycia instrumentów finansowych, gdy transakcji tej dokonuje się w celu wykonania zobowiązania, które stało się wymagalne, w dobrej wierze oraz nie w celu obejścia zakazu wykorzystywania informacji poufnych oraz:

- a) zobowiązanie to wynika ze złożonego zlecenia lub umowy zawartej przed wejściem przez zainteresowaną osobę w posiadanie informacji poufnych; lub
- b) transakcja jest dokonywana w celu wypełnienia zobowiązania prawnego lub regulacyjnego, które powstało przed wejściem przez zainteresowaną osobę w posiadanie informacji poufnych.

4. Do celów art. 8 i 14 sam fakt, że dana osoba jest w posiadaniu informacji poufnych, nie oznacza, że posłużyła się ona tymi informacjami i w ten sposób dopuściła się wykorzystania informacji poufnych, jeżeli osoba ta uzyskała informacje poufne w trakcie dokonywania publicznego przejęcia lub połączenia ze spółką i wykorzystuje te informacje wyłącznie do celu przeprowadzenia tego połączenia lub publicznego przejęcia, pod warunkiem że w momencie zatwierdzenia połączenia lub przyjęcia oferty przez akcjonariuszy tej spółki wszelkie informacje poufne zostały już podane do wiadomości publicznej lub w inny sposób przestały być informacjami poufnymi.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do zwiększania posiadania.

5. Do celów art. 8 i 14 sam fakt, że dana osoba wykorzystuje swą wiedzę o własnej decyzji o nabyciu lub zbyciu instrumentów finansowych przy nabyciu lub zbyciu tych instrumentów finansowych, nie stanowi sam w sobie wykorzystania informacji poufnych.

6. Niezależnie od ust. 1–5 niniejszego artykułu można jednak uznać, że naruszenie zakazu wykorzystywania informacji poufnych określonego w art. 14 miało miejsce, jeżeli właściwy organ ustali, że powody składania zleceń, dokonywania transakcji lub podejmowania innych zachowań były nieuprawnione.

Artykuł 10

Bezprawne ujawnianie informacji poufnych

1. Do celów niniejszego rozporządzenia bezprawne ujawnienie informacji poufnych ma miejsce wówczas, gdy osoba znajduje się w posiadaniu informacji poufnych i ujawnia te informacje innej osobie, z wyjątkiem przypadków, gdy ujawnienie to odbywa się w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie do każdej osoby fizycznej lub prawnej w sytuacjach i okolicznościach, o których mowa w art. 8 ust. 4.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia dalsze ujawnienie rekomendacji lub nakłaniania, o których mowa w art. 8 ust. 2, oznacza bezprawne ujawnianie informacji poufnych zgodnie z niniejszym artykułem, jeżeli osoba ujawniająca rekomendację lub nakłanianie wie lub powinna wiedzieć, że są one oparte na informacjach poufnych.

Artykuł 11

Badania rynku

1. Badanie rynku obejmuje przekazanie informacji – przed ogłoszeniem transakcji – w celu oceny zainteresowania potencjalnych inwestorów ewentualną transakcją i jej warunkami, takimi jak ewentualna wielkość i cena, przynajmniej jednemu potencjalnemu inwestorowi przez:

- a) emitenta;
- b) wtórnego oferenta instrumentu finansowego – w ilości lub wartości, za sprawą których transakcja różni się od zwykłych transakcji i opiera się na metodzie sprzedaży opartej na wcześniejszej ocenie potencjalnego zainteresowania potencjalnych inwestorów;

c) uczestnika rynku uprawnień do emisji; lub

d) osobę trzecią działającą w imieniu lub na rzecz osoby, o której mowa w lit. a), b) lub c).

2. Niezależnie od art. 23 ust. 3 ujawnienie informacji poufnych przez osobę, która zamierza złożyć ofertę przejęcia w odniesieniu do papierów wartościowych spółki lub połączenia ze spółką posiadaczom papierów wartościowych, również stanowi badanie rynku, pod warunkiem że:

a) informacje te są niezbędne, aby umożliwić posiadaczom papierów wartościowych wyrobienie sobie opinii o chęci zaoferowania posiadanych przez nich papierów wartościowych; oraz

b) chęć posiadaczy papierów wartościowych do zaoferowania posiadanych przez nich papierów wartościowych jest zasadnie wymagana do podjęcia decyzji o złożeniu oferty przejęcia lub połączenia.

3. Uczestnik rynku ujawniający informacje rozważa szczegółowo przed przeprowadzeniem badania rynku, czy badanie to będzie się wiązać z ujawnieniem informacji poufnych. Uczestnik rynku ujawniający informacje dokonuje pisemnego zapisu swoich wniosków i ich uzasadnienia. Na żądanie udostępnia te zapisy właściwemu organowi. Obowiązek ten ma zastosowanie do każdego ujawnienia informacji w toku badania rynku. Uczestnik rynku ujawniający informacje odpowiednio aktualizuje zapisy, o których mowa w niniejszym ustępie.

4. Do celów art. 10 ust. 1 uznaje się, że ujawnienie informacji poufnych w toku badania rynku nastąpiło w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków danej osoby, jeżeli uczestnik rynku ujawniający informacje wypełnił obowiązki określone w ust. 3 i 5 niniejszego artykułu.

5. Do celów ust. 4 uczestnik rynku ujawniający informacje przed dokonaniem ujawnienia musi:

a) uzyskać zgodę osoby, do której adresowane jest badanie rynku, na otrzymanie informacji poufnych;

b) poinformować osobę, do której adresowane jest badanie rynku, że podlega ona zakazowi posługiwania się lub usiłowania posługiwania się tymi informacjami w formie nabycia lub zbycia instrumentów finansowych, których dotyczą dane informacje, na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio;

c) poinformować osobę, do której adresowane jest badanie rynku, że podlega ona zakazowi posługiwania się lub usiłowania posługiwania się tymi informacjami w formie anulowania lub zmiany już złożonego zlecenia dotyczącego instrumentu finansowego, którego dotyczą dane informacje; oraz

d) poinformować osobę, do której adresowane jest badanie rynku, że zgadzając się na otrzymanie informacji, podlega ona obowiązkowi zachowania poufności tych informacji.

Uczestnik rynku ujawniający informacje prowadzi i przechowuje zapis wszystkich informacji ujawnionych osobie, do której adresowane jest badanie rynku, w tym informacji ujawnionych zgodnie z akapitem pierwszym lit. a)–d), oraz tożsamości potencjalnych inwestorów, którym ujawniono informacje, w tym m.in. osób prawnych i fizycznych działających w imieniu potencjalnego inwestora, a także datę i godzinę każdego ujawnienia. Uczestnik rynku ujawniający informacje udostępnia ten zapis właściwemu organowi na jego żądanie.

6. Jeżeli informacje ujawnione w toku badania rynkowego przestają być informacjami poufnymi według oceny uczestnika rynku ujawniającego informacje, powiadamia on o tym odbiorcę informacji w możliwie najkrótszym terminie.

Uczestnik rynku ujawniający informacje przechowuje zapis informacji przekazanych zgodnie z niniejszym ustępem i udostępnia go właściwemu organowi na jego żądanie.

7. Niezależnie od przepisów niniejszego artykułu osoba, do której adresowane jest badanie rynku, samodzielnie ocenia, czy jest w posiadaniu informacji poufnych lub to kiedy przestaje być w ich posiadaniu.

8. Uczestnik rynku ujawniający informacje przechowuje zapisy, o których mowa w niniejszym artykule, przez okres co najmniej pięciu lat.

9. W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia właściwych rozwiązań, procedur i wymogów w zakresie przechowywania zapisów, tak aby zainteresowane osoby przestrzegały wymogów określonych w ust. 4, 5, 6 i 8.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

10. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych w celu określenia rozwiązań i wzorów formularzy powiadomienia używanych przez zainteresowane osoby w celu zapewnienia zgodności z wymogami ustanowionymi w ust. 4, 5, 6 i 8 niniejszego artykułu, zwłaszcza dokładnego formatu zapisów, o których mowa w ust. 4–8, oraz technicznych warunków odpowiedniego przekazywania informacji, o których mowa w ust. 6, osobie, do której adresowane jest badanie rynku.

EUNGiPW przedstawi Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

11. EUNGiPW wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 przeznaczone dla osób, do których adresowane jest badanie rynku, w odniesieniu do:

- a) czynników, które takie osoby muszą wziąć pod uwagę, gdy w ramach badania rynkowego są im ujawniane informacje, tak aby mogły ocenić, czy dane informacje są informacjami poufnymi;
- b) kroków, które takie osoby muszą podjąć, gdy ujawniono im informacje poufne, tak aby mogły spełnić wymogi art. 8 i 10 niniejszego rozporządzenia; oraz
- c) zapisów, które takie osoby muszą przechowywać w celu wykazania, że spełniły wymogi art. 8 i 10 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Manipulacje na rynku

1. Do celów niniejszego rozporządzenia manipulacja na rynku obejmuje następujące działania:

a) zawieranie transakcji, składanie zleceń lub inne zachowania, które:

- (i) wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd co do podaży lub popytu na instrument finansowy, powiązany kontrakt towarowy na rynku kasowym lub sprzedawany na aukcji produkt oparty na uprawnieniach do emisji, lub co do ich ceny; lub

- (ii) utrzymują albo mogą utrzymywać cenę jednego lub kilku instrumentów finansowych, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji na nienaturalnym lub sztucznym poziomie;

chyba że osoba zawierająca transakcję, składająca zlecenie transakcji lub podejmująca każde inne zachowanie dowiedzie, iż dana transakcja, zlecenie lub zachowanie nastąpiły z zasadnych powodów i są zgodne z przyjętymi praktykami rynkowymi ustanowionymi zgodnie z art. 13;

- b) zawieranie transakcji, składanie zleceń lub inne działania lub zachowania wpływające albo mogące wpływać na cenę jednego lub kilku instrumentów finansowych, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji, związane z użyciem fikcyjnych narzędzi lub innych form wprowadzania w błąd lub podstęp;
- c) rozpowszechnianie za pośrednictwem mediów, w tym internetu, lub przy użyciu innych środków, informacji, które wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd co do podaży lub popytu na instrument finansowy, powiązany kontrakt towarowy na rynku kasowym lub sprzedawany na aukcji produkt oparty na uprawnieniach do emisji, lub co do ich ceny, lub zapewniają utrzymanie się lub mogą zapewnić utrzymanie się ceny jednego lub kilku instrumentów finansowych, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji na nienaturalnym lub sztucznym poziomie, w tym rozpowszechnianie plotek, w przypadku gdy osoba rozpowszechniająca te informacje wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te były fałszywe lub wprowadzające w błąd;
- d) przekazywanie fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji, lub dostarczanie fałszywych lub wprowadzających w błąd danych dotyczących wskaźnika referencyjnego, jeżeli osoba przekazująca informacje lub dostarczająca dane wiedziała lub powinna była wiedzieć, że są one fałszywe i wprowadzające w błąd, lub każde inne zachowanie stanowiące manipulowanie obliczaniem wskaźnika referencyjnego.

2. Za manipulację na rynku uznaje się m.in. następujące zachowania:

- a) postępowanie osoby lub osób działających wspólnie, mające na celu utrzymanie dominującej pozycji w zakresie podaży lub popytu na instrument finansowy, powiązane kontrakty towarowe na rynku kasowym lub sprzedawane na aukcji produkty oparte na uprawnieniach do emisji, które skutkuje albo może skutkować, bezpośrednio lub pośrednio, ustaleniem poziomu cen sprzedaży lub kupna lub stwarza albo może stwarzać nieuczciwe warunki transakcji;
- b) nabywanie lub zbywanie instrumentów finansowych na otwarciu lub zamknięciu rynku, które skutkuje albo może skutkować wprowadzeniem w błąd inwestorów kierujących się cenami podanymi do wiadomości publicznej, w tym cenami otwarcia i zamknięcia;
- c) składanie zleceń w systemie obrotu, w tym ich anulowanie lub zmiana, za pomocą wszelkich dostępnych metod handlu, w tym środków elektronicznych, takich jak strategie handlu algorytmicznego i handlu wysokiej częstotliwości, i które wywołuje jeden ze skutków, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub b) poprzez:
 - (i) zakłócenia lub opóźnienia w funkcjonowaniu transakcji w danym systemie obrotu albo prawdopodobieństwo ich spowodowania;
 - (ii) utrudnianie innym osobom identyfikacji prawdziwych zleceń w danym systemie obrotu lub prawdopodobieństwo utrudniania tej identyfikacji, w szczególności poprzez składanie zleceń, które skutkują przepełnieniem lub destabilizacją arkusza zleceń; lub
 - (iii) tworzenie lub prawdopodobieństwo stworzenia fałszywego lub wprowadzającego w błąd sygnału w zakresie podaży lub popytu na instrument finansowy lub jego ceny, w szczególności poprzez składanie zleceń w celu zapoczątkowania lub nasilenia danego trendu;
- d) wykorzystywanie okazjonalnego lub regularnego dostępu do mediów tradycyjnych lub elektronicznych do wygłaszania opinii na temat instrumentu finansowego, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji (lub pośrednio na temat jego emitenta) po uprzednim zajęciu pozycji na danym instrumencie finansowym, powiązanej kontrakcie towarowym na rynku kasowym lub sprzedawanym na aukcji produkcie opartym na uprawnieniach do emisji, a następnie czerpanie zysku ze skutków opinii wygłaszanych na temat ceny tego instrumentu, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji, bez jednoczesnego podania do publicznej wiadomości istniejącego konfliktu interesów w sposób odpowiedni i skuteczny;

- e) nabywanie lub zbywanie na rynku wtórnym uprawnień do emisji lub powiązanych instrumentów pochodnych przed aukcją zorganizowaną zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010, ze skutkiem ustalenia rozliczeniowej ceny aukcyjnej sprzedawanych na aukcji produktów na nienaturalnym lub sztucznym poziomie lub wprowadzenie w błąd oferentów składających oferty na aukcjach.
3. Do celów stosowania ust. 1 lit. a) i b), bez uszczerbku dla rodzajów zachowań określonych w ust. 2, w załączniku I określa się niewyczerpujący wykaz okoliczności wskazujących na stosowanie fikcyjnych narzędzi lub innych form wprowadzania w błąd lub podstęp oraz niewyczerpujący wykaz okoliczności wskazujących na wprowadzanie w błąd oraz utrzymanie cen.
4. Jeżeli osoba, o której mowa w niniejszym artykule, jest osobą prawną, niniejszy artykuł ma zastosowanie zgodnie z prawem krajowym również do osób fizycznych, które biorą udział w podejmowaniu decyzji o prowadzeniu działalności na rachunek tej osoby prawnej.
5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35, precyzujących wskaźniki określone w załączniku I w celu wyjaśnienia ich elementów oraz uwzględnienia zmian technicznych na rynkach finansowych.

Artykuł 13

Przyjęte praktyki rynkowe

1. Zakaz określony w art. 15 nie ma zastosowania do działań, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. a), pod warunkiem że osoba zawierająca transakcję, składająca zlecenie transakcji lub podejmująca każde inne zachowanie dowiedzie, iż powody dokonywania transakcji, składania zleceń lub podejmowania innych zachowań były uprawnione i są zgodne z przyjętymi praktykami rynkowymi ustanowionymi zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Właściwy organ może ustanowić przyjętą praktykę rynkową przy uwzględnieniu następujących kryteriów:
- a) czy praktyka rynkowa przewiduje odpowiedni poziom przejrzystości dla rynku;
 - b) czy praktyka rynkowa zapewnia wysoki stopień ochrony działania sił rynkowych i właściwą wzajemną zależność sił podaży i popytu;
 - c) czy praktyka rynkowa wywiera pozytywny wpływ na płynność i efektywność rynku;
 - d) czy praktyka rynkowa uwzględnia mechanizm obrotu na danym rynku i umożliwia uczestnikom rynku właściwą i terminową reakcję na nową sytuację na rynku spowodowaną tą praktyką;
 - e) czy praktyka rynkowa nie stwarza zagrożenia dla integralności bezpośrednio lub pośrednio powiązanych rynków danego instrumentu finansowego na terenie Unii, niezależnie od tego, czy rynki te są regulowane, czy nie;
 - f) rezultaty czynności wyjaśniających w odniesieniu do danej praktyki rynkowej przez właściwe organy lub inne organy, w szczególności badania, czy dana praktyka rynkowa narusza przepisy lub uregulowania mające na celu zapobieganie nadużyciom na rynku, albo kodeksy postępowania, niezależnie od tego, czy dotyczy ona przedmiotowego rynku czy powiązanych bezpośrednio lub pośrednio rynków unijnych; oraz
 - g) strukturalne cechy przedmiotowego rynku, w tym jego ewentualne uregulowania, rodzaje instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu i rodzaj uczestników rynku, w tym zakres uczestnictwa inwestorów detalicznych na przedmiotowym rynku.

Praktyka rynkowa ustanowiona przez właściwy organ jako przyjęta praktyka rynkowa na określonym rynku nie może być uznana za mającą zastosowanie do innych rynków, chyba że organy właściwe dla tych innych rynków dopuściły tę praktykę zgodnie z niniejszym artykułem.

3. Przed ustanowieniem przyjętej praktyki rynkowej zgodnie z ust. 2 właściwy organ powiadamia EUNGiPW i pozostałe właściwe organy o zamiarze ustanowienia przyjętej praktyki rynkowej oraz przedstawia szczegóły tej oceny przeprowadzonej zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 2. Takiego powiadomienia dokonuje się co najmniej na trzy miesiące przed planowanym wejściem w życie danej przyjętej praktyki rynkowej.

4. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia EUNGiPW wydaje powiadamiającemu właściwemu organowi opinię oceniającą zgodność przyjętej praktyki rynkowej z ust. 2 i regulacyjnymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z ust. 7. EUNGiPW ocenia także, czy ustanowienie przyjętej praktyki rynkowej nie spowodowałoby zagrożenia dla zaufania do rynku finansowego Unii. Opinia jest publikowana na stronie internetowej EUNGiPW.

5. Jeżeli właściwy organ ustanowi przyjętą praktykę rynkową sprzeczną z opinią EUNGiPW wydaną zgodnie z ust. 4, organ ten w ciągu 24 godzin od ustanowienia tej przyjętej praktyki rynkowej publikuje na swojej stronie internetowej oświadczenie, w którym wyczerpująco wyjaśnia powody ustanowienia tej praktyki, włącznie z podaniem, dlaczego dana przyjęta praktyka rynkowa nie stanowi zagrożenia dla zaufania do rynku.

6. W przypadku gdy zdaniem właściwego organu inny właściwy organ ustanowił przyjętą praktykę rynkową, która nie spełnia kryteriów określonych w ust. 2, EUNGiPW podejmuje działania mające na celu umożliwienie tym organom osiągnięcie porozumienia, zgodnie z uprawnieniami na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Jeżeli zainteresowane właściwe organy nie zdołają osiągnąć porozumienia, EUNGiPW może podjąć decyzję zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria, procedurę i wymogi w zakresie ustanawiania przyjętej praktyki rynkowej zgodnie z ust. 2, 3 i 4 oraz wymogi jej podtrzymania, zakończenia lub zmiany warunków jej dopuszczenia.

EUNGiPW przedstawi Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. Właściwe organy regularnie i przynajmniej co dwa lata dokonują przeglądu ustanowionych przez siebie przez siebie przyjętych praktyk rynkowych, w szczególności uwzględniając istotne zmiany danego otoczenia rynkowego, takie jak zmiany zasad obrotu lub infrastruktury rynku, w celu podjęcia decyzji o jej podtrzymaniu, zakończeniu lub zmianie warunków jej dopuszczenia.

9. EUNGiPW publikuje na swojej stronie internetowej wykaz przyjętych praktyk rynkowych oraz państw członkowskich, w których mają one zastosowanie.

10. EUNGiPW monitoruje stosowanie przyjętych praktyk rynkowych i przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie ze sposobu ich stosowania na przedmiotowych rynkach.

11. Właściwe organy powiadamiają EUNGiPW o przyjętych praktykach rynkowych, które ustanowiły przed dniem 2 lipca 2014 r. w terminie trzech miesięcy od wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 7.

Przyjęte praktyki rynkowe, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mają nadal zastosowanie w danym państwie członkowskim do czasu, aż właściwy organ podejmie decyzję w sprawie kontynuowania tych praktyk w następstwie opinii EUNGiPW zgodnie z ust. 4.

Artykuł 14

Zakaz wykorzystywania i bezprawnego ujawniania informacji poufnych

Zabrania się każdej osobie:

- a) wykorzystywania informacji poufnych lub usiłowania wykorzystywania informacji poufnych;
- b) rekomendowania innej osobie lub nakłaniania jej do wykorzystywania informacji poufnych; lub
- c) bezprawnego ujawniania informacji poufnych.

Artykuł 15

Zakaz manipulacji na rynku

Zabrania się każdej osobie dokonywania manipulacji na rynku lub usiłowania dokonywania manipulacji na rynku.

Artykuł 16

Zapobieganie nadużyciom na rynku i ich wykrywanie

1. Operatorzy rynku i firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu ustanawiają i utrzymują skuteczne rozwiązania, systemy i procedury mające na celu zapobieganie wykorzystywaniu informacji poufnych, manipulacjom na rynku i usiłowaniu wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku oraz ich wykrywanie zgodnie z art. 31 i 54 dyrektywy 2014/65/UE.

Osoba, o której mowa w akapicie pierwszym, niezwłocznie zgłasza organowi właściwemu dla systemu obrotu zlecenia i transakcje, w tym każde ich anulowanie lub zmianę, które mogą stanowić wykorzystywanie informacji poufnych, manipulację na rynku lub usiłowanie wykorzystania informacji poufnych lub manipulacji na rynku.

2. Każda osoba zawodowo zajmująca się pośrednictwem w zawieraniu transakcji lub wykonywaniu zleceń ustanawia i utrzymuje skuteczne rozwiązania, systemy i procedury wykrywania i powiadamiania o podejrzanych zleceniach i transakcjach. Jeżeli osoba ta poweźmie uzasadnione podejrzenie, że zlecenie lub transakcja dotyczą jakiegokolwiek instrumentu finansowego może stanowić wykorzystywanie informacji poufnych, manipulację na rynku lub usiłowanie wykorzystania informacji poufnych lub manipulacji na rynku, bez względu na to, czy takie zlecenie złożono lub taką transakcję wykonano w ramach systemu obrotu, czy poza nim, niezwłocznie powiadamia właściwy organ, o którym mowa w ust. 3.

3. Bez uszczerbku dla postanowień art. 22 osoby zawodowo zajmujące się pośrednictwem w zawieraniu transakcji lub wykonywaniu zleceń podlegają regułom powiadamiania państwa członkowskiego, w którym są zarejestrowane lub w którym znajduje się ich siedziba, lub – w przypadku oddziału – państwa członkowskiego położenia oddziału. Powiadomienia kierowane są do właściwego organu tego państwa członkowskiego.

4. Właściwe organy, o których mowa w ust. 3, otrzymujące powiadomienie o podejrzanych zleceniach lub transakcjach natychmiast przekazują taką informację właściwym organom przedmiotowych systemów obrotu.

5. W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) właściwych rozwiązań, systemów i procedur dla przedmiotowych osób, tak aby przestrzegały one wymogów ustanowionych w ust. 1 i 2; oraz
- b) wzorów formularzy powiadomienia używanych przez przedmiotowe osoby w celu zapewnienia zgodności z wymogami ustanowionymi w ust. 1 i 2.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 3

WYMOGI W ZAKRESIE PODAWANIA INFORMACJI DO WIADOMOŚCI PUBLICZNEJ

Artykuł 17

Podawanie informacji poufnych do wiadomości publicznej

1. Emitent podaje niezwłocznie do wiadomości publicznej informacje poufne bezpośrednio go dotyczące.

Emitent zapewnia podanie informacji poufnych do wiadomości publicznej w sposób umożliwiający szybki dostęp oraz pełną, prawidłową i terminową ocenę informacji przez opinię publiczną oraz w stosownych przypadkach w urzędowo ustanowionym systemie, o którym mowa w art. 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/109/UE ⁽¹⁾. Emitent nie może łączyć podawania informacji poufnych do wiadomości publicznej z reklamowaniem własnej działalności. Emitent zamieszcza i utrzymuje na swojej stronie internetowej wszelkie informacje poufne, które jest zobowiązany podać do wiadomości publicznej, przez okres co najmniej pięciu lat.

Niniejszy artykuł ma zastosowanie do emitentów ubiegających się o dopuszczenie swoich instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym w państwie członkowskim lub których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub – w przypadku instrumentów będących w obrocie jedynie na MTF lub OTF – emitentów, których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na MTF lub OTF lub są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF w państwie członkowskim.

2. Uczestnik rynku uprawnień do emisji skutecznie i w odpowiednim czasie podaje do wiadomości publicznej informacje poufne dotyczące uprawnień do emisji, które posiada w związku z prowadzoną działalnością, w tym działalnością lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE lub instalacjami w rozumieniu art. 3 lit. e) tej dyrektywy, które dany uczestnik lub jednostka wobec niego dominująca lub z nim powiązana posiada lub kontroluje lub za których kwestie operacyjne dany uczestnik lub jednostka dominująca lub powiązana z nim odpowiada w całości lub częściowo. W przypadku instalacji takie podanie do wiadomości publicznej obejmuje informacje dotyczące wydajności i wykorzystania instalacji, w tym planowanej lub nieplanowanej niedyspozycyjności tych instalacji.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do uczestnika rynku uprawnień do emisji, w przypadku gdy instalacje lub działania lotnicze, które posiada, kontroluje lub za które jest odpowiedzialny, nie przekroczyły w poprzednim roku minimalnego poziomu emisji dwutlenku węgla, oraz – w przypadku prowadzenia procesów spalania – którego nominalna moc cieplna nie przekroczyła minimalnego poziomu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 ustanawiających minimalny poziom ekwiwalentu dwutlenku węgla oraz minimalny poziom nominalnej mocy cieplnej do celów stosowania zwolnienia, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 określających właściwy organ do celów powiadomień, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu.

4. Emitent lub uczestnik rynku handlu uprawnieniami do emisji może na własną odpowiedzialność opóźnić podanie do wiadomości publicznej informacji poufnych, pod warunkiem że spełnione są łącznie następujące warunki:

- a) niezwłoczne ujawnienie informacji mogłoby naruszyć prawnie uzasadnione interesy emitenta lub uczestnika rynku handlu uprawnieniami do emisji;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38).

- b) opóźnienie podania do wiadomości informacji prawdopodobnie nie wprowadzi w błąd opinii publicznej;
- c) emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji jest w stanie zapewnić poufność takich informacji.

W przypadku rozciągniętego w czasie procesu, który następuje etapami i którego celem lub wynikiem jest zaistnienie szczególnej okoliczności lub szczególnego wydarzenia, emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji może na własną odpowiedzialność opóźnić podanie do wiadomości publicznej informacji poufnych dotyczących tego procesu, z zastrzeżeniem akapitu pierwszego lit. a), b) i c).

W przypadku gdy emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji opóźnia podanie informacji poufnych do wiadomości publicznej na mocy niniejszego ustępu, informuje on właściwy organ określony na podstawie ust. 3 o opóźnieniu ujawnienia informacji i składa pisemne wyjaśnienie na temat spełnienia warunków określonych w niniejszym ustępie natychmiast po podaniu informacji do wiadomości publicznej. Alternatywnie państwa członkowskie mogą przewidzieć, że zapis takiego wyjaśnienia ma być składany dopiero na żądanie właściwego organu określonego na podstawie ust. 3.

5. W celu zachowania stabilności systemu finansowego emitent będący instytucją kredytową lub instytucją finansową może na własną odpowiedzialność opóźnić podanie do wiadomości publicznej informacji poufnych, włączając w to informacje związane z tymczasowym problemem z płynnością, a w szczególności z potrzebą otrzymania tymczasowego wsparcia płynnościowego z banku centralnego lub od pożyczkodawcy ostatecznej instancji, pod warunkiem że spełni wszystkie poniższe warunki:

- a) ujawnienie informacji poufnych pociąga za sobą zagrożenie dla stabilności finansowej emitenta i systemu finansowego;
- b) opóźnienie ujawnienia informacji leży w interesie publicznym;
- c) można zapewnić poufność tych informacji; oraz
- d) właściwy organ określony na podstawie ust. 3 wydał zgodę na opóźnienie na podstawie spełnienia warunków określonych w lit. a), b) i c).

6. Do celów ust. 5 lit. a)–d) emitent powiadamia właściwy organ określony na podstawie ust. 3 o zamiarze opóźnienia ujawnienia informacji poufnych i dostarcza dowody, że warunki określone w ust. 5 lit. a), b) i c) są spełnione. Właściwy organ określony na podstawie ust. 3 w stosownych przypadkach zasięga opinii krajowego banku centralnego lub organu sprawującego nadzór makroostrożnościowy, jeżeli został on ustanowiony, lub w przeciwnym przypadku następującego organu:

- a) jeżeli emitent jest instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną – organu wyznaczonego zgodnie z art. 133 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾;
- b) w przypadkach innych niż określone w lit. a) – innego organu krajowego odpowiedzialnego za nadzór nad emitentem.

Właściwy organ określony na podstawie ust. 3 zapewnia, aby podanie informacji poufnych do wiadomości publicznej opóźniono jedynie o okres konieczny dla ochrony interesu publicznego. Właściwy organ określony na podstawie ust. 3 co najmniej raz w tygodniu ocenia, czy w dalszym ciągu spełnione są warunki określone w ust. 5 lit. a), b) i c).

Jeżeli właściwy organ określony na podstawie ust. 3 nie wyraża zgody na opóźnienie podania informacji poufnych do wiadomości publicznej, emitent natychmiast ujawnia przedmiotowe informacje poufne.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie do przypadków, w których emitent nie podejmuje decyzji o opóźnieniu ujawnienia informacji poufnych zgodnie z ust. 4.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

Odniesienie w niniejszym ustępie do właściwego organu określonego na podstawie ust. 3 pozostaje bez uszczerbku dla zdolności właściwego organu do wykonywania swoich funkcji w jakikolwiek ze sposobów, o których mowa w art. 23 ust. 1.

7. Jeżeli ujawnienie informacji poufnych zostało opóźnione zgodnie z ust. 4 lub 5 i ich poufność nie jest już dłużej gwarantowana, emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji niezwłocznie podaje te informacje poufne do wiadomości publicznej.

Niniejszy ustęp obejmuje sytuacje, w których plotka dotyczy wyraźnie informacji poufnej, której ujawnienie zostało opóźnione zgodnie z ust. 4 lub 5, w przypadku gdy plotka ta dostatecznie wyraźny wskazuje, że poufność tych informacji nie jest dłużej zapewniona.

8. Jeśli emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji lub osoba działająca w imieniu tego podmiotu lub na jego rzecz ujawnia jakiegokolwiek informacje poufne osobie trzeciej w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków, jak określono w art. 10 ust. 1, musi dokonać pełnego i skutecznego ujawnienia takich informacji, równocześnie w przypadku umyślnego ujawniania informacji i niezwłocznie w przypadku nieumyślnego ujawniania informacji. Przepisy niniejszego akapitu nie mają zastosowania, jeżeli osoba otrzymująca informacje jest zobowiązana do zachowania ich poufności, bez względu na to, czy taki obowiązek powstał na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych, umowy spółki lub innej umowy.

9. Informacje poufne związane z emitentami, których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku rozwoju MŚP, mogą zostać umieszczone na stronie internetowej systemu obrotu zamiast na stronie internetowej emitenta, jeśli system obrotu zdecyduje o udostępnieniu takiej możliwości emitentom na tym rynku.

10. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

- a) technicznych warunków właściwego podawania do wiadomości publicznej informacji poufnych zgodnie z ust. 1, 2, 8 i 9; oraz
- b) technicznych warunków opóźniania podawania do publicznej wiadomości informacji poufnych zgodnie z ust. 4 i 5.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

11. EUNGiPW wydaje wytyczne w celu ustanowienia przykładowego, otwartego wykazu uzasadnionych interesów emitentów, o których mowa w ust. 4 lit. a), oraz sytuacji, w których opóźnienie ujawnienia informacji poufnych mogłoby wprowadzić w błąd opinię publiczną, o czym mowa w ust. 4 lit. b).

Artykuł 18

Listy osób mających dostęp do informacji poufnych

1. Emitenci lub osoby działające w ich imieniu lub na ich rzecz:
 - a) sporządzają listę wszystkich osób mających dostęp do informacji poufnych i pracujących dla nich na podstawie umowy o pracę lub na innej podstawie, wykonując zadania, w ramach których mają dostęp do informacji poufnych, takich jak doradcy, księgowi lub agencje ratingowe (lista osób mających dostęp do informacji poufnych);
 - b) niezwłocznie aktualizują listę osób mających dostęp do informacji poufnych zgodnie z ust. 4; oraz
 - c) przedstawiają listę osób mających dostęp do informacji poufnych właściwemu organowi na jego żądanie w możliwie najkrótszym terminie.

2. Emitenci lub każda osoba działająca w ich imieniu lub na ich rzecz podejmują wszelkie zasadne kroki w celu zapewnienia, aby każda osoba ujęta na liście osób mających dostęp do informacji poufnych potwierdziła na piśmie związane z tym obowiązki wynikające z przepisów ustawowych i wykonawczych oraz była świadoma sankcji mających zastosowanie w razie wykorzystywania informacji poufnych i bezprawnego ujawnienia informacji poufnych.

Jeżeli zadanie sporządzania i aktualizowania listy osób mających dostęp do informacji poufnych wypełnia inna osoba działająca w imieniu lub na rzecz emitenta, emitent pozostaje w pełni odpowiedzialny za wypełnianie obowiązku wynikającego z niniejszego artykułu. Emitent zawsze zachowuje prawo dostępu do listy osób mających dostęp do informacji poufnych.

3. Lista osób mających dostęp do informacji poufnych obejmuje co najmniej:

- a) dane osobowe wszelkich osób mających dostęp do informacji poufnych;
- b) przyczynę uwzględnienia danej osoby w licie osób mających dostęp do informacji poufnych;
- c) datę i godzinę uzyskania przez tę osobę dostępu do informacji poufnych; oraz
- d) datę utworzenia listy osób mających dostęp do informacji poufnych.

4. Emitenci i wszelki osoby działające w ich imieniu lub na ich rzecz aktualizują wykaz osób mających dostęp do informacji poufnych niezwłocznie, z uwzględnieniem daty aktualizacji, w następujących okolicznościach:

- a) gdy następuje zmiana przyczyny, dla której dana osoba została uwzględniona na liście osób mających dostęp do informacji poufnych;
- b) gdy nowa osoba ma dostęp do informacji poufnych i w związku z tym musi zostać dodana do listy osób mających dostęp do informacji poufnych; oraz
- c) gdy dana osoba przestaje mieć dostęp do informacji poufnych.

W każdej aktualizacji podaje się datę i godzinę wystąpienia zmiany, która skutkuje aktualizacją.

5. Emitenci i wszelkie osoby działające w ich imieniu lub na ich rzecz przechowują wykaz osób mających dostęp do informacji poufnych przez okres co najmniej pięciu lat od jej sporządzenia lub aktualizacji.

6. Emitenci, których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku rozwoju MŚP, są zwolnieni z obowiązku sporządzenia listy osób mających dostęp do informacji poufnych, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) emitent podejmuje wszelkie zasadne kroki w celu zapewnienia, aby każda osoba posiadająca dostęp do informacji poufnych potwierdziła związane z tym obowiązki wynikające z przepisów ustawowych i wykonawczych oraz była świadoma sankcji mających zastosowanie w razie wykorzystywania informacji poufnych i bezprawnego ujawnienia takich informacji; oraz
- b) emitent może udostępnić właściwemu organowi, na jego żądanie, listę osób mających dostęp do informacji poufnych.

7. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do emitentów, ubiegających się o dopuszczenie swoich instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym w państwie członkowskim lub których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, lub – w przypadku instrumentu będącego w obrocie jedynie na MTF lub OTF – emitentów, których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na MTF lub OTF lub są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF w państwie członkowskim.

8. Ust. 1–5 niniejszego artykułu mają również zastosowanie do:

- a) uczestników rynku uprawnień do emisji w odniesieniu do informacji poufnych dotyczących uprawnień do emisji, które są następstwem rzeczywistej działalności tych uczestników rynku uprawnień do emisji;

b) każdej platformy aukcyjnej, prowadzącej aukcje i monitorującej aukcje w odniesieniu do aukcji uprawnień do emisji lub innych opartych na nich produktów sprzedawanych na aukcji, prowadzonej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010.

9. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW przygotowuje projekt wykonawczych standardów technicznych dotyczących ustanowienia określonego formatu list osób mających dostęp do informacji poufnych i ich aktualizacji, o których mowa w niniejszym artykule.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 19

Transakcje wykonywane przez osoby pełniące obowiązki zarządcze

1. Osoby pełniące obowiązki zarządcze oraz osoby blisko z nimi związane powiadamiają emitenta lub uczestnika rynku uprawnień do emisji oraz właściwy organ, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi:

- a) w odniesieniu do emitentów – o każdej transakcji zawieranej na ich własny rachunek w odniesieniu do akcji lub instrumentów dłużnych tego emitenta lub do instrumentów pochodnych bądź innych powiązanych z nimi instrumentów finansowych;
- b) w odniesieniu do uczestników rynku uprawnień do emisji – o każdej transakcji zawieranej na ich własny rachunek w odniesieniu do uprawnień do emisji, opartych na nich produktów sprzedawanych na aukcji lub powiązanych z nimi instrumentów pochodnych.

Takich powiadomień dokonuje się niezwłocznie i nie później niż w trzy dni robocze po dniu transakcji.

Akapit pierwszy ma zastosowanie, gdy łączna kwota transakcji osiągnie próg określony w zależności od przypadku w ust. 8 lub 9 w trakcie jednego roku kalendarzowego.

2. Do celów ust. 1 oraz bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do ustanawiania obowiązków powiadamiania innych niż obowiązki, o których mowa w niniejszym artykule, osoby, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwe organy o wszystkich transakcjach dokonywanych na własny rachunek przez te osoby.

Zasadami dotyczącymi powiadamiania, których muszą przestrzegać osoby, o których mowa w ust. 1, są zasady państwa członkowskiego, w którym jest zarejestrowany emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji. W ciągu trzech dni roboczych od dnia transakcji powiadamia się właściwy organ tego państwa członkowskiego. W przypadku gdy emitent nie jest zarejestrowany w państwie członkowskim, należy powiadomić właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. i) dyrektywy 2004/109/WE lub, w przypadku jego braku, organ właściwy dla systemu obrotu.

3. Emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji zapewniają, aby informacje zgłoszone zgodnie z ust. 1 zostały podane do wiadomości publicznej niezwłocznie i nie później niż w terminie trzech dni roboczych od zawarcia transakcji w sposób umożliwiający szybki i niedyskryminujący dostęp do tych informacji zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi, o których mowa w art. 17 ust. 10 lit. a).

Emitent lub uczestnik rynku uprawnień do emisji korzysta ze środków przekazu o odpowiednim stopniu niezawodności na potrzeby skutecznego publicznego rozpowszechniania informacji w całej Unii, a w stosownych przypadkach wykorzystuje urzędowo ustanowiony system, o którym mowa w art. 21 dyrektywy 2004/109/WE.

Alternatywnie przepisy krajowe mogą stanowić, że informacje może podać do wiadomości publicznej sam właściwy organ.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do emitentów:

- a) ubiegających się o dopuszczenie swoich instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym lub których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym; lub
- b) w przypadku instrumentu będącego w obrocie jedynie na MTF lub OTF – których instrumenty finansowe zostały dopuszczone do obrotu na MTF lub OTF lub są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF.

5. Emitenci lub uczestnicy rynku uprawnień do emisji powiadamiają na piśmie osoby pełniące obowiązki zarządcze o ich obowiązkach wynikających z niniejszego artykułu. Emitenci lub uczestnicy rynku uprawnień do emisji sporządzają listę wszystkich osób pełniących obowiązki zarządcze oraz osób blisko z nimi związanych.

Osoby pełniące obowiązki zarządcze powiadamiają na piśmie osoby blisko z nimi związane o ich obowiązkach wynikających z niniejszego artykułu i przechowują kopię tego powiadomienia.

6. Powiadomienie o transakcjach, o których mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:

- a) nazwisko osoby;
- b) przyczynę powiadomienia;
- c) nazwę danego emitenta lub uczestnika rynku uprawnień do emisji;
- d) opis i identyfikację instrumentu finansowego;
- e) charakter transakcji (np. nabycie lub zbycie), ze wskazaniem, czy jest ona związana z wykonywaniem programów opcji na akcje lub z konkretnymi przypadkami określonymi w ust. 7;
- f) datę i miejsce transakcji; oraz
- g) cenę i wolumen transakcji. W przypadku zastawu, którego warunki przewidują zmianę jego wartości, należy to ujawnić wraz z wartością na dzień ustanowienia zastawu.

7. Do celów ust. 1 transakcje, które wymagają powiadomienia, obejmują także:

- a) transakcje zastawiania lub pożyczania instrumentów finansowych przez osobę pełniącą obowiązki zarządcze, lub w jej imieniu, lub osobę blisko z nią związaną, lub w jej imieniu, o których mowa w ust. 1;
- b) transakcje zawierane przez osobę zawodowo zajmującą się pośrednictwem w zawieraniu transakcji lub wykonywaniu zleceń lub przez inną osobę w imieniu osoby pełniącej obowiązki zarządcze lub osoby blisko związanej z taką osobą, o której mowa w ust. 1, włączając w to transakcje zawierane w ramach uznania;
- c) transakcje dokonywane z tytułu polisy ubezpieczeniowej na życie, określonej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽¹⁾, w przypadku gdy:
 - (i) ubezpieczającym jest osoba pełniąca obowiązki zarządcze lub osoba blisko związana z taką osobą, o których mowa w ust. 1;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

(ii) ryzyko inwestycyjne ponosi ubezpieczający; oraz

(iii) ubezpieczający ma prawo lub swobodę podejmowania decyzji inwestycyjnych dotyczących konkretnych instrumentów w ramach tej polisy ubezpieczeniowej na życie lub wykonywania transakcji dotyczących konkretnych instrumentów w ramach tej polisy ubezpieczeniowej na życie.

Do celów lit. a) zastaw na instrumentach finansowych – lub podobny rodzaj zabezpieczenia – związany ze zdeponowaniem instrumentów finansowych na rachunku powierniczym nie musi być przedmiotem powiadomienia, chyba że i do czasu gdy taki zastaw lub inne zabezpieczenie zostanie wskazane jako zabezpieczenie konkretnego rodzaju kredytu.

O ile ubezpieczający objęty umową ubezpieczenia podlega wymogowi powiadamiania o transakcjach zgodnie z niniejszym ustępem, obowiązek powiadamiania nie dotyczy zakładu ubezpieczeń.

8. Ust. 1 ma zastosowanie do każdej kolejnej transakcji, gdy zostanie osiągnięta łączna kwota 5 000 EUR w trakcie jednego roku kalendarzowego. Próg w wysokości 5 000 EUR oblicza się poprzez dodanie bez kompensowania pozycji wszystkich transakcji, o których mowa w ust. 1.

9. Właściwy organ może podjąć decyzję o podwyższeniu progu określonego w ust. 8 do kwoty 20 000 EUR i informuje EUNGiPW o swojej decyzji wraz z jej uzasadnieniem, odnosząc się szczególnie do warunków rynkowych, tak aby przyjąć wyższy próg przed jej zastosowaniem. EUNGiPW publikuje na swojej stronie internetowej wykaz progów mających zastosowanie zgodnie z niniejszym artykułem oraz uzasadnienia tych progów przekazane przez właściwe organy.

10. Niniejszy artykuł ma również zastosowanie do transakcji dokonywanych przez osoby pełniące obowiązki zarządcze w ramach każdej platformy aukcyjnej, u prowadzących aukcje i monitorujących aukcje, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010, oraz do osób blisko z nimi związanych, o ile dokonywane przez nie transakcje obejmują uprawnienia do emisji i instrumenty pochodne lub oparte na nich produkty sprzedawane na aukcjach. Osoby te powiadamiają o swoich transakcjach platformy aukcyjne, prowadzących aukcje i monitorujących aukcje, zależnie od przypadku, a także właściwy organ zależnie od miejsca rejestracji platformy aukcyjnej, prowadzącego aukcje lub monitorującego aukcje. Zgłoszone w ten sposób informacje podawane są do wiadomości publicznej przez platformy aukcyjne, prowadzących aukcje, monitorujących aukcje lub właściwy organ zgodnie z ust. 3

11. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15 osoba pełniąca obowiązki zarządcze u emitenta nie może dokonywać żadnych transakcji na swój rachunek ani na rachunek strony trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, dotyczących akcji lub instrumentów dłużnych emitenta, lub instrumentów pochodnych lub innych związanych z nimi instrumentów finansowych, przez okres zamknięty 30 dni kalendarzowych przed ogłoszeniem śródrocznego raportu finansowego lub sprawozdania na koniec roku rozliczeniowego, które emitent ma obowiązek podać do wiadomości publicznej zgodnie z:

a) przepisami systemu obrotu, w którym akcje emitenta są dopuszczone do obrotu; lub

b) prawem krajowym.

12. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15 emitent może zezwolić osobie pełniącej u niego obowiązki zarządcze na dokonywanie transakcji na jej rachunek lub na rachunek strony trzeciej w trakcie okresu zamkniętego, o którym mowa w ust. 11:

a) na podstawie indywidualnych przypadków z powodu istnienia wyjątkowych okoliczności, takich jak poważne trudności finansowe, wymagających natychmiastowej sprzedaży akcji; albo

b) z powodu cech danej transakcji dokonywanej w ramach programu akcji pracowniczych, programów oszczędnościowych, kwalifikacji lub uprawnień do akcji, lub też transakcji, w których korzyść związana z danym papierem wartościowym nie ulega zmianie lub cech transakcji z nimi związanych.

13. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35, wyszczególniających okoliczności, w których obrót w okresie zamkniętym może być dokonywana za zgodą emitenta, jak określono to w ust. 12, w tym okoliczności uważane za wyjątkowe oraz rodzaje transakcji mogące uzasadniać udzielenie zgody na dokonywanie transakcji.

14. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 precyzujących rodzaje transakcji skutkujących powstaniem wymogu, o którym mowa w ust. 1.

15. Aby zapewnić jednolite stosowanie ust. 1, EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych dotyczących formatu i wzoru do wykorzystania przy powiadamianiu o informacjach, o których mowa w ust. 1, i podawaniu ich do wiadomości publicznej.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 20

Rekomendacje inwestycyjne i statystyki

1. Osoby, które sporządzają lub rozpowszechniają rekomendacje inwestycyjne lub inne informacje rekomendujące lub sugerujące strategię inwestycyjną dokładają należytej staranności, aby zapewnić, aby takie informacje były obiektywnie przedstawione, i ujawniają swoje interesy lub wskazują konflikty interesów dotyczące instrumentów finansowych, których informacje te dotyczą.

2. Instytucje publiczne, które rozpowszechniają statystyki lub prognozy mogące mieć istotny wpływ na rynki finansowe, rozpowszechniają je w sposób obiektywny i przejrzysty.

3. W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia środków technicznych, w zakresie kategorii osób, o których mowa w ust. 1, do celów obiektywnej prezentacji rekomendacji inwestycyjnych lub innych informacji rekomendujących lub sugerujących strategię inwestycyjną oraz ujawniania interesów partykularnych lub wskazań konfliktów interesów.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Środki techniczne ustanowione w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w ust. 3, nie mają zastosowania do dziennikarzy podlegających odpowiednim równoważnym uregulowaniom w państwie członkowskim, w tym odpowiednim równoważnym samoregulacjom, pod warunkiem że te uregulowania odnoszą podobne skutki co te środki techniczne. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji tekst tych równoważnych odpowiednich uregulowań.

Artykuł 21

Ujawnianie lub rozpowszechnianie informacji w środkach przekazu

Do celów art. 10, art. 12 ust. 1 lit. c) i art. 20, jeżeli informacje są ujawniane lub rozpowszechniane i jeżeli rekomendacje są sporządzane lub rozpowszechniane do celów dziennikarskich lub do celów innych form wypowiedzi w środkach przekazu, takie ujawnianie lub rozpowszechnianie informacji podlega ocenie z uwzględnieniem zasad rządzących wolnością prasy i wolnością wypowiedzi w innych środkach przekazu oraz zasad lub kodeksów obowiązujących w zawodzie dziennikarza, chyba że:

a) odnośne osoby lub osoby blisko z nimi związane czerpią, bezpośrednio lub pośrednio, korzyści lub zyski z ujawniania lub rozpowszechniania przedmiotowych informacji; lub

- b) ujawnienie lub rozpowszechnianie informacji odbywa się z zamiarem wprowadzenia rynku w błąd w kwestii podaży instrumentów finansowych, popytu na nie lub ich ceny.

ROZDZIAŁ 4

EUNGiPW I WŁAŚCIWE ORGANY

Artykuł 22

Właściwe organy

Bez uszczerbku dla kompetencji organów sądowych każde państwo członkowskie wyznacza jeden właściwy organ administracyjny do celów niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie informują o wyznaczeniu właściwego organu Komisję, EUNGiPW oraz pozostałe właściwe organy innych państw członkowskich. Właściwy organ zapewnia stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia na swoim terytorium w odniesieniu do wszystkich działań prowadzonych na jego terytorium oraz do działań prowadzonych za granicą związanych z instrumentami dopuszczonymi do obrotu na rynku regulowanym, będącymi przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na takim rynku, sprzedawanych na aukcji na platformie aukcyjnej lub będącymi w obrocie na MTF lub OTF lub będącymi przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF działającej na terytorium państwa członkowskiego.

Artykuł 23

Uprawnienia właściwych organów

1. Właściwe organy wykonują swoje funkcje i uprawnienia:
 - a) bezpośrednio;
 - b) we współpracy z innymi organami lub podmiotami rynkowymi;
 - c) na ich odpowiedzialność, w drodze przekazania zadań takim organom lub podmiotom rynkowym;
 - d) przez wnoszenie spraw do właściwych organów sądowych.
2. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy posiadają zgodnie z prawem krajowym co najmniej uprawnienia w zakresie nadzoru i czynności wyjaśniających do:
 - a) posiadania dostępu do każdego dokumentu i danych w jakiegokolwiek formie oraz do otrzymywania ich kopii;
 - b) wymagania lub żądania udzielenia informacji od każdej osoby, włączając w to osoby, które biorą udział w przekazywaniu zleceń lub prowadzeniu przedmiotowych operacji, a także ich zwierzchników, oraz, jeśli jest to konieczne, zywiania i przesłuchiwania takich osób w celu uzyskania informacji;
 - c) w odniesieniu do pochodnych instrumentów towarowych – żądania, by uczestnicy rynku przekazali w standardowych formatach informacje dotyczące powiązanych rynków kasowych, uzyskiwania sprawozdań z transakcji oraz bezpośredniego dostępu do systemów wykorzystywanych przez osoby zawierające transakcje;
 - d) dokonywania kontroli na miejscu lub czynności wyjaśniających w miejscach, które nie są prywatnym miejscem zamieszkania osób fizycznych;
 - e) z zastrzeżeniem akapitu drugiego – wchodzenia do pomieszczeń osób fizycznych i prawnych w celu przejęcia dokumentacji i danych w jakiegokolwiek formie w przypadku uzasadnionego podejrzenia, że dokumenty lub dane związane z przedmiotem kontroli lub czynności wyjaśniających mogą mieć znaczenie dla udowodnienia przypadku wykorzystywania informacji poufnych lub manipulacji na rynku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia;
 - f) przekazywania spraw do prowadzenia w postępowaniu karnym;
 - g) żądania wydania istniejących nagrań rozmów telefonicznych, komunikacji elektronicznej lub zapisów danych o ruchu przechowywanych przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe lub instytucje finansowe;

- h) w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia i gdy takie rejestry mogą mieć znaczenie dla czynności wyjaśniających w sprawie naruszenia art. 14 lit. a) lub b) lub art. 15 – żądania, w zakresie dozwolonym prawem krajowym, wydania istniejących zapisów danych o ruchu przechowywanych przez operatora telekomunikacyjnego;
- i) żądania zamrożenia lub sekwestracji aktywów lub zastosowania obu tych środków;
- j) zawieszenia obrotu danym instrumentem finansowym;
- k) żądania tymczasowego zaprzestania wszelkich działań, które właściwy organ uzna za sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem;
- l) wydania czasowego zakazu wykonywania działalności zawodowej; oraz
- m) przyjęcia wszystkich niezbędnych środków dla zapewnienia prawidłowego poinformowania opinii publicznej, między innymi korekty fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji podanych do wiadomości publicznej, w tym w formie zobowiązania emitenta lub innej osoby, która opublikowała lub rozpowszechniła fałszywe lub wprowadzające w błąd informacje, do opublikowania oświadczenia korygującego.

Jeżeli zgodnie z prawem krajowym niezbędne jest uprzednie zezwolenie organu sądowego danego państwa członkowskiego na wejście do pomieszczeń osób fizycznych i prawnych, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. e), z uprawnienia, o którym mowa w tej literze, można skorzystać tylko po uzyskaniu takiego uprzedniego zezwolenia.

3. Państwa członkowskie gwarantują odpowiednie środki umożliwiające właściwym organom posiadanie wszystkich uprawnień w zakresie nadzoru i czynności wyjaśniających, koniecznych do wykonywania ich obowiązków.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych w odniesieniu do ofert przejęcia, transakcji łączenia i innych transakcji mających wpływ na własność lub kontrolę nad spółkami, regulowanych przez organy nadzoru wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE, nakładających dodatkowe wymogi w stosunku do wymogów niniejszego rozporządzenia.

4. Uznaje się, że osoba udostępniająca informacje właściwemu organowi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie narusza jakichkolwiek ograniczeń w ujawnianiu informacji nałożonych przez umowę lub jakiegokolwiek przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, oraz nie obciąża się jej żadną odpowiedzialnością związaną z tym powiadomieniem.

Artykuł 24

Współpraca z EUNGiPW

1. Do celów niniejszego rozporządzenia właściwe organy współpracują z EUNGiPW zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.
2. Właściwe organy bez zwłoki przekazują EUNGiPW wszelkie informacje konieczne do wykonywania jego obowiązków zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
3. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów w celu określenia procedur i form wymiany informacji, o której mowa w ust. 2.

EUNGiPW przedstawi Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 25

Obowiązek współpracy

1. Właściwe organy współpracują ze sobą oraz z EUNGiPW, jeśli jest to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia, chyba że ma zastosowanie jeden z wyjątków określonych w ust. 2. W szczególności właściwe organy udzielają pomocy właściwym organom innego państwa członkowskiego oraz EUNGiPW. W szczególności wymieniają one informacje bez zbędnej zwłoki i współpracują przy czynnościach wyjaśniających, nadzorczych i związanych z egzekwowaniem przepisów.

Obowiązek współpracy i pomocy ustanowiony w akapicie pierwszym ma zastosowanie także do Komisji w zakresie wymiany informacji dotyczących towarów wymienionych jako produkty rolne w załączniku I do TFUE.

Właściwe organy i EUNGiPW współpracują zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010, w szczególności jego art. 35.

W przypadku gdy państwa członkowskie postanawiają – zgodnie z art. 30 ust. 1 akapit drugi – ustanowić sankcje karne za naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia, o których mowa w tym artykule, gwarantują odpowiednie środki umożliwiające właściwym organom posiadanie wszystkich niezbędnych uprawnień do współpracy z organami sądowymi w ich jurysdykcji w celu otrzymywania szczególnych informacji związanych z dochodzeniami lub postępowaniami karnymi wszczętymi w związku z możliwymi naruszeniami niniejszego rozporządzenia oraz ich udzielania innymi właściwym organom i EUNGiPW w celu wypełnienia obowiązku współpracy ze sobą i z EUNGiPW do celów niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwy organ może odmówić udzielenia żądanych informacji lub współpracy przy czynnościach wyjaśniających tylko w następujących wyjątkowych okolicznościach, to znaczy, w przypadkach gdy:

- a) przekazanie odpowiednich informacji mogłoby mieć niekorzystny wpływ na bezpieczeństwo państwa członkowskiego, do którego skierowano żądanie, zwłaszcza w zakresie walki z terroryzmem i innymi poważnymi przestępstwami;
- b) spełnienie żądania może mieć niekorzystny wpływ na jego własne czynności wyjaśniające lub egzekwowanie przepisów, lub w stosownych przypadkach na postępowanie karne;
- c) zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami państwa członkowskiego, do którego skierowano żądanie; lub
- d) w państwie członkowskim, do którego skierowano żądanie, został już wydany prawomocny wyrok w stosunku do tych osób w związku z tymi samymi czynami.

3. Właściwe organy i EUNGiPW współpracują z Agencją ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), ustanowioną na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009⁽¹⁾ oraz z krajowymi organami regulacyjnymi państw członkowskich w celu zapewnienia skoordynowanego podejścia do stosowania właściwych przepisów dotyczących transakcji, zleceń lub innych działań i zachowań związanych z jednym lub większą liczbą instrumentów finansowych, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie, a także z jednym lub większą liczbą produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, do których mają zastosowanie art. 3, 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011. Właściwe organy biorą pod uwagę specyficzne cechy definicji zawartych w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011 oraz przepisy art. 3, 4 i 5 (UE) nr 1227/2011 podczas stosowania art. 7, 8 i 12 niniejszego rozporządzenia do instrumentów finansowych powiązanych z produktami energetycznymi sprzedawanymi w obrocie hurtowym.

4. Właściwe organy na żądanie natychmiast dostarczają wszelkich informacji wymaganych w celach, o których mowa w ust. 1.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 1).

5. Jeśli właściwy organ jest przekonany, że na terytorium innego państwa członkowskiego podejmowano lub podejmuje się działania sprzeczne z przepisami niniejszego rozporządzenia lub działania mające wpływ na instrumenty finansowe będące przedmiotem obrotu w systemie obrotu znajdującym się w innym państwie członkowskim, powiadamia o tym fakcie w możliwie najbardziej szczegółowy sposób właściwy organ tego państwa członkowskiego oraz EUNGiPW oraz, w przypadku produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, ACER. Właściwe organy zaangażowanych państw członkowskich konsultują się ze sobą i z EUNGiPW oraz, w przypadku produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, z ACER w zakresie właściwych działań, jakie należy podjąć, oraz informują się wzajemnie o istotnych zmianach sytuacji. Koordynują one swoje działania w celu uniknięcia możliwego powielania i pokrywania się działań w ramach stosowania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych dotyczących przypadków transgranicznych zgodnie z art. 30 i 31 i wspomagają się wzajemnie w wykonywaniu swoich decyzji.

6. Właściwy organ jednego państwa członkowskiego może wystąpić o pomoc właściwego organu innego państwa członkowskiego w zakresie kontroli na miejscu lub czynności wyjaśniających.

Właściwy organ występujący o pomoc może poinformować EUNGiPW o każdym wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym. W przypadku czynności wyjaśniających lub kontroli o zasięgu transgranicznym EUNGiPW koordynuje czynności wyjaśniające lub kontrolę, jeśli wnosi o to jeden z właściwych organów.

Jeśli właściwy organ otrzyma od właściwego organu innego państwa członkowskiego wniosek o przeprowadzenie kontroli na miejscu lub dochodzenia, może wykonać następujące czynności:

- a) samodzielnie przeprowadzić kontrolę na miejscu lub czynności wyjaśniające;
- b) zezwolić właściwemu organowi, który złożył wniosek, na udział w kontroli na miejscu lub w czynnościach wyjaśniających;
- c) zezwolić właściwemu organowi, który złożył wniosek, na samodzielne dokonanie kontroli na miejscu lub czynności wyjaśniających;
- d) wyznaczyć audytorów bądź biegłych do przeprowadzenia kontroli na miejscu lub czynności wyjaśniających;
- e) wykonać określone zadania związane z działaniami nadzorczymi wraz z pozostałymi właściwymi organami.

Właściwe organy mogą również współpracować z właściwymi organami innych państw członkowskich w odniesieniu do łatwiejszego egzekwowania sankcji pieniężnych.

7. Nie naruszając art. 258 TFUE, właściwy organ, którego wniosku o udzielenie informacji lub pomocy zgodnie z ust. 1, 3, 4 i 5 nie rozpatrzono w rozsądnym terminie lub którego wniosek o udzielenie informacji lub pomocy rozpatrzono odmownie, może w rozsądnym terminie odwołać się od odmowy lub niepodjęcia działań do EUNGiPW.

W takich sytuacjach EUNGiPW może działać zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, bez uszczerbku dla możliwości działania EUNGiPW zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. Właściwe organy współpracują i wymieniają informacje z odpowiednimi krajowymi organami regulacyjnymi i organami regulacyjnymi państw trzecich odpowiedzialnymi za odpowiednie rynki kasowe, jeśli mają uzasadnione powody, by podejrzewać, że podjęto lub podejmuje się działania, które stanowią wykorzystanie informacji poufnych, bezprawne ujawnienie informacji poufnych lub manipulacje na rynku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia. Współpraca taka zapewnia skonsolidowany przegląd rynków finansowych i kasowych oraz wykrywanie międzyrynkowych lub transgranicznych nadużyć na rynku i nakładanie za nie sankcji.

W odniesieniu do handlu uprawnieniami do emisji zapewnia się także przewidzianą w akapicie pierwszym współpracę i wymianę informacji z:

- a) monitorującym aukcje, w odniesieniu do sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji lub innych sprzedawanych na aukcji produktów opartych na uprawnieniach do emisji zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010; oraz

- b) właściwymi organami, administratorami rejestru, w tym z centralnym administratorem, oraz innymi organami publicznymi zajmującymi się nadzorem nad przestrzeganiem wymogów na mocy dyrektywy 2003/87/WE.

EUNGiPW ułatwia i koordynuje współpracę i wymianę informacji między właściwymi organami oraz organami regulacyjnymi w państwach członkowskich i w państwach trzecich. W możliwych przypadkach właściwe organy zawierają porozumienia o współpracy z organami regulacyjnymi państw trzecich odpowiedzialnymi za powiązane rynki kasowe zgodnie z art. 26.

9. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedur i form wymiany informacji i pomocy, jak określono w niniejszym artykule.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 26

Współpraca z państwami trzecimi

1. W stosownych przypadkach właściwe organy państw członkowskich zawierają porozumienia o współpracy z organami nadzoru państw trzecich dotyczące wymiany informacji z organami nadzoru w państwach trzecich oraz wykonania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia w państwach trzecich. Takie porozumienia o współpracy zapewniają co najmniej skuteczną wymianę informacji, która umożliwi właściwym organom wykonywanie ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.

Właściwy organ informuje EUNGiPW i inne właściwe organy, jeżeli zamierza zawrzeć takie porozumienie.

2. Ilekroć jest to możliwe, EUNGiPW ułatwia i koordynuje rozwój porozumień o współpracy między właściwymi organami i odpowiednimi organami nadzoru państw trzecich.

W celu zapewnienia spójności niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych zawierających wzór dokumentu porozumienia o współpracy, z którego mają korzystać w miarę możliwości właściwe organy państw członkowskich.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Ilekroć jest to możliwe, EUNGiPW ułatwia także i koordynuje między właściwymi organami wymianę informacji otrzymanych od organów nadzoru państw trzecich, które mogą mieć znaczenie dla podejmowania środków na mocy art. 30 i 31.

3. Właściwe organy zawierają porozumienia o współpracy w sprawie wymiany informacji z organami nadzoru państw trzecich, wyłącznie jeżeli przekazywane informacje są objęte gwarancjami tajemnicy zawodowej, które odpowiadają co najmniej gwarancjom określonym w art. 27. Taka wymiana informacji musi mieć na celu wykonywanie obowiązków przez właściwe organy.

*Artykuł 27***Tajemnica zawodowa**

1. W przypadku wszelkich informacji otrzymanych, wymienionych i przekazanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem obowiązują warunki tajemnicy zawodowej ustanowione w ust. 2 i 3.

2. Wszystkie informacje wymieniane między właściwymi organami na mocy niniejszego rozporządzenia, które dotyczą warunków biznesowych lub operacyjnych oraz innych kwestii gospodarczych lub osobistych, uznaje się za informacje poufne oraz obejmuje obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, chyba że w momencie ich przekazania właściwy organ oświadczy, iż informacje te mogą być ujawnione lub ich ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

3. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla właściwego organu lub dowolnego organu lub przedsiębiorstwa rynkowego, któremu właściwy organ powierzył swoje uprawnienia, w tym do audytorów i biegłych zaangażowanych przez właściwy organ. Informacja objęta tajemnicą zawodową nie może być ujawniona żadnej innej osobie lub organowi, z wyjątkiem przypadków określonych w prawie Unii lub prawie krajowym.

*Artykuł 28***Ochrona danych**

W zakresie przetwarzania danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia właściwe organy wypełniają swoje zadania do celów niniejszego rozporządzenia zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi transponującymi dyrektywę 95/46/WE. W przetwarzaniu danych osobowych przez EUNGIPW w ramach niniejszego rozporządzenia EUNGIPW stosuje przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Dane osobowe przechowuje się przez okres maksymalnie pięciu lat.

*Artykuł 29***Ujawnianie danych osobowych państwom trzecim**

1. Właściwy organ państwa członkowskiego może przekazać dane osobowe państwu trzeciemu, pod warunkiem że spełniono wymogi dyrektywy 95/46/WE oraz tylko w poszczególnych przypadkach. Właściwy organ zapewnia, aby przekazanie danych osobowych było konieczne dla celów niniejszego rozporządzenia oraz aby państwo trzecie nie przekazało danych innemu państwu trzeciemu bez wyraźnego pisemnego zezwolenia i po spełnieniu warunków określonych przez właściwy organ państwa członkowskiego.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego ujawnia dane osobowe otrzymane od właściwego organu innego państwa członkowskiego organowi nadzoru państwa trzeciego tylko pod warunkiem, że właściwy organ danego państwa członkowskiego uzyskał wyraźne pisemne zezwolenie od właściwego organu, który przekazał dane, i w stosownych przypadkach ujawnia dane wyłącznie w celach, na które ten właściwy organ wyraził zgodę.

3. W przypadku gdy porozumienie o współpracy przewiduje wymianę danych osobowych, wymiana taka musi być zgodna z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi transponującymi dyrektywę 95/46/WE.

ROZDZIAŁ 5

ŚRODKI I SANKCJE ADMINISTRACYJNE*Artykuł 30***Sankcje administracyjne i inne środki administracyjne**

1. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek sankcji karnych oraz bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych właściwych organów zgodnie z art. 23 państwa członkowskie zgodnie z prawem krajowym przyznają właściwym organom uprawnienia do stosowania odpowiednich sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w związku co najmniej z następującymi naruszeniami:

a) naruszeniami art. 14 i 15, art. 16 ust. 1 i 2, art. 17 ust. 1, 2, 4, 5 i 8, art. 18 ust. 1–6, art. 19 ust. 1, 2, 3, 5, 6, 7 i 11 oraz art. 20 ust. 1; oraz

- b) odmowy współpracy lub podporządkowania się wymogom czynności wyjaśniających, kontroli lub wnioskowi, o których mowa w art. 23 ust. 2.

Do dnia 3 lipca 2016 r. państwa członkowskie mogą postanowić, że nie określą przepisów dotyczących sankcji administracyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, jeżeli naruszenia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), już podlegają sankcjom karnym określonym w prawie krajowym. W takim przypadku państwa członkowskie szczegółowo powiadomią Komisję i EUNGiPW o odnośnych przepisach ich prawa karnego.

Do dnia 3 lipca 2016 r. państwa członkowskie szczegółowo powiadomią Komisję i EUNGiPW o przepisach, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim. Niezwłocznie powiadomią one Komisję i EUNGiPW o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z prawem krajowym, by w razie wystąpienia naruszeń, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), właściwe organy miały uprawnienia do nakładania co najmniej następujących sankcji administracyjnych i stosowania co najmniej następujących środków administracyjnych:

- a) nakazu zobowiązującego osobę odpowiedzialną za naruszenie do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- b) wyrównania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, o ile możliwe jest ich ustalenie;
- c) publicznego ostrzeżenia wskazujące osobę odpowiedzialną za popełnienie naruszenia oraz charakter naruszenia;
- d) cofnięcia lub zawieszenia zezwolenia dla firmy inwestycyjnej;
- e) tymczasowego zakazu sprawowania funkcji zarządczych w firmach inwestycyjnych wobec każdej osoby pełniącej obowiązki zarządcze w firmie inwestycyjnej lub każdej innej osoby fizycznej uznanej za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;
- f) w przypadku ponownych naruszeń art. 14 lub 15 – stałego zakazu sprawowania funkcji zarządczych w firmach inwestycyjnych wobec każdej osoby pełniącej obowiązki zarządcze w firmie inwestycyjnej lub każdej innej osoby fizycznej uznanej za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;
- g) tymczasowego zakazu zawierania transakcji na własny rachunek wobec każdej osoby pełniącej obowiązki zarządcze w firmie inwestycyjnej lub każdej innej osoby fizycznej uznanej za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;
- h) maksymalnych administracyjnych sankcji pieniężnych w wysokości co najmniej trzykrotnej wartości korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, o ile można je określić;
- i) w przypadku osoby fizycznej – maksymalnych administracyjnych sankcji pieniężnych w wysokości co najmniej:
- (i) w przypadku naruszeń art. 14 i 15 – 5 000 000 EUR, a w państwie członkowskim, w którym walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r.;
 - (ii) w przypadku naruszeń art. 16 i 17– 1 000 000 EUR, a w państwie członkowskim, w którym walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r.; oraz
 - (iii) w przypadku naruszeń art. 18, 19 i 20 – 500 000 EUR, a w państwie członkowskim, w którym walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r.; oraz

- j) w przypadku osoby prawnej – maksymalnych administracyjnych sankcji pieniężnych w wysokości co najmniej:
- (i) w przypadku naruszeń art. 14 i 15 – 15 000 000 EUR lub 15 % całkowitych rocznych obrotów osoby prawnej na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania zatwierdzonego przez organ zarządzający, a w państwie członkowskim, w którym walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r.;
 - (ii) w przypadku naruszeń art. 16 i 17 – 2 500 000 EUR lub 2 % całkowitych rocznych obrotów na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania zatwierdzonego przez organ zarządzający, a w państwie członkowskim, w którym walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r.; oraz
 - (iii) w przypadku naruszeń art. 18, 19 i 20 – 1 000 000 EUR, a w państwie członkowskim, w którym walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r..

Odniesienia do właściwego organu w niniejszym ustępie pozostają bez uszczerbku dla zdolności właściwego organu do wykonywania swoich funkcji w jakikolwiek ze sposobów, o których mowa w art. 23 ust. 1.

Do celów akapitu pierwszego lit. j) ppkt (i) i (ii) w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną, która ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE⁽¹⁾, całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z odnośnymi dyrektywami o rachunkowości – dyrektywą Rady 86/635/EWG⁽²⁾ odnośnie do banków oraz dyrektywą Rady 91/674/EWG⁽³⁾ odnośnie do zakładów ubezpieczeń – na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania zatwierdzonego przez organ zarządzający najwyższej jednostki dominującej.

3. Państwa członkowskie mogą przyznać właściwym organom dodatkowe uprawnienia, oprócz uprawnień wymienionych w ust. 2, oraz ustanowić wyższe sankcje niż określono w tym ustępie.

Artykuł 31

Wykonywanie uprawnień nadzorczych i nakładanie sankcji

1. Państwa członkowskie zapewniają, że przy ustalaniu rodzaju i poziomu sankcji administracyjnych właściwe organy uwzględniają wszelkie istotne okoliczności, w tym w stosownym przypadku:
- a) wagę naruszenia i czas jego trwania;
 - b) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;
 - c) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za naruszenie, której wyznacznikiem jest na przykład wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;
 - d) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za naruszenie, o ile można ją ustalić;
 - e) gotowość osoby odpowiedzialnej za naruszenie do współpracy z właściwym organem, bez uszczerbku dla potrzeby zapewnienia wyrównania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez taką osobę;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 374 z 31.12.1991, s. 7).

- f) uprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie; oraz
- g) środki zastosowane przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

2. W wykonywaniu swoich uprawnień do nakładania sankcji administracyjnych i stosowania innych środków administracyjnych na podstawie art. 30 właściwe organy ściśle współpracują w celu zapewnienia, aby wykonywanie przez nie uprawnień nadzorczych i uprawnień do czynności wyjaśniających oraz nakładane przez nie sankcje administracyjne i stosowane przez nie inne środki administracyjne były skuteczne i odpowiednie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Koordynują one swoje działania zgodnie z art. 25 w celu uniknięcia powtarzania i pokrywania się działań przy wykonywaniu przysługujących im uprawnień nadzorczych i uprawnień do czynności wyjaśniających oraz przy nakładaniu sankcji administracyjnych w sprawach transgranicznych.

Artykuł 32

Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych mechanizmów umożliwiających zgłaszanie właściwym organom rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń niniejszego rozporządzenia.
2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:
 - a) szczególne procedury odbierania zgłoszeń w sprawie naruszeń oraz działania następcze, w tym ustanowienie bezpiecznych kanałów komunikacji dla takich zgłoszeń;
 - b) w ramach zatrudnienia – stosowną ochronę osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, które ujawniają naruszenia lub którym zarzuca się naruszenia – co najmniej przed odwetem, dyskryminacją lub innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania; oraz
 - c) ochronę danych osobowych zarówno osoby zgłaszającej naruszenie, jak i osoby fizycznej podejrzewanej o jego popełnienie, w tym ochronę w zakresie zachowania poufnego charakteru ich tożsamości na wszystkich etapach postępowania, bez uszczerbku dla wymogu ujawnienia informacji na gruncie prawa krajowego w kontekście czynności wyjaśniających lub późniejszych postępowań sądowych.
3. Państwa członkowskie wymagają, aby pracodawcy prowadzący działalność regulowaną przepisami w sprawie usług finansowych dysponowali odpowiednimi wewnętrznymi procedurami zgłaszania naruszeń niniejszego rozporządzenia przez ich pracowników.
4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć zachęty finansowe dla osób oferujących istotne informacje dotyczące potencjalnych naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia, które przyznawane są zgodnie z prawem krajowym, w przypadku gdy takie osoby nie mają innych istniejących uprzednio obowiązków zgłaszania takich informacji wynikających z przepisów prawa lub umowy i pod warunkiem, że informacje te są nowe oraz że skutkują nałożeniem sankcji administracyjnej lub karnej lub zastosowaniem innego środka administracyjnego z tytułu naruszenia niniejszego rozporządzenia.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedury, o których mowa w ust. 1, w tym rozwiązania dotyczące zgłaszania i działań następczych, oraz środki ochrony osób zatrudnionych na umowie o pracę i środki ochrony danych osobowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

Artykuł 33

Wymiana informacji z EUNGIPW

1. Właściwe organy corocznie przekazują EUNGIPW zbiorcze informacje dotyczące wszystkich sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych nałożonych przez właściwy organ zgodnie z art. 30, 31 i 32. EUNGIPW publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym. Właściwe organy corocznie przekazują także EUNGIPW zanonimizowane zbiorcze dane dotyczące wszystkich administracyjnych czynności wyjaśniających podjętych zgodnie z tymi artykułami.

2. Jeżeli państwa członkowskie postanawiają – zgodnie z art. 30 ust. 1 akapit drugi – ustanowić sankcje karne za naruszenia, o których mowa w tym artykule, ich właściwe organy corocznie przekazują EUNGiPW zanonimizowane zbiorcze dane dotyczące wszystkich wszczętych postępowań karnych oraz sankcji karnych nałożonych przez organy sądowe zgodnie z art. 30, 31 i 32. EUNGiPW publikuje dane dotyczące nałożonych sankcji karnych w sprawozdaniu rocznym.

3. W przypadku gdy właściwy organ podaje do wiadomości publicznej informacje o sankcjach administracyjnych lub karnych lub innych środkach administracyjnych, równocześnie zgłasza je EUNGiPW.

4. W przypadku gdy opublikowana sankcja administracyjna lub karna lub inny środek administracyjny dotyczy firmy inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE, EUNGiPW dodaje odniesienie do tej sankcji lub tego środka w rejestrze firm inwestycyjnych ustanowionym na mocy art. 5 ust. 3 tej dyrektywy.

5. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedur i form wymiany informacji, jak określono w niniejszym artykule.

EUNGiPW przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 34

Publikacja decyzji

1. Z zastrzeżeniem akapitu trzeciego właściwe organy publikują wszelkie decyzje o nałożeniu sankcji administracyjnej lub o zastosowaniu innego środka administracyjnego w związku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia na swych stronach internetowych natychmiast po poinformowaniu o tej decyzji osoby, której ta decyzja dotyczy. Publikacja taka obejmuje co najmniej informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób, których ta decyzja dotyczy.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do decyzji nakładających środki w ramach czynności wyjaśniających.

Jeżeli właściwy organ uzna, że opublikowanie tożsamości osoby prawnej, której decyzja dotyczy, lub danych osobowych osoby fizycznej byłoby nieproporcjonalne, po przeprowadzeniu oceny proporcjonalności opublikowania takich danych w konkretnym przypadku, lub jeżeli to opublikowanie zagroziłoby dobru toczącego się dochodzenia lub stabilności rynków finansowych, organ ten podejmie jedno lub kilka z poniższych działań:

- a) odracza publikację decyzji do momentu, kiedy ustaną przyczyny odroczenia;
- b) publikuje decyzję w formie zanonimizowanej zgodnie z prawem krajowym, jeżeli taka publikacja gwarantuje skuteczną ochronę danych osobowych;
- c) nie publikuje decyzji, w przypadku gdy w jego ocenie publikacja zgodnie z lit. a) lub b) będzie niewystarczająca do zapewnienia:
 - (i) aby stabilność rynków finansowych nie została zagrożona; lub
 - (ii) proporcjonalności opublikowania takich decyzji w odniesieniu do środków uznanych za mniej istotne.

W przypadku gdy właściwy organ podejmuje decyzję o opublikowaniu decyzji w formie zanonimizowanej zgodnie z akapitem trzecim lit. b), może odłożyć w czasie publikację istotnych danych na odpowiedni okres, jeżeli można przewidzieć, że w tym okresie ustaną przyczyny publikowania informacji w formie zanonimizowanej.

2. Jeżeli od decyzji przysługuje środek zaskarżenia do krajowych organów sądowych, administracyjnych lub innych organów, właściwe organy informują też o tym natychmiast na swojej stronie internetowej oraz zamieszczają na niej wszelkie późniejsze informacje na temat wyniku rozpatrzenia tego środka zaskarżenia. Ponadto publikuje się również każdą decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję.

3. Właściwe organy zapewniają, aby wszelkie decyzje opublikowane zgodnie z niniejszym artykułem pozostawały dostępne na ich stronie internetowej przez co najmniej pięć lat po opublikowaniu. Opublikowane dane osobowe pozostają na stronie internetowej właściwego organu jedynie przez okres, który jest konieczny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

ROZDZIAŁ 6

AKTY DELEGOWANE I AKTY WYKONAWCZE

Artykuł 35

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 6 ust. 5 i 6, art. 12 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit trzeci, art. 17 ust. 3 i art. 19 ust. 13 i 14 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6 ust. 5 i 6, art. 12 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit trzeci, art. 17 ust. 3 i art. 19 ust. 13 i 14, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6 ust. 5 i 6, art. 12 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit trzeci, art. 17 ust. 3 lub art. 19 ust. 13 i 14 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 36

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2001/528/WE⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2001/528/WE z dnia 6 czerwca 2001 r. ustanawiająca Europejski Komitet Papierów Wartościowych (Dz.U. L 191 z 13.7.2001, s. 45).

ROZDZIAŁ 7

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 37

Uchylenie dyrektywy 2003/6/WE i przepisów wykonawczych do tej dyrektywy

Dyrektywa 2003/6/WE oraz dyrektywy Komisji 2004/72/WE ⁽¹⁾, 2003/125/WE ⁽²⁾ i 2003/124/WE ⁽³⁾ i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2273/2003 ⁽⁴⁾ tracą moc ze skutkiem od dnia 3 lipca 2016 r. Odesłania do dyrektywy 2003/6/WE traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 38

Sprawozdanie

Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy dotyczący jego zmiany. W sprawozdaniu dokonuje się oceny między innymi:

- a) zasadności wprowadzenia wspólnych dla wszystkich państw członkowskich reguł określania sankcji administracyjnych za wykorzystywanie informacji poufnych i manipulacje na rynku;
- b) tego, czy definicja informacji poufnych jest wystarczająca, aby obejmować wszystkie informacje istotne dla właściwych organów w celu skutecznej walki z nadużyciami na rynku;
- c) zasadności warunków, na których wydaje się zakaz zawierania transakcji zgodnie z art. 19 ust. 11, w celu stwierdzenia, czy występują jakiegokolwiek inne okoliczności, w których zakaz powinien mieć zastosowanie;
- d) możliwości ustanowienia unijnych ram międzyrynkowego nadzoru nad arkuszami zleceń w odniesieniu do nadużyć na rynku, w tym zaleceń dla takich ram; oraz
- e) zakresu stosowania przepisów dotyczących wskaźnika referencyjnego.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) EUNGIPW przeprowadza badanie stosowania sankcji administracyjnych oraz – jeżeli państwa członkowskie zdecydowały zgodnie z art. 30 ust. 1 akapit drugi o ustanowieniu sankcji karnych, o których mowa w tym przepisie, za naruszenia niniejszego rozporządzenia– stosowania tych sankcji karnych w państwach członkowskich. Badanie to obejmuje również wszelkie dane udostępnione na mocy art. 33 ust. 1 i 2.

Artykuł 39

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2004/72/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie dopuszczalnych praktyk rynkowych, definicji informacji wewnętrznej w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych, sporządzania list osób mających dostęp do informacji wewnętrznych, powiadamiania o transakcjach związanych z zarządem oraz powiadamiania o podejrzanych transakcjach (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 70).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2003/125/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie uczciwego przedstawiania zaleceń inwestycyjnych oraz ujawniania konfliktów interesów (Dz.U. L 339 z 24.12.2003, s. 73).

⁽³⁾ Dyrektywa Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku (Dz.U. L 339 z 24.12.2003, s. 70).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2273/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonujące dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwolnień dla programów odkupu i stabilizacji instrumentów finansowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2003, s. 33).

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 lipca 2016 r., z wyjątkiem art. 4 ust. 4 i 5, art. 5 ust. 6, art. 6 ust. 5 i 6, art. 7 ust. 5, art. 11 ust. 9, 10 i 11, art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 7 i 11, art. 16 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit trzeci, art. 17 ust. 3, 10 i 11, art. 18 ust. 9, art. 19 ust. 13, 14 i 15, art. 20 ust. 3, art. 24 ust. 3, art. 25 ust. 9, art. 26 ust. 2 akapit drugi, trzeci i czwarty, art. 32 ust. 5 i art. 33 ust. 5, które stosuje się od dnia 2 lipca 2014 r..

3. Do dnia 3 lipca 2016 r. państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do przestrzegania art. 22, 23 i 30, art. 31 ust. 1 i art. 32 i 34.

4. Odesłania w niniejszym rozporządzeniu do dyrektywy 2014/65/UE i rozporządzenia (UE) nr 600/2014 odczytuje się przed dniem 3 stycznia 2017 r. jako odesłania do dyrektywy 2004/39/WE zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV do dyrektywy 2014/65/UE w zakresie, w jakim ta tabela korelacji zawiera przepisy odnoszące się do dyrektywy 2004/39/WE.

W przypadku odesłania w przepisach niniejszego rozporządzenia do OTF, rynków rozwoju MŚP, uprawnień do emisji lub sprzedawanych na aukcji produktów opartych na uprawnieniach do emisji przepisy te nie mają zastosowania do OTF, rynków rozwoju MŚP, uprawnień do emisji ani sprzedawanych na aukcji produktów opartych na uprawnieniach do emisji do dnia 3 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

A. Okoliczności wskazujące na zachowania manipulacyjne związane z wprowadzaniem w błąd oraz utrzymaniem cen

Do celów stosowania art. 12 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz bez uszczerbku dla form zachowania wymienionych w ust. 2 tego artykułu podczas weryfikacji transakcji lub zleceń przez uczestników rynku oraz właściwe organy należy brać pod uwagę następujący niewyczerpujący wykaz wskaźników, które niekoniecznie same w sobie muszą stanowić manipulację na rynku:

- a) udział złożonych zleceń lub zawieranych transakcji w dziennym wolumenie obrotu danym instrumentem finansowym, powiązany kontraktem towarowym na rynku kasowym lub sprzedawanym na aukcji produktem opartym na uprawnieniach do emisji, w szczególności jeżeli czynności te prowadzą do istotnej zmiany ich cen;
- b) zakres, w jakim zlecenia składane lub transakcje zawierane przez osoby o istotnej pozycji kupna lub sprzedaży danego instrumentu finansowego, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji prowadzą do istotnej zmiany ceny tego instrumentu finansowego, związanego z nim kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji;
- c) czy podejmowane transakcje nie prowadzą do zmiany rzeczywistych beneficjentów instrumentu finansowego, związanego z nim kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji;
- d) zakres, w jakim składane zlecenia lub zawierane transakcje lub anulowane zlecenia obejmują odwrócenie pozycji w krótkim okresie i reprezentują istotną część dziennych transakcji danym instrumentem finansowym, powiązany kontraktem towarowym na rynku kasowym lub sprzedawanym na aukcji produktem opartym na uprawnieniach do emisji i mogą mieć związek z istotną zmianą ceny instrumentu finansowego, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji;
- e) zakres, w jakim składane zlecenia lub zawierane transakcje skoncentrowane są w krótkookresowym przedziale wskazań sesji i prowadzą do zmiany ceny, która następnie zostaje odwrócona;
- f) zakres, w jakim składane zlecenia wpływają na zmianę w zakresie najlepszych pod względem ceny ofert kupna i sprzedaży instrumentu finansowego, powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym lub sprzedawanego na aukcji produktu opartego na uprawnieniach do emisji, lub bardziej ogólnie reprezentację arkusza zleceń dostępną uczestnikom rynku, i zostają usunięte przed wykonaniem; oraz
- g) zakres, w jakim zlecenia są składane lub transakcje są zawierane w czasie lub około konkretnego czasu, w którym ustalane są: ceny odniesienia, kursy rozliczeniowe oraz wyceny, i prowadzi to do zmiany cen, co ma wpływ na te ceny i wyceny.

B. Okoliczności wskazujące na zachowania manipulacyjne związane ze stosowaniem fikcyjnych narzędzi lub innych form wprowadzania w błąd lub podstęp

Do celów stosowania art. 12 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia oraz bez uszczerbku dla form zachowania wymienionych w ust. 2 tego artykułu podczas weryfikacji transakcji lub zleceń przez uczestników rynku oraz właściwe organy należy brać pod uwagę następujący niewyczerpujący wykaz wskaźników, które niekoniecznie muszą same w sobie stanowić manipulację na rynku:

- a) czy zamówienia składane lub transakcje podejmowane przez osoby poprzedza, lub następuje po nich, rozpowszechnianie informacji fałszywych lub wprowadzających w błąd przez te same osoby lub osoby z nimi powiązane; oraz
- b) czy zlecenia są składane lub transakcje są zawierane przez osoby przed lub po tym, jak te same osoby lub osoby z nimi powiązane sporządziły lub rozpowszechniły rekomendacje inwestycyjne, które są błędne lub nieobiektywne, lub na które w oczywisty sposób wpływa ich istotny interes.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2003/6/WE
art. 1	
art. 2	
art. 2 ust. 1 lit. a)	art. 9 akapit pierwszy
art. 2 ust. 1 lit. b)	
art. 2 ust. 1 lit. c)	
art. 2 ust. 1 lit. d)	art. 9 akapit drugi
art. 2 ust. 3	art. 9 akapit pierwszy
art. 2 ust. 4	art. 10 lit. a)
art. 3 ust. 1 pkt 1	art. 1 ust. 3
art. 3 ust. 1 pkt 2	
art. 3 ust. 1 pkt 3	
art. 3 ust. 1 pkt 4	
art. 3 ust. 1 pkt 5	
art. 3 ust. 1 pkt 6	art. 1 ust. 4
art. 3 ust. 1 pkt 7	
art. 3 ust. 1 pkt 8	
art. 3 ust. 1 pkt 9	art. 1 ust. 5
art. 3 ust. 1 pkt 10	
art. 3 ust. 1 pkt 11	
art. 3 ust. 1 pkt 12	art. 1 ust. 7
art. 3 ust. 1 pkt 13	art. 1 ust. 6
art. 3 ust. 1 pkt 14–35	
art. 4	
art. 5	art. 8
art. 6 ust. 1	art. 7
art. 6 ust. 2	
art. 6 ust. 3	
art. 6 ust. 4	
art. 6 ust. 5	
art. 6 ust. 6	
art. 6 ust. 7	

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2003/6/WE
art. 7 ust. 1 lit. a)	art. 1 ust. 1 akapit pierwszy
art. 7 ust. 1 lit. b)	art. 1 ust. 1 akapit drugi
art. 7 ust. 1 lit. c)	
art. 7 ust. 1 lit. d)	art. 1 ust. 1 akapit trzeci
art. 7 ust. 2	
art. 7 ust. 3	
art. 7 ust. 4	
art. 7 ust. 5	
art. 8 ust. 1	art. 2 ust. 1 akapit pierwszy
art. 8 ust. 2	
art. 8 ust. 2 lit. a)	art. 3 lit. b)
art. 8 ust. 2 lit. b)	
art. 8 ust. 3	
art. 8 ust. 4 lit. a)	art. 2 ust. 1 lit. a)
art. 8 ust. 4 lit. b)	art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 8 ust. 4 lit. c)	art. 2 ust. 1 lit. c)
art. 8 ust. 4 lit. d)	art. 2 ust. 1 lit. d)
art. 8 ust. 4 akapit drugi	art. 4
art. 8 ust. 5	art. 2 ust. 2
art. 9 ust. 1	
art. 9 ust. 2	
art. 9 ust. 3 lit. a)	art. 2 ust. 3
art. 9 ust. 3 lit. b)	art. 2 ust. 3
art. 9 ust. 4	
art. 9 ust. 5	
art. 9 ust. 6	
art. 10 ust. 1	art. 3 lit. a)
art. 10 ust. 2	
art. 11	
art. 12 ust. 1	
art. 12 ust. 1 lit. a)	art. 1 ust. 2 lit. a)
art. 12 ust. 1 lit. b)	art. 1 ust. 2 lit. b)
art. 12 ust. 1 lit. c)	art. 1 ust. 2 lit. c)

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2003/6/WE
art. 12 ust. 1 lit. d)	
art. 12 ust. 2 lit. a)	art. 1 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze
art. 12 ust. 2 lit. b)	art. 1 ust. 2 akapit drugi tiret drugie
art. 12 ust. 2 lit. c)	
art. 12 ust. 2 lit. d)	art. 1 ust. 2 akapit drugi tiret trzecie
art. 12 ust. 2 lit. e)	
art. 12 ust. 3	
art. 12 ust. 4	
art. 12 ust. 5	art. 1 ust. 2 akapit trzeci
art. 13 ust. 1	art. 1 ust. 2 lit. a) akapit drugi
art. 13 ust. 1	
art. 13 ust. 2	
art. 13 ust. 3	
art. 13 ust. 4	
art. 13 ust. 5	
art. 13 ust. 6	
art. 13 ust. 7	
art. 13 ust. 8	
art. 13 ust. 9	
art. 13 ust. 10	
art. 13 ust. 11	
art. 14 lit. a)	art. 2 ust. 1 akapit pierwszy
art. 14 lit. b)	art. 3 lit. b)
art. 14 lit. c)	art. 3 lit. a)
art. 15	art. 5
art. 16 ust. 1	art. 6 ust. 6
art. 16 ust. 2	art. 6 ust. 9
art. 16 ust. 3	
art. 16 ust. 4	
art. 16 ust. 5	art. 6 ust. 10 tiret siódme
art. 17 ust. 1	art. 6 ust. 1
art. 17 ust. 1 akapit trzeci	art. 9 akapit trzeci
art. 17 ust. 2	

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2003/6/WE
art. 17 ust. 3	
art. 17 ust. 4	art. 6 ust. 2
art. 17 ust. 5	
art. 17 ust. 6	
art. 17 ust. 7	
art. 17 ust. 8	art. 6 ust. 3 akapity pierwszy i drugi
art. 17 ust. 9	
art. 17 ust. 10	art. 6 ust. 10 tiret pierwsze i drugie
art. 17 ust. 11	
art. 18 ust. 1	art. 6 ust. 3 akapit trzeci
art. 18 ust. 2	
art. 18 ust. 3	
art. 18 ust. 4	
art. 18 ust. 5	
art. 18 ust. 6	
art. 18 ust. 7	art. 9 akapit pierwszy
art. 18 ust. 8	
art. 18 ust. 9	art. 6 ust. 10 tiret czwarte
art. 19 ust. 1	art. 6 ust. 4
art. 19 ust. 1 lit. a)	art. 6 ust. 4
art. 19 ust. 1 lit. b)	
art. 19 ust. 2	
art. 19 ust. 3	
art. 19 ust. 4 lit. a)	
art. 19 ust. 4 lit. b)	
art. 19 ust. 5–13	
art. 19 ust. 14	art. 6 ust. 10 tiret piąte
art. 19 ust. 15	art. 6 ust. 10 tiret piąte
art. 20 ust. 1	art. 6 ust. 5
art. 20 ust. 2	art. 6 ust. 8
art. 20 ust. 3	art. 6 ust. 10 tiret szóste i art. 6 ust. 11
art. 21	art. 1 ust. 2 lit. c) zdanie drugie
art. 22	art. 11 akapit pierwszy i art. 10
art. 23 ust. 1	art. 12 ust. 1

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2003/6/WE
art. 23 ust. 1 lit. a)	art. 12 ust. 1 lit. a)
art. 23 ust. 1 lit. b)	art. 12 ust. 1 lit. b)
art. 23 ust. 1 lit. c)	art. 12 ust. 1 lit. c)
art. 23 ust. 1 lit. d)	art. 12 ust. 1 lit. d)
art. 23 ust. 2 lit. a)	art. 12 ust. 2 lit. a)
art. 23 ust. 2 lit. b)	art. 12 ust. 2 lit. b)
art. 23 ust. 2 lit. c)	
art. 23 ust. 2 lit. d)	art. 12 ust. 2 lit. c)
art. 23 ust. 2 lit. e)	
art. 23 ust. 2 lit. f)	
art. 23 ust. 2 lit. g)	art. 12 ust. 2 lit. d)
art. 23 ust. 2 lit. h)	art. 12 ust. 2 lit. d)
art. 23 ust. 2 lit. i)	art. 12 ust. 2 lit. g)
art. 23 ust. 2 lit. j)	art. 12 ust. 2 lit. f)
art. 23 ust. 2 lit. k)	art. 12 ust. 2 lit. e)
art. 23 ust. 2 lit. l)	art. 12 ust. 2 lit. h)
art. 23 ust. 2 lit. m)	art. 6 ust. 7
art. 23 ust. 3	
art. 23 ust. 4	
art. 24 ust. 1	art. 15a ust. 1
art. 24 ust. 2	art. 15a ust. 2
art. 24 ust. 3	
art. 25 ust. 1 akapit pierwszy	art. 16 ust. 1
art. 25 ust. 2	art. 16 ust. 2 i art. 16 ust. 4 akapit czwarty
art. 25 ust. 2 lit. a)	art. 16 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze i art. 16 ust. 4 akapit czwarty
art. 25 ust. 2 lit. b)	
art. 25 ust. 2 lit. c)	art. 16 ust. 2 akapit drugi tiret drugie i art. 16 ust. 4 akapit czwarty
art. 25 ust. 2 lit. d)	art. 16 ust. 2 akapit drugi tiret trzecie i art. 16 ust. 4 akapit czwarty
art. 25 ust. 3	
art. 25 ust. 4	art. 16 ust. 2 zdanie pierwsze
art. 25 ust. 5	art. 16 ust. 3
art. 25 ust. 6	art. 16 ust. 4

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2003/6/WE
art. 25 ust. 7	art. 16 ust. 2 akapit czwarty i art. 16 ust. 4 akapit czwarty
art. 25 ust. 8	
art. 25 ust. 9	art. 16 ust. 5
art. 26	
art. 27 ust. 1	
art. 27 ust. 2	
art. 27 ust. 3	art. 13
art. 28	
art. 29	
art. 30 ust. 1 akapit pierwszy	art. 14 ust. 1
art. 30 ust. 1 lit. a)	
art. 30 ust. 1 lit. b)	art. 14 ust. 3
art. 30 ust. 2	
art. 30 ust. 3	
art. 31	
art. 32	
art. 33 ust. 1	art. 14 ust. 5 akapit pierwszy
art. 33 ust. 2	
art. 33 ust. 3	art. 14 ust. 5 akapit drugi
art. 33 ust. 4	art. 14 ust. 5 akapit trzeci
art. 33 ust. 5	
art. 34 ust. 1	art. 14 ust. 4
art. 34 ust. 2	
art. 34 ust. 3	
art. 35	
art. 36 ust. 1	art. 17 ust. 1
art. 36 ust. 2	
art. 37	art. 20
art. 38	
art. 39	art. 21
załącznik	

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 597/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ⁽³⁾ nadaje Komisji uprawnienia w zakresie wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia. W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony właściwe jest dostosowanie tych uprawnień do postanowień art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (2) W celu zapewnienia sprawnego dostosowania niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 812/2004 do postępu technicznego i naukowego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do warunków technicznych i warunków dotyczących charakterystyki sygnałów i charakterystyki wdrażania użytkownika akustycznych urządzeń odstraszających. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (3) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów rozporządzenia (WE) nr 812/2004 ustanawiających procedurę i format składania sprawozdań przez państwa członkowskie należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (4) Ponieważ państwa członkowskie mają obowiązek przedsięwziąć – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 812/2004 – środki niezbędne do wprowadzenia systemu ścisłej ochrony waleni, a Komisja wskazała niedociągnięcia tego rozporządzenia, należy do dnia 31 grudnia 2015 r. dokonać przeglądu celowości i skuteczności przepisów tego rozporządzenia dotyczących ochrony waleni. Na podstawie tego przeglądu Komisja powinna w stosownych przypadkach przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie kompleksowy wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia skutecznej ochrony waleni, w tym poprzez proces regionalizacji.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 812/2004,

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 85.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 3 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 88/98 (Dz.U. L 150 z 30.4.2004, s. 12).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 812/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Akustyczne urządzenia odstrasżające używane w zastosowaniu art. 2 ust. 1 muszą być zgodne z warunkami technicznymi i warunkami użytkowania określonymi w załączniku II. W celu zapewnienia, aby załącznik II nadal odzwierciedlał stan postępu technicznego i naukowego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 8a, aktualizujących charakterystykę sygnałów i odpowiadającą jej charakterystykę wdrażania w tym załączniku. Przyjmując te akty delegowane, Komisja zapewnia wystarczającą ilość czasu na wdrożenie takich dostosowań.”;

2) w art. 7 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja dokonuje przeglądu skuteczności środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie kompleksowy wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia skutecznej ochrony waleni.”;

3) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Wykonywanie

Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe zasady dotyczące procedury i formatu składania sprawozdań przewidzianych w art. 6. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8b ust. 2.”;

4) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 1, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 2 lipca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 8b

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury powołany na mocy art. 47 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13)."

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 598/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Unii w ramach zrównoważonego podejścia oraz uchylające dyrektywę 2002/30/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podstawowym celem wspólnej polityki transportowej jest zrównoważony rozwój. Wymaga on zintegrowanego podejścia ukierunkowanego na zapewnienie zarówno efektywnego funkcjonowania systemów transportowych Unii, jak i ochrony środowiska.
- (2) Zrównoważony rozwój transportu lotniczego wymaga wprowadzenia środków mających na celu ograniczenie wpływu hałasu emitowanego przez statki powietrzne w portach lotniczych Unii. Środki te powinny zmniejszyć poziom hałasu wokół portów lotniczych Unii, by utrzymać lub podnieść jakość życia ludzi mieszkających w ich okolicach, a także sprzyjać pogodzeniu działalności lotniczej z istnieniem osiedli mieszkalnych, w szczególności w przypadku lotów nocnych.
- (3) Rezolucja A33/7 Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) wprowadza koncepcję „zrównoważonego podejścia” do zarządzania hałasem („zrównoważone podejście”) oraz ustanawia spójną metodę rozwiązywania problemu hałasu emitowanego przez statki powietrzne. Zrównoważone podejście powinno stanowić podstawę regulacji dotyczących hałasu w lotnictwie jako sektorze globalnym. W ramach zrównoważonego podejścia uznaje się wartość odnośnych zobowiązań prawnych, istniejących porozumień, obowiązujących przepisów oraz ustalonych polityk i nie narusza się ich. Uwzględnienie w niniejszym rozporządzeniu międzynarodowych zasad zrównoważonego podejścia powinno w znacznym stopniu ograniczyć ryzyko międzynarodowych sporów, które mogą wystąpić, gdy ograniczenia operacyjne odnoszące się do poziomu hałasu będą dotyczyć przewoźników z państw trzecich.
- (4) W następstwie wyeliminowania najgłośniejszych statków powietrznych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/30/WE ⁽⁴⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/93/WE ⁽⁵⁾, konieczne jest uaktualnienie dotyczące sposobu wykorzystywania środków w zakresie ograniczeń operacyjnych, tak aby właściwe organy mogły rozwiązać problem obecnie najgłośniejszych statków powietrznych w celu zmniejszenia poziomu hałasu wokół portów lotniczych Unii zgodnie z międzynarodowymi zasadami zrównoważonego podejścia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 173.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 110.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 24 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym)].

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. L 85 z 28.3.2002, s. 40).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2006/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie określenia zasad wykonywania operacji przez samoloty objęte częścią II rozdział 3 tom 1 załącznika 16 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, wydanie 2 (1988 rok) (Dz.U. L 374 z 27.12.2006, s. 1).

- (5) W sprawozdaniu Komisji z dnia 15 lutego 2008 r. zatytułowanym „Ograniczenie działalności powodującej hałas w portach lotniczych UE” stwierdzono potrzebę doprecyzowania w tekście dyrektywy 2002/30/WE podziału obowiązków oraz dokładnych praw i obowiązków zainteresowanych stron podczas procesu oceny hałasu; pozwoli to podjąć opłacalne działania ukierunkowane na realizację celów ochrony przed hałasem w poszczególnych portach lotniczych.
- (6) Wprowadzenie w poszczególnych przypadkach przez państwa członkowskie ograniczeń operacyjnych w portach lotniczych Unii może przyczynić się do zmniejszenia poziomu hałasu wokół portów lotniczych, choć jednocześnie ograniczy ich przepustowość. Jednak nieefektywne wykorzystywanie istniejącej przepustowości może powodować zakłócenia konkurencji czy zmniejszenie ogólnej efektywności unijnej sieci lotniczej. Z uwagi na to, że cel ochrony przed hałasem przewidziany w niniejszym rozporządzeniu nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast dzięki zharmonizowanym przepisom dotyczącym wprowadzania ograniczeń operacyjnych w ramach procesu zarządzania hałasem możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Taka zharmonizowana metoda nie określa celów w odniesieniu do jakości klimatu akustycznego, które nadal wynikają z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/49/WE⁽¹⁾ lub innych właściwych przepisów Unii czy ustawodawstwa każdego z państw członkowskich, jak również nie przesądza o konkretnym doborze środków.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie jedynie do państw członkowskich, w których zlokalizowany jest port lotniczy, w którym wykonuje się w roku kalendarzowym ponad 50 000 operacji cywilnych statków powietrznych, oraz gdy w takim porcie lotniczym rozpatruje się wprowadzenie ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu.
- (8) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do cywilnych statków powietrznych. Nie powinno mieć zastosowania do takich statków powietrznych, jak wojskowe statki powietrzne i statki powietrzne prowadzące operacje celne, policyjne i operacje gaszenia pożarów. Ponadto należy wykluczyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia różne działania o charakterze wyjątkowym, takie jak loty z pilnych powodów humanitarnych, poszukiwania i działania ratownicze w sytuacjach nadzwyczajnych, pomoc medyczna oraz pomoc w przypadku klęsk żywiołowych.
- (9) Chociaż oceny hałasu powinny być przeprowadzane regularnie – zgodnie z dyrektywą 2002/49/WE – powinny one skutkować dodatkowymi środkami zmniejszenia poziomu hałasu wyłącznie wtedy, gdy aktualny zestaw środków mających na celu zmniejszenie hałasu nie wystarcza, by osiągnąć cele zmniejszenia poziomu hałasu; w ocenach tych uwzględnić należy spodziewany rozwój portu lotniczego. W przypadku portów lotniczych, w których występuje problem hałasu, należy określić – zgodnie z metodami przewidzianymi w ramach zrównoważonego podejścia – dodatkowe środki zmniejszenia poziomu hałasu. By zapewnić szerokie stosowanie zrównoważonego podejścia w Unii, jego stosowanie jest zalecane wszędzie tam, gdzie jest to uważane przez dane państwo członkowskie za właściwe, nawet gdy wykracza poza zakres stosowania niniejszego rozporządzenia. Ograniczenia operacyjne odnoszące się do poziomu hałasu należy wprowadzać jedynie wtedy, gdy inne środki oparte na zrównoważonym podejściu są niewystarczające do osiągnięcia konkretnych celów zmniejszenia poziomu hałasu.
- (10) W wyniku analizy kosztów i korzyści uzyskuje się ocenę ogółu skutków dobrobytu ekonomicznego przez porównanie wszystkich kosztów i korzyści, natomiast analiza opłacalności koncentruje się na realizacji określonego celu w sposób najbardziej opłacalny, wymagając porównania samych kosztów. Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim stosowania w odpowiednich przypadkach analizy kosztów i korzyści.
- (11) Należy uznać znaczenie aspektów zdrowotnych w przypadku problemów z hałasem, ważne jest zatem, by te aspekty były brane pod uwagę w sposób spójny we wszystkich portach lotniczych przy ustalaniu celów zmniejszenia poziomu hałasu, z uwzględnieniem obowiązywania wspólnych unijnych przepisów w tej dziedzinie. Dlatego też aspekty zdrowotne powinny być oceniane zgodnie z ustawodawstwem Unii dotyczącym oceny skutków hałasu.
- (12) Przeprowadzając oceny hałasu, należy opierać się na obiektywnych i wymiernych kryteriach wspólnych dla wszystkich państw członkowskich oraz korzystać z dostępnych informacji, takich jak informacje wynikające z wdrażania dyrektywy 2002/49/WE. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by takie informacje były wiarygodne, by były uzyskiwane w sposób przejrzysty oraz by były dostępne dla właściwych organów i podmiotów. Właściwe organy powinny wprowadzić konieczne narzędzia służące monitorowaniu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnosząca się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz.U. L 189 z 18.7.2002, s. 12).

- (13) Właściwy organ odpowiedzialny za przyjmowanie ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu powinien być niezależny od wszelkich organizacji, które są zaangażowane w działanie portów lotniczych, transport lotniczy lub zapewnianie służb żeglugi powietrznej lub które reprezentują interesy tych sektorów, a także od mieszkańców okolic portów lotniczych. Nie powinno to być rozumiane jako nałożenie na państwa członkowskie wymogu zmiany ich struktur administracyjnych lub procesu decyzyjnego.
- (14) Uznaje się, że państwa członkowskie podejmują decyzje o ograniczeniach operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu zgodnie z ustawodawstwem krajowym w oparciu o metody oceny hałasu uznane na poziomie krajowym, które być może nie są jeszcze w pełni spójne z metodą opisaną w autorytatywnym raporcie Europejskiej Konferencji Lotnictwa Cywilnego Doc 29 zatytułowanym „Standardowa metoda obliczania linii równego poziomu hałasu wokół cywilnych portów lotniczych” („raport ECAC Doc 29”) i które być może nie przewidują jeszcze wykorzystywania uznanych na poziomie międzynarodowym informacji na temat charakterystyki hałasu statków powietrznych. Efektywność i skuteczność ograniczenia operacyjnego odnoszącego się do poziomu hałasu należy jednak oceniać według metod wskazanych w raporcie ECAC Doc 29 oraz w ramach zrównoważonego podejścia. W związku z tym państwa członkowskie powinny w pełni dostosować swoje oceny ograniczeń operacyjnych przewidziane w ustawodawstwie krajowym do metod opisanych w raporcie ECAC Doc 29.
- (15) Należy wprowadzić nową i szerszą definicję ograniczeń operacyjnych, w porównaniu z dyrektywą 2002/30/WE, by ułatwić wdrażanie nowych technologii i nowych zdolności operacyjnych statków powietrznych i sprzętu naziemnego. Zastosowanie takiej definicji nie powinno prowadzić do opóźnień we wdrażaniu środków operacyjnych, które mogłyby natychmiast zmniejszyć wpływ hałasu bez znacznego ograniczania przepustowości portu lotniczego. Takich środków nie należy zatem uznawać za nowe ograniczenia operacyjne.
- (16) Centralizacja informacji na temat hałasu skutkowałaby znacznym ograniczeniem obciążeń administracyjnych zarówno dla operatorów statków powietrznych, jak i operatorów portów lotniczych. Udzielanie takich informacji i zarządzanie nimi odbywa się obecnie na poziomie poszczególnych portów lotniczych. Na potrzeby operacyjne dane te trzeba przekazać do dyspozycji operatorów statków powietrznych i portów lotniczych. Ważne jest wykorzystanie – jako narzędzia walidacji – banku danych Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego („Agencji”) dotyczących certyfikacji w zakresie hałasu, wraz z danymi Europejskiej Organizacji ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol) dotyczącymi poszczególnych lotów. Dane takie są obecnie systematycznie wykorzystywane do celów centralnego zarządzania ruchem lotniczym – ale nie są obecnie dostępne dla Komisji ani Agencji – i trzeba doprecyzować ich zakres do celów niniejszego rozporządzenia oraz regulacji w sprawie skuteczności działania w obszarze zarządzania ruchem lotniczym. Dobry dostęp do walidowanych danych modelowych – określonych zgodnie z procedurami i najlepszymi praktykami uznanymi na poziomie międzynarodowym – powinien skutkować lepszą jakością mapowania poziomów hałasu poszczególnych portów lotniczych na potrzeby podejmowania decyzji w tym obszarze polityki.
- (17) By uniknąć niepożądanych konsekwencji dla bezpieczeństwa lotniczego, przepustowości portów lotniczych i konkurencji, Komisja powinna poinformować odpowiedni właściwy organ, jeżeli stwierdzi, że proces wprowadzania ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu nie jest zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia. Właściwy organ powinien przeanalizować informacje Komisji i powiadomić ją o swoich zamiarach, zanim wprowadzi ograniczenia operacyjne.
- (18) By uwzględnić zrównoważone podejście, należy wprowadzić możliwość stosowania zwolnień, w szczególnych przypadkach i wobec operatorów z rozwijających się krajów trzecich, bez zbędnego obciążania takich operatorów. Odwołanie do „krajów rozwijających się” należy rozumieć z uwzględnieniem niniejszego szczególnego kontekstu dotyczącego lotnictwa; nie obejmuje ono wszystkich krajów, które w innym przypadku byłyby uznane przez społeczność międzynarodową za kraje rozwijające się. Konieczne jest w szczególności zapewnienie, by wszystkie takie zwolnienia były zgodne z zasadą niedyskryminacji.
- (19) Aby odzwierciedlić nieustający postęp technologiczny w budowie silników i płatowców oraz metody stosowane do mapowania poziomów hałasu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do uaktualniania norm hałasu dla statków powietrznych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, oraz odniesienia do powiązanych metod certyfikacji – z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, zmian we właściwych dokumentach ICAO – jak również do uaktualniania odniesienia do metody obliczania poziomów hałasu, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, zmian we właściwych dokumentach ICAO. Ponadto, w stosownych przypadkach, zmiany w raporcie ECAC Doc 29 powinny być uwzględniane w drodze aktów delegowanych w odniesieniu do kwestii uaktualnień technicznych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (20) W niniejszym rozporządzeniu wprowadza się wymóg przeprowadzania regularnych ocen poziomu hałasu w portach lotniczych, jednak oceny takie niekoniecznie prowadzą do przyjmowania nowych ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu ani do przeglądu obowiązujących ograniczeń. Dlatego też niniejsze rozporządzenie nie wprowadza wymogu dokonywania przeglądu ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu już istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w tym ograniczeń będących wynikiem decyzji sądów lub lokalnych procesów mediacji. Drobne zmiany techniczne środków niemające dużego wpływu na przepustowość czy operacje nie powinny być uważane za nowe ograniczenia operacyjne odnoszące się do poziomu hałasu.
- (21) W przypadku gdy na mocy dyrektywy 2002/30/WE wszczęto konsultacje poprzedzające przyjęcie ograniczenia operacyjnego odnoszącego się do poziomu hałasu i konsultacje te trwają w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, należy zezwolić na podjęcie ostatecznej decyzji zgodnie z dyrektywą 2002/30/WE, aby nie zaprzepaścić wypracowanych dotąd postępów w konsultacjach.
- (22) Uwzględniając konieczność spójnego stosowania metody oceny hałasu na rynku lotniczym Unii, w niniejszym rozporządzeniu określa się wspólne przepisy dotyczące ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu.
- (23) Należy zatem uchylić dyrektywę 2002/30/WE,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot, cele i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się – zgodnie ze zrównoważonym podejściem – przepisy dotyczące procesu spójnego wprowadzania w poszczególnych portach lotniczych, w przypadku stwierdzenia problemu hałasu, ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu w celu zmniejszenia poziomu hałasu i ograniczenia lub zmniejszenia liczby osób w znacznym stopniu narażonych na potencjalnie szkodliwe skutki hałasu emitowanego przez statki powietrzne.
2. Cele niniejszego rozporządzenia są następujące:
 - a) ułatwienie osiągnięcia konkretnych celów zmniejszenia poziomu hałasu, w tym dotyczących aspektów zdrowotnych, na poziomie poszczególnych portów lotniczych, z poszanowaniem właściwych przepisów Unii, w szczególności przepisów dyrektywy 2002/49/WE, i przepisów poszczególnych państw członkowskich;
 - b) umożliwienie stosowania ograniczeń operacyjnych zgodnie ze zrównoważonym podejściem w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju portów lotniczych i zdolności zarządzania ruchem lotniczym zgodnie z koncepcją „od drzwi do drzwi” (*gate to gate*).
3. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do cywilnych statków powietrznych. Nie ma ono zastosowania do statków powietrznych prowadzących operacje wojskowe, celne, policyjne lub tym podobne.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „statek powietrzny” oznacza stałopłat o certyfikowanej maksymalnej masie startowej 34 000 kg lub większej, zgodnie z certyfikatem typu statku powietrznego, pojemnością pomieszczeń wewnętrznych zawierających 19 lub więcej siedzących miejsc pasażerskich, z wyłączeniem miejsc przeznaczonych tylko dla załogi;
- 2) „port lotniczy” oznacza port lotniczy, w którym wykonuje się ponad 50 000 operacji cywilnych statków powietrznych w roku kalendarzowym (przez operację rozumie się start lub lądowanie), obliczanych na podstawie średniej liczby operacji w ostatnich trzech latach kalendarzowych poprzedzających ocenę hałasu;

- 3) „zrównoważone podejście” oznacza opracowany przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego proces, w ramach którego spójnie rozpatruje się cały zakres dostępnych środków – takich jak zmniejszenie hałasu emitowanego przez statki powietrzne u źródła, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, operacyjne procedury służące zmniejszeniu poziomu hałasu oraz ograniczenia operacyjne – w celu rozwiązania problemu hałasu w poszczególnych portach lotniczych w jak najbardziej opłacalny sposób;
- 4) „statek powietrzny marginalnie zgodny” oznacza statek powietrzny certyfikowany zgodnie z ograniczeniami określonymi w tomie 1 część II rozdział 3 załącznika 16 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym podpisanej dnia 7 grudnia 1944 r. („konwencji chicagowskiej”), o skumulowanym marginesie wynoszącym mniej niż 8 EPNdB (efektywnie odczuwalny hałas w decybelach), podczas okresu przejściowego kończącego się w dniu 14 czerwca 2020 r., i o skumulowanym marginesie wynoszącym mniej niż 10 EPNdB, po zakończeniu tego okresu przejściowego, gdzie skumulowany margines jest liczbą wyrażoną w jednostkach EPNdB, otrzymaną poprzez zsumowanie indywidualnych marginesów (tj. różnic pomiędzy certyfikowanym poziomem hałasu a maksymalnym dopuszczalnym poziomem hałasu) z każdego z trzech referencyjnych punktów pomiaru hałasu określonych w tomie 1 część II rozdział 3 załącznika 16 do konwencji chicagowskiej;
- 5) „działania związane z hałasem” oznaczają wszelkie środki wpływające na poziom hałasu wokół portów lotniczych, podlegające zasadom zrównoważonego podejścia, obejmujące również inne działania pozaoperacyjne, które mogą oddziaływać na osoby narażone na hałas emitowany przez statki powietrzne;
- 6) „ograniczenia operacyjne” oznaczają działania związane z hałasem, które ograniczają dostępność lub przepustowość portu lotniczego, w tym ograniczenia operacyjne mające na celu wycofanie z eksploatacji w poszczególnych portach lotniczych statków powietrznych marginalnie zgodnych, jak również ograniczenia operacyjne o charakterze częściowym mające na przykład zastosowanie przez określony czas w ciągu dnia lub wyłącznie w odniesieniu do niektórych dróg startowych portu lotniczego.

Artykuł 3

Właściwe organy

1. Państwo członkowskie, w którym znajduje się port lotniczy, o którym mowa w art. 2 pkt 2, wyznacza przynajmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za proces wprowadzania ograniczeń operacyjnych.
2. Właściwe organy muszą być niezależne od wszelkich organizacji, których mogłyby dotyczyć działania związane z hałasem. Taką niezależność można zapewnić poprzez rozdzielenie funkcji.
3. Państwa członkowskie w odpowiednim terminie notyfikują Komisji nazwy i adresy wyznaczonych właściwych organów, o których mowa w ust. 1. Komisja publikuje te informacje.

Artykuł 4

Prawo do odwołania się

1. Państwa członkowskie zapewniają prawo do odwołania się od ograniczeń operacyjnych przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia przed organem apelacyjnym innym niż organ, który przyjął kwestionowane ograniczenie, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i procedurami.
2. Państwo członkowskie, w którym znajduje się port lotniczy, o którym mowa w art. 2 pkt 2, w odpowiednim czasie notyfikuje Komisji nazwę i adres wyznaczonego organu apelacyjnego, o którym mowa w ust. 1, lub, w stosowanych przypadkach, informuje o ustaleniach gwarantujących wyznaczenie organu apelacyjnego.

Artykuł 5

Ogólne zasady zarządzania hałasem emitowanym przez statki powietrzne

1. Państwa członkowskie zapewniają, by poziom hałasu w poszczególnych portach lotniczych, o których mowa w art. 2 pkt 2, był oceniany zgodnie z dyrektywą 2002/49/WE.

2. Państwa członkowskie zapewniają przyjęcie zrównoważonego podejścia w stosunku do zarządzania hałasem emitowanym przez statki powietrzne w portach lotniczych, w których stwierdzono problem hałasu. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) określono dla tego portu lotniczego cel zmniejszenia poziomu hałasu, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, art. 8 dyrektywy 2002/49/WE i załącznika V do niej;
- b) określono dostępne środki ograniczania skutków hałasu;
- c) starannie oceniono prawdopodobną opłacalność środków zmniejszania poziomu hałasu;
- d) wybrano środki, z uwzględnieniem interesu publicznego w zakresie transportu lotniczego, w odniesieniu do planów rozwoju ich portów lotniczych, bez uszczerbku dla bezpieczeństwa;
- e) w przejrzysty sposób przeprowadzono konsultacje z zainteresowanymi stronami w kwestii planowanych działań;
- f) przyjęto środki i powiadomiono o nich we właściwy sposób;
- g) wdrożono środki; oraz
- h) przewidziano sposoby rozstrzygania sporów.

3. Podejmując działania związane z hałasem, państwa członkowskie zapewniają, by przeanalizowano poniższy zestaw dostępnych środków w celu określenia najbardziej opłacalnego środka lub zestawu środków:

- a) przewidywalne skutki zmniejszenia hałasu emitowanego przez statki powietrzne u źródła;
- b) planowanie i zagospodarowanie przestrzenne;
- c) operacyjne procedury służące zmniejszeniu poziomu hałasu;
- d) niestosowanie ograniczeń operacyjnych w pierwszej kolejności, lecz dopiero po przeanalizowaniu innych środków zgodnych ze zrównoważonym podejściem.

Dostępne środki mogą w razie konieczności obejmować wycofanie statków powietrznych marginalnie zgodnych. Państwa członkowskie lub – w stosownych przypadkach – organy zarządzające portami lotniczymi mogą stosować zachęty gospodarcze, aby skłonić operatorów statków powietrznych do użytkowania mniej hałaśliwych statków powietrznych w okresie przejściowym, o którym mowa art. 2 pkt 4. Takie zachęty gospodarcze muszą być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi pomocy państwa.

4. Środki zgodne ze zrównoważonym podejściem mogą być zróżnicowane stosownie do typu statku powietrznego, charakterystyki hałasu statku powietrznego, wykorzystania portu lotniczego, urządzeń żeglugi powietrznej, trasy lotu lub ram czasowych, których te środki dotyczą.

5. Bez uszczerbku dla ust. 4, ograniczenia operacyjne w formie wycofania statków powietrznych marginalnie zgodnych z operacji mających miejsce w porcie lotniczym nie dotyczą cywilnych poddźwiękowych statków powietrznych, które zgodnie z początkową certyfikacją lub recertyfikacją spełniają normę hałasu określoną w tomie 1 części II rozdział 4 załącznika 16 do konwencji chicagowskiej.

6. Środki lub zestawy środków przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia w stosunku do danego portu lotniczego nie mogą być bardziej restrykcyjne, niż jest to konieczne do osiągnięcia środowiskowych celów zmniejszenia poziomu hałasu, określonych dla danego portu lotniczego. Ograniczenia operacyjne nie mogą wprowadzać żadnej dyskryminacji, zwłaszcza ze względu na obywatelstwo lub tożsamość, ani nie mogą być arbitralne.

Artykuł 6

Przepisy dotyczące oceny hałasu

1. Właściwe organy zapewniają, by poziom hałasu w poszczególnych portach lotniczych, za które organy te są odpowiedzialne, był oceniany regularnie, zgodnie z dyrektywą 2002/49/WE oraz z przepisami mającymi zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich. Właściwe organy mogą zwrócić się o wsparcie do organu weryfikującego skuteczność działania, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 691/2010 ⁽¹⁾.

2. Jeśli ocena, o której mowa w ust. 1, wykáže, że do rozwiązania problemu hałasu w danym porcie lotniczym konieczne mogą być nowe środki w zakresie ograniczeń operacyjnych, właściwe organy zapewniają, by:

- a) metoda, wskaźniki i informacje określone w załączniku I były, przed wprowadzeniem ograniczeń operacyjnych, stosowane z należyтым uwzględnieniem udziału każdego rodzaju środka zgodnego ze zrównoważonym podejściem;
- b) ustanowiono na właściwym poziomie współpracę techniczną między operatorami portu lotniczego, operatorami statków powietrznych i instytucjami zapewniającymi służby żeglugi powietrznej, by przeanalizować środki mające na celu zmniejszenie hałasu. Właściwe organy zapewniają także, by zasięmano opinii mieszkańców, lub ich przedstawicieli, oraz odpowiednich organów lokalnych, a także by informowano ich o środkach zmniejszania hałasu;
- c) oceniono opłacalność wszelkich nowych ograniczeń operacyjnych zgodnie z załącznikiem II. Drobne zmiany techniczne środków niemające dużego wpływu na przepustowość czy operacje nie są uważane za nowe ograniczenia operacyjne;
- d) w odpowiednim czasie został zorganizowany proces konsultacji merytorycznych z zainteresowanymi stronami, który może przybrać formę procesu mediacji i który zapewni otwartość i przejrzystość w zakresie danych i metody dokonywania obliczeń. Przed przyjęciem nowych ograniczeń operacyjnych zainteresowane strony mają co najmniej trzy miesiące na przedstawienie uwag. Wśród zainteresowanych stron znajdują się co najmniej:
 - (i) mieszkańcy okolic portu lotniczego, narażeni na hałas emitowany przez ruch lotniczy, lub ich przedstawiciele, oraz właściwe organy lokalne;
 - (ii) przedstawiciele lokalnych przedsiębiorstw, które mają siedzibę w okolicach portu lotniczego i doświadczają negatywnych skutków hałasu emitowanego przez ruch lotniczy i funkcjonowanie portu lotniczego;
 - (iii) właściwi operatorzy portu lotniczego;
 - (iv) przedstawiciele operatorów statków powietrznych, których mogą dotyczyć działania związane z hałasem;
 - (v) odpowiednie instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej;
 - (vi) menedżer sieci, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 677/2011 ⁽²⁾;
 - (vii) w stosownych przypadkach – wyznaczony koordynator przydziałów czasu na start lub lądowanie w porcie lotniczym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 691/2010 z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2096/2005 ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 677/2011 z dnia 7 lipca 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące funkcji sieciowych zarządzania ruchem lotniczym (ATM) oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2010 (Dz.U. L 185 z 15.7.2011, s. 1).

3. Właściwe organy monitorują i kontrolują wdrażanie ograniczeń operacyjnych oraz podejmują stosowne działania. Zapewniają, aby mieszkańcom okolic portów lotniczych i właściwym organom lokalnym bez trudności, szybko i nieodpłatnie udostępniano stosowne informacje.

4. Stosowne informacje mogą obejmować:

- a) z poszanowaniem prawa krajowego – informacje na temat domniemanych naruszeń wynikających ze zmian procedur lotu w związku z wpływem wywieranym przez te zmiany oraz przyczynami tych zmian;
- b) ogólne kryteria stosowane w dystrybucji ruchu i zarządzaniu nim w każdym porcie lotniczym w zakresie, w jakim mogą one mieć wpływ na środowisko lub na poziom hałasu; oraz
- c) dane zebrane przez systemy pomiaru hałasu, jeżeli są dostępne.

Artykuł 7

Informacje dotyczące charakterystyki hałasu

1. Podstawą decyzji o ograniczeniach operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu jest charakterystyka hałasu statku powietrznego ustalana w procedurze certyfikacji przeprowadzanej zgodnie z tomem 1 załącznika 16 do konwencji chicagowskiej, wydanie szóste z marca 2011 roku.

2. Na wniosek Komisji operatorzy statków powietrznych przedstawiają następujące informacje dotyczące hałasu w odniesieniu do statków powietrznych eksploatowanych przez nich w portach lotniczych Unii:

- a) znaki przynależności państwowej i rejestracyjne statku powietrznego;
- b) dokumentacja dotycząca hałasu emitowanego przez eksploatowane statki powietrzne, wraz z powiązaną maksymalną masą startową;
- c) wszelkie zmiany w statku powietrznym wpływające na charakterystykę hałasu tego statku powietrznego i wskazane w dokumentacji dotyczącej hałasu.

3. Na wniosek Agencji posiadacze certyfikatu typu statku powietrznego lub uzupełniającego certyfikatu typu wydanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 ⁽¹⁾, a także osoby prawne lub fizyczne eksploatujące statek powietrzny, dla którego na mocy tego rozporządzenia nie wydano żadnego certyfikatu typu, przedstawiają informacje na temat charakterystyki hałasu tego statku powietrznego i dane dotyczące jego osiągnięć do celów modelowania hałasu. Agencja określa, jakie dane są wymagane, a także kiedy, w jakiej formie i w jaki sposób się je przekazuje. Agencja weryfikuje otrzymane informacje na temat charakterystyki hałasu tego statku powietrznego i dane dotyczące jego osiągnięć do celów modelowania i udostępnia te informacje innym stronom do celów modelowania hałasu.

4. Dane, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, dotyczą tylko tego, co jest ściśle konieczne, i udostępnia się je nieodpłatnie w formie elektronicznej i – w stosownych przypadkach – w określonym formacie.

5. Agencja weryfikuje informacje na temat charakterystyki hałasu statku powietrznego i dane dotyczące jego osiągnięć do celów modelowania w odniesieniu do zadań Agencji wykonywanych zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 216/2008.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE (Dz.U. L 79 z 19.3.2008, s. 1).

6. Dane przechowuje się w centralnej bazie danych i udostępnia się właściwym organom, operatorom statków powietrznych, instytucjom zapewniającym służbę żeglugi powietrznej oraz operatorom portów lotniczych na potrzeby działalności prowadzonej przez te podmioty.

Artykuł 8

Przepisy dotyczące wprowadzania ograniczeń operacyjnych

1. Przed wprowadzeniem ograniczenia operacyjnego właściwe organy przekazują państwom członkowskim, Komisji i stosownym zainteresowanym stronom powiadomienie z sześciomiesięcznym wyprzedzeniem; ten sześciomiesięczny okres kończy się w dniu przypadającym co najmniej na dwa miesiące przed określeniem parametrów koordynacyjnych przydziałów czasu na start lub lądowanie, o których mowa w art. 2 lit. m) rozporządzenia Rady (EWG) nr 95/93⁽¹⁾, dla danego portu lotniczego w odpowiednim sezonie lotniczym.

2. Po przeprowadzeniu oceny zgodnie z art. 6 do powiadomienia załącza się pisemne sprawozdanie zgodne z wymogami określonymi w art. 5, zawierające wyjaśnienie powodów wprowadzenia ograniczenia operacyjnego, ustalony dla danego portu lotniczego cel w zakresie zmniejszenia poziomu hałasu, środki, które uznano za przydatne w realizacji tego celu, jak również ocenę ewentualnej opłacalności różnych rozważanych środków, a w stosownych przypadkach również ich skutki o charakterze transgranicznym.

3. Na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja może w okresie trzech miesięcy – licząc od dnia, w którym otrzymała powiadomienie na mocy ust. 1 – dokonać przeglądu procesu wprowadzania ograniczenia operacyjnego. Jeśli Komisja uzna, że wprowadzanie ograniczenia operacyjnego odnoszącego się do poziomu hałasu nie odbyło się zgodnie z procesem określonym w niniejszym rozporządzeniu, może odpowiednio poinformować właściwe organy. Właściwy organ analizuje informacje Komisji i powiadamia ją o swoich zamiarach, zanim wprowadzi ograniczenie operacyjne.

4. W przypadku gdy ograniczenie operacyjne dotyczy wycofania statku powietrznego marginalnie zgodnego z portu lotniczego, przez sześć miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w porcie tym nie zezwala się na dodatkowe przewozy, których liczba przekroczyłaby liczbę operacji przeprowadzonych przez statek powietrzny marginalnie zgodny w analogicznym okresie poprzedniego roku. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy podjęły decyzję w sprawie rocznego wskaźnika zmniejszenia liczby operacji statków powietrznych marginalnie zgodnych przeprowadzanych w tym porcie lotniczym przez operatorów, których dotyczy decyzja, z uwzględnieniem wieku statku powietrznego oraz składu całej floty. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 4, wskaźnik ten nie może przekraczać 25 % liczby operacji przeprowadzanych przez każdego operatora statków powietrznych marginalnie zgodnych obsługującego ten port lotniczy.

Artykuł 9

Kraje rozwijające się

1. W celu uniknięcia nieuzasadnionych obciążeń gospodarki właściwe organy mogą zwolnić statki powietrzne marginalnie zgodne zarejestrowane w krajach rozwijających się z ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu, z pełnym poszanowaniem zasady niedyskryminacji i pod warunkiem że takie statki powietrzne:

- a) otrzymały świadectwo zdatności w zakresie hałasu według norm określonych w rozdziale 3, tom 1 załącznika 16 do konwencji chicagowskiej;
- b) były eksploatowane w Unii przez okres pięciu lat poprzedzających wejście w życie niniejszego rozporządzenia;
- c) były zarejestrowane w danym kraju rozwijającym się w tym pięcioletnim okresie; oraz
- d) nadal są eksploatowane przez osobę fizyczną lub prawną zamieszkałą lub mającą siedzibę w tym kraju.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie przyznaje zwolnienie przewidziane w ust. 1, niezwłocznie informuje o tym właściwe organy pozostałych państw członkowskich oraz Komisję.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. L 14 z 22.1.1993, s. 1).

*Artykuł 10***Zwolnienie dotyczące operacji lotniczych o wyjątkowym charakterze**

W indywidualnych przypadkach właściwe organy mogą zezwolić w portach lotniczych, za które są odpowiedzialne, na pojedyncze operacje statków powietrznych marginalnie zgodnych, które w innym przypadku nie mogłyby być prowadzone na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Zwolnienie to ogranicza się do:

- a) operacji o tak wyjątkowym charakterze, że odmowa przyznania czasowego zwolnienia nie byłaby uzasadniona, w tym do lotów z pomocą humanitarną; lub
- b) lotów niedochodowych – w celu modyfikacji, napraw lub przeglądów.

*Artykuł 11***Akty delegowane**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w odniesieniu do:

- a) technicznych uaktualnień certyfikacyjnych norm hałasu przewidzianych w art. 5 ust. 5 i art. 9 ust. 1 lit. a) oraz procedury certyfikacji przewidzianej w art. 7 ust. 1;
- b) technicznych uaktualnień metod i wskaźników określonych w załączniku I.

Celem takich uaktualnień jest uwzględnienie, w stosownych przypadkach, zmian w odnośnych przepisach międzynarodowych.

*Artykuł 12***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 11, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 13 czerwca 2016 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

*Artykuł 13***Informacje i zmiany**

Państwa członkowskie, na żądanie, przedkładają Komisji informacje o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

Nie później niż dnia 14 czerwca 2021 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

W razie konieczności sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące zmian do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 14***Istniejące ograniczenia operacyjne**

Ograniczenia operacyjne odnoszące się do poziomu hałasu, które już wprowadzono przed dniem 13 czerwca 2016 r., nadal obowiązują do czasu, gdy właściwe organy postanowią dokonać ich przeglądu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

*Artykuł 15***Uchylenie**

Dyrektywa 2002/30/WE traci moc z dniem 13 czerwca 2016 r.

*Artykuł 16***Przepisy przejściowe**

Niezależnie od art. 15 niniejszego rozporządzenia ograniczenia operacyjne odnoszące się do poziomu hałasu przyjęte po dniu 13 czerwca 2016 r. mogą zostać przyjęte zgodnie z dyrektywą 2002/30/WE, jeżeli przed ich przyjęciem wszczęto konsultacje, które trwały w tej dacie i pod warunkiem że ograniczenia te przyjęto najpóźniej rok po tej dacie.

*Artykuł 17***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 czerwca 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OCENA POZIOMU HAŁASU W PORCIE LOTNICZYM**Metoda:**

Właściwe organy zapewnią, by stosowano metody oceny hałasu, które opracowano zgodnie z raportem Europejskiej Konferencji Lotnictwa Cywilnego Doc 29 zatytułowanym „Standardowa metoda obliczania linii równego poziomu hałasu wokół cywilnych portów lotniczych”, wydanie trzecie.

Wskaźniki:

1. Wpływ hałasu emitowanego przez ruch lotniczy będzie opisywany przy zastosowaniu co najmniej wskaźników hałasu L_{den} i L_{night} , które określa się i oblicza zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 2002/49/WE.
2. Stosować można dodatkowe wskaźniki hałasu oparte na obiektywnych kryteriach.

Informacje dotyczące zarządzania hałasem:

1. Aktualny wykaz
 - 1.1. Opis portu lotniczego zawierający informacje o jego wielkości, umiejscowieniu, otoczeniu, charakterystyce i natężeniu ruchu lotniczego.
 - 1.2. Opis wszystkich celów w zakresie ochrony środowiska dla danego portu lotniczego w kontekście krajowym. Obejmuje on również opis celów zmniejszenia poziomu hałasu emitowanego przez statki powietrzne dla danego portu lotniczego.
 - 1.3. Szczegółowe informacje na temat linii równego poziomu hałasu dla odpowiednich lat poprzednich – w tym oszacowanie liczby osób narażonych na hałas emitowany przez statki powietrzne przeprowadzone zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2002/49/WE.
 - 1.4. Opis istniejących i planowanych środków mających na celu zarządzanie hałasem emitowanym przez statki powietrzne, już wdrożonych w ramach zrównoważonego podejścia, jak również opis ich skutków dla poziomu hałasu i udziału w emisji, w odniesieniu do:
 - 1.4.1. zmniejszenia hałasu u źródła:
 - a) informacje o obecnej flocie statków powietrznych i spodziewanych udoskonaleniach technicznych;
 - b) konkretne plany odnowienia floty;
 - 1.4.2. planowania i zagospodarowania przestrzennego:
 - a) stosowane instrumenty planowania, takie jak planowanie kompleksowe czy strefowanie hałasu;
 - b) stosowane środki służące zmniejszaniu hałasu, takie jak kodeksy budowlane, programy izolacji akustycznej czy środki mające na celu ograniczenie obszaru użytkowanych gruntów wrażliwych;
 - c) proces konsultacji w sprawie środków związanych z użytkowaniem gruntów;
 - d) monitorowanie nielegalnego przekraczania zabudową granic sąsiednich posesji;
 - 1.4.3. operacyjnych środków ochrony przed hałasem, w zakresie, w jakim środki te nie ograniczają przepustowości portu lotniczego:
 - a) użytkowanie preferowanych dróg startowych;
 - b) korzystanie z tras preferowanych ze względu na hałas;

- c) korzystanie z procedur służących zmniejszeniu poziomu hałasu przy starcie i lądowaniu;
- d) wskazanie zakresu, w jakim środki te są regulowane na podstawie wskaźników ochrony środowiska, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 691/2010;

1.4.4. ograniczeń operacyjnych:

- a) wykorzystanie ograniczeń o charakterze globalnym, takich jak nakładanie ograniczeń w odniesieniu do liczby operacji czy ilościowe limity hałasu;
- b) stosowanie ograniczeń w stosunku do konkretnych statków powietrznych, takich jak wycofywanie statków powietrznych marginalnie zgodnych;
- c) stosowanie ograniczeń częściowych, z wprowadzeniem rozróżnienia między środkami stosowanymi w ciągu dnia a środkami stosowanymi w nocy;

1.4.5. stosowania instrumentów finansowych, takich jak opłaty lotniskowe z tytułu emisji hałasu.

2. Prognoza bez uwzględnienia nowych środków

- 2.1. Opis rozbudowy portu lotniczego, jeśli istnieje, już zatwierdzonej i w przygotowaniu, na przykład zwiększenia przepustowości, rozbudowy dróg startowych lub terminalu, przewidywane zmiany dotyczące procedur podejścia i odlotu, charakterystyka przewidywanego przyszłego ruchu lotniczego i jego szacowany wzrost, a także szczegółowe badanie wpływu hałasu związanego ze zwiększeniem przepustowości, rozbudową dróg startowych i terminali, zmianą tras lotu oraz tras podejścia i odlotu.
- 2.2. W przypadku zwiększenia przepustowości portu lotniczego – korzyści wynikające z dodatkowej przepustowości dla szerszej sieci lotniczej i dla regionu.
- 2.3. Opis skutków utrzymania ogólnego poziomu hałasu bez przyjmowania dalszych środków i opis tych środków, które są już zaplanowane w celu zmniejszenia wpływu hałasu w tym samym okresie.
- 2.4. Prognozowane linie równego poziomu hałasu – w tym oszacowanie liczby osób prawdopodobnie narażonych na hałas emitowany przez statki powietrzne – z rozróżnieniem istniejących, nowo zbudowanych lub planowanych osiedli mieszkalnych i planowanych przyszłych osiedli mieszkalnych, na budowę których pozwolenie zostało już wydane przez właściwe organy.
- 2.5. Ocena konsekwencji i możliwych kosztów niepodjęcia działania na rzecz zmniejszenia wpływu zwiększonej emisji hałasu – jeśli przewiduje się taki rozwój sytuacji.

3. Ocena dodatkowych środków

- 3.1. Zarys dostępnych dodatkowych środków oraz wskazanie głównych powodów ich wyboru. Opis środków wybranych do dalszej analizy i informacje o rezultatach analizy kosztów i wyników, zwłaszcza kosztów wprowadzenia tych środków; szacowana liczba osób, które skorzystają z wprowadzenia tych środków oraz ramy czasowe; a także uszeregowanie ogólnej skuteczności poszczególnych środków.
 - 3.2. Zarys potencjalnych skutków, jakie proponowane środki będą miały w obszarze środowiska i konkurencji dla innych portów lotniczych, operatorów i innych zainteresowanych stron.
 - 3.3. Przyczyny wyboru preferowanej opcji.
 - 3.4. Podsumowanie o charakterze nietechnicznym.
-

ZAŁĄCZNIK II

Ocena opłacalności ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu

Opłacalność planowanych ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu będzie oceniana z uwzględnieniem poniższych elementów, w miarę możliwości wyrażonych w kategoriach ilościowych:

- 1) przewidywane korzyści w zakresie emisji hałasu z zastosowania planowanych środków, obecnie i w przyszłości;
- 2) bezpieczeństwo operacji lotniczych, w tym ryzyko stron trzecich;
- 3) przepustowość portu lotniczego;
- 4) skutki dla europejskiej sieci lotniczej.

Ponadto właściwe organy mogą uwzględnić następujące czynniki:

- 1) zdrowie i bezpieczeństwo mieszkańców okolic portu lotniczego;
- 2) zrównoważony rozwój pod względem środowiskowym, w tym współzależność hałasu i emisji;
- 3) bezpośredni, pośredni lub katalityczny wpływ na zatrudnienie i gospodarkę.

Oświadczenie Komisji w sprawie zmiany dyrektywy 2002/49/WE

Komisja omawia z państwami członkowskimi załącznik II do dyrektywy 2002/49/WE (metody obliczania hałasu), mając na celu jego przyjęcie w najbliższych miesiącach.

Opierając się na pracach, które Światowa Organizacja Zdrowia prowadzi obecnie nad metodami oceniania wpływu hałasu na zdrowie, Komisja zamierza zmienić załącznik III do dyrektywy 2002/49/WE (ocena wpływu na zdrowie, krzywe dawka – reakcja).

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 599/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Rady (WE) nr 428/2009⁽²⁾ nałożono wymóg skutecznej kontroli produktów podwójnego zastosowania podczas wywozu z Unii, tranzytu przez Unię lub dostawy do państwa trzeciego w wyniku usług pośrednictwa świadczonych przez pośrednika mającego miejsce pobytu lub siedzibę w Unii.
- (2) Aby umożliwić państwom członkowskim i Unii wywiązywanie się z międzynarodowych zobowiązań, w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 428/2009 określono wspólny wykaz produktów podwójnego zastosowania podlegających kontroli w Unii. Decyzje dotyczące produktów podlegających kontroli podejmowane są w ramach Grupy Australijskiej, Reżimu Kontrolnego Technologii Rakietowych, Grupy Dostawców Jądrowych, porozumienia z Wassenaar oraz konwencji o zakazie broni chemicznej.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 428/2009 stanowi, że wykaz produktów podwójnego zastosowania określony w załączniku I do tego rozporządzenia jest aktualizowany zgodnie z odpowiednimi zobowiązaniami i obowiązkami oraz wszelkimi ich modyfikacjami, które państwa członkowskie przyjęły jako członkowie międzynarodowych systemów nieproliferyjnych i porozumień w sprawie kontroli wywozu lub w drodze ratyfikacji stosownych traktatów międzynarodowych.
- (4) Istnieje konieczność regularnej aktualizacji wykazu produktów podwójnego zastosowania określonego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 428/2009 celem zapewnienia pełnej zgodności z międzynarodowymi zobowiązaniami w dziedzinie bezpieczeństwa, zagwarantowania przejrzystości oraz utrzymania konkurencyjności eksporterów. Opóźnienia w aktualizacji tego wykazu produktów podwójnego zastosowania mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo oraz międzynarodowe wysiłki w zakresie nieprolifracji, jak również na działalność gospodarczą prowadzoną przez eksporterów w Unii. Jednocześnie techniczna natura tych poprawek oraz fakt, że poprawki te mają być zgodne z decyzjami podjętymi przez międzynarodowe systemy kontroli wywozu, oznaczają, że należy stosować w Unii przyspieszoną procedurę wprowadzania w życie koniecznych aktualizacji.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 428/2009 wprowadza generalne unijne zezwolenie na wywóz jako jeden z czterech rodzajów zezwoleń na wywóz dostępnych w ramach tego rozporządzenia. Generalne unijne zezwolenia na wywóz umożliwiają eksporterom z siedzibą w Unii wywóz pewnych określonych produktów do pewnych określonych miejsc przeznaczenia na warunkach przewidzianych w tych zezwoleniach.
- (6) W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 428/2009 określa się obecnie obowiązujące w Unii generalne unijne zezwolenia na wywóz. Biorąc pod uwagę charakter takich generalnych unijnych zezwoleń na wywóz, może zaistnieć potrzeba usunięcia z zakresu tych zezwoleń niektórych miejsc przeznaczenia, w szczególności w wypadku, gdy w wyniku zmiany okoliczności okaże się, że ułatwione transakcje eksportowe dotyczące określonego miejsca przeznaczenia nie powinny już być objęte zgodą na wywóz w ramach generalnego unijnego zezwolenia na wywóz. Takie usunięcie miejsca przeznaczenia z zakresu objętego generalnym unijnym zezwoleniem na wywóz nie powinno uniemożliwiać eksporterowi ubiegania się o inny rodzaj zezwolenia na wywóz na podstawie odpowiednich przepisów rozporządzenia (WE) nr 428/2009.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2012 r. (Dz.U. C 68 E z 7.3.2014, s. 112) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 3 marca 2014 r. (Dz.U. C 100 z 4.4.2014, s. 6). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1).

- (7) W celu zapewnienia regularnej i terminowej aktualizacji wspólnego wykazu produktów podwójnego zastosowania w zgodzie z obowiązkami i zobowiązaniami, które państwa członkowskie przyjęły na siebie w ramach międzynarodowych systemów kontroli wywozu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do zmian załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 428/2009 w zakresie określonym w art. 15 tego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowane konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.
- (8) W celu umożliwienia Unii szybkiego reagowania na zmianę okoliczności w zakresie oceny wrażliwości produktów wywożonych na podstawie generalnych unijnych zezwoleń na wywóz, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania, zgodnie z art. 290 TFUE, aktów dotyczących zmian załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 428/2009 odnośnie do usuwania miejsc przeznaczenia z zakresu objętego generalnym unijnym zezwoleniem na wywóz. Biorąc pod uwagę fakt, że takie zmiany powinny następować jedynie w reakcji na ocenę, z której wynika, że zwiększył się stopień ryzyka związanego z danymi produktami wywozonymi i że dalsze wykorzystywanie generalnych unijnych zezwoleń na wywóz w stosunku do tych towarów wywożonych mogłoby mieć natychmiastowy szkodliwy wpływ na bezpieczeństwo Unii i jej państw członkowskich, istnieje możliwość zastosowania przez Komisję trybu pilnego.
- (9) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 428/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 428/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9 ust. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia, aby generalne unijne zezwolenia na wywóz opisane w załącznikach IIa–IIf obejmowały tylko transakcje niskiego ryzyka, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23a w celu usunięcia miejsc przeznaczenia z zakresu objętego tymi generalnymi unijnymi zezwoleniami na wywóz, jeżeli takie miejsca przeznaczenia stają się przedmiotem embarga na broń, jak określono w art. 4 ust. 2.

W przypadkach takiego embarga na broń, gdy szczególnie pilny charakter sprawy wymaga usunięcia określonych miejsc przeznaczenia z zakresu objętego generalnym unijnym zezwoleniem na wywóz, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego ustępu stosuje się procedurę przewidzianą w art. 23b.”;

- 2) w art. 15 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23a dotyczących aktualizacji wykazu produktów podwójnego zastosowania określonego w załączniku I. Aktualizacji załącznika I dokonuje się w zakresie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeśli aktualizacja załącznika I dotyczy produktów podwójnego zastosowania, które są wymienione również w załącznikach IIa–IIg lub IV, załączniki te odpowiednio się zmienia.”;

- 3) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 23a

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 15 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 2 lipca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużane na okresy tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i art. 15 ust. 3, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 15 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 23b

1. Akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przy przekazywaniu aktu delegowanego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23a ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie przeglądu systemu kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania

Parlament Europejski, Rada i Komisja uznają znaczenie ciągłego zwiększania skuteczności i spójności unijnego systemu kontroli wywozu strategicznych produktów, przy zapewnieniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa i odpowiedniej przejrzystości bez zakłócania konkurencyjności i legalnego handlu produktami podwójnego zastosowania.

Trzy instytucje uważają, że konieczne jest unowocześnienie i dalsze uspojnienie systemu, aby móc sprostać nowym zagrożeniom i szybkim zmianom technologicznym, ograniczyć zakłócenia, stworzyć prawdziwy wspólny rynek dla produktów podwójnego zastosowania (ujednolicone równe warunki dla eksporterów) i nadal służyć państwom trzecim jako model kontroli wywozu.

W tym celu należy usprawnić proces aktualizacji wykazów kontrolnych (załączniki do rozporządzenia), udoskonalić analizę ryzyka i wymianę informacji, opracować ulepszone normy przemysłowe i zmniejszyć rozbieżności w procesie wdrażania.

Parlament Europejski, Rada i Komisja przyjmują do wiadomości kwestie dotyczące wywozu pewnych technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK), które mogą być wykorzystywane w związku z naruszeniami praw człowieka oraz aby zagrozić bezpieczeństwu UE – w szczególności technologii wykorzystywanych do masowego nadzoru, monitoringu, obserwacji, śledzenia i cenzurowania – jak również do powodowania wad oprogramowania.

W związku z tym rozpoczęły się konsultacje techniczne, w tym w ramach unijnych wzajemnych wizytacji dotyczących produktów podwójnego zastosowania, grupy koordynacyjnej ds. produktów podwójnego zastosowania i systemów kontroli wywozu, jak również nadal podejmowane są działania, aby zaradzić sytuacjom nadzwyczajnym przez zastosowanie sankcji (zgodnie z art. 215 TFUE) lub środków krajowych. Podejmowane będą również zintensyfikowane wysiłki, aby propagować umowy wielostronne w kontekście systemów kontroli wywozu, zostaną też przeanalizowane możliwości zajęcia się tą kwestią w kontekście obecnie prowadzonego przeglądu unijnej polityki kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania oraz w związku z przygotowaniem komunikatu Komisji. W tym kontekście trzy instytucje odnotowały porozumienie z dnia 4 grudnia 2013 r. osiągnięte przez państwa uczestniczące w porozumieniu z Wasenaar, aby przyjąć kontrole w odniesieniu do złożonych narzędzi nadzoru umożliwiających nieupoważnionym dostęp do systemów komputerowych oraz w odniesieniu do systemów nadzorowania sieci internetowych.

Parlament Europejski, Rada i Komisja zobowiązują się również do dalszego rozwijania obecnego „uniwersalnego” mechanizmu dla produktów podwójnego zastosowania niemieszczących się w załączniku I do rozporządzenia, aby jeszcze bardziej umocnić system kontroli wywozu i jego zastosowanie na jednolitym rynku europejskim.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W kontekście niniejszego rozporządzenia Komisja przypomina o zobowiązaniu podjętym na mocy ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, dotyczącym przekazywania Parlamentowi wszelkich informacji i pełnej dokumentacji na temat posiedzeń z udziałem ekspertów krajowych w ramach prac przygotowawczych nad aktami delegowanymi.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktualizacji rozporządzenia

Aby zapewnić bardziej zintegrowane, skuteczne i spójne podejście europejskie do przemieszczania (wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu) produktów strategicznych, Komisja jak najszybciej przedstawi nowy wniosek dotyczący uaktualnienia rozporządzenia.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 600/2014**z dnia 15 maja 2014 r.****w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys finansowy ujawnił niedociągnięcia w zakresie przejrzystości rynków finansowych, które mogą mieć szkodliwe skutki społeczno-gospodarcze. Zwiększenie przejrzystości jest jedną ze wspólnych zasad służących wzmocnieniu systemu finansowego, co zostało potwierdzone w oświadczeniu przywódców państw G-20 w Londynie dnia 2 kwietnia 2009 r. Aby zwiększyć przejrzystość i udoskonalić funkcjonowanie wewnętrznego rynku instrumentów finansowych, należy stworzyć nowe ramy ustanawiające jednolite wymogi w zakresie przejrzystości transakcji na rynkach instrumentów finansowych. Ramy te powinny zawierać kompleksowe normy dla szerokiego zakresu instrumentów finansowych. Powinny one uzupełniać wymogi w zakresie przejrzystości zleceń i transakcji w odniesieniu do akcji ustanowione dyrektywą 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾.
- (2) Grupa wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE pod przewodnictwem Jacquesa de Larosière'a wezwała Unię do opracowania bardziej zharmonizowanego zbioru regulacji finansowych. W kontekście przyszłego kształtu europejskiego systemu nadzoru na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 18–19 czerwca 2009 r. podkreślono potrzebę opracowania jednolitego zbioru przepisów europejskich obowiązującego wszystkie instytucje finansowe na rynku wewnętrznym.
- (3) Nowe prawodawstwo powinno więc składać się z dwóch różnych instrumentów prawnych: dyrektywy i niniejszego rozporządzenia. Oba instrumenty prawne powinny razem tworzyć ramy prawne regulujące wymogi mające zastosowanie do firm inwestycyjnych, rynków regulowanych oraz dostawców usług polegających na zgłaszaniu danych. Niniejsze rozporządzenie należy więc odczytywać razem z dyrektywą. Potrzeba ustanowienia wspólnego zbioru przepisów dla wszystkich instytucji w zakresie określonych wymogów oraz przeciwdziałania potencjalnemu arbitrażowi regulacyjnemu, jak również zapewnienia większej pewności prawnej i mniejszej złożoności przepisów regulacyjnych dla uczestników rynku uzasadnia zastosowanie podstawy prawnej umożliwiającej stworzenie rozporządzenia. Celem zlikwidowania utrzymujących się barier dla handlu oraz znaczących zakłóceń konkurencji wynikających z różnic między przepisami krajowymi, jak również celem zapobieżenia prawdopodobnym przyszłym barierom i znaczącym zakłóceniom konkurencji, jakie mogą wyniknąć z takich różnic, konieczne jest przyjęcie rozporządzenia ustanawiającego jednolite przepisy obowiązujące we wszystkich państwach członkowskich. Ten mający bezpośrednie zastosowanie akt prawny powinien przyczynić się w sposób decydujący do

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.6.2012, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 74.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 maja 2014 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a tym samym powinien on opierać się na art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), interpretowanych zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- (4) Dyrektywa 2004/39/WE ustanowiła zasady zapewniania przejrzystości obrotu akcjami dopuszczonymi do obrotu na rynku regulowanym w aspekcie przed- i posttransakcyjnym oraz zasady zgłaszania właściwym organom transakcji w instrumentach finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym. Przekształcenie dyrektywy staje się konieczne celem należytego uwzględnienia zmian na rynkach finansowych oraz naprawienia niedociągnięć i zamknięcia luk, które między innymi zostały ujawnione w czasie kryzysu na rynkach finansowych.
- (5) Przepisy dotyczące wymogów w zakresie przejrzystości obrotu i przejrzystości regulacyjnej muszą przyjąć postać bezpośrednio stosowanego prawa mającego zastosowanie do wszystkich firm inwestycyjnych, które powinny przestrzegać jednolitych zasad na wszystkich rynkach Unii, aby zapewnić jednolite stosowanie wspólnych ram regulacyjnych, wzmocnić zaufanie do przejrzystości rynków w całej Unii, ograniczyć złożoność przepisów regulacyjnych oraz zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez firmy inwestycyjne, zwłaszcza w przypadku instytucji finansowych prowadzących działalność transgraniczną, a także przyczynić się do wyeliminowania zakłóceń konkurencji. Przyjęcie rozporządzenia zapewniającego bezpośrednie stosowanie przepisów jest najlepszym sposobem osiągnięcia tych celów regulacyjnych i zapewnienia jednolitych warunków poprzez zapobiegnięcie różnicowaniu wymogów krajowych w wyniku transpozycji dyrektywy.
- (6) Ważne jest zapewnienie, by obrót instrumentami finansowymi był w największym możliwym stopniu w ramach zorganizowanych systemów obrotu i by wszystkie takie systemy były odpowiednio regulowane. Na mocy dyrektywy 2004/39/WE powstał szereg systemów obrotu, które nie były odpowiednio uwzględnione w systemie regulacyjnym. Każdy system obrotu instrumentami finansowymi, jak na przykład podmioty znane obecnie jako sieci brokerów, w przyszłości powinien być odpowiednio regulowany i dysponować zezwoleniem w ramach jednego z rodzajów wielostronnych systemów obrotu lub jako podmiot systematycznie internalizujący transakcje zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2014/65/UE⁽¹⁾.
- (7) Należy wyjaśnić definicje rynku regulowanego i wielostronnej platformy obrotu (MTF) oraz utrzymać ich bliskie powiązanie, aby uwzględnić fakt, że rzeczywiście reprezentują one tę samą funkcjonalność obrotu. Z definicji należy wykluczyć systemy dwustronne, w ramach których firma inwestycyjna zawiera każdą transakcję na własny rachunek, nawet jako nieponoszący ryzyka kontrahent znajdujący się między nabywcą a zbywcą. Rynkom regulowanym i MTF nie powinno się zezwalać na wykonywanie zleceń klientów w oparciu o kapitał własny. Termin „system” oznacza wszystkie rynki obejmujące zbiór zasad oraz platformę obrotu, jak również rynki funkcjonujące jedynie na podstawie zbioru zasad. Rynki regulowane i MTF nie mają obowiązku prowadzenia „technicznego” systemu dla kojarzenia zleceń i powinny móc obsługiwać inne protokoły obrotu, w tym systemy, za pomocą których użytkownicy mogą dokonywać transakcji w oparciu o kwotowania, o które zapytują wielu dostawców. Rynek składający się jedynie ze zbioru zasad określających aspekty dotyczące członkostwa, dopuszczania instrumentów do obrotu, obrotu między członkami, sprawozdawczości oraz, gdzie jest to stosowne, obowiązków w zakresie przejrzystości, jest rynkiem regulowanym lub MTF w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, a transakcje zawierane zgodnie z tymi zasadami są uznawane za zawarte w systemach rynku regulowanego lub MTF. Określenie „deklaracje gotowości kupna i sprzedaży” należy rozumieć w szerokim sensie obejmującym zlecenia, kwotowania i deklaracje zainteresowania.

Jeden z ważnych wymogów odnosi się do obowiązku kojarzenia w systemie deklaracji gotowości na podstawie nieuznaniowych zasad ustalonych przez podmiot prowadzący dany system. Wymóg ten oznacza, że są one kojarzone zgodnie z zasadami systemu lub na podstawie protokołów systemu bądź wewnętrznych procedur operacyjnych, w tym wbudowanych procedur działających w ramach oprogramowania komputerowego. Określenie „nieuznaniowe zasady” oznacza zasady, które nie pozostawiają regulowanemu rynkowi ani operatorowi rynku, ani firmie inwestycyjnej prowadzącej MTF żadnej swobody w zakresie sposobu wzajemnych interakcji między deklaracjami gotowości. Zgodnie z wymogami definicji, deklaracje gotowości powinny być kojarzone w taki sposób, aby doprowadzić do zawarcia umowy, co dzieje się, kiedy realizacja ma miejsce zgodnie z zasadami działania systemu lub na podstawie protokołów systemu bądź wewnętrznych procedur operacyjnych.

- (8) Celem zapewnienia większej przejrzystości i skuteczności na unijnych rynkach finansowych i wyrównania reguł gry dla różnych systemów oferujących wielostronne usługi w zakresie obrotu, konieczne jest wprowadzenie nowej kategorii systemu obrotu – zorganizowanej platformy obrotu (OTF) – dla obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych oraz zapewnienie, aby była ona odpowiednio regulowana i aby stosowała niedyskryminacyjne zasady dostępu do platformy. Ta nowa kategoria została zdefiniowana w sposób ogólny, aby mogła objąć – obecnie oraz w przyszłości – wszystkie typy zorganizowanych realizacji zleceń i organizacji obrotu, które nie odpowiadają funkcjonalnościom ani specyfikacjom regulacyjnym

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (zob. s. 349 niniejszego Dziennika Urzędowego).

istniejących systemów. W związku z tym należy zastosować właściwe wymogi organizacyjne i zasady przejrzystości sprzyjające sprawnemu ujawnianiu cen. Ta nowa kategoria obejmuje systemy umożliwiające obrót instrumentami pochodnymi kwalifikującymi się do rozliczania i posiadającymi dostateczną płynność.

Nie powinna ona obejmować platform, w ramach których w systemie nie dochodzi do rzeczywistej realizacji obrotu ani organizacji, takich jak tablice ogłoszeń wykorzystywane do ogłaszania chęci zakupu lub sprzedaży, inne podmioty dokonujące agregacji lub zbierające deklaracje chęci zakupu i sprzedaży, elektroniczne serwisy potwierdzające dokonanie zawartej transakcji lub kompresja portfela, która zmniejsza ryzyko niezwiązane z rynkiem dotyczące obecnych portfeli instrumentów pochodnych bez zmiany ryzyka rynkowego portfeli. Kompresji portfela może dokonywać szereg firm, które nie są regulowane jako takie na mocy niniejszego rozporządzenia lub dyrektywy 2014/65/UE, np. centralni kontrahenci (CCPs), repozytoria transakcji oraz firmy inwestycyjne lub operatorzy rynku. Należy wyjaśnić, że jeżeli kompresji portfela dokonują firmy inwestycyjne i operatorzy rynku, niektóre przepisy niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2014/65/UE nie mają zastosowania w odniesieniu do kompresji portfela. Zważywszy, że centralne depozyty papierów wartościowych (CDPW) będą podlegały tym samym wymogom co firmy inwestycyjne w przypadku świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia określonego rodzaju działalności inwestycyjnej, te przepisy niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2014/65/UE, nie powinny mieć do nich zastosowania przy dokonywaniu kompresji portfela.

- (9) Ta nowa kategoria OTF będzie stanowić uzupełnienie istniejących rodzajów systemów obrotu. O ile rynki regulowane i MTF mają nieuznaniowe zasady dotyczące realizacji transakcji, to operator OTF powinien realizować zlecenia w sposób uznaniowy, z zastrzeżeniem – w odpowiednich przypadkach – wymogów przejrzystości przedtransakcyjnej oraz obowiązków w zakresie jak najlepszej realizacji zleceń. W związku z tym zasady prowadzenia działalności, obowiązki w zakresie jak najlepszej realizacji zleceń oraz obsługi zleceń klientów powinny mieć zastosowanie do transakcji zawieranych na OTF prowadzonych przez firmę inwestycyjną lub operatora rynku. Ponadto każdy operator rynku posiadający zezwolenie na prowadzenie OTF powinien zapewniać zgodność z rozdziałem 1 dyrektywy 2014/65/UE w odniesieniu do warunków i procedur wydawania zezwoleń firmom inwestycyjnym. Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF powinny móc działać uznaniowo na dwóch różnych poziomach: po pierwsze, podejmując decyzje o złożeniu zlecenia na OTF lub o wycofaniu go oraz, po drugie, podejmując decyzję, by nie kojarzyć konkretnego zlecenia ze zleceniami dostępnymi w systemie w określonym momencie, pod warunkiem że jest to zgodne ze szczegółowymi poleceniami otrzymanymi od klientów i ze zobowiązaniami dotyczącymi najlepszej realizacji.

W przypadku systemu, który krzyżuje zlecenia klientów, operator powinien mieć możliwość postanowienia, czy, kiedy i do jakiego stopnia chce skojarzyć w systemie dwa zlecenia lub większą ich liczbę. Zgodnie z art. 20 ust. 1, 2, 4 i 5 dyrektywy 2014/65/UE oraz nie naruszając art. 20 ust. 3 dyrektywy 2014/65/UE firma powinna mieć możliwość ułatwienia negocjacji między klientami, aby połączyć dwa lub większą liczbę potencjalnie zgodnych gotowości zawarcia transakcji w jedną transakcję. Na obu poziomach uznaniowości podmiot prowadzący OTF musi mieć wzgląd na swoje obowiązki na mocy art. 18 i 27 dyrektywy 2014/65/UE. Operator rynku lub firma inwestycyjna prowadząca OTF powinna objaśnić użytkownikom systemu obrotu, w jaki sposób będzie realizować uznaniowość. Ponieważ OTF stanowi autentyczną platformę obrotu, podmiot prowadzący taką platformę powinien zachowywać neutralność. Dlatego firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF powinien podlegać wymogom związanym z niedyskryminacyjną realizacją transakcji i ani firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF, ani żaden podmiot będący częścią tej samej grupy lub osobą prawną rozumianą jako firma inwestycyjna lub operator rynku nie powinien mieć możliwości realizowania zleceń klientów w ramach OTF w oparciu o swój kapitał.

W celu ułatwiania realizacji zleceń klienta lub klientów dotyczących obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych, które nie zostały zgłoszone na mocy obowiązku rozliczania zgodnie z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, operator OTF ma prawo prowadzić obrót polegający na zestawianiu zleceń w rozumieniu dyrektywy 2014/65/UE, pod warunkiem że klient wyraził na to zgodę. W przypadku instrumentów długu państwowego, dla których nie istnieje płynny rynek, firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF powinni mieć możliwość angażowania się w transakcje na własny rachunek inne niż obrót polegający na zestawianiu zleceń. W przypadku stosowania obrotu polegającego na zestawianiu zleceń konieczne jest spełnianie wszelkich wymogów dotyczących przejrzystości przed- i posttransakcyjnej oraz obowiązków w zakresie jak najlepszej realizacji zleceń. Operator OTF lub podmiot będący częścią tej samej grupy lub osobą prawną rozumianą jako firma inwestycyjna lub operator rynku nie powinien występować w roli podmiotu systematycznie internalizującego transakcje w ramach prowadzonego przez niego OTF. W związku z tym podmiot prowadzący OTF powinien podlegać takim samym obowiązkom jak MTF w odniesieniu do prawidłowego zarządzania potencjalnymi konfliktami interesu.

- (10) Cały obrót zorganizowany powinien odbywać się w systemach regulowanych i być w pełni przejrzysty, zarówno w aspekcie przed-, jak i posttransakcyjnym. Odpowiednio zróżnicowane wymogi w zakresie przejrzystości muszą więc stosować się do wszystkich rodzajów systemów obrotu oraz do wszystkich instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w tych systemach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

- (11) Aby zapewnić większą liczbę transakcji w ramach regulowanych systemów obrotu i podmiotów systematycznie internalizujących transakcje, w niniejszym rozporządzeniu wobec firm inwestycyjnych należy wprowadzić obowiązek obrotu w odniesieniu do akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Obowiązek ten wymaga od firm inwestycyjnych podejmowania się wszelkich transakcji, w tym transakcji realizowanych na własny rachunek, jak i transakcji realizowanych w ramach wykonywania zleceń klientów na rynku regulowanym, MTF, za pomocą podmiotów systematycznie internalizujących transakcje lub równoważnych systemów obrotów z państw trzecich. Należy jednak przewidzieć możliwość wyłączenia z tego obowiązku, jeżeli istnieje uzasadniony powód takiego zwolnienia. Przykładem takich uzasadnionych powodów są transakcje niesystematyczne, ad-hoc, nieregularne i nieczęste bądź transakcje techniczne, takie jak transakcje w imieniu innego brokera (give-up), które nie prowadzą do ustalania poziomu cen rynkowych na podstawie czynników podaży i popytu. Takie wyłączenie z obowiązku obrotu nie powinno być wykorzystywane, aby obejść ograniczenia nałożone na stosowanie zwolnienia dotyczącego kursu odniesienia i zwolnienia dotyczącego ceny wynegocjowanej, ani by prowadzić sieć brokerów lub inny podobny system.
- Opcja realizacji transakcji przez podmiot systematycznie internalizujący transakcje nie stanowi uszczerbku dla zasad funkcjonowania podmiotu systematycznie internalizującego transakcje określonych w niniejszym rozporządzeniu. Intencja jest taka, że jeżeli firma inwestycyjna sama spełnia odnośne kryteria wyszczególnione w niniejszym rozporządzeniu wystarczające do uznania za podmiot systematycznie internalizujący transakcje w odniesieniu do konkretnej danej akcji, transakcja może być w taki sposób traktowana; natomiast, jeżeli nie jest ona uznana za podmiot systematycznie internalizujący transakcje w odniesieniu do konkretnej danej akcji, firma inwestycyjna może powinna mieć możliwość realizowania tej transakcji za pośrednictwem innego podmiotu systematycznie internalizującego transakcje, jeżeli jest to zgodne z ciężącymi na nim obowiązkami w zakresie jak najlepszej realizacji zleceń, a opcja taka jest dla niego otwarta. Ponadto w celu zapewnienia, że obrót wielostronny w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych jest odpowiednio regulowany, firma inwestycyjna prowadząca wewnętrzny system kojarzenia zleceń na zasadzie wielostronnej powinna dysponować zezwoleniem jako MTF. Należy wyjaśnić, że przepisy dotyczące jak najlepszej realizacji zleceń określone w dyrektywie 2014/65/UE powinny mieć zastosowanie w taki sposób, by nie wpływać negatywnie na zobowiązania w zakresie obrotu określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Obrót kwitami depozytowymi, funduszami inwestycyjnymi typu ETF, certyfikatami, podobnymi instrumentami finansowymi i akcjami innymi niż te dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym odbywa się zasadniczo w ten sam sposób i służy prawie identycznemu celowi gospodarczemu jak obrót akcjami dopuszczonymi do obrotu na rynku regulowanym. Należy więc objąć te instrumenty finansowe przepisami w zakresie przejrzystości mającymi zastosowanie do akcji dopuszczonych do obrotu na rynkach regulowanych.
- (13) Uznając zasadniczo potrzebę istnienia systemu zwolnień z obowiązku przejrzystości przedtransakcyjnej celem wspierania efektywnego funkcjonowania rynków, należy dokonać weryfikacji istniejących w tym zakresie przepisów dla akcji, stosowanych na podstawie dyrektywy 2004/39/WE i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1287/2006 ⁽¹⁾ pod kątem ich dalszej zasadności pod względem zakresu i stosowanych warunków. Aby zapewnić jednolite stosowanie zwolnień z obowiązku zachowania przejrzystości przedtransakcyjnej dla akcji, a ostatecznie również dla innych podobnych instrumentów i produktów niereprezentujących kapitału własnego, dla szczególnych modeli rynku oraz rodzajów i wielkości zleceń, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽²⁾ (EUNGiPW) powinien oceniać indywidualne wnioski o zastosowanie zwolnienia pod kątem zgodności z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w przyszłych aktach delegowanych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Ocena EUNGiPW powinna przyjąć formę opinii zgodnej z art. 29 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Ponadto EUNGiPW powinien we właściwym czasie przeprowadzić przegląd dotychczasowych zwolnień dla akcji i, postępując zgodnie z tą samą opisaną wyżej procedurą, ocenić, czy są one nadal zgodne z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w aktach delegowanych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (14) Kryzys finansowy ujawnił szczególne słabości w sposobie udostępniania uczestnikom rynku informacji o możliwościach handlowych i cenach instrumentów finansowych innych niż akcje, a mianowicie w zakresie momentu udostępniania informacji, stopnia ich szczegółowości, zasady równego dostępu i rzetelności. Należy w związku z tym wprowadzić we właściwym czasie wymogi przejrzystości przed- i posttransakcyjnej uwzględniające różne cechy i strukturę rynku konkretnych typów instrumentów finansowych innych niż akcje i zróżnicować je dla różnych systemów obrotu, w tym systemów sesyjnych prowadzonych w oparciu o arkusze zleceń i systemów kierowanych kwotowaniami cen, jak również systemów hybrydowych, systemów okresowego notowania i głosowych systemów obrotu. Aby zapewnić solidne ramy przejrzystości dla wszystkich odnośnych instrumentów finansowych, należy zastosować je do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji i instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu. W związku z tym skorzystanie z odstępstw od wymogów przejrzystości przedtransakcyjnej i dostosowań wymogów w stosunku do odroczenia publikacji powinno być możliwe jedynie w niektórych określonych przypadkach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzające środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (15) Konieczne jest wprowadzenie odpowiedniego poziomu przejrzystości obrotu na rynkach obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych i instrumentów pochodnych, aby ułatwić wycenę produktów oraz podnieść efektywność kształtowania cen. Do strukturyzowanych produktów finansowych należy w szczególności zaliczyć papiery wartościowe oparte na aktywach, określone w art. 2 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 809/2004⁽¹⁾, obejmujące między innymi zobowiązania dłużne zabezpieczone innymi instrumentami.
- (16) Aby zapewnić stosowanie jednolitych warunków dla różnych systemów obrotu, w przypadku systemów różnego typu należy stosować te same wymogi w zakresie przejrzystości przed- i posttransakcyjnej. Wymogi w zakresie przejrzystości należy zróżnicować w zależności od typów instrumentów finansowych, w tym akcji, obligacji oraz instrumentów pochodnych, uwzględniając przy tym interesy inwestorów i emitentów, w tym emitentów obligacji rządowych, a także płynność rynku. Wymogi te należy zróżnicować w zależności od rodzajów obrotu, w szczególności systemów sesyjnych prowadzonych w oparciu o arkusze zleceń i systemów kierowanych kwotowaniami cen, takich jak zapytania ofertowe, jak również hybrydowych i głosowych systemów maklerskich, a ponadto należy uwzględnić wielkość transakcji, łącznie z obrotem, oraz inne istotne kryteria.
- (17) Aby uniknąć jakiegokolwiek negatywnego wpływu na proces kształtowania się cen, należy wprowadzić stosowny mechanizm pułapu wolumenu dotyczący zleceń składanych w systemach opartych na takiej metodzie obrotu, w której cenę określa się zgodnie z kursem odniesienia i w stosunku do pewnych transakcji negocjowanych. W mechanizmie tym powinien istnieć podwójny pułap: jeden pułap wolumenu stosuje się w odniesieniu do każdego systemu obrotu wykorzystującego te zwolnienia, tak że w każdym systemie obrotu można prowadzić tylko pewną część obrotu, a poza tym stosowany jest pułap ogólny, którego przekroczenie skutkuje zawieszeniem stosowania tych zwolnień w całej Unii. W odniesieniu do transakcji negocjowanych pułap powinien mieć zastosowanie wyłącznie do transakcji, które są realizowane w ramach bieżącego spreadu ważonego wolumenem odzwierciedlonego w arkuszu zleceń lub kwotowaniach animatorów rynku systemu obrotu prowadzącego dany system. Powinny być wyłączone wszelkie transakcje negocjowane zawierane na nie płynnych akcjach, kwitach depozytowych, funduszach inwestycyjnych typu ETF, certyfikatach lub innych podobnych instrumentach finansowych oraz transakcje, które podlegają warunkom innym niż bieżąca cena rynkowa, ponieważ nie przyczyniają się one do procesu kształtowania ceny.
- (18) Aby zagwarantować, że obrót dokonywany na rynku pozagiełdowym nie stwarza zagrożenia dla efektywnego ujawniania cen ani dla przejrzystych, równych reguł gry w przypadku różnych sposobów prowadzenia obrotu, stosowne wymogi przejrzystości przedtransakcyjnej należy stosować do firm inwestycyjnych zawierających na własny rachunek transakcje w instrumentach finansowych na rynku pozagiełdowym w takim stopniu, w jakim prowadzą one obrót w charakterze podmiotu systematycznie internalizującego transakcje w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów lub innych podobnych instrumentów finansowych, dla których istnieje płynny rynek, obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu i dla których istnieje płynny rynek.
- (19) Firmę inwestycyjną realizującą zlecenia klientów w oparciu o własny kapitał należy uznać za podmiot systematycznie internalizujący transakcje, chyba że transakcje realizowane są poza systemem obrotu w sposób okazjonalny, doraźny i nieregularny. Dlatego podmioty systematycznie internalizujące transakcje należy definiować jako firmy inwestycyjne, które w sposób zorganizowany, często, systematycznie i w znacznych wielkościach dokonują transakcji na własny rachunek, realizując zlecenia klientów poza systemem obrotu. Wymogi wobec podmiotów systematycznie internalizujących transakcje zawarte w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie do firmy inwestycyjnej wyłącznie w odniesieniu do każdego indywidualnego instrumentu finansowego, na przykład na poziomie kodu ISIN, dla którego jest ona podmiotem systematycznie internalizującym transakcje. Aby zapewnić obiektywne i skuteczne stosowanie definicji podmiotu systematycznie internalizującego transakcje wobec firm inwestycyjnych, powinien istnieć z góry określony próg systematycznej internalizacji zawierający dokładne określenie, co rozumie się jako „często, systematycznie i w znacznych wielkościach”.
- (20) O ile OTF jest systemem lub platformą, w ramach której kojarzone są deklaracje chęci zakupu lub sprzedaży wielu osób trzecich, o tyle podmiotowi systematycznie internalizującemu transakcje nie należy zezwalać na kojarzenie deklaracji chęci zakupu lub sprzedaży zgłaszanych przez osoby trzecie. Na przykład tak zwana platforma z udziałem jednego dealera, na której obrót zawsze odbywa się w relacji do jednej firmy inwestycyjnej, powinna zostać uznana za podmiot systematycznie internalizujący transakcje, gdyby miała zastosować się do wymogów zawartych w niniejszym rozporządzeniu. Natomiast tak zwana platforma z udziałem wielu dealerów, na której wielu dealerów wchodzi w interakcje odnośnie do tego samego instrumentu finansowego, nie powinna zostać uznana za podmiot systematycznie internalizujący transakcje.
- (21) Podmioty systematycznie internalizujące transakcje powinny mieć możliwość zadecydowania na podstawie zasad własnej polityki handlowej oraz w sposób obiektywnej i niedyskryminacyjnej, którym klientom udostępniają swoje kwotowania, wprowadzając rozróżnienia między kategoriami klientów, oraz należy im przy tym umożliwić również uwzględnianie różnic między klientami, na przykład w zakresie ryzyka kredytowego. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje nie powinny mieć obowiązku publikowania gwarantowanych kwotowań,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam (Dz.U. L 149 z 30.4.2004, s. 1).

realizowania zleceń klientów ani udostępniania swoich kwotowań w odniesieniu do transakcji w instrumentach udziałowych powyżej standardowej wielkości rynkowej, a w instrumentach nieudziałowych powyżej wielkości charakterystycznej dla danego instrumentu finansowego. Właściwe organy powinny kontrolować przestrzeganie przez podmioty systematycznie internalizujące transakcje nałożonych na nie wymogów oraz otrzymywać informacje umożliwiające im prowadzenie takich kontroli.

- (22) Niniejsze rozporządzenie nie zmierza do ustanowienia wymogu stosowania zasad przejrzystości przedtransakcyjnej dla transakcji dokonywanych na rynku pozagiełdowym, innych niż w ramach podmiotu systematycznie internalizującego transakcje.
- (23) Dane rynkowe powinny być w łatwy sposób dostępne dla użytkowników w maksymalnie zdezagregowanej postaci, aby umożliwić inwestorom oraz obsługującym ich dostawcom usług w zakresie danych maksymalne zindywidualizowanie rozwiązań w zakresie danych. W związku z tym dane dotyczące przejrzystości przed- i posttransakcyjnej należy udostępniać publicznie w postaci „niepogrupowanej”, aby obniżyć koszty zakupu danych przez uczestników rynku.
- (24) W odniesieniu do wymiany, przekazywania i przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie i EUNGIPW do celów niniejszego rozporządzenia, w szczególności tytułu IV, pełne zastosowanie powinny mieć przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾.
- (25) Uwzględniając porozumienie osiągnięte przez strony szczytu G-20 w Pittsburghu dnia 25 września 2009 r. dotyczące przeniesienia obrotu standaryzowanymi instrumentami pochodnymi na rynku pozagiełdowym, gdzie jest to stosowne, na giełdy lub elektroniczne platformy obrotu, należy ustanowić formalną procedurę regulacyjną służącą jako podstawa obrotu między kontrahentami finansowymi i dużymi kontrahentami niefinansowymi w zakresie wszystkich instrumentów pochodnych kwalifikujących się do rozliczania i mających dostateczną płynność dla prowadzenia obrotu w ramach różnych systemów obrotu zgodnie z porównywalnymi regulacjami, umożliwiając uczestnikom prowadzenie obrotu z wieloma kontrahentami. Oceniając, czy poziom płynności jest dostateczny, należy uwzględniać cechy rynku na szczeblu krajowym, w tym elementy takie jak liczba i typ uczestników na danym rynku, oraz cechy transakcji takie jak wielkość i częstotliwość transakcji na tym rynku.

Płynny rynek dla danej klasy produktu instrumentów pochodnych będzie się charakteryzował dużą liczbą aktywnych uczestników rynku, w tym odpowiednią proporcją dostawców płynności i odbiorców płynności w stosunku do liczby produktów będących w obrocie, którzy często przeprowadzają transakcje na tych produktach w wielkościach poniżej wielkości, która jest na dużą skalę. O takiej aktywności rynku powinna świadczyć duża liczba ofert kupna i sprzedaży dotyczących danego instrumentu pochodnego, co prowadzi do wąskiego spreadu dla transakcji o normalnej wielkości rynkowej. Ocena, czy płynność jest wystarczająca, powinna opierać się na uznaniu, że płynność instrumentu pochodnego może się znacznie zmieniać w zależności od warunków rynkowych i jego cyklu życia.

- (26) Uwzględniając porozumienie osiągnięte przez strony szczytu G-20 w Pittsburghu dnia 25 września 2009 r. dotyczące z jednej strony, gdzie jest to stosowne, przeniesienia obrotu standaryzowanymi instrumentami pochodnymi na rynku pozagiełdowym na giełdy lub elektroniczne platformy obrotu, a z drugiej strony stosunkowo niską płynność różnych instrumentów pochodnych w obrocie pozagiełdowym, właściwe jest zapewnienie odpowiedniej grupy uprawnionych systemów, w ramach których może odbywać się obrót zgodny z tym zobowiązaniem. Wszystkie uprawnione systemy powinny podlegać ściśle dostosowanemu wymogom regulacyjnym pod względem aspektów organizacyjnych i operacyjnych, ustaleń służących ograniczeniu konfliktu interesów, nadzoru nad całością obrotu, zasad przejrzystości przed- i posttransakcyjnej zróżnicowanych dla poszczególnych instrumentów finansowych i rodzajów systemu obrotu, oraz możliwości kojarzenia deklaracji zainteresowania zawarciem transakcji zgłaszanych przez wiele osób trzecich. Należy jednak dla podmiotów prowadzących systemy przewidzieć, zgodnie z tym zobowiązaniem, możliwość kojarzenia transakcji między wieloma osobami trzecimi w sposób uznaniowy, aby poprawić warunki realizacji transakcji oraz stopień płynności.
- (27) Obowiązek zawierania transakcji w instrumentach pochodnych należących do klasy tych instrumentów, w stosunku do której ogłoszono obowiązek obrotu na rynku regulowanym, na MTF, OTF lub w systemach obrotu państw trzecich, nie powinien mieć zastosowania do niecenotwórczych składników usług w zakresie ograniczenia posttransakcyjnego ryzyka transakcji, które zmniejszają ryzyko niezwiązane z rynkiem dotyczące portfeli instrumentów pochodnych, w tym obecnych portfeli pozagiełdowych instrumentów pochodnych, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012 bez zmiany ryzyka rynkowego portfeli. Ponadto choć wskazane jest ustanowienie szczegółowego przepisu dotyczącego kompresji portfela, celem niniejszego rozporządzenia nie jest uniemożliwienie korzystania z innych usług ukierunkowanych na ograniczenie ryzyka posttransakcyjnego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (28) Obowiązek obrotu ustanowiony dla tych instrumentów pochodnych powinien umożliwiać efektywną konkurencję między uprawnionymi systemami obrotu. Tym samym systemy obrotu nie powinny mieć możliwości żądania prawa wyłączności w odniesieniu do instrumentów pochodnych podlegających temu obowiązkowi obrotu, co uniemożliwiłoby innym systemom obrotu oferowanie obrotu tymi instrumentami finansowymi. Dla zapewnienia skutecznej konkurencji między systemami obrotu instrumentów pochodnych niezbędne jest zapewnienie systemom obrotu niedyskryminacyjnego i przejrzystego dostępu do CCP. Niedyskryminacyjny dostęp do CCP powinien oznaczać, że system obrotu ma prawo do niedyskryminacyjnego traktowania w tym sensie, że kontrakty będące przedmiotem obrotu na jego własnej platformie są traktowane w sposób niedyskryminacyjny pod względem wymogów dotyczących zabezpieczenia, nettingu ekonomicznie równoważnych kontraktów oraz krzyżowego naliczania zabezpieczeń i rozliczania skorelowanych kontraktów przez tego samego CCP, jak również pod względem niedyskryminacyjnych opłat z tytułu rozliczeń.
- (29) Uprawnienia właściwych organów należy uzupełnić specjalnym mechanizmem wprowadzania zakazu lub ograniczenia wprowadzania do obrotu, dystrybucji i sprzedaży wszelkich instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych powodujących poważne zagrożenia dla ochrony inwestorów, dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub rynków towarowych lub dla stabilności całego systemu finansowego lub części tego systemu, wraz z odpowiednimi uprawnieniami dla EUNGiPW w zakresie koordynacji i podejmowania działań w sytuacjach awaryjnych lub w przypadku lokat strukturyzowanych – dla Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾. Wykonywanie takich uprawnień przez właściwe organy, a w wyjątkowych przypadkach przez EUNGiPW lub EUNB, powinno być uwarunkowane potrzebą spełnienia szeregu szczegółowych warunków. Jeżeli te warunki są spełnione, właściwy organ lub w wyjątkowych przypadkach EUNGiPW bądź EUNB powinien mieć prawo zapobiegawczo nałożyć zakaz lub ograniczenie wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży klientom takich instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych.

Uprawnienia te nie wiążą się z wymogiem wprowadzenia lub stosowania przez właściwy organ, EUNGiPW lub EUNB zatwierdzenia produktu bądź licencjonowania, ani nie zwalniają firm inwestycyjnych z obowiązku spełnienia wszystkich odpowiednich wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywie 2014/65/UE. Należy uwzględnić prawidłowe funkcjonowanie i integralność rynków towarowych jako kryterium inicjowania interwencji właściwych organów w celu przeciwdziałania ewentualnym negatywnym efektem zewnętrznym na rynkach towarowych wywołanym działaniami na rynkach finansowych. Jest to uzasadnione w szczególności w odniesieniu do rolnych rynków towarowych, których celem jest zapewnienie pewnego zaopatrzenia ludności w żywność. W tych przypadkach środki powinny być koordynowane z właściwymi organami odpowiedzialnymi za dane rynki towarowe.

- (30) Właściwe organy powinny powiadomić EUNGiPW o szczegółach wszystkich swoich żądań zredukowania pozycji w odniesieniu do instrumentów pochodnych, o wszystkich jednorazowych limitach, jak również o wszystkich limitach pozycji *ex ante*, celem lepszej koordynacji i większej jednolitości w stosowaniu tych uprawnień. Podstawowe szczegóły dotyczące limitów pozycji *ex ante* stosowanych przez właściwy organ należy podawać do publicznej wiadomości na stronach internetowych EUNGiPW.
- (31) EUNGiPW powinien mieć możliwość zwracania się do dowolnej osoby o informacje dotyczące jej pozycji w odniesieniu do instrumentu pochodnego, możliwość zażądania zredukowania tej pozycji, jak również ograniczenia osobom możliwości przystępowania do poszczególnych transakcji obejmujących towarowe instrumenty pochodne. EUNGiPW powinien następnie powiadomić odnośnie właściwe organy o proponowanych środkach oraz powinien podać te środki do publicznej wiadomości.
- (32) Szczegóły transakcji w instrumentach finansowych należy zgłaszać właściwym organom, aby umożliwić im wykrywanie i badanie potencjalnych przypadków nadużyć na rynku, jak również monitorowanie uczciwego i prawidłowego funkcjonowania rynków oraz działalności firm inwestycyjnych. Zakres tego nadzoru obejmuje wszystkie instrumenty finansowe znajdujące się w obrocie w danym systemie obrotu oraz instrumenty finansowe, których bazą jest instrument finansowy będący przedmiotem obrotu w systemie obrotu lub których bazą jest wskaźnik lub koszyk złożony z instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Obowiązek ten powinien mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy przedmiotowe transakcje na którymkolwiek z tych instrumentów finansowych miały miejsce w systemie obrotu. Aby uniknąć zbędnego obciążenia administracyjnego firm inwestycyjnych, instrumenty finansowe niepodatne na nadużycia powinny zostać wyłączone z obowiązku zgłaszania. W zgłoszeniach należy stosować identyfikator podmiotów prawnych zgodnie z zobowiązaniami podjętymi przez grupę G-20. EUNGiPW powinien informować Komisję o funkcjonowaniu systemu takiego zgłaszania właściwym organom, a Komisja powinna w odpowiednich przypadkach zaproponować ewentualne zmiany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (33) Podmiot prowadzący system obrotu powinien dostarczyć właściwemu dla siebie organowi odpowiednie dane referencyjne instrumentu finansowego. Właściwe organy są zobowiązane niezwłocznie przekazywać takie powiadomienia EUNGiPW, który powinien natychmiast opublikować je na swojej stronie internetowej, aby umożliwić EUNGiPW i właściwym organom wykorzystywanie, analizę i wymianę zgłoszeń transakcji.
- (34) Aby zgłoszenia transakcji mogły spełnić swój cel jako narzędzie monitorowania rynku, powinny one zawierać wskazanie osoby, która podjęła decyzję inwestycyjną, jak również tych, którzy są odpowiedzialni za jej wykonanie. Oprócz wymogów dotyczących przejrzystości zawartych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012⁽¹⁾ wskazywanie krótkiej sprzedaży zapewnia użyteczne dodatkowe informacje umożliwiające właściwym organom monitorowanie poziomów krótkiej sprzedaży. Właściwe organy muszą mieć pełny dostęp do zapisów na wszystkich etapach procesu realizacji zlecenia, od początkowej decyzji o przystąpieniu do transakcji aż do jej zrealizowania. Firmy inwestycyjne powinny więc przechowywać zapisy wszystkich przyjętych przez siebie zleceń i wszystkich zrealizowanych przez siebie transakcji w instrumentach finansowych, a podmioty prowadzące systemy obrotu mają obowiązek przechowywania zapisów wszystkich zleceń złożonych w ich systemach. EUNGiPW powinien koordynować wymianę informacji wśród właściwych organów celem zapewnienia im dostępu do wszystkich zapisów transakcji i zleceń, w tym również tych wprowadzonych na platformach działających poza ich terytorium, a dotyczących instrumentów finansowych objętych ich nadzorem.
- (35) Należy unikać podwójnej sprawozdawczości obejmującej te same informacje. Sprawozdania składane do repozytoriów transakcji zarejestrowanych lub uznanych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012 dla odnośnych instrumentów finansowych, które zawierają wszystkie informacje wymagane do celów zgłaszania transakcji, nie powinny podlegać zgłaszaniu do właściwych organów, lecz powinny być do nich przekazywane przez repozytoria transakcji. W tym zakresie rozporządzenie (UE) nr 648/2012 powinno zostać zmienione.
- (36) Każdy przypadek wymiany lub przekazywania informacji przez właściwe organy powinien być zgodny z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych ustanowionymi w dyrektywie 95/46/WE. Każdy przypadek wymiany lub przekazywania informacji przez EUNGiPW powinien być zgodny z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001, które powinno być w pełni stosowane do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia.
- (37) Rozporządzenie (UE) nr 648/2012 określa kryteria, zgodnie z którymi klasy instrumentów pochodnych w obrocie pozagiełdowym powinny podlegać obowiązkowi rozliczania. Przeciwdziała ono zakłóceniom konkurencji dzięki ustanowieniu wymogu zapewnienia niedyskryminacyjnego dostępu do CCP oferujących rozliczanie instrumentów pochodnych w obrocie pozagiełdowym dla systemów obrotu oraz niedyskryminacyjny dostęp do strumieni danych o transakcjach wysyłanych przez systemy obrotu do CCP oferujących rozliczanie instrumentów pochodnych w obrocie pozagiełdowym. Ponieważ instrumenty pochodne w obrocie pozagiełdowym są określane jako umowy na instrumenty pochodne, których realizacja nie odbywa się na rynku regulowanym, istnieje potrzeba wprowadzenia podobnych wymogów dla rynków regulowanych na mocy niniejszego rozporządzenia. Instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu na rynkach regulowanych powinny również podlegać rozliczeniu centralnemu.
- (38) Oprócz wymogów zawartych w dyrektywie 2004/39/WE i w dyrektywie 2014/65/UE, które uniemożliwiają państwom członkowskim bezpodstawnie ograniczanie dostępu do infrastruktury posttransakcyjnej, takiej jak CCP czy systemy rozrachunku, konieczne jest, aby niniejsze rozporządzenie wyeliminowało różne inne bariery rynkowe, które mogą być wykorzystywane do wykluczania konkurencji w zakresie rozliczania instrumentów finansowych. Celem przeciwdziałania przypadkom dyskryminacji CCP powinni przyjmować do rozliczania transakcje zrealizowane w innych systemach obrotu w zakresie, w jakim systemy te spełniają wymogi operacyjne i techniczne ustanowione przez CCP, w tym wymogi w zakresie zarządzania ryzykiem. CCP powinien udzielić dostępu w przypadku, gdy są spełnione kryteria dostępu określone w regulacyjnych standardach technicznych. W odniesieniu do nowo ustanowionych CCP, którzy posiadają zezwolenie albo są podmiotami uznanymi przez okres krótszy niż trzy lata według stanu w dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w zakresie dotyczącym zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego, powinna istnieć możliwość zatwierdzenia przez właściwe organy okresu przejściowego nieprzekraczającego dwóch i pół roku, zanim zostaną oni otwarci na pełny niedyskryminacyjny dostęp w odniesieniu do zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego. Jeżeli jednak CCP decyduje się skorzystać z tego rozwiązania przejściowego, nie powinien on mieć możliwości korzystania z prawa dostępu do systemu obrotu na mocy niniejszego rozporządzenia przez okres trwania rozwiązania przejściowego. Ponadto żaden system obrotu posiadający bliskie powiązania z tym CCP nie powinien mieć możliwości korzystania z prawa dostępu do CCP na mocy niniejszego rozporządzenia przez okres trwania rozwiązania przejściowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86 z 24.3.2012, s. 1).

- (39) Rozporządzenie (UE) nr 648/2012 określa warunki udzielania niedyskryminacyjnego dostępu między CCP a systemami obrotu w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Rozporządzenie (UE) nr 648/2012 definiuje instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym jako kontrakty pochodne, które nie są zawierane na rynku regulowanym lub na rynku państwa trzeciego uznanym za równoważny rynkowi regulowanemu zgodnie z art. 19 ust. 6 dyrektywy 2004/39/WE. Aby uniknąć luk lub dublowania się i aby zapewnić spójność między rozporządzeniem (UE) nr 648/2012 a niniejszym rozporządzeniem, wymogi ustanowione niniejszym rozporządzeniem odnośnie do niedyskryminacyjnego dostępu między CCP a systemami obrotu mają zastosowanie do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu na rynkach regulowanych lub na rynkach państw trzecich uznanych za równoważne rynkom regulowanym zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE i do wszystkich instrumentów finansowych niebędących instrumentami pochodnymi.
- (40) Należy ustanowić wymóg, aby systemy obrotu zapewniały dostęp, w tym strumienie danych, na niedyskryminacyjnych i przejrzystych zasadach CCP zamierzającym rozliczać transakcje zawierane w systemie obrotu. Nie powinno to jednak powodować konieczności stosowania uzgodnień interoperacyjnych do rozliczania transakcji w instrumentach pochodnych ani powodować fragmentacji płynności w sposób, który mógłby zagrozić sprawności i prawidłowemu funkcjonowaniu rynków. System obrotu może odmówić dostępu jedynie w przypadku, gdy nie są spełnione kryteria określone w regulacyjnych standardach technicznych. W odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych nieproporcjonalne byłoby wymaganie, by mniejsze systemy obrotu, szczególnie te, które są blisko powiązane z CCP, niezwłocznie dostosowały się do wymogu dotyczącego niedyskryminacyjnego dostępu, jeżeli nie uzyskały one jeszcze zdolności technologicznej do stawiania czoła na równych warunkach większości podmiotów infrastruktury postransakcyjnej. Dlatego systemy obrotu, które są poniżej odpowiedniego progu, powinny mieć możliwość uzyskania zwolnienia dla siebie, a tym samym dla powiązanych z nimi CCP, z wymogów dotyczących niedyskryminacyjnego dostępu w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu giełdowego na okres 30 miesięcy z możliwością jego dalszego przedłużenia. Jeżeli jednak system obrotu zdecyduje się na takie zwolnienie, nie powinien on mieć możliwości korzystania z prawa dostępu do CCP na mocy niniejszego rozporządzenia przez okres trwania tego zwolnienia.

Ponadto żaden CCP, który ma bliskie powiązania z takim systemem obrotu, nie powinien mieć możliwości korzystania z prawa dostępu do systemu obrotu na podstawie niniejszego rozporządzenia przez okres trwania tego zwolnienia. Rozporządzenie (UE) nr 648/2012 stanowi, że w przypadku gdy do usług finansowych związanych z kontraktami pochodnymi mają zastosowanie prawa własności handlowej i intelektualnej, licencje powinny być dostępne na proporcjonalnych, uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach. Dlatego dostęp do licencji oraz informacji związanych ze wskaźnikami wykorzystywanymi do określenia wartości instrumentów finansowych powinien być udzielany CCP i innym systemom obrotu na zasadach proporcjonalnych, uczciwych, racjonalnych i niedyskryminacyjnych, a licencje powinny być oparte na rozsądnych warunkach komercyjnych. Bez uszczerbku dla stosowania reguł konkurencji, w przypadku gdy opracowany został nowy wskaźnik po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, obowiązek udzielenia licencji do korzystania z niego powinien rozpocząć się 30 miesięcy po rozpoczęciu obrotu lub po dopuszczeniu do obrotu instrumentu finansowego, który opiera się do na tym wskaźniku. Dostęp do licencji ma zasadnicze znaczenie dla ułatwiania dostępu między systemami obrotu a CCP na mocy art. 35 i 36, ponieważ w przeciwnym razie ustalenia w zakresie licencjonowania mogłyby w dalszym ciągu uniemożliwiać dostęp między systemami obrotu a CCP, o który one wystąpiły.

Wylimitowanie barier i praktyk dyskryminacyjnych ma na celu zwiększenie konkurencji w zakresie rozliczania instrumentów finansowych i obrotu instrumentami finansowymi celem obniżenia kosztów inwestycji i finansowania zewnętrznego, wylimitowania braku wydajności oraz promowania innowacyjności na rynkach Unii. Komisja powinna nadal ściśle monitorować rozwój infrastruktury postransakcyjnej i w razie potrzeby powinna interweniować, aby zapobiec zakłóceniom konkurencji na rynku wewnętrznym, szczególnie jeżeli odmowa dostępu do infrastruktury lub wskaźników narusza art. 101 lub 102 TFUE. Obowiązki w zakresie licencjonowania wynikające z niniejszego rozporządzenia nie powinny naruszać ogólnego obowiązku właścicieli wskaźników wynikających w szczególności z unijnego prawa konkurencji oraz art. 101 i 102 TFUE odnośnie do dostępu do wskaźników, które są nieodzowne, by wejść na nowy rynek. Zatwierdzenia właściwych organów dotyczące niestosowania praw dostępu w okresach przejściowych nie są zezwoleniami lub zmianami zezwoleń.

- (41) Świadczenie usług przez firmy z państw trzecich w Unii podlega systemom i wymogom krajowym. Systemy te są bardzo zróżnicowane, a firmy upoważnione do działania zgodnie z nimi nie cieszą się swobodą świadczenia usług i prawem przedsiębiorczości w państwach członkowskich innych niż państwo, na terytorium którego mają swoją siedzibę. Właściwe jest wprowadzenie wspólnych ram regulacyjnych na szczeblu Unii. System ten powinien harmonizować istniejące rozdrobnione ramy, zapewniać pewność i jednolite traktowanie firm z państw trzecich podejmujących działalność w Unii, zapewniać przeprowadzanie przez Komisję skutecznej oceny równoważności w odniesieniu do ram ostrożnościowych i ram prowadzenia działalności państw trzecich oraz gwarantować porównywalny poziom ochrony klientów w Unii, korzystających z usług świadczonych przez firmy z państw trzecich.

Stosując ten system, Komisja i państwa członkowskie powinny priorytetowo traktować dziedziny objęte zobowiązaniami podjętymi przez grupę G-20 oraz porozumieniami zawartymi z największymi partnerami handlowymi Unii, uwzględniać centralną rolę Unii na światowych rynkach finansowych i zapewnić, aby stosowanie wymogów właściwych państwom trzecim nie uniemożliwiło inwestorom i emitentom unijnym inwestowania w państwach trzecich lub uzyskiwania środków finansowych z tych krajów i odwrotnie, aby nie uniemożliwiało to inwestorom i emitentom z państw trzecich inwestowania, gromadzenia kapitału lub uzyskiwania innych usług finansowych na rynkach Unii, chyba że taki środek jest niezbędny z obiektywnych przyczyn ostrożnościowych popartych dowodami. Dokonując ocen, Komisja powinna uwzględniać cele i zasady regulacji papierów wartościowych Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) oraz zalecenia w formie zmienionej i poddanej interpretacji przez IOSCO.

Jeżeli nie można podjąć decyzji określającej skuteczną równowagę, świadczenie usług przez firmy z państw trzecich w Unii podlega w dalszym ciągu systemom krajowym. Komisja powinna dokonywać oceny równowagi z własnej inicjatywy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość sugerowania Komisji poddania określonego państwa trzeciego lub państw trzecich pod ocenę równowagi, przy czym takie sugestie nie powinny zobowiązywać Komisji do uruchomienia procesu takiej oceny. Ocena równowagi powinna być oparta na wynikach; należy w niej określić, w jakim stopniu ramy regulacyjne i nadzorcze danego państwa trzeciego pozwalają osiągać podobne i adekwatne skutki regulacyjne oraz w jakim stopniu spełniają te same cele co prawo Unii. Rozpoczynając te oceny równowagi, Komisja powinna mieć możliwość ustalenia hierarchii jurysdykcji państw trzecich, biorąc pod uwagę, jakie znaczenie ma ustalenie równowagi w stosunku do firm i klientów z Unii, istnienie porozumień o nadzorze i współpracy między danym państwem trzecim a państwami członkowskimi, istnienie efektywnego równowagowego systemu uznawania firm inwestycyjnych, które uzyskały zezwolenie w ramach obcych systemów, a także zainteresowanie i chęć państwa trzeciego, by uczestniczyć w procesie oceny równowagi. Komisja powinna monitorować wszelkie znaczące zmiany ram regulacyjnych i nadzorczych państwa trzeciego i w stosownych przypadkach dokonywać przeglądu decyzji w sprawie równowagi.

- (42) Świadczenie usług bez posiadania oddziału na podstawie niniejszego rozporządzenia należy ograniczyć do uprawnionych kontrahentów i klientów profesjonalnych per se. Powinno ono podlegać rejestracji przez EUNGiPW oraz nadzorowi w państwie trzecim. Powinny istnieć właściwe postanowienia odnośnie do współpracy między EUNGiPW a właściwymi organami w państwie trzecim.
- (43) Przepisy niniejszego rozporządzenia regulujące świadczenie usług lub prowadzenie działalności przez firmy mające siedzibę w państwach trzecich nie powinny mieć wpływu na możliwość otrzymywania usług inwestycyjnych przez osoby mające swoją siedzibę w Unii od firmy z państwa trzeciego ze swojej wyłącznej inicjatywy, ani możliwość otrzymywania przez firmy inwestycyjne lub instytucje kredytowe usług inwestycyjnych lub korzystania z działalności inwestycyjnej firmy z państwa trzeciego ze swojej wyłącznej inicjatywy, ani możliwość otrzymywania usług inwestycyjnych przez klienta od firmy z państwa trzeciego ze swojej wyłącznej inicjatywy na zasadzie pośrednictwa firmy inwestycyjnej lub instytucji kredytowej. Jeżeli firma z państwa trzeciego świadczy usługi wyłącznie z inicjatywy osoby mającej siedzibę w Unii, usługi nie powinny być uznawane za świadczone na obszarze Unii. Jeżeli firma z państwa trzeciego prowadzi akwizycję wśród klientów lub potencjalnych klientów w Unii lub promuje lub reklamuje usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną w powiązaniu z usługami dodatkowymi w Unii, działalność tego rodzaju nie powinna być uznawana za usługę świadczoną z własnej wyłącznej inicjatywy klienta.
- (44) W odniesieniu do uznawania firm z państw trzecich i zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii w ramach Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, w tym Układu ogólnego w sprawie handlu usługami, decyzje w sprawie uznawania ram regulacyjnych i nadzorczych państw trzecich za równoważne z ramami regulacyjnymi i nadzorczymi Unii powinny być przyjmowane wyłącznie wówczas, gdy ramy prawne i nadzorcze danego państwa trzeciego przewidują skuteczny, równoważny system uznawania firm inwestycyjnych, którym udzielono zezwolenia w ramach systemów prawnych innych państw, m.in. zgodnie z ogólnymi celami i normami regulacyjnymi określonymi przez grupę G-20 we wrześniu 2009 r. dotyczącymi poprawy przejrzystości na rynkach instrumentów pochodnych, ograniczania ryzyka systemowego i ochrony rynków przed nadużyciami. System taki należy uznać za równoważny, jeżeli zapewnia on, że zasadniczy wynik mających zastosowanie ram regulacyjnych jest podobny do wymogów Unii, a za skuteczny należy go uznać, jeżeli uregulowania te są stosowane w sposób konsekwentny.
- (45) Na rynkach wtórnych kasowych prowadzących obrót uprawnieniami do emisji (EUA) miały miejsce przypadki nadużyć, które mogą podważyć zaufanie do systemu handlu emisjami określonych w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, w związku z czym podejmowane są środki, aby wzmocnić system rejestrów

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

EUA oraz zaostriżyć warunki otwierania rachunku na potrzeby obrotu EUA. Celem wzmocnienia integralności i ochrony sprawnego funkcjonowania tych rynków, w tym kompleksowego nadzoru nad obrotem, właściwe jest uzupełnienie środków podjętych na mocy dyrektywy 2003/87/WE poprzez pełne objęcie uprawnień do emisji zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia oraz dyrektywy 2014/65/UE, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 ⁽¹⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE ⁽²⁾, poprzez zaklasyfikowanie ich jako instrumenty finansowe.

- (46) Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE. W szczególności należy przyjąć akty delegowane w odniesieniu do rozszerzenia zakresu niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia na banki centralne państw trzecich, szczegółów dotyczących definicji, szczegółowych przepisów w zakresie kosztów dotyczących dostępności danych rynkowych, dostępu do kwotowań cen, wielkości, przy których lub poniżej których firma zawiera transakcje z dowolnym innym klientem, któremu udostępnia się przedmiotowe kwotowanie, kompresji portfela, a także dalszego ustalenia kiedy występuje istotny problem w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenie dla ochrony inwestorów, prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub towarowych lub dla stabilności całego systemu finansowego Unii lub części tego systemu mogą uzasadniać podjęcie działań przez EUNGiPW, EUNB lub właściwe organy, uprawnień EUNGiPW w zakresie zarządzania pozycjami, rozszerzenia okresu przejściowego na podstawie art. 35 ust. 5 niniejszego rozporządzenia na pewien okres oraz w odniesieniu do wyłączenia na pewien okres giełdowych instrumentów pochodnych z zakresu niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (47) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze dotyczące przyjęcia decyzji w sprawie równoważności w zakresie ram prawnych i nadzorczych państwa trzeciego na potrzeby świadczenia usług przez firmy z państw trzecich lub systemów obrotu państw trzecich, do celów kwalifikowania jako systemy obrotu dla instrumentów pochodnych podlegających obowiązkowi obrotu oraz dostępu CCP z państw trzecich oraz systemów obrotu państw trzecich do systemów obrotu oraz CCP mających siedzibę w Unii. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽³⁾.
- (48) Jako że cele tego rozporządzenia, w szczególności określenie jednolitych wymogów dotyczących instrumentów finansowych w zakresie podawania do wiadomości publicznej danych o obrocie, zgłaszania transakcji właściwym organom, obrotu instrumentami pochodnymi i akcjami w systemach zorganizowanych, niedyskryminacyjnego dostępu do CCP, systemów obrotu i wskaźników, uprawnień w zakresie interwencji produktowej, zarządzania pozycjami i limitów pozycji, świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej przez firmy z państw trzecich, nie mogą być osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, ponieważ – mimo że krajowe właściwe organy mają większe możliwości monitorowania zmian na rynku – całościowe skutki problemów związanych z przejrzystością obrotu, zgłaszaniem transakcji, obrotem instrumentami pochodnymi oraz zakazami dotyczącymi produktów i praktyk postępowania można w pełni zrozumieć jedynie w kontekście całej Unii, natomiast, z uwagi na jego skalę i skutki, mogą być lepiej realizowane na szczeblu Unii; Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (49) Żadne działania podejmowane przez jakiegokolwiek właściwe organy bądź EUNGiPW w ramach wykonywania ich obowiązków nie powinny się wiązać z bezpośrednią ani pośrednią dyskryminacją żadnego państwa członkowskiego czy grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej w jakiegokolwiek walucie. Żadne działania EUNB podejmowane w ramach wykonywania swoich zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinny bezpośrednio lub pośrednio dyskryminować jakiegokolwiek państwa członkowskiego lub grupy państw członkowskich.
- (50) Standardy techniczne usług finansowych powinny zapewnić właściwą ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Skutecznym i właściwym krokiem jest powierzenie EUNGiPW, będącemu organem dysponującym wysokospecjalistyczną wiedzą, zadania opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie przewidują decyzji politycznych, celem ich przedłożenia Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/6/WE i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) (zob. s. 179 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (51) Komisja powinna przyjąć projekty regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNGiPW w odniesieniu do szczegółowych wymogów w zakresie przejrzystości obrotu, w odniesieniu do operacji polityki pieniężnej, walutowej i stabilności finansowej oraz rodzajów niektórych transakcji mających znaczenie na podstawie niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do szczegółowych warunków udzielania zwolnień z obowiązku przejrzystości przedtransakcyjnej, w odniesieniu do ustaleń w zakresie odroczonej publikacji danych posttransakcyjnych, w odniesieniu do obowiązku rozłącznego udostępniania danych przed- i posttransakcyjnych, w odniesieniu do kryteriów warunkujących nakładanie obowiązku przejrzystości przedtransakcyjnej na podmioty systematycznie internalizujące transakcje, w odniesieniu do ujawniania informacji przez firmy inwestycyjne po zawarciu transakcji, w odniesieniu do treści i częstotliwości wniosków o udzielenie danych w związku z przekazywaniem informacji na potrzeby przejrzystości i innych wyliczeń, w odniesieniu do transakcji, które nie przyczyniają się do ustalania poziomu cen rynkowych na podstawie czynników podaży i popytu, w odniesieniu do danych zlecenia, które mają być przechowywane, w odniesieniu do treści i specyfikacji zgłoszeń transakcji, w odniesieniu do treści i specyfikacji danych referencyjnych instrumentów finansowych, w odniesieniu do rodzajów kontraktów, które powodują bezpośrednie, istotne i przewidywalne skutki w Unii, i przypadków, w których konieczny jest obowiązek obrotu względem instrumentów pochodnych, w odniesieniu do wymogów dotyczących systemów i procedur w celu zapewnienia, że transakcje na rozliczanych instrumentach pochodnych będą przedkładane i akceptowane do rozliczenia, określającym rodzaje ustaleń dotyczących rozliczeń pośrednich, w odniesieniu do instrumentów pochodnych podlegających obowiązkowi obrotu w zorganizowanych systemach obrotu, w odniesieniu do niedyskryminacyjnego dostępu do CCP, w odniesieniu do instrumentów pochodnych podlegających obowiązkowi obrotu w zorganizowanych systemach obrotu, w odniesieniu do doniedyskryminacyjnego dostępu do systemu obrotu, w odniesieniu do niedyskryminacyjnego dostępu do wskaźników oraz obowiązku ich udostępniania na prawach licencji, oraz w zakresie informacji, które firma z państwa trzeciego powinna przekazać EUNGiPW we wniosku o rejestrację. Komisja powinna przyjmować te projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
- (52) Art. 95 dyrektywy 2014/65/UE przewiduje przejściowe wyłączenie dla niektórych instrumentów pochodnych dotyczących energii C6. W związku z tym konieczne jest, by standardy techniczne określające obowiązek rozliczania opracowane przez EUNGiPW zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012 uwzględniły ten fakt i nie nakładały obowiązku rozliczania na instrumenty pochodne, które następnie podlegałyby przejściowemu wyłączeniu instrumentów pochodnych dotyczących energii C6.
- (53) Stosowanie wymogów zawartych w niniejszym rozporządzeniu należy odroczyć, aby dostosować stosowanie niniejszego rozporządzenia do stosowania przepisów przekształconej dyrektywy po dokonaniu ich transpozycji oraz wprowadzić wszystkie niezbędne środki wykonawcze. Cały pakiet regulacyjny należy następnie stosować od tego samego momentu. Nie należy jedynie odraczać stosowania uprawnień w zakresie środków wykonawczych, aby umożliwić jak najwcześniejsze podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do przygotowania projektu i przyjęcia tych środków wykonawczych.
- (54) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i respektuje zasady określone w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawo do ochrony danych osobowych (art. 8), wolność prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16), prawo do ochrony konsumentów (art. 38), prawo do skutecznego środka prawnego i do rzetelnego procesu sądowego (art. 47), a także zakaz ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary (art. 50), i powinno być stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami,
- (55) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 przeprowadzono konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 10 lutego 2012 r. ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolite wymogi w odniesieniu do:
 - a) podawania danych o obrocie do wiadomości publicznej;
 - b) zgłaszania transakcji właściwym organom;

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2012, s. 1.

- c) obrotu instrumentami pochodnymi w zorganizowanych systemach obrotu;
- d) niedyskryminacyjnego dostępu do rozliczeń oraz niedyskryminacyjnego dostępu do obrotu wskaźnikami;
- e) uprawnień właściwych organów, EUNGiPW i EUNB w zakresie interwencji produktowej oraz uprawnień EUNGiPW w zakresie kontroli zarządzania pozycjami i limitów pozycji;
- f) świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej w formie oddziału bądź bez posiadania oddziału przez firmy z państw trzecich po wydaniu przez Komisję mającej zastosowanie decyzji w sprawie równowagi.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie na mocy dyrektywy 2014/65/UE i instytucji kredytowych posiadających zezwolenie na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾ w przypadku świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej oraz do operatorów rynku wraz ze wszystkimi systemami obrotu, w jakich działają.

3. Tytuł V niniejszego rozporządzenia stosuje się również do wszystkich kontrahentów finansowych określonych w art. 2 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz do wszystkich kontrahentów niefinansowych objętych przepisami art. 10 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

4. Tytuł VI niniejszego rozporządzenia stosuje się również do CCP i osób posiadających prawa własności do wskaźników.

5. Tytuł VIII niniejszego rozporządzenia ma zastosowanie do firm z państw trzecich świadczących usługi inwestycyjne lub prowadzących działalność inwestycyjną w Unii w formie oddziału bądź bez posiadania oddziału po wydaniu przez Komisję mającej zastosowanie decyzji w sprawie równowagi.

6. Art. 8, 10, 18 i 21 nie mają zastosowania do rynków regulowanych, operatorów rynku i firm inwestycyjnych w odniesieniu do transakcji, w których kontrahent jest członkiem Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), a transakcja jest zawierana w ramach wykonywania polityki pieniężnej, operacji walutowych i polityki stabilności finansowej, które ten członek ESBC ma prawo prowadzić na podstawie odpowiednich przepisów oraz gdy ten członek ESBC powiadomił z wyprzedzeniem tego kontrahenta, że dana transakcja podlega wyłączeniu.

7. ust. 6 nie ma zastosowania w odniesieniu do transakcji zawieranych przez jakiegokolwiek spośród członków ESBC przy wykonywaniu ich operacji inwestycyjnych.

8. EUNGiPW w ścisłej współpracy z ESBC opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia operacji polityki pieniężnej, operacji walutowych i polityki stabilności finansowej oraz rodzajów transakcji, do których mają zastosowanie ust. 6 i 7.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 50 w celu rozszerzenia zakresu stosowania ust. 6 na inne banki centralne.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

W tym celu do dnia 1 czerwca 2015 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające traktowanie transakcji dokonywanych przez banki centralne państw trzecich, do których na potrzeby niniejszego ustępu zalicza się Bank Rozrachunków Międzynarodowych. Sprawozdanie obejmuje analizę ich zadań statutowych i wolumeny obrotu w Unii. Sprawozdanie to:

- a) określa przepisy mające zastosowanie w odpowiednich państwach trzecich w odniesieniu do obowiązkowego ujawniania transakcji dokonywanych przez banki centralne, wraz z transakcjami dokonywanymi przez członków ESBC w tych państwach trzecich, oraz
- b) ocenia potencjalny wpływ wymogów obowiązkowego ujawniania w Unii na transakcje dokonywane przez banki centralne państw trzecich.

Jeżeli w sprawozdaniu stwierdza się, że wyłączenie przewidziane w ust. 6 jest konieczne w odniesieniu do transakcji, których kontrahentem jest bank centralny państwa trzeciego prowadzący operacje związane z polityką pieniężną, operacje walutowe i operacje związane ze stabilnością finansową, Komisja przewiduje, że to wyłączenie ma zastosowanie do tego banku centralnego państwa trzeciego.

Artykuł 2

Definicje

1. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
 - 1) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 2) „usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna” oznaczają usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjną zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 3) „usługi dodatkowe” oznaczają usługi dodatkowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 4) „realizacja zleceń na rachunek klientów” oznacza realizację zleceń na rachunek klientów zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 5) „transakcje na własny rachunek” oznaczają transakcje na własny rachunek zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 6 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 6) „animador rynku” oznacza animatora rynku zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 7 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 7) „klient” oznacza klienta zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 9 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 8) „klient branżowy” oznacza klienta branżowego zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 10 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 9) „instrument finansowy” oznacza instrument finansowy zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 10) „operator rynku” oznacza operatora rynku zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 11) „system wielostronny” oznacza system wielostronny zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 19 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 12) „podmiot systematycznie internalizujący transakcje” oznacza podmiot systematycznie internalizujący transakcje zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 20 dyrektywy 2014/65/UE;

- 13) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE;
- 14) „wielostronna platforma obrotu” lub „MTF” oznacza wielostronną platformę obrotu zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 22 dyrektywy 2014/65/UE;
- 15) „zorganizowana platforma obrotu” lub „OTF” oznacza zorganizowaną platformę obrotu zdefiniowaną w dyrektywie 2014/65/UE;
- 16) „system obrotu” oznacza system obrotu zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 24 dyrektywy 2014/65/UE;
- 17) „płynny rynek” oznacza:
- a) na użytek art. 9, 11 i 18 – rynek danego instrumentu finansowego lub klasy instrumentów finansowych, na którym w trybie ciągłym istnieją kupujący i sprzedający gotowi do zawierania transakcji, oceniani zgodnie z poniższymi kryteriami, z uwzględnieniem specyfiki struktury rynku danego instrumentu finansowego lub konkretnej klasy instrumentów finansowych:
 - (i) średniej częstotliwości i wielkości transakcji biorąc pod uwagę szeroki zakres warunków rynkowych i uwzględniając charakter i cykl życiowy produktów w ramach danej klasy instrumentów finansowych;
 - (ii) liczby i rodzaju uczestników rynku, w tym udziału uczestników rynku w obrocie w danymi instrumentami finansowymi;
 - (iii) średniej wartości spreadów, jeżeli jest dostępna;
 - b) na użytek art. 4, 5 i 14 – rynek instrumentów finansowych, których obrót jest realizowany na co dzień, w przypadku gdy rynek jest oceniany zgodnie z następującymi kryteriami:
 - (i) według liczby akcji w wolnym obrocie;
 - (ii) według średniej dziennej liczby transakcji na tym instrumencie finansowym;
 - (iii) według średniego dziennego obrotu dla tego instrumentu finansowego.
- 18) „właściwy organ” oznacza właściwy organ zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 26 dyrektywy 2014/65/UE;
- 19) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾;
- 20) „oddział” oznacza oddział zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 30 dyrektywy 2014/65/UE;
- 21) „bliskie powiązania” oznaczają bliskie powiązania zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 35 dyrektywy 2014/65/UE;
- 22) „organ zarządzający” oznacza organ zarządzający zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 36 dyrektywy 2014/65/UE;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- 23) „lokata strukturyzowana” oznacza lokatę strukturyzowaną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 lit. 43 dyrektywy 2014/65/UE;
- 24) „zbywalne papiery wartościowe” oznaczają zbywalne papiery wartościowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 44 dyrektywy 2014/65/UE;
- 25) „kwity depozytowe” oznaczają kwity depozytowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 45 dyrektywy 2014/65/UE;
- 26) „fundusz inwestycyjny typu ETF” oznacza fundusz inwestycyjny typu ETF zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 46 dyrektywy 2014/65/UE;
- 27) „certyfikaty” oznaczają papiery wartościowe zbywalne na rynku kapitałowym, które – w przypadku spłaty inwestycji przez emitenta – mają pierwszeństwo przed akcjami, ale znajdują się za niezabezpieczonymi obligacjami oraz innymi podobnymi instrumentami;
- 28) „strukturyzowane produkty finansowe” oznaczają papiery wartościowe stworzone do celów sekurytyzacji i przeniesienia ryzyka kredytowego związanego z pulą aktywów finansowych i uprawniające posiadacza papieru wartościowego do otrzymywania regularnych płatności zależnych od przepływów pieniężnych z tytułu aktywów bazowych;
- 29) „instrumenty pochodne” oznaczają instrumenty finansowe określone w art. 4 ust. 1 pkt 44 lit. c) dyrektywy 2014/65/UE i o którym mowa w sekcji C pkt 4–10 załącznika I do tej dyrektywy;
- 30) „towarowe instrumenty pochodne” oznaczają instrumenty finansowe określone w art. 4 ust. 1 pkt 44 lit. c) dyrektywy 2014/65/UE dotyczące towaru lub instrumentu bazowego, o których mowa w sekcji C pkt 10 załącznika I do tej dyrektywy lub sekcji C pkt 5, 6, 7 i 10 tego załącznika;
- 31) „CCP” oznacza CCP w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 32) „gieldowy instrument pochodny” oznacza instrument pochodny, który jest przedmiotem obrotu na rynku regulowanym lub na rynku państwa trzeciego uznawanym za równoważny rynkowi regulowanemu zgodnie z art. 28 niniejszego rozporządzenia i który jako taki nie jest objęty definicją instrumentu pochodnego zdefiniowanego w art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 33) „wykonywalna deklaracja zainteresowania” oznacza wiadomość pochodzącą od jednego członka lub uczestnika w systemie obrotu i przeznaczoną dla innego członka lub uczestnika, dotyczącą gotowości zawarcia transakcji i zawierającą wszystkie niezbędne informacje dla uzgodnienia transakcji;
- 34) „zatwierdzony podmiot publikujący” oznacza zatwierdzony podmiot publikujący zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 52 dyrektywy 2014/65/UE;
- 35) „dostawca informacji skonsolidowanych” oznacza dostawcę informacji skonsolidowanych zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 53 dyrektywy 2014/65/UE;
- 36) „zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy” oznacza zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 54 dyrektywy 2014/65/UE;
- 37) „macierzyste państwo członkowskie” oznacza macierzyste państwo członkowskie zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 55 dyrektywy 2014/65/UE;
- 38) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza przyjmujące państwo członkowskie zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 56 dyrektywy 2014/65/UE;

- 39) „wskaźnik” oznacza dowolny współczynnik, indeks lub liczbę, podane do publicznej wiadomości albo opublikowane, okresowo lub regularnie określone poprzez zastosowanie wzoru lub na podstawie wartości jednego lub większej liczby aktywów bazowych lub cen, wraz z cenami ustalonymi szacunkowo, aktualnymi lub szacowanymi stopami procentowymi lub innymi wartościami, lub danymi zebranymi w oparciu o przeprowadzone badania, stanowiące punkt odniesienia dla określenia kwoty przypadającej do zapłaty z tytułu instrumentu finansowego lub wartości instrumentu finansowego;
- 40) „uzgodnienia interoperacyjne” oznacza uzgodnienie interoperacyjne zdefiniowane w art. 2 pkt 12 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 41) „instytucja finansowa mająca siedzibę w państwie trzecim” oznacza podmiot mający siedzibę w państwie trzecim, posiadający zezwolenie lub licencję, zgodnie z prawem tego państwa trzeciego, na realizowanie rodzajów usług lub działalności wymienionych w dyrektywie 2013/36/UE, dyrektywie 2014/65/UE, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽¹⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽²⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/41/WE⁽³⁾ lub dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁽⁴⁾;
- 42) „firma z państwa trzeciego” oznacza firmę z państwa trzeciego zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 57 dyrektywy 2014/65/UE;
- 43) „produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym” oznacza produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym zdefiniowany w art. 2 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011⁽⁵⁾.
- 44) „instrumenty pochodne oparte na towarach rolnych” oznacza instrumenty pochodne odnoszące się do produktów wymienionych w art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽⁶⁾ i w załączniku I części I–XX i XXIV/1 do tego rozporządzenia;
- 45) „fragmentacja płynności” oznacza zaistnienie jednej z poniższych sytuacji:
- a) gdy uczestnicy systemu obrotu nie są w stanie zawrzeć w tym systemie transakcji z innym kontrahentem lub z innymi kontrahentami z powodu braku ustaleń rozliczeniowych, do których mieliby dostęp wszyscy uczestnicy; lub
 - b) gdy członek rozliczający lub jego klienci byliby zmuszeni do utrzymywania pozycji w danym instrumencie finansowym u więcej niż jednego CCP, co ograniczyłoby potencjał zbilansowania ekspozycji finansowych;
- 46) „dług państwowy” oznacza dług państwowy zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 61 dyrektywy 2014/65/UE;
- 47) „kompresja portfela” oznacza usługę minimalizacji ryzyka, w ramach której co najmniej dwóch kontrahentów zbywa w całości lub częściowo niektóre bądź wszystkie instrumenty pochodne objęte przez tych kontrahentów kompresją portfela i zastępuje zbyte instrumenty pochodne innym instrumentem pochodnym, którego łączna wartość nominalna jest niższa niż łączna wartość nominalna zbytych instrumentów pochodnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsięwzięcia zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

2. Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 50 określających pewne elementy techniczne definicji zawartych w ust. 1 w celu dostosowania ich do zmian na rynku.

TYTUŁ II

ZASADY PRZEJRZYSTOŚCI DLA SYSTEMÓW OBROTU

ROZDZIAŁ 1

Zasady przejrzystości dla instrumentów udziałowych

Artykuł 3

Wymogi przejrzystości przedtransakcyjnej dla systemów obrotu w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych

1. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości bieżące ceny kupna i sprzedaży oraz poziom zainteresowania zawarciem transakcji po tych cenach, ogłaszanych za pośrednictwem ich systemów dla akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Wymóg niniejszy stosuje się również do wykonywalnych deklaracji zainteresowania. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają te informacje do publicznej wiadomości w sposób ciągły w normalnych godzinach handlu.

2. Wymogi przejrzystości, o których mowa w ust. 1, zostaną skalibrowane dla różnych rodzajów systemów obrotu, w tym systemów sesyjnych prowadzonych w oparciu o arkusze zleceń, w oparciu o kwotowania, dla systemów hybrydowych i systemów z okresowymi aukcjami.

3. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu udostępniają, w oparciu o właściwe zasady handlowe i w sposób niedyskryminacyjny, ustalenia stosowane dla upubliczniania informacji, o których mowa w ust. 1, firmom inwestycyjnym mającym obowiązek publikowania swoich kwotowań w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych zgodnie z art. 14.

Artykuł 4

Zwolnienia dla instrumentów udziałowych

1. Właściwe organy muszą mieć możliwość zwolnienia operatorów rynku i firm inwestycyjnych prowadzących system obrotu z obowiązku upubliczniania informacji, o których mowa w art. 3 ust. 1, w odniesieniu do:

a) systemów kojarzenia zleceń, które są oparte na metodzie prowadzenia obrotów, zgodnie z którą cena instrumentu finansowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, pochodzi z systemu obrotu, na którym po raz pierwszy dopuszczono ten instrument finansowy do obrotu lub najodpowiedniejszego rynku w sensie płynności, pod warunkiem że ten kurs odniesienia jest powszechnie znany, a uczestnicy rynku uznają go za wiarygodny kurs odniesienia. Długotrwałe stosowanie tego zwolnienia podlega warunkom określonym w art. 5.

b) systemów formalizujących negocjowane transakcje, które:

(i) są przeprowadzane w obrębie bieżącego spreadu ważonego wobec wolumenu, odzwierciedlonego w arkuszu zleceń lub kwotowaniach animatorów rynku regulowanego lub systemu obrotu prowadzącego dany system, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 5;

(ii) są zawierane na niepłynnej akcji, kwocie depozytowej, funduszu inwestycyjnym typu ETF, certyfikacie lub innym podobnym instrumencie finansowym, który nie jest objęty znaczeniem rynku płynnego, i są prowadzone w obrębie pewnej wartości procentowej odpowiedniego kursu odniesienia, przy czym ta wartość procentowa i ten kurs odniesienia są ustalane z góry przez operatora systemu; lub

(iii) podlegają warunkom innym niż bieżąca cena rynkowa tego instrumentu finansowego;

c) zleceń o dużej skali w porównaniu z normalną wielkością rynkową;

d) zleceń przechowywanych w podsystemie zarządzania zleceniami danego systemu obrotu do czasu ujawnienia.

2. Kurs odniesienia, o którym mowa w ust. 1 lit. a), jest ustalany poprzez pobranie:
- a) wartości pośredniej między bieżącą ceną kupna i sprzedaży systemu obrotu, na którym po raz pierwszy dopuszczono ten instrument finansowy do obrotu lub najodpowiedniejszego rynku w sensie płynności; lub
 - b) jeżeli cena, o której mowa w lit. a) nie jest osiągalna, ceny otwarcia lub zamknięcia odpowiedniej sesji obrotów.

Zamówienia odnoszą się do ceny, o której mowa w ust. 2, wyłącznie poza fazą notowań ciągłych danej sesji obrotów.

3. Gdy systemy obrotu prowadzą systemy formalizujące negocjowane transakcje zgodnie z ust. 1 lit. b) pkt (i):
- a) transakcje te prowadzi się zgodnie z regulaminem systemu obrotu;
 - b) system obrotu zapewnia funkcjonowanie systemów, procedur i mechanizmów w celu zapobiegania nadużyciom na rynku i próbom nadużyć oraz wykrywania ich, w odniesieniu do takich transakcji negocjowanych zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
 - c) system obrotu ustanawia, wprowadza i utrzymuje systemy wykrywające wszelkie próby wykorzystania zwolnienia do obejścia innych wymogów niniejszego rozporządzenia lub dyrektywy 2014/65/UE.

Gdy odpowiedni organ udziela zwolnienia zgodnie z ust. 1 lit. b) pkt (i) lub (iii), monitoruje on korzystanie ze zwolnienia przez system obrotu w celu zapewnienia przestrzegania warunków zwolnienia.

4. Przed udzieleniem zwolnienia zgodnie z ust. 1, właściwe organy powiadamiają EUNGiPW oraz inne właściwe organy o zamiarze zastosowania poszczególnych zwolnień oraz przedstawiają wyjaśnienie ich funkcjonowania, w tym szczegóły dotyczące systemu obrotu, w którym ustala się kurs odniesienia w sposób, o jakim mowa w ust. 1a. Powiadomienie o zamiarze udzielenia zwolnienia przekazywane jest przynajmniej na 4 miesiące przed planowanym wejściem zwolnienia w życie. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia EUNGiPW wydaje właściwemu organowi niewiążącą opinię oceniającą zgodność zwolnienia z wymogami ustanowionymi w ust. 1 i określonymi w regulacyjnych standardach technicznych przyjętych zgodnie z ust. 6. Jeżeli właściwy organ udziela zwolnienia, a właściwy organ innego państwa członkowskiego nie zgadza się z tą decyzją, organ ten może ponownie skierować sprawę do EUNGiPW, który może podjąć działania zgodne z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. EUNGiPW monitoruje stosowanie zwolnień i składa Komisji coroczne sprawozdanie o ich stosowaniu w praktyce.

5. Właściwy organ, z własnej inicjatywy lub na wniosek innego właściwego organu, może wycofać zgodnie z ust. 6 zwolnienie udzielone na mocy ust. 1, jeżeli stwierdzi, że zwolnienie jest wykorzystywane w sposób, który odbiega od pierwotnego celu, lub jeżeli uważa, że zwolnienie jest wykorzystywane do omijania przepisów niniejszego artykułu.

Właściwe organy powiadamiają EUNGiPW i inne właściwe organy o takim cofnięciu, podając pełne uzasadnienie swojej decyzji.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:
- a) zakres cen kupna i sprzedaży lub wskazane kwotowania animatorów rynku oraz poziom zainteresowania zawarciem transakcji po tych cenach, upubliczniane dla każdej klasy danego instrumentu finansowego, zgodnie z art. 3 ust. 1, z uwzględnieniem niezbędnej kalibracji dla różnych rodzajów systemów obrotu, o której mowa w art. 3 ust. 2;

- b) najodpowiedniejszy rynek w sensie płynności instrumentu finansowego zgodnie z ust. 1 lit. a).
- c) specyficzne cechy transakcji negocjowanej w odniesieniu do różnych sposobów wykonywania takiej transakcji przez członka lub uczestnika systemu obrotu;
- d) transakcje negocjowane, które nie przyczyniają się do kształtowania się ceny, korzystające ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 lit. b) pkt (iii);
- e) wielkość zleceń, których skala jest duża, oraz rodzaj i minimalną wielkość zleceń przechowywanych w podsystemie zarządzania zleceniami danego systemu obrotu do czasu ujawnienia, w odniesieniu do których można zastosować zwolnienie z obowiązku upubliczniania informacji na etapie przedtransakcyjnym zgodnie z ust. 1 dla każdej klasy danego instrumentu finansowego.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. Zwolnienia udzielone przez właściwe organy zgodnie z art. 29 ust. 2 i art. 44 ust. 2 dyrektywy 2004/39/WE oraz art. 18, 19 i 20 rozporządzenia (WE) nr 1287/2006 przed dniem 3 stycznia 2017 r. poddawane są przeglądowi przez EUNGiPW do dnia 3 stycznia 2019 r. EUNGiPW wydaje opinię właściwemu organowi, o którym mowa, oceniając utrzymanie zgodności każdego z tych zwolnień z wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, każdym akcie delegowanym oraz z każdym regulacyjnym standardem technicznym opartym na niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 5

Mechanizm pułapu wolumenu

1. Aby zagwarantować, że stosowanie zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) i lit. b) pkt (i), nie wywiera niepożądanego niekorzystnego wpływu na kształtowanie się cen, obroty w ramach tych zwolnień są ograniczone jak następuje:

- a) wartość procentowa obrotów na danym instrumencie finansowym prowadzonych w systemie obrotu w ramach tych zwolnień jest ograniczona do 4 % całkowitego wolumenu obrotów na tym instrumencie finansowym we wszystkich systemach obrotu w całej Unii w poprzedzających 12 miesiącach;
- b) całkowite obroty na danym instrumencie finansowym prowadzone w Unii w ramach tych zwolnień są ograniczone do 8 % całkowitego wolumenu obrotów na tym instrumencie finansowym we wszystkich systemach obrotu w całej Unii w poprzedzających 12 miesiącach.

Ten mechanizm pułapu wolumenu nie ma zastosowania do transakcji negocjowanych zawieranych na niepłynnej akcji, kwiecie depozytowym, funduszu inwestycyjnym typu ETF, certyfikacie lub innym podobnym instrumencie finansowym, dla którego nie ma rynku płynnego określonego zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 17 lit. b) prowadzonych w obrębie pewnej wartości procentowej odpowiedniego kursu odniesienia, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (ii), ani do transakcji negocjowanych zawieranych na warunkach innych niż bieżąca cena rynkowa danego instrumentu finansowego, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (iii).

2. W przypadku gdy wartość procentowa obrotów na danym instrumencie finansowym prowadzonych w systemie obrotu w ramach zwolnień przekroczy limit, o którym mowa w ust. 1 lit. a), właściwy organ, który zezwolił na stosowanie zwolnień przez ten system obrotu w ciągu dwóch dni roboczych zawieszają ich stosowanie w tym systemie obrotu w odniesieniu do tego instrumentu finansowego w oparciu o dane opublikowane przez EUNGiPW, o których mowa w ust. 4, na okres sześciu miesięcy.

3. W przypadku gdy wartość procentowa obrotów na danym instrumencie finansowym prowadzonych we wszystkich systemach obrotu w całej Unii w ramach zwolnień przekroczy limit, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wszystkie właściwe organy w ciągu dwóch dni roboczych zawieszają stosowanie tych zwolnień w całej Unii na okres sześciu miesięcy.

4. W ciągu pięciu dni roboczych po zakończeniu każdego miesiąca kalendarzowego EUNGiPW publikuje całkowity wolumen obrotów w Unii w rozbiu na poszczególne instrumenty finansowe w ciągu poprzedzających 12 miesięcy, wartość procentową obrotów na danym instrumencie finansowym przeprowadzonych w całej Unii w ramach tych zwolnień, a także w każdym systemie obrotu w ciągu poprzedzających 12 miesięcy oraz metodykę obliczenia tych wartości procentowych.

5. W przypadku gdy sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4, określa system obrotu, w którym obrót instrumentami finansowymi prowadzony na podstawie zwolnień przekroczył 3,75 % całkowitych obrotów na tym instrumencie finansowym prowadzonych w Unii w oparciu o obroty z poprzednich 12 miesięcy, EUNGiPW publikuje dodatkowe sprawozdanie w ciągu pięciu dni roboczych od piętnastego dnia miesiąca kalendarzowego, w którym opublikowano sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4. Sprawozdanie zawiera informacje określone w ust. 4 w odniesieniu do tych instrumentów finansowych, gdzie przekroczone pułap 3,75 %.

6. W przypadku gdy sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4, określa, że całkowite obroty na instrumencie finansowym prowadzone w Unii na podstawie zwolnień przekroczyły 7,75 % całkowitych obrotów w Unii na danym instrumencie finansowym w oparciu o obroty z poprzednich 12 miesięcy, EUNGiPW publikuje dodatkowe sprawozdanie w ciągu pięciu dni roboczych od piętnastego dnia miesiąca kalendarzowego, w którym opublikowano sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4. Sprawozdanie zawiera informacje określone w ust. 4 w odniesieniu do tych instrumentów finansowych, gdzie przekroczone pułap 7,75 %.

7. Aby zapewnić wiarygodną bazę monitorowania obrotów prowadzonych w ramach tych zwolnień oraz do celów określenia, czy przekroczone limity, o których mowa w ust. 1, operatorzy systemów obrotu mają obowiązek wdrożyć systemy i procedury:

- a) umożliwiające identyfikację wszelkich obrotów, które miały miejsce w danym systemie obrotu w ramach zwolnień; oraz
- b) zapewniające, że w żadnych okolicznościach nie są przekraczane dozwolone wartości procentowe obrotów dozwolonych w ramach tych zwolnień, jak przewidziano w ust. 1 lit. a).

8. Okres rozpoczęcia publikowania przez EUNGiPW danych dotyczących obrotów, w którym prowadzi się monitoring obrotów na danym instrumencie finansowym w ramach zwolnień, rozpoczyna się dnia 3 stycznia 2016 r. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 5 właściwe organy są upoważnione do zawieszenia stosowania zwolnień od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, a następnie co miesiąc.

9. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, w tym oznaczenie transakcji, za pomocą której gromadzi, oblicza i publikuje dane dotyczące transakcji, o których mowa w ust. 4, aby zapewnić dokładny pomiar całkowitego wolumenu obrotów w rozbiu na instrumenty finansowe oraz wartość procentową obrotów, przy których stosowano te zwolnienia w całej Unii i w rozbiu na systemy obrotu.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 6

Wymogi przejrzystości posttransakcyjnej dla systemów obrotu w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych

1. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości cenę, wolumen i czas transakcji zrealizowanych w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości szczególnie wszystkich takich transakcji w czasie możliwie najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego.

2. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu udostępniają, w oparciu o właściwe zasady handlowe i w sposób niedyskryminacyjny, rozwiązania, które stosują dla upubliczniania informacji określonych w ust. 1 niniejszego artykułu firmom inwestycyjnym mającym obowiązek publikowania szczegółowych informacji na temat ich transakcji w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych zgodnie z art. 20.

Artykuł 7

Zatwierdzanie odroczenia publikacji

1. Właściwe organy mogą zezwalać operatorom rynku i firmom inwestycyjnym prowadzącym system obrotu na odroczenie publikacji szczegółów transakcji w oparciu o ich rodzaj lub wielkość.

W szczególności właściwe organy mogą zatwierdzić odroczenie publikacji w odniesieniu do transakcji o dużej skali w porównaniu z normalną wielkością rynku dla danej akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego lub danej klasy akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego.

Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu uzyskują wcześniejszą zgodę właściwego organu na proponowane warunki odroczenia publikacji informacji handlowych i wyraźnie ujawniają te ustalenia uczestnikom rynku i opinii publicznej. EUNGiPW monitoruje stosowanie tych ustaleń w odniesieniu do odroczonej publikacji informacji handlowych i przedstawia Komisji coroczny raport o ich stosowaniu w praktyce.

Jeżeli właściwy organ zatwierdza odroczonej publikację, a właściwy organ innego państwa członkowskiego nie zgadza się z tym odroczeniem lub ze skutecznym stosowaniem udzielonego zatwierdzenia, organ ten może ponownie skierować sprawę do EUNGiPW, który może podjąć działania zgodne z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających następujące elementy w taki sposób, aby umożliwić publikację informacji wymaganych na mocy art. 64 dyrektywy 2014/65/UE:

- a) szczegółowe informacje na temat transakcji, które firmy inwestycyjne, w tym podmioty systematycznie internalizujące transakcje oraz operatorzy rynku i firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu, upubliczniają w odniesieniu do każdej klasy danego instrumentu finansowego zgodnie z art. 6 ust. 1, w tym oznaczenia identyfikujące różne rodzaje transakcji publikowane na mocy art. 6 ust. 1 oraz art. 20, z rozróżnieniem na zdeterminowane czynniki związanymi głównie z wyceną instrumentów finansowych oraz zdeterminowane innymi czynnikami;
- b) limity czasowe uznawane za zgodne z obowiązkiem publikacji jak najbliższe czasowi rzeczywistemu, także wtedy, gdy obrót jest wykonywany poza normalnymi godzinami handlu;
- c) warunki zezwalania firmom inwestycyjnym, w tym podmiotom systematycznie internalizującym transakcje, operatorom rynku i firmom inwestycyjnym prowadzącym system obrotu, na odroczenie publikacji szczegółów transakcji dla każdej klasy danych instrumentów finansowych, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz z art. 20 ust. 1;
- d) kryteria stosowane przy podejmowaniu decyzji, dla których transakcji, ze względu na ich wielkość lub rodzaj, w tym profil płynności akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów lub innych podobnych instrumentów finansowych, dopuszczalna jest odroczonej publikacja dla każdej klasy instrumentów finansowych, o których mowa.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 2

Zasady przejrzystości dla instrumentów nieudziałowych

Artykuł 8

Wymogi przejrzystości przedtransakcyjnej dla systemów obrotu w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji i instrumentów pochodnych

1. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości bieżące ceny kupna i sprzedaży oraz poziom zainteresowania zawarciem transakcji po tych cenach, ogłaszanych za pośrednictwem ich systemów dla obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji i instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu. Wymóg niniejszy stosuje się również do wykonywalnych deklaracji zainteresowania. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają te informacje do publicznej wiadomości w sposób ciągły w normalnych godzinach handlu. Ten obowiązek upubliczniania nie ma zastosowania do transakcji w instrumentach pochodnych realizowanych przez kontrahentów niefinansowych, których wpływ ograniczający ryzyko bezpośrednio związane z działalnością handlową lub działalnością samofinansującą kontrahentów niefinansowych lub tej grupy można zmierzyć w obiektywny sposób.
2. Wymogi w zakresie przejrzystości, o których mowa w ust. 1, dostosowuje się do różnych systemów obrotu, w tym systemów sesyjnych prowadzonych w oparciu o arkusze zleceń i systemów opartych na kwotowaniu cen, jak również systemów hybrydowych, systemów okresowego notowania i głosowych systemów obrotu.
3. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu udostępniają, w oparciu o właściwe zasady handlowe i w sposób niedyskryminacyjny, rozwiązania stosowane dla upubliczniania informacji określonych w ust. 1 firmom inwestycyjnym mającym obowiązek publikowania swoich kwotowań dla obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych zgodnie z art. 18.
4. W przypadku gdy udzielono zwolnienia zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b), operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości co najmniej orientacyjne przedtransakcyjne ceny kupna i sprzedaży, które są zbliżone do cen w deklaracjach zainteresowania podawanych w ich systemach w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają te informacje do publicznej wiadomości za pomocą odpowiednich środków elektronicznych w sposób ciągły w normalnych godzinach handlu. Przyjęte rozwiązania zapewniają dostarczanie informacji na rozsądnych warunkach komercyjnych i w sposób niedyskryminacyjny.

Artykuł 9

Zwolnienia w odniesieniu do instrumentów nieudziałowych

1. Właściwe organy muszą mieć możliwość zwolnienia operatorów rynku i firm inwestycyjnych prowadzących system obrotu z obowiązku upubliczniania informacji, o których mowa w art. 8 ust. 1, w odniesieniu do:
 - a) zleceń o dużej skali w porównaniu z normalną wielkością rynku oraz zleceń przechowywanych w podsystemie zarządzania zleceniami danego systemu obrotu do czasu ujawnienia;
 - b) wykonywalnych deklaracji zainteresowania zgłaszanych w systemach obrotu umożliwiających kwotowanie lub w głosowych systemach obrotu, w przypadku gdy deklaracja taka jest powyżej wielkości specyficznej dla danego instrumentu finansowego, co naraziłoby dostawców płynności na nieuzasadnione ryzyko i z uwzględnieniem tego, czy odnośni uczestnicy rynku są inwestorami detalicznymi czy hurtowymi;
 - c) instrumentów pochodnych, które nie podlegają obowiązkowi obrotu, o którym mowa w art. 28, oraz innych instrumentów finansowych, na które nie ma płynnego rynku.
2. Przed udzieleniem zwolnienia zgodnie z ust. 1 właściwe organy powiadamiają EUNGiPW oraz inne właściwe organy o zamiarze zastosowania poszczególnych zwolnień oraz przedstawiają wyjaśnienie ich funkcjonowania. Powiadomienie o zamiarze udzielenia zwolnienia przekazywane jest przynajmniej na cztery miesiące przed planowanym wejściem zwolnienia w życie. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia EUNGiPW wydaje właściwemu organowi opinię oceniającą zgodność zwolnienia z wymogami ustanowionymi w ust. 1 i określonymi w regulacyjnych standardach technicznych przyjętych zgodnie z ust. 5. Jeżeli właściwy organ udziela zwolnienia, a właściwy organ innego państwa członkowskiego nie zgadza się z tą decyzją, organ ten może ponownie skierować sprawę do EUNGiPW, który może podjąć działania zgodne z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. EUNGiPW monitoruje stosowanie zwolnień i składa Komisji coroczne sprawozdanie o ich stosowaniu w praktyce.

3. Właściwe organy mogą, z własnej inicjatywy lub na wniosek innych właściwych organów, cofnąć zwolnienie udzielone na mocy ust. 1, w przypadku gdy zauważą, że zwolnienie to jest wykorzystywane w sposób odbiegający od jego pierwotnego celu lub jeżeli uznają, że zwolnienie jest wykorzystywane, aby obejść wymogi ustalone w niniejszym artykule.

Właściwe organy niezwłocznie powiadamiają EUNGiPW i inne właściwe organy o takim cofnięciu przed jego wejściem w życie, podając pełne uzasadnienie swojej decyzji.

4. Właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad co najmniej jednym systemem obrotu, w którym przedmiotem obrotu są obligacje, strukturyzowane produkty finansowe, uprawnienia do emisji lub instrumenty pochodne danej klasy, może tymczasowo zawiesić obowiązki, o których mowa w art. 8, jeżeli płynność instrumentu finansowego tej klasy spadnie poniżej określonego progu. Określony próg wyznacza się w oparciu o obiektywne kryteria właściwe dla rynku danego instrumentu finansowego. Informacja o takim tymczasowym zawieszeniu publikowana jest na stronie internetowej odpowiedniego właściwego organu.

Tymczasowe zawieszenie obowiązuje przez początkowy okres, nie dłuższy niż trzy miesiące od daty opublikowania stosownej informacji na stronie internetowej odnośnego właściwego organu. Zawieszenie takie może zostać przedłużone o kolejne okresy nieprzekraczające trzech miesięcy każdy, o ile powody, dla których wprowadzono tymczasowe zawieszenie, są nadal aktualne. Jeżeli tymczasowe zawieszenie nie zostanie przedłużone po upływie tych trzech miesięcy, wygasa ono automatycznie.

Przed zawieszeniem lub przedłużeniem tymczasowego zawieszenia na mocy niniejszego ustępu obowiązków określonych w art. 8 odpowiedni właściwy organ powiadamia EUNGiPW o swoim zamiarze i podaje uzasadnienie. EUNGiPW w możliwie najkrótszym terminie wydaje właściwemu organowi opinię, w której ocenia, czy jego zdaniem zawieszenie lub przedłużenie tymczasowego zawieszenia jest uzasadnione w świetle akapitów pierwszego i drugiego.

5. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) parametry i metody stosowane do obliczania progu płynności, o którym mowa w ust. 4, w odniesieniu do instrumentu finansowego; parametry i metody stosowane przez państwa członkowskie do obliczania tego progu są ustalone w taki sposób, że w momencie osiągnięcia danego progu zachodzi znaczny spadek płynności we wszystkich systemach obrotu w Unii dla danego instrumentu finansowego w oparciu o kryteria stosowane w art. 2 ust. 1 pkt 17;
- b) zakres cen kupna i sprzedaży lub kwotowań oraz poziom zainteresowania zawarciem transakcji po tych cenach lub orientacyjne przedtransakcyjne ceny kupna i sprzedaży, które są zbliżone do cen w deklaracjach zainteresowania, które mają być upubliczniane dla każdej klasy danego instrumentu finansowego zgodnie z art. 8 ust. 1 i 4, z uwzględnieniem niezbędnego dostosowania do różnych systemów obrotu, zgodnie z art. 8 ust. 2;
- c) wielkość zleceń, których skala jest duża, oraz rodzaj i minimalną wielkość zleceń przechowywanych w podsystemie zarządzania zleceniami danego systemu obrotu przed ujawnieniem, w odniesieniu do których można zastosować zwolnienie z obowiązku upubliczniania informacji na etapie przedtransakcyjnym zgodnie z ust. 1 dla każdej klasy danego instrumentu finansowego;
- d) wielkość specyficzną dla danego instrumentu finansowego, o której mowa w ust. 1 lit. b), oraz definicję systemów obrotu umożliwiających kwotowanie i głosowych systemów obrotu, w odniesieniu do których można zastosować zwolnienie z ujawniania przedtransakcyjnego zgodnie z ust. 1.

Określając specyficzną dla danego instrumentu finansowego wielkość, która nie narażałaby dostawców płynności na nieuzasadnione ryzyko i uwzględnia okoliczność, czy odnośni uczestnicy rynku są inwestorami detalicznymi czy hurtowymi, zgodnie z ust. 1 lit. b), EUNGiPW bierze pod uwagę następujące czynniki:

- (i) czy przy przedmiotowych wielkościach dostawcy płynności będą w stanie zabezpieczyć swoje ryzyka;
- (ii) w przypadku gdy rynek na dany instrument lub finansowy daną klasę instrumentów finansowych składa się częściowo z inwestorów detalicznych, jaka jest przeciętna wielkość transakcji zawieranej przez tych inwestorów;

- e) instrumenty finansowe lub klasy instrumentów finansowych, na które nie ma płynnego rynku, jeżeli można zastosować zwolnienie z ujawniania przedtransakcyjnego zgodnie z ust. 1.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 10

Wymogi przejrzystości posttransakcyjnej dla systemów obrotu w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji i instrumentów pochodnych

1. Operatorzy rynku i firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości cenę, wolumen i czas transakcji zrealizowanych w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu podają do publicznej wiadomości szczegóły wszystkich takich transakcji w czasie możliwie najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego.
2. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu udostępniają, w oparciu o właściwe warunki handlowe i w sposób niedyskryminacyjny, rozwiązania stosowane dla upubliczniania informacji określonych w ust. 1 firmom inwestycyjnym mającym obowiązek publikowania szczegółowych informacji o ich transakcjach w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych zgodnie z art. 21.

Artykuł 11

Zatwierdzanie odroczenia publikacji

1. Właściwe organy muszą mieć możliwość zezwalania operatorom rynku i firmom inwestycyjnym prowadzącym system obrotu na odroczenie publikacji szczegółów transakcji w oparciu o wielkość lub rodzaj transakcji.

W szczególności właściwe organy mogą zatwierdzić odroczenie publikacji w odniesieniu do transakcji, które:

- a) mają dużą skalę w porównaniu z normalną wielkością rynku dla danej obligacji, strukturyzowanego produktu finansowego, uprawnień do emisji lub instrumentu pochodnego, które są przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu, lub dla tej klasy obligacji, strukturyzowanego produktu finansowego, uprawnień do emisji lub instrumentu pochodnego, która jest przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu; lub
- b) są związane z obligacją, strukturyzowanym produktem finansowym, uprawnieniem do emisji lub instrumentem pochodnym, które są przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu, lub klasą obligacji, strukturyzowanego produktu finansowego, uprawnień do emisji lub instrumentu pochodnego, która jest przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu i na którą nie ma płynnego rynku;
- c) przekraczają wielkość specyficzną dla tej obligacji, strukturyzowanego produktu finansowego, uprawnień do emisji lub instrumentu pochodnego, które są przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu, lub tej klasy obligacji, strukturyzowanego produktu finansowego, uprawnień do emisji lub instrumentu pochodnego, która jest przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu, która to wielkość naraziłaby dostawców płynności na nieuzasadnione ryzyko, i z uwzględnieniem tego, czy odnośni uczestnicy rynku są inwestorami detalicznymi czy hurtowymi.

Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu uzyskują wcześniejszą zgodę właściwego organu na proponowane warunki odroczenia publikacji informacji handlowych i wyraźnie ujawniają te ustalenia uczestnikom rynku i opinii publicznej. EUNGiPW monitoruje stosowanie tych ustaleń w odniesieniu do odroczonej publikacji informacji handlowych i przedstawia Komisji coroczny raport o ich stosowaniu w praktyce.

2. Właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad co najmniej jednym systemem obrotu, w którym przedmiotem obrotu są obligacje, strukturyzowane produkty finansowe, uprawnienia do emisji lub instrumenty pochodne danej klasy, może, jeżeli płynność instrumentu finansowego tej klasy spadnie poniżej progu określonego zgodnie z metodyką, o której

mowa w art. 9 ust. 5 lit. a), tymczasowo zawiesić obowiązki, o których mowa w art. 10. Określony próg wyznacza się w oparciu o obiektywne kryteria właściwe dla rynku danego instrumentu finansowego. Informacja o takim tymczasowym zawieszeniu publikowana jest na stronie internetowej odpowiedniego właściwego organu.

Tymczasowe zawieszenie obowiązuje przez początkowy okres, nie dłuższy niż trzy miesiące od daty opublikowania stosownej informacji na stronie internetowej odnośnego właściwego organu. Zawieszenie takie może zostać przedłużone o kolejne okresy nieprzekraczające trzech miesięcy każdy, o ile powody, dla których wprowadzono tymczasowe zawieszenie, są nadal aktualne. Jeżeli tymczasowe zawieszenie nie zostanie przedłużone po upływie tych trzech miesięcy, wygasa ono automatycznie.

Przed zawieszeniem lub przedłużeniem okresu tymczasowego zawieszenia obowiązków, o których mowa w art. 10, odnośny właściwy organ zgłasza EUNGiPW swój zamiar i przedstawia uzasadnienie. EUNGiPW w możliwie najkrótszym terminie wydaje właściwemu organowi opinię, w której ocenia, czy jego zdaniem zawieszenie lub przedłużenie tymczasowego zawieszenia jest uzasadnione w świetle akapitów pierwszego i drugiego.

3. Właściwe organy mogą, w związku z zezwoleniem na odroczonej publikację:

- a) wystąpić z wnioskiem o opublikowanie ograniczonej liczby informacji na temat jednej lub na temat kilku transakcji w postaci zagregowanej, albo o opublikowanie kombinacji takich informacji, w okresie odroczenia;
- b) zezwolić na pominięcie publikacji wolumenu danej transakcji w przedłużonym okresie odroczenia;
- c) jeśli chodzi o instrumenty nieudziałowe, które nie stanowią długu państwowego, umożliwić opublikowanie kilku transakcji w postaci zagregowanej w przedłużonym okresie odroczenia;
- d) jeśli chodzi o instrumenty długu państwowego, zezwolić na opublikowanie pewnej liczby transakcji w postaci zagregowanej na czas nieokreślony.

W odniesieniu do instrumentów długu państwowego lit. b) i d) mogą być stosowane rozłącznie lub jedno po drugim, jeżeli, w przypadku gdy przedłużony okres pominięcia publikacji wolumenu minie, możliwe byłoby opublikowanie wolumenów w postaci zagregowanej.

W odniesieniu do wszystkich innych instrumentów finansowych po upływie okresu odroczenia publikowane są brakujące informacje o transakcji oraz wszystkie informacje o poszczególnych transakcjach.

4. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w taki sposób, aby umożliwić publikację informacji wymaganych na mocy art. 64 dyrektywy 2014/65/UE, określających:

- a) szczegóły transakcji, które firmy inwestycyjne, w tym podmioty systematycznie internalizujące transakcje, a także operatorzy rynku i firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu udostępniają publicznie w odniesieniu do każdej klasy danego instrumentu finansowego zgodnie z art. 10 ust. 1, w tym oznaczenia identyfikujące różne rodzaje transakcji publikowane na mocy art. 10 ust. 1 oraz art. 21 ust. 1, z rozróżnieniem na zdeterminowane czynniki związane głównie z wyceną instrumentów finansowych oraz zdeterminowane innymi czynnikami;
- b) limity czasowe uznawane za zgodne z obowiązkiem publikacji jak najbliższe czasowi rzeczywistemu, także wtedy, gdy transakcje są realizowane poza normalnymi godzinami handlu;
- c) warunki, na jakich zezwala się firmom inwestycyjnym, w tym podmiotom systematycznie internalizującym transakcje i operatorom rynku oraz firmom inwestycyjnym prowadzącym system obrotu, w odniesieniu do każdej klasy danego instrumentu finansowego na odroczenie publikacji informacji o transakcjach zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i art. 21 ust. 4;

- d) kryteria stosowane przy ustalaniu rozmiaru lub rodzaju transakcji, dla których zgodnie z ust. 3 dopuszczalna jest odroczone publikacja i publikacja ograniczonej liczby informacji o transakcji, albo też publikacja informacji o kilku transakcjach w postaci zagregowanej lub pominięcie publikacji wolumenu transakcji, ze szczególnym naciskiem na umożliwienie przedłużonego okresu odroczenia dla niektórych instrumentów finansowych zależnie od ich płynności.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 3

Obowiązek oferowania danych o obrocie przy zachowaniu rozłączności i na właściwych zasadach handlowych

Artykuł 12

Obowiązek rozłącznego udostępniania danych przed- i posttransakcyjnych

1. Operatorzy rynku oraz firmy inwestycyjne prowadzące system obrotu udostępniają informacje podawane do publicznej wiadomości zgodnie z art. 3, 4 oraz 6–11, oferując rozłącznie dane wymagane w ramach obowiązku przejrzystości przed- i posttransakcyjnej.
2. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oferowania danych wymaganych w ramach obowiązku przejrzystości przed- i posttransakcyjnej, w tym poziomu zdezagregowania danych, które mają być publikowane zgodnie z ust. 1.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 13

Obowiązek udostępniania danych przed- i posttransakcyjnych w oparciu o właściwe zasady handlowe

1. Operatorzy rynku i firmy inwestycyjne prowadzący system obrotu podają do publicznej wiadomości informacje zgodnie z art. 3, 4 oraz 6–11 w oparciu o właściwe zasady handlowe i zapewniają niedyskryminacyjny dostęp do informacji. Informacje takie udostępniane są bezpłatnie 15 minut po opublikowaniu.
2. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50, wyjaśniające, czym są właściwe zasady handlowe publicznego udostępniania informacji, o czym mowa w ust. 1.

TYTUŁ III

ZASADY PRZEJRZYSTOŚCI DLA PODMIOTÓW SYSTEMATYCZNIE INTERNALIZUJĄCYCH TRANSAKcje I FIRM INWESTYCYJNYCH PROWADZĄCYCH OBRÓT NA RYNKU POZAGIEŁDOWYM

Artykuł 14

Obowiązek podawania do wiadomości publicznej gwarantowanych kwotowań przez podmioty systematycznie internalizujące transakcje w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych

1. Firmy inwestycyjne podają do wiadomości publicznej gwarantowane kwotowania w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu, dla których są one podmiotami systematycznie internalizującymi transakcje i dla których istnieje płynny rynek.

Jeżeli dla instrumentów finansowych, o których mowa w akapicie pierwszym, nie istnieje płynny rynek, podmioty systematycznie internalizujące transakcje ujawniają kwotowania cen swoim klientom na ich wnioski.

2. Niniejszy artykuł oraz art. 15, 16 i 17 stosują się do podmiotów systematycznie internalizujących transakcje, jeżeli prowadzą one obrót wielkościami równymi lub mniejszymi od standardowej wielkości rynkowej. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje nie podlegają niniejszemu artykułowi ani art. 15, 16 i 17, jeżeli prowadzą obrót wielkościami przekraczającymi standardową wielkość rynkową.

3. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje mogą zdecydować o wielkości lub wielkościach, dla których będą dokonywać kwotowania. Minimalna wielkość kwotowania jest odpowiednikiem przynajmniej 10 % standardowej wielkości rynkowej akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego będącego przedmiotem obrotu w systemie obrotu. Każde kwotowanie dla konkretnej akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego będącego przedmiotem obrotu w systemie obrotu obejmuje gwarantowaną ofertę oraz cenę ofertową lub ceny ofertowe dla wielkości, które mogą być mniejsze lub równe standardowej wielkości rynku dla klasy akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych, do której należy dany instrument finansowy. Cena lub ceny odzwierciedlają istniejące warunki rynkowe dla tej akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego.

4. Akcje, kwity depozytowe, fundusze inwestycyjne typu ETF, certyfikaty i inne podobne instrumenty finansowe grupuje się w klasy na podstawie średniej arytmetycznej wartości zleceń zrealizowanych na rynku dla danego instrumentu finansowego. Standardowa wielkość rynku dla każdej klasy akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych to wielkość stanowiąca średnią arytmetyczną wartość zleceń zrealizowanych na rynku dla instrumentów finansowych zaliczonych do danej klasy.

5. Rynek dla każdej akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego składa się ze wszystkich zleceń zrealizowanych w Unii w odniesieniu do danego instrumentu finansowego, z wyłączeniem zleceń o dużej skali w porównaniu z normalną wielkością rynku.

6. Właściwy organ rynku najbardziej odpowiedniego pod względem płynności, zgodnie z art. 26, dla każdej akcji, kwitu depozytowego, funduszu inwestycyjnego typu ETF, certyfikatu lub innego podobnego instrumentu finansowego określa przynajmniej raz na rok klasę, do której dany instrument należy, na podstawie arytmetycznej średniej wartości zleceń zrealizowanych na rynku w odniesieniu do danego instrumentu finansowego. Informację tę podaje się do wiadomości publicznej wszystkim uczestnikom rynku i przekazuje EUNGiPW, który publikuje ją na swojej stronie internetowej.

7. W celu zapewnienia skutecznej wyceny akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych oraz w celu maksymalnego wykorzystania możliwości firm inwestycyjnych do zawierania transakcji możliwie najbardziej korzystnych dla klientów, EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających dokładniej warunki publikowania gwarantowanych kwotowań cen, o czym mowa w ust.1, ustalenia, czy ceny odzwierciedlają istniejące warunki rynkowe, o czym mowa w ust. 3, oraz warunki standardowej wielkości rynkowej, o czym mowa w ust. 2 i 4.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 15

Wykonywanie zleceń klientów

1. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje podają do publicznej wiadomości swoje kwotowania w sposób regularny i ciągły w normalnych godzinach handlu. Mogą one aktualizować swoje kwotowania w dowolnym momencie. Mogą one, w wyjątkowych warunkach rynkowych, wycofać swoje kwotowania.

Państwa członkowskie wymagają, by firmy odpowiadające definicji podmiotu systematycznie internalizującego transakcje powiadamiały swój właściwy organ. Takie powiadomienie przekazuje się EUNGiPW. EUNGiPW tworzy wykaz wszystkich istniejących w Unii podmiotów systematycznie internalizujących transakcje.

Kwotowania są podawane do publicznej wiadomości w sposób łatwo dostępny dla innych uczestników rynku w oparciu o właściwe zasady handlowe.

2. Spełniając wymogi art. 27 dyrektywy 2014/65/UE, podmioty systematycznie internalizujące transakcje wykonują zlecenia otrzymywane od swoich klientów w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów oraz innych podobnych instrumentów finansowych, dla których są podmiotami systematycznie internalizującymi transakcje, po cenach kwotowanych w momencie otrzymania zlecenia.

Mogą one jednak w uzasadnionych przypadkach wykonywać te zlecenia po korzystniejszej cenie, pod warunkiem że cena ta mieści się w zakresie zbliżonym do warunków rynkowych.

3. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje mogą wykonywać zlecenia otrzymywane od swoich klientów profesjonalnych po cenach innych niż ceny kwotowane bez konieczności spełniania wymogów ustanowionych w ust. 2 w odniesieniu do transakcji, w przypadku których częścią jednej transakcji jest realizacja obejmująca kilka papierów wartościowych, lub w odniesieniu do zleceń podlegających warunkom innym niż bieżąca cena rynkowa.

4. Jeżeli podmiot systematycznie internalizujący transakcje podający tylko jedno kwotowanie lub najwyższe kwotowanie niższe od standardowej wielkości rynku otrzymuje od klienta zlecenie o wielkości przekraczającej wielkość jego kwotowania, ale niższej niż standardowa wielkość rynku, podmiot ten może zdecydować o wykonaniu tej części zlecenia, która przekracza wielkość jego kwotowania, pod warunkiem że jest ono wykonywane po cenie kwotowanej, z wyjątkiem sytuacji, gdy inne postępowanie jest dopuszczone zgodnie z warunkami określonymi w ust. 2 i 3. Jeżeli podmiot systematycznie internalizujący transakcje podaje kwotowanie dla różnych wielkości i otrzymuje zlecenie mieszczące się między tymi wielkościami oraz decyduje się na jego wykonanie, podmiot ten wykonuje zlecenie po jednej z kwotowanych cen zgodnie z art. 28 dyrektywy 2014/65/UE, z wyjątkiem sytuacji, gdy inne postępowanie jest dopuszczone zgodnie z warunkami ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 50, wyjaśniających, czym są właściwe zasady handlowe publicznego udostępniania kwotowań, o czym mowa w ust. 1.

Artykuł 16

Obowiązki właściwych organów

Właściwe organy weryfikują, czy:

- a) firmy inwestycyjne regularnie aktualizują oferty i ceny ofertowe publikowane zgodnie z art. 14 oraz utrzymują ceny odzwierciedlające istniejące warunki rynkowe;
- b) firmy inwestycyjne wypełniają warunki dotyczące korzystniejszych cen ustalone w art. 15 ust. 2.

Artykuł 17

Dostęp do kwotowań cen

1. Podmiotom systematycznie internalizujące transakcje zezwala się na podejmowanie decyzji, w oparciu o przyjętą przez nie politykę handlową oraz w sposób obiektywny i niedyskryminacyjny, którym klientom udostępniają swoje kwotowania cen. W związku z tym ustanawia się przejrzyste normy regulujące dostęp do kwotowań. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje mogą odmówić nawiązania stosunków handlowych z klientami lub mogą je zerwać, kierując się względami handlowymi, takimi jak status kredytowy klienta, ryzyko kontrahenta oraz ostateczny rozrachunek transakcji.

2. W celu ograniczenia ryzyka narażenia na wiele transakcji pochodzących od tego samego klienta, podmiotom systematycznie internalizującym transakcje zezwala się na ograniczenie w sposób niedyskryminacyjny liczby transakcji od tego samego klienta, do których podmioty te przystępują zgodnie z opublikowanymi warunkami. Podmiotom te mogą ograniczyć, w sposób niedyskryminacyjny i zgodnie z art. 28 dyrektywy 2014/65/UE, ogólną liczbę transakcji uzyskanych od różnych klientów w tym samym czasie, pod warunkiem że jest to dozwolone wyłącznie wtedy, gdy liczba lub wolumen zleceń składanych przez klientów znacząco przekracza ustaloną normę.

3. W celu zapewnienia skutecznej wyceny akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów oraz innych podobnych instrumentów finansowych oraz w celu maksymalnego wykorzystania możliwości firm inwestycyjnych do zawierania transakcji możliwie najbardziej korzystnych dla klientów, Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50 określające:

- a) kryteria wskazujące, kiedy kwotowania są publikowane w sposób regularny i ciągły oraz są w łatwy sposób dostępne, o czym mowa w art. 15 ust. 1, a także środki, za pomocą których firmy inwestycyjne mogą wypełnić swój obowiązek podawania do wiadomości publicznej swoich kwotowań, przy czym obejmują one następujące możliwości:
 - (i) system dowolnego rynku regulowanego, na którym dany instrument został dopuszczony do obrotu;
 - (ii) zatwierdzony podmiot publikujący;
 - (iii) własne uzgodnienia;
- b) kryteria określające transakcje, w przypadku których częścią jednej transakcji jest realizacja obejmująca kilka papierów wartościowych, lub zlecenia podlegające warunkom innym niż bieżąca cena rynkowa, o czym mowa w art. 15 ust. 3;
- c) kryteria określające, co można uznać za wyjątkowe warunki rynkowe pozwalające na wycofywanie kwotowań oraz warunki aktualizacji kwotowań, o czym mowa w art. 15 ust. 1;
- d) kryteria określające, kiedy liczba lub wolumen zleceń składanych przez klientów znacząco przekracza ustaloną normę, o czym mowa w ust. 2.;
- e) kryteria określające, kiedy ceny mieszczą się w zakresie zbliżonym do warunków rynkowych, o czym mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 18

Obowiązek podawania do wiadomości publicznej przez podmioty systematycznie internalizujące transakcje gwarantowanych kwotowań cen w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych

1. Firmy inwestycyjne podają do wiadomości publicznej ustalone kwotowania cen w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych, które są przedmiotem obrotu w systemie obrotu i dla których istnieją podmioty systematycznie internalizujące transakcje oraz płynny rynek, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) klient podmiotu systematycznie internalizującego transakcje zwraca się o udostępnienie kwotowania;
- b) podmiot ten wyraża zgodę na udostępnienie kwotowania.

2. W odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych, które są przedmiotem obrotu w systemie obrotu i dla których nie istnieje płynny rynek, podmioty systematycznie internalizujące transakcje ujawniają klientom kwotowania na życzenie, jeżeli zgadzają się podać kwotowanie. Obowiązek ten może zostać uchylony, jeżeli zostały spełnione warunki określone w art. 9 ust. 1.

3. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje mogą aktualizować swoje kwotowania w dowolnym momencie. Ponadto mogą one, w wyjątkowych warunkach rynkowych, wycofać swoje kwotowania.

4. Państwa członkowskie wymagają, by firmy odpowiadające definicji podmiotu systematycznie internalizującego transakcje powiadamiały swój właściwy organ. Takie powiadomienie przekazuje się EUNGI^{IPW}. EUNGI^{IPW} tworzy wykaz wszystkich istniejących w Unii podmiotów systematycznie internalizujących transakcje.

5. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje udostępniają swoim innym klientom gwarantowane kwotowania publikowane zgodnie z ust. 1. Niezależnie od tego zezwala się im na podejmowanie decyzji, w oparciu o przyjętą przez nie politykę handlową oraz w sposób obiektywny i niedyskryminacyjny, którym klientom udostępniają swoje kwotowania. W tym celu podmioty systematycznie internalizujące transakcje ustanawiają przejrzyste normy regulujące dostęp do ich kwotowań. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje mogą odmówić nawiązania stosunków handlowych z klientami lub mogą je zerwać, kierując się względami handlowymi, takimi jak status kredytowy klienta, ryzyko kontrahenta oraz ostateczny rozrachunek transakcji.

6. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje zobowiązują się zgodnie z opublikowanymi warunkami do zawierania transakcji z dowolnym innym klientem, któremu udostępniane jest kwotowanie zgodnie z ust. 5, kiedy kwotowana wielkość jest na poziomie lub poniżej wielkości specyficznej dla danego instrumentu, ustalonej zgodnie z art. 9 ust. 5 lit. d).

Podmioty systematycznie internalizujące transakcje nie podlegają obowiązkowi publikowania gwarantowanych kwotowań na mocy ust. 1 w odniesieniu do instrumentów finansowych znajdujących się poniżej progu płynności określonego zgodnie z art. 9 ust. 4.

7. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje mogą ustanawiać niedyskryminacyjne i przejrzyste limity liczby transakcji, które zobowiązują się zawrzeć z klientami zgodnie z danym kwotowaniem.

8. Kwotowania publikowane zgodnie z ust. 1 i 5 oraz te znajdujące się na poziomie lub poniżej poziomu, o którym mowa w ust. 6, są podawane do wiadomości publicznej w sposób łatwo dostępny dla innych uczestników rynku, w oparciu o właściwe zasady handlowe.

9. Kwotowana cena lub ceny zapewniają spełnienie przez podmiot systematycznie internalizujący transakcje zobowiązań wynikających z art. 27 dyrektywy 2014/65/UE i w stosownych przypadkach odzwierciedlają istniejące warunki rynkowe w odniesieniu do cen, po których zawierane są transakcje dla tych samych lub podobnych instrumentów finansowych w systemie obrotu.

Mogą one jednak w uzasadnionych przypadkach wykonywać te zlecenia po korzystniejszej cenie, pod warunkiem że cena ta mieści się w zakresie zbliżonym do warunków rynkowych.

10. Podmioty systematycznie internalizujące transakcje nie podlegają niniejszemu artykułowi, jeżeli prowadzą one obrót wielkościami przekraczającymi wielkość specyficzną dla danego instrumentu finansowego ustaloną zgodnie z art. 9 ust. 5 lit. d).

Artykuł 19

Monitoring realizowany przez EUNGiPW

1. Właściwe organy oraz EUNGiPW monitorują stosowanie art. 18 w odniesieniu do zakresu kwotowań udostępnianych klientom firmy inwestycyjnej oraz innym uczestnikom rynku w porównaniu z inną działalnością handlową firmy, a także stopień, w jakim kwotowania odzwierciedlają istniejące warunki rynkowe w odniesieniu do transakcji na tych samych lub podobnych instrumentach w systemie obrotu. Do dnia 3 stycznia 2019 r. EUNGiPW przedkłada Komisji sprawozdanie ze stosowania art. 18. W razie znaczącego zakresu działalności dotyczącej kwotowania i obrotu, wykraczającej nieznacznie poza próg, o którym mowa w art. 18 ust. 6, lub wykraczającej poza istniejące warunki rynkowe, EUNGiPW przedkłada Komisji sprawozdanie do tego dnia.

2. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50, określające wielkości, o których mowa w art. 18 ust. 6, przy których firma zawiera transakcje z dowolnym innym klientem, któremu udostępnia się przedmiotowe kwotowanie. Wielkość właściwą dla danego instrumentu finansowego określa się zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 9 ust. 5 lit. d).

3. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50, wyjaśniające, czym są właściwe zasady handlowe publicznego udostępniania kwotowań, o czym mowa w art. 18 ust. 8.

Artykuł 20

Ujawnianie informacji przez firmy inwestycyjne po zawarciu transakcji, w tym przez podmioty systematycznie internalizujące transakcje, w odniesieniu do akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych

1. Firmy inwestycyjne, które na rachunek własny lub na rachunek klientów zawierają transakcje na akcjach, kwitach depozytowych, funduszach inwestycyjnych typu ETF, certyfikatach i innych podobnych instrumentach finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu, ogłaszają publicznie wolumen i cenę tych transakcji oraz czas ich zawarcia. Informacje te są ogłaszane publicznie za pośrednictwem zatwierdzonego podmiotu publikującego.
2. Informacje ogłaszane publicznie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz terminy ich ogłaszania są zgodne z wymogami przyjętymi na mocy art. 6, w tym z regulacyjnymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a). Jeżeli środki przyjęte na mocy art. 7 przewidują odroczenie publikacji dla niektórych kategorii transakcji na akcjach, kwitach depozytowych, funduszach inwestycyjnych typu ETF, certyfikatach i innych podobnych instrumentach finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu, możliwość tę stosuje się także do tych transakcji realizowanych poza systemami obrotu.
3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:
 - a) oznaczenia identyfikujące różne rodzaje transakcji publikowanych zgodnie z niniejszym artykułem, odróżniając te, które są określane przez czynniki związane przede wszystkim z wyceną instrumentów finansowych, oraz te, które są określane przez inne czynniki;
 - b) stosowanie obowiązku wynikającego z ust. 1 w odniesieniu do transakcji obejmujących wykorzystanie tych instrumentów finansowych do celów związanych z zapewnieniem zabezpieczenia, pożyczaniem lub innych celów, jeżeli wymianę instrumentów finansowych określają czynniki inne niż bieżąca wycena rynkowa danego instrumentu finansowego;
 - c) stronę transakcji, która jest zobowiązana do publikacji transakcji zgodnie z ust. 1, jeżeli obie strony transakcji są firmami inwestycyjnymi.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 21

Ujawnianie informacji przez firmy inwestycyjne po zawarciu transakcji, w tym przez podmioty systematycznie internalizujące transakcje, w odniesieniu do obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz instrumentów pochodnych

1. Firmy inwestycyjne, które na rachunek własny lub na rachunek klientów zawierają transakcje na obligacjach, strukturyzowanych produktach finansowych, uprawnieniach do emisji i instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu, ogłaszają publicznie wolumen i cenę tych transakcji oraz czas ich zawarcia. Informacje te są ogłaszane publicznie za pośrednictwem zatwierdzonego podmiotu publikującego.
2. Każda poszczególna transakcja jest ogłaszana publicznie za pośrednictwem jednego zatwierdzonego podmiotu publikującego.
3. Informacje ogłaszane publicznie zgodnie z ust. 1 oraz terminy ich ogłaszania są zgodne z wymogami przyjętymi na mocy art. 10, w tym z regulacyjnymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. a) i b).
4. Właściwe organy mogą zezwalać firmom inwestycyjnym na odroczenie publikacji lub mogą zażądać opublikowania ograniczonej liczby informacji na temat transakcji lub informacji o kilku transakcjach w postaci zagregowanej, albo też opublikowania dowolnej kombinacji takich informacji, w okresie odroczenia, lub też mogą zezwolić na pominięcie

publikacji wolumenu poszczególnych transakcji w przedłużonym okresie odroczenia lub, w przypadku instrumentów finansowych nieudziałowych, które nie stanowią długu państwowego, mogą zezwolić na opublikowanie kilku transakcji w postaci zagregowanej w przedłużonym okresie odroczenia, albo też w przypadku instrumentów długu państwowego, mogą zezwolić na opublikowanie zbiorczego zestawienia pewnej liczby transakcji na czas nieokreślony, i mogą tymczasowo zawiesić obowiązki, o których mowa w ust. 1, na takich samych warunkach, jak te określone w art. 11.

Jeżeli środki przyjęte na mocy art. 11 przewidują odroczenie publikacji i opublikowanie ograniczonej liczby informacji na temat transakcji lub informacji w postaci zagregowanej, albo też opublikowanie dowolnej kombinacji takich informacji, lub też pominięcie wolumenu niektórych kategorii transakcji na obligacjach, strukturyzowanych produktach finansowych, uprawnieniach do emisji i instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu, możliwość tę stosuje się także do tych transakcji realizowanych poza systemami obrotu.

5. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w taki sposób, aby umożliwić publikację informacji wymaganych na mocy art. 64 dyrektywy 2014/65/UE, określających następujące elementy:

- a) oznaczenia identyfikujące różne rodzaje transakcji publikowanych zgodnie z niniejszym artykułem, odróżniając te, które są określane przez czynniki związane przede wszystkim z wyceną instrumentów finansowych, oraz te, które są określane przez inne czynniki;
- b) stosowanie obowiązku wynikającego z ust. 1 w odniesieniu do transakcji obejmujących wykorzystanie tych instrumentów finansowych do celów związanych z zapewnieniem zabezpieczenia, pożyczaniem lub innych celów, jeżeli wymianę instrumentów finansowych określają czynniki inne niż bieżąca wycena rynkowa danego instrumentu finansowego;
- c) stronę transakcji, która jest zobowiązana do publikacji transakcji zgodnie z ust. 1, jeżeli obie strony transakcji są firmami inwestycyjnymi.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 22

Dostarczanie informacji na potrzeby przejrzystości i innych wyliczeń

1. Aby przeprowadzać wyliczenia pozwalające na określenie wymogów dotyczących przejrzystości przedtransakcyjnej i posttransakcyjnej oraz systemów dotyczących obowiązku obrotu, wprowadzonych w art. 3–11, art. 14–21 i art. 32, które mają zastosowanie do instrumentów finansowych i pozwalają ustalać, czy dana firma inwestycyjna jest podmiotem systematycznie internalizującym transakcje, właściwe organy mogą żądać informacji od:

- a) systemów obrotu;
- b) zatwierdzonych podmiotów publikujących; oraz
- c) dostawców informacji skonsolidowanych.

2. Systemy obrotu, zatwierdzone podmioty publikujące i dostawcy informacji skonsolidowanych wystarczająco długo przechowują niezbędne dane.

3. Właściwe organy przekazują EUNGiPW informacje wymagane przez EUNGiPW w celu sporządzenia sprawozdań, o których mowa w art. 5 ust. 4, 5 i 6.

4. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających treść i częstotliwość wniosków o udzielenie danych oraz formy i terminy, w których systemy obrotu, zatwierdzone podmioty publikujące i dostawcy informacji skonsolidowanych muszą udzielić odpowiedzi na takie wnioski zgodnie z ust. 1, rodzaj danych, które muszą być przechowywane oraz minimalny okres ich przechowywania przez systemy obrotu, zatwierdzone podmioty publikujące i dostawców informacji skonsolidowanych, tak aby mogli oni udzielać odpowiedzi na takie wnioski zgodnie z ust. 2.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 23

Obowiązek obrotu dotyczący firm inwestycyjnych

1. Firma inwestycyjna zapewnia, aby realizowany przez nią obrót akcjami dopuszczonymi do obrotu na rynku regulowanym lub będącymi przedmiotem obrotu w systemie obrotu, odbywał się na rynku regulowanym, MTF lub w ramach podmiotu systematycznie internalizującego transakcje, lub w systemie obrotu państwa trzeciego uznanym za równoważny zgodnie z art. 25 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/65/UE, stosownie do przypadku, chyba że cechy tego obrotu wskazują na to, że:

- a) ma on charakter niesystematyczny, doraźny, nieregularny i rzadki, lub
- b) odbywa się między uprawnionymi lub profesjonalnymi kontrahentami i nie wpływa na ustalanie poziomu cen rynkowych na podstawie czynników podaży i popytu.

2. Firma inwestycyjna, która prowadzi wewnętrzny system kojarzenia zleceń realizujący zlecenia klientów w zakresie akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, certyfikatów i innych podobnych instrumentów finansowych na zasadzie wielostronnej, musi zapewnić posiadanie zezwolenia na działanie w charakterze MTF na mocy dyrektywy 2014/65/UE i spełniać wszystkie odnośne przepisy dotyczące takich zezwoleń.

3. Aby zapewnić konsekwentne stosowanie niniejszego artykułu, EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających szczególne cechy tych transakcji na akcjach, które nie wpływają na ustalanie poziomu cen rynkowych na podstawie czynników podaży i popytu, zgodnie z ust. 1, z uwzględnieniem przypadków takich jak:

- a) transakcje nie mające wpływu na płynność; lub
- b) przypadek, gdy wymianę takich instrumentów finansowych określają czynniki inne niż bieżąca wycena rynkowa danego instrumentu finansowego.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

TYTUŁ IV

ZGŁASZANIE TRANSAKCJI

Artykuł 24

Obowiązek utrzymywania integralności rynków

Bez uszczerbku dla przydziału obowiązków dotyczących wprowadzenia w życie rozporządzenia (UE) nr 596/2014, właściwe organy koordynowane przez EUNGiPW zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 monitorują działalność firm inwestycyjnych w celu zapewnienia, aby działały one uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie oraz w sposób wspierający integralność rynku.

Artykuł 25

Obowiązek przechowywania danych

1. Firmy inwestycyjne przechowują do dyspozycji właściwego organu, przez pięć lat, właściwe dane dotyczące wszystkich zleceń i wszystkich transakcji w instrumentach finansowych zrealizowanych na rachunek własny lub klienta. W przypadku transakcji zrealizowanych na rachunek klientów zapisy obejmują wszystkie informacje i szczegółowe dane dotyczące tożsamości klienta oraz informacje wymagane zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾. EUNGiPW może zwrócić się o dostęp do tych informacji zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2. Podmiot prowadzący system obrotu przechowuje do dyspozycji właściwego organu, przez przynajmniej 5 lat, właściwe dane dotyczące wszystkich zleceń obejmujących instrumenty finansowe ogłaszanych za pośrednictwem jego systemów. Zapisy obejmują właściwe dane, które składają się na charakter zlecenia, w tym dane, które łączą to zlecenie z wykonanymi transakcjami z niego wynikającymi i (o których szczegółowe informacje) zostają zgłoszone zgodnie z art. 26 ust. 1 i 3. EUNGiPW odgrywa rolę mediatora i koordynatora w odniesieniu do dostępu właściwych organów do informacji na mocy niniejszego ustępu.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły właściwych danych zlecenia, co do których istnieje obowiązek przechowywania zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i które nie są wymienione w art. 26.

Te projekty regulacyjnych standardów technicznych obejmują kod identyfikujący członka lub uczestnika, który przesłał zlecenie, kod identyfikujący zlecenie, datę i godzinę przesłania zlecenia, cechy zlecenia, w tym typ zlecenia, w stosownych przypadkach cenę graniczną, okres ważności, wszelkie szczegółowe instrukcje dotyczące zlecenia, szczegóły ewentualnej zmiany, anulowania, częściowej lub pełnej realizacji zlecenia, pośredniczenia bądź zestawiania transakcji.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 26

Obowiązek zgłaszania transakcji

1. Firmy inwestycyjne, które realizują transakcje w instrumentach finansowych, zgłaszają pełne i zgodne ze stanem faktycznym szczegóły tych transakcji właściwemu organowi możliwie najszybciej, jednak nie później niż na zamknięcie następnego dnia roboczego.

Właściwe organy, zgodnie z art. 85 dyrektywy 2014/65/UE, podejmują konieczne ustalenia dla zapewnienia, aby właściwy organ rynku najbardziej stosownego pod względem płynności tych instrumentów finansowych również otrzymał te informacje.

Właściwe organy udostępniają EUNGiPW, na żądanie, wszelkie informacje zgłoszone zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Obowiązek ustanowiony w ust. 1 ma zastosowanie do:

- a) instrumentów finansowych, które zostały dopuszczone do obrotu lub są przedmiotem obrotu w systemie obrotu, lub w odniesieniu do których złożono wnioski o dopuszczenie do obrotu;
- b) instrumentów finansowych, których instrumentem bazowym jest instrument finansowy będący przedmiotem obrotu w systemie obrotu; oraz

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

- c) instrumentów finansowych, których instrumentem bazowym jest indeks lub koszyk instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu.

Obowiązek ten ma zastosowanie do transakcji w instrumentach finansowych, o których mowa w lit. a)–c), niezależnie od tego, czy transakcje takie są zawierane w systemie obrotu.

3. Zgłoszenia obejmują w szczególności szczegółowe informacje na temat nazw i numerów instrumentów kupionych lub sprzedanych, liczby, dat i godzin realizacji, cen transakcyjnych, oznaczenia używanego do identyfikacji klientów, na rachunek których firma inwestycyjna zrealizowała daną transakcję, oznaczenia używanego do identyfikacji osób i algorytmów komputerowych w firmie inwestycyjnej odpowiedzialnych za decyzję inwestycyjną oraz za realizację transakcji, oznaczenia używanego do identyfikacji stosownego zwolnienia, na mocy którego doszło do obrotu, sposobów identyfikacji odnośnych firm inwestycyjnych, a także oznaczenia umożliwiającego identyfikację krótkiej sprzedaży zdefiniowanej w art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 236/2012 w odniesieniu do akcji i długu państwowego w rozumieniu art. 12, 13 i 17 tego rozporządzenia. W przypadku transakcji niedokonywanych w systemie obrotu zgłoszenia uwzględniają oznaczenie używane dla identyfikacji rodzajów transakcji zgodnie ze środkami, które mają zostać przyjęte na mocy art. 20 ust. 3 lit. a) i art. 21 ust. 5 lit. a). W przypadku towarowych instrumentów pochodnych zgłoszenia określają, czy transakcja zmniejsza obiektywnie mierzalne ryzyko zgodnie z art. 57 dyrektywy 2014/65/UE

4. Firmy inwestycyjne przekazujące zlecenia uwzględniają przy przekazywaniu zlecenia wszystkie szczegóły określone w ust. 1 i 3. Zamiast zawierać wyżej wymienione szczegółowe informacje przy przekazywaniu zlecenia, firma inwestycyjna może zdecydować się na zgłoszenie przekazanego zlecenia, jeżeli zostanie ono wykonane, jako transakcji zgodnie z wymogami ust. 1. W tym przypadku zgłoszenie transakcji przez firmę inwestycyjną zawiera informację, że odnosi się ono do przekazanego zlecenia.

5. Podmiot prowadzący system obrotu zgłasza szczegóły transakcji w instrumentach finansowych będących przedmiotem obrotu na jego platformie, realizowanych za pośrednictwem jego systemów przez firmę niepodlegającą niniejszemu rozporządzeniu zgodnie z ust. 1 i 3.

6. Zgłaszając oznaczenie używane do identyfikacji klientów, zgodnie z wymogami określonymi w ust. 3 i 4, firmy inwestycyjne posługują się identyfikatorem podmiotu prawnego ustanowionym do identyfikacji klientów będących osobami prawnymi.

Do dnia 3 stycznia 2016 r. EUNGiPW opracuje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w celu zapewnienia, by stosowanie identyfikatorów podmiotów prawnych w Unii było zgodne z międzynarodowymi standardami, zwłaszcza tymi ustanowionymi przez Radę Stabilności Finansowej.

7. Zgłoszenia składane są do właściwego organu przez samą firmę inwestycyjną, przez zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy działający w jej imieniu lub przez system obrotu, których systemy zostały wykorzystane do wykonania transakcji, zgodnie z ust. 1, 3 i 9.

Firmy inwestycyjne ponoszą odpowiedzialność za kompletność, zgodność ze stanem faktycznym i terminowe przekazywanie zgłoszeń przedkładanych właściwemu organowi.

W drodze odstępstwa od tego obowiązku, w przypadku gdy firma inwestycyjna zgłasza szczegółowe informacje dotyczące tych transakcji za pośrednictwem zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego działającego w jej imieniu lub za pośrednictwem systemu obrotu, ta firma inwestycyjna nie ponosi odpowiedzialności za niekompletność, brak zgodności ze stanem faktycznym lub nieterminowe przekazanie zgłoszeń przypisanych temu zatwierdzonemu mechanizmowi sprawozdawczemu lub systemowi obrotu. W takich przypadkach i z zastrzeżeniem art. 66 ust. 4 dyrektywy 2014/65/UE odpowiedzialnością za te braki obarcza się dany zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy lub system obrotu.

Firmy inwestycyjne muszą jednak podejmować zasadne kroki w celu sprawdzenia kompletności, zgodności ze stanem faktycznym i terminowości zgłoszeń transakcji przekazywanych w ich imieniu.

Macierzyste państwo członkowskie nakłada na system obrotu wymóg, aby przy dokonywaniu zgłoszeń w imieniu firmy inwestycyjnej stosowane były solidne mechanizmy zabezpieczające, opracowane po to, by gwarantować zabezpieczenie i uwierzytelnianie środków przesyłu informacji, minimalizować ryzyko zniekształcenia danych i nieupoważnionego dostępu oraz zapobiec wyciekaniu informacji, utrzymując w każdym czasie poufność danych. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby system obrotu utrzymywał odpowiednie zasoby oraz posiadał systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie w każdym czasie.

Systemy kojarzenia zleceń lub systemy zgłaszania transakcji, w tym repozytoria transakcji zarejestrowane lub uznane zgodnie z tytułem VI rozporządzenia (UE) nr 648/2012, mogą zostać zatwierdzone przez właściwy organ jako zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy do celów przekazywania zgłoszeń transakcji właściwemu organowi zgodnie z ust. 1, 3 i 9.

W przypadkach gdy transakcje zostały zgłoszone do repozytorium transakcji, zatwierdzonego jako zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz gdy zgłoszenia te zawierają szczegóły wymagane na mocy ust. 1, 3 i 9 i są przez repozytorium transakcji przekazywane właściwemu organowi w terminie określonym w ust. 1, obowiązek nałożony na firmę inwestycyjną na mocy ust. 1 zostaje uznany za wypełniony.

W przypadku wystąpienia błędów i opuszczeń w zgłoszeniach transakcji zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego, firma inwestycyjna lub system obrotu składający zgłoszenie transakcji poprawiają informacje i przedkładają skorygowane zgłoszenia właściwemu organowi.

8. Jeżeli zgodnie z art. 35 ust. 8 dyrektywy 2014/65/UE zgłoszenia przewidziane w niniejszym artykule są przekazywane do właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego, organ ten przekazuje te informacje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej, chyba że właściwe organy macierzystego państwa zdecydują, że nie chcą otrzymywać tych informacji.

9. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) standardy i formaty danych dla informacji zgłaszanych zgodnie z ust. 1 i 3, w tym metody i ustalenia dotyczące zgłaszania transakcji finansowych oraz formę i treść takich zgłoszeń;
- b) kryteria uznawania rynku za rynek właściwy zgodnie z ust. 1;
- c) odniesienia do instrumentów finansowych kupionych lub sprzedanych, ilości, daty i godziny realizacji, ceny transakcyjne, informacje i szczegóły tożsamości klienta, oznaczenie używane do identyfikacji klientów, na rachunek których firma inwestycyjna zrealizowała daną transakcję, oznaczenie używane do identyfikacji osób i algorytmów komputerowych w firmie inwestycyjnej odpowiedzialnych za decyzję inwestycyjną oraz za realizację transakcji, oznaczenie określające stosowne zwolnienie, na mocy którego doszło do obrotu, sposoby identyfikacji odnośnych firm inwestycyjnych, sposób zrealizowania transakcji, pola danych niezbędnych do przetworzenia i analizy zgłoszeń transakcji zgodnie z ust. 3; oraz
- d) oznaczenie umożliwiające identyfikację krótkiej sprzedaży akcji i długu państwowego, o której mowa w ust. 3;
- e) odnośne kategorie instrumentów finansowych, które mają być zgłaszane zgodnie z ust. 2;
- f) warunki, na jakich identyfikatory podmiotów prawnych są opracowywane, przypisywane i ewidencjonowane przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 6, oraz warunki, na jakich te identyfikatory podmiotów prawnych są wykorzystywane przez firmy inwestycyjne do określenia, zgodnie z ust. 3, 4 i 5, oznaczenia używanego do identyfikacji klientów w zgłoszeniach transakcji, które mają obowiązek sporządzić zgodnie z ust. 1;
- g) stosowanie obowiązku zgłaszania transakcji wobec oddziałów firm inwestycyjnych;
- h) określenie, co stanowi transakcję i realizację transakcji na użytek niniejszego artykułu;

i) określenie, kiedy uznaje się, że firma inwestycyjna przekazała zlecenie, na użytek ust. 4.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

10. Do dnia 3 stycznia 2019 r. EUNGiPW przedkłada Komisji sprawozdanie z funkcjonowania niniejszego artykułu, określając swoje powiązania z odnośnymi obowiązkami sprawozdawczymi wynikającymi z rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i stwierdzając również, czy treść i forma zgłoszeń transakcji otrzymywanych i wymienianych między właściwymi organami w kompleksowy sposób umożliwia monitorowanie działalności firm inwestycyjnych zgodnie z art. 24 niniejszego rozporządzenia. Komisja może podjąć kroki w celu zaproponowania zmian, w tym ustalić, aby transakcje były przekazywane jedynie do pojedynczego systemu wskazanego przez EUNGiPW zamiast do właściwych organów. Komisja przekazuje sprawozdanie sporządzone przez EUNGiPW Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 27

Obowiązek dostarczenia danych referencyjnych instrumentu finansowego

1. W odniesieniu do instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem obrotu na MTF lub OTF systemy obrotu dostarczają właściwym organom identyfikacyjne dane referencyjne dla celów zgłaszania transakcji zgodnie z art. 26.

W odniesieniu do pozostałych instrumentów finansowych objętych zakresem art. 26 ust. 2 będących przedmiotem obrotu w systemie każdy podmiot systematycznie internalizujący transakcje dostarcza właściwemu organowi dane referencyjne dotyczące tych instrumentów finansowych.

Identyfikacyjne dane referencyjne są gotowe do dostarczenia właściwemu organowi w ustandaryzowanej formie elektronicznej przed rozpoczęciem obrotu instrumentem finansowym, do którego się odnoszą. Dane referencyjne instrumentu finansowego aktualizuje się za każdym razem, gdy zmieniają się dane dotyczące instrumentu finansowego. Właściwe organy są zobowiązane niezwłocznie przekazywać takie powiadomienia EUNGiPW, który natychmiast publikuje je na swoich stronach internetowych. EUNGiPW udziela właściwym organom dostępu do tych danych referencyjnych.

2. W celu umożliwienia właściwym organom monitorowania, zgodnie z art. 26, działalności firm inwestycyjnych, aby zapewnić ich uczciwe, rzetelne i profesjonalne działanie w sposób służący integralności rynku, EUNGiPW i właściwe organy podejmują niezbędne uzgodnienia mające na celu zapewnienie, aby:

- a) EUNGiPW i właściwe organy faktycznie otrzymywały dane referencyjne instrumentu finansowego zgodnie z ust. 1;
- b) jakość otrzymanych w ten sposób danych była odpowiednia do celów zgłaszania transakcji zgodnie z art. 26;
- c) odnośne właściwe organy rzeczywiście wymieniały między sobą dane referencyjne instrumentu finansowego otrzymane zgodnie z ust. 1.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) standardów i formatów danych dla danych referencyjnych instrumentu finansowego zgodnie z ust. 1, w tym metod i ustaleń dotyczących dostarczania właściwym organom danych i wszelkich ich aktualizacji oraz przekazywania ich EUNGiPW zgodnie z ust. 1, a także formy i treści takich danych;
- b) środków technicznych niezbędnych w związku z ustaleniami, jakie zostaną dokonane pomiędzy EUNGiPW i właściwymi organami zgodnie z ust. 2.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

TYTUŁ V

INSTRUMENTY POCHODNE

Artykuł 28

Obowiązek obrotu na rynkach regulowanych, MTF lub OTF

1. Kontrahenci finansowi określani w art. 2 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz kontrahenci niefinansowi spełniający warunki, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, zawierają transakcje niebędące ani transakcjami wewnątrzgrupowymi określonymi w art. 3 tego rozporządzenia, ani transakcjami objętymi przepisami przejściowymi określonymi w art. 89 tego rozporządzenia z innymi takimi kontrahentami finansowymi lub innymi takimi kontrahentami niefinansowymi spełniającymi warunki, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w zakresie instrumentów pochodnych należących do klasy tych instrumentów, w stosunku do której także ogłoszono obowiązek obrotu zgodnie z procedurą określoną w art. 32 i które figuruje w rejestrze, o którym mowa w art. 34, wyłącznie:

- a) na rynkach regulowanych;
 - b) na MTF;
 - c) na OTF; lub
 - d) w systemach obrotu państw trzecich, pod warunkiem że Komisja przyjęła decyzję zgodnie z ust. 4 oraz pod warunkiem że państwo trzecie zapewnia skuteczny równoważny system uznawania systemów obrotu zatwierdzonych na mocy dyrektywy 2014/65/UE do dopuszczenia do obrotu lub prowadzenia obrotu instrumentami pochodnymi, co do których ogłoszono obowiązek obrotu w tym państwie trzecim na zasadzie braku wyłączości.
2. Obowiązek obrotu stosuje się również do kontrahentów, o których mowa w ust. 1, zawierających transakcje na klasie instrumentów pochodnych, która została uznana za podlegającą obowiązkowi obrotu, z instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w państwach trzecich lub innymi podmiotami mającymi siedzibę w państwach trzecich, które podlegałyby obowiązkowi rozliczania, gdyby miały swoją siedzibę w Unii. Obowiązek obrotu stosuje się także do podmiotów mających siedzibę w państwach trzecich, które podlegałyby obowiązkowi rozliczania, gdyby miały swoją siedzibę w Unii, a które zawierają transakcje na klasie instrumentów pochodnych, która została uznana za podlegającą obowiązkowi obrotu, pod warunkiem że umowa ma bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek na obszarze Unii lub w sytuacji, gdy taki obowiązek jest konieczny lub właściwy w celu uniemożliwienia obchodzenia niniejszego rozporządzenia.

EUNGiPW regularnie monitoruje działalność w zakresie instrumentów pochodnych, które nie zostały uznane za podlegające obowiązkowi obrotu opisanemu w ust. 1, w celu wskazania przypadków, w których określona klasa umów może powodować ryzyko systemowe, oraz uniknięcia arbitrażu regulacyjnego pomiędzy transakcjami w instrumentach pochodnych podlegających obowiązkowi obrotu i transakcjami w instrumentach pochodnych niepodlegających obowiązkowi obrotu.

3. Instrumenty pochodne podlegające obowiązkowi obrotu na mocy ust. 1 mogą zostać dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub być przedmiotem obrotu w dowolnym systemie obrotu, o którym mowa w ust. 1, na zasadzie niedyskryminacji i braku wyłączości.

4. Komisja może, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 51 ust. 2, przyjmować decyzje stwierdzające, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego zapewniają zgodność systemu obrotu zatwierdzonego w tym państwie trzecim z obowiązującymi prawnie wymogami, które są równoważne wymogom dla systemów obrotu, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu, wynikającym z niniejszego rozporządzenia, dyrektywy 2014/65/UE i rozporządzenia (UE) nr 596/2014, oraz które podlegają skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu przepisów w tym państwie trzecim.

Decyzje te są podejmowane wyłącznie w celu określenia, czy dany system obrotu kwalifikuje się do obrotu instrumentami pochodnymi podlegającymi obowiązkowi obrotu.

Ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego są uznawane za ramy o równoważnym skutku, jeżeli spełniają wszystkie spośród następujących warunków:

- a) systemy obrotu w tym państwie trzecim podlegają zatwierdzeniu oraz skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu przepisów prowadzonemu na bieżąco;
- b) systemy obrotu mają jasne i przejrzyste reguły dotyczące dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu w taki sposób, że takie instrumenty finansowe mogą być przedmiotem obrotu w sposób sprawiedliwy, uporządkowany i efektywny, oraz że są swobodnie zbywalne;
- c) emitenci instrumentów finansowych podlegają okresowym i bieżącym wymogom informacyjnym zapewniającym wysoki stopień ochrony inwestorów;
- d) zapewniają przejrzystość i integralność rynku poprzez przepisy służące przeciwdziałaniu nadużyciom na rynku w postaci wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji rynku.

Decyzja Komisji na mocy niniejszego ustępu może ograniczać się do danej kategorii lub kilku kategorii systemów obrotu. W takim przypadku system obrotu w państwie trzecim jest objęty ust. 1 lit. d) wyłącznie wtedy, kiedy mieści się w kategorii objętej decyzją Komisji.

5. Aby zapewnić konsekwentne stosowanie niniejszego artykułu, EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających rodzaje umów, o których mowa w ust. 2, które mają bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek na obszarze Unii, oraz przypadki, w których obowiązek obrotu jest konieczny lub właściwy dla przeciwdziałania obchodzeniu niniejszego rozporządzenia.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Jeżeli jest to możliwe i stosowne, regulacyjne standardy techniczne, o których mowa w niniejszym ustępie, są identyczne z tymi, które przyjęto na mocy art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

Artykuł 29

Obowiązek rozliczania instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu na rynkach regulowanych oraz ramy czasowe akceptowania do rozliczenia

1. Podmiot prowadzący rynek regulowany zapewnia, by wszystkie transakcje w instrumentach pochodnych zawarte na tym rynku regulowanym były rozliczane przez CCP.
2. CCP, systemy obrotu i firmy inwestycyjne, które działają jako członkowie rozliczający zgodnie z art. 2 pkt 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, dysponują skutecznymi systemami, procedurami i mechanizmami w odniesieniu do rozliczanych instrumentów pochodnych, które zapewniają, aby transakcje w rozliczanych instrumentach pochodnych były kierowane i przyjmowane do rozliczenia tak szybko, jak to jest technologicznie możliwe przy użyciu zautomatyzowanych systemów.

W niniejszym ustępie pojęcie „rozliczane instrumenty pochodne” oznacza:

- a) wszystkie instrumenty pochodne, które mają zostać rozliczone zgodnie z obowiązkiem rozliczania na mocy ust. 1 niniejszego artykułu lub zgodnie z obowiązkiem rozliczania na mocy art. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

b) wszystkie instrumenty pochodne, które w myśl innego uzgodnienia właściwych stron mają podlegać rozliczeniu.

3. EUNGiPW opracuje projekty technicznych standardów regulacyjnych w celu określenia minimalnych wymogów dotyczących systemów, procedur i mechanizmów, w tym ram czasowych akceptowania, o których mowa w niniejszym artykule, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia odpowiedniego zarządzania ryzykiem operacyjnym i innymi rodzajami ryzyka.

EUNGiPW jest na stałe upoważniony do dokonywania zmian tych wymogów stosownie do rozwoju standardów rynkowych w tym zakresie.

EUNGiPW przedstawi Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 30

Ustalenia dotyczące rozliczeń pośrednich

1. Ustalenia dotyczące rozliczeń pośrednich w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych są dopuszczalne, pod warunkiem że te ustalenia nie zwiększają ryzyka kontrahenta i że zgodnie z nimi aktywa i pozycje kontrahenta są objęte ochroną mającą równoważny skutek do ochrony, o której mowa w art. 39 i 48 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

2. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających rodzaje ustaleń dotyczących rozliczeń pośrednich, o ile są one przyjęte, które spełniają warunki, o których mowa w ust. 1, zapewniając zgodność z przepisami wprowadzonymi dla instrumentów pochodnych OTC zgodnie z rozdziałem II rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽¹⁾.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 31

Kompresja portfela

1. Realizując usługę kompresji portfela, firmy inwestycyjne i operatorzy rynku nie podlegają obowiązkowi jak najlepszej realizacji zleceń wynikającemu z art. 27 dyrektywy 2014/65/UE, obowiązkowi dotyczącemu przejrzystości wynikającym z art. 8, 10, 18 i 21 niniejszego rozporządzenia ani obowiązkowi wynikającemu z art. 1 ust. 6 dyrektywy 2014/65/UE. Wygaśnięcie lub zastąpienie składowych instrumentów pochodnych w ramach kompresji portfela nie podlega art. 28 niniejszego rozporządzenia.

2. Firmy inwestycyjne i operatorzy rynku realizujący usługę kompresji portfela upubliczniają za pośrednictwem zatwierdzonych podmiotów publikujących wolumeny transakcji, które podlegają kompresji portfela, oraz informacje na temat terminu ich realizacji z zachowaniem terminów określonych w art. 10.

3. Firmy inwestycyjne i operatorzy rynku realizujący usługę kompresji portfela przechowują pełne i zgodne ze stanem faktycznym zapisy dotyczące wszystkich kompresji portfela, które organizują lub w których biorą udział. Te zapisy udostępniane są niezwłocznie na żądanie odpowiedniemu właściwemu organowi lub EUNGiPW.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r., uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

4. Komisja może przyjąć w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 50 środki określające:

- a) elementy kompresji portfela,
- b) informacje publikowane zgodnie z ust. 2,

w taki sposób, aby jak najszerzej wykorzystać wszelkie istniejące wymogi dotyczące przechowywania zapisów, sprawozdawczości lub publikacji.

Artykuł 32

Procedura obowiązku obrotu

1. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) które z klas instrumentów pochodnych uznanych za podlegające obowiązkowi rozliczania zgodnie z art. 5 ust. 2 i 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub ich odnośne podzbiory mają być przedmiotem obrotu w systemach, o których mowa w art. 28 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) datę lub daty wejścia w życie obowiązku obrotu, w tym każde stopniowe wprowadzanie i kategorie kontrahentów, do których obowiązek obrotu ma zastosowanie, jeżeli takie stopniowe wprowadzanie i takie kategorie kontrahentów zostały przewidziane w regulacyjnych standardach technicznych zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia przez Komisję regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

Przed złożeniem projektów regulacyjnych standardów technicznych do przyjęcia przez Komisję EMSA przeprowadzi konsultacje społeczne oraz, gdzie jest to stosowne, może konsultować się z właściwymi organami państw trzecich.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2. Aby obowiązek obrotu wszedł w życie:

- a) klasa instrumentów pochodnych zgodnie z ust. 1 lit. a) lub jej odnośny podzbiór muszą zostać dopuszczone do obrotu lub być przedmiotem obrotu przynajmniej w jednym systemie obrotu, o którym mowa w art. 28 ust. 1; oraz
- b) musi istnieć zainteresowanie strony trzeciej zakupem i sprzedażą tej klasy instrumentów pochodnych lub jej odnośnego podzbioru, wystarczające do tego, by taka klasa instrumentów pochodnych została uznana za posiadającą dostateczną płynność na potrzeby obrotu wyłącznie w systemach, o których mowa w art. 28 ust. 1.

3. Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW uznaje, że klasa instrumentów pochodnych lub ich odnośny podzbiór posiadają dostateczną płynność na podstawie następujących kryteriów:

- a) przeciętna częstotliwość i wielkość transakcji w szerokim zakresie warunków rynkowych, z uwzględnieniem charakteru i cyklu życiowego produktów w danej klasie instrumentów pochodnych;
- b) liczba i rodzaj aktywnych uczestników rynku, w tym stosunek uczestników rynku do produktów/kontraktów w obrocie na rynku danego produktu;

c) przeciętna wielkość spreadów.

Przygotowując te projekty regulacyjnych standardów technicznych, EUNGiPW bierze pod uwagę przewidywane oddziaływanie tego obowiązku obrotu na płynność danej klasy instrumentów pochodnych lub jej odnośnych podzbiorów oraz na działalność gospodarczą użytkowników końcowych niebędących podmiotami finansowymi.

EUNGiPW określa, czy klasa instrumentów pochodnych lub ich odnośny podzbiór posiadają dostateczną płynność jedynie w transakcjach poniżej konkretnej wielkości.

4. Zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 2 i po przeprowadzeniu konsultacji społecznych EUNGiPW z własnej inicjatywy określa klasy instrumentów pochodnych lub poszczególne instrumenty pochodne, które powinny podlegać obowiązkowi obrotu w systemach, o których mowa w art. 28 ust. 1, a dla których żaden CCP nie otrzymał jeszcze zatwierdzenia na mocy art. 14 lub art. 15 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, lub które nie zostały dopuszczone do obrotu i nie są przedmiotem obrotu w systemie, o którym mowa w art. 28 ust. 1, oraz powiadamia o nich Komisję.

Po przekazaniu przez EUNGiPW powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, Komisja może opublikować wezwanie do opracowania wniosków dotyczących obrotu tymi instrumentami pochodnymi w systemach, o których mowa w art. 28 ust. 1.

5. EUNGiPW przedkłada Komisji, zgodnie z ust. 1, projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zmiany, zawieszenia lub odwołania dotychczasowych regulacyjnych standardów technicznych zawsze, gdy zachodzi istotna zmiana w zakresie kryteriów określonych w ust. 2. Przed podjęciem tego kroku EUNGiPW może, gdzie jest to stosowne, konsultować się z właściwymi organami państw trzecich.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria, o których mowa w ust. 2 lit. b).

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 33

Mechanizm zapobiegania dublowaniu się lub sprzeczności zasad

1. EUNGiPW wspiera Komisję w procesie monitorowania i przygotowywania sprawozdań przedkładanych co najmniej corocznie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat stosowania na szczeblu międzynarodowym zasad określonych w art. 28 i 29, w szczególności pod kątem potencjalnego dublowania się lub sprzeczności wymogów dotyczących uczestników rynku, oraz zaleca ewentualne działania.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze stwierdzające, że stosowane przez państwa trzecie rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze:

- a) są równoważne z wymogami wynikającymi z art. 28 i 29;
- b) zapewniają ochronę tajemnicy zawodowej w stopniu równoważnym do przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu;
- c) są skutecznie stosowane i egzekwowane w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń, aby zapewnić skuteczny nadzór nad nimi i ich egzekwowanie w tym państwie trzecim.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 51.

3. Akt wykonawczy dotyczący równoważności, o którym mowa w ust. 2, skutkuje uznaniem, iż kontrahenci zawierający transakcję podlegającą niniejszemu rozporządzeniu wypełnili obowiązek przewidziany w art. 28 i 29, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim i kontrahenci spełniają wymogi prawne, nadzorcze i wykonawcze tego państwa trzeciego.

4. Komisja we współpracy z EUNGiPW monitoruje skuteczne wykonanie wymogów –równoważnych z wymogami ustanowionymi w art. 28 i 29 – przez państwa trzecie, w odniesieniu do których przyjęto akt wykonawczy dotyczący równoważności, oraz regularnie, co najmniej raz do roku, składa sprawozdania na ten temat Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie 30 dni kalendarzowych od przedstawienia sprawozdania i w przypadku, gdy sprawozdanie to ujawnia istotną wadę lub niespójne stosowanie wymogów dotyczących równoważności przez organy państwa trzeciego, Komisja może cofnąć decyzję o uznaniu ram prawnych danego państwa trzeciego za równoważne. W przypadku unieważnienia aktu wykonawczego dotyczącego równoważności transakcje kontrahentów zostają automatycznie ponownie objęte wszystkimi wymogami zawartymi w art. 28 i 29 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 34

Rejestr instrumentów pochodnych podlegających obowiązkowi obrotu

EUNGiPW publikuje i prowadzi na swoich stronach internetowych rejestr określający, w sposób wyczerpujący i jednoznaczny, instrumenty pochodne podlegające obowiązkowi obrotu w systemach, o których mowa w art. 28 ust. 1, systemy, w ramach których zostały one dopuszczone do obrotu lub są przedmiotem obrotu, a także terminy wejścia w życie obowiązku obrotu.

TYTUŁ VI

NIEDYSKRIMINACYJNY DOSTĘP DO ROZLICZEŃ DLA INSTRUMENTÓW FINANSOWYCH

Artykuł 35

Niedyskryminacyjny dostęp do CCP

1. Bez uszczerbku dla art. 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, CCP przyjmuje instrumenty finansowe do rozliczenia w sposób niedyskryminacyjny i przejrzysty, w tym w zakresie wymogów dotyczących zabezpieczania oraz opłat związanych z dostępem, bez względu na system obrotu, w którym zawierana jest transakcja. Ma to w szczególności zapewnić systemowi obrotu prawo do niedyskryminacyjnego traktowania kontraktów zawieranych w tym systemie obrotu pod względem:

- a) wymogów dotyczących zabezpieczania i nettingu ekonomicznie równoważnych kontraktów, w przypadku gdy objęcie takich kontraktów nettingiem likwidacyjnym i innymi procedurami nettingu stosowanymi przez CCP w oparciu o obowiązujące prawo dotyczące niewypłacalności, nie będzie zagrażać sprawnemu i prawidłowemu funkcjonowaniu, bądź ważności lub wykonalności takich procedur; oraz
- b) krzyżowego naliczania zabezpieczeń w odniesieniu do skorelowanych kontraktów rozliczanych przez tego samego CCP w ramach modelu ryzyka zgodnego z art. 41 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

CCP może zażądać, aby system obrotu spełniał ustanowione przez niego wymogi operacyjne i techniczne, w tym wymogi odnoszące się do zarządzania ryzykiem. Wymogu zawartego w niniejszym ustępie nie stosuje się do instrumentów pochodnych, które już podlegają obowiązkowi w zakresie dostępu zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

CCP nie jest związany niniejszym artykułem, jeżeli ma bliskie powiązania z systemem obrotu, który dokonał zgłoszenia na podstawie art. 36 ust. 5.

2. Wniosek o udzielenie systemowi obrotu dostępu do CCP jest składany formalnie do CCP, organu właściwego dla tego CCP oraz organu właściwego dla systemu obrotu. Wniosek określa rodzaje instrumentów finansowych, dla których występuje się o dostęp.

3. CCP udziela systemowi obrotu pisemnej odpowiedzi w terminie trzech miesięcy w przypadku zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego, a w terminie sześciu miesięcy w przypadku giełdowych instrumentów pochodnych, udzielając pozwolenie na dostęp, pod warunkiem że odpowiedni właściwy organ udzielił pozwolenia na dostęp zgodnie z ust. 4, albo odmawiając dostępu. CCP może odmówić dostępu wyłącznie na podstawie warunków określonych w ust. 6 lit. a). W przypadku odmowy dostępu CCP przedstawia w swojej odpowiedzi wyczerpujące uzasadnienie oraz informuje swój właściwy organ na piśmie o tej decyzji. W przypadku gdy system obrotu ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż CCP, dany CCP składa takie powiadomienie i uzasadnienie również we organie właściwym dla systemu obrotu. CCP zapewnia dostęp w terminie trzech miesięcy od udzielenia pozytywnej odpowiedzi na wniosek o udzielenie dostępu.

4. Organ właściwy dla CCP lub dla systemu obrotu udziela pozwolenia systemowi obrotu na dostęp do CCP jedynie w przypadkach, gdy taki dostęp:

- a) nie będzie wymagał uzgodnienia interoperacyjnego w przypadku instrumentów pochodnych, które nie są instrumentami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w rozumieniu art. 2 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012; lub
- b) nie będzie stwarzał zagrożenia dla sprawnego i prawidłowego funkcjonowania rynków, w szczególności z powodu fragmentacji płynności, lub nie będzie wywierał negatywnego wpływu na ryzyko systemowe.

Akapit pierwszy lit. a) nie uniemożliwia udzielenia pozwolenia na dostęp w przypadku, gdy wniosek, o którym mowa w ust. 2, wymaga interoperacyjności, a system obrotu oraz wszyscy CCP będący stronami danego uzgodnienia interoperacyjnego wyrazili na nie zgodę, a ryzyka, na które CCP świadczący usługi rozliczeniowe jest narażony w związku z wzajemnymi pozycjami między CCP, są zabezpieczone u strony trzeciej.

W przypadku gdy potrzeba uzgodnienia interoperacyjnego jest powodem lub jednym z powodów odmownego rozpatrzenia wniosku, system obrotu zawiadomi o tym CCP oraz poinformuje EUNGiPW, a jacy inni CCP mają dostęp do danego systemu obrotu, a EUNGiPW opublikuje tę informację, aby firmy inwestycyjne mogły podjąć decyzję co do skorzystania z przysługujących im praw na mocy art. 37 dyrektywy 2014/65/UE w stosunku do tych CCP, aby ułatwić alternatywne ustalenia dotyczące dostępu.

Jeżeli właściwy organ odmawia pozwolenia na dostęp, wydaje swoją decyzję w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 2, i przedstawia drugiemu właściwemu organowi, CCP oraz systemowi obrotu wyczerpujące uzasadnienie, w tym dowody, na których oparta została decyzja.

5. W zakresie dotyczącym zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego, CCP, który został nowo ustanowiony i posiada zezwolenie jako CCP w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 na dokonywanie rozliczeń udzielone na podstawie art. 17 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 albo jest uznany na podstawie art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, albo posiada zezwolenie wydane w ramach istniejącego wcześniej krajowego systemu zezwoleń, przez okres krótszy niż trzy lata według stanu na dzień 2 lipca 2014 r., może przed dniem 3 stycznia 2017 r. zwrócić się do swojego właściwego organu o zgodę na skorzystanie z rozwiązań przejściowych. Właściwy organ może zdecydować, że niniejszy artykuł nie ma zastosowania do danego CCP w odniesieniu do zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego przez okres przejściowy do dnia 3 lipca 2019 r.

W przypadku zatwierdzenia takiego okresu przejściowego CCP nie może w okresie jego obowiązywania korzystać z praw dostępu na podstawie art. 36 lub niniejszego artykułu w odniesieniu do zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego. Właściwy organ powiadamia członków kolegium organów właściwych dla danego CCP oraz EUNGiPW o zatwierdzeniu takiego okresu przejściowego. EUNGiPW publikuje wykaz wszystkich otrzymanych powiadomień.

Jeżeli CCP, w stosunku do którego zatwierdzono rozwiązanie przejściowe na podstawie niniejszego ustępu, ma bliskie powiązania z jednym lub kilkoma systemami obrotu, te systemy obrotu w czasie obowiązywania rozwiązania przejściowego nie mogą korzystać z praw dostępu na mocy art. 36 lub niniejszego artykułu w odniesieniu do zbywalnych papierów wartościowych oraz instrumentów rynku pieniężnego.

CCP, któremu udzielono zezwolenia w okresie trzech lat przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, i który powstał w wyniku połączenia lub przejęcia z udziałem co najmniej jednego CCP, któremu udzielono zezwolenia przed tym okresem, nie może zwracać się o zgodę na rozwiązania przejściowe na podstawie niniejszego ustępu.

6. EUNGiPW opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:
- a) szczegółowe warunki, pod jakimi CCP może odmówić dostępu, w tym przewidywany wolumen transakcji, liczbę i typ użytkowników, rozwiązania w zakresie zarządzania ryzykiem i złożonością operacyjną lub inne czynniki stwarzające znaczne nadmierne ryzyko.
 - b) warunki, pod jakimi CCP musi udzielić pozwolenia na dostęp, w tym poufność przekazywanych informacji dotyczących instrumentów finansowych w fazie rozwoju, niedyskryminacyjne i przejrzyste warunki dotyczące opłat z tytułu rozliczeń, wymogów w zakresie zabezpieczeń oraz wymogów operacyjnych w zakresie uzupełniania zabezpieczenia;
 - c) warunki, pod jakimi udzielenie dostępu stworzy zagrożenie dla sprawnego i prawidłowego funkcjonowania rynków lub wywierałoby negatywny wpływ na ryzyko systemowe;
 - d) procedurę dokonywania powiadomień, o których mowa w ust. 5;
 - e) warunki niedyskryminacyjnego traktowania, jeśli chodzi o sposób, w jaki kontrakty będące przedmiotem obrotu w danym systemie obrotu są traktowane pod względem wymogów dotyczących zabezpieczenia, nettingu ekonomicznie równoważnych kontraktów oraz krzyżowego naliczania zabezpieczeń ze skorelowanymi kontraktami rozliczanymi przez tego samego CCP.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 36

Niedyskryminacyjny dostęp do systemu obrotu

1. Bez uszczerbku dla art. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 system obrotu zapewnia strumień danych o transakcjach na niedyskryminacyjnych i przejrzystych zasadach, w tym w zakresie opłat związanych z dostępem, na wniosek dowolnego CCP zatwierdzonego lub uznanego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012, który zamierza rozliczać transakcje w instrumentach finansowych zawierane w tym systemie obrotu. Wymogu tego nie stosuje się do instrumentów pochodnych, które już podlegają obowiązkowi w zakresie dostępu na podstawie art. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

System obrotu nie jest związany niniejszym artykułem, jeżeli ma bliskie powiązania z CCP, który dokonał powiadomienia, że skorzysta z rozwiązań przejściowych na mocy art. 35 ust. 5.

2. Wniosek o uzyskanie przez CCP dostępu do systemu obrotu jest składany formalnie w danym systemie obrotu, w odpowiednim organie właściwym dla tego systemu obrotu oraz w organie właściwym dla danego CCP.

3. System obrotu udziela CCP pisemnej odpowiedzi w terminie trzech miesięcy w przypadku zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego, a w terminie sześciu miesięcy w przypadku giełdowych instrumentów pochodnych, udzielając pozwolenia na dostęp, pod warunkiem że odpowiedni właściwy organ udzielił pozwolenia na dostęp zgodnie z ust. 4, albo odmawiając dostępu. System obrotu może odmówić dostępu wyłącznie na podstawie warunków określonych w ust. 6 lit. a). W przypadku odmowy dostępu system obrotu przedstawia w swojej odpowiedzi wyczerpujące uzasadnienie i informuje swój właściwy organ na piśmie o tej decyzji. W przypadku gdy CCP ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż system obrotu, dany system obrotu składa takie powiadomienie i uzasadnienie również w organie właściwym dla CCP. System obrotu zapewnia dostęp w terminie trzech miesięcy od udzielenia pozytywnej odpowiedzi na wniosek o udzielenie dostępu.

4. Organ właściwy dla systemu obrotu lub organ właściwy dla CCP udziela CCP pozwolenia na dostęp do systemu obrotu jedynie w przypadkach, gdy taki dostęp:

- a) nie będzie wymagał uzgodnienia interoperacyjnego w przypadku instrumentów pochodnych, które nie są instrumentami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w rozumieniu art. 2 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012; lub
- b) nie będzie stwarzał zagrożenia dla sprawnego i prawidłowego funkcjonowania rynków, w szczególności z powodu fragmentacji płynności, a system obrotu zastosował odpowiednie mechanizmy zapobiegające takiej fragmentacji, lub nie będzie wywierał negatywnego wpływu na ryzyko systemowe.

Akapit pierwszy lit. a) nie uniemożliwia udzielenia pozwolenia na dostęp w przypadku, gdy wniosek, o którym mowa w ust. 2, wymaga interoperacyjności, a system obrotu oraz wszyscy CCP będący stronami danego uzgodnienia interoperacyjnego wyrazili na nie zgodę, a ryzyka, na które CCP świadczący usługi rozliczeniowe jest narażony w związku z wzajemnymi pozycjami między CCP, są zabezpieczone u strony trzeciej.

W przypadku gdy potrzeba uzgodnienia interoperacyjnego jest przyczyną lub jedną z przyczyn odmownego rozpatrzenia wniosku, system obrotu zawiadomi o tym CCP oraz poinformuje EUNGiPW, a jacy inni CCP mają dostęp do danego systemu obrotu, a EUNGiPW opublikuje tę informację, aby firmy inwestycyjne mogły podjąć decyzję co do skorzystania z przysługujących im praw na mocy art. 37 dyrektywy 2014/65/UE w stosunku do tych CCP, aby ułatwić alternatywne ustalenia dotyczące dostępu.

Jeżeli właściwy organ odmawia pozwolenia na dostęp, wydaje swoją decyzję w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 2, i przedstawia drugiemu właściwemu organowi, systemowi obrotu oraz CCP wyczerpujące uzasadnienie, w tym dowody, na których oparta została decyzja.

5. W zakresie dotyczącym giełdowych instrumentów pochodnych, system obrotu, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rozpoczęcie stosowania niniejszego rozporządzenia znajduje się poniżej stosownego progu, może przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia powiadomić EUNGiPW i swój właściwy organ, że przez okres trzydziestu miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia nie chce być związany niniejszym artykułem w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych włączonych do tego progu. System obrotu, który utrzymuje się poniżej stosownego progu w każdym roku tego trzydziestomiesięcznego okresu – lub w kolejnych takich okresach – może na koniec danego okresu powiadomić EUNGiPW i swój właściwy organ, że przez okres kolejnych trzydziestu miesięcy nadal nie chce być związany niniejszym artykułem. W przypadku dokonania takiego powiadomienia system obrotu nie może w czasie korzystania z opcji opt-out korzystać z praw dostępu na mocy art. 35 lub niniejszego artykułu w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych włączonych do stosownego progu. EUNGiPW publikuje wykaz wszystkich otrzymanych powiadomień.

Stosownym progiem dla opcji opt-out jest roczna referencyjna kwota obrotu w wysokości 1 000 000 milionów EUR. Kwota referencyjna jest liczona pojedynczo i obejmuje wszystkie transakcje na giełdowych instrumentach pochodnych zawarte zgodnie z regulaminem systemu obrotu.

Jeżeli system obrotu jest częścią grupy, w ramach której istnieją bliskie powiązania, próg jest obliczany poprzez zsumowanie rocznej referencyjnej kwoty obrotu wszystkich systemów obrotu, należących do tej grupy, które mają siedzibę w Unii.

Jeżeli system obrotu, który dokonał powiadomienia na mocy niniejszego ustępu ma bliskie powiązania z jednym lub kilkoma CCP, ci CCP w czasie korzystania z opcji opt-out nie korzystają z praw dostępu na mocy art. 35 lub niniejszego artykułu w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych włączonych do stosownego progu.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) szczegółowe warunki, pod jakimi system obrotu może odmówić dostępu, w tym warunki sformułowane w oparciu o przewidywany wolumen transakcji, liczbę użytkowników, rozwiązania w zakresie zarządzania ryzykiem i złożonością operacyjną lub inne czynniki stwarzające znaczne nadmierne ryzyko;

- b) warunki, pod jakimi zostaje udzielony dostęp, w tym poufność przekazywanych informacji w odniesieniu do instrumentów finansowych w fazie rozwoju oraz niedyskryminacyjne i przejrzyste warunki dotyczące opłat z tytułu dostępu;
- c) warunki, pod jakimi udzielenie dostępu stworzy zagrożenie dla sprawnego i prawidłowego funkcjonowania rynków lub wywierałoby negatywny wpływ na ryzyko systemowe;
- d) procedurę dokonywania powiadomień, o których mowa w ust. 5, w tym dalsze szczegóły dotyczące obliczania kwoty referencyjnej i metodę, przy użyciu której EUNGIPW może zweryfikować wyliczenia wolumenów i zatwierdzić korzystanie z opcji opt-out.

EUNGIPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 37

Niedyskryminacyjny dostęp do wskaźników oraz obowiązek ich udostępniania na prawach licencji

1. Jeżeli wartość instrumentu finansowego jest obliczana w odniesieniu do wskaźnika, osoba posiadająca prawa do tego wskaźnika zapewnia jednemu lub większej liczbie CCP oraz systemom obrotu, na potrzeby prowadzenia obrotu i rozliczeń, niedyskryminacyjny dostęp do:

- a) odnośnych strumieni cen i strumieni danych oraz informacji o składzie, metodologii i kształtowaniu ceny danego wskaźnika na potrzeby rozliczeń i obrotu; oraz
- b) licencji.

Licencja obejmująca dostęp do informacji jest udzielana na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku przez CCP lub system obrotu.

Dostęp jest udzielany po rozsądnej cenie rynkowej z uwzględnieniem ceny, po której udziela się dostępu do wskaźnika lub udostępnia się – na równoważnych warunkach – prawa własności intelektualnej na prawach licencji innemu CCP, systemom obrotu lub dowolnym osobom powiązanych, na potrzeby rozliczeń i obrotu. Różne ceny mogą być stosowane w odniesieniu do różnych CCP, systemów obrotu lub dowolnych osób powiązanych tylko wtedy, gdy jest to obiektywnie uzasadnione z uwagi na uzasadnione powody handlowe, takie jak ilość, zakres lub pole eksploatacjiżądanego dostępu.

2. W przypadku gdy po dniu 3 stycznia 2017 r. opracowany zostanie nowy wskaźnik, obowiązek udostępnienia go na prawach licencji rozpoczyna się nie później niż 30 miesięcy po rozpoczęciu obrotu lub dopuszczeniu do obrotu instrumentu finansowego, który odnosi się do tego wskaźnika. Jeżeli osoba posiadająca prawa własności do nowego wskaźnika jest właścicielem istniejącego wskaźnika, wykazuje ona, że w porównaniu z wszelkimi takimi istniejącymi wskaźnikami nowy wskaźnik spełnia łącznie następujące kryteria:

- a) nowy wskaźnik nie jest zwykłą kopią lub adaptacją jakiegokolwiek istniejącego wskaźnika, a metodologia, w tym dane bazowe, nowego wskaźnika są znacząco różne od wszelkich takich istniejących wskaźników; oraz
- b) nowy wskaźnik nie zastępuje takich istniejących wskaźników.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla stosowania reguł konkurencji, a w szczególności art. 101 i 102 TFUE.

3. Żaden CCP, system obrotu ani jednostka powiązana nie mogą zawrzeć umowy z żadnym dostawcą wskaźnika, której skutkiem byłoby:

- a) uniemożliwienie innemu CCP lub systemowi obrotu uzyskania dostępu do takich informacji lub praw, o których mowa w ust. 1; lub
- b) uniemożliwienie innemu CCP lub systemowi obrotu uzyskania dostępu do licencji, o której mowa w ust. 1.

4. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) informacje, które poprzez licencję mają być udostępniane zgodnie z ust. 1 lit. a) w celu wykorzystania jedynie przez CCP lub system obrotu;
- b) inne warunki, na jakich udziela się dostępu, w tym poufność przekazywanych informacji;
- c) standardy określające, w jaki sposób można udowodnić, że wskaźnik jest nowy zgodnie z ust. 2 lit. a) i b).

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 38

Dostęp CCP i systemów obrotu z państw trzecich

1. System obrotu mający siedzibę w państwie trzecim może złożyć wniosek o uzyskanie dostępu do CCP mającego siedzibę w Unii wyłącznie wtedy, gdy Komisja przyjmie decyzję zgodnie z art. 28 ust. 4 w odniesieniu do tego państwa trzeciego. CCP mający siedzibę w państwie trzecim może złożyć wniosek o uzyskanie dostępu do systemu obrotu w Unii pod warunkiem że dany CCP został uznany na mocy art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 CCP i systemy obrotu mające siedzibę w państwach trzecich mogą uzyskać zezwolenie na korzystanie z praw dostępu określonych w art. 35 i 36 tylko pod warunkiem że Komisja przyjmie decyzję zgodnie z ust. 3 stanowiącą, że ramy prawne i nadzorcze tego państwa trzeciego uznano za zapewniające skuteczny równoważny system pozwalający CCP i systemom obrotu zatwierdzonym na podstawie przepisów innych państw na dostęp do CCP i systemów obrotu mających siedzibę w tym państwie trzecim.

2. CCP i systemy obrotu mające siedzibę w państwach trzecich mogą ubiegać się o licencję i prawa dostępu zgodnie z art. 37 tylko pod warunkiem że Komisja przyjmie decyzję zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu stanowiącą, że ramy prawne i nadzorcze tego państwa trzeciego uznano za zapewniające skuteczny równoważny system, w którym CCP i systemom obrotu zatwierdzonym w jurysdykcjach innych państw pozwala się na dostęp na uczciwych, racjonalnych i niedyskryminacyjnych zasadach do:

- a) odnośnych strumieni cen i strumieni danych oraz informacji o składzie, metodologii i kształtowaniu cen wskaźników na potrzeby rozliczeń i obrotu; oraz
- b) licencji,

od osób posiadających prawa własności do wskaźników, mających siedzibę w tym państwie trzecim.

3. Komisja może przyjmować decyzje zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 51, stwierdzające, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego zapewniają przestrzeganie przez system obrotu i CCP zatwierdzone w tym państwie trzecim prawnie wiążących wymogów równoważnych z wymogami, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu i które podlegają skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu w tym państwie trzecim.

Ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego są uznawane za równoważne, jeżeli spełniają one wszystkie spośród następujących warunków:

- a) systemy obrotu w tym państwie trzecim podlegają zatwierdzeniu oraz skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu przepisów prowadzonemu na bieżąco;
- b) zapewniają skuteczny równoważny system pozwalający CCP i systemom obrotu zatwierdzonym na podstawie przepisów innych państw na dostęp do CCP i systemów obrotu mających siedzibę w tym państwie trzecim;
- c) ramy prawne i nadzorcze tego państwa trzeciego zapewniają skuteczny równoważny system, w którym CCP i systemom obrotu zatwierdzonym w jurysdykcjach innych państw zezwala się na dostęp na uczciwych, racjonalnych i niedyskryminacyjnych zasadach do:
 - (i) odnośnych strumieni cen i strumieni danych oraz informacji o składzie, metodologii i kształtowaniu cen wskaźników na potrzeby rozliczeń i obrotu; oraz
 - (ii) licencji,

od osób posiadających prawa własności do wskaźników, mających siedzibę w tym państwie trzecim.

TYTUŁ VII

ŚRODKI NADZORCZE W ZAKRESIE INTERWENCJI PRODUKTOWEJ I POZYCJI

ROZDZIAŁ 1

Monitorowanie produktu i interwencja produktowa

Artykuł 39

Monitorowanie rynku

1. Zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 EUNGiPW monitoruje rynek instrumentów finansowych, które są wprowadzane do obrotu, dystrybuowane lub sprzedawane w Unii.
2. Zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB monitoruje rynek lokat strukturyzowanych, które są wprowadzane do obrotu, dystrybuowane lub sprzedawane w Unii.
3. Właściwe organy monitorują rynek instrumentów finansowych i lokat strukturyzowanych, które są wprowadzane do obrotu, dystrybuowane i sprzedawane w ich państwach członkowskich lub z ich terytorium.

Artykuł 40

Uprawnienia EUNGiPW do tymczasowej interwencji

1. Zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, EUNGiPW może, jeżeli warunki, o których mowa w ust. 2 i 3, zostały spełnione, tymczasowo zakazać lub wprowadzić ograniczenia w Unii w zakresie:
 - a) wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży określonych instrumentów finansowych lub instrumentów finansowych o pewnych określonych cechach; lub

b) rodzaju działalności lub praktyki finansowej.

Zakaz lub ograniczenie może mieć zastosowanie w okolicznościach określonych przez EUNGiPW bądź z zastrzeżeniem wyjątków określonych przez EUNGiPW.

2. EUNGiPW podejmuje decyzję na mocy ust. 1 wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wszystkie spośród następujących warunków:

- a) proponowane działanie dotyczy istotnych problemów w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub towarowych lub dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub części tego systemu;
- b) wymogi regulacyjne w ramach prawa Unii, które mają zastosowanie do odnośnego instrumentu finansowego lub działalności, nie przeciwdziałają temu zagrożeniu;
- c) właściwy organ lub właściwe organy nie podjęły działań w celu przeciwdziałania zagrożeniu lub podjęte działania w niewystarczającym stopniu przeciwdziałają zagrożeniu.

Jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w akapicie pierwszym, przed wprowadzeniem do obrotu, dystrybucją lub sprzedażą klientom instrumentu finansowego EUNGiPW może zapobiegawczo nałożyć zakaz lub ograniczenie, o którym mowa w ust. 1.

3. Podejmując działanie na mocy niniejszego artykułu, EUNGiPW zapewnia, by działanie to:

- a) nie miało niekorzystnego wpływu na efektywność rynków finansowych ani na inwestorów, który to wpływ byłby niewspółmierny do korzyści płynących z tego działania;
- b) nie stwarzało ryzyka arbitrażu regulacyjnego, oraz
- c) zostało podjęte po konsultacji z organami publicznymi właściwymi dla nadzoru, administracji i regulacji rynków fizycznych produktów rolnych na mocy rozporządzenia 1234/2007/WE, w przypadku gdy dany środek związany jest z instrumentami pochodnymi na towarach rolnych.

Jeżeli właściwy organ lub właściwe organy przyjęły środek, o którym mowa w art. 42, EUNGiPW może przyjąć dowolne spośród środków, o których mowa w ust. 1, bez wydawania opinii, o której mowa w art. 43.

4. Przed podjęciem decyzji o podjęciu działania na mocy niniejszego artykułu EUNGiPW powiadamia właściwe organy o proponowanym działaniu.

5. EUNGiPW publikuje na swoich stronach internetowych komunikat o każdej decyzji dotyczącej podjęcia działania na mocy niniejszego artykułu. Komunikat ten zawiera informacje dotyczące zakazu lub ograniczenia oraz określa okres liczony od publikacji komunikatu, po upływie którego środki wchodzi w życie. Zakaz lub ograniczenie mają zastosowanie tylko do działań podejmowanych po wejściu w życie tych środków.

6. EUNGiPW dokonuje przeglądu zakazu lub ograniczenia nałożonego zgodnie z ust. 1 w odpowiednich odstępach czasu, a w każdym razie przynajmniej co trzy miesiące. Zakaz lub ograniczenie, które nie zostały przedłużone po okresie trzech miesięcy, wygasają.

7. Działanie podjęte przez EUNGiPW na mocy niniejszego artykułu ma charakter nadrzędny wobec wcześniejszych działań podjętych przez właściwy organ.

8. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50, określające kryteria i czynniki, które mają być uwzględniane przez EUNGiPW przy ustalaniu, kiedy występuje istotny problem w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub towarowych lub dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub części tego systemu, o którym mowa w ust. 2 lit. a).

Te kryteria i czynniki obejmują:

- a) stopień złożoności danego instrumentu finansowego oraz związek z rodzajem klienta, któremu jest on oferowany i sprzedawany;
- b) wielkość lub wartość nominalną emisji instrumentów finansowych;
- c) stopień innowacyjności danego instrumentu finansowego, działalności lub praktyki;
- d) dźwignię, jaką daje instrument finansowy lub dana praktyka.

Artykuł 41

Uprawnienia EUNB do tymczasowej interwencji

1. Zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, EUNB może, jeżeli warunki, o których mowa w ust. 2 i 3, zostały spełnione, tymczasowo zakazać lub wprowadzić ograniczenia w Unii w zakresie:

- a) wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży określonych lokat strukturyzowanych lub lokat strukturyzowanych o pewnych określonych cechach; lub
- b) rodzaju działalności lub praktyki finansowej.

Zakaz lub ograniczenie może mieć zastosowanie w okolicznościach określonych przez EUNB bądź z zastrzeżeniem określonych przezeń wyjątków.

2. EUNB podejmuje decyzję na mocy ust. 1 tylko wówczas, gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) proponowane działanie dotyczy istotnego problemu w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub jego części;
- b) wymogi regulacyjne na mocy prawa Unii, które mają zastosowanie do odpowiedniej lokaty strukturyzowanej lub działalności, nie przeciwdziałają temu zagrożeniu;
- c) właściwy organ lub właściwe organy nie podjęły działań w celu przeciwdziałania zagrożeniu lub podjęte działania w niewystarczającym stopniu przeciwdziałają zagrożeniu.

Jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w akapicie pierwszym, przed wprowadzeniem do obrotu, dystrybucją lub sprzedażą klientom lokaty strukturyzowanej EUNB może zapobiegawczo nałożyć zakaz lub ograniczenie, o którym mowa w ust. 1.

3. Podejmując działania, o których mowa w niniejszym artykule, EUNB zapewnia, aby działanie to:

- a) nie miało niekorzystnego wpływu na efektywność rynków finansowych ani na inwestorów, który to wpływ byłby niewspółmierny do korzyści płynących z tego działania; oraz

b) nie stwarzało ryzyka arbitrażu regulacyjnego.

Jeżeli właściwy organ lub właściwe organy przyjęły środek, o którym mowa w art. 42, EUNB może przyjąć dowolne spośród środków, o których mowa w ust. 1, bez wydawania opinii, o której mowa w art. 43.

4. Przed podjęciem decyzji o podjęciu działania na mocy niniejszego artykułu EUNB powiadamia właściwe organy o proponowanym działaniu.

5. EUNB publikuje na swoich stronach internetowych komunikat o każdej decyzji dotyczącej podjęcia działania na mocy niniejszego artykułu. Komunikat ten zawiera informacje dotyczące zakazu lub ograniczenia oraz określa okres liczony od publikacji komunikatu, po upływie którego środki wchodzi w życie. Zakaz lub ograniczenie mają zastosowanie tylko do działań podejmowanych po wejściu w życie tych środków.

6. EUNB dokonują przeglądu zakazu lub ograniczenia nałożonego zgodnie z ust. 1 w odpowiednich odstępach czasu, a w każdym razie przynajmniej co trzy miesiące. Zakaz lub ograniczenie, które nie zostały przedłużone po okresie trzech miesięcy, wygasają.

7. Działanie podjęte przez EUNB na mocy niniejszego artykułu ma charakter nadrzędny wobec wcześniejszych działań podjętych przez właściwy organ.

8. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50, określające kryteria i czynniki, które mają być uwzględniane przez EUNB przy ustalaniu, kiedy występuje istotny problem w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych oraz dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub części tego systemu, o którym mowa w ust. 2 lit. a).

Te kryteria i czynniki obejmują:

- a) stopień złożoności danej lokaty strukturyzowanej oraz związek z rodzajem klienta, któremu jest ona oferowana i sprzedawana;
- b) wielkość lub wartość nominalną emisji lokat strukturyzowanych;
- c) stopień innowacyjności danej lokaty strukturyzowanej, działalności lub praktyki;
- d) dźwignię, jaką daje lokata strukturyzowana lub dana praktyka.

Artykuł 42

Interwencja produktowa właściwych organów

1. Właściwy organ może wprowadzić w państwie członkowskim lub z państwa członkowskiego zakaz lub ograniczenie dotyczące:

- a) wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży określonych instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych bądź instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych o pewnych określonych cechach; lub
- b) rodzaju działalności lub praktyki finansowej.

2. Właściwy organ może podjąć działania, o których mowa w ust. 1, jeżeli na podstawie uzasadnionych argumentów uzyska pewność, że:

- a) albo
- (i) instrument finansowy, lokata strukturyzowana lub działalność bądź praktyka powodują poważne obawy dotyczące ochrony inwestorów lub stwarzają zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub towarowych lub dla stabilności całego systemu finansowego lub części tego systemu w co najmniej jednym państwie członkowskim; albo
 - (ii) instrument pochodny ma negatywny wpływ na mechanizm kształtowania cen na rynku bazowym;
- b) istniejące wymogi regulacyjne w prawie Unii, które mają zastosowanie do instrumentu finansowego, lokaty strukturyzowanej lub działalności lub praktyki, w niewystarczającym stopniu przeciwdziałają zagrożeniom, o których mowa w lit. a), a problem nie zostanie lepiej rozwiązany dzięki lepszemu nadzorowi lub egzekwowaniu istniejących wymogów;
- c) działanie jest proporcjonalne, biorąc pod uwagę charakter zidentyfikowanych zagrożeń, poziom wiedzy zainteresowanych inwestorów lub uczestników rynku oraz prawdopodobny skutek działania dla inwestorów i uczestników rynku, którzy mogą posiadać lub wykorzystywać dany instrument finansowy, lokata strukturyzowana lub działalność lub praktykę lub odnosić z nich korzyści;
- d) właściwy organ przeprowadził należyte konsultacje z właściwymi organami w innych państwach członkowskich, na które dane działanie może wywrzeć znaczący wpływ;
- e) działanie nie ma skutku dyskryminującego w odniesieniu do usług świadczonych lub działalności prowadzonej z innego państwa członkowskiego; oraz
- f) przeprowadził należyte konsultacje z organami publicznymi właściwymi dla nadzoru, administracji i regulacji rynków fizycznych produktów rolnych na mocy rozporządzenia 1234/2007/WE, w przypadku gdy instrument finansowy, działalność lub praktyka stwarzają poważne zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynku fizycznych produktów rolnych.

Jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwy organ może zapobiegawczo nałożyć zakaz lub ograniczenie, o którym mowa w ust. 1, przed wprowadzeniem do obrotu, dystrybucją lub sprzedażą klientom instrumentu finansowego lub lokaty strukturyzowanej.

Zakaz lub ograniczenie mogą mieć zastosowanie w okolicznościach określonych przez właściwy organ bądź z zastrzeżeniem wyjątków określonych przez właściwy organ.

3. Właściwy organ nie nakłada zakazu lub ograniczenia na mocy niniejszego artykułu, chyba że najpóźniej na jeden miesiąc przed planowanym momentem wejścia tego środka w życie przekaze pisemnie lub w inny uzgodniony przez organy sposób do wszystkich pozostałych właściwych organów oraz do EUNGiPW szczegółowe informacje dotyczące:

- a) instrumentu finansowego lub działalności bądź praktyki, do której odnosi się planowane działanie;
- b) dokładnego charakteru planowanego zakazu lub ograniczenia oraz planowanego momentu jego wejścia w życie; oraz
- c) dowodów, na których oparł swoją decyzję oraz na podstawie których uzyskał pewność, że spełniony jest każdy z warunków określonych w ust. 2.

4. W wyjątkowych przypadkach, kiedy właściwy organ uznaje, że konieczne jest podjęcie pilnych działań na mocy niniejszego artykułu, aby zapobiec szkodom, jakie mogą wyniknąć z instrumentów finansowych, lokat strukturyzowanych, praktyk lub działań, o których mowa w ust. 1, właściwy organ może podjąć tymczasowe działania z wyprzedzeniem nie krótszym – przed planowanym momentem wejścia danego środka w życie – niż 24 godziny od pisemnego powiadomienia wszystkich innych właściwych organów i EUNGiPW, lub w przypadku lokat strukturyzowanych – EUNB, pod warunkiem że spełnione są wszystkie kryteria niniejszego artykułu oraz, dodatkowo, jednoznacznie stwierdzono, że termin jednomiesięczny nie umożliwiłby odpowiedniej reakcji na dany problem lub dane zagrożenie. Właściwy organ nie podejmuje działań tymczasowych przez okres dłuższy niż trzy miesiące.

5. Właściwy organ publikuje na swoich stronach internetowych komunikat o każdej decyzji dotyczącej nałożenia zakazu lub ograniczenia, o którym mowa w ust. 1. Komunikat zawiera szczegóły zakazu lub ograniczenia, okres liczony od publikacji komunikatu, po upływie którego środki wchodzi w życie, a także dowody, na podstawie których organ uzyskał pewność, że spełniony jest każdy z warunków, o których mowa w ust. 2. Zakaz lub ograniczenie mają zastosowanie tylko do działań podejmowanych po opublikowaniu komunikatu.

6. Właściwy organ cofa zakaz lub ograniczenie, jeżeli warunki, o których mowa w ust. 2, nie mają już dłużej zastosowania.

7. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 50, określające kryteria i czynniki, które mają być uwzględniane przez właściwe organy przy ustalaniu, kiedy występuje istotny problem w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub towarowych lub dla stabilności systemu finansowego w co najmniej jednym państwie członkowskim, o czym mowa w ust. 2 lit. a).

Te kryteria i czynniki obejmują:

- a) stopień złożoności danego instrumentu finansowego lub lokaty strukturyzowanej oraz związek z rodzajem klienta, któremu jest ona oferowana i sprzedawana;
- b) stopień innowacyjności danego instrumentu finansowego lub lokaty strukturyzowanej, działalności lub praktyki;
- c) dźwignię, jaką stosuje dany instrument finansowy lub lokata strukturyzowana lub jaką daje dana praktyka;
- d) w odniesieniu do prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub towarowych – wielkość lub wartość referencyjną emisji instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych.

Artykuł 43

Działania koordynujące prowadzone przez EUNGiPW lub EUNB

1. EUNGiPW lub, w przypadku lokat strukturyzowanych, EUNB odgrywają rolę mediatora i koordynatora w odniesieniu do działań podejmowanych przez właściwe organy zgodnie z art. 42. W szczególności EUNGiPW lub, w przypadku lokat strukturyzowanych, EUNB zapewniają, aby działania podejmowane przez właściwy organ były uzasadnione i proporcjonalne oraz aby właściwe organy przyjmowały spójne podejście tam, gdzie jest to stosowne.

2. Po otrzymaniu, zgodnie z art. 42, powiadomienia o dowolnym działaniu, które ma zostać podjęte na mocy tego artykułu, EUNGiPW lub, w przypadku lokat strukturyzowanych, EUNB wydają opinię, w kwestii, czy zakaz lub ograniczenie jest uzasadnione i proporcjonalne. Jeżeli EUNGiPW lub, w przypadku lokat strukturyzowanych, EUNB uznają, że dla przeciwdziałania zagrożeniu konieczne jest podjęcie środka przez inne właściwe organy, stwierdzają to w swojej opinii. Opinia jest publikowana na stronach internetowych EUNGiPW lub, w przypadku lokat strukturyzowanych, EUNB.

3. Jeżeli właściwy organ planuje podjąć lub podejmuje działanie wbrew opinii przyjętej przez EUNGiPW lub, w przypadku lokat strukturyzowanych, EUNB, o której mowa w ust. 2, lub jeżeli odmawia podjęcia działania wbrew tej opinii, niezwłocznie publikuje na swoich stronach internetowych komunikat wyczerpująco wyjaśniający przyczyny takiego postępowania.

ROZDZIAŁ 2

Pozycje

Artykuł 44

Działania koordynujące prowadzone przez EUNGiPW w zakresie krajowych środków zarządzania pozycjami i limitów pozycji

1. EUNGiPW odgrywa rolę mediatora i koordynatora w odniesieniu do środków podejmowanych przez właściwe organy zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. o) oraz p) dyrektywy 2014/65/UE. W szczególności EUNGiPW zapewnia, aby właściwe organy przyjmowały spójne podejście w odniesieniu do momentu wykonywania tych uprawnień, charakteru i zakresu nakładanych środków oraz czasu trwania środków i działań następczych.

2. Po otrzymaniu powiadomienia o dowolnym środku przewidzianym w art. 79 ust. 5 dyrektywy 2014/65/UE EUNGiPW odnotowuje środek oraz przyczyny jego nałożenia. W odniesieniu do środków przewidzianych w art. 69 ust. 1 lit. o) lub p) dyrektywy 2014/65/UE, EUNGiPW prowadzi i publikuje na swoich stronach internetowych bazę danych ze streszczeniami obowiązujących środków, wraz z informacjami na temat osoby, których dotyczą, stosownych instrumentów finansowych, wszelkich ograniczeń ilościowych pozycji, jakie dane osoby mogą posiadać w każdym momencie, wszelkich zwolnień udzielonych zgodnie z art. 57 dyrektywy 2014/65/UE, a także odpowiednim uzasadnieniem.

Artykuł 45

Uprawnienia EUNGiPW w zakresie zarządzania pozycjami

1. Zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w przypadku gdy spełnione są oba warunki określone w ust. 2, EUNGiPW podejmuje jeden z następujących środków lub większą ich liczbę:

- a) zażądanie od dowolnej osoby wszystkich istotnych informacji dotyczących wielkości i celu pozycji lub ekspozycji związanej z instrumentem pochodnym;
- b) po przeanalizowaniu informacji uzyskanych zgodnie z lit. a) zażądanie od takiej osoby zmniejszenia wielkości lub zlikwidowania pozycji lub ekspozycji zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w ust. 10 lit. b);
- c) w ostateczności – ograniczenie możliwości zawarcia przez osobę transakcji obejmującej towarowy instrument pochodny.

2. EUNGiPW podejmuje decyzję na mocy ust. 1 wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są oba spośród następujących warunków:

- a) środki wymienione w ust. 1 przeciwdziałają zagrożeniu dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych, łącznie z rynkami towarowych instrumentów pochodnych zgodnie z celami wymienionymi w art. 57 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, w tym w odniesieniu do sposobów fizycznej dostawy towarów, bądź dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub części tego systemu;
- b) właściwy organ lub właściwe organy nie przyjęły środków w celu przeciwdziałania zagrożeniu lub przyjęte środki w niewystarczającym stopniu przeciwdziałają zagrożeniu.

EUNGiPW ocenia spełnienie warunków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b) niniejszego ustępu, zgodnie z kryteriami i czynnikami wyszczególnionymi w akcie delegowanym, o którym mowa w ust. 10 lit. a) niniejszego artykułu.

3. Przyjmując środki, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW zapewnia, by dany środek:

- a) znacząco przeciwdziałał zagrożeniu dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych, łącznie z rynkami towarowych instrumentów pochodnych zgodnie z celami wymienionymi w art. 57 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, w tym w odniesieniu do fizycznej dostawy towarów, bądź dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub części tego systemu lub znacznie zwiększał zdolność właściwych organów do monitorowania tego zagrożenia, mierzonego zgodnie z kryteriami i czynnikami wyszczególnionymi w akcie delegowanym, o którym mowa w ust. 10 lit. a) niniejszego artykułu;
- b) nie stwarzał ryzyka arbitrażu regulacyjnego, mierzonego zgodnie z ust. 10 lit. c) niniejszego artykułu;
- c) nie wywierał żadnego z następujących niekorzystnych skutków na efektywność rynków finansowych, niewspółmiernego do korzyści wynikających z tego środka: ograniczenie płynności na tych rynkach, ograniczenie warunków zmniejszania ryzyka bezpośrednio związanego z działalnością komercyjną kontrahenta niefinansowego lub stwarzanie niepewności wśród uczestników rynku.

Przed przyjęciem jakichkolwiek środków odnoszących się do hurtowej sprzedaży produktów energetycznych EUNGiPW konsultuje się z Agencją ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki ustanowioną na mocy rozporządzenia (WE) nr 713/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

Przed przyjęciem jakiegokolwiek środka odnoszącego się do instrumentów pochodnych na towarach rolnych EUNGiPW konsultuje się z organami publicznymi właściwymi dla nadzoru, administracji i regulacji rynków fizycznych produktów rolnych na mocy rozporządzenia 1234/2007/WE.

4. Przed podjęciem decyzji o nałożeniu lub ponownym nałożeniu danego środka, o którym mowa w ust. 1, EUNGiPW powiadamia odnośne właściwe organy o proponowanym środku. W przypadku żądania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) lub b), powiadomienie to zawiera informacje na temat tożsamości osoby lub osób, do których środek został skierowany, a także jego szczegóły i uzasadnienie. W przypadku środka przewidzianego w ust. 1 lit. c), powiadomienie zawiera informacje dotyczące osoby, których środek ten dotyczy, stosownych instrumentów finansowych, odnośnych wskaźników ilościowych, takich jak maksymalna wielkość pozycji, które może przyjąć dana osoba, a także odpowiednie uzasadnienie.

5. Powiadomienia należy dokonać najpóźniej na 24 godziny przed planowanym wejściem w życie lub ponownym nałożeniem danego środka. W wyjątkowych okolicznościach EUNGiPW może dokonać powiadomienia z wyprzedzeniem krótszym niż 24 godziny przed planowanym wejściem w życie środka, jeżeli dochowanie 24-godzinnego terminu jest niemożliwe.

6. EUNGiPW publikuje na swoich stronach internetowych komunikat o każdej decyzji dotyczącej nałożenia lub ponownego nałożenia danego środka, o którym mowa w ust. 1 lit. c). Komunikat ten zawiera informacje dotyczące osoby, której środek ten dotyczy, stosownych instrumentów finansowych, odnośnych wskaźników ilościowych, jak na przykład maksymalna wielkość pozycji, które może przyjąć dana osoba, a także odpowiednie uzasadnienie.

7. Środek, o którym mowa w ust. 1 lit. c), wchodzi w życie z chwilą opublikowania komunikatu lub w określonym w komunikacie terminie przypadającym po dacie publikacji i ma zastosowanie wyłącznie do transakcji zawartych po wejściu środka w życie.

8. W odpowiednich odstępach czasu, a w każdym razie przynajmniej co trzy miesiące, EUNGiPW dokonuje przeglądu środków, o których mowa w ust. 1 lit. c). Środek, który nie został przedłużony po okresie trzech miesięcy, automatycznie wygasa. Ustępy 2–8 mają także zastosowanie do ponownego nałożenia danego środka.

9. Środek przyjęty przez EUNGiPW na mocy niniejszego artykułu ma charakter nadrzędny wobec wcześniejszych środków podjętych przez właściwy organ na mocy art. 69 ust. 2 lit. o) lub p) dyrektywy 2014/65/UE.

10. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 50 akty delegowane określające kryteria i czynniki stosowane w celu określenia:

- a) istnienia zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych, łącznie z rynkami towarowych instrumentów pochodnych zgodnie z celami wymienionymi w art. 57 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, w tym w odniesieniu do sposobów fizycznej dostawy towarów, bądź dla stabilności całego unijnego systemu finansowego lub części tego systemu, o którym mowa w ust. 2 lit. a), z uwzględnieniem stopnia, w jakim pozycje są wykorzystywane do zabezpieczania pozycji w odniesieniu do towarów fizycznych lub kontraktów na towary, oraz stopnia, w jakim ceny na rynkach bazowych są ustalane w stosunku do cen towarowych instrumentów pochodnych;
- b) odpowiedniego zmniejszenia pozycji lub ekspozycji powstałych w związku z instrumentem pochodnym, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu;
- c) sytuacji, w których mogłoby wystąpić ryzyko arbitrażu regulacyjnego, o którym mowa w ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu.

W tych kryteriach i czynnikach uwzględnia się projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 57 ust. 3 dyrektywy 2014/65/UE, oraz wprowadza się rozróżnienie między sytuacjami, w których EUNGiPW podejmuje działania ze względu na bezczynność właściwego organu, a takimi, w których EUNGiPW bierze pod uwagę dodatkowe zagrożenie, którego właściwy organ nie jest w stanie wystarczająco uwzględnić zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. j) lub o) dyrektywy 2014/65/UE.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 713/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 1).

TYTUŁ VIII

ŚWIADCZENIE USŁUG I PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI NA PODSTAWIE DECYZJI W SPRAWIE RÓWNOWAŻNOŚCI PRZEZ FIRMY Z PAŃSTW TRZECICH POSIADAJĄCE ODDZIAŁ LUB NIEPOSIADAJĄCE ODDZIAŁU

Artykuł 46

Przepisy ogólne

1. Firma z państwa trzeciego może świadczyć usługi inwestycyjne lub prowadzić działalność inwestycyjną połączoną lub nie z usługami dodatkowymi na rzecz uprawnionych kontrahentów i klientów profesjonalnych w rozumieniu sekcji I załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE mających siedzibę na terenie całej Unii bez tworzenia oddziału w przypadku, gdy jest ona zarejestrowana w rejestrze firm z państw trzecich prowadzonym przez EUNGiPW zgodnie z art. 47.

2. EUNGiPW rejestruje firmę z państwa trzeciego, która złożyła wniosek o świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności w całej Unii zgodnie z ust. 1 wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

a) Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 47 ust. 1;

b) firma posiada zezwolenie w jurysdykcji, w której ma siedzibę zarządu, na świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie rodzajów działalności inwestycyjnej, które mają być świadczone lub prowadzone w Unii, i podlega skutecznemu nadzorowi oraz egzekwowaniu prawa zapewniającemu pełną zgodność z wymogami mającymi zastosowanie w tym państwie trzecim;

c) ustalenia dotyczące współpracy zostały dokonane zgodnie z art. 47 ust. 2.

3. Jeżeli firma z państwa trzeciego jest zarejestrowana zgodnie z niniejszym artykułem, państwa członkowskie nie nakładają żadnych dodatkowych wymogów na firmę z państwa trzeciego w odniesieniu do zagadnień objętych niniejszym rozporządzeniem lub dyrektywą 2014/65/UE, i tak samo, nie traktują firm z państw trzecich w sposób uprzywilejowany w stosunku do firm z Unii.

4. Firma z państwa trzeciego, o której mowa w ust. 1, składa swój wniosek do EUNGiPW po przyjęciu przez Komisję decyzji, o której mowa w art. 47, określającej, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego, w którym posiada zezwolenie firma z państwa trzeciego, są równoważne wymogom opisanym w art. 47 ust. 1.

Składająca wniosek firma z państwa trzeciego przekazuje do EUNGiPW wszystkie informacje niezbędne do jej zarejestrowania. W terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku EUNGiPW ocenia kompletność wniosku. Jeżeli wniosek nie jest kompletny, EUNGiPW określa termin przekazania dodatkowych informacji przez składającą wniosek firmę z państwa trzeciego.

Decyzja w sprawie rejestracji opiera się na warunkach określonych w ust. 2.

W terminie 180 dni roboczych od złożenia kompletnego wniosku EUNGiPW informuje składającą wniosek firmę z państwa trzeciego na piśmie o udzieleniu lub odmowie rejestracji i podaje pełne uzasadnienie swojej decyzji.

W przypadku gdy Komisja nie podejmie decyzji zgodnie z art. 47 ust. 1 lub gdy taka decyzja straci ważność, państwa członkowskie mogą zezwolić firmom z państw trzecich na świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej wraz z usługami dodatkowymi na rzecz uprawnionych kontrahentów i klientów profesjonalnych w rozumieniu sekcji I załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE na ich terytorium zgodnie z systemami krajowymi.

5. Firmy z państw trzecich świadczące usługi zgodnie z niniejszym artykułem przed rozpoczęciem świadczenia jakichkolwiek usług inwestycyjnych informują klientów mających siedzibę w Unii, że nie posiadają zezwolenia na świadczenie usług na rzecz klientów innych niż uprawnieni kontrahenci i klienci profesjonalni w rozumieniu sekcji I załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE oraz że nie podlegają nadzorowi w Unii. Wskazują one nazwę i adres właściwego organu odpowiedzialnego za nadzór w państwie trzecim.

Informacje określone w akapicie pierwszym są przekazywane na piśmie i w wyraźny sposób.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy uprawniony kontrahent lub klient profesjonalny w rozumieniu sekcji I załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE mający siedzibę lub znajdujący się w Unii doprowadzi z własnej wyłącznej inicjatywy do świadczenia usługi inwestycyjnej lub prowadzenia działalności inwestycyjnej przez firmę z państwa trzeciego, niniejszy artykuł nie miał zastosowania do świadczenia tej usługi lub do prowadzenia tej działalności przez firmę z państwa trzeciego na rzecz tej osoby, co obejmuje relacje związane konkretnie ze świadczeniem tej usługi lub działalności. Inicjatywa takiego klienta nie uprawnia firmy z państwa trzeciego do proponowania sprzedaży takiemu klientowi nowych kategorii produktów inwestycyjnych lub usług inwestycyjnych.

6. Firmy z państw trzecich świadczące usługi lub prowadzące działalność zgodnie z niniejszym artykułem, przed świadczeniem jakichkolwiek usług lub prowadzeniem działalności na rzecz klienta mającego siedzibę w Unii, oferują poddanie wszelkich sporów dotyczących tych usług lub działalności jurysdykcji sądu lub trybunału arbitrażowego w danym państwie członkowskim.

7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających informacje przedstawiane przez firmę z państwa trzeciego we wniosku o rejestrację składanym do EUNGiPW zgodnie z ust. 4 oraz format informacji przekazywanych zgodnie z ust. 5.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 47

Decyzja w sprawie równoważności

1. Komisja może przyjąć decyzję zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 51 ust. 2, w odniesieniu do państwa trzeciego, stanowiącą, że ramy prawne i nadzorcze tego państwa trzeciego gwarantują, iż firmy posiadające zezwolenie w danym państwie trzecim spełniają prawnie wiążące wymogi ostrożnościowe i wymogi w zakresie prowadzenia działalności o skutku równoważnym wymogom określonym w niniejszym rozporządzeniu, w dyrektywie 2013/36/WE i w dyrektywie 2014/65/UE oraz w środkach wykonawczych przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia i na mocy tych dyrektyw oraz że ramy prawne danego państwa trzeciego zapewniają skuteczny równoważny system wzajemnego uznawania firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie zgodnie z systemem prawnym tego państwa trzeciego.

Ramy ostrożnościowe i ramy prowadzenia działalności państwa trzeciego można uznać za mające równoważny skutek w przypadku, gdy spełniają one wszystkie spośród następujących warunków:

- a) firmy świadczące usługi inwestycyjne i prowadzące działalność inwestycyjną w tym państwie trzecim podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia oraz bieżącemu skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa;
- b) firmy świadczące usługi inwestycyjne i prowadzące działalność inwestycyjną w danym państwie trzecim podlegają wystarczającym wymogom kapitałowym oraz odpowiednim wymogom mającym zastosowanie do akcjonariuszy bądź udziałowców oraz członków organu zarządzającego;
- c) firmy świadczące usługi inwestycyjne i prowadzące działalność inwestycyjną podlegają właściwym wymogom organizacyjnym w obszarze funkcji kontroli wewnętrznej;
- d) firmy świadczące usługi inwestycyjne i prowadzące działalność inwestycyjną podlegają odpowiednim zasadom prowadzenia działalności gospodarczej;
- e) zapewniają przejrzystość i integralność rynku, przeciwdziałając nadużyciom na rynku w postaci wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku.

2. EUNGiPW dokonuje ustaleń dotyczących współpracy z odpowiednimi właściwymi organami państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze zostały uznane za faktycznie równoważne zgodnie z ust. 1. W ramach takich ustaleń określa się przynajmniej:

- a) mechanizm wymiany informacji między EUNGiPW a właściwymi organami zainteresowanych państw trzecich, w tym dostęp do wszystkich informacji dotyczących firm spoza Unii posiadających zezwolenie w państwach trzecich, których żąda EUNGiPW;
- b) mechanizm natychmiastowego powiadamiania EUNGiPW w przypadku, gdy właściwy organ państwa trzeciego uzna, że firma z państwa trzeciego podlegająca jego nadzorowi i zarejestrowana przez EUNGiPW w rejestrze, o którym mowa w art. 48, narusza warunki posiadanego zezwolenia lub inne przepisy, których ma obowiązek przestrzegać;
- c) procedury dotyczące koordynacji działalności nadzorczej, w tym, gdzie jest to stosowne, kontroli na miejscu.

3. Firma z państwa trzeciego mająca siedzibę w państwie, którego ramy prawne i nadzorcze zostały uznane za faktycznie równoważne zgodnie z ust. 1 i która posiada zezwolenie zgodnie z art. 39 dyrektywy 2014/65/UE, może świadczyć usługi i prowadzić działalność objętą zezwoleniem na rzecz uprawnionych kontrahentów i klientów profesjonalnych w rozumieniu sekcji I załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE w innych państwach członkowskich Unii bez tworzenia nowych oddziałów. W tym celu taka firma musi spełniać wymogi dotyczące informacji odnoszące się do transgranicznego świadczenia usług i prowadzenia działalności przewidziane w art. 34 dyrektywy 2014/65/UE.

Oddział pozostaje pod nadzorem państwa członkowskiego, w którym oddział posiada siedzibę, zgodnie z art. 39 dyrektywy 2014/65/UE. Nie naruszając jednak obowiązku współpracy ustanowionego w dyrektywie 2014/65/UE, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym mieści się oddział, i właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego mogą wprowadzić proporcjonalne ustalenia dotyczące współpracy w celu zapewnienia, aby oddział firmy z państwa trzeciego świadczący usługi inwestycyjne w obrębie Unii zapewniał odpowiedni poziom ochrony inwestorów.

4. W przypadku gdy Komisja zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 51 ust. 2, przyjmie decyzję odwołującą decyzję podjętą na mocy ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do państwa trzeciego, firma z tego państwa trzeciego nie korzysta w dalszym ciągu z praw przewidzianych w art. 46 ust. 1.

Artykuł 48

Rejestr

EUNGiPW prowadzi rejestr firm z państw trzecich posiadających zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej w Unii zgodnie z art. 46. Rejestr jest dostępny publicznie na stronach internetowych EUNGiPW i zawiera informacje dotyczące usług lub rodzajów działalności, na świadczenie lub prowadzenie których firmy z państw trzecich posiadają zezwolenie, a także wskazanie właściwego organu odpowiedzialnego za nadzór nad nimi w państwie trzecim.

Artykuł 49

Wycofanie rejestracji

1. EUNGiPW wycofuje rejestrację firmy z państwa trzeciego w rejestrze utworzonym zgodnie z art. 48, jeżeli:
 - a) EUNGiPW ma uzasadnione, oparte na udokumentowanych dowodach podstawy, aby sądzić, że w ramach świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej w Unii firma z państwa trzeciego działa w sposób, który jawnie szkodzi interesom inwestorów lub prawidłowemu funkcjonowaniu rynków; lub
 - b) EUNGiPW ma uzasadnione, oparte na udokumentowanych dowodach podstawy, aby sądzić, że w ramach świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej w Unii firma z państwa trzeciego poważnie naruszyła przepisy mające do niej zastosowanie w państwie trzecim, na podstawie których Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 47 ust. 1;

- c) EUNGiPW przekazał sprawę do właściwego organu państwa trzeciego, a właściwy organ państwa trzeciego nie podjął stosownych środków niezbędnych dla ochrony inwestorów oraz prawidłowego funkcjonowania rynków Unii lub nie wykazał, że dana firma z państwa trzeciego spełnia wymogi mające do niej zastosowanie w tym państwie trzecim; oraz
- d) EUNGiPW poinformował właściwy organ państwa trzeciego o swoim zamiarze wycofania rejestracji firmy z państwa trzeciego przynajmniej 30 dni przed jej wycofaniem.
2. EUNGiPW niezwłocznie informuje Komisję o wszystkich środkach przyjętych zgodnie z ust. 1 i ogłasza swoją decyzję na swoich stronach internetowych.
3. Komisja ocenia, czy w odniesieniu do danego państwa trzeciego nadal spełnione są warunki, na podstawie których przyjęta została decyzja zgodnie z art. 47 ust. 1.

TYTUŁ IX

AKTY DELEGOWANE I WYKONAWCZE

ROZDZIAŁ 1

Akty delegowane

Artykuł 50

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 1 ust. 9, art. 2 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 31 ust. 4, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10 oraz art. 52 ust. 10 i 12, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.
3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 1 ust. 9, art. 2 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 31 ust. 4, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10 oraz art. 52 ust. 10 i 12, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 1 ust. 9, art. 2 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 31 ust. 4, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10 oraz art. 52 ust. 10 lub 12 wchodzi w życie jedynie wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ 2

Akty wykonawcze

Artykuł 51

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2001/528/WE⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

TYTUŁ X

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 52

Sprawozdania i przegląd

1. Do dnia 3 marca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat praktycznych skutków obowiązywania wymogów przejrzystości ustanowionych na mocy art. 3–13, w szczególności na temat wpływu i skuteczności mechanizmu pułapu wolumenu opisanego w art. 5, w tym na koszty obrotu ponoszone przez uprawnionych kontrahentów i klientów profesjonalnych oraz na obrót akcjami spółek o małej i średniej kapitalizacji, a także jego skuteczności w zapewnianiu, by stosowanie odnośnych zwolnień nie wywierało niekorzystnego wpływu na kształtowanie się cen i sposobów działania odpowiedniego mechanizmu nakładania kar za naruszanie pułapu wolumenu, a także zastosowania i dalszej stosowności zwolnień z wymogów przejrzystości przedtransakcyjnej ustanowionych na mocy art. 4 ust. 2 i 3 oraz art. 9 ust. 2–5.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wpływ stosowania zwolnienia na mocy art. 4 ust. 1 lit. a) i lit. b) ppkt (i) oraz mechanizmu pułapu wolumenu na mocy art. 5 na europejskie rynki akcji, szczególnie w odniesieniu do:
 - a) poziomu i tendencji w zakresie obrotu w oparciu o arkusze zleceń OTC w Unii od wprowadzenia niniejszego rozporządzenia;
 - b) wpływu na kwotowane spready objęte przejrzystością przedtransakcyjną;
 - c) wpływu na głębokość płynności na arkusze zleceń ujawnionych;
 - d) wpływu na konkurencję i na inwestorów w Unii;
 - e) wpływu na obrót akcjami spółek o małej i średniej kapitalizacji;
 - f) rozwoju sytuacji na szczeblu międzynarodowym oraz dyskusji z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi.
3. Jeżeli w sprawozdaniu zostanie zawarte ustalenie, że zwolnienie na mocy art. 4 ust. 1 lit. a) i lit. b) ppkt (i) ma szkodliwy wpływ na kształtowanie się cen lub na obrót akcjami spółek o małej i średniej kapitalizacji, Komisja przygotowuje w stosownym przypadku wnioski, w tym dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia, odnoszące się do stosowania tych zwolnień. Takie wnioski zawierają ocenę skutków proponowanych zmian, a także bierze się w nich pod uwagę cele niniejszego rozporządzenia, wpływ na zakłócenia rynku i konkurencję, jak również potencjalny wpływ na inwestorów w Unii.
4. Do dnia 3 marca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat funkcjonowania art. 26, wskazując między innymi, czy treść i forma zgłoszeń transakcji otrzymywanych i wymienianych między właściwymi organami pozwalają na kompleksowe monitorowanie działalności firm

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2001/528/WE z dnia 6 czerwca 2001 r. ustanawiająca Europejski Komitet Papierów Wartościowych (Dz.U. L 191 z 13.7.2001, s. 45).

inwestycyjnych zgodnie z art. 26 ust. 1. Komisja może przedstawić odpowiednie wnioski, w tym przewidujące, aby transakcje były zgłaszane do systemu wskazanego przez EUNGiPW zamiast do właściwych organów, co pozwoli odnośnym właściwym organom uzyskać dostęp do wszystkich informacji zgłaszanych zgodnie z niniejszym artykułem do celów niniejszego rozporządzenia oraz dyrektywy 2014/65/UE i wykrywania wykorzystywania poufnych informacji oraz nadużyć na rynku zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 596/2014.

5. Do dnia 3 marca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat odpowiednich rozwiązań w celu zmniejszenia asymetrii informacyjnej między uczestnikami rynku, a także narządzi dla organów regulacyjnych w celu lepszego monitorowania działalności w zakresie notowań w systemach obrotu. Sprawozdanie to będzie zawierać co najmniej ocenę możliwości stworzenia europejskiego systemu najlepszych stawek i ofert dla kwot skonsolidowanych, aby zrealizować te cele.

6. Do dnia 3 marca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów w zakresie przenoszenia obrotu standaryzowanymi instrumentami pochodnymi z rynku pozagiełdowego na giełdy lub elektroniczne platformy obrotu zgodnie z art. 25 i 28.

7. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat kształtowania się cen w odniesieniu do danych dotyczących przejrzystości przed- i posttransakcyjnej z rynków regulowanych, od MTF, OTF, zatwierdzonych podmiotów publikujących i dostawców informacji skonsolidowanych.

8. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające przegląd przepisów dotyczących interoperacyjności w art. 36 niniejszego rozporządzenia i art. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

9. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania art. 35 i 36 niniejszego rozporządzenia oraz art. 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

Do dnia 3 lipca 2021 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające przegląd przepisów dotyczących interoperacyjności w art. 37 niniejszego rozporządzenia i art. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

10. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu art. 35 i 36 niniejszego rozporządzenia na nowo ustanowionych i którym udzielono zezwolenia jako CCP, o których mowa w art. 35 ust. 5, oraz systemy obrotu mające bliskie powiązania z tymi CCP oraz tego, czy rozwiązanie przejściowe określone w art. 35 ust. 5 zostanie przedłużone, zestawiając z jednej strony ewentualne korzyści dla konsumentów wynikające z poprawy konkurencji i zakres wyboru, jakim dysponują uczestnicy rynku, a z drugiej – ewentualny nieproporcjonalny wpływ tych przepisów na nowo ustanowionych i którym udzielono zezwolenia jako CCP, ograniczenia dla lokalnych uczestników rynku w dostępie do globalnych CCP oraz sprawne funkcjonowanie rynku.

W zależności od ustaleń zawartych w tym sprawozdaniu Komisja może przyjąć akt delegowany zgodnie z art. 50 w celu przedłużenia okresu przejściowego zgodnie z art. 35 ust. 5 maksymalnie o 30 miesięcy.

11. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat tego, czy próg określony w art. 36 ust. 5 jest nadal odpowiedni i czy mechanizm opt-out dotyczący giełdowych instrumentów pochodnych ma być nadal dostępny.

12. Do dnia 3 lipca 2016 r. Komisja, w oparciu o ocenę ryzyka przeprowadzoną przez EUNGiPW w porozumieniu z ERRS, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające konieczność czasowego wyłączenia giełdowych instrumentów pochodnych z zakresu zastosowania art. 35 i 36. W sprawozdaniu tym zostanie uwzględnione ryzyko dla ogólnej stabilności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych w całej Unii – jeśli takowe istnieje – wynikające z przepisów o otwartym dostępie odnośnie do giełdowych instrumentów pochodnych.

W zależności od ustaleń zawartych w tym sprawozdaniu Komisja może przyjąć akt delegowany zgodnie z art. 50 w celu wyłączenia giełdowych instrumentów pochodnych z zakresu zastosowania art. 35 i 36 przez okres do trzydziestu miesięcy od dnia 3 stycznia 2017 r.

Artykuł 53

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 648/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Opracowując projekty regulacyjnych standardów technicznych na mocy niniejszego ustępu, EUNGiPW nie narusza przepisów przejściowych w odniesieniu do instrumentów pochodnych dotyczących energii C6 zgodnie z art. 95 dyrektywy 2014/65/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).”;

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. CCP, któremu udzielono zezwolenia na rozliczanie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przyjmuje takie instrumenty pochodne do rozliczenia w sposób niedyskryminujący i przejrzysty, w tym pod względem wymogów dotyczących zabezpieczenia i opłat związanych z dostępem, niezależnie od systemu obrotu. Zapewnia to systemowi obrotu w szczególności prawa do niedyskryminacyjnego traktowania, jeśli chodzi o sposób, w jaki kontrakty będące przedmiotem obrotu w tym systemie obrotu są traktowane pod względem:

- a) wymogów dotyczących zabezpieczenia i nettingu ekonomicznie równoważnych kontraktów, w przypadku gdy objęcie takich kontraktów nettingiem likwidacyjnym i innymi procedurami nettingu stosowanymi przez CCP w oparciu o obowiązujące prawo dotyczące niewypłacalności nie zagrażałoby sprawnemu i prawidłowemu funkcjonowaniu, ważności lub wykonalności takich procedur; oraz
- b) krzyżowego naliczania zabezpieczeń ze skorelowanymi kontraktami rozliczanymi przez tego samego CCP w ramach modelu ryzyka zgodnego z art. 41.

CCP może wymagać, aby dany system obrotu spełniał wymogi operacyjno-techniczne określone przez CCP, w tym wymogi dotyczące zarządzania ryzykiem.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Warunki określone w ust. 1 dotyczące niedyskryminacyjnego traktowania, jeśli chodzi o sposób, w jaki kontrakty będące przedmiotem obrotu w tym systemie obrotu są traktowane pod względem wymogów dotyczących zabezpieczenia i nettingu ekonomicznie równoważnych kontraktów oraz krzyżowego naliczania zabezpieczeń ze skorelowanymi kontraktami rozliczanymi przez tego samego CCP, zostaną dokładniej określone w standardach technicznych przyjętych zgodnie z art. 28 ust. 7 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 600/2014 (*).”;

3) w art. 81 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Repozytorium transakcji przekazuje dane właściwym organom zgodnie z wymogami art. 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 (*).”.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

Artykuł 54

Przepisy przejściowe

1. Firmy z państw trzecich mogą kontynuować świadczenie usługi i prowadzenie działalności w państwach członkowskich zgodnie z krajowymi systemami do trzech lat po przyjęciu przez Komisję decyzji odnoszącej się do danego państwa trzeciego zgodnie z art. 47.

2. Jeżeli Komisja oceni, że nie ma potrzeby wyłączenia giełdowych instrumentów pochodnych z zakresu zastosowania art. 35 i 36 zgodnie z art. 52 ust. 12, CCP lub system obrotu mogą przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zwrócić się do swojego właściwego organu o zgodę na skorzystanie z rozwiązań przejściowych. Właściwy organ, biorąc pod uwagę zagrożenie wynikające ze stosowania praw dostępu na mocy art. 35 lub 36, jeśli chodzi o giełdowe instrumenty pochodne, dla prawidłowego funkcjonowania tego CCP lub systemu obrotu, może podjąć decyzję, że art. 35 lub 36 nie będą miały zastosowania, odpowiednio, do tego CCP i systemu obrotu w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych przez okres przejściowy do dnia 3 lipca 2019 r. W przypadku zatwierdzenia takiego okresu przejściowego CCP lub system obrotu nie mogą w czasie tego okresu przejściowego korzystać z praw dostępu na mocy art. 35 lub 36 w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych. Właściwy organ powiadamia członków EUNGiPW, a w przypadku CCP - kolegium organów właściwych dla tego CCP o zatwierdzeniu takiego okresu przejściowego.

Jeżeli CCP, w stosunku do którego zatwierdzono rozwiązanie przejściowe, ma bliskie powiązania z jednym lub kilkoma systemami obrotu, te systemy obrotu w czasie obowiązywania tego okresu przejściowego nie mogą korzystać z praw dostępu na mocy art. 35 lub 36 w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych.

Jeżeli system obrotu, w stosunku do którego zatwierdzono rozwiązanie przejściowe, ma bliskie powiązania z jednym lub kilkoma CCP, te CCP w czasie obowiązywania tego okresu przejściowego nie mogą korzystać z praw dostępu na mocy art. 35 lub 36 w odniesieniu do giełdowych instrumentów pochodnych.

Artykuł 55

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 stycznia 2017 r.

Niezależnie od akapitu drugiego art. 1 ust. 8 i 9, art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 6 i 9, art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 5, art. 11 ust. 4, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 7, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 20 ust. 3, art. 21 ust. 5, art. 22 ust. 4, art. 23 ust. 3, art. 25 ust. 3, art. 26 ust. 9, art. 27 ust. 3, art. 28 ust. 4, art. 28 ust. 5, art. 29 ust. 3, art. 30 ust. 2, art., 31 ust. 4, art. 32 ust. 1, 5 i 6, art. 33 ust. 2, art. 35 ust. 6, art. 36 ust. 6, art. 37 ust. 4, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10, art. 46 ust. 7, art. 47 ust. 1 i 4, art. 52 ust. 10 i 12 oraz art. 54 ust. 1 stosuje się natychmiast po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Niezależnie od akapitu drugiego art. 37 ust. 1, 2 i 3 stosuje się od dnia 3 stycznia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/49/UE

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

w sprawie systemów gwarancji depozytów

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/19/WE ⁽³⁾ została w istotny sposób zmieniona ⁽⁴⁾. Ponieważ należy dokonać dalszych zmian, dyrektywę tę należy przekształcić dla zachowania przejrzystości tekstu.
- (2) W celu ułatwienia podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe zachodzi potrzeba usunięcia niektórych różnic w ustawodawstwach państw członkowskich w odniesieniu do przepisów dotyczących systemów gwarancji depozytów, którym podlegają te instytucje kredytowe.
- (3) Niniejsza dyrektywa stanowi zasadniczy instrument urzeczywistnienia rynku wewnętrznego w sektorze instytucji kredytowych, z punktu widzenia zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług finansowych, przy jednoczesnym zwiększeniu stabilności systemu bankowego oraz ochrony deponentów. Ze względu na koszty związane z upadłością instytucji kredytowej, jakie ponosi gospodarka jako całość, oraz negatywny wpływ takiej upadłości na stabilność finansową i zaufanie deponentów, należy nie tylko przyjąć przepisy przewidujące wypłatę na rzecz deponentów, lecz także umożliwić państwom członkowskim wystarczająco elastyczne działanie, tak aby systemy gwarancji depozytów mogły wdrażać środki służące zmniejszeniu prawdopodobieństwa wystąpienia przyszłych roszczeń wobec systemów gwarancji depozytów. Środki te powinny w każdym przypadku być zgodne z zasadami pomocy państwa.
- (4) W celu uwzględnienia pogłębiającej się integracji na rynku wewnętrznym, powinna istnieć możliwość łączenia systemów gwarancji depozytów działających w różnych państwach członkowskich lub stworzenia odrębnych systemów transgranicznych, w których członkostwo byłoby dobrowolne. Państwa członkowskie powinny zapewnić dostateczną stabilność oraz zrównoważone zestawienie nowych i już istniejących systemów gwarancji depozytów. Należy przy tym unikać negatywnego wpływu na stabilność finansową, na przykład w przypadku przenoszenia do transgranicznych systemów gwarancji depozytów wyłącznie instytucji kredytowych o wysokim profilu ryzyka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 z 31.3.2011, s. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2012 r. (Dz.U. C 249 E z 30.8.2013, s. 81) oraz decyzja Rady w pierwszym czytaniu z dnia 3 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III.

- (5) Przepisy dyrektywy 94/19/WE zobowiązują Komisję do przedłożenia, w razie potrzeby, stosownych wniosków w celu zmiany tej dyrektywy. Niniejsza dyrektywa uwzględni kwestie harmonizacji mechanizmów finansowania systemów gwarancji depozytów, wprowadzenie składek uzależnionych od ryzyka, jak również harmonizację zakresu produktów i deponentów objętych gwarancjami.
- (6) Dyrektywa 94/19/WE opiera się na zasadzie minimalnej harmonizacji. W związku z tym w Unii istnieją obecnie różnego rodzaju systemy gwarancji depozytów o znacznie różniących się właściwościach. W wyniku wspólnych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie należy zapewnić deponentom jednolity w całej Unii poziom ochrony przy zachowaniu jednakowej stabilności systemów gwarancji depozytów. Jednocześnie wdrożenie tych wspólnych wymogów ma ogromne znaczenie dla wyeliminowania zakłóceń na rynku. Niniejsza dyrektywa przyczynia się zatem do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.
- (7) Dzięki niniejszej dyrektywie deponenci skorzystają ze znacznie lepszego dostępu do systemów gwarancji depozytów w związku z rozszerzonym i przejrzystym zakresem gwarancji, krótszymi terminami wypłaty, lepszą informacją i solidnymi wymogami dotyczącymi finansowania. Zwiększy to zaufanie konsumentów do stabilności finansowej w obrębie całego rynku wewnętrznego.
- (8) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by ich systemy gwarancji depozytów były zarządzane na solidnych zasadach oraz by sporządzały roczne sprawozdania ze swojej działalności.
- (9) W przypadku zamknięcia niewypłacalnej instytucji kredytowej deponenci z oddziałów znajdujących się w państwie członkowskim innym niż to, w którym znajduje się siedziba instytucji kredytowej, powinni być chronieni przez ten sam system gwarancji depozytów co inni deponenci tej instytucji kredytowej.
- (10) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim włączenia do zakresu jej stosowania instytucji kredytowych, zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾, które pozostają poza zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽²⁾ na mocy art. 2 ust. 5 tej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość postanowienia, do celów niniejszej dyrektywy, że organ centralny i wszystkie instytucje kredytowe powiązane z tym organem centralnym są traktowane jako jedna instytucja kredytowa.
- (11) Co do zasady niniejsza dyrektywa wymaga, by wszystkie instytucje kredytowe przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów. Państwo członkowskie, które dopuszcza oddziały instytucji kredytowej mającej swoją siedzibę w państwie trzecim, powinno zdecydować, w jaki sposób stosować niniejszą dyrektywę w odniesieniu do tych oddziałów, oraz powinno uwzględnić konieczność ochrony deponentów i utrzymania integralności systemu finansowego. Deponenci w tych oddziałach powinni być w pełnym zakresie poinformowani o istotnych dla nich środkach zabezpieczających.
- (12) Należy uwzględnić fakt, że istnieją instytucjonalne systemy ochrony, które chronią same instytucje kredytowe i które, w szczególności, zapewniają ich płynność i wypłacalność. W przypadku gdy taki system działa odrębnie od systemu gwarancji depozytów, jego uzupełniająca funkcja ochronna powinna zostać uwzględniona przy określaniu wysokości składek wnoszonych przez jego członków do systemu gwarancji depozytów. Zharmonizowany poziom gwarancji przewidziany w niniejszej dyrektywie nie powinien dotyczyć systemów chroniących samą instytucję kredytową, chyba że przewidują one dokonywanie wypłat na rzecz deponentów.
- (13) Każda instytucja kredytowa powinna uczestniczyć w systemie gwarancji depozytów uznanego na mocy niniejszej dyrektywy, zapewniając tym samym wysoki poziom ochrony konsumentów i równe warunki działania dla instytucji kredytowych, jak również zapobiegając arbitrażowi regulacyjnemu. System gwarancji depozytów powinien zawsze zapewniać tego rodzaju ochronę.
- (14) Podstawowym zadaniem systemu gwarancji depozytów jest ochrona deponentów przed skutkami niewypłacalności instytucji kredytowej. Systemy gwarancji depozytów powinny zapewniać tego rodzaju ochronę na różne sposoby. Systemy gwarancji depozytów powinny być zasadniczo wykorzystywane do dokonywania wypłat na rzecz deponentów zgodnie z niniejszą dyrektywą (funkcja „paybox”).

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (15) Systemy gwarancji depozytów powinny także wspierać finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁽¹⁾.
- (16) Systemy gwarancji depozytów powinny również mieć możliwość – o ile pozwala na to prawo krajowe – wykroczyć w swojej działalności poza funkcję polegającą wyłącznie na dokonywaniu wypłat na rzecz deponentów oraz wykorzystywać dostępne środki finansowe do zapobiegania upadłości instytucji kredytowej, dążąc do uniknięcia kosztów wynikających z wypłat na rzecz deponentów i innych negatywnych skutków. Środki te powinny jednak być wdrażane w ściśle określonych ramach oraz w każdym przypadku powinny być zgodne z zasadami pomocy państwa. Systemy gwarancji depozytów powinny m.in. dysponować stosownymi systemami i procedurami w zakresie doboru i wdrażania tych środków oraz monitorowania związanego z tym ryzyka. Wdrożenie tych środków powinno być uzależnione od nałożenia na instytucję kredytową warunków obejmujących co najmniej bardziej szczegółowe monitorowanie ryzyka i zwiększenie uprawnień systemu gwarancji depozytów do weryfikacji. Koszty środków podjętych w celu zapobiegania upadłości instytucji kredytowej nie powinny być wyższe niż koszty spełnienia ustawowych lub umownych zadań danego systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do ochrony gwarantowanych depozytów w instytucji kredytowej lub samej instytucji.
- (17) Systemy gwarancji depozytów powinny mieć także możliwość funkcjonowania na zasadzie instytucjonalnego systemu ochrony. Właściwe organy powinny mieć możliwość uznawania instytucjonalnych systemów ochrony za systemy gwarancji depozytów, jeżeli spełniają wszystkie kryteria określone w niniejszej dyrektywie.
- (18) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do systemów umownych ani do instytucjonalnych systemów ochrony, które nie zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów, z wyjątkiem ograniczonych wymogów dotyczących reklamy i informowania deponentów w przypadku wyłączenia lub wycofania instytucji kredytowej. W każdym przypadku systemy umowne i instytucjonalne systemy ochrony podlegają zasadom pomocy państwa.
- (19) Nieskoordynowane podwyższanie gwarancji w Unii w trakcie ostatniego kryzysu finansowego sprawiło w kilku przypadkach, że deponenti przenosili swoje środki pieniężne do instytucji kredytowych w krajach o wyższym poziomie gwarancji dla depozytów. W tej napiętej sytuacji takie nieskoordynowane podwyższanie gwarancji prowadziło do ograniczenia płynności instytucji kredytowych. W stabilnych czasach różne gwarancje mogą skłaniać deponentów do wybierania najwyższego poziomu gwarancji zamiast produktu depozytowego najlepiej do nich dopasowanego. Tego rodzaju różne gwarancje mogą prowadzić do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym. Z tego względu konieczne jest zapewnienie zharmonizowanego poziomu gwarancji depozytów przez wszystkie uznane systemy gwarancji depozytów bez względu na to, gdzie w Unii depozyty są ulokowane. Niemniej powinno być możliwe, przez ograniczony okres, objęcie wyższą gwarancją określonych depozytów dotyczących osobistej sytuacji deponentów.
- (20) Taki sam poziom gwarancji powinien mieć zastosowanie do wszystkich deponentów bez względu na to, czy walutą danego państwa członkowskiego jest euro, czy nie. Państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, powinny mieć możliwość zaokrąglania kwot otrzymanych w wyniku przeliczenia, nie naruszając przy tym równoważnej ochrony deponentów.
- (21) Z jednej strony, poziom gwarancji ustalony w niniejszej dyrektywie powinien zostać tak określony, aby nie tylko w interesie ochrony konsumenta, lecz także w interesie stabilności systemu finansowego obejmował możliwie duży odsetek depozytów. Z drugiej strony, powinny zostać uwzględnione koszty finansowania systemów gwarancji depozytów. Jest zatem celowe ustalenie zharmonizowanego poziomu gwarancji w wysokości 100 000 EUR.
- (22) W niniejszej dyrektywie zostaje utrzymana zasada, zgodnie z którą zharmonizowany poziom gwarancji obowiązuje w stosunku do deponenta, a nie do depozytu. Należy więc uwzględnić również depozyty od deponentów, którzy nie są posiadaczami rachunku lub którzy nie są wyłącznymi posiadaczami rachunku. Poziom ten powinien obowiązywać w stosunku do każdego możliwego do zidentyfikowania deponenta. Zasady stosowania poziomu gwarancji do każdego możliwego do zidentyfikowania deponenta nie należy stosować do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, wobec których obowiązują specjalne przepisy dotyczące ochrony, które nie mają zastosowania do takich depozytów.
- (23) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE⁽²⁾ wprowadziła stały poziom gwarancji wynoszący 100 000 EUR, co oznaczało dla niektórych państw członkowskich konieczność obniżenia poziomu swoich gwarancji, co mogło negatywnie wpłynąć na zaufanie deponentów. Wprowadzenie harmonizacji jest niezbędne do zapewnienia równych warunków działania i stabilności finansowej na rynku wewnętrznym, należy jednak uwzględnić ryzyko negatywnego wpływu na zaufanie deponentów. Dlatego państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania wyższego poziomu gwarancji, jeżeli przewidziały one poziom gwarancji, który był

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG oraz dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (zob. s. 190 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.U. L 68 z 13.3.2009, s. 3).

wyższy niż poziom zharmonizowany przed rozpoczęciem stosowania dyrektywy 2009/14/WE. Taki wyższy poziom gwarancji powinien mieć ograniczony okres stosowania i zakres, a dane państwo członkowskie powinno proporcjonalnie dostosować poziom docelowy i składki wpłacane do jego systemów gwarancji depozytów. Zważywszy na to, że niemożliwe jest dostosowanie poziomu docelowego, jeżeli poziom gwarancji jest nieograniczony, należy umożliwić korzystanie z tej opcji tylko tym państwom członkowskim, które w dniu 1 stycznia 2008 r. stosowały poziom gwarancji w wysokości między 100 000 EUR a 300 000 EUR. Aby zmniejszyć skutki rozbieżnych poziomów gwarancji oraz biorąc pod uwagę fakt, że Komisja do dnia 31 grudnia 2018 r. dokona przeglądu wykonania niniejszej dyrektywy, korzystanie z tej opcji powinno być możliwe nie dłużej niż do tej daty.

- (24) Systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość potrącenia zobowiązań deponenta z roszczeniami tego deponenta dotyczącymi wypłaty wyłącznie w przypadku, gdy zobowiązania te stały się wymagalne w dniu wystąpienia niedostępności lub przed tym dniem. Takie potrącenie nie powinno naruszać zdolności systemów gwarancji depozytów do wypłaty depozytów w terminie określonym w niniejszej dyrektywie. Nie należy zabraniać państwom członkowskim podejmowania stosownych środków dotyczących praw systemów gwarancji depozytów w procedurze likwidacji lub reorganizacji instytucji kredytowej.
- (25) Powinna istnieć możliwość wyłączenia z wypłat depozytów, jeżeli, zgodnie z prawem krajowym, deponent nie dysponuje zdeponowanymi środkami, bo deponent ten i dana instytucja kredytowa uzgodniły w umowie, że depozyt będzie służyć wyłącznie do celów spłaty pożyczki zaciągniętej na zakup prywatnej nieruchomości. Depozyty takie powinny być potrącone względem pozostałej do spłaty kwoty pożyczki.
- (26) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by depozyty będące wynikiem niektórych transakcji lub służące pewnym społecznym lub innym celom były przez dany okres chronione powyżej 100 000 EUR. Państwa członkowskie powinny ustalić tymczasowy maksymalny poziom gwarancji obejmującej takie depozyty i uwzględnić przy tym znaczenie ochrony deponentów oraz warunki życia w państwach członkowskich. We wszystkich tych przypadkach muszą być przestrzegane zasady pomocy państwa.
- (27) Należy zharmonizować metody finansowania systemów gwarancji depozytów. Z jednej strony, koszty tego finansowania powinny być co do zasady ponoszone przez same instytucje kredytowe, a z drugiej strony, możliwości finansowe tych systemów powinny być proporcjonalne do ich zobowiązań. Aby zapewnić podobnie wysoki poziom ochrony deponentów we wszystkich państwach członkowskich, finansowanie systemów gwarancji depozytów powinno zostać zharmonizowane na wysokim poziomie, przy czym dla wszystkich systemów gwarancji depozytów należy ustalić jednolity poziom docelowy *ex ante* środków finansowych.
- (28) W niektórych okolicznościach instytucje kredytowe mogą jednak działać na wysoce skoncentrowanym rynku, gdzie większość instytucji kredytowych cechuje taka wielkość i poziom wzajemnych powiązań, że ich likwidacja w ramach zwykłego postępowania w związku z niewypłacalnością mogłaby zagrozić stabilności finansowej, w związku z czym byłyby one raczej objęte procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takiej sytuacji w odniesieniu do systemów mogłoby obowiązywać niższy poziom docelowy.
- (29) Pieniądz elektroniczny oraz środki otrzymane w zamian za pieniądz elektroniczny nie powinny – zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽¹⁾ – być traktowane jako depozyt, a zatem nie powinny wchodzić w zakres stosowania niniejszej dyrektywy.
- (30) W celu ograniczenia ochrony depozytów do stopnia niezbędnego dla zagwarantowania pewności prawa i przejrzystości dla deponentów oraz uniknięcia przenoszenia ryzyka związanego z inwestycjami na systemy gwarancji depozytów instrumenty finansowe powinny zostać wyłączone z zakresu gwarancji, z wyjątkiem istniejących produktów oszczędnościowych poświadczonych certyfikatem depozytowym wystawionym na nazwisko danej osoby.
- (31) Określeni deponenti powinni zostać wyłączeni z ochrony depozytów, w szczególności organy władzy publicznej lub inne instytucje finansowe. Ich ograniczona – w porównaniu z wszystkimi pozostałymi deponentami – liczba minimalizuje skutki dla stabilności systemu finansowego w przypadku upadłości instytucji kredytowej. Organy władzy publicznej mają ponadto dużo łatwiejszy dostęp do kredytów niż obywatele. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość zdecydowania o objęciu gwarancją depozytów władz lokalnych mających budżet nieprzekraczający 500 000 EUR. Przedsiębiorstwa spoza sektora finansowego powinny być co do zasady objęte gwarancjami, niezależnie od ich wielkości.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

- (32) Deponenci, których działalność obejmuje pranie pieniędzy w rozumieniu art. 1 ust. 2 lub 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE⁽¹⁾, powinni być wyłączeni z wypłaty z systemu gwarancji depozytów.
- (33) Koszty narosłe z racji uczestnictwa w systemie gwarancji depozytów dla instytucji kredytowej nie pozostają w jakiegokolwiek relacji z kosztami, jakie spowodowałyby masowe wycofywanie depozytów nie tylko w instytucji kredytowej mającej trudności, ale także w stabilnych instytucjach – w następstwie utraty zaufania deponentów w stabilność systemu bankowego.
- (34) Konieczne jest, by dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów odpowiadały określone mu poziomowi docelowemu i by mogły być pobierane składki nadzwyczajne. W każdym przypadku systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość skorzystania z odpowiednich alternatywnych mechanizmów finansowania, umożliwiających im pozyskanie krótkoterminowego finansowania w celu zaspokojenia wnoszonych wobec nich roszczeń. Powinna istnieć możliwość, by dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów mogły obejmować środki pieniężne w gotówce, depozyty, zobowiązania do zapłaty i aktywa o niskim ryzyku, które mogą zostać upłynnione w krótkim terminie. Wysokość składek na rzecz systemu gwarancji depozytów powinna należycie uwzględniać cykl koniunkturalny, stabilność sektora przyjmującego depozyty oraz istniejące zobowiązania danego systemu gwarancji depozytów.
- (35) Systemy gwarancji depozytów powinny inwestować w aktywa o niskim ryzyku.
- (36) Podstawą składek na rzecz systemów gwarancji depozytów powinna być kwota gwarantowanych depozytów i stopień ryzyka, na jakie narażony jest dany ich członek. Umożliwiłoby to uwzględnienie profilu ryzyka poszczególnych instytucji kredytowych, w tym ich różnych modeli prowadzenia działalności. Powinno to także prowadzić do sprawiedliwego obliczania składek, jak również stwarzać zachęty do wyboru modelu prowadzenia działalności obciążonego niższym ryzykiem. Aby dostosować składki do warunków rynkowych i profili ryzyka, systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość stosowania własnych metod opartych na ocenie ryzyka. Aby uwzględnić sektory regulowane prawem krajowym, w szczególności małym stopniu obciążone ryzykiem, państwom członkowskim należy stworzyć możliwość odpowiedniego zmniejszenia wysokości składek; jednocześnie należy przestrzegać poziomu docelowego w odniesieniu do każdego systemu gwarancji depozytów. W każdym przypadku metody obliczania powinny zostać zatwierdzone przez właściwe organy. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽²⁾, powinien wydać wytyczne w celu określenia metod obliczania składek.
- (37) Ochrona depozytów jest ważnym aspektem zakończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego i dzięki solidarności, którą buduje wśród wszystkich instytucji kredytowych danego rynku finansowego w przypadku upadłości którejkolwiek z nich – niezbędnym uzupełnieniem systemu nadzoru bankowego. Dlatego też państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia systemom gwarancji depozytów na udzielanie sobie wzajemnie pożyczek na zasadzie dobrowolności.
- (38) Obowiązujący termin wypłaty jest sprzeczny z potrzebą utrzymania zaufania deponentów i nie odpowiada ich potrzebom. W związku z tym termin wypłaty powinien zostać skrócony do siedmiu dni roboczych.
- (39) W wielu przypadkach brakuje jednak wymaganych procedur, które umożliwiłyby zastosowanie krótkiego terminu wypłaty. W związku z tym państwa członkowskie powinny uzyskać możliwość – w okresie przejściowym – stopniowego skracania terminu wypłaty do siedmiu dni roboczych. Maksymalny termin wypłaty określony w niniejszej dyrektywie nie powinien stanowić przeszkody we wcześniejszym dokonywaniu przez system gwarancji depozytów wypłat na rzecz deponentów. Jednakże w celu zapewnienia, by deponenci w okresie przejściowym nie znaleźli się w trudnościach finansowych w przypadku upadłości swojej instytucji kredytowej, powinni oni mieć możliwość uzyskania – na wniosek – dostępu do stosownej kwoty ich gwarantowanych depozytów w celu pokrycia ich kosztów utrzymania. Dostęp taki powinien być możliwy jedynie w oparciu o dane przedstawione przez instytucję kredytową. Zważywszy na to, że państwa członkowskie różnią się pod względem poziomu kosztów utrzymania, kwotę tę powinny określać poszczególne państwa członkowskie.
- (40) Okres niezbędny do wypłaty depozytów powinien uwzględniać przypadki, w których systemy mają trudności z określeniem kwoty wypłaty, a także praw deponenta, zwłaszcza jeżeli depozyty wynikają z transakcji związanych z nieruchomością mieszkalną lub pewnych sytuacji życiowych, jeżeli deponent nie może w sposób nieograniczony dysponować kwotą na rachunku, jeżeli depozyt jest przedmiotem sporu sądowego lub w stosunku do sum zgromadzonych na rachunku zgłoszono konkurujące z sobą roszczenia lub jeżeli depozyt jest objęty sankcjami ekonomicznymi nałożonymi przez rządy krajowe lub organy międzynarodowe.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (41) W celu zabezpieczenia wypłaty systemu gwarancji depozytów powinny być uprawnione do wstępowania w prawa zaspokojonych deponentów względem niewypłacalnej instytucji kredytowej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia długości okresu, w którym deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone lub uznane w terminie na wypłatę, mogą wnosić roszczenia o wypłatę ich depozytów, tak aby umożliwić systemom gwarancji depozytów skorzystanie z praw, w które wstąpiły, do dnia, w którym prawa te mają zostać zgłoszone w ramach postępowania w związku z niewypłacalnością.
- (42) System gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym instytucja kredytowa ustanowiła oddziały, powinien informować i dokonywać wypłat na rzecz deponentów w imieniu systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie. Środki zabezpieczające są konieczne do zapewnienia, by system gwarancji depozytów dokonujący wypłat na rzecz deponentów otrzymał od systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia niezbędne środki finansowe i instrukcje przed dokonaniem takiej wypłaty. System gwarancji depozytów, którego może to dotyczyć, powinien uprzednio zawrzeć odpowiednie umowy w celu ułatwienia realizacji tych zadań.
- (43) Informowanie deponentów jest zasadniczym elementem ich ochrony. Z tego względu deponenci powinni zostać poinformowani na swoich wyciągach z rachunku o obejmującej ich gwarancji i właściwym systemie gwarancji depozytów. Przyszli deponenci powinni otrzymać te same informacje za pośrednictwem standardowego arkusza informacyjnego, o potwierdzenie otrzymania którego powinni zostać poproszeni. Treść tych informacji powinna być taka sama w przypadku wszystkich deponentów. Nieuregulowane wykorzystanie w ramach reklamy informacji dotyczących poziomu gwarancji i zakresu systemu gwarancji depozytów mogłoby zaszkodzić stabilności systemu bankowego lub zmniejszyć zaufanie deponentów. Dlatego też odesłania do systemów gwarancji depozytów w reklamach powinny być ograniczone do krótkich merytorycznych oświadczeń.
- (44) Przetwarzanie danych osobowych na mocy niniejszej dyrektywy podlega przepisom dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE⁽¹⁾. Systemy gwarancji depozytów i odpowiednie organy powinny postępować z danymi dotyczącymi poszczególnych depozytów ze szczególną ostrożnością; powinny także zachować wysoki poziom ochrony danych zgodnie z tą dyrektywą.
- (45) Niniejsza dyrektywa nie powinna prowadzić do odpowiedzialności państw członkowskich ani ich odpowiednich organów względem deponentów, jeżeli zapewniły one utworzenie i urzędowe uznanie jednego lub większej liczby systemów, które zabezpieczają depozyty bądź same instytucje kredytowe i zapewniają wypłatę gwarantowanych środków lub ochronę deponentów na warunkach przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (46) W rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 powierzono EUNB szereg zadań dotyczących dyrektywy 94/19/WE.
- (47) Przy poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w zakresie nadzoru nad systemami gwarancji depozytów, EUNB powinien wnieść wkład w osiągnięcie celu polegającego na ułatwieniu podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznej ochrony deponentów i ograniczeniu do minimum ryzyka po stronie podatników. Państwa członkowskie powinny informować Komisję i EUNB o wyznaczonym organie w związku z wymogiem dotyczącym współpracy między EUNB a wyznaczonymi organami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie.
- (48) Istnieje potrzeba wprowadzenia wytycznych w obszarze usług finansowych, tak by w całej Unii zapewnić jednolite warunki działania i odpowiednią ochronę deponentów. Wytyczne takie należy wydać w celu określenia metody kalkulacji składek zależnych od ryzyka.
- (49) W celu zapewnienia skutecznego i wydajnego działania systemów gwarancji depozytów oraz wyważonego uwzględnienia ich pozycji w poszczególnych państwach członkowskich EUNB powinien mieć możliwość wiążącego rozstrzygnięcia sporów między nimi.
- (50) Zważywszy na różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi pod względem procedur administracyjnych dotyczących systemów gwarancji depozytów, państwa członkowskie powinny mieć możliwość swobodnego określania organu, który stwierdza niedostępność depozytów.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

- (51) Właściwe organy, wyznaczone organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy administracyjne oraz systemy gwarancji depozytów powinny ze sobą współpracować i wykonywać swoje uprawnienia zgodnie z niniejszą dyrektywą. Powinny one ze sobą współpracować już od wczesnego etapu w przygotowywaniu i wdrażaniu środków w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu określenia kwoty, do której system gwarancji depozytów jest odpowiedzialny, gdy środki finansowe są wykorzystywane do sfinansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych.
- (52) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu dostosowania poziomu gwarancji dla łącznej sumy depozytów tego samego deponenta zgodnie z niniejszą dyrektywą stosownie do stopy inflacji w Unii na podstawie zmian wskaźnika cen konsumpcyjnych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (53) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (54) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie harmonizacja przepisów dotyczących funkcjonowania systemów gwarancji depozytów, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (55) Obowiązek dokonania transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do przepisów stanowiących zasadniczą zmianę w porównaniu z poprzednimi dyrektywami. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (56) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw wymienionych w załączniku II,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa określa przepisy i procedury dotyczące ustanawiania i funkcjonowania systemów gwarancji depozytów.
2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:
 - a) ustawowych systemów gwarancji depozytów;
 - b) umownych systemów gwarancji depozytów, które zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 4 ust. 2;
 - c) instytucjonalnych systemów ochrony, które zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 4 ust. 2;
 - d) instytucji kredytowych należących do systemów, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu.

⁽¹⁾ Wspólna deklaracja polityczna z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotycząca dokumentów wyjaśniających (Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14).

3. Bez uszczerbku dla art. 16 ust. 5 i 7 następujące systemy są wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy:
- a) umowne systemy, które nie zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów, w tym systemy, które oferują dodatkową ochronę w stosunku do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1;
 - b) instytucjonalne systemy ochrony, które nie zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów.

Państwa członkowskie zapewniają, by systemy, o których mowa w lit. a) i b) akapitu pierwszego, dysponowały środkami finansowymi lub mechanizmami finansowania wystarczającymi do wypełnienia przez te systemy spoczywających na nich obowiązków.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
- 1) „systemy gwarancji depozytów” oznaczają systemy, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), b) lub c);
 - 2) „instytucjonalne systemy ochrony” oznaczają instytucjonalne systemy ochrony, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 3) „depozyt” oznacza należność wynikającą z wpłat pozostawionych na rachunku lub z sytuacji tymczasowych w ramach normalnych operacji bankowych, które instytucja kredytowa jest zobowiązana wypłacić zgodnie z obowiązującymi przepisami i postanowieniami umownymi, w tym depozyt terminowy i depozyt oszczędnościowy, z wyłączeniem należności w przypadku gdy:
 - a) jej istnienie może zostać potwierdzone wyłącznie przez instrument finansowy zdefiniowany w art. 4 pkt 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE⁽¹⁾, chyba że jest to produkt oszczędnościowy, który został poświadczony certyfikatem depozytowym wystawionym na nazwisko danej osoby i który istnieje w danym państwie członkowskim w dniu 2 lipca 2014 r.;
 - b) jej kwota główna nie jest wypłacana w wartości nominalnej;
 - c) jej kwota główna jest wypłacana w wartości nominalnej jedynie w ramach szczególnej gwarancji lub szczególnego uzgodnienia, udzielonych przez instytucję kredytową lub osobę trzecią;
 - 4) „kwalifikujące się depozyty” oznaczają depozyty, które nie są wyłączone z ochrony zgodnie z art. 5;
 - 5) „gwarantowane depozyty” oznaczają część kwalifikujących się depozytów, która nie przekracza poziomu gwarancji określonego w art. 6;
 - 6) „deponent” oznacza posiadacza lub, w przypadku wspólnego rachunku, każdego z posiadaczy depozytu;
 - 7) „wspólny rachunek” oznacza rachunek, który został otwarty w imieniu dwóch lub więcej osób lub do którego mają prawa dwie lub więcej osób i które to prawa można wykonywać przez złożenie podpisu przez jedną lub więcej z tych osób;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

- 8) „depozyt niedostępny” oznacza depozyt, który jest należny i wymagalny zgodnie z obowiązującymi w stosunku do niego przepisami lub postanowieniami umownymi, który jednakże nie został wypłacony przez instytucję kredytową, przy czym występuje jeden z następujących przypadków:
- a) właściwe organy administracyjne ustaliły, że – ich zdaniem – instytucja kredytowa, z powodów, które są związane bezpośrednio z jej sytuacją finansową, w danej chwili wydaje się nie być w stanie wypłacić depozytu i w chwili obecnej instytucja ta nie ma perspektywy na jego wypłatę w późniejszym terminie; lub
 - b) organ sądowy wydał z powodów bezpośrednio związanych z sytuacją finansową instytucji kredytowej orzeczenie, którego skutkiem jest zawieszenie praw deponentów w zakresie dochodzenia roszczeń wobec instytucji;
- 9) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 10) „oddział” oznacza siedzibę przedsiębiorstwa w państwie członkowskim, która stanowi część instytucji kredytowej pozbawioną osobowości prawnej i która realizuje bezpośrednio wszystkie lub niektóre spośród transakcji nieodłącznie związanych z działalnością instytucji kredytowych;
- 11) „poziom docelowy” oznacza kwotę dostępnych środków finansowych, którą system gwarancji depozytów musi osiągnąć zgodnie z art. 10 ust. 2, wyrażoną odsetkiem gwarantowanych depozytów jego członków;
- 12) „dostępne środki finansowe” oznaczają środki pieniężne w gotówce, depozyty i aktywa o niskim ryzyku, które mogą zostać upłynnione w terminie nieprzekraczającym terminu określonego w art. 8 ust. 1, a także zobowiązania do zapłaty do pułapu określonego w art. 10 ust. 3;
- 13) „zobowiązania do zapłaty” oznaczają zobowiązania danej instytucji kredytowej do zapłaty na rzecz systemu gwarancji depozytów, które to zobowiązania są w pełni zabezpieczone, pod warunkiem że zabezpieczenie:
- a) stanowią aktywa o niskim ryzyku;
 - b) jest nieobciążone prawami osób trzecich i pozostaje do dyspozycji systemu gwarancji depozytów;
- 14) „aktywa o niskim ryzyku” oznaczają aktywa objęte zakresem kategorii pierwszej lub drugiej, o których mowa w tabeli 1 w art. 336 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub wszelkie aktywa uważane za podobnie bezpieczne i płynne przez właściwy organ lub wyznaczony organ;
- 15) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie pochodzenia zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 43 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 16) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza przyjmujące państwo członkowskie zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 44 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 17) „właściwy organ” oznacza krajowy właściwy organ zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 18) „wyznaczony organ” oznacza organ, który zarządza systemem gwarancji depozytów zgodnie z niniejszą dyrektywą, lub w przypadku gdy funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów zarządza podmiot prywatny, organ publiczny wyznaczony przez dane państwo członkowskie w celu nadzorowania tego systemu zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa zawiera odniesienia do rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ, który zarządza systemem gwarancji depozytów, lub gdy funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów zarządza podmiot prywatny, organ publiczny nadzorujący ten system, jest do celów tego rozporządzenia uznawany za właściwy organ w rozumieniu art. 4 pkt 2 tego rozporządzenia.

3. Udziały w irlandzkich lub brytyjskich kasach budowlano-mieszkaniowych, oprócz tych, które zgodnie z ich naturą są uważane za kapitał w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b), są uznawane za depozyty.

Artykuł 3

Właściwe organy administracyjne

1. Państwa członkowskie określają właściwe organy administracyjne w danym państwie członkowskim do celów art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a).

2. Właściwe organy, wyznaczone organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy administracyjne współpracują ze sobą i wykonują swoje uprawnienia zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Właściwy organ administracyjny dokonuje ustaleń, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), tak szybko, jak to możliwe, jednak w żadnym wypadku nie później niż w terminie pięciu dni roboczych po tym, gdy po raz pierwszy stwierdzili, że instytucja kredytowa nie wypłaciła należnych i wymagalnych depozytów.

Artykuł 4

Urzędowe uznanie, członkostwo i nadzór

1. Każde państwo członkowskie zapewnia utworzenie i urzędowe uznanie na swoim terytorium jednego lub więcej systemów gwarancji depozytów.

Nie wyklucza to możliwości połączenia systemów gwarancji depozytów różnych państw członkowskich ani ustanawiania transgranicznych systemów gwarancji depozytów. Zatwierdzenie takich transgranicznych lub połączonych systemów gwarancji depozytów uzyskuje się od państw członkowskich, w których zostały ustanowione dane systemy gwarancji depozytów.

2. Umowny system, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. b) niniejszej dyrektywy, może zostać urzędowo uznany za system gwarancji depozytów, jeżeli jest zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy.

Instytucjonalny system ochrony może zostać urzędowo uznany za system gwarancji depozytów, jeżeli spełnia kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy.

3. Instytucja kredytowa posiadająca zezwolenie w państwie członkowskim zgodnie z art. 8 dyrektywy 2013/36/UE nie może przyjmować depozytów, jeżeli nie uczestniczy w systemie urzędowo uznanym w jej państwie członkowskim pochodzenia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Jeżeli instytucja kredytowa nie spełnia zobowiązań spoczywających na niej z racji członkostwa w systemie gwarancji depozytów, to właściwe organy są o tym bezzwłocznie informowane i we współpracy z systemem gwarancji depozytów natychmiast podejmują wszelkie stosowne kroki, łącznie z nakładaniem w razie potrzeby kar, aby zapewnić, by instytucja kredytowa spełniała swoje zobowiązania.

5. Jeżeli środki zastosowane na mocy ust. 4 nie zapewnią dotrzymania zobowiązań przez instytucję kredytową, to system gwarancji depozytów może – z zastrzeżeniem przepisów prawa krajowego i za wyraźną zgodą właściwych organów – oznajmić o swoich zamiarach wykluczenia instytucji kredytowej z systemu gwarancji depozytów, z terminem wypowiedzenia, który nie może być krótszy niż jeden miesiąc. Depozyty dokonane przed upływem terminu wypowiedzenia są nadal chronione w całości przez ten system gwarancji depozytów. Jeżeli z upływem terminu wypowiedzenia instytucja kredytowa nie dopełniła swoich zobowiązań, system gwarancji depozytów dokonuje wykluczenia instytucji kredytowej.

6. Depozyty przechowywane w momencie wykluczenia instytucji kredytowej z systemu gwarancji depozytów są w dalszym ciągu zabezpieczane przez ten system gwarancji depozytów.

7. Wyznaczone organy sprawują bieżący nadzór nad systemami gwarancji depozytów, o których mowa w art. 1, w zakresie zachowania zgodności z niniejszą dyrektywą.

Transgraniczne systemy gwarancji depozytów podlegają nadzorowi sprawowanemu przez przedstawicieli wyznaczonych organów państw członkowskich, w których instytucje kredytowe należące do systemu uzyskały zezwolenie.

8. Państwa członkowskie zapewniają systemowi gwarancji depozytów prawo do uzyskania, w dowolnym momencie i na żądanie danego systemu gwarancji depozytów, od swoich członków wszystkich informacji niezbędnych do przygotowania wypłaty na rzecz deponentów, w tym oznaczeń zgodnie z art. 5 ust. 4.

9. Systemy gwarancji depozytów zapewniają poufność i ochronę danych dotyczących rachunków deponentów. Przetwarzania takich danych dokonuje się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów przeprowadzały testy warunków skrajnych swoich systemów oraz były bezzwłocznie informowane w przypadku wykrycia przez właściwe organy problemów w danej instytucji kredytowej, mogących wymagać uruchomienia systemu gwarancji depozytów.

Testy te są przeprowadzane co najmniej raz na trzy lata lub częściej, gdy wymagają tego okoliczności. Pierwszy test jest przeprowadzany do dnia 3 lipca 2017 r.

Na podstawie wyników testów warunków skrajnych EUNB, zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, co najmniej raz na pięć lat przeprowadza wzajemne oceny, aby zbadać odporność systemów gwarancji depozytów. W zakresie wymiany informacji z EUNB systemy gwarancji depozytów podlegają wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej zgodnie z art. 70 tego rozporządzenia.

11. Systemy gwarancji depozytów wykorzystują informacje niezbędne do przeprowadzenia testów warunków skrajnych swoich systemów wyłącznie do przeprowadzenia tych testów i przechowują te informacje nie dłużej, niż jest to do tego celu konieczne.

12. Państwa członkowskie zapewniają, by ich systemy gwarancji depozytów były zarządzane na solidnych i przejrzystych zasadach. Systemy gwarancji depozytów sporządzają roczne sprawozdanie z działalności.

Artykuł 5

Kwalifikowalność depozytów

1. Następujące depozyty są wyłączone z wypłaty przez systemy gwarancji depozytów:
 - a) z zastrzeżeniem przepisów art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy, depozyty składane przez inne instytucje kredytowe w ich własnym imieniu i na ich własny rachunek;
 - b) fundusze własne, zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) depozyty wynikające z transakcji, w związku z którymi doszło do skazania z powodu prania pieniędzy w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 2005/60/WE;
 - d) depozyty instytucji finansowych zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - e) depozyty przedsiębiorstw inwestycyjnych zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE;
 - f) depozyty, których posiadacze nie zostali zidentyfikowani zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE, gdy stały się niedostępne;

- g) depozyty zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 13 pkt 1–6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽¹⁾;
- h) depozyty przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania;
- i) depozyty funduszy rentowych i emerytalnych;
- j) depozyty organów władzy publicznej;
- k) dłużne papiery wartościowe wyemitowane przez instytucję kredytową oraz zobowiązania wynikające z przyjęć własnych weksli akceptowanych oraz weksli własnych.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą zapewnić włączenie następujących depozytów do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1:

- a) depozytów indywidualnych systemów emerytalnych i pracowniczych systemów emerytalnych małych lub średnich przedsiębiorstw;
- b) depozytów władz lokalnych o budżecie rocznym nieprzekraczającym 500 000 EUR;

3. Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy przewidujące, że depozyty, które mogą zostać wydane zgodnie z prawem krajowym wyłącznie do celów spłaty pożyczki na zakup nieruchomości prywatnej, udzielonej przez instytucję kredytową lub inną instytucję, w której ulokowany jest depozyt, są wyłączone z wypłaty przez system gwarancji depozytów.

4. Państwa członkowskie zapewniają oznaczanie przez instytucje kredytowe kwalifikujących się depozytów w sposób umożliwiający ich natychmiastową identyfikację.

Artykuł 6

Poziom gwarancji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by poziom gwarancji w odniesieniu do sumy depozytów każdego z deponentów wynosił 100 000 EUR w przypadku niedostępności depozytów.

2. W uzupełnieniu ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, by następujące depozyty były chronione powyżej kwoty 100 000 EUR przez co najmniej trzy miesiące i nie dłużej niż 12 miesięcy po uznaniu danej kwoty lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów:

- a) depozyty wynikające z transakcji dotyczących nieruchomości związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi;
- b) depozyty, które spełniają cele społeczne określone w prawie krajowym i są związane z określonymi sytuacjami życiowymi deponenta, takimi jak małżeństwo, rozwód, przejście na emeryturę, zwolnienie z pracy, inwalidztwo lub zgon;
- c) depozyty, które spełniają cele określone w prawie krajowym i opierają się na wypłacie świadczeń z tytułu ubezpieczenia lub odszkodowania za straty będące wynikiem przestępstwa lub za niesłuszne skazanie.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie zabraniają państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia systemów służących ochronie emerytur oraz produktów zabezpieczenia emerytalnego, pod warunkiem że takie systemy nie tylko gwarantują depozyty, ale zapewniają również obszerną ochronę wszystkich istotnych w tym względzie produktów i sytuacji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

4. Państwa członkowskie zapewniają dokonanie wypłat w którejkolwiek z poniższych form:
- w walucie państwa członkowskiego, w którym dany system gwarancji depozytów ma siedzibę;
 - w walucie państwa członkowskiego, którego rezydentem jest posiadacz rachunku;
 - w euro;
 - w walucie, w której jest prowadzony rachunek;
 - w walucie państwa członkowskiego, w którym jest zlokalizowany rachunek.

Deponentów informuje się o walucie wypłaty.

Jeżeli rachunki były prowadzone w walucie innej niż waluta wypłaty, stosowany kurs walutowy jest kursem z dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dzień, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

5. Państwa członkowskie, które przeliczają na swoją walutę krajową kwotę, o której mowa w ust. 1, stosują w pierwszej kolejności kurs wymiany obowiązujący w dniu 3 lipca 2015 r.

Państwa członkowskie mogą zaokrąglać kwoty otrzymane w wyniku przeliczenia, pod warunkiem że zaokrąglenie to nie przekracza 5 000 EUR.

Nie naruszając przepisów akapitu drugiego, państwa członkowskie dostosowują co pięć lat poziomy gwarancji przeliczone na inne waluty do kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych zdarzeń, takich jak wahania kursu walut, państwa członkowskie po skonsultowaniu się z Komisją dokonują wcześniejszego dostosowania poziomu gwarancji.

6. Kwota, o której mowa w ust. 1, jest regularnie, a przynajmniej raz na pięć lat, badana przez Komisję. Komisja w stosownym przypadku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w sprawie dyrektywy w celu dostosowania kwoty określonej w ust. 1, w szczególności uwzględniając rozwój sektora bankowego i sytuację gospodarczą, jak również stan polityki monetarnej w Unii. Pierwsza kontrola odbędzie się do dnia 3 lipca 2020 r., chyba że nieprzewidziane zdarzenia wymuszają wcześniejsze jej przeprowadzenie.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 18 w celu dostosowania kwoty, o której mowa w ust. 6, co najmniej raz na pięć lat, odpowiednio do stopy inflacji w Unii, na podstawie zmian zharmonizowanego wskaźnika cen konsumpcyjnych publikowanego przez Komisję od czasu poprzedniego dostosowania.

Artykuł 7

Określenie kwoty podlegającej wypłacie

- Górna granica, o której mowa w art. 6 ust. 1, obowiązuje w stosunku do sumy depozytów w jednej i tej samej instytucji kredytowej, niezależnie od liczby, waluty i miejsca ulokowania depozytów w Unii.
- Udział przypadający na każdego deponenta na wspólnym rachunku jest uwzględniany przy obliczaniu górnej granicy, o której mowa w art. 6 ust. 1.

Jeżeli przepisy szczególne nie regulują tej kwestii, kwota depozytu na takim rachunku zostaje podzielona na równe części między deponentów.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że depozyty na jednym rachunku, co do którego dwie lub więcej osób ma prawa jako członkowie spółki osobowej, stowarzyszenia lub jakiegokolwiek podobnego ugrupowania niemającego osobowości prawnej, mogą do obliczenia górnej granicy, o której mowa w art. 6 ust. 1, zostać połączone i traktowane jako depozyt jednego deponenta.

3. Jeżeli deponent nie jest w sposób nieograniczony uprawniony do kwoty na rachunku, to osoba uprawniona w sposób nieograniczony jest objęta gwarancją, pod warunkiem że jest ona znana lub może zostać określona przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokona ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wyda orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b). Jeżeli kilka osób jest w sposób nieograniczony uprawnionych do depozytu, to przypadający na każdą z nich udział, zgodnie z postanowieniami dotyczącymi zarządzania udziałami w tym depozycie, jest uwzględniany przy obliczaniu górnej granicy, o której mowa w art. 6 ust. 1.

4. Datą odniesienia dla obliczenia kwoty podlegającej wypłacie jest dzień, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dzień, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b). Zobowiązania deponenta wobec instytucji kredytowej nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.

5. Państwa członkowskie mogą postanowić, że zobowiązania deponenta wobec instytucji kredytowej są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie, jeżeli stały się wymagalne w dniu, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub w dniu, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), lub przed tymi terminami, w takim zakresie, w jakim potrącenie jest możliwe zgodnie z przepisami ustawowymi i umownymi regulującymi umowę między instytucją kredytową a deponentem.

Instytucja kredytowa informuje deponentów przed zawarciem umowy, jeżeli ich zobowiązania wobec tej instytucji kredytowej są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów mogły w dowolnym momencie zwrócić się do instytucji kredytowych o udzielenie informacji na temat łącznej kwoty kwalifikujących się depozytów poszczególnych deponentów.

7. Odsetki od depozytów, które zostały naliczone do dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), ale nie zostały do tego dnia zapisane na dobro rachunku, są zwracane przez system gwarancji depozytów. Górna granica, o której mowa w art. 6 ust. 1, nie może zostać przekroczona.

8. Państwa członkowskie mogą postanowić, że określone kategorie depozytów, które spełniają cel społeczny zdefiniowany w prawie krajowym i w stosunku do których osoba trzecia udzieliła gwarancji zgodnej z zasadami pomocy państwa, nie są uwzględniane przy obliczaniu sumy depozytów posiadanych przez tego samego deponenta w jednej i tej samej instytucji kredytowej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W takich przypadkach gwarancja udzielona przez osobę trzecią jest ograniczona do poziomu określonego w art. 6 ust. 1.

9. Jeżeli instytucje kredytowe mają zezwolenie – na mocy prawa krajowego – na działanie pod różnymi znakami towarowymi zgodnie z definicją zawartą w art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽¹⁾, państwo członkowskie zapewnia, by deponenci zostali jasno poinformowani o tym, że dana instytucja kredytowa działa pod różnymi znakami towarowymi oraz że poziom gwarancji określony w art. 6 ust. 1, 2 i 3 niniejszej dyrektywy ma zastosowanie do sumy depozytów, które deponent złożył w tej instytucji kredytowej. Informacje te zawarte są w informacjach dla deponentów, o których mowa w art. 16 niniejszej dyrektywy i w załączniku I do niej.

Artykuł 8

Wypłata

1. Systemy gwarancji depozytów zapewniają dostępność kwoty podlegającej wypłacie w terminie siedmiu dni roboczych od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

2. Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić w okresie przejściowym trwającym do dnia 31 grudnia 2023 r. następujące okresy wypłaty:

- a) do 20 dni roboczych – do dnia 31 grudnia 2018 r.;
- b) do 15 dni roboczych – od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
- c) do 10 dni roboczych – od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

3. Państwa członkowskie mogą przyjąć dłuższy termin wypłaty w odniesieniu do depozytów, o których mowa w art. 7 ust. 3, który to termin nie może przekraczać trzech miesięcy od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1, lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

4. Podczas okresu przejściowego do dnia 31 grudnia 2023 r., w przypadku gdy systemy gwarancji depozytów nie mogą udostępnić kwoty podlegającej wypłacie w terminie siedmiu dni roboczych, systemy gwarancji depozytów zapewniają, by w terminie pięciu dni roboczych od złożenia wniosku deponenti mieli dostęp do odpowiedniej kwoty ich gwarantowanych depozytów w celu pokrycia kosztów utrzymania.

Systemy gwarancji depozytów udostępniają odpowiednią kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, jedynie na podstawie danych przedstawionych przez system gwarancji depozytów lub instytucję kredytową.

Odpowiednią kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, odlicza się od kwoty podlegającej wypłacie, o której mowa w art. 7.

5. Wypłata, o której mowa w ust. 1 i 4, może zostać odroczone w przypadku gdy:

- a) nie ma pewności co do tego, czy dana osoba jest uprawniona do otrzymania wypłaty, lub depozyt jest przedmiotem sporu sądowego;
- b) depozyt podlega środkom ograniczającym nałożonym przez rządy krajowe lub organy międzynarodowe;
- c) w drodze odstępstwa od ust. 9 niniejszego artykułu – w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie zawarto żadnej transakcji związanej z depozytem (rachunek jest nieaktywny);
- d) kwota podlegająca wypłacie jest uważana za część tymczasowego wysokiego salda zgodnie z definicją w art. 6 ust. 2; lub
- e) kwota podlegająca wypłacie ma zostać wypłacona przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 14 ust. 2.

6. Kwotę podlegającą wypłacie udostępnia się bez konieczności składania wniosku do systemu gwarancji depozytów. Niezbędne w tym celu informacje dotyczące depozytów i deponentów instytucja kredytowa przekazuje, gdy tylko tego zażąda system gwarancji depozytów.

7. Wszelka korespondencja między systemem gwarancji depozytów a deponentem jest prowadzona:

- a) w języku urzędowym instytucji Unii, używanym przez instytucję kredytową, w której znajduje się gwarantowany depozyt, do korespondencji z deponentem; lub
- b) w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym znajduje się gwarantowany depozyt.

Jeżeli instytucja kredytowa działa bezpośrednio w innym państwie członkowskim, nie ustanowiwszy oddziałów, informacje są przekazywane w języku wybranym przez deponenta w momencie otwarcia rachunku.

8. Niezależnie od terminu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli deponentowi lub jakiegokolwiek innej osobie, która ma prawo do kwoty złożonej na rachunku bądź ma w niej udział, zostanie zarzucone przestępstwo, które ma związek z praniem pieniędzy w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 2005/60/WE, to system gwarancji depozytów może zawiesić wszelkie płatności związane z danym deponentem do czasu wydania wyroku przez sąd.

9. Do wypłaty nie dochodzi, jeżeli w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie miała miejsca żadna transakcja związana z depozytem, a wartość depozytu jest niższa od kosztów administracyjnych, jakie poniósłby system gwarancji depozytów, dokonując takiej wypłaty.

Artykuł 9

Roszczenia wobec systemów gwarancji depozytów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by prawo deponenta do roszczenia o wypłatę mogło być przedmiotem postępowania przeciwko systemowi gwarancji depozytów.

2. Bez uszczerbku dla praw, które mogą przysługiwać systemowi gwarancji depozytów na mocy prawa krajowego, system gwarancji depozytów dokonujący płatności gwarantowanych w ramach systemów krajowych, jest upoważniony w ramach postępowania likwidacyjnego lub reorganizacyjnego do wstąpienia w prawa deponentów do wysokości dokonanych przez nich wpłat. W przypadku gdy system gwarancji depozytów dokonuje płatności w kontekście postępowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 11, system gwarancji depozytów ma prawo do roszczenia wobec danej instytucji kredytowej do wysokości kwoty dokonanych przez niego płatności. Roszczenie to zaspokaja się w tej samej kolejności co depozyty gwarantowane na mocy przepisów krajowych regulujących zwykle postępowanie w związku z niewypłacalnością w rozumieniu dyrektywy 2014/59/UE.

3. Państwa członkowskie mogą ograniczyć długość okresu, w którym deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone lub uznane przez system gwarancji depozytów w terminach określonych w art. 8 ust. 1 i 3, mogą wnosić roszczenia o wypłatę ich depozytów.

Artykuł 10

Finansowanie systemów gwarancji depozytów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów dysponowały odpowiednimi systemami służącymi określeniu ich potencjalnych zobowiązań. Dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów są proporcjonalne do tych zobowiązań.

Systemy gwarancji depozytów pozyskują dostępne środki finansowe ze składek, które ich członkowie wnoszą co najmniej jeden raz w roku. Nie wyklucza to dodatkowego finansowania z innych źródeł.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by do dnia 3 lipca 2024 r. dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów odpowiadały co najmniej poziomowi docelowemu wynoszącemu 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu.

Jeżeli możliwości w zakresie finansowania są mniejsze niż poziom docelowy, płatności składek są wznawiane przynajmniej do czasu ponownego osiągnięcia poziomu docelowego.

Jeżeli po pierwszym osiągnięciu poziomu docelowego dostępne środki finansowe zostały zmniejszone do wysokości poniżej dwóch trzecich poziomu docelowego, stała składka ustalana jest na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu sześciu lat.

Stać składka uwzględnia w należyty sposób fazę cyklu koniunkturalnego oraz potencjalne skutki składek procyklicznych przy ustalaniu składek rocznych w kontekście niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie mogą przedłużyć początkowy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, o maksymalnie cztery lata, jeżeli system gwarancji depozytów dokonał łącznych wypłat przekraczających 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów.

3. Dostępne środki finansowe, jakie należy uwzględnić w celu osiągnięcia poziomu docelowego, mogą obejmować zobowiązania do zapłaty. Całkowity udział zobowiązań do zapłaty nie przekracza 30 % całkowitej kwoty dostępnych środków finansowych pozyskiwanych zgodnie z niniejszym artykułem.

Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, EUNB wydaje wytyczne w sprawie zobowiązań do zapłaty.

4. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu państwo członkowskie może – w celu spełnienia swoich obowiązków na mocy tego ustępu – pozyskać dostępne środki finansowe w drodze składek obowiązkowych wpłacanych przez instytucje kredytowe do istniejących systemów składek obowiązkowych ustanowionych przez państwo członkowskie na jego terytorium w celu pokrycia kosztów związanych z ryzykiem systemowym, upadłością oraz restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją instytucji.

Systemy gwarancji depozytów mają prawo do kwoty równej kwocie takich składek do wysokości poziomu docelowego określonego w ust. 2 niniejszego artykułu, którą państwo członkowskie udostępni bezzwłocznie tym systemom gwarancji depozytów na ich wniosek, do wykorzystania wyłącznie w celach przewidzianych w art. 11.

Systemy gwarancji depozytów są uprawnione do otrzymania tej kwoty jedynie wtedy, gdy właściwy organ uzna, że nie są one w stanie pozyskać od swoich członków składek nadzwyczajnych. Systemy gwarancji depozytów wypłacają tę kwotę ze składek otrzymanych od swoich członków zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2.

5. Składki na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy tytułu VII dyrektywy 2014/59/UE, w tym dostępne środki finansowe, jakie należy uwzględnić w celu osiągnięcia poziomu docelowego mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, nie są wliczane do poziomu docelowego.

6. W drodze odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie mogą – jeżeli jest to należyście uzasadnione i po zatwierdzeniu przez Komisję – zezwolić na minimalny poziom docelowy niższy niż poziom docelowy określony w ust. 2 pod warunkiem spełnienia następujących warunków:

- a) obniżenie poziomu opiera się na założeniu, że istnieje małe prawdopodobieństwo wykorzystania znacznej części dostępnych środków finansowych na działania w celu ochrony właścicieli depozytów gwarantowanych, inne niż przewidziane w art. 11 ust. 2 i 6; oraz
- b) sektor bankowy, w którym działają instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów, wykazuje wysoki poziom koncentracji – duża liczba aktywów należy do małej liczby instytucji kredytowych lub grup bankowych podlegających nadzorowi na zasadzie skonsolidowanej, które z powodu ich wielkości zostaną w przypadku niewypłacalności prawdopodobnie objęte procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Ten obniżony poziom docelowy nie może być niższy niż 0,5 % gwarantowanych depozytów.

7. Dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów powinny być inwestowane w sposób zróżnicowany i obciążony niskim ryzykiem.

8. Jeżeli dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów są niewystarczające do dokonywania wypłaty na rzecz deponentów w sytuacji, gdy ich depozyty staną się niedostępne, jego członkowie wnoszą składki nadzwyczajne nieprzekraczające 0,5 % ich gwarantowanych depozytów za rok kalendarzowy. System gwarancji depozytów może w wyjątkowych okolicznościach i za zgodą właściwego organu wymagać wyższych składek.

Właściwy organ może całkowicie lub częściowo odroczyć zapłatę przez instytucję kredytową nadzwyczajnych składek *ex post* na rzecz systemu gwarancji depozytów, jeżeli opłacanie tych składek zagroziłoby płynności lub wypłacalności instytucji kredytowej. Takiego odroczenia nie przyznaje się na okres przekraczający sześć miesięcy, lecz możliwe jest jego odnowienie na wniosek instytucji. Składki odroczone na podstawie niniejszego ustępu opłaca się, kiedy płatność ta nie zagraża już płynności lub wypłacalności instytucji kredytowej.

9. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów dysponowały odpowiednimi alternatywnymi mechanizmami finansowania, umożliwiającymi im pozyskanie krótkoterminowego finansowania w celu zaspokojenia wniesionych przeciwko nim roszczeń.

10. Państwa członkowskie informują do dnia 31 marca każdego roku EUBN o kwocie gwarantowanych depozytów w danym państwie członkowskim oraz o kwocie dostępnych środków finansowych jego systemów gwarancji depozytów na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

Artykuł 11

Wykorzystanie środków finansowych

1. Środki finansowe, o których mowa w art. 10, wykorzystuje się co do zasady do dokonywania wypłat na rzecz deponentów zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Środki finansowe systemu gwarancji depozytów wykorzystuje się do finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa, po konsultacji z systemem gwarancji depozytów, kwotę, do której ten system gwarancji depozytów jest odpowiedzialny.

3. Państwa członkowskie mogą pozwolić systemowi gwarancji depozytów na wykorzystywanie dostępnych środków finansowych na środki alternatywne, by zapobiec upadłości instytucji kredytowej, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podjął żadnych działań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na mocy art. 32 dyrektywy 2014/59/UE;
- b) systemy gwarancji depozytów dysponują stosownymi systemami i procedurami w zakresie doboru i wdrażania alternatywnych środków oraz monitorowania związanego z tym ryzyka;
- c) koszty środków nie przekraczają kosztów spełniania ustawowego lub umownego mandatu danego systemu gwarancji depozytów;
- d) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków alternatywnych wiąże się z nałożeniem określonych obowiązków na instytucję kredytową, która uzyskała wsparcie; obowiązki te dotyczą przynajmniej zaostrzonego monitorowania ryzyka oraz większych praw w zakresie weryfikacji, przysługujących systemowi gwarancji depozytów;
- e) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków alternatywnych wiąże się z zobowiązaniami instytucji kredytowej, która uzyskała wsparcie, by zapewnić dostęp do gwarantowanych depozytów;
- f) w ocenie właściwego organu potwierdzona została zdolność wniesienia przez instytucje kredytowe należące do systemu składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

System gwarancji depozytów konsultuje się z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwym organem w sprawie środków i warunków nakładanych na instytucję kredytową.

4. Środki alternatywne, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, nie są stosowane, gdy właściwy organ, po konsultacji z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzna, że spełnione zostały warunki podjęcia działań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na mocy art. 27 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.

5. Jeżeli dostępne środki finansowe są wykorzystywane zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów natychmiast zapewniają temu systemowi środki wykorzystywane na środki alternatywne, w razie potrzeby w formie składek nadzwyczajnych, w przypadku gdy:

- a) pojawia się konieczność dokonania wypłat na rzecz deponentów, a dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów wynoszą mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego;

b) dostępne środki finansowe są mniejsze niż 25 % poziomu docelowego.

6. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że dostępne środki finansowe mogą również zostać wykorzystane do sfinansowania środków zabezpieczających dostęp deponentów do ich gwarantowanych depozytów, w tym transfer aktywów i pasywów oraz transfer portfela depozytów, w kontekście krajowych postępowań w związku z niewypłacalnością, pod warunkiem że koszty poniesione przez system gwarancji depozytów nie przekraczają kwoty netto kompensowania deponentów posiadających depozyty gwarantowane w danej instytucji kredytowej.

Artykuł 12

Wzajemne udzielanie pożyczek przez systemy gwarancji depozytów

1. Państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na udzielanie pożyczek innym systemom gwarancji depozytów w obrębie Unii na zasadzie dobrowolności, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań na mocy art. 9 ust. 1 z powodu braku dostępnych środków finansowych, o których mowa w art. 10;
- b) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę skorzystał z możliwości zwrócenia się o wniesienie składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8;
- c) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę zobowiązuje się prawnie, że pożyczone środki zostaną wykorzystane w celu spłaty roszczeń zgodnie z art. 9 ust. 1;
- d) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę nie jest aktualnie zobowiązany do spłaty pożyczki udzielonej przez inny system gwarancji depozytów zgodnie z niniejszym artykułem;
- e) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę określa kwotę żądanej pożyczki;
- f) łączna kwota pożyczki nie przekracza 0,5 % gwarantowanych depozytów systemu gwarancji depozytów zaciągającego pożyczkę;
- g) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę niezwłocznie informuje EUNB i podaje przyczyny, dla których spełnione są warunki określone w niniejszym ustępie, oraz kwotę żądanej pożyczki.

2. Pożyczka podlega następującym warunkom:

- a) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę musi spłacić pożyczkę w ciągu pięciu lat. Pożyczka może zostać spłacona w ratach rocznych. Odsetki są należne dopiero w terminie spłaty;
- b) stopa procentowa musi odpowiadać co najmniej stopie oprocentowania kredytu lombardowego Europejskiego Banku Centralnego w okresie, na jaki została udzielona pożyczka;
- c) system gwarancji depozytów udzielający pożyczki musi poinformować EUNB o początkowej stopie procentowej oraz o okresie, na jaki została udzielona pożyczka.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by składki pobierane przez system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę były wystarczające do spłaty pożyczonej kwoty i jak najszybszego przywrócenia poziomu docelowego.

Artykuł 13

Obliczanie składek na rzecz systemów gwarancji depozytów

1. Podstawą składek na rzecz systemów gwarancji depozytów, o których mowa w art. 10, jest kwota gwarantowanych depozytów i stopień ryzyka, na jakie narażony jest dany ich członek.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć niższe składki dla sektorów niskiego ryzyka regulowanych w przepisach krajowych.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że członkowie instytucjonalnego systemu ochrony płać niższe składki do systemu gwarancji depozytów.

Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby wobec organu centralnego i wszystkich instytucji kredytowych trwale powiązanych z tym organem centralnym, o których mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosowano wagę ryzyka ustaloną dla organu centralnego i instytucji z nim powiązanych, jako jednego skonsolidowanego podmiotu.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o wnoszeniu przez instytucje kredytowe minimalnej składki, niezależnie od kwoty ich gwarantowanych depozytów.

2. Systemy gwarancji depozytów mogą stosować własne metody uzależnione od ryzyka, służące do określenia i wyliczenia składek uzależnionych od ryzyka, które wnoszą do systemu gwarancji depozytów jego członkowie. Składki są obliczane proporcjonalnie do ryzyka związanego z działalnością członków i uwzględniają w odpowiednim stopniu profile ryzyka obowiązujące w przypadku różnych modeli prowadzenia działalności. Metody te mogą również uwzględniać pozycje znajdujące się po stronie aktywów bilansu i wskaźniki ryzyka, takie jak adekwatność kapitałową, jakość aktywów oraz płynność.

Każda metoda jest zatwierdzana przez właściwy organ we współpracy z wyznaczonym organem. EUNB jest informowany o zatwierdzonych metodach.

3. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, do dnia 3 lipca 2015 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu określenia metod wyliczania składek na rzecz systemów gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

W szczególności obejmują one wzór obliczania, konkretne wskaźniki, klasy ryzyka dotyczące członków, progi dotyczące wag ryzyka przypisanych do poszczególnych klas ryzyka oraz inne niezbędne elementy.

Do dnia 3 lipca 2017 r., a następnie przynajmniej raz na pięć lat, EUNB przeprowadza przegląd wytycznych dotyczących metod opartych na ryzyku lub alternatywnych metod opartych na ryzyku własnym stosowanych przez systemy gwarancji depozytów.

Artykuł 14

Współpraca w obrębie Unii

1. Systemy gwarancji depozytów zabezpieczają deponentów oddziałów, które instytucje kredytowe będące ich członkami utworzyły w innych państwach członkowskich.

2. Wypłat na rzecz deponentów oddziałów utworzonych przez instytucje kredytowe w innym państwie członkowskim dokonuje system gwarancji depozytów w przyjmującym państwie członkowskim w imieniu systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim pochodzenia. System gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego dokonuje wypłat zgodnie z instrukcjami systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. System gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego nie jest w żaden sposób odpowiedzialny za działania podjęte zgodnie z instrukcjami systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. System gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia zapewnia niezbędne środki finansowe przed wypłatą i kompensuje koszty poniesione przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego.

System gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego informuje również deponentów, których to dotyczy, w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia i jest uprawniony do otrzymywania korespondencji od tych deponentów w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia.

3. Jeżeli instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu gwarancji depozytów i przyłącza się do innego systemu gwarancji depozytów, składki – z wyjątkiem składek nadzwyczajnych na podstawie art. 10 ust. 8 – wniesione w ciągu 12 miesięcy poprzedzających zakończenie członkostwa są przenoszone do tego innego systemu gwarancji depozytów. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli instytucja kredytowa została wykluczona z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 4 ust. 5.

Jeżeli niektóre działania instytucji kredytowej zostają przekazane do innego państwa członkowskiego i podlegają w związku z tym innemu systemowi gwarancji depozytów, składki tej instytucji kredytowej wpłacone podczas 12 miesięcy poprzedzających transfer, z wyjątkiem składek nadzwyczajnych określonych w art. 10 ust. 8, są przekazywane temu innemu systemowi gwarancji depozytów proporcjonalnie do kwoty przekazanych gwarantowanych depozytów.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia wymieniały z systemami gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego informacje, o których mowa w art. 4 ust. 7 lub 8 i 10. Stosowane są przy tym ograniczenia określone w tym artykule.

Jeżeli instytucja kredytowa zamierza dokonać transferu z jednego systemu gwarancji depozytów do innego systemu gwarancji depozytów zgodnie z niniejszą dyrektywą, zapowiada swój zamiar z przynajmniej sześciomiesięcznym wyprzedzeniem. W tym okresie instytucja kredytowa ma nadal obowiązek wносить składki do pierwotnego systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 10, co dotyczy zarówno finansowania *ex ante*, jak i *ex post*.

5. W celu ułatwienia skutecznej współpracy między systemami gwarancji depozytów, ze szczególnym uwzględnieniem niniejszego artykułu i art. 12, systemy gwarancji depozytów lub, w stosownych przypadkach, wyznaczone organy zawierają pisemne umowy dotyczące współpracy. Umowy takie uwzględniają wymogi określone w art. 4 ust. 9.

Wyznaczony organ informuje EUNB o istnieniu i treści takich umów, a EUNB może wydawać opinie zgodnie z art. 34 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Jeżeli wyznaczone organy lub systemy gwarancji depozytów nie mogą osiągnąć porozumienia lub w przypadku sporów dotyczących interpretacji takich umów, każda ze stron może przekazać sprawę EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a EUNB działa zgodnie z tym artykułem.

Brak takich umów nie ma wpływu na roszczenia deponentów na mocy art. 9 ust. 1 lub instytucji kredytowych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu.

6. Państwa członkowskie zapewniają istnienie stosownych procedur umożliwiających systemom gwarancji depozytów skuteczną wymianę informacji i komunikację z innymi systemami gwarancji depozytów, należącymi do nich instytucjami kredytowymi i odpowiednimi właściwymi i wyznaczonymi organami w ramach własnej jurysdykcji oraz, w stosownych przypadkach, z innymi agencjami w wymiarze transgranicznym.

7. EUNB oraz właściwe i wyznaczone organy współpracują ze sobą i wykonują swoje uprawnienia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Państwa członkowskie informują Komisję i EUNB o wyznaczonym organie do dnia 3 lipca 2015 r.

8. EUNB współpracuje z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), ustanowioną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010⁽¹⁾, w zakresie analizy ryzyka systemowego dotyczącego systemów gwarancji depozytów.

Artykuł 15

Oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę w państwach trzecich

1. Państwa członkowskie sprawdzają, czy oddziały instytucji kredytowej mające siedzibę na ich terytorium, podczas gdy siedziba tej instytucji kredytowej znajduje się poza Unią, dysponują ochroną równoważną tej, jaka jest przewidziana w niniejszej dyrektywie.

Jeżeli ochrona nie jest równoważna, państwa członkowskie mogą, z zastrzeżeniem przepisów art. 47 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, wymagać, by oddziały instytucji kredytowej mającej siedzibę poza Unią przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium.

Przeprowadzając kontrolę, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, państwa członkowskie sprawdzają przynajmniej, czy deponenti korzystają z takiego samego poziomu gwarancji i zakresu ochrony, jaki jest przewidziany w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

2. Każdy oddział ustanowiony przez instytucję kredytową, która ma siedzibę poza Unią i która nie jest członkiem systemu gwarancji depozytów działającego w państwie członkowskim, przedstawia wszystkie stosowne informacje odnoszące się do postanowień dotyczących gwarancji depozytów obecnych i przyszłych deponentów w tym oddziale.
3. Informacje, o których mowa w ust. 2, są udostępniane w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym ustanowiony jest oddział, w sposób określony w prawie krajowym oraz są jasne i zrozumiałe.

Artykuł 16

Informacje dla deponentów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe udostępniały obecnym i przyszłym deponentom informacje niezbędne do zidentyfikowania systemu gwarancji depozytów w Unii, do którego należy dana instytucja kredytowa wraz z oddziałami. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe informowały obecnych i przyszłych deponentów o mających zastosowanie wyłączeniach spod ochrony systemu gwarancji depozytów.
2. Przed zawarciem umowy o przyjęcie depozytu deponenci otrzymują informacje, o których mowa w ust. 1. Potwierdzają oni otrzymanie tych informacji. W tym celu stosowany jest wzór zawarty w załączniku I.
3. Deponenci otrzymują na wyciągach ze swoich rachunków potwierdzenie, że depozyty są depozytami kwalifikującymi się, obejmujące odniesienie do arkusza informacyjnego zawartego w załączniku I. Na arkuszu informacyjnym wskazuje się również stronę internetową odpowiedniego systemu gwarancji depozytów. Deponent otrzymuje arkusz informacyjny zawarty w załączniku I przynajmniej raz do roku.

Strona internetowa systemu gwarancji depozytów zawiera informacje niezbędne dla deponentów, w szczególności informacje o przewidzianych niniejszą dyrektywą przepisach dotyczących procesu i warunków gwarantowania depozytów.

4. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane w sposób przewidziany prawem krajowym, w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym ustanowiony jest oddział.
5. Państwa członkowskie ograniczają korzystanie z informacji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, dla celów reklamowych do rzeczowego wskazania systemu gwarancji depozytów gwarantującego produkt, którego dotyczy dana reklama, oraz do wszelkich dodatkowych informacji wymaganych w prawie krajowym.

Takie informacje mogą obejmować konkretny opis funkcjonowania systemu gwarancji depozytów, ale nie mogą zawierać odniesienia do nieograniczonego zakresu gwarancji depozytów.

6. W przypadku połączenia, przekształcenia spółek zależnych w oddziały lub podobnych operacji deponenci są informowani przynajmniej na miesiąc przed wejściem w życie danej operacji, chyba że właściwy organ dopuszcza krótszy termin z uwagi na tajemnicę handlową lub stabilność finansową.

W ciągu trzech miesięcy od powiadomienia o połączeniu, przekształceniu lub podobnej operacji deponenci mogą wycofać lub przenieść swoje kwalifikujące się depozyty do innej instytucji kredytowej, bez ponoszenia żadnych kar i przy zachowaniu wszystkich naliczonych odsetek i uzyskanych korzyści, w zakresie przekraczającym poziom gwarancji określony w art. 6 w momencie danej operacji.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy instytucja kredytowa występuje lub zostaje wykluczona z systemu gwarancji depozytów, deponenci tej instytucji zostali powiadomieni o tym fakcie przez tę instytucję kredytową w terminie jednego miesiąca.
8. Jeżeli deponent korzysta z bankowości internetowej, informacje, które muszą być udostępniane na mocy niniejszej dyrektywy, mogą być przekazywane środkami łączności elektronicznej. Jeżeli deponent o to wystąpi, informacja taka jest przekazywana na piśmie.

*Artykuł 17***Wykaz upoważnionych instytucji kredytowych**

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podczas powiadamiania EUNB o zezwoleniach zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, właściwe organy wskazywały system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa.
2. Publikując i uaktualniając wykaz upoważnionych instytucji kredytowych zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, EUNB wskazuje system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa.

*Artykuł 18***Wykonanie przekazania**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 6 ust. 7, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6 ust. 7, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6 ust. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten przedłuża się o trzy miesiące.

*Artykuł 19***Przepisy przejściowe**

1. Jeżeli po transpozycji niniejszej dyrektywy lub dyrektywy 2009/14/WE do prawa krajowego określone depozyty lub kategorie depozytów lub inne instrumenty nie są już, w całości lub częściowo, objęte systemami gwarancji depozytów, państwa członkowskie mogą zezwolić na objęcie tych depozytów i innych instrumentów z pierwotnym terminem wymagalności gwarancją do ich pierwotnego terminu wymagalności, jeżeli zostały one wpłacone lub wydane przed dniem 2 lipca 2014 r.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby deponenci byli informowani o depozytach lub kategoriach depozytów lub innych instrumentach, które nie będą już objęte systemem gwarancji depozytów od dnia 3 lipca 2015 r.
3. Do czasu osiągnięcia po raz pierwszy poziomu docelowego państwa członkowskie mogą stosować w odniesieniu do dostępnych środków finansowych progi, o których mowa w art. 11 ust. 5.
4. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 2008 r. zapewniały poziom gwarancji między 100 000 EUR a 300 000 EUR, mogą ponownie stosować ten wyższy poziom do dnia 31 grudnia 2018 r. W takim przypadku należy odpowiednio dostosować wysokość poziomu docelowego oraz składek wnoszonych przez instytucje kredytowe.
5. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu w razie potrzeby towarzyszy wniosek ustawodawczy, określające, jak systemy gwarancji depozytów działające w Unii mogą współpracować za pośrednictwem europejskiego systemu w celu zapobiegania ryzyku wynikającemu z działań o charakterze transgranicznym i w celu ochrony depozytów przed tym ryzykiem.

6. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, przy wsparciu EUNB, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to powinno w szczególności dotyczyć:

- a) poziomu docelowego na podstawie gwarantowanych depozytów, poprzez analizę stosowności ustalonej wartości procentowej, z uwzględnieniem niewypłacalności instytucji kredytowych w Unii w przeszłości;
- b) wpływu alternatywnych środków zastosowanych zgodnie z art. 11 ust. 3 na ochronę deponentów i zgodność z uporządkowanym postępowaniem likwidacyjnym w sektorze bankowym;
- c) wpływu na różnorodność modeli systemów bankowych;
- d) odpowiedności obecnego poziomu gwarancji dla deponentów; oraz
- e) tego, czy kwestie, o których mowa w niniejszym akapicie, zostały potraktowane w sposób pozwalający na utrzymanie ochrony deponentów.

Do dnia 3 lipca 2019 r. EUNB złoży Komisji sprawozdanie na temat wzorów stosowanych do obliczeń oraz ich związku z ryzykiem właściwym dla działalności członków. Składając sprawozdania, EUNB uwzględni w odpowiednim stopniu profile ryzyka obowiązujące w przypadku różnych modeli prowadzenia działalności.

Artykuł 20

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1–4, art. 5 ust. 1 lit. d)–k), art. 5 ust. 2, 3 i 4 art. 6 ust. 2–7, art. 7 ust. 4–9, art. 8 ust. 1, 2, 3, 5, 6, 7 i 9, art. 9 ust. 2 i 3, art. 10–16, 18 i 19 i załącznika I do dnia 3 lipca 2015 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 8 ust. 4 do dnia 31 maja 2016 r.

Jeżeli po przeprowadzeniu szczegółowej kontroli odpowiednie organy stwierdzą, że system gwarancji depozytów nie jest jeszcze w stanie wykonywać przepisów art. 13 w terminie do dnia 3 lipca 2015 r., właściwe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne należy wprowadzić w życie do dnia 31 maja 2016 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Uchylenie

Dyrektywa 94/19/WE zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II traci moc od dnia 4 lipca 2019 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego oraz dat rozpoczęcia stosowania dyrektyw, określonych w załączniku II.

Odesłania do uchylonych dyrektyw należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 5 ust. 1 lit. a), b) i c), art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1, 2 i 3, art. 8 ust. 8, art. 9 ust. 1 i art. 17 stosuje się od dnia 4 lipca 2015 r.

Artykuł 23

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WZÓR ARKUSZA INFORMACYJNEGO DLA DEPONENTÓW

Podstawowe informacje o ochronie depozytów

Depozyty w [wstawić nazwę instytucji kredytowej] są gwarantowane przez:	[wstawić nazwę właściwego systemu gwarancji depozytów] ⁽¹⁾
Zakres ochrony:	100 000 EUR na deponenta na instytucję kredytową ⁽²⁾ [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] [w stosownych przypadkach:] następujące znaki towarowe są częścią Państwa instytucji kredytowej [wstawić wszystkie znaki towarowe stosowane na mocy tego samego zezwolenia]
Jeżeli posiadają Państwo więcej depozytów w tej samej instytucji kredytowej:	wszystkie Państwa depozyty w tej samej instytucji kredytowej są sumowane, a suma podlega limitowi 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] ⁽²⁾
Jeżeli posiadają Państwo wspólny rachunek z inną osobą/innymi osobami:	limit 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] ma zastosowanie do każdego z deponentów oddzielnie ⁽³⁾
Okres wypłaty w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej:	7 dni roboczych ⁽⁴⁾ [w stosownych przypadkach zastąpić innym terminem]
Waluta wypłaty:	euro [w stosownych przypadkach zastąpić inną walutą]
Kontakt:	[wstawić dane kontaktowe właściwego systemu gwarancji depozytów (adres, telefon, adres poczty elektronicznej itp.)]
Informacje dodatkowe:	[wstawić adres strony internetowej właściwego systemu gwarancji depozytów]
Potwierdzenie otrzymania przez deponenta:	

Informacje dodatkowe (wszystkie z poniższych lub niektóre z nich)

⁽¹⁾ System odpowiedzialny za ochronę Państwa depozytu

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest gwarantowany przez umowny system ochrony, który jest urzędowo uznany jako system gwarancji depozytów. Jeżeli Państwa instytucja kredytowa stanie się niewypłacalna, Państwa depozyty zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR].

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest częścią instytucjonalnego systemu ochrony, który jest urzędowo uznany jako system gwarancji depozytów. Oznacza to, że wszystkie instytucje, które są członkami tego systemu, udzielają sobie wzajemnej pomocy w celu uniknięcia niewypłacalności. Jeżeli dojdzie do niewypłacalności, Państwa depozyty zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR].

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest gwarantowany przez ustawowy system gwarancji depozytów i umowny system gwarancji depozytów. Jeżeli Państwa instytucja kredytowa stanie się niewypłacalna, Państwa depozyty w każdym przypadku zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR].

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest gwarantowany przez ustawowy system gwarancji depozytów. Ponadto Państwa instytucja kredytowa jest częścią instytucjonalnego systemu ochrony, w którym wszyscy członkowie udzielają sobie wzajemnej pomocy w celu uniknięcia niewypłacalności. Jeżeli dojdzie do niewypłacalności, Państwa depozyty zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] przez system gwarancji depozytów.

⁽²⁾ Ogólny zakres ochrony

Jeżeli depozyt nie jest dostępny, gdyż instytucja kredytowa nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań finansowych, wypłaty na rzecz deponentów dokonuje system gwarancji depozytów. Kwota wypłaty wynosi maksymalnie 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] na instytucję kredytową. Oznacza to, że w celu określenia kwoty objętej gwarancją sumowane są wszystkie depozyty ulokowane w tej samej instytucji kredytowej. Przykładowo, jeżeli deponent posiada 90 000 EUR na rachunku oszczędnościowym i 20 000 EUR na rachunku bieżącym, wypłaconych zostanie jedynie 100 000 EUR.

[Tylko w stosownych przypadkach:] Metoda ta jest również stosowana w przypadku, gdy instytucja kredytowa prowadzi działalność pod różnymi znakami towarowymi. [Wpisać nazwę instytucji kredytowej prowadzącej rachunek] działa również pod nazwą [wpisać wszystkie inne znaki towarowe tej samej instytucji kredytowej]. Oznacza to, że suma wszystkich depozytów ulokowanych pod jednym lub wieloma z tych znaków towarowych jest gwarantowana łącznie do wysokości 100 000 EUR.

(3) Limit ochrony wspólnych rachunków

W przypadku wspólnych rachunków limit 100 000 EUR stosuje się do każdego z deponentów.

[Tylko w stosownych przypadkach:] Jednakże depozyty na rachunku, do którego dwie lub więcej osób jest uprawnionych jako członkowie spółki osobowej, stowarzyszenia lub jakiegokolwiek podobnego ugrupowania niemającego osobowości prawnej, są do celów obliczenia górnego limitu 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] sumowane i traktowane jako depozyt jednego deponenta.

W niektórych przypadkach [wstawić przypadki określone w prawie krajowym] depozyty są chronione powyżej kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR]. Dalsze informacje można uzyskać na następującej stronie internetowej [wpisać adres strony internetowej właściwego systemu gwarancji depozytów].

(4) Wypłata

Właściwym systemem gwarancji depozytów jest [wpisać nazwę oraz adres, telefon, adres poczty elektronicznej i adres strony internetowej]. Dokona on wypłaty Państwa depozytów (w kwocie do 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR]) najpóźniej w terminie [wstawić okres wypłaty wymagany prawem krajowym], zaś od dnia [31 grudnia 2023 r.] w terminie [7 dni roboczych].

[Wstawić informację o wypłatach w sytuacjach nadzwyczajnych/wypłatach doraźnych, jeżeli kwoty do wypłaty nie będą dostępne w terminie 7 dni roboczych]

Jeżeli wypłata Państwa depozytów nie nastąpiła w tych terminach, należy skontaktować się z systemem gwarancji depozytów, ponieważ termin wnoszenia roszczeń o ich wypłatę może ulec przedawnieniu. Dalsze informacje można uzyskać na następującej stronie internetowej [wpisać adres strony internetowej właściwego systemu gwarancji depozytów].

Inne istotne informacje:

Zasadniczo depozyty wszystkich klientów indywidualnych i przedsiębiorstw są chronione przez systemy gwarancji depozytów. O wyjątkach obowiązujących w odniesieniu do określonych depozytów informuje strona internetowa właściwego systemu gwarancji depozytów. Na odpowiednie zapytanie również instytucja kredytowa udziela informacji o tym, czy określone produkty są objęte ochroną czy też nie. Jeżeli depozyty są gwarantowane, instytucja kredytowa potwierdza to również na wyciągu z rachunku.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylone dyrektywy wraz z ich późniejszymi zmianami (o których mowa w art. 21)

Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE

CZĘŚĆ B

Terminy transpozycji (o których mowa w art. 21)

Dyrektywa	Termin transpozycji
94/19/WE	1.7.1995
2009/14/WE	30.6.2009
2009/14/WE (art. 1 pkt 3 ppkt (i) akapit drugi, art. 7 ust. 1a i 3 oraz art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE zmienionej dyrektywą 2009/14/WE)	31.12.2010

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 94/19/WE	Dyrektywa 2009/14/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	art. 1
		art. 2 ust. 1 pkt 1
art. 1 pkt 1		art. 2 ust. 1 pkt 3
		art. 2 ust. 1 pkt 4
art. 1 pkt 2		art. 2 ust. 1 pkt 7
art. 1 pkt 3	art. 1 pkt 1	art. 2 ust. 1 pkt 8
art. 1 pkt 4		art. 2 ust. 1 pkt 9
art. 1 pkt 5		art. 2 ust. 1 pkt 10
		art. 2 ust. 1 pkt 11–18
		art. 2 ust. 2
art. 1 pkt 1		art. 2 ust. 3
		art. 3
art. 3 ust. 1		art. 4 ust. 1
		art. 4 ust. 2
art. 3 ust. 1		art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 2		art. 4 ust. 4
art. 3 ust. 3		art. 4 ust. 5 i 6
		art. 4 ust. 9
		art. 4 ust. 10 i 11
art. 2		art. 5 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 1		art. 5 ust. 1 lit. d)
		art. 5 ust. 1 lit. e)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 10		art. 5 ust. 1 lit. f)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 2		art. 5 ust. 1 lit. g)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 5		art. 5 ust. 1 lit. h)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 6		art. 5 ust. 1 lit. i)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 3 i 4		art. 5 ust. 1 lit. j)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 12		art. 5 ust. 1 lit. k)

Dyrektywa 94/19/WE	Dyrektywa 2009/14/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 7 ust. 1	art. 1 pkt 3 lit. a)	art. 6 ust. 1 art. 6 ust. 2 i 3 art. 6 ust. 4
art. 7 ust. 5	art. 1 ust. 3 lit. a)	art. 6 ust. 5 art. 6 ust. 6
art. 8	art. 1 pkt 3 lit. d)	art. 6 ust. 7 art. 7 ust. 1, 2 i 3 art. 7 ust. 4–9
art. 10 ust. 1	art. 1 pkt 6 lit. a)	art. 8 ust. 1 art. 8 ust. 2–6
art. 10 ust. 4		art. 8 ust. 7
art. 10 ust. 5		art. 8 ust. 8 art. 8 ust. 9
art. 7 ust. 6		art. 9 ust. 1
art. 11		art. 9 ust. 2 art. 9 ust. 3 art. 10–13
art. 4 ust. 1		art. 14 ust. 1 art. 14 ust. 2–8
art. 6		art. 15
art. 9 ust. 1	art. 1 pkt 5	art. 16 ust. 1, 2 i 3
art. 9 ust. 2		art. 16 ust. 4 art. 16 ust. 5
art. 13	art. 1 pkt 4	art. 17 art. 18

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/57/UE**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dla zintegrowanego i sprawnie funkcjonującego rynku finansowego oraz większego zaufania inwestorów konieczna jest integralność rynku. Bezproblemowe funkcjonowanie rynków papierów wartościowych oraz społeczne zaufanie do rynków są koniecznym warunkiem rozwoju gospodarczego i dobrobytu. Nadużycia na rynku szkodzą integralności rynków finansowych i zmniejszają zaufanie społeczeństwa do papierów wartościowych, instrumentów pochodnych i wskaźników referencyjnych.
- (2) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/6/WE ⁽⁴⁾ uzupełniono i zaktualizowano unijne ramy prawne mające chronić integralność rynku. Nałożono również na państwa członkowskie wymóg zapewnienia właściwym organom uprawnień do wykrywania i badania nadużyć na rynku. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do nakładania sankcji karnych dyrektywa 2003/6/WE zobowiązała również państwa członkowskie do zapewnienia możliwości podejmowania odpowiednich środków administracyjnych wobec osób odpowiedzialnych lub nakładania na nie sankcji administracyjnych w przypadku nieprzestrzegania przez nie krajowych przepisów transponujących dyrektywę 2003/6/WE.
- (3) W sprawozdaniu grupy wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE z dnia 25 lutego 2009 r., której przewodniczył Jacques de Larosière („grupa de Larosière’a”) stwierdzono, że należyte ramy ostrożnościowe i ramy prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym muszą opierać się na reżimie silnego nadzoru i skutecznych sankcji. Dlatego też grupa de Larosière’a uznała, że organy nadzoru muszą posiadać dostateczne uprawnienia, aby podejmować działania, oraz że w celu ochrony integralności rynku powinny istnieć jednakowe, skuteczne i odstraszające reżimy sankcji w przypadku wszystkich przestępstw finansowych, a sankcje te powinny być skutecznie egzekwowane. Grupa de Larosière’a doszła do wniosku, że reżimy sankcji w państwach członkowskich są z reguły słabe i niejednolite.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.6.2012, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 64.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16).

- (4) Prawidłowe funkcjonowanie ram prawnych w zakresie nadużyć na rynku wymaga skutecznego egzekwowania przestrzegania prawa. Ocena krajowych reżimów sankcji administracyjnych na mocy dyrektywy 2003/6/WE wykazała, że nie wszystkie właściwe organy krajowe miały do dyspozycji pełen wachlarz uprawnień umożliwiających im reagowanie na nadużycia na rynku odpowiednimi sankcjami. W szczególności nie wszystkie państwa członkowskie przewidziały stosowanie administracyjnych kar pieniężnych za wykorzystywanie informacji poufnych oraz manipulację na rynku, a poziom sankcji w poszczególnych państwach członkowskich był bardzo zróżnicowany. Dlatego konieczny jest nowy akt ustawodawczy w celu zapewnienia wspólnych minimalnych zasad w całej Unii.
- (5) Dotychczas wprowadzone przez państwa członkowskie sankcje administracyjne okazały się niewystarczające, by zapewnić przestrzeganie przepisów dotyczących zapobiegania nadużyciom na rynku i ich zwalczania.
- (6) Niezbędne jest zapewnienie lepszego przestrzegania przepisów dotyczących nadużyć na rynku poprzez możliwość stosowania sankcji karnych, dowodzących braku przyzwolenia społecznego w sposób mocniejszy, niż kary administracyjne. Kwalifikowanie przynajmniej poważnych form nadużyć na rynku jako przestępstw wyznacza jasne granice rodzajów zachowania uznawanych za szczególnie niedopuszczalne oraz stanowi komunikat dla społeczeństwa i potencjalnych sprawców, że takie nadużycie będzie przez właściwe organy traktowane z całą powagą.
- (7) Nie wszystkie państwa członkowskie przewidują sankcje karne za niektóre formy poważnych naruszeń krajowych przepisów transponujących dyrektywę 2003/6/WE. Taka rozbieżność postępowania państw członkowskich wpływa niekorzystnie na jednolitość warunków prowadzenia działalności na rynku wewnętrznym i może zachęcać do popełniania nadużyć na rynku w państwach członkowskich, które nie przewidują sankcji karnych za takie przestępstwa. Ponadto dotychczas nie osiągnięto porozumienia na poziomie całej Unii co do tego, jakie czyny należy kwalifikować jako poważne naruszenia przepisów dotyczących nadużyć na rynku. Należy zatem ustanowić minimalne zasady dotyczące definicji przestępstw popełnianych przez osoby fizyczne, odpowiedzialności osób prawnych oraz odpowiednich sankcji. Wspólne minimalne zasady umożliwiłyby również stosowanie skuteczniejszych metod badania nadużyć oraz efektywną współpracę w obrębie poszczególnych państw członkowskich oraz pomiędzy nimi. W następstwie kryzysu finansowego stało się oczywiste, że manipulacje na rynku mogą przynieść dotkliwe szkody milionom ludzi. Skandal związany ze stopą LIBOR, który dotyczył poważnego przypadku manipulacji wskaźnikami referencyjnymi, pokazał, że przedmiotowe problemy i luki prawne niekorzystnie wpływają na zaufanie rynku i mogą skutkować znacznymi stratami dla inwestorów i rzeczywistymi zakłóceniami w gospodarce. Brak wspólnych sankcji karnych w całej Unii umożliwia sprawcom nadużyć na rynku wykorzystywanie mniej surowych przepisów obowiązujących w niektórych państwach członkowskich. Nałożenie sankcji karnych za nadużycia na rynku będzie mieć większy efekt odstraszący potencjalnych sprawców.
- (8) Wprowadzenie przez wszystkie państwa członkowskie sankcji karnych przynajmniej za poważne nadużycia na rynku jest zatem niezwykle istotne dla zapewnienia skutecznego wdrażania unijnej polityki zwalczania nadużyć na rynku.
- (9) W celu ujednoczenia zakresu stosowania niniejszej dyrektywy z zakresem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽¹⁾, niniejsza dyrektywa nie powinna obejmować obrotu akcjami własnymi w ramach programów odkupu ani obrotu papierami wartościowymi lub instrumentami powiązanymi w celu stabilizacji papierów wartościowych; transakcji, zleceń lub zachowań w ramach prowadzenia polityki pieniężnej, kursowej lub zarządzania długiem publicznym; działań dotyczących uprawnień do emisji podjętych w ramach unijnej polityki klimatycznej; oraz działań podejmowanych w ramach wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa Unii.
- (10) Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do wprowadzenia przepisów, w myśl których przynajmniej poważne przypadki wykorzystywania informacji poufnych, manipulacji na rynku i bezprawnego ujawnienia informacji poufnych stanowią przestępstwo, jeśli zostały popełnione umyślnie.
- (11) Do celów niniejszej dyrektywy przypadki wykorzystywania informacji poufnych i bezprawnego ujawnienia informacji poufnych należy uznać za poważne, między innymi w przypadku gdy znaczny jest: wpływ na integralność rynku, faktycznie lub potencjalnie uzyskany dochód lub faktycznie lub potencjalnie uniknięta strata, poziom szkód spowodowanych na rynku lub ogólna wartość instrumentów finansowych w obrocie. Inne okoliczności, jakie można wziąć pod uwagę to na przykład fakt, że przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej lub że podejrzany lub oskarżony już popełnił wcześniej podobne przestępstwo.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/6/WE i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (12) Do celów niniejszej dyrektywy manipulacje na rynku należy uznać za poważne, między innymi w przypadku gdy znaczny jest: wpływ na integralność rynku, faktycznie lub potencjalnie uzyskany dochód lub faktycznie lub potencjalnie uniknięta strata, poziom szkód na rynku, poziom zmiany wartości instrumentu finansowego lub kontraktu towarowego, lub kwota początkowo wykorzystanych środków finansowych, lub gdy manipulacji dopuszcza się osoba zatrudniona lub pracująca w sektorze finansowym lub w organie nadzoru lub organie regulacyjnym.
- (13) Ze względu na ich niekorzystny wpływ na integralność rynków finansowych oraz na zaufanie inwestorów do tych rynków usiłowanie wykorzystywania informacji poufnych oraz usiłowanie manipulacji na rynku powinny być również uznawane za przestępstwa.
- (14) Niniejsza dyrektywa powinna zobowiązać państwa członkowskie do wprowadzenia do ich prawa krajowego sankcji karnych za wykorzystywanie informacji poufnych, manipulacje na rynku i bezprawne ujawnienie informacji poufnych, do których zastosowanie ma niniejsza dyrektywa. Niniejsza dyrektywa nie powinna nakładać obowiązków w zakresie stosowania takich sankcji ani innego istniejącego systemu egzekwowania prawa w konkretnych przypadkach.
- (15) Niniejsza dyrektywa powinna również nakładać na państwa członkowskie wymóg zapewnienia karalności nakłaniania i podżegania do popełnienia przestępstwa oraz pomocnictwa w popełnieniu przestępstwa.
- (16) Aby sankcje za przestępstwa, o których mowa w niniejszej dyrektywie, były skuteczne i odstraszające, w niniejszej dyrektywie należy określić minimalny wymiar maksymalnej kary pozbawienia wolności.
- (17) Niniejsza dyrektywa powinna być stosowana z uwzględnieniem ram prawnych ustanowionych na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014 oraz środków wykonawczych do tego rozporządzenia.
- (18) Aby zapewnić skuteczne wdrażanie europejskiej polityki zapewniania integralności rynków finansowych, określonej w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014, państwa członkowskie powinny rozszerzyć odpowiedzialność za przestępstwa przewidziane w niniejszej dyrektywie na osoby prawne poprzez nałożenie sankcji o charakterze karnym lub innym niż karny lub innych środków, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, takich jak sankcje i środki przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014. Takie sankcje lub inne środki mogą obejmować publikację ostatecznej decyzji w sprawie sankcji włącznie z tożsamością odpowiedzialnej osoby prawnej, z uwzględnieniem praw podstawowych, zasady proporcjonalności oraz ryzyka dla stabilności rynków finansowych i toczących się postępowań. W przypadku gdy prawo krajowe przewiduje odpowiedzialność karną osób prawnych, państwa członkowskie powinny w stosownym przypadku rozszerzyć tę odpowiedzialność karną zgodnie z prawem krajowym na przestępstwa przewidziane w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim publikacji ostatecznych decyzji dotyczących odpowiedzialności lub sankcji.
- (19) Państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne działania w celu zapewnienia, aby organy ścigania, organy sądowe i inne właściwe organy odpowiedzialne za dochodzenie lub ściganie przestępstw przewidzianych w niniejszej dyrektywie miały możliwość korzystania ze skutecznych narzędzi śledczych. Wykorzystanie takich narzędzi zgodnie z prawem krajowym – z uwzględnieniem między innymi zasady proporcjonalności – powinno być współmierne do charakteru i wagi przestępstwa będącego przedmiotem postępowania.
- (20) Z uwagi na fakt, że niniejsza dyrektywa określa normy minimalne, państwa członkowskie mogą według własnego uznania wprowadzać lub utrzymywać bardziej rygorystyczne przepisy karne w zakresie nadużyć na rynku.
- (21) Państwa członkowskie mogą na przykład zakwalifikować jako przestępstwo manipulację na rynku popełnioną w wyniku lekkomyślności lub rażącego niedbalstwa.
- (22) Przewidziane w niniejszej dyrektywie obowiązki wprowadzenia w prawie krajowym sankcji dla osób fizycznych i prawnych nie zwalniają państw członkowskich z obowiązku wprowadzenia w prawie krajowym sankcji administracyjnych i innych środków za naruszenia przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014, chyba że państwa członkowskie postanowiły, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 596/2014, wprowadzić w prawie krajowym jedynie sankcje karne za takie naruszenia.

- (23) Zakres stosowania niniejszej dyrektywy jest określony w taki sposób, by uzupełnić i zapewnić skuteczne wdrażanie rozporządzenia (UE) nr 596/2014. Przesłpstwa powinny podlegać karze zgodnie z niniejszą dyrektywą, jeżeli zostały popełnione umyślnie i przynajmniej w poważnych przypadkach, podczas gdy sankcje za naruszenie rozporządzenia (UE) nr 596/2014 nie wymagają dowiedzenia umyślności ani zakwalifikowania czynu jako poważnego. Stosując przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny zapewnić, by nałożenie sankcji karnych za przestępstwa zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz sankcji administracyjnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 596/2014 nie prowadziło do naruszenia zasady *ne bis in idem*.
- (24) Bez uszczerbku dla ogólnych zasad krajowego prawa karnego w sprawie stosowania i wykonywania kar przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności każdej indywidualnej sprawy, sankcje powinny być proporcjonalne, uwzględniając osiągnięty zysk lub pomniejszone straty osób odpowiedzialnych za dokonane naruszenie, jak również spowodowane przestępstwem szkody poniesionych przez inne osoby oraz, w stosownych przypadkach, szkody w funkcjonowaniu rynków lub szeroko pojętej gospodarki.
- (25) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, czyli zapewnienie wprowadzenia w całej Unii sankcji karnych przynajmniej za poważne nadużycia na rynku, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na zasięg i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może wprowadzić środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (26) Wzrost działalności transgranicznej wymaga skutecznej i sprawnej współpracy między organami krajowymi, które są uprawnione do badania i ścigania przestępstw polegających na nadużyciach na rynku. Organizacja i uprawnienia tych organów krajowych w poszczególnych państwach członkowskich nie powinna utrudniać ich współpracy.
- (27) Niniejsza dyrektywa zapewnia poszanowanie podstawowych praw i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), jak uznano w TUE. W szczególności niniejszą dyrektywę należy stosować z należyтым poszanowaniem prawa do ochrony danych osobowych (art. 8), wolności wypowiedzi i informacji (art. 11), wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16), prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (art. 47), domniemania niewinności i prawa do obrony (art. 48), zasad legalności oraz proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary (art. 49) oraz prawa do niepodlegania ponownemu osądzeniu lub ukaraniu w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary (art. 50).
- (28) Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny zagwarantować prawa procesowe osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym. Ich obowiązki na mocy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla obowiązków ciążących na nich na mocy przepisów Unii w sprawie praw procesowych w postępowaniu karnym. Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie ma na celu ograniczania wolności prasy ani wolności słowa w mediach, w zakresie w jakim są one zagwarantowane w Unii i w państwach członkowskich, w szczególności na mocy art. 11 Karty i innych stosownych przepisów. Należy to podkreślić w szczególności w odniesieniu do ujawniania informacji poufnych zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy dotyczącymi takiego ujawnienia.
- (29) Bez uszczerbku dla art. 4 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), Zjednoczone Królestwo nie będzie uczestniczyć w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest zatem nią związane ani jej nie stosuje.
- (30) Zgodnie z art. 1, 2, 3 i 4 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Irlandia powiadomiła o chęci uczestnictwa w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.
- (31) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest zatem nią związana ani jej nie stosuje.

(32) Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię w dniu 10 lutego 2012 r. ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia normy minimalne dotyczące sankcji karnych za wykorzystywanie informacji poufnych, bezprawne ujawnianie informacji poufnych oraz manipulacje na rynku w celu zapewnienia integralności rynków finansowych w Unii oraz zwiększenia ochrony inwestorów i ich zaufania do tych rynków.

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:

- a) instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym;
- b) instrumentów finansowych, które są przedmiotem obrotu na wielostronnej platformie obrotu (MTF), zostały dopuszczone do obrotu na MTF lub są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na MTF;
- c) instrumentów finansowych, które są przedmiotem obrotu na zorganizowanej platformie obrotu (OTF);
- d) instrumentów finansowych nieujętych w lit. a), b) lub c), których cena lub wartość zależą od ceny lub wartości instrumentu finansowego, o którym mowa w tych literach, lub mają na nie wpływ, w tym m.in. swapów ryzyka kredytowego lub kontraktów na różnice kursowe.

Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do zachowań lub transakcji, w tym ofert sprzedaży, dotyczących sprzedaży na aukcjach na platformie aukcyjnej zatwierdzonej jako rynek regulowany uprawnień do emisji lub innych produktów sprzedawanych na aukcji na podstawie uprawnień do emisji, nawet gdy produkty sprzedawane na aukcji nie są instrumentami finansowymi, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1031/2010 ⁽²⁾. Bez uszczerbku dla wszelkich przepisów szczególnych odnoszących się do ofert sprzedaży złożonych w ramach aukcji, wszelkie przepisy niniejszej dyrektywy odnoszące się do składanych zleceń stosują się do tych ofert.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) obrotu akcjami własnymi w ramach programów odkupu, w przypadku gdy obrót ten odbywa się zgodnie z art. 5 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- b) obrotu papierami wartościowymi lub instrumentami powiązanymi, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 596/2014, w celu stabilizacji papierów wartościowych, w przypadku gdy obrót ten odbywa się zgodnie z art. 5 ust. 4 i 5 tego rozporządzenia;
- c) transakcji, zleceń lub zachowań prowadzonych w ramach polityki pieniężnej, kursowej lub zarządzania długiem publicznym zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, transakcji, zleceń lub zachowań prowadzonych zgodnie z art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia, działań prowadzonych w ramach unijnej polityki klimatycznej zgodnie z art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia lub działań prowadzonych w ramach wspólnej polityki rolnej Unii lub wspólnej polityki rybołówstwa Unii zgodnie z art. 6 ust. 4 tego rozporządzenia;

4. Art. 5 ma również zastosowanie do:

- a) kontraktów towarowych na rynku kasowym niebędących produktami energetycznymi w obrocie hurtowym, w przypadku których transakcja, zlecenie lub zachowanie ma wpływ na cenę lub wartość instrumentu finansowego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 177 z 20.6.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 302 z 18.11.2010, s. 1).

b) rodzajów instrumentów finansowych, w tym instrumentów pochodnych lub instrumentów przenoszących ryzyko kredytowe, w przypadku których transakcja, zlecenie, oferta lub zachowanie ma wpływ na cenę lub wartość kontraktu towarowego na rynku kasowym, jeżeli ta cena lub wartość zależy od ceny lub wartości tych instrumentów finansowych;

c) zachowania w odniesieniu do wskaźników referencyjnych.

5. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszelkich transakcji, zleceń lub zachowań dotyczących wszelkich instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 2 i 4, niezależnie od tego, czy takie transakcje, zlecenia lub zachowania mają miejsce w systemie obrotu.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „instrument finansowy” oznacza instrument finansowy zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽¹⁾;
- 2) „kontrakt towarowy na rynku kasowym” oznacza kontrakt towarowy na rynku kasowym zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- 3) „program odkupu” oznacza obrót akcjami własnymi zgodnie z art. 21–27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE⁽²⁾;
- 4) „informacje poufne” oznaczają informacje w rozumieniu art. 7 ust. 1–4 rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- 5) „uprawnienie do emisji” oznacza uprawnienie do emisji opisane w sekcji C pkt 11 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;
- 6) „wskaźnik referencyjny” oznacza wskaźnik referencyjny zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- 7) „przyjęte praktyki rynkowe” oznaczają określone praktyki rynkowe przyjęte przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 13 rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- 8) „stabilizacja” oznacza stabilizację zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- 9) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE^{*};
- 10) „wielostronna platforma obrotu” lub „MTF” oznacza wielostronną platformę obrotu zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 22 dyrektywy 2014/65/UE^{*};
- 11) „zorganizowana platforma obrotu” lub „OTF” oznacza zorganizowaną platformę obrotu zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/65/UE^{*};
- 12) „system obrotu” oznacza system obrotu zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 24 dyrektywy 2014/65/UE^{*};

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (zob. s. 349 niniejszego Dziennika Urzędowego).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74).

13) „produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym” oznacza produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym zgodnie z definicją w art. 2 pkt 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 ⁽¹⁾;

14) „emitent” oznacza emitenta zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia (UE) nr 596/2014.

Artykuł 3

Wykorzystywanie informacji poufnych, udzielanie rekomendacji lub nakłanianie do wykorzystania informacji poufnych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przynajmniej poważne przypadki wykorzystywania informacji poufnych, udzielania rekomendacji innej osobie lub nakłaniania jej do wykorzystania informacji poufnych, o czym mowa w ust. 2–8, stanowiły przestępstwo, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie.

2. Do celów niniejszej dyrektywy wykorzystywanie informacji poufnych ma miejsce wówczas, gdy dana osoba znajduje się w posiadaniu informacji poufnych i wykorzystuje te informacje, nabywając lub zbywając, na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, instrumenty finansowe, których informacje te dotyczą.

3. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do wszystkich osób będących w posiadaniu informacji poufnych z racji:

- a) bycia członkiem organów administracyjnych, zarządczych lub nadzorczych emitenta lub uczestnika rynku uprawnień do emisji;
- b) posiadania udziałów w kapitale emitenta lub uczestnika rynku uprawnień do emisji;
- c) posiadania dostępu do informacji z tytułu zatrudnienia, wykonywania zawodu lub obowiązków; lub
- d) zaangażowania w działalność przestępczą.

Niniejszy artykuł ma zastosowanie do każdej osoby, która uzyskała informacje poufne w okolicznościach innych niż wymienione w akapicie pierwszym, w przypadku gdy osoba ta wie, że przedmiotowa informacja stanowi informację poufną.

4. Wykorzystanie informacji poufnych poprzez anulowanie lub zmianę zlecenia dotyczącego instrumentu finansowego, którego informacje te dotyczą, w przypadku gdy zlecenie złożono przed wejściem osoby zainteresowanej w posiadanie informacji poufnych, również uznaje się za wykorzystywanie informacji poufnych.

5. W przypadku sprzedaży uprawnień do emisji lub innych opartych na nich produktów na aukcji przeprowadzanej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1031/2010, wykorzystywanie informacji poufnych, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, obejmuje również złożenie, modyfikację lub wycofanie oferty przez daną osobę, działającą na własny rachunek lub na rzecz osoby trzeciej.

6. Do celów niniejszej dyrektywy udzielanie rekomendacji, aby inna osoba wykorzystwała informacje poufne lub nakłanianie innej osoby do wykorzystania informacji poufnych ma miejsce wówczas, gdy dana osoba znajduje się w posiadaniu informacji poufnych oraz:

- a) udziela rekomendacji, na podstawie tych informacji, aby inna osoba nabyła lub zbyła instrumenty finansowe, których informacje te dotyczą, lub nakłania tę osobę do takiego nabycia lub zbycia; lub
- b) udziela rekomendacji, na podstawie tych informacji, aby inna osoba anulowała lub zmieniła zlecenie dotyczące instrumentu finansowego, którego informacje te dotyczą, lub nakłania tę osobę do takiego anulowania lub zmiany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 1).

7. Stosowanie rekomendacji lub nakłaniania, o których mowa w ust. 6, oznacza wykorzystywanie informacji poufnych, w przypadku gdy osoba stosująca rekomendację lub nakłanianie wie, że są one oparte na informacjach poufnych.

8. Do celów niniejszego artykułu sam fakt posiadania przez daną osobę informacji poufnej nie oznacza, że osoba ta posłużyła się tą informacją i wykorzystwała w ten sposób informację poufną na podstawie nabycia lub zbycia, jeśli jej postępowanie jest uznawane za zgodne z prawem na mocy art. 9 rozporządzenia (UE) nr 596/2014.

Artykuł 4

Bezprawne ujawnianie informacji poufnych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przynajmniej poważne przypadki bezprawnego ujawnienia informacji poufnych, o którym mowa w ust. 2–5, stanowiły przestępstwo, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie.

2. Do celów niniejszej dyrektywy bezprawne ujawnienie informacji poufnych ma miejsce wówczas, gdy osoba znajduje się w posiadaniu informacji poufnych i ujawnia te informacje innej osobie, z wyjątkiem przypadków, gdy ujawnienie to odbywa się w zwykłym toku zatrudnienia, wykonywania zawodu lub obowiązków, w tym gdy ujawnienie uznaje się za badanie rynku prowadzone zgodnie z art. 11 ust. 1–8 rozporządzenia (UE) nr 596/2014.

3. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do każdej osoby w sytuacjach i okolicznościach, o których mowa w art. 3 ust. 3.

4. Do celów niniejszej dyrektywy dalsze ujawnienie rekomendacji lub nakłaniania, o których mowa w art. 3 ust. 6, oznacza bezprawne ujawnianie informacji poufnych zgodnie z niniejszym artykułem, jeżeli osoba ujawniająca rekomendację lub nakłanianie wie, że są one oparte na informacjach poufnych.

5. Niniejszy artykuł jest stosowany z uwzględnieniem potrzeby ochrony wolności prasy i wolności wypowiedzi.

Artykuł 5

Manipulacja na rynku

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przynajmniej poważne przypadki manipulacji na rynku, o których mowa w ust. 2, stanowiły przestępstwo, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie.

2. Do celów niniejszej dyrektywy manipulacje na rynku obejmują następujące działania:

a) zawieranie transakcji, składanie zleceń lub jakiegokolwiek inne zachowanie, które:

(i) wprowadzają w błąd co do podaży lub popytu na instrument finansowy lub powiązany kontrakty towarowy na rynku kasowym, lub co do ich ceny; lub

(ii) utrzymują cenę jednego lub kilku instrumentów finansowych lub powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym na nienaturalnym lub sztucznym poziomie;

chyba że powody, dla których osoba, która dokonała transakcji lub złożyła zlecenie transakcji, są uzasadnione, a ta transakcja lub zlecenie jest zgodne z przyjętą praktyką rynkową w ramach danego systemu obrotu;

b) zawieranie transakcji, składanie zleceń lub jakiegokolwiek inne działanie lub zachowanie mające wpływ na cenę jednego lub kilku instrumentów finansowych lub powiązanego kontraktu towarowego na rynku kasowym, związane z użyciem fikcyjnych narzędzi lub innych form wprowadzania w błąd lub podstęp;

- c) rozpowszechnianie za pośrednictwem mediów, w tym internetu, lub przy użyciu innych środków, informacji wprowadzających w błąd co do podaży lub popytu na instrument finansowy lub powiązany kontrakt towarowy na rynku kasowym, lub co do ich ceny, lub informacji zapewniających utrzymanie się ceny jednego lub kilku instrumentów finansowych lub powiązanych kontraktów towarowych na rynku kasowym na nienaturalnym lub sztucznym poziomie, jeżeli osoby rozpowszechniające takie informacje czerpią z tego tytułu korzyści lub zyski albo przysparzają zysków lub korzyści innej osobie; lub
- d) przekazywanie fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji, lub dostarczanie fałszywych lub wprowadzających w błąd danych lub jakiegokolwiek inne zachowanie służące manipulowaniu obliczaniem wskaźnika referencyjnego.

Artykuł 6

Nakłanianie, pomocnictwo i podżeganie oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia karalności przestępstw polegających na nakłanianiu i podżeganiu do popełnienia i pomocnictwie w popełnianiu przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2–5 oraz art. 4 i 5.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia karalności przestępstw polegających na usiłowaniu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2–5 i 7 oraz art. 5.
3. Art. 3 ust. 8 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 7

Sankcje karne dla osób fizycznych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu do zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 3–6, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom karnym.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 5, podlegały karze w maksymalnym wymiarze co najmniej czterech lat pozbawienia wolności.
3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwo, o którym mowa w art. 4, podlegało karze w maksymalnym wymiarze co najmniej dwóch lat pozbawienia wolności.

Artykuł 8

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia możliwości pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3–6, popełnione na ich korzyść przez osobę zajmującą w nich kierownicze stanowisko, działającą indywidualnie lub jako członek organu danej osoby prawnej, na podstawie:
 - a) prawa do reprezentowania osoby prawnej;
 - b) uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub
 - c) uprawnienia do sprawowania kontroli w ramach tej osoby prawnej.
2. Państwa członkowskie podejmują również niezbędne środki w celu zapewnienia możliwości pociągania osób prawnych do odpowiedzialności w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 3–6, na korzyść osoby prawnej przez osobę jej podlegającą.
3. Odpowiedzialność osób prawnych na mocy ust. 1 i 2 nie wyklucza możliwości wszczęcia postępowania karnego wobec osób fizycznych zaangażowanych w przestępstwa, o których mowa w art. 3–6, jako sprawców, podżegaczy lub pomocników.

*Artykuł 9***Sankcje wobec osób prawnych**

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 8 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, obejmującym grzywny karne i kary pieniężne niemające charakteru karnego i mogącym obejmować inne sankcje, takie jak:

- a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
- b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;
- c) umieszczenie pod nadzorem sądowym;
- d) likwidacja sądowa;
- e) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów wykorzystywanych do popełnienia przestępstwa.

*Artykuł 10***Jurysdykcja**

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu ustalenia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–6, w przypadku gdy przestępstwo zostało popełnione:

- a) w całości lub w części na ich terytorium; lub
- b) przez jednego z jego obywateli, co najmniej w przypadkach, gdy dany czyn stanowi przestępstwo w miejscu, w którym został popełniony.

2. Państwo członkowskie informuje Komisję w przypadku, gdy podejmie decyzję o ustanowieniu dalszej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–6, popełnionych poza jego terytorium, jeżeli:

- a) miejsce zwyczajowego pobytu sprawcy znajduje się na jego terytorium; lub
- b) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej siedzibę na jego terytorium.

*Artykuł 11***Szkolenia**

Bez uszczerbku dla niezawisłości sądów oraz różnic w organizacji wymiaru sprawiedliwości w Unii, państwa członkowskie zwracają się do podmiotów odpowiedzialnych za szkolenie sędziów, prokuratorów, policjantów, pracowników wymiaru sprawiedliwości i tych właściwych organów, którzy uczestniczą w postępowaniach karnych i dochodzeniach, o zorganizowanie odpowiednich szkoleń pod kątem celów niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 12***Sprawozdanie**

Do dnia 4 lipca 2018 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z działania niniejszej dyrektywy, a w razie konieczności w sprawie potrzeby jej zmiany, w tym w odniesieniu do interpretacji poważnych przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1, poziomu sankcji przewidzianego w poszczególnych państwach członkowskich oraz stopnia, w jakim przyjęto elementy opcjonalne, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu Komisji towarzyszy wniosek ustawodawczy.

*Artykuł 13***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmą i publikują do dnia 3 lipca 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji teksty tych przepisów.

Państwa członkowskie rozpoczynają stosowanie tych przepisów od dnia 3 lipca 2016 r., z zastrzeżeniem wejścia w życie rozporządzenia (UE) nr 596/2014.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 14***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 15***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/59/UE**z dnia 15 maja 2014 r.**

ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys finansowy pokazał, że występuje znaczący niedobór odpowiednich instrumentów na szczeblu unijnym, umożliwiających skuteczne działanie względem instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (instytucje) mających problemy finansowe lub będących na progu upadłości. Instrumenty te są niezbędne w szczególności po to, aby zapobiec niewypłacalności lub – gdy już dojdzie do stanu niewypłacalności – zminimalizować negatywne skutki poprzez utrzymanie ważnych funkcji systemowych danej instytucji. Podczas kryzysu wyzwania te były jednym z głównych czynników, które zmuszały państwa członkowskie do ratowania instytucji z wykorzystaniem pieniędzy podatników. Celem wiarygodnych ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zmniejszenie w jak największym stopniu konieczności takiego działania.
- (2) Kryzys finansowy miał wymiar systemowy w tym sensie, że wpłynął na dostęp do finansowania znacznej części instytucji kredytowych. Aby uniknąć załamania systemu, który dotknąłby całą gospodarkę, kryzys taki wymaga środków mających na celu zabezpieczenie dostępu do finansowania na równoważnych warunkach wszystkim instytucjom kredytowym, które są poza tym wypłacalne. Takie środki obejmują wsparcie płynności przez banki centralne oraz gwarancje udzielone przez państwa członkowskie dla papierów wartościowych wyemitowanych przez wypłacalne instytucje kredytowe.
- (3) Rynki finansowe w Unii są w bardzo dużym stopniu zintegrowane i połączone, a wiele instytucji prowadzi szeroko zakrojoną działalność poza granicami rodzimych państw. Upadłość instytucji działającej w skali transgranicznej może zdestabilizować rynki finansowe w innych państwach członkowskich, w których prowadzi ona działalność. Sytuacja, gdy państwa członkowskie nie są w stanie przejąć kontroli nad instytucją będącą na progu upadłości i dokonać jej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób, który pozwoli zapobiec szkodom systemowym na szerszą skalę, może podważać wzajemne zaufanie państw członkowskich oraz wiarygodność rynku wewnętrznego w dziedzinie usług finansowych. Stabilność rynków finansowych jest zatem zasadniczym warunkiem ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 12.2.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 68.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 maja 2014 r.

- (4) Procedury prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem instytucji nie są obecnie zharmonizowane na szczeblu Unii. Niektóre państwa członkowskie stosują wobec instytucji te same procedury, jakie stosują wobec innych niewypłacalnych przedsiębiorstw, w niektórych przypadkach dostosowane do specyfiki instytucji. Istnieją znaczne różnice materialne i proceduralne między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi regulującymi kwestię niewypłacalności instytucji w poszczególnych państwach członkowskich. Ponadto kryzys finansowy pokazał, że ogólne procedury upadłościowe w odniesieniu do przedsiębiorstw nie zawsze mogą być właściwe w przypadku instytucji, ponieważ nie zawsze mogą zapewnić wystarczająco szybką interwencję, utrzymanie ciągłości krytycznych funkcji instytucji i zachowanie stabilności finansowej.
- (5) Potrzebny jest zatem system zapewniający organom wiarygodny zestaw instrumentów umożliwiający wystarczająco wczesną i szybką interwencję w stosunku do instytucji mających problemy finansowe lub będących na progu upadłości, aby zapewnić ciągłość krytycznych funkcji finansowych i gospodarczych danej instytucji, zmniejszając jednocześnie do minimum wpływ upadłości tej instytucji na sektor gospodarczy i finansowy. System ten powinien zapewniać, by akcjonariusze ponosili straty w pierwszej kolejności, a wierzyciele ponosili straty po akcjonariuszach, pod warunkiem że żaden z wierzycieli nie poniesie strat większych niż te, które poniósłby w sytuacji, gdyby dana instytucja została zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego zgodnie z zasadą „niepogarszania sytuacji wierzycieli” określoną w niniejszej dyrektywie. Nowe uprawnienia powinny umożliwić organom na przykład utrzymanie nieprzerwanego dostępu do depozytów i transakcji płatniczych, sprzedaż – w stosownych przypadkach – rentownych części instytucji oraz podział strat w sposób sprawiedliwy i przewidywalny. Cele te powinny pomóc uniknąć destabilizacji rynków finansowych oraz zminimalizować koszty ponoszone przez podatników.
- (6) Prowadzony obecnie przegląd ram regulacyjnych, w szczególności umocnienie buforów kapitałowych i płynności oraz lepsze instrumenty polityki makroostrożnościowej, powinny zmniejszyć prawdopodobieństwo wystąpienia w przyszłości kryzysów systemowych i zwiększyć odporność instytucji na napięcia gospodarcze spowodowane zaburzeniami systemowymi lub okolicznościami właściwymi dla danej instytucji. Opracowanie takich ram regulacyjnych i nadzoru, które mogłyby całkowicie zapobiec znalezieniu się tych instytucji w trudnej sytuacji, nie jest możliwe. Dlatego państwa członkowskie powinny być przygotowane i posiadać odpowiednie instrumenty naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby radzić sobie z sytuacjami obejmującymi zarówno kryzysy systemowe, jak i przypadki upadłości poszczególnych instytucji. Takie narzędzia powinny obejmować mechanizmy umożliwiające władzom skuteczne postępowanie wobec instytucji będących na progu upadłości lub zagrożonych upadłością.
- (7) Przy wykonywaniu takich uprawnień i w podejmowanych środkach należy wziąć pod uwagę okoliczności, w których dochodzi do upadłości. Jeżeli problem występuje w pojedynczej instytucji i nie ma on wpływu na pozostałą część systemu finansowego, organy powinny mieć możliwość wykonywania swoich uprawnień w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez istotnych obaw o wystąpienie efektu domina. Z drugiej strony we wrażliwym otoczeniu należy dołożyć większych starań w celu uniknięcia destabilizacji rynków finansowych.
- (8) Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji, która zakłada kontynuację jej działalności, może, w ostateczności, obejmować rządowe instrumenty stabilizacji finansowej, w tym tymczasową własność publiczną. Dlatego istotne znaczenie ma uporządkowanie uprawnień w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w taki sposób, by podatnicy odnieśli korzyści z jakiegokolwiek nadwyżki pochodzącej z restrukturyzacji instytucji, którą organy publiczne doprowadzą do bezpiecznej kondycji, w zakresie w jakim restrukturyzacja odbywa się przy wykorzystaniu pieniędzy podatników. Należy nagradzać odpowiedzialność i przejście ryzyka.
- (9) Niektóre państwa członkowskie uchwaliły już zmiany w przepisach wprowadzające mechanizmy służące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji na progu upadłości; inne państwa z kolei zasygnalizowały zamiar wprowadzenia takich mechanizmów, jeżeli nie zostaną one przyjęte na szczeblu unijnym. Brak wspólnych warunków, uprawnień i procedur dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji stanowi potencjalną przeszkodę w skutecznym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz utrudniają współpracę między organami krajowymi podejmującymi działania w stosunku do transgranicznych grup instytucji będących na progu upadłości. Jest tak szczególnie w sytuacji, gdy różne podejścia sprawiają, że organy krajowe nie dysponują takim samym stopniem kontroli lub takimi samymi możliwościami przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji. Te różnice w systemach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą mieć wpływ na zróżnicowanie kosztów finansowania instytucji kredytowych w poszczególnych państwach członkowskich i potencjalnie powodować zakłócenia konkurencji między instytucjami kredytowymi. Skuteczne systemy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji we wszystkich państwach członkowskich są niezbędne w celu zagwarantowania, że instytucje nie są ograniczane w korzystaniu ze swoich praw związanych ze swobodą przedsiębiorczości w obrębie rynku wewnętrznego przez możliwości finansowe ich rodzimego państwa członkowskiego w zakresie przeprowadzenia ich upadłości.
- (10) Należy wyeliminować wspomniane powyżej przeszkody oraz przyjąć przypisy pozwalające zagwarantować, że nie będą naruszane przepisy rynku wewnętrznego. W tym celu należy wprowadzić wspólne zasady minimalnej harmonizacji w odniesieniu do przepisów regulujących restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji.

- (11) Aby zapewnić spójność z istniejącymi przepisami Unii w dziedzinie usług finansowych oraz możliwie najwyższy stopień stabilności finansowej wśród wszystkich rodzajów instytucji, system restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć zastosowanie do instytucji podlegających wymogom ostrożnościowym określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/36/UE ⁽²⁾. System ten powinien mieć również zastosowanie do finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, o których mowa w dyrektywie 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, a także do holdingów mieszanych oraz instytucji finansowych, jeżeli te ostatnie są jednostkami zależnymi instytucji lub finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub holdingu mieszanego oraz są objęte nadzorem jednostki dominującej na zasadzie skonsolidowanej. Kryzys pokazał, że niewypłacalność podmiotu powiązanego z grupą może w bardzo krótkim czasie wpłynąć na wypłacalność całej grupy, co może mieć nawet skutki systemowe. Organy powinny zatem dysponować skutecznymi środkami działania w odniesieniu do tych podmiotów, tak aby zapobiec efektowi domina i stworzyć spójny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla całej grupy, jako że niewypłacalność podmiotu powiązanego z grupą może w bardzo krótkim czasie wpłynąć na wypłacalność całej grupy.
- (12) W celu zapewnienia spójności ram regulacyjnych kontrahenci centralni zdefiniowani w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 ⁽⁴⁾ i centralne depozyty papierów wartościowych zdefiniowane w przysłym rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (CDPW) mogłyby być objęte oddzielną inicjatywą ustawodawczą ustanawiającą ramy naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tych podmiotów.
- (13) Stosowanie przewidzianych w niniejszej dyrektywie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywanie określonych w niej uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może stanowić ingerencję w prawa akcjonariuszy i wierzycieli. W szczególności uprawnienie organów do przeniesienia akcji bądź całości lub części aktywów instytucji na rzecz prywatnego nabywcy bez zgody akcjonariuszy stanowi ingerencję w prawa własności akcjonariuszy. Ponadto uprawnienie do podjęcia decyzji, które zobowiązania – w świetle celów zapewnienia ciągłości usług i uniknięcia negatywnego wpływu na stabilność finansową – należy przenieść poza instytucję będącą na progu upadłości, może naruszać zasadę równego traktowania wierzycieli. W związku z tym restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją powinno się przeprowadzać jedynie, gdy jest to niezbędne z punktu widzenia interesu publicznego, a jakkolwiek ingerencja w prawa akcjonariuszy i wierzycieli wynikające z tego działania powinny być zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”). W szczególności, jeżeli wierzyciele należący do tej samej kategorii są traktowani w różny sposób w kontekście działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, takie różnice powinny być uzasadnione interesem publicznym i proporcjonalne do rozwiązywanych zagrożeń oraz nie mogą prowadzić bezpośrednio lub pośrednio do dyskryminacji ze względu na przynależność państwową.
- (14) W kontekście planów naprawy oraz planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wykonując różne uprawnienia i stosując poszczególne instrumenty będące do ich dyspozycji, organy powinny uwzględniać charakter działalności instytucji, jej strukturę udziałową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość, status prawny i powiązania z innymi instytucjami lub z systemem finansowym ogółem, a także zakres i stopień złożoności działalności instytucji, czy przynależy do instytucjonalnego systemu ochrony lub do innych wspólnych systemów solidarności, ewentualne świadczenie przez tę instytucję usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej, oraz czy upadłość danej instytucji i przeprowadzona w jej następstwie likwidacja w drodze standardowego postępowania upadłościowego mogą mieć istotny negatywny wpływ na rynki finansowe, inne instytucje, warunki finansowania lub na gospodarkę w szerszym ujęciu, tak by zapewnić właściwe i proporcjonalne stosowanie systemu oraz zminimalizowanie obciążenia administracyjnego związanego z obowiązkami przygotowania planu naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku gdy treść i informacje wymienione w niniejszej dyrektywie i w załączniku do niej ustanawiają minimalny standard w odniesieniu do instytucji o istotnym znaczeniu systemowym, organy mogą zastosować inne lub znacznie ograniczone wymogi dotyczące planowania i informacji w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zależności od specyfiki danej instytucji oraz niższą częstotliwość aktualizacji niż co roku. W przypadku małej instytucji o niewielkim stopniu powiązania i niewielkiej złożoności plan naprawy można ograniczyć do niektórych podstawowych informacji

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 7.2.2012, s. 1).

dotyczących struktury tego podmiotu, przesłanek dla działań naprawczych i opcji naprawy. Jeżeli można byłoby dopuścić do niewypłacalności instytucji, plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mógłby ulec ograniczeniu. Ponadto należy zastosować system tak, aby nie zagroziło to stabilności rynków finansowych. W szczególności w sytuacji, w której występują szersze problemy lub nawet wątpliwości dotyczące odporności wielu instytucji, kluczowe znaczenie ma wzięcie przez organy pod uwagę ryzyka wystąpienia efektu domina wskutek działań podejmowanych w odniesieniu do danej instytucji.

- (15) Aby zapewnić wymaganą szybkość działania, zagwarantować niezależność od podmiotów gospodarczych i uniknąć konfliktu interesów, państwa członkowskie powinny wyznaczyć organy administracji publicznej lub organy, którym powierzono uprawnienia w zakresie administracji publicznej, do wykonywania funkcji i zadań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją prowadzoną zgodnie z niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie powinny dopilnować, by tym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przydzielono odpowiednie zasoby. Wyznaczenie organów publicznych nie powinno wykluczać możliwości przekazywania uprawnień innym podmiotom w ramach kompetencji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nie jest jednak konieczne określenie typu organu lub organów, które państwa członkowskie powinny wyznaczyć jako organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wprawdzie harmonizacja tego aspektu ułatwiłaby koordynację, oznaczałaby jednak znaczącą ingerencję w systemy konstytucyjne i administracyjne państw członkowskich. Odpowiedni zakres koordynacji można również osiągnąć za pomocą wymogu o mniejszym stopniu ingerencji: wszystkie organy krajowe uczestniczące w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej względem odnośnych instytucji powinny być reprezentowane w kolegiach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które zapewnią koordynację na szczeblu transgranicznym lub unijnym. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość swobodnego wyboru, które organy powinny być odpowiedzialne za stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywanie uprawnień określonych w niniejszej dyrektywie. W przypadku gdy państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za nadzór ostrożnościowy nad instytucjami („właściwy organ”) jako organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy wprowadzić odpowiednie rozwiązania strukturalne, aby rozdzielić zadania w zakresie nadzoru od zadań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rozdział ten nie powinien uniemożliwiać w ramach zadania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dostępu do informacji dostępnych w ramach zadań nadzoru.
- (16) Ze względu na potencjalne konsekwencje upadłości instytucji dla systemu finansowego i gospodarki odnośnego państwa członkowskiego oraz ewentualną konieczność wykorzystania środków publicznych w celu zaradzenia sytuacji kryzysowej, ministerstwa finansów lub inne właściwe ministerstwa państw członkowskich powinny już na wczesnym etapie być ściśle zaangażowane w proces zarządzania w sytuacji kryzysowej i jej rozwiązywania.
- (17) Prowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotów powiązanych działających w skali unijnej wymaga współpracy między właściwymi organami oraz organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach kolegiów organów nadzoru oraz kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na wszystkich etapach przewidzianych w niniejszej dyrektywie, począwszy od przygotowywania planów naprawy oraz planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji aż po faktyczną restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji. W przypadku braku zgody między organami krajowymi co do decyzji, które zgodnie z niniejszą dyrektywą muszą zostać podjęte w odniesieniu do instytucji, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾ powinien, w przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie, pełnić funkcję mediatora jako ostatnia instancja. W określonych przypadkach niniejsza dyrektywa przewiduje prowadzenie przez EUNB wiążącej mediacji zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Taka wiążąca mediacja nie uniemożliwia stosowania w innych przypadkach mediacji niewiążącej zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
- (18) Przy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grup prowadzących działalność w całej Unii podejmowane decyzje powinny dążyć również do zachowania stabilności finansowej oraz minimalizacji skutków gospodarczych i społecznych w państwach członkowskich, w których dana instytucja lub grupa prowadzi działalność.
- (19) W celu skutecznego postępowania z instytucjami będącymi na progu upadłości organy powinny posiadać uprawnienia do stosowania środków przygotowawczych i zapobiegawczych.
- (20) Ze względu na zwiększenie zakresu odpowiedzialności i zadań EUNB określone w niniejszej dyrektywie, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny zapewnić niezwłoczne udostępnienie odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych. W tym celu zadania te powinny zostać należycie uwzględnione w procedurze sporządzania, wykonania i kontroli budżetu EUNB, o której mowa w art. 63 i 64 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010. Władza budżetowa powinna zapewnić przestrzeganie najwyższych standardów skuteczności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (21) Jest niezwykle istotne, by instytucje sporządzały i regularnie aktualizowały plany naprawy określające działania, jakie instytucje te powinny podjąć w celu naprawy swojej sytuacji finansowej po jej znaczącym pogorszeniu. Plany te powinny być szczegółowe i oparte na realistycznych założeniach obowiązujących w ramach szeregu wiarygodnych, pesymistycznych scenariuszy rozwoju sytuacji. Wymóg sporządzenia planu naprawy powinien być jednak stosowany proporcjonalnie, z uwzględnieniem systemowego znaczenia danej instytucji lub grupy i jej powiązań, w tym za pomocą wzajemnych systemów gwarancyjnych. W związku z tym wymagana treść planów naprawy powinna uwzględniać charakter źródeł finansowania danej instytucji, w tym wzajemnie gwarantowane finansowanie lub zobowiązania, oraz stopień, w jakim wsparcie w ramach grupy jest prawdopodobne. Instytucje powinny być zobowiązane do przedłożenia swoich planów właściwym organom w celu przeprowadzenia pełnej oceny, obejmującej między innymi sprawdzenie, czy plany te są kompleksowe i czy umożliwiają przywrócenie rentowności instytucji w rozsądnym terminie, nawet w okresach bardzo trudnej sytuacji finansowej.
- (22) Plany naprawy powinny w szczególności określać ewentualne środki, jakie mógłby przyjąć zarząd instytucji, jeżeli spełnione są warunki wczesnej interwencji.
- (23) Przy ustalaniu, czy działanie sektora prywatnego może w rozsądnym terminie zapobiec upadłości instytucji, właściwy organ powinien uwzględnić skuteczność środków wczesnej interwencji podejmowanych w okresie wyznaczonym wcześniej przez właściwy organ. W przypadku grupowych planów naprawy przy ich sporządzaniu uwzględnić należy potencjalne skutki zastosowania środków naprawczych we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.
- (24) Jeżeli instytucja nie przedstawi odpowiedniego planu naprawy, właściwe organy powinny być uprawnione do zażądania od instytucji przedsięwzięcia środków niezbędnych do usunięcia istotnych niedociągnięć planu. Wymóg ten może naruszać wolność prowadzenia działalności gospodarczej zagwarantowaną w art. 16 Karty. Ograniczenie tego podstawowego prawa jest jednak niezbędne do osiągnięcia celów stabilności finansowej. Ograniczenie to jest w szczególności niezbędne w celu wzmocnienia działalności prowadzonej przez instytucje oraz uniknięcia nadmiernego ich wzrostu lub podejmowania przez nie nadmiernego ryzyka w sytuacji, kiedy nie są one w stanie poradzić sobie z komplikacjami i stratami oraz odbudować swojej bazy kapitałowej. Ograniczenie to jest proporcjonalne, gdyż pozwala na działania zapobiegawcze w zakresie niezbędnym do usunięcia niedociągnięć, a tym samym spełnia wymogi art. 52 Karty.
- (25) Planowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zasadniczym elementem ich skutecznego przeprowadzenia. Organy powinny dysponować wszystkimi informacjami niezbędnymi im do określenia funkcji krytycznych i zapewnienia ich ciągłości. Treść planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna być jednak dostosowana do systemowego znaczenia danej instytucji lub grupy.
- (26) Ze względu na uprzywilejowaną wiedzę instytucji na temat ich własnego funkcjonowania i wszelkich wynikających z tego problemów plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być sporządzane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie m.in. informacji udzielonych przez zainteresowane instytucje.
- (27) Aby zapewnić zgodność z zasadą proporcjonalności i uniknąć nadmiernych obciążeń administracyjnych, należy przewidzieć – w ograniczonej liczbie przypadków określonych w niniejszej dyrektywie – możliwość udzielenia przez właściwe organy i, w stosownych przypadkach, przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwolnienia z wymogów dotyczących przygotowania planu naprawy i planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w indywidualnych przypadkach. Takie przypadki obejmują instytucje powiązane z organem centralnym i całkowicie lub częściowo zwolnione z wymogów ostrożnościowych na mocy przepisów krajowych zgodnie z art. 21 dyrektywy 2013/36/UE oraz instytucje należące do instytucjonalnego systemu ochrony zgodnie z art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W każdym przypadku udzielenie zwolnienia powinno podlegać warunkom określonym w niniejszej dyrektywie.
- (28) Z uwzględnieniem struktury kapitału instytucji powiązanych z organem centralnym do celów niniejszej dyrektywy instytucje te nie powinny być zobowiązane do sporządzania oddzielnych planów naprawy lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jedynie na tej podstawie, że organ centralny, z którym są powiązane, znajduje się pod bezpośrednim nadzorem Europejskiego Banku Centralnego.

- (29) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na podstawie przeprowadzonej przez odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny posiadać uprawnienia pozwalające zażądać bezpośrednio lub pośrednio poprzez właściwy organ podjęcia niezbędnych i proporcjonalnych środków w celu ograniczenia lub usunięcia istotnych przeszkód w stosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec odnośnych podmiotów. Ze względu na potencjalnie systemowy charakter wszystkich instytucji, w celu utrzymania stabilności finansowej, niezwykle istotne jest, by organy miały możliwość przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji każdej instytucji. Aby nie naruszać prawa do prowadzenia działalności gospodarczej zapisanego w art. 16 Karty, swoboda uznania organów powinna być ograniczona do tego, co jest konieczne do uproszczenia struktury i operacji instytucji jedynie w celu zwiększenia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji. Ponadto wszelkie środki stosowane w tych celach powinny być zgodne z prawem Unii. Środki te nie powinny być bezpośrednio ani pośrednio dyskryminujące ze względu na obywatelstwo oraz powinny być uzasadnione nadrzędnym względem interesu publicznego, jaki stanowi stabilność finansowa. Ponadto działanie nie powinno wykraczać poza minimum niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych celów. Określając środki, które należy zastosować, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny uwzględniać ostrzeżenia i zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ustanowionej na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ⁽¹⁾.
- (30) Środki zaproponowane w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec instytucji lub grupy nie powinny uniemożliwiać instytucjom wykonywania prawa do przedsiębiorczości przewidzianego w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (31) Plany naprawy oraz plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinny zakładać dostępu do nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego ani narażać podatników na ryzyko poniesienia strat.
- (32) Traktowanie grupy w celach naprawy lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przewidziane w niniejszej dyrektywie powinno stosować się do wszystkich grup instytucji podlegających nadzorowi skonsolidowanemu, w tym do grup, których przedsiębiorstwa są powiązane stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ⁽²⁾. W planach naprawy oraz planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy uwzględnić strukturę finansową, techniczną i biznesową odpowiedniej grupy. Jeżeli opracowuje się indywidualne plany naprawy i plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji wchodzących w skład grupy, odpowiednie organy powinny starać się w miarę możliwości osiągnąć spójność z planami naprawy oraz planami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianymi dla reszty grupy.
- (33) W ramach ogólnej zasady grupowe plany naprawy i grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być przygotowywane dla grupy jako całości i powinny określać środki podejmowane wobec instytucji dominującej, jak i poszczególnych jednostek zależnych należących do grupy. Odpowiednie organy, działając w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny dokładać wszelkich starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w sprawie oceny i przyjęcia tych planów. Jednak w szczególnych przypadkach, gdy sporządzono indywidualny plan naprawy lub plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zakres planu naprawy grupy, ocenianego przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany, lub grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy przyjmowanego na podstawie decyzji grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie obejmuje tych podmiotów powiązanych, w odniesieniu do których odpowiednie organy oceniły lub przygotowały plany indywidualne.
- (34) W przypadku grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy ich sporządzaniu należy szczególnie uwzględnić potencjalne skutki zastosowania środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność. W sporządzaniu planu powinny brać udział organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państw członkowskich, w których siedzibę mają należące do grupy jednostki zależne.
- (35) Plany naprawy oraz plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zawierać procedury dotyczące informowania pracowników i ich przedstawicieli, a także w razie potrzeby konsultowania się z nimi w całym procesie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W stosownych przypadkach należy w tym kontekście przestrzegać układów zbiorowych lub innych rozwiązań zapewnionych przez partnerów społecznych, a także krajowych i unijnych przepisów dotyczących udziału związków zawodowych i przedstawicieli pracowników w procesach restrukturyzacji przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- (36) Ze względu na poufny charakter zawartych w nich informacji plany naprawy oraz plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny podlegać przepisom o poufności określonym w niniejszej dyrektywie.
- (37) Właściwe organy powinny przekazywać plany naprawy i wszelkie zmiany do tych planów odpowiednim organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mają przekazywać plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wszelkie zmiany do tych planów właściwym organom, tak aby każdy odpowiedni organ stale posiadał wszystkie odpowiednie informacje.
- (38) Udzielenie wsparcia finansowego przez podmiot powiązany transgranicznej innemu podmiotowi powiązanemu podlega obecnie pewnym ograniczeniom określonym w przepisach prawa krajowego niektórych państw członkowskich. Przepisy te mają na celu ochronę wierzycieli i akcjonariuszy poszczególnych podmiotów. Nie uwzględniają one jednak wzajemnych zależności między podmiotami powiązanymi. Stosowne jest zatem określenie, na jakich warunkach wsparcie finansowe może być udzielane między podmiotami należącymi do transgranicznej grupy instytucji w celu zapewnienia stabilności finansowej grupy jako całości, tak by nie zagrozić płynności ani wypłacalności podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia. Wsparcie finansowe pomiędzy podmiotami powiązanymi powinno mieć charakter dobrowolny i powinno podlegać odpowiednim zabezpieczeniom. Wskazane jest, by wykonywanie prawa do przedsiębiorczości nie było bezpośrednio bądź pośrednio uzależnione przez państwa członkowskie od istnienia umowy dotyczącej udzielenia wsparcia finansowego. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące wsparcia finansowego w ramach grupy nie mają wpływu na uzgodnienia umowne lub ustawowe dotyczące zobowiązań między instytucjami, chroniące instytucje uczestniczące na podstawie wzajemnych gwarancji i równoważnych uzgodnień. Jeżeli właściwy organ ogranicza lub zakazuje wsparcia finansowego wewnątrz grupy oraz jeżeli plan naprawy grupy odnosi się do finansowego wsparcia wewnątrz grupy, taki zakaz lub ograniczenie należy uznać za istotną zmianę do celów przeglądu planu naprawy.
- (39) W okresie działań naprawczych i wczesnej interwencji, określonych w niniejszej dyrektywie, akcjonariusze powinni zachować pełną odpowiedzialność i kontrolę nad instytucją, chyba że właściwy organ wyznaczył tymczasowego administratora. Nie powinni zachować takiej odpowiedzialności, kiedy instytucja zostanie objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.
- (40) W celu utrzymania stabilności finansowej istotne jest, by właściwe organy były w stanie zaradzić pogorszeniu sytuacji finansowej i gospodarczej instytucji, zanim instytucja ta znajdzie się w sytuacji, w której organy nie będą miały innej alternatywy niż przeprowadzić jej restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. W tym celu właściwym organom należy przyznać uprawnienia do podjęcia wczesnej interwencji, w tym uprawnienie do wyznaczenia tymczasowego administratora w celu zastąpienia zarządu i kadry kierowniczej wyższego szczebla lub tymczasowej współpracy z zarządem i kadra kierowniczą wyższego szczebla danej instytucji. Zadaniem tymczasowego administratora powinno być wykonywanie wszelkich powierzonych mu uprawnień z myślą o propagowaniu rozwiązań służących poprawie sytuacji finansowej instytucji. Wyznaczenie tymczasowego administratora nie powinno wpływać w nienależyty sposób na prawa akcjonariuszy lub właścicieli ani na obowiązki proceduralne ustanowione w unijnym lub krajowym prawie spółek oraz powinno być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii lub państw członkowskich dotyczącymi ochrony inwestycji. Uprawnienia do podjęcia wczesnej interwencji powinny obejmować uprawnienia określone w dyrektywie 2013/36/WE w odniesieniu do okoliczności innych niż uznawane za wczesną interwencję, a także innych sytuacji uznanych za konieczne w celu przywrócenia stabilności finansowej instytucji.
- (41) Ramy dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przewidywać uruchomienie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odpowiednim terminie, zanim księgi rachunkowe instytucji finansowej wykażą niewypłacalność i zanim ulegną wyczerpaniu jej fundusze własne. Procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy uruchomić gdy właściwy organ, po konsultacjach z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stwierdzi, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością oraz że alternatywne środki określone w niniejszej dyrektywie zapobiegłyby w rozsądnym czasie takiej upadłości. Wyjątkowo państwa członkowskie mogą ustanowić, że poza właściwym organem ustalenia, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, może dokonać także organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po zasięgnięciu opinii właściwego organu. Fakt, iż instytucja nie spełnia wymogów dotyczących udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności, nie powinien sam w sobie uzasadniać uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, szczególnie jeśli instytucja jest nadal rentowna lub prawdopodobnie będzie nadal rentowna. Instytucja powinna zostać uznana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością, jeżeli narusza lub prawdopodobnie w bliskiej przyszłości naruszy wymogi, których spełnienie jest konieczne dla zachowania zezwolenia, jeżeli aktywa instytucji są lub prawdopodobnie w bliskiej przyszłości będą niższe od jej zobowiązań, jeżeli instytucja jest lub prawdopodobnie w bliskiej przyszłości będzie niezdolna do spłaty swoich długów w terminie ich wymagalności lub jeżeli instytucja potrzebuje nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, z wyjątkiem szczególnych okoliczności określonych w niniejszej dyrektywie. Konieczność skorzystania przez instytucję z nadzwyczajnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny nie powinna sama w sobie stanowić okoliczności wskazującej, że instytucja jest lub w najbliższej przyszłości będzie niezdolna do spłaty swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności.

Gdyby instrument taki był gwarantowany przez państwo, instytucja korzystająca z takiego instrumentu podlegałaby ramom pomocy państwa. W celu utrzymania stabilności finansowej, w szczególności w przypadku systemowego niedoboru płynności, gwarancje państwowe dotyczące instrumentów wsparcia płynności udostępnianych przez banki centralne lub gwarancje państwowe dotyczące nowo wyemitowanych zobowiązań w celu zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce państwa członkowskiego nie powinny prowadzić do uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli spełniony jest szereg warunków. Środki obejmujące gwarancje państwowe powinny zostać w szczególności zatwierdzone zgodnie z ramami pomocy państwa i nie powinny stanowić elementu szerszego pakietu pomocy, a stosowanie tych środków powinno być ściśle ograniczone w czasie. Gwarancje państw członkowskich dla należności kapitałowych powinny być zabronione. Udzielając gwarancji nowo wyemitowanych zobowiązań, innych niż kapitał własny państwo członkowskie powinno zapewnić, by instytucja wniosła odpowiednią opłatę z tytułu gwarancji. Ponadto udzielenie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego nie powinno pociągać za sobą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w ramach której państwo członkowskie zapobiegawczo przejmuje udział w kapitale instytucji, w tym instytucji będącej własnością publiczną, spełniającej lub prawie spełniającej obowiązujące ją wymogi kapitałowe. Tak może być na przykład w przypadku, gdy instytucja zobowiązana jest do zwiększenia kapitału w związku z wynikami testu warunków skrajnych opartego na analizie różnych scenariuszy lub testu równoważnego przeprowadzonego przez organy nadzoru makroostrożnościowego, w którym zawarty jest wymóg mający na celu utrzymanie stabilności finansowej w warunkach kryzysu systemowego, lecz instytucja nie jest w stanie zdobyć kapitału ze źródeł prywatnych na rynkach. Instytucji nie powinno uznawać się za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością wyłącznie na podstawie faktu, że nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego udzielono przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy. Wreszcie dostęp do instrumentów wsparcia płynności oferowanych przez banki centralne, w tym do awaryjnych instrumentów wsparcia płynnościowego, może stanowić pomoc państwa zgodnie z ramami regulacyjnymi o pomocy państwa.

- (42) W przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy prowadzącej działalność transgraniczną przy podejmowaniu wszelkich działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy uwzględniać potencjalne skutki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji we wszystkich państwach członkowskich, w których instytucja lub grupa prowadzi działalność.
- (43) Uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć również zastosowanie do spółek holdingowych, w przypadku których zarówno spółka holdingowa, jak i instytucja zależna w Unii lub w państwie trzecim są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością. Ponadto, niezależnie od faktu, że dana spółka holdingowa może nie znajdować się na progu upadłości lub być zagrożona upadłością, uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć również zastosowanie do spółek holdingowych, jeżeli co najmniej jedna zależna instytucja spełnia warunki uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub instytucja z kraju trzeciego spełnia warunki uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w tym państwie trzecim a stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonanie uprawnień w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do spółki holdingowej jest konieczne celem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co najmniej jednej z jej jednostek zależnych lub celem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji całej grupy.
- (44) Jeżeli instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, organy krajowe ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć do dyspozycji zharmonizowany minimalny zestaw instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ich wykorzystanie powinno podlegać wspólnym warunkom, celom i ogólnym zasadom. Po podjęciu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyzji o objęciu instytucji procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, standardowe postępowanie upadłościowe powinno być wykluczone, z wyjątkiem sytuacji, gdy istnieje potrzeba jego zastosowania wspólnie z instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz z inicjatywy organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość powierzenia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dodatkowych instrumentów i uprawnień uzupełniających uprawnienia i instrumenty powierzone na mocy niniejszej dyrektywy. Wykorzystanie tych dodatkowych instrumentów i uprawnień powinno być jednak zgodne z zasadami i celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w niniejszej dyrektywie. Wykorzystanie tych instrumentów i uprawnień nie powinno w szczególności rzutować na możliwości skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grup transgranicznych.
- (45) Aby uniknąć pokusy nadużycia, powinno być możliwe opuszczenie rynku przez każdą instytucję będącą na progu upadłości, niezależnie od jej wielkości i powiązań z innymi podmiotami, bez wywołania zakłóceń systemowych. Instytucja będąca na progu upadłości powinna zostać zasadniczo likwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Likwidacja w ramach standardowego postępowania upadłościowego może jednak zagrażać stabilności finansowej, zakłócać wykonywanie funkcji krytycznych i wpływać na ochronę deponentów. W takim przypadku bardzo prawdopodobne jest, że będzie istniał interes publiczny przemawiający za postawieniem instytucji w stan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i zastosowaniem instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zamiast uciekania się do standardowego postępowania upadłościowego. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem obejmować zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych, aby uniknąć negatywnych skutków dla stabilności finansowej, ochronę środków publicznych poprzez ograniczenie do minimum możliwości nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego dla instytucji będących na progu upadłości, a także ochronę objętych gwarancją deponentów, inwestorów, środków finansowych i aktywów klientów.
- (46) Zanim zostaną zastosowane narzędzia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy zawsze rozważyć likwidację instytucji będącej na progu upadłości w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Prowadzenie działalności przez instytucję będącą na progu upadłości powinno być kontynuowane za pomocą narzędzi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy wykorzystaniu, w możliwie największym stopniu, środków prywatnych. Można to osiągnąć albo przez jej sprzedaż nabywcy z sektora prywatnego lub połączenie z nabywcą z sektora prywatnego, albo też przez umorzenie zobowiązań instytucji lub konwersję jej zadłużenia na kapitał własny w celu jej dokapitalizowania.

- (47) Stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny podejmować wszelkie stosowne środki, by zapewnić, że działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowane są zgodnie z zasadami, w tym zasadą, że akcjonariusze i wierzyciele ponoszą odpowiednią część strat, że co do zasady powinna nastąpić zmiana zarządu, że koszty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji zostają ograniczone do minimum oraz że wierzyciele należący do tej samej kategorii są traktowani w sprawiedliwy sposób. W szczególności, jeżeli wierzyciele należący do tej samej kategorii są traktowani w inny sposób w kontekście działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, takie różnice powinny być uzasadnione interesem publicznym oraz nie mogą prowadzić bezpośrednio lub pośrednio do dyskryminacji ze względu na przynależność państwową. Jeżeli zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest związane z przyznaniem pomocy państwa, interwencje te powinny zostać poddane ocenie zgodnie z właściwymi przepisami dotyczącymi pomocy państwa. Do pomocy państwa może dojść między innymi w sytuacji, gdy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja zagrożonych upadłością instytucji jest wspierana przez mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemu gwarancji depozytów.
- (48) Stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny w razie potrzeby informować przedstawicieli pracowników oraz konsultować się z nimi. W stosownych przypadkach należy w tym kontekście uwzględnić w pełni układy zbiorowe lub inne rozwiązania zapewnione przez partnerów społecznych.
- (49) Ograniczenia praw akcjonariuszy i wierzycieli powinny być zgodne z art. 52 Karty. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być zatem stosowane wyłącznie w odniesieniu do tych instytucji, będących na progu upadłości lub zagrożonych upadłością, i wyłącznie wtedy, gdy jest to konieczne do osiągnięcia celu stabilności finansowej leżącego w interesie ogólnym. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy stosować w szczególności, jeżeli dana instytucja nie może zostać zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego bez destabilizacji systemu finansowego i niezbędne są środki w celu zapewnienia szybkiego przeniesienia i ciągłości funkcji o znaczeniu systemowym, oraz jeżeli nie ma realnych szans na zaproponowanie przez sektor prywatny alternatywnego rozwiązania, w tym podwyższenia kapitału przez obecnych akcjonariuszy lub przez osobę trzecią o kwotę umożliwiającą przywrócenie pełnej rentowności instytucji. Ponadto przy zastosowaniu środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywaniu uprawnień w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy brać pod uwagę zasadę proporcjonalności i szczególne cechy formy prawnej danej instytucji.
- (50) Ingerencja w prawa własności nie powinna być nieproporcjonalna. Zainteresowani wierzyciele i zainteresowani akcjonariusze nie powinni ponieść większych strat niż te, które ponieśliby, jeśli instytucja zostałaby zlikwidowana w momencie podjęcia decyzji o uruchomieniu procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku częściowego przeniesienia aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na rzecz nabywcy prywatnego lub instytucji pomostowej, pozostała część danej instytucji powinna zostać zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego. W celu ochrony pozostałych akcjonariuszy i wierzycieli instytucji objętej likwidacją, powinni być oni w ramach likwidacji uprawnieni do otrzymania z tytułu swoich roszczeń lub w ramach odszkodowania płatności w kwocie nie niższej od kwoty, którą szacunkowo odzyskaliby, jeśli cała instytucja zostałaby poddana likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego.
- (51) W celu ochrony prawa akcjonariuszy i wierzycieli, należy określić wyraźne obowiązki dotyczące wyceny aktywów i zobowiązań instytucji oraz – w przypadkach, gdy wymaga tego niniejsza dyrektywa – wycenę środków, które akcjonariusze i wierzyciele otrzymaliby, gdyby instytucja została poddana likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Rozpoczęcie wyceny powinno być możliwe już na etapie wczesnej interwencji. Przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy przeprowadzić uczciwą i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań instytucji. Od takiej wyceny powinno przysługiwać prawo do odwołania jedynie łącznie z decyzją o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto – w przypadkach, gdy wymaga tego niniejsza dyrektywa – należy przeprowadzić, po zastosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, porównania *ex post* faktycznego potraktowania akcjonariuszy i wierzycieli oraz sposobu ich traktowania w przypadku wszczęcia standardowego postępowania upadłościowego. W przypadku stwierdzenia, że akcjonariusze i wierzyciele otrzymali z tytułu swoich roszczeń lub w ramach odszkodowania płatność będącą ekwiwalentem kwoty niższej niż kwota, którą odzyskaliby w przypadku wszczęcia standardowego postępowania upadłościowego, powinni oni być uprawnieni – w przypadkach, gdy wymaga tego niniejsza dyrektywa – do otrzymania płatności w kwocie odpowiadającej tej różnicy. W przeciwieństwie do wyceny poprzedzającej działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna istnieć możliwość zaskarżenia tego porównania odrębnie od decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę decyzji co do procedury dotyczącej sposobu wypłaty akcjonariuszom i wierzycielom kwoty odpowiadającej stwierdzonej różnicy w potraktowaniu akcjonariuszy i wierzycieli. Kwota ta powinna zostać wypłacona przez mechanizmy finansowania ustanowione zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (52) Ważne jest, by straty były ujmowane natychmiast z chwilą upadłości danej instytucji. Wycena aktywów i zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości powinna być oparta na sprawiedliwych, ostrożnych i realistycznych założeniach w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wartość

zobowiązań nie powinna jednak być naruszona w wycenie stanu finansowego instytucji. W pilnych przypadkach organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość przeprowadzenia szybkiej wyceny aktywów i zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości. Wycena ta powinna mieć charakter tymczasowy i powinna obowiązywać do czasu dokonania niezależnej wyceny. Wiążące standardy techniczne EUNB dotyczące metodologii wyceny powinny stanowić zestaw zasad stosowanych w przeprowadzaniu takich wycen oraz w razie potrzeby powinny umożliwiać organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz niezależnym rzeczoznawcom zastosowanie różnych szczegółowych metodologii.

- (53) Szybkie i skoordynowane działania są niezbędne w celu podtrzymania zaufania rynku i zminimalizowania efektu domina. Po uznaniu instytucji za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością, jeżeli nie istnieje rozsądna perspektywa, by jakiegokolwiek alternatywne działanie sektora prywatnego lub organów nadzoru zapobiegły w rozsądnych ramach czasowych upadłości instytucji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinny zwlekać z podjęciem stosownych i skoordynowanych działań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym. Okoliczności, w jakich może dojść do upadłości instytucji, a w szczególności uwzględnienie ewentualnego pilnego charakteru sytuacji, powinny umożliwiać organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęcie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez nakładania obowiązku skorzystania w pierwszej kolejności z uprawnień w zakresie wczesnej interwencji.
- (54) Podejmując działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny uwzględniać plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz stosować się do nich, chyba że wg oceny organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną osiągnięte skuteczniej w wyniku podjęcia działań nieprzewidzianych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (55) Z wyjątkiem przypadków wyraźnie określonych w niniejszej dyrektywie, instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zostać zastosowane przed ewentualnymi zasileniami kapitałowymi z sektora publicznego lub innymi równoważnymi rodzajami nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego na rzecz instytucji. Nie powinno to jednak uniemożliwiać wykorzystania środków finansowych pochodzących z systemów gwarancji depozytów lub funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby pokryć straty, które zostałyby w przeciwnym razie poniesione przez właścicieli depozytów gwarantowanych lub wierzycieli wyłączonych na podstawie uprawnień dyskrecyjnych. W tym względzie wykorzystanie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemów gwarancji depozytów w celu wsparcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji będących na progu upadłości powinno być zgodne z właściwymi przepisami dotyczącymi pomocy państwa.
- (56) Przyczyną problemów na rynkach finansowych Unii są szersze, ogólnosystemowe okoliczności, mogące mieć negatywny wpływ na gospodarkę Unii i obywateli całej Unii. Dlatego instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być opracowane z myślą o przeciwdziałaniu szerokiej palecie w znacznej mierze nieprzewidywalnych scenariuszy, przy uwzględnieniu, że może wystąpić różnica między kryzysową sytuacją jednej instytucji a systemowym kryzysem bankowym.
- (57) Jeżeli w trybie art. 107 TFUE Komisja wszczyna procedurę oceny pomocy państwa w odniesieniu do rządowych instrumentów stabilizacji z niniejszej dyrektywy, powinna oddzielnie ocenić, czy notyfikowane rządowe narzędzia stabilizacji nie naruszają któregokolwiek z nierozzerwalnie powiązanych przepisów prawa Unii, m.in. dotyczących wymogu minimalnego pokrycia strat na poziomie 8 %, zawartego w niniejszej dyrektywie, a także czy zaistniała nadzwyczajna sytuacja kryzysu systemowego, która uzasadnia korzystanie z takich narzędzi na mocy niniejszej dyrektywy, przy zapewnieniu równej konkurencji na rynku wewnętrznym. Zgodnie z art. 107 i 108 TFUE ocenę tę przeprowadza się, zanim będzie można zastosować jakiegokolwiek rządowe narzędzia stabilizacji.
- (58) Zastosowanie rządowych narzędzi stabilizacji powinno w perspektywie średnioterminowej mieć neutralny charakter.
- (59) Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny obejmować zbycie wyodrębnionej części przedsiębiorstwa lub udziałów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ustanowienie instytucji pomostowej, oddzielenie rentownych aktywów instytucji będącej na progu upadłości od jej aktywów zagrożonych lub aktywów o obniżonej jakości oraz umorzenie lub konwersję długu akcjonariuszy i wierzycieli instytucji będącej na progu upadłości.
- (60) Jeżeli instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystano do przeniesienia usług o znaczeniu systemowym lub rentownej części działalności instytucji do podmiotu stabilnego finansowo, takiego jak nabywca z sektora prywatnego lub instytucja pomostowa, pozostała część instytucji powinna zostać zlikwidowana w stosownym terminie z uwzględnieniem ewentualnych potrzeb świadczenia przez instytucję, będącą na progu upadłości, usług lub wsparcia, umożliwiających nabywcy lub instytucji pomostowej kontynuację działalności lub świadczenie usług nabytych w wyniku tego przeniesienia.

- (61) Instrument zbycia działalności powinien umożliwiać organom dokonanie sprzedaży instytucji lub części jej działalności jednemu nabywcy lub większej liczbie nabywców bez zgody akcjonariuszy. Stosując instrument zbycia działalności, organy powinny poczynić przygotowania na potrzeby wystąpienia z ofertą sprzedaży instytucji lub części jej działalności w ramach otwartej, przejrzystej i niedyskryminującej procedury, mając na uwadze osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży. Jeżeli z uwagi na pilny charakter sprawy taka procedura jest niemożliwa, organy powinny podjąć działania w celu zaradzenia szkodliwym skutkom dla konkurencji i na rynku wewnętrznym.
- (62) Wszelkie wpływy netto z przeniesienia aktywów lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przy zastosowaniu instrumentu zbycia działalności powinny przysługiwać instytucji objętej likwidacją. Wszelkie wpływy netto z przeniesienia akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przy zastosowaniu instrumentu zbycia działalności powinny przysługiwać właścicielom tych akcji lub innych instrumentów właścicielskich. Wpływy powinny być obliczane w kwocie netto pozostającej po odliczeniu kosztów poniesionych w wyniku upadłości instytucji oraz w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (63) W celu terminowego zbycia wyodrębnionej części przedsiębiorstwa i ochrony stabilności finansowej ocena nabywcy znacznego pakietu akcji powinna zostać przeprowadzona w odpowiednim czasie, tak by nie spowodować opóźnień w zastosowaniu instrumentu zbycia działalności zgodnie z niniejszą dyrektywą w drodze odstępstwa od terminów i procedur określonych w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/WE i 2014/65/UE ⁽¹⁾.
- (64) Informacje dotyczące oferowania na sprzedaż instytucji będącej na progu upadłości oraz negocjacje z potencjalnymi nabywcami przed zastosowaniem instrumentu zbycia wyodrębnionej części przedsiębiorstwa mogą mieć potencjalnie znaczenie systemowe. Aby zapewnić stabilność finansową istotne jest, by istniała możliwość opóźnienia publicznego ujawnienia tych informacji, wymaganego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 ⁽²⁾, o okres niezbędny na zaplanowanie i organizację restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji, zgodnie z okresami zwłoki, na jakie zezwala system zapobiegania nadużyciom na rynku.
- (65) Głównym celem instytucji pomostowej, jako instytucji całkowicie lub częściowo należącej do co najmniej jednego organu publicznego lub kontrolowanej przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, byłoby zapewnienie ciągłości świadczenia podstawowych usług finansowych na rzecz klientów instytucji będącej na progu upadłości oraz ciągłości prowadzenia podstawowej działalności finansowej. Instytucja pomostowa powinna być zarządzana tak jak rentowne przedsiębiorstwo przy założeniu kontynuowania działalności i powinna ponownie zacząć prowadzić działalność na normalnych zasadach rynkowych, gdy zaistnieją odpowiednie warunki i w terminie określonym w niniejszej dyrektywie, lub też, w przypadku gdy nie jest rentowna, powinna zostać poddana likwidacji.
- (66) Instrument wydzielenia aktywów powinien umożliwiać organom przeniesienie aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do odrębnego podmiotu. Instrument ten powinien być stosowany jedynie równocześnie z innymi instrumentami, aby zapobiec uzyskaniu przez instytucję będącą na progu upadłości nieuzasadnionej przewagi konkurencyjnej.
- (67) Skuteczny system restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien ograniczać do minimum ponoszone przez podatników koszty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji będącej na progu upadłości. System ten powinien umożliwiać restrukturyzację i uporządkowaną likwidację dużych instytucji i instytucji o znaczeniu systemowym w sposób niezagrażający stabilności finansowej. Instrument umorzenia lub konwersji długu umożliwia osiągnięcie tego celu, zapewniając poniesienie przez akcjonariuszy i wierzycieli instytucji będącej na progu upadłości odpowiedniej części strat i odpowiedniej części wspomnianych kosztów wynikających z upadłości tej instytucji. Instrument umorzenia lub konwersji długu zachęci zatem akcjonariuszy i wierzycieli do ściślejszego monitorowania sytuacji instytucji w zwykłych warunkach. Jest to zgodne z zaleceniem Rady Stabilności Finansowej, by ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmowały ustawowe uprawnienia dotyczące umorzenia i konwersji zobowiązań jako dodatkowe rozwiązanie w powiązaniu z innymi instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (68) Aby zapewnić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezbędną elastyczność przy podziale strat między wierzycieli w różnych okolicznościach, stosowne jest umożliwienie tym organom korzystania z instrumentu umorzenia lub konwersji długu zarówno w sytuacji, gdy celem jest przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do instytucji będącej na progu upadłości przy założeniu kontynuacji przez nią działalności, jeśli istnieje wysokie prawdopodobieństwo przywrócenia jej rentowności, jak i w sytuacji, gdy usługi o znaczeniu systemowym są przenoszone do instytucji pomostowej, a pozostała część danej instytucji przestaje prowadzić działalność i zostaje zlikwidowana.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (zob. s. 349 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (69) Jeżeli instrument umorzenia lub konwersji długu jest stosowany w celu przywrócenia kapitału instytucji będącej na progu upadłości, tak aby umożliwić jej kontynuowanie działalności, restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez umorzenie lub konwersję długu powinna towarzyszyć zmiana zarządu, chyba że utrzymanie zarządu jest stosowne i niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a następnie restrukturyzacja instytucji i jej działalności w sposób uwzględniający przyczyny, które doprowadziły do upadłości. Taka restrukturyzacja powinna być osiągnięta poprzez wdrożenie planu reorganizacji działalności. W stosownych przypadkach taki plan powinien być zgodny z planem restrukturyzacji, który instytucja zobowiązana jest przedłożyć Komisji zgodnie z ramami pomocy państwa. Oprócz środków mających na celu przywrócenie długoterminowej rentowności instytucji, plan ten powinien w szczególności obejmować środki ograniczające pomoc państwa do minimalnego podziału obciążeń oraz środki służące ograniczeniu zakłóceń konkurencji.
- (70) Nie jest właściwe wykorzystanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w stosunku do roszczeń, które są zabezpieczone różnymi formami zabezpieczeń lub gwarancji. Aby jednak zapewnić skuteczność instrumentu umorzenia lub konwersji długu i realizację celów, którym służy, pożądane jest, by instrument ten mógł być stosowany w stosunku do jak najszerszego zakresu niezabezpieczonych zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości. Z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu należy jednakże wyłączyć niektóre rodzaje niezabezpieczonych zobowiązań. Aby chronić właścicieli depozytów, gwarantowanych instrumentu umorzenia lub konwersji długu nie należy stosować wobec depozytów chronionych przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE⁽¹⁾. Aby zapewnić ciągłość funkcji krytycznych, instrumentu umorzenia lub konwersji długu nie należy stosować wobec niektórych zobowiązań względem pracowników instytucji będącej na progu upadłości ani wobec roszczeń handlowych dotyczących towarów i usług o kluczowym znaczeniu dla bieżącego funkcjonowania instytucji. W celu uznania uprawnień emerytalnych i kwot emerytalnych należnych lub będących własnością funduszy emerytalnych i ich członków, instrumentu umorzenia lub konwersji długu nie należy stosować do zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości wobec systemu emerytalnego. Jednak instrument umorzenia lub konwersji długu będzie miał zastosowanie do zobowiązań do świadczeń emerytalnych, które da się przypisać zmiennym wynagrodzeniom, niewynikającym z umów zbiorowych, jak również do zmiennych składników wynagrodzenia osób podejmujących znaczne ryzyko. Aby ograniczyć ryzyko systemowego efektu domina, instrumentu umorzenia lub konwersji długu nie należy stosować do zobowiązań wynikających z udziału w systemach płatności, których rezydualny termin zapadalności wynosi mniej niż siedem dni, lub do zobowiązań wobec instytucji, z wyłączeniem podmiotów powiązanych, których pierwotny termin zapadalności wynosi mniej niż siedem dni.
- (71) Z uwagi na to, że ochrona deponentów posiadających depozyty gwarantowane jest jednym z najistotniejszych celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, depozyty gwarantowane nie powinny być objęte stosowaniem instrumentu umorzenia lub konwersji długu. System gwarancji depozytów powinien jednakże mieć wkład w finansowanie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez pokrycie strat w wysokości odpowiadającej stratom netto, jakie musiałby ponieść z tytułu wypłat na rzecz deponentów w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Wykonywanie uprawnień w zakresie umorzenia lub konwersji długu zapewniłoby deponentom ciągły dostęp do ich depozytów, co najmniej do poziomu gwarancji, co jest głównym powodem, dla którego systemy gwarancji depozytów zostały utworzone. Nieuwzględnienie wkładu systemów gwarancji depozytów w tych przypadkach stanowiłoby niesprawiedliwą korzyść w porównaniu z pozostałymi wierzycielami, którzy podlegaliby wykonywaniu uprawnień przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (72) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość całkowitego lub częściowego wyłączenia zobowiązań w pewnych okolicznościach, w tym w przypadkach gdy nie jest możliwe umorzenie lub konwersja takich zobowiązań w rozsądnych ramach czasowych, gdy takie wyłączenie jest absolutnie niezbędne i jest proporcjonalne w celu uzyskania ciągłości funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych lub gdy zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu spowodowałoby takie obniżenie wartości, że straty poniesione przez innych wierzycieli byłyby wyższe niż gdyby zobowiązań tych nie wyłączono z umorzenia lub konwersji długu. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość wyłączenia lub częściowego wyłączenia zobowiązań, jeżeli jest to konieczne dla uniknięcia efektu domina i nasilenia niestabilności finansowej, co może spowodować poważne zakłócenia w gospodarce danego państwa członkowskiego. Przy dokonywaniu takiej oceny organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny wziąć pod uwagę konsekwencje ewentualnego umorzenia lub konwersji długu wynikającego z kwalifikujących się depozytów posiadanych przez osoby fizyczne oraz mikroprzedsiębiorstwa, małe i średnie przedsiębiorstwa powyżej pułapu gwarancji określonej w dyrektywie 2014/49/UE.
- (73) W przypadku zastosowania takich wyłączeń, poziom umorzenia lub konwersji zastosowany do pozostałych zobowiązań kwalifikowalnych może zostać podniesiony, by uwzględnić takie wyłączenia z zastrzeżeniem poszanowania zasady, że wierzyciele nie mogą znaleźć się w gorszej sytuacji w porównaniu do sytuacji, w której zastosowano standardową procedurę postępowania upadłościowego. Jeżeli strat nie można przenieść na pozostałych wierzycieli, mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją z zastrzeżeniem pewnych ścisłych warunków, w tym wymogu, by straty wynoszące ogółem nie mniej niż 8 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, zostały już pokryte oraz by finansowanie zapewnione przez fundusz na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostało ograniczone do poziomu niższej z następujących kwot: 5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, lub środków dostępnych dla funduszu na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz kwoty, która może zostać zgromadzona z wkładów *ex post* w ciągu trzech lat.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarantowania depozytów (zob. s. 149 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (74) W nadzwyczajnych okolicznościach, jeżeli wyłączono zobowiązania, a fundusz na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji został wykorzystany do umorzenia lub konwersji zamiast tych zobowiązań do dopuszczalnego poziomu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość zdobywania środków z innych źródeł finansowania.
- (75) Minimalna kwota wkładu na poczet pokrycia strat i dokapitalizowania wynosząca 8 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych lub, w stosownych przypadkach, 20 % aktywów ważonych ryzykiem powinna zostać obliczona na podstawie wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszą dyrektywą. W ramach tych odsetek nie należy uwzględniać strat historycznych, które zostały już pokryte przez akcjonariuszy poprzez obniżenie funduszy własnych przed przeprowadzeniem takiej wyceny.
- (76) Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien wymagać od państw członkowskich zasilania mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji środkami z ich budżetu ogólnego.
- (77) O ile niniejsza dyrektywa nie przewiduje inaczej, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny stosować instrument umorzenia lub konwersji długu w sposób zapewniający jednakowe traktowanie wierzycieli oraz ustawową kolejność zaspokojenia roszczeń zgodnie z właściwym prawem upadłościowym. Straty powinny być w pierwszej kolejności pokrywane z kapitału regulacyjnego i powinny być przypisywane akcjonariuszom poprzez umorzenie lub przeniesienie akcji lub poprzez znaczne rozwodnienie akcji. Jeżeli te instrumenty okażą się niewystarczające, inne instrumenty kapitałowe a następnie dług podporządkowany powinien zostać poddany konwersji lub umorzeniu. Konwersja lub umorzenie zobowiązań uprzywilejowanych powinny nastąpić, jeśli dokonano całkowitej konwersji lub całkowitego umorzenia kategorii długu podporządkowanego.
- (78) Jeżeli istnieją odstępstwa od zobowiązań, takie jak w przypadku systemów płatniczych i rozliczeniowych, pracowników lub wierzycieli handlowych, lub pierwszeństwo zaspokojenia roszczeń jak w przypadku depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, powinny znajdować zastosowanie w krajach trzecich tak jak w Unii. Dla zapewnienia w odpowiednim przypadku zdolności umorzenia lub konwersji długu w krajach trzecich, uznanie tej możliwości należy zawrzeć w przepisach umownych, do których stosuje się prawo państwa trzeciego, zwłaszcza w odniesieniu do zobowiązań, które mają niższy stopień uprzywilejowania w hierarchii wiarygodności. Nie należy wymagać takiego postanowienia umownego w odniesieniu do zobowiązań wyłączonych z umorzenia lub konwersji, depozytów osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw lub małych i średnich przedsiębiorstw lub jeżeli prawo kraju trzeciego lub wiążąca umowa zawarta z tym krajem umożliwia organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego państwa członkowskiego wykonywanie jego uprawnień w zakresie umorzenia lub konwersji.
- (79) Aby uniknąć sytuacji, w której instytucje dokonują restrukturyzacji swoich zobowiązań w sposób, który ogranicza skuteczność instrumentu umorzenia lub konwersji długu, należy określić, że instytucje spełniają w każdym czasie minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych, wyrażony jako odsetek łącznych zobowiązań oraz funduszy własnych instytucji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość wymagania w indywidualnych przypadkach, by odsetek ten składał się całkowicie lub częściowo z funduszy własnych lub konkretnego rodzaju zobowiązań.
- (80) W niniejszej dyrektywie przyjęto podejście odgórne w stosunku do określania minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL) w ramach grupy. W ramach tego podejścia uznano ponadto, że działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są podejmowane na poziomie poszczególnych osób prawnych i że zasadnicze znaczenie ma to, by zdolność do absorpcji strat była zlokalizowana w należącej do grupy osobie prawnej, która poniosła straty, lub by była dla tej osoby dostępna. W tym celu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zapewniać, aby zdolność do absorpcji w ramach grupy była rozłożona stosownie do poziomu ryzyka w poszczególnych osobach prawnych należących do grupy. Minimalny wymóg obowiązujący każdą z jednostek zależnych powinno się określić osobno. Ponadto organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zapewniać, aby cały kapitał i zobowiązania uwzględniane w skonsolidowanym minimalnym wymogu były zlokalizowane w podmiotach, w których prawdopodobne jest wystąpienie strat, lub by były w inny sposób dostępne w celu pokrycia strat. Niniejsza dyrektywa powinna umożliwić restrukturyzację lub uporządkowaną likwidację z wielokrotnym lub pojedynczym punktem kontaktowym. MREL powinny odzwierciedlać strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która jest odpowiednia dla grupy zgodnie z planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności MREL powinny pojawić się na odpowiednim poziomie grupy, żeby odzwierciedlić podejście oparte na wielokrotnym punkcie kontaktowym lub pojedynczym punkcie kontaktowym, które ujęto w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy czym należy pamiętać, że mogą wystąpić okoliczności, w których zastosowane jest podejście odmienne od podejścia zawartego w planie, ponieważ umożliwi np. skuteczniejsze osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym niezależnie od tego, czy grupa wybrała podejście oparte na wielokrotnym czy pojedynczym punkcie kontaktowym, wszystkie instytucje i inne osoby prawne z grupy, w przypadku gdy są wymagane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w każdej chwili powinny mieć solidne MREL, by uniknąć ryzyka wystąpienia efektu domina i paniki bankowej.

- (81) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby instrumenty kapitałowe uznawane za instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II w pełni pokrywały straty w momencie utraty rentowności przez emitującą je instytucję. W związku z tym organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być zobowiązane do całkowitego umorzenia tych instrumentów lub ich konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I w momencie utraty rentowności i przed podjęciem wszelkich działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W tym celu moment utraty rentowności należy rozumieć jako moment, w którym odpowiedni organ stwierdza, że instytucja spełnia warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub moment, w którym organ podejmuje decyzję, że instytucja utraciłaby rentowność, jeżeli te instrumenty kapitałowe nie zostały umorzone lub nie uległy konwersji. Fakt, iż w okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie organy muszą dokonać umorzenia lub konwersji takich instrumentów, należy zaznaczyć w warunkach dotyczących danego instrumentu oraz we wszelkich prospektach emisyjnych i dokumentach ofertowych publikowanych lub składanych w związku z tymi instrumentami.
- (82) Dla umożliwienia skutecznych wyników restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być możliwe zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu przed 1 stycznia 2016 r.
- (83) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość jedynie częściowego zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, jeżeli ocena potencjalnego wpływu na stabilność systemu finansowego w danych państwach członkowskich i w pozostałej części Unii wykaże, że jego pełne zastosowanie byłoby sprzeczne z ogólnymi publicznymi interesami państw członkowskich lub całej Unii.
- (84) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny posiadać wszystkie niezbędne uprawnienia, które – w różnych konfiguracjach – mogą być wykonywane przy stosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Uprawnienia te powinny obejmować uprawnienia do przeniesienia akcji lub aktywów, praw lub zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości do innego podmiotu, takiego jak inna instytucja lub instytucja pomostowa, uprawnienia do obniżenia wartości lub umorzenia akcji oraz umorzenia lub konwersji zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości, uprawnienia do wymiany zarządu oraz do nałożenia tymczasowego moratorium na spłatę roszczeń. Niezbędne jest przyznanie dodatkowych uprawnień, w tym prawa do zażądania dalszego świadczenia podstawowych usług od innych części grupy.
- (85) Nie jest konieczne określanie szczegółowych środków, za pomocą których organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przeprowadzić interwencję w instytucji będącej na progu upadłości. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć wybór między przejęciem kontroli w drodze bezpośredniego działania w danej instytucji a przejęciem kontroli w drodze nakazu podjęcia określonego działania. Organy powinny podjąć decyzję w zależności od okoliczności danego przypadku. Wydaje się, że skuteczna współpraca między państwami członkowskimi nie wymaga ustanowienia jednego modelu na tym etapie.
- (86) Ramy dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny obejmować wymogi proceduralne służące zapewnieniu odpowiedniego zgłaszania i – z zastrzeżeniem ograniczonej liczby wyjątków określonych w niniejszej dyrektywie – podawania do wiadomości publicznej informacji o działaniach w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponieważ jednak informacje otrzymywane w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz pracujących dla nich ekspertów mogą obejmować informacje szczególnie chronione, przed upublicznieniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje te powinny zostać skutecznie utajnione. Należy wziąć pod uwagę fakt, że informacje na temat treści i szczegółów planów naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki oceny tych planów mogą mieć dalekosiężne skutki, w szczególności dla danego przedsiębiorstwa. Wszelkie informacje udzielone na potrzeby podjęcia decyzji – czy spełniono przesłanki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w sprawie zastosowania określonego instrumentu lub działania w toku procedury – muszą w założeniu mieć wpływ na interes publiczny i prywatny, którego działanie dotyczy. Jednak sama informacja, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bada określoną instytucję, mogłoby mieć negatywny wpływ na tę instytucję. W związku z tym należy zapewnić odpowiednie mechanizmy utrzymywania poufności informacji, takich jak treść i szczegóły planów naprawy i planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich badań przeprowadzanych w związku z tym.
- (87) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny posiadać uprawnienia pomocnicze w celu zapewnienia skuteczności przeniesienia akcji lub instrumentów dłużnych oraz aktywów, praw i zobowiązań. Z zastrzeżeniem zabezpieczeń określonych w niniejszej dyrektywie, uprawnienia te powinny obejmować prawo do pozbawienia osób trzecich praw do przenoszonych instrumentów lub aktywów oraz prawo do egzekwowania umów oraz prawo do zapewnienia ciągłości uzgodnień z odbiorcą przenoszonych aktywów i akcji. Jednak uprawnienia te nie mogą naruszać prawa pracowników do rozwiązania umów o pracę. Nie powinno być również naruszone prawo strony do rozwiązania umowy z instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub – z jej podmiotem powiązany, z przyczyn innych niż restrukturyzacja lub uporządkowana likwidacja instytucji będącej

na progu upadłości. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć uprawnienia pomocnicze do zażądania od pozostałej części instytucji, która jest likwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego, świadczenia usług, które są niezbędne, by umożliwić prowadzenie działalności instytucji, do której aktywa lub akcje zostały przeniesione w wyniku zastosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej.

- (88) Zgodnie z art. 47 Karty zainteresowane strony mają prawo dostępu do bezstronnego sądu oraz do skutecznego środka prawnego w związku z działaniami, które ich dotyczą. W związku z tym od decyzji podjętych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno przysługiwać prawo do odwołania.
- (89) Środki w zakresie zarządzania kryzysowego podejmowane przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wymagać złożonych analiz gospodarczych i dużej uznaniowości. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują specjalistyczną wiedzą fachową potrzebną do dokonania takich analiz oraz określenia odpowiedniego korzystania z uznaniowości. Dlatego należy zapewnić, że w tym kontekście kompleksowe oceny gospodarcze dokonywane przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowią dla krajowych sądów podstawę przeglądu danych środków z zakresu zarządzania kryzysowego. Jednak złożony charakter tych ocen nie powinien uniemożliwiać krajowym sądom badania, czy dowody, na których oparł się organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, są faktycznie trafne, rzetelne i spójne, czy dowody te obejmują wszystkie istotne informacje, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy jest w stanie uzasadnić wyciągnięte na ich podstawie wnioski.
- (90) Ponieważ niniejsza dyrektywa ma dotyczyć nadzwyczaj pilnych sytuacji, a zawieszenie jakichkolwiek decyzji organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zakłócić ciągłość funkcji krytycznych, konieczne jest ustanowienie, że złożenie wniosku o odwołanie nie powinno oznaczać automatycznego zawieszenia skutków zaskarżonej decyzji i że decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna być egzekwowalna ze skutkiem natychmiastowym przy założeniu, że jej zawieszenie byłoby sprzeczne z interesem publicznym.
- (91) Ponadto, w przypadkach gdy jest to konieczne w celu ochrony osób trzecich, które nabyły w dobrej wierze aktywa, prawa i zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w wyniku wykonania przez organy uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz w celu zapewnienia stabilności rynków finansowych, prawo do odwołania nie powinno mieć wpływu na ważność wszelkich przyjętych później aktów administracyjnych lub transakcji zawartych na podstawie unieważnionej decyzji. W takich przypadkach środki prawne przysługujące w odniesieniu do błędnej decyzji powinny być zatem ograniczone do kwestii przyznania odszkodowania z tytułu szkód poniesionych przez zainteresowane osoby.
- (92) Ponieważ z uwagi na poważne zagrożenie stabilności finansowej w państwach członkowskich i w Unii może zaistnieć konieczność pilnego przyjęcia środków w zakresie zarządzania kryzysowego, w przepisach krajowych należy przewidzieć przyspieszony tryb złożenia wniosku o zatwierdzenie sądowe *ex ante* środka w zakresie zarządzania kryzysowego, a rozpatrzenie takiego wniosku przez sąd powinno być szybkie. Z uwagi na wymóg, by środek z zakresu zarządzania kryzysowego został podjęty w trybie pilnym, sąd powinien wydać orzeczenie w ciągu 24 godzin, zaś państwa członkowskie powinny zapewnić, że odpowiedni organ podejmie decyzję niezwłocznie po zatwierdzeniu przez sąd. Nie ma to wpływu na ewentualne prawo zainteresowanych stron do złożenia do sądu wniosku o wstrzymanie decyzji na ograniczony czas po podjęciu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji środka z zakresu zarządzania kryzysowego.
- (93) Ze względu na skuteczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także w celu uniknięcia konfliktów kompetencyjnych istotne jest, aby nie wszczynano lub nie kontynuowano standardowego postępowania upadłościowego w odniesieniu do instytucji będącej na progu upadłości w czasie, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje swoje uprawnienia dotyczące prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub stosuje instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, chyba że odbywa się to z inicjatywy organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub na jego wniosek. Przydatne i niezbędne jest zawieszenie na określony okres pewnych zobowiązań umownych, tak by organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miał czas na praktyczne wdrożenie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nie stosuje się tego jednak do zobowiązań w odniesieniu do systemów wskazanych w dyrektywie 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, kontrahentów centralnych i banków centralnych. Dyrektywa 98/26/WE zmniejsza ryzyko związane z udziałem w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, w szczególności zmniejszając zakłócenia w razie niewypłacalności uczestnika takiego systemu. Dla zapewnienia odpowiedniego działania tych zabezpieczeń w sytuacjach kryzysowych przy zachowaniu odpowiedniego poziomu pewności dla operatorów systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych i innych uczestników rynku, niniejsza dyrektywa przewiduje, że środek z zakresu zapobiegania kryzysom lub środek w zakresie zarządzania kryzysowego jako takie nie powinny być uznawane za postępowanie upadłościowe w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE, pod warunkiem że są nadal spełniane istotne zobowiązania wynikające z umowy. Jednak niniejszą dyrektywę stosuje się z zastrzeżeniem działania systemu określonego na mocy dyrektywy 98/26/WE lub prawa do ochrony zabezpieczenia gwarantowanego art. 9 dyrektywy 98/26/WE.

(¹) Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

- (94) Aby w sytuacji przenoszenia aktywów i zobowiązań na rzecz nabywcy z sektora prywatnego lub do instytucji pomostowej zapewnić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedni okres na ustalenie, które umowy należy przenieść, stosowne może być proporcjonalne ograniczenie praw kontrahentów do zamknięcia, przyspieszenia wykonania lub rozwiązania w innej formie umów finansowych przed dokonaniem tego przeniesienia. Takie ograniczenie może być niezbędne, aby umożliwić organom uzyskanie rzeczywistego wglądu w bilans instytucji będącej na progu upadłości, bez zmian wartości i zakresu, jakie pociągnęłyby za sobą powszechne wykonanie praw do rozwiązania umów. Aby ograniczyć do niezbędnego minimum ingerencję w prawa umowne kontrahentów, ograniczenie praw do wypowiedzenia umów powinno obowiązywać jedynie w odniesieniu do danego środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub środka w zakresie zarządzania kryzysowego, w tym wystąpienia jakiegokolwiek zdarzenia bezpośrednio związanego z zastosowaniem takiego środka, natomiast prawa do wypowiedzenia umów wynikające z innych przypadków niewywiązywania się ze zobowiązań umownych, w tym z tytułu niedokonanych płatności lub niezupelnionych zabezpieczeń, powinny zostać zachowane.
- (95) Aby utrzymać prawomocne uzgodnienia rynku kapitałowego w przypadku przeniesienia niektórych, lecz nie wszystkich, aktywów, praw i zobowiązań instytucji będącej na progu upadłości, stosowne jest odpowiednie ustanowienie zabezpieczeń uniemożliwiających dzielenie powiązanych zobowiązań, praw i umów. Takie ograniczenie w stosunku do wybranych praktyk dotyczących powiązanych umów powinno również dotyczyć umów z tym samym kontrahentem objętych uzgodnieniami w zakresie zabezpieczeń, uzgodnieniami dotyczącymi zabezpieczenia finansowego polegającego na przeniesieniu tytułu, uzgodnieniami dotyczącymi kompensacji, uzgodnieniami dotyczącymi kompensowania sald na zamknięcie upadłościowego oraz uzgodnieniami dotyczącymi finansowania strukturyzowanego. Jeżeli stosowane są powyższe zabezpieczenia, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być zobowiązane przenieść wszystkie umowy powiązane w ramach chronionego uzgodnienia lub pozostawić je wszystkie w likwidowanej części instytucji będącej u progu upadłości. Zabezpieczenia te nie powinny wywierać wpływu na traktowanie do celów kapitału regulacyjnego ekspozycji objętych uzgodnieniami dotyczącymi kompensowania na potrzeby dyrektywy 2013/36/UE.
- (96) Zapewnienie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji takich samych instrumentów i uprawnień ułatwi wprawdzie skoordynowane działania w przypadku upadłości grupy transgranicznej, wydaje się jednak, że konieczne są dodatkowe działania wspierające współpracę i zapobiegające podejmowaniu przez państwa członkowskie fragmentarycznych, nieskoordynowanych działań. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć obowiązek wzajemnego konsultowania się i współpracy w ramach kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów powiązanych, w celu uzgodnienia grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zostać ustanowione na bazie istniejących kolegiów organów nadzoru poprzez włączenie organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zaangażowanie właściwych ministerstw, banków centralnych, EUNB i, w stosownych przypadkach, organów odpowiedzialnych za systemy gwarancji depozytów. W przypadku sytuacji kryzysowej kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny stanowić forum wymiany informacji oraz koordynacji działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (97) W przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grup transgranicznych należy zachować równowagę między, z jednej strony, potrzebą stosowania procedur uwzględniających pilny charakter sytuacji i umożliwiających znalezienie skutecznych, sprawiedliwych i terminowych rozwiązań dla całej grupy oraz, z drugiej strony, koniecznością ochrony stabilności finansowej we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność. Poszczególne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dokonywać wymiany opinii w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji proponowane przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być opracowywane i omawiane przez poszczególne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w kontekście grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny uwzględnić opinię organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z każdego państwa członkowskiego, w którym grupa prowadzi działalność, tak by w miarę możliwości ułatwić szybkie podjęcie wspólnych decyzji. W przypadku działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanych przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy zawsze uwzględniać ich wpływ na stabilność finansową w państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność. Należy to osiągnąć przez zapewnienie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jednostka zależna, możliwości wyrażenia sprzeciwu wobec decyzji grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, i to nie tylko w odniesieniu do słuszności środków i działań podejmowanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale również ze względu na konieczność ochrony stabilności finansowej w tym państwie członkowskim.
- (98) Kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinno być organem decyzyjnym, ale forum ułatwiającym podejmowanie decyzji przez organy krajowe. Wspólne decyzje powinny być podejmowane przez odnośne organy krajowe.
- (99) Opracowanie grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno ułatwić skoordynowanie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co najprawdopodobniej powinno przynieść najlepsze rezultaty dla wszystkich instytucji należących do grupy. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien zaproponować grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przedłożyć go kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie zgadzają się z proponowanym planem lub postanawiają podjąć niezależne działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny wyjaśnić grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i innym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji objętym grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powody swojej niezgody i powiadomić o nich wraz z szczegółowymi informacjami na temat wszelkich niezależnych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jakie zamierzają podjąć. Każdy organ krajowy decydujący się na odstępstwo od grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien należycie rozważyć potencjalne skutki dla stabilności finansowej w państwach członkowskich, w których zlokalizowane są pozostałe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz potencjalne skutki dla innych części grupy.

- (100) W ramach grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy powinny być zachęcane do stosowania tego samego instrumentu w odniesieniu do osób prawnych spełniających warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć uprawnienia do zastosowania instrumentu grupowej instytucji pomostowej (co w stosownych przypadkach może również obejmować uzgodnienia dotyczące podziału obciążeń) w celu ustabilizowania całej grupy. Prawa własności do jednostek zależnych mogłyby zostać przeniesione do instytucji pomostowej w celu ich późniejszej sprzedaży, jako pakiet lub pojedynczo, kiedy warunki rynkowe będą odpowiednie. Ponadto grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć uprawnienia do zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu na poziomie podmiotu dominującego.
- (101) Skuteczna restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w odniesieniu do instytucji i grup prowadzących działalność w skali międzynarodowej wymaga współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w Unii, państwach członkowskich i państwach trzecich. Współpraca będzie łatwiejsza, jeżeli systemy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państw trzecich będą oparte na wspólnych zasadach i podejściach, które są obecnie opracowywane przez Radę Stabilności Finansowej i grupę G-20. W tym celu EUNB powinien być uprawniony do opracowywania i zawierania niewiążących ramowych porozumień o współpracy z organami w państwach trzecich zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a organy krajowe powinny być uprawnione do zawierania porozumień dwustronnych zgodnych z ramowymi porozumieniami EUNB. Opracowanie takich porozumień między krajowymi organami odpowiedzialnymi za kwestie upadłości przedsiębiorstw działających w skali międzynarodowej powinno być jednym ze sposobów zapewnienia skutecznego planowania, podejmowania decyzji i koordynacji w odniesieniu do grup międzynarodowych. Co do zasady te porozumienia powinny mieć charakter wzajemny. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny w razie potrzeby uznawać i wykonywać procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obowiązujące w państwach trzecich w okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie.
- (102) Współpraca powinna mieć miejsce zarówno w odniesieniu do jednostek zależnych należących do grup z siedzibą w Unii lub w państwie trzecim, jak i w odniesieniu do oddziałów instytucji z siedzibą w Unii lub w państwie trzecim. Jednostki zależne należące do grup z siedzibą w państwie trzecim są jednostkami z siedzibą w Unii, a tym samym w pełni podlegają prawu Unii, w tym instrumentom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonym w niniejszej dyrektywie. Konieczne jest jednak, by państwa członkowskie zachowały prawo do podejmowania działań w odniesieniu do oddziałów instytucji, które mają siedzibę zarządu w państwie trzecim, jeżeli uznanie procedur restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obowiązujących w państwie trzecim oraz ich zastosowanie w odniesieniu do oddziału stanowiłoby zagrożenie dla stabilności finansowej w Unii lub jeżeli deponenci z Unii nie byłiby traktowani na równi z deponentami z państwa trzeciego. W takich okolicznościach, i w innych okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny mieć prawo odmówić, po konsultacjach z krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uznania procedur restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie trzecim w odniesieniu do unijnego oddziału instytucji z państwa trzeciego.
- (103) W pewnych okolicznościach skuteczność zastosowanych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zależeć od dostępności krótkoterminowego finansowania dla danej instytucji lub instytucji pomostowej, udzielenia gwarancji potencjalnym nabywcom lub udostępnienia kapitału instytucji pomostowej. Niezależnie od roli, jaką banki centralne odgrywają w udostępnianiu płynności dla systemu finansowego również w trudnych okresach, ważne jest, by państwa członkowskie ustanowiły mechanizmy finansowania pozwalające uniknąć sytuacji, w których wymagane środki finansowe będą pochodzić z budżetów krajowych. To branża finansowa jako całość powinna finansować stabilizację systemu finansowego.
- (104) Co do zasady państwa członkowskie powinny ustanowić swoje krajowe mechanizmy finansowania działające za pośrednictwem funduszy kontrolowanych przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykorzystywanych do celów określonych w niniejszej dyrektywie. Powinien jednak zostać przewidziany ściśle ograniczony wyjątek zezwalający państwom członkowskim na ustanowienie krajowych mechanizmów finansowania na podstawie obowiązkowych składek instytucji posiadających zezwolenie na ich terytoriach, które to składki nie są zgromadzone w funduszach kontrolowanych przez ich krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z zastrzeżeniem spełnienia pewnych warunków.
- (105) Zasadniczo składki powinny być pobierane od podmiotów z branży przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i niezależnie od tych działań. Jeżeli zgromadzone w ten sposób środki nie wystarczają do pokrycia strat lub kosztów poniesionych w wyniku zastosowania wspomnianych mechanizmów finansowania, należy pobrać dodatkowe składki na pokrycie dodatkowych kosztów lub strat.
- (106) Aby osiągnąć masę krytyczną i uniknąć efektów procyklicznych, które pojawiłyby się, jeżeli w trakcie kryzysu o charakterze systemowym mechanizmy finansowania miałyby się opierać wyłącznie na składkach pobieranych *ex post*, niezbędne jest, by środki finansowe dostępne *ex ante* w ramach krajowych mechanizmów finansowania osiągnęły co najmniej pewien minimalny poziom docelowy.

- (107) Aby zapewnić sprawiedliwe obliczenie składek i stworzyć zachęty do prowadzenia mniej ryzykownej działalności, składki na rzecz krajowych mechanizmów finansowania powinny uwzględniać wysokość ryzyka kredytowego, ryzyka utraty płynności i ryzyka rynkowego, na jakie narażone są instytucje.
- (108) Zapewnienie w Unii skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji będących na progu upadłości stanowi zasadniczy element urzeczywistnienia rynku wewnętrznego. Upadłość tych instytucji ma konsekwencje nie tylko dla finansowej stabilności rynków, na których prowadzą one bezpośrednio działalność, ale także dla stabilności rynku finansowego Unii ogółem. Wraz z postępującym urzeczywistnieniem wewnętrznego rynku usług finansowych rosną wzajemne zależności między poszczególnymi krajowymi systemami finansowymi. Instytucje prowadzą działalność poza granicami państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, i są wzajemnie powiązane przez rynek międzybankowy i inne rynki, które mają zasadniczo charakter ogólnoeuropejski. Zapewnienie skutecznego finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tych instytucji we wszystkich państwach członkowskich leży w interesie nie tylko tych państw członkowskich, w których prowadzą one działalność, ale ogółem wszystkich państw członkowskich, gdyż stanowi ono jeden ze sposobów zagwarantowania równych warunków konkurencji oraz usprawnienia funkcjonowania wewnętrznego rynku finansowego. Ustanowienie europejskiego systemu mechanizmów finansowania powinno zagwarantować, że wszystkie instytucje prowadzące działalność w Unii podlegają równie skutecznym mechanizmom finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przyczyniają się do zapewnienia stabilności wewnętrznego rynku.
- (109) Aby zwiększyć odporność europejskiego systemu mechanizmów finansowania i zgodnie z celem zakładającym, że w pierwszej kolejności to nie budżety publiczne, lecz akcjonariusze i wierzyciele instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a następnie branża finansowa mają stanowić źródło finansowania, mechanizmy finansowania powinny być upoważnione do zwracania się w razie potrzeby do innych mechanizmów finansowania z wnioskiem o udzielenie pożyczek. Analogicznie powinny być one uprawnione do udzielania pożyczek innym mechanizmom finansowania znajdującym się w potrzebie. Takie udzielanie pożyczek powinno być całkowicie dobrowolne. Decyzja o udzieleniu pożyczki innym mechanizmom powinna być podejmowana przez mechanizm finansowania udzielający pożyczki, ale ze względu na potencjalne skutki fiskalne, państwo członkowskie powinno mieć możliwość wymagania konsultacji z właściwym ministerstwem lub zgody właściwego ministerstwa.
- (110) Mechanizmy finansowania są wprawdzie tworzone na poziomie krajowym, jednak w przypadkach grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny one działać w oparciu o zasadę uwspólnienia, pod warunkiem że istnieje porozumienie między organami krajowymi co do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji. Depozyty objęte gwarancją w ramach systemów gwarancji depozytów nie powinny ponosić żadnych strat w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli dzięki działaniu podjętemu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji deponenci zachowują dostęp do swoich depozytów, systemy gwarancji depozytów, których członkiem jest instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, powinny być zobowiązane do wniesienia wkładu nie większego niż kwota strat, jakie poniosłyby, gdyby instytucja została zlikwidowana w drodze standardowego postępowania upadłościowego.
- (111) Podczas gdy depozyty gwarantowane są chronione przed stratami wynikającymi z restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, inne kwalifikujące się depozyty są potencjalnie dostępne w celu absorpcji strat. Aby zapewnić pewien poziom ochrony osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw i małych i średnich przedsiębiorstw będących właścicielami kwalifikujących się depozytów powyżej poziomu depozytów gwarantowanych, depozyty takie powinny mieć wyższy priorytet w stosunku do roszczeń zwykłych, niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych wierzycieli na mocy przepisów krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe. Roszczenia systemu gwarancji depozytów powinny mieć w ramach takich przepisów krajowych wyższy priorytet także w stosunku do wyżej wymienionych kategorii kwalifikujących się depozytów. Harmonizacja krajowych przepisów prawa upadłościowego w tej dziedzinie jest niezbędna w celu zminimalizowania ekspozycji funduszy państw członkowskich na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli, określoną w niniejszej dyrektywie.
- (112) Jeżeli depozyty są przenoszone do innej instytucji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w odniesieniu do instytucji, deponenci nie powinni być zabezpieczeni powyżej poziomu gwarancji przewidzianego w dyrektywie 2014/49/UE. Roszczenia dotyczące depozytów pozostających w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją powinny być zatem ograniczone do różnicy między środkami przeniesionymi a poziomem gwarancji przewidzianym w dyrektywie 2014/49/UE. Jeżeli przeniesione depozyty przekraczają wspomniany poziom gwarancji, deponenci nie powinni mieć prawa do roszczeń przeciwko systemowi gwarancji depozytów w odniesieniu do depozytów pozostających w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.
- (113) Ustanowienie mechanizmów finansowania, które mają tworzyć europejski system mechanizmów finansowania określony w niniejszej dyrektywie powinno zapewnić koordynację wykorzystania środków finansowych, które są dostępne w poszczególnych państwach członkowskich na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (114) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu określenia kryteriów zdefiniowania „krytycznych funkcji” i „głównych linii biznesowych” na użytek niniejszej dyrektywy, okoliczności gdy konieczne jest wyłączenie zobowiązań z wymogów umorzenia lub konwersji na podstawie niniejszej dyrektywy, kategorii uzgodnień, którym państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednią ochronę przy częściowych transferach, sposobu, w jaki wkłady instytucji do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zostać dostosowane stosownie do ich profilu ryzyka, zobowiązań dotyczących rejestracji, rachunkowości i sprawozdawczości oraz innych zobowiązań mających na celu zapewnienie, że wkłady *ex ante* są faktycznie wpłacone, oraz okoliczności w jakich instytucja może zostać czasowo zwolniona z płacenia wkładów *ex post* i warunków takiego zwolnienia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (115) W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie wskazane jest, aby EUNB wspierał konwergencję praktyk organów krajowych poprzez wydawanie wytycznych zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1093/2010. W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi lub wykonawczymi standardami technicznymi EUNB ma uprawnienia do wydawania w własnej inicjatywy wytycznych i zaleceń w sprawie stosowania prawa Unii.
- (116) Parlament Europejski i Rada powinny mieć trzy miesiące od daty przekazania aktu delegowanego na wyrażenie sprzeciwu. Parlament Europejski i Rada powinny mieć możliwość poinformowania pozostałych instytucji o zamiarze niewnoszenia sprzeciwu.
- (117) Standardy techniczne w dziedzinie usług finansowych powinny ułatwiać spójną harmonizację oraz należytą ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ponieważ EUNB charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe byłoby powierzenie mu – w przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie – opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, celem przedłożenia ich Komisji.
- (118) W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna przyjąć projekty regulacyjnych standardów technicznych opracowane przez EUNB w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Komisja powinna w przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie przyjąć projekty wykonawczych standardów technicznych opracowane przez EUNB w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
- (119) Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ przewiduje wzajemne uznawanie i egzekwowanie we wszystkich państwach członkowskich decyzji dotyczących reorganizacji lub likwidacji instytucji posiadających oddziały w państwach członkowskich innych niż te, w których znajduje się ich centrala. Dyrektywa ta przewiduje, że wszystkie aktywa i zobowiązania instytucji, bez względu na to, w którym państwie są zlokalizowane, objęte są jedną procedurą w państwie członkowskim pochodzenia, oraz że wierzyciele w przyjmujących państwach członkowskich są traktowani w taki sam sposób jak wierzyciele w państwie członkowskim pochodzenia. Aby zapewnić skuteczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dyrektywa 2001/24/WE powinna mieć zastosowanie w przypadku stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zarówno w sytuacji, gdy instrumenty te są stosowane w odniesieniu do instytucji, jak i w sytuacji, gdy są one stosowane w odniesieniu do innych podmiotów podlegających systemowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym należy wprowadzić odpowiednie zmiany w dyrektywie 2001/24/WE.
- (120) Unijne dyrektywy dotyczące prawa spółek zawierają obowiązkowe przepisy dotyczące ochrony akcjonariuszy i wierzycieli instytucji h objętych zakresem stosowania tych dyrektyw. W sytuacji gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą działać szybko, przepisy te mogą utrudniać skuteczne działania podejmowane przez te organy oraz skuteczne wykorzystanie przez te organy instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wykonywanie przez nie uprawnień w tym zakresie, w związku z czym w niniejszej dyrektywie należy przewidzieć stosowne odstępstwa. Aby zagwarantować zainteresowanym stronom jak największą pewność prawa, odstępstwa powinny być zdefiniowane jasno i w wąskim zakresie oraz powinny być stosowane wyłącznie w interesie publicznym, jeżeli spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zakłada, że spełnione są cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15).

- (121) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE⁽¹⁾ zawiera przepisy dotyczące prawa akcjonariuszy do podejmowania decyzji o podwyższeniu lub obniżeniu kapitału, ich prawa do udziału w każdej nowej emisji akcji w zamian za wkład pieniężny, ochrony wierzycieli w przypadku obniżenia kapitału oraz zwoływania zgromadzenia akcjonariuszy w przypadku znacznej utraty kapitału. Przepisy te mogą utrudniać organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanie szybkich działań, w związku z czym należy przewidzieć od nich stosowne odstępstwa.
- (122) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/35/UE⁽²⁾ określa między innymi przepisy dotyczące zatwierdzenia połączeń przedsiębiorstw przez walne zgromadzenie każdego z łączących się przedsiębiorstw, przepisy dotyczące wymogów odnoszących się do projektu warunków łączenia, sprawozdania zarządu i sprawozdania biegłego, a także przepisy dotyczące ochrony wierzycieli. Dyrektywa Rady 82/891/EWG⁽³⁾ zawiera podobne przepisy odnoszące się do podziału spółek akcyjnych. Dyrektywa 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ zawiera odpowiednie przepisy dotyczące transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych. Należy przewidzieć stosowne odstępstwa od przepisów tych dyrektyw, aby umożliwić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanie szybkich działań.
- (123) Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ przewiduje obowiązek złożenia obowiązkowej oferty przejęcia w odniesieniu do wszystkich akcji przedsiębiorstwa po uczciwej cenie zdefiniowanej w tej dyrektywie, jeżeli akcjonariusz nabywa, bezpośrednio lub pośrednio oraz samodzielnie lub w porozumieniu z innymi podmiotami, określony odsetek akcji tego przedsiębiorstwa, który daje mu kontrolę nad tym przedsiębiorstwem i który jest zdefiniowany w przepisach krajowych. Celem przepisu dotyczącego obowiązkowej oferty przejęcia jest ochrona akcjonariuszy mniejszościowych w przypadku zmiany kontroli. Jednak perspektywa wypełnienia wiążącego się z takimi kosztami obowiązku może zniechęcać potencjalnych inwestorów w danej instytucji, co z kolei może utrudniać organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonywanie wszystkich przysługujących im uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy zatem przewidzieć stosowne odstępstwa od przepisu dotyczącego obowiązkowej oferty przejęcia w stopniu koniecznym do wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, natomiast po przeprowadzeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przepis dotyczący obowiązkowej oferty przejęcia powinien mieć zastosowanie do wszelkich akcjonariuszy uzyskujących kontrolę nad daną instytucją.
- (124) Dyrektywa 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁶⁾ przewiduje prawa proceduralne akcjonariuszy związane z walnymi zgromadzeniami. Dyrektywa 2007/36/WE określa między innymi minimalny termin powiadomienia o walnym zgromadzeniu oraz treść powiadomienia o zwołaniu walnego zgromadzenia. Przepisy te mogą utrudniać organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanie szybkich działań, w związku z czym należy przewidzieć od nich stosowne odstępstwa. Przed rozpoczęciem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może być konieczne szybkie podwyższenie kapitału, jeżeli dana instytucja nie spełnia lub prawdopodobnie nie będzie już spełniać wymogów dyrektyw 575/2013/WE i 2013/36/WE, a podwyższenie kapitału prawdopodobnie pozwoli przywrócić stabilną sytuację finansową i uniknąć sytuacji, w której spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takich sytuacjach należy przewidzieć możliwość zwołania walnego zgromadzenia w krótkim terminie. Akcjonariusze powinni jednak zachować prawo do podejmowania decyzji w sprawie wspomnianego podwyższenia kapitału i w sprawie skrócenia terminu powiadomienia o walnym zgromadzeniu. W celu ustanowienia tego mechanizmu należy przewidzieć stosowne odstępstwa od przepisów dyrektywy 2007/36/WE.
- (125) W celu zapewnienia, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były reprezentowane w Europejskim Systemie Nadzoru Finansowego ustanowionym rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁽⁷⁾ i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/35/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. dotycząca łączenia się spółek akcyjnych (Dz.U. L 110 z 29.4.2011, s. 1).

⁽³⁾ Szósta dyrektywa Rady 82/891/EWG z dnia 17 grudnia 1982 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, dotycząca podziału spółek akcyjnych (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 47).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych (Dz.U. L 310 z 25.11.2005, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym (Dz.U. L 184 z 14.7.2007, s. 17).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

nr 1095/2010 ⁽¹⁾ oraz zapewnienia, by EUNB posiadał specjalistyczną wiedzę niezbędną do wykonywania zadań określonych w niniejszej dyrektywie, należy wprowadzić zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010, tak aby uwzględnić krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowane w niniejszej dyrektywie w pojęciu „właściwych organów” ustanowionym w tym rozporządzeniu. Tego rodzaju zrównanie organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwych organów w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 jest zgodne z powierzonymi EUNB na podstawie art. 25 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 zadaniami przyczyniania się do opracowywania i koordynowania planów naprawy i planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz aktywnego uczestniczenia w tych działaniach, a także ułatwiania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji będących na progu upadłości, a w szczególności grup transgranicznych.

- (126) Aby zapewnić, że instytucje, osoby faktycznie kierujące ich działalnością oraz ich organ zarządzający wypełniają obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy i są podobnie traktowane w całej Unii, państwa członkowskie należy zobowiązać do wprowadzenia kar administracyjnych i innych środków administracyjnych, które są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. W związku z tym kary administracyjne i inne środki administracyjne ustanowione przez państwa członkowskie powinny spełniać określone podstawowe wymogi w odniesieniu do adresatów, kryteriów, które należy uwzględnić przy stosowaniu kar lub innych środków administracyjnych, podawania informacji o karach lub innych środkach administracyjnych do wiadomości publicznej, zasadniczych uprawnień do nakładania kar i środków, jak również wysokości administracyjnych kar finansowych. Z zastrzeżeniem ścisłej tajemnicy służbowej EUNB powinien prowadzić centralną bazę danych zawierającą informacje o wszystkich karach administracyjnych i wniesionych odwołaniach, zgłoszone mu przez właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (127) Aby uwzględnić wszystkie działania podejmowane w następstwie popełnienia naruszenia i mające na celu zapobiegnięcie kolejnym naruszeniom, niezależnie od tego, czy zgodnie z prawem krajowym są one uznawane za karę administracyjną czy też za inny środek administracyjny, niniejsza dyrektywa przewiduje zarówno kary administracyjne, jak i inne środki administracyjne.
- (128) Chociaż żaden przepis nie uniemożliwia państwom członkowskim ustanawiania przepisów dotyczących zarówno kar administracyjnych, jak i sankcji karnych za te same naruszenia, państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ustanawiania przepisów dotyczących kar administracyjnych za naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, które podlegają krajowemu prawu karnemu. Zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskie nie mają obowiązku nakładania zarówno kar administracyjnych, jak i karnych za to samo przestępstwo, mogą jednak to zrobić, jeżeli zezwala na to prawo krajowe. Jednak utrzymanie sankcji karnych zamiast kar administracyjnych lub innych środków administracyjnych za naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy nie powinno ograniczyć ani w żaden inny sposób naruszyć zdolności organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwych organów do współpracy z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwymi organami w innych państwach członkowskich oraz ich zdolności do udostępniania i wymiany w terminowy sposób informacji z tymi organami do celów niniejszej dyrektywy, w tym po skierowaniu danego naruszenia do właściwych organów sądowych w ramach postępowania karnego.
- (129) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uważa za uzasadnione przedstawienie takich dokumentów.
- (130) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z prawami, wolnościami i zasadami uznanymi w szczególności w Karcie, a zwłaszcza z prawem własności, prawem do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu oraz z prawem do obrony.
- (131) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie harmonizacja zasad i procedur restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skutki upadłości poszczególnych instytucji dla całej Unii możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- (132) Podejmując decyzję i działania na mocy niniejszej dyrektywy, właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zawsze zwracać należytą uwagę na skutki swoich decyzji i działań dla stabilności finansowej w innych państwach członkowskich i dla sytuacji gospodarczej w innych państwach członkowskich oraz powinny rozważyć znaczenie wszelkich jednostek zależnych lub oddziałów dla sektora finansowego i gospodarki państwa członkowskiego, w którym taka jednostka zależna lub oddział mają siedzibę lub są położone, nawet jeżeli dana jednostka zależna lub oddział mają mniejsze znaczenie dla skonsolidowanej grupy.
- (133) Komisja dokona przeglądu ogólnego stosowania niniejszej dyrektywy i rozważy w szczególności – w świetle uzgodnień przyjętych na mocy wszelkich aktów prawa unijnego ustanawiających mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmujące więcej niż jedno państwo członkowskie – wykonywanie przez EUNB przyznanych mu na mocy niniejszej dyrektywy uprawnień w zakresie prowadzenia mediacji między organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim uczestniczącym w mechanizmie a organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim w nim nieuczestniczącym,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

ZAKRES, DEFINICJE ORAZ ORGANY

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa określa zasady i procedury odnoszące się do naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji następujących podmiotów:
- a) instytucji, które mają siedzibę na terytorium Unii;
 - b) instytucji finansowych, które mają siedzibę na terytorium Unii, jeżeli instytucja finansowa jest jednostką zależną instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej lub spółki, o której mowa w lit. c) lub d), i jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej nad jednostką dominującą zgodnie z art. 6–17 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz holdingów mieszanych, które mają siedzibę na terytorium Unii;
 - d) dominujących finansowych spółek holdingowych z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, dominujących finansowych spółek holdingowych z państwa członkowskiego prowadzących działalność mieszaną, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych prowadzących działalność mieszaną,
 - e) oddziałów instytucji, które mają siedzibę lub są zlokalizowane poza terytorium Unii, zgodnie ze szczególnymi warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie.

Ustanawiając i stosując wymogi na mocy niniejszej dyrektywy oraz korzystając z różnych instrumentów będących do ich dyspozycji w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym, z zastrzeżeniem szczegółowych przepisów, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy uwzględniają charakter działalności tych podmiotów, ich strukturę udziałową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość, status prawny i wzajemne powiązania z innymi instytucjami lub z systemem finansowym ogółem, a także zakres i stopień złożoności ich działalności, ich przynależność do instytucjonalnego systemu ochrony spełniającego wymogi art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub do innych wspólnych systemów solidarności, o których mowa w art. 113 ust. 6 tego rozporządzenia, oraz ewentualne świadczenie przez te podmioty usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej określonej w art. 4 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/65/UE.

2. Państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne lub dodatkowe przepisy w stosunku do przepisów niniejszej dyrektywy oraz w aktach delegowanych i wykonawczych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że mają one zastosowanie ogólne i nie kolidują z niniejszą dyrektywą oraz z aktami delegowanymi i wykonawczymi przyjętymi na jej podstawie.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
 - 1) „restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja” oznacza zastosowanie instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub instrumentu, o którym mowa w art. 37 ust. 9, aby osiągnąć co najmniej jeden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 31 ust. 2;
 - 2) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z wyjątkiem podmiotów, o których mowa w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE;
 - 3) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, objętą wymogiem dotyczącym kapitału założycielskiego określonym w art. 28 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE;
 - 4) „instytucja finansowa” oznacza instytucję finansową zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 5) „jednostka zależna” oznacza jednostkę zależną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 6) „jednostka dominująca” oznacza jednostkę dominującą zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt 15 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 7) „na zasadzie skonsolidowanej” oznacza na podstawie skonsolidowanej sytuacji grupy zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 8) „instytucjonalny system ochrony” lub „IPS” oznacza porozumienie spełniające wymogi określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 9) „finansowa spółka holdingowa” oznacza finansową spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 10) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 11) „holding mieszany” oznacza spółkę holdingową o profilu mieszanym zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 12) „dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 13) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 14) „dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 15) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 16) „cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznaczają cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 31 ust. 2;
 - 17) „oddział” oznacza oddział zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 17 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- 18) „organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza organ wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 3;
- 19) „instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określony w art. 37 ust. 3;
- 20) „uprawnienie w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza dowolne z uprawnień, o których mowa w art. 63–72;
- 21) „właściwy organ” oznacza właściwy organ zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) 575/2013, w tym Europejski Bank Centralny w odniesieniu do szczególnych zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽¹⁾;
- 22) „właściwe ministerstwa” oznaczają ministerstwa finansów lub inne ministerstwa państw członkowskich odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w sprawach gospodarczych, finansowych i budżetowych na szczeblu krajowym zgodnie z krajowym podziałem kompetencji, wyznaczone zgodnie z art. 3 ust. 5;
- 23) „instytucja” oznacza instytucję kredytową albo firmę inwestycyjną;
- 24) „organ zarządzający” oznacza organ zarządzający zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 pkt 7 dyrektywy 2013/36/UE;
- 25) „kadra kierownicza wyższego szczebla” oznacza kadrę kierowniczą zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 pkt 9 dyrektywy 2013/36/UE;
- 26) „grupa” oznacza jednostkę dominującą i jej jednostki zależne;
- 27) „grupa transgraniczna” oznacza grupę, do której należą podmioty ustanowione w więcej niż jednym państwie członkowskim;
- 28) „nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe” oznacza pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub wszelkie inne publiczne wsparcie finansowe na poziomie ponadnarodowym – które, jeśli udzielane jest na poziomie krajowym, stanowi pomoc państwa – udzielaną w celu utrzymania lub przywrócenia rentowności, płynności bądź wypłacalności instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub grupy, której częścią jest ta instytucja czy podmiot;
- 29) „awaryjne wsparcie płynnościowe” oznacza dostarczenie przez bank centralny pieniędzy banku centralnego lub jakkolwiek inną pomoc, która może prowadzić do zwiększenia środków pieniężnych banku centralnego, dla wypłacalnej instytucji finansowej lub grupy wypłacalnych instytucji finansowych, które borykają się z tymczasowymi problemami z płynnością, przy czym operacja taka nie składa się na politykę pieniężną;
- 30) „kryzys systemowy” oznacza zakłócenie systemu finansowego, które może wywołać poważne negatywne skutki dla rynku wewnętrznego i dla gospodarki realnej; Wszystkie rodzaje finansowych pośredników, rynków i infrastruktury mogą do pewnego stopnia mieć potencjalne znaczenie systemowe;
- 31) „podmiot powiązany” oznacza osobę prawną, która wchodzi w skład grupy;
- 32) „plan naprawy” oznacza plan naprawy sporządzony i utrzymywany przez instytucję zgodnie z art. 5;
- 33) „grupowy plan naprawy” oznacza grupowy plan naprawy sporządzony i utrzymywany zgodnie z art. 7;
- 34) „istotny oddział” oznacza oddział, który zostałby uznany za istotny w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z art. 51 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

- 35) „funkcje krytyczne” oznaczają działania, usługi lub operacje, których zaprzestanie mogłoby prowadzić w jednym lub większej liczbie państw członkowskich do zaburzeń w usługach kluczowych dla gospodarki realnej lub mogłoby zakłócić stabilność finansową ze względu na wielkość instytucji lub grupy lub ich udział w rynku, wzajemne powiązania zewnętrzne i wewnętrzne, złożoność lub działalność transgraniczną, zwłaszcza uwzględniając substytucyjność tych działań, usług lub operacji;
- 36) „główne linie biznesowe” oznaczają linie biznesowe wraz z powiązаныmi usługami, które stanowią dla instytucji lub grupy, w której skład wchodzi instytucja, istotne źródła przychodów, zysku lub wartości koncesji;
- 37) „organ sprawujący nadzór skonsolidowany” oznacza organ sprawujący nadzór skonsolidowany zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 41 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 38) „fundusze własne” oznaczają fundusze własne zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 39) „warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznaczają warunki, o których mowa w art. 32 ust. 1;
- 40) „działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza decyzję o objęciu instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z art. 32 lub 33, zastosowanie instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonanie co najmniej jednego uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 41) „plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sporządzony dla danej instytucji zgodnie z art. 10;
- 42) „grupowa restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja” oznacza jedno z poniższych:
- a) podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie jednostki dominującej lub instytucji objętej nadzorem skonsolidowanym; lub
 - b) koordynację stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów powiązanych, które spełniają warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 43) „grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza plan dotyczący restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do grupy sporządzony zgodnie z art. 12 i 13;
- 44) „grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba organu sprawującego nadzór skonsolidowany;
- 45) „grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza plan do celów grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przygotowany zgodnie z art. 91;
- 46) „kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza kolegium ustanowione zgodnie z art. 88 celem realizacji zadań, o których mowa w art. 88 ust. 1;
- 47) „standardowe postępowanie upadłościowe” oznacza zbiorowe postępowanie upadłościowe, które obejmuje częściowe lub całkowite rozdysponowanie majątku dłużnika oraz powołanie likwidatora lub zarządcy, zwykle mające zastosowanie do instytucji zgodnie z prawem krajowym i specyficzne dla tych instytucji lub mające zastosowanie zasadniczo do każdej osoby fizycznej lub prawnej;
- 48) „instrumenty dłużne”, o których mowa w art. 63 ust. 1 lit. g) i j), oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności, instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność oraz instrumenty dające prawa do nabycia instrumentów dłużnych;
- 49) „instytucja dominująca z państwa członkowskiego” oznacza dominującą instytucję kredytową z siedzibą w państwie członkowskim zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- 50) „unijna instytucja dominująca” oznacza unijną dominującą instytucję zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 51) „wymogi w zakresie funduszy własnych” oznaczają wymogi określone w art. 92–98 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 52) „kolegium organów nadzoru” oznacza kolegium organów nadzoru ustanowione zgodnie z art. 116 dyrektywy 2013/36/UE;
- 53) „unijne ramy pomocy państwa” oznaczają warunki ramowe ustanowione postanowieniami art. 107, 108 i 109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz rozporządzenia i wszystkie akty Unii, w tym wytyczne, komunikaty i zawiadomienia, wydane lub przyjęte zgodnie z art. 108 ust. 4 lub art. 109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- 54) „likwidacja” oznacza upłynnienie aktywów instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- 55) „instrument wydzielenia aktywów” oznacza mechanizm służący do przenoszenia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z art. 42, aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do podmiotu zarządzającego aktywami;
- 56) „podmiot zarządzający aktywami” oznacza osobę prawną spełniającą wymogi określone w art. 42 ust. 2;
- 57) „instrument umorzenia lub konwersji długu” oznacza mechanizm służący do wykonania przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 43 uprawnień do umorzenia i konwersji w odniesieniu do zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- 58) „instrument zbycia działalności” oznacza mechanizm służący do przeniesienia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 38 akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją bądź aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na rzecz nabywcy, który nie jest instytucją pomostową;
- 59) „instytucja pomostowa” oznacza osobę prawną spełniającą wymogi określone w art. 40 ust. 2;
- 60) „instrument instytucji pomostowej” oznacza mechanizm służący do przeniesienia zgodnie z art. 40 akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na rzecz instytucji pomostowej;
- 61) „instrumenty właścicielskie” oznaczają akcje, inne instrumenty nadające prawa własności, instrumenty, które są zamienne na akcje lub instrumenty właścicielskie bądź dają prawo do nabycia akcji lub innych instrumentów właścicielskich, oraz instrumenty reprezentujące prawa do akcji lub innych instrumentów właścicielskich;
- 62) „akcjonariusze” oznaczają akcjonariuszy lub posiadaczy innych instrumentów właścicielskich;
- 63) „uprawnienia do przeniesienia” oznaczają określone w art. 56 ust. 1 lit. c) lub e) uprawnienia do przeniesienia akcji, innych instrumentów właścicielskich, instrumentów dłużnych, aktywów, praw lub zobowiązań, w tym dowolnej ich kombinacji, z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na rzecz odbiorcy;
- 64) „kontrahent centralny” oznacza kontrahenta centralnego zdefiniowanego w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 65) „instrumenty pochodne” oznaczają instrumenty pochodne zdefiniowane w art. 2 pkt 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 66) „uprawnienia do umorzenia i konwersji” oznaczają uprawnienia, o których mowa w art. 59 ust. 2 i w art. 63 ust. 1 lit. e)–i);

- 67) „zobowiązanie zabezpieczone” oznacza zobowiązanie, w przypadku którego prawo wierzyciela do płatności lub innej formy wykonania jest zabezpieczone przez obciążenie, prawo zastawu lub uzgodnienia dotyczące zabezpieczenia, w tym zobowiązania wynikające z transakcji z udzielonym przyrzeczeniem odkupu i innych uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych polegających na przeniesieniu tytułu;
- 68) „instrumenty w kapitale podstawowym Tier I” oznaczają instrumenty kapitałowe spełniające warunki określone w art. 28 ust. 1–4, art. 29 ust. 1–5 lub art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 69) „instrumenty dodatkowe w Tier I” oznaczają instrumenty kapitałowe spełniające warunki określone w art. 52 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 70) „kwota łączna” oznacza łączną kwotę, oszacowaną przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 46 ust. 1, o jaką wartość zobowiązań kwalifikowalnych ma zostać umorzona lub poddana konwersji;
- 71) „zobowiązania kwalifikowalne” oznaczają zobowiązania lub instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub II instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które to zobowiązania nie są wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu na mocy art. 44 ust. 2;
- 72) „system gwarancji depozytów” oznacza system gwarancji depozytów utworzony i urzędowo uznany przez państwo członkowskie zgodnie z art. 4 dyrektywy 2014/49/UE;
- 73) „instrumenty w Tier II” oznaczają instrumenty kapitałowe lub pożyczki podporządkowane spełniające warunki określone w art. 63 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 74) „odpowiednie instrumenty kapitałowe” oznaczają, do celów tytułu IV rozdział IV sekcja 5 i tytułu V rozdział IV, instrumenty dodatkowe w Tier I oraz instrumenty w Tier II;
- 75) „współczynnik konwersji” oznacza czynnik, który określa liczbę akcji lub innych instrumentów właścicielskich, na jakie zostanie zamienione zobowiązanie określonej kategorii, przez odniesienie albo do pojedynczego instrumentu danej kategorii, albo do określonej jednostki wartości wierzytelności;
- 76) „zaangażowany wierzyciel” oznacza wierzyciela, którego roszczenie dotyczy zobowiązania, które jest ograniczane lub zamieniane na akcje lub inne instrumenty właścicielskie w drodze wykonania uprawnień do umorzenia lub konwersji w wyniku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu;
- 77) „zaangażowany właściciel” oznacza właściciela instrumentów właścicielskich, którego instrumenty właścicielskie są umarżane w drodze wykonania uprawnienia określonego w art. 63 ust. 1 lit. h);
- 78) „stosowny organ” oznacza organ państwa członkowskiego określony zgodnie z art. 61, który zgodnie z prawem krajowym tego państwa jest odpowiedzialny za dokonywanie stwierdzeń, o których mowa w art. 59 ust. 3;
- 79) „właściwa instytucja dominująca” oznacza instytucję dominującą z państwa członkowskiego, unijną instytucję dominującą, finansową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, holding mieszany, dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, w odniesieniu do której zastosowano instrument umorzenia lub konwersji długu;
- 80) „odbiorca” oznacza podmiot, do którego z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przenieszone są akcje, inne instrumenty właścicielskie, instrumenty dłużne, aktywa, prawa lub zobowiązania, w tym dowolna ich kombinacja;
- 81) „dzień roboczy” oznacza dzień oprócz sobót, niedziel lub wszelkich dni ustawowo wolnych od pracy w danym państwie członkowskim;

- 82) „prawo do wypowiedzenia umowy” oznacza prawo do wypowiedzenia umowy, prawo do przyspieszenia terminu wymagalności, zamknięcia, potrącenia lub kompensowania zobowiązań, jak również wszelkie podobne postanowienia, które skutkują zawieszeniem, zmianą lub wygaśnięciem zobowiązania strony umowy, lub postanowienia, które uniemożliwiają powstanie na mocy umowy zobowiązania, które powstałoby w innej sytuacji;
- 83) „instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją” oznacza instytucję, instytucję finansową, finansową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną, holding mieszaną, dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową, dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego prowadzącą działalność mieszaną lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną, względem której podejmowane jest działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 84) „unijna jednostka zależna” oznacza instytucję mającą siedzibę w państwie członkowskim, będącą jednostką zależną instytucji z państwa trzeciego lub jednostki dominującej z państwa trzeciego;
- 85) „unijna jednostka dominująca” oznacza unijną instytucję dominującą, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
- 86) „instytucja z państwa trzeciego” oznacza podmiot, którego siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim i który byłby objęty definicją instytucji, gdyby jego siedziba znajdowała się na terytorium Unii;
- 87) „jednostka dominująca z państwa trzeciego” oznacza jednostkę dominującą, dominującą finansową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, mającą siedzibę w państwie trzecim;
- 88) „restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w państwie trzecim” oznacza działanie zgodnie z prawem państwa trzeciego służące poprowadzeniu upadłości instytucji z państwa trzeciego lub jednostki dominującej z państwa trzeciego, które pod względem celów i oczekiwanych wyników jest porównywalne z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanymi na mocy niniejszej dyrektywy;
- 89) „oddział unijny” oznacza oddział instytucji z państwa trzeciego położony w państwie członkowskim;
- 90) „właściwy organ państwa trzeciego” oznacza organ państwa trzeciego odpowiedzialny za wykonywanie funkcji porównywalnych z funkcjami organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwych organów zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 91) „grupowy mechanizm finansowania” oznacza mechanizm lub mechanizmy finansowania obowiązujące w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 92) „wewnątrzgrupowa transakcja zabezpieczająca” oznacza transakcję zawieraną przez dwa podmioty powiązane celem przeniesienia całości lub części ryzyka generowanego przez inną transakcję zawieraną przez jeden z tych podmiotów powiązanych z osobą trzecią;
- 93) „gwarancja wewnątrzgrupowa” oznacza umowę, na mocy której jeden podmiot powiązany gwarantuje zobowiązania innego podmiotu powiązanego względem osoby trzeciej;
- 94) „depozyty gwarantowane” oznaczają depozyty gwarantowane w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/49/UE;
- 95) „kwalifikujące się depozyty” oznaczają kwalifikujące się depozyty w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy 2014/49/UE;
- 96) „obligacja zabezpieczona” oznacza instrument, o którym mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

- 97) „uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń finansowych polegające na przeniesieniu tytułu” oznacza uzgodnienie zdefiniowane w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- 98) „uzgodnienie dotyczące kompensowania sald” oznacza uzgodnienie, zgodnie z którym określona liczba roszczeń lub zobowiązań może zostać przekształcona w jedno roszczenie netto, w tym uzgodnienia dotyczące kompensowania sald na zamknięcie, zgodnie z którymi w przypadku wystąpienia (w dowolny sposób lub w dowolnym miejscu zdefiniowanego) zdarzenia uprawniającego do egzekwowania terminy wymagalności zobowiązań stron zostają przyspieszone w taki sposób, że stają się one natychmiast wymagalne lub są rozwiązywane, a w każdym przypadku są przekształcane w jedno roszczenie netto lub zastępowane jednym roszczeniem netto, w tym „przepisy dotyczące kompensowania na zamknięcie” zdefiniowane w art. 2 ust. 1 lit. n) ppkt (i) dyrektywy 2002/47/WE oraz „kompensowanie” zdefiniowane w art. 2 lit. k) dyrektywy 98/26/WE;
- 99) „uzgodnienie dotyczące potrącenia” oznacza uzgodnienie, zgodnie z którym co najmniej dwa roszczenia lub zobowiązania istniejące między instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją a kontrahentem mogą zostać wzajemnie skompensowane;
- 100) „umowy finansowe” obejmują następujące kontrakty i umowy:
- a) umowy dotyczące papierów wartościowych, w tym:
 - (i) umowy dotyczące nabycia, zbycia lub pożyczki papieru wartościowego, grupy papierów wartościowych lub indeksu papierów wartościowych,
 - (ii) opcje na papier wartościowy, grupę papierów wartościowych lub indeks papierów wartościowych,
 - (iii) transakcje repo lub transakcje reverse repo, których przedmiotem jest taki papier wartościowy, grupa papierów wartościowych lub indeks papierów wartościowych;
 - b) kontrakty towarowe, w tym:
 - (i) umowy dotyczące nabycia, zbycia lub pożyczki towaru, grupy towarów lub indeksu towarów, które mają być dostarczone w przyszłości,
 - (ii) opcje na towar, grupę towarów lub indeks towarów,
 - (iii) transakcje z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub transakcje z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, których przedmiotem jest taki towar, grupa towarów lub indeks towarów;
 - c) kontrakty terminowe typu futures i forward, w tym kontrakty (inne niż kontrakty towarowe) dotyczące nabycia, zbycia bądź przeniesienia własności towaru lub innego składnika majątku, usługi, prawa lub udziału za określoną cenę w przyszłości;
 - d) umowy swapowe, w tym:
 - (i) swapy i umowy oparte na: stopach procentowych; kontraktach walutowych na rynku kasowym lub innych kontraktach walutowych; gotówce, indeksie akcyjnym lub akcjach; indeksie dłużnych papierów wartościowych lub dłużnych papierach wartościowych; indeksach towarowych lub towarach; pogodzie; poziomach emisji lub stawkach inflacji,
 - (ii) swapy całkowitego zwrotu, transakcje zamiany marż kredytowych lub swapy kredytowe,
 - (iii) wszelkie umowy lub transakcje podobne do umów, o których mowa w ppkt (i) lub (ii), będące przedmiotem regularnego obrotu na rynkach swapów lub rynkach instrumentów pochodnych;
 - e) umowy w sprawie pożyczki międzybankowej, jeżeli termin spłaty pożyczki wynosi trzy miesiące lub mniej;
 - f) umowy ramowe na kontrakty lub umowy, o których mowa w lit. a)–e);

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43).

- 101) „środek w zakresie zapobiegania kryzysom” oznacza wykonanie uprawnień w celu bezpośredniego usunięcia niedociągnięć lub przeszkód w możliwości dokonania naprawy na mocy art. 6 ust. 6, wykonanie uprawnień w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód w możliwości przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 17 lub 18, zastosowanie wszelkich środków wczesnej interwencji na mocy art. 27, wyznaczenie tymczasowego administratora na mocy art. 29 lub wykonanie uprawnienia do umorzenia lub konwersji na mocy art. 59;
- 102) „środek w zakresie zarządzania kryzysowego” oznacza działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wyznaczenie zarządcy nadzwyczajnego na mocy art. 35 lub osoby na mocy art. 51 ust. 2 lub art. 72 ust. 1;
- 103) „możliwość naprawy” oznacza zdolność instytucji do przywrócenia kondycji finansowej po jej istotnym pogorszeniu;
- 104) „deponent” oznacza deponenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 dyrektywy 2014/49/UE;
- 105) „inwestor” oznacza inwestora w rozumieniu art. 1 pkt 4 dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- 106) „wyznaczony krajowy organ makroostrożnościowy” oznacza organ, któremu powierzono prowadzenie polityki makroostrożnościowej, określony w zaleceniu B1 zawartym w zaleceniu Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych (ERRS/2011/3);
- 107) „mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa” oznaczają mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa określone w odniesieniu do kryterium rocznych obrotów zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE ⁽²⁾;
- 108) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu sprecyzowania kryteriów służących określeniu działań, usług i operacji, o których mowa w akapicie pierwszym pkt 35, w odniesieniu do definicji „funkcji krytycznych”, oraz kryteriów służących określeniu linii biznesowych wraz z powiązаныmi usługami, o których mowa w akapicie pierwszym pkt 36, w odniesieniu do definicji „głównych linii biznesowych”.

Artykuł 3

Wyznaczenie organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden lub, wyjątkowo, większą liczbę organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, upoważnionych do stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest organem administracji publicznej lub organami, którym powierzono wykonywanie władztwa administracyjnego.
3. Organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą być narodowe banki centralne, właściwe ministerstwa lub inne organy administracji publicznej czy organy, którym powierzono uprawnienia w zakresie administracji publicznej. Państwa członkowskie mogą wyjątkowo ustanowić, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może być organem właściwym dla nadzoru do celów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE. Należy przyjąć odpowiednie uzgodnienia strukturalne dla zagwarantowania operacyjnej niezależności i uniknięcia konfliktu interesów między funkcjami nadzoru na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE lub innych funkcji odpowiedniego organu z funkcjami organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla obowiązków w zakresie wymiany informacji i współpracy wymaganych na mocy ust. 4. W szczególności państwa członkowskie zapewniają, by w ramach właściwych organów, narodowych banków centralnych, właściwych ministerstw lub innych organów funkcje w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były operacyjnie niezależne od funkcji nadzoru lub innych funkcji odpowiedniego organu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikro, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, str. 36).

Pracownicy uczestniczący w wykonywaniu funkcji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie niniejszej dyrektywy podlegają oddzielnym trybom sprawozdawczości i są strukturalnie oddzieleni od trybów sprawozdawczości dla pracowników uczestniczących w wykonywaniu zadań na podstawie rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE lub w odniesieniu do innych funkcji odpowiedniego organu.

Na potrzeby niniejszego ustępu, państwa członkowskie lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjmują i publikują wszelkie niezbędne odpowiednie przepisy wewnętrzne, w tym przepisy o tajemnicy zawodowej i wymianie informacji między różnymi dziedzinami funkcjonowania.

4. Państwa członkowskie zobowiązują organy pełniące funkcje nadzoru i funkcje w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz osoby pełniące te funkcje w imieniu tych organów do ścisłej współpracy, jeżeli chodzi o przygotowanie, planowanie i wykonanie decyzji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zarówno wtedy, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwy organ są odrębnymi podmiotami, jak i wtedy, gdy obie funkcje pełnione są w ramach tego samego podmiotu.

5. Każde państwo członkowskie wyznacza jedno ministerstwo odpowiedzialne za pełnienie funkcji właściwego ministerstwa na mocy niniejszej dyrektywy.

6. Jeżeli organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest właściwe ministerstwo w danym państwie członkowskim, powiadamia on właściwe ministerstwo o decyzjach podejmowanych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz – z zastrzeżeniem odmiennych przepisów ustanowionych w prawie krajowym – uzyskuje jego zgodę przed wdrożeniem decyzji, które mają bezpośrednie skutki fiskalne lub powiązania systemowe.

7. Decyzje podejmowane zgodnie z niniejszą dyrektywą przez właściwe organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz EUNB uwzględniają potencjalny wpływ decyzji we wszystkich państwach członkowskich, w których instytucja lub grupa prowadzi działalność, oraz ograniczają do minimum skutki niekorzystne dla stabilności finansowej oraz niekorzystne skutki gospodarcze i społeczne w tych państwach członkowskich. Decyzje EUNB podlegają przepisom art. 38 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadał wiedzę specjalistyczną, zasoby i możliwości operacyjne do stosowania działań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz były w stanie wykonywać przysługujące im uprawnienia z zachowaniem szybkości i elastyczności niezbędnych do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

9. EUNB we współpracy z właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozwija wymaganą wiedzę specjalistyczną, zasoby i możliwości operacyjne, a także monitoruje stosowanie przepisów ust. 8 również za pomocą okresowej wzajemnej oceny.

10. Jeżeli, zgodnie z ust. 1, państwo członkowskie wyznacza więcej niż jeden organ do stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przekazuje EUNB i Komisji zawierające pełne uzasadnienie powiadomienie o podjęciu takiego działania oraz dokonuje wyraźnego podziału funkcji i obowiązków między te organy, zapewnia odpowiednią koordynację między nimi oraz wyznacza jeden organ jako organ kontaktowy do celów współpracy i koordynacji z odpowiednimi organami innych państw członkowskich.

11. Państwa członkowskie informują EUNB o organie krajowym lub organach krajowych wyznaczonych jako organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i organ kontaktowy, a w stosownych przypadkach o ich konkretnych funkcjach i obowiązkach. EUNB publikuje wykaz tych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organów kontaktowych.

12. Bez uszczerbku dla art. 85 państwa członkowskie mogą zgodnie z prawem krajowym ograniczyć odpowiedzialność organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwego organu i ich odnośnego personelu za działania i zaniedbania w kontekście pełnienia ich funkcji na mocy niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ II

PRZYGOTOWANIE

ROZDZIAŁ I

Planowanie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 4

Uproszczone obowiązki w odniesieniu do niektórych instytucji

1. Uwzględniając wpływ, jaki upadłość instytucji może mieć na rynki finansowe, inne instytucje i warunki finansowania lub na gospodarkę ogółem z uwagi na charakter jej działalności, jej strukturę własnościową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość i status prawny, lub powiązania z innymi instytucjami lub z systemem finansowym ogółem, a także zakres i stopień złożoności jej działalności, przynależność do instytucjonalnego systemu ochrony lub do innych wspólnych systemów solidarności, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz ewentualne świadczenie przez nią usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/65/UE, oraz czy upadłość danej instytucji i przeprowadzona w jej następstwie likwidacja w drodze standardowego postępowania upadłościowego mogą mieć istotny negatywny wpływ na rynki finansowe, inne instytucje, warunki finansowania lub na gospodarkę w szerszym ujęciu, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustaliły:

- a) treść i stopień szczegółowości planów naprawy oraz planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w art. 5–12;
 - b) termin, w którym należy sporządzić pierwsze plany naprawy lub plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz częstotliwość aktualizacji planów naprawy lub planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy czym może on być krótszy niż termin przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 7 ust. 5, art. 10 ust. 6 i art. 13 ust. 3;
 - c) treść i stopień szczegółowości informacji wymaganych od instytucji, jak przewidziano w art. 5 ust. 5 oraz art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 2 i w sekcjach A i B załącznika;
 - d) stopień szczegółowości informacji wymaganych do oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianej w art. 15 i 16 i w sekcji C załącznika;
2. Właściwe organy i, w stosownych przypadkach, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzają ocenę, o której mowa w ust. 1, po konsultacjach, w stosownych przypadkach, z krajowym organem makroostrożnościowym.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku zastosowania uproszczonych obowiązków właściwe organy i, w stosownych przypadkach, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły w dowolnym momencie nałożyć pełne, nieuproszczone obowiązki.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by zastosowanie uproszczonych obowiązków samo w sobie nie miało wpływu na uprawnienia właściwego organu i, w stosownych przypadkach, organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do podjęcia środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub środka w zakresie zarządzania kryzysowego.

5. EUNB wydaje do dnia 3 lipca 2015 r. wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu sprecyzowania kryteriów, o których mowa w ust. 1, na potrzeby oceny zgodnie z ust. 1 wpływu upadłości danej instytucji na rynki finansowe, inne instytucje i warunki finansowania.

6. Przy uwzględnieniu w odpowiednim przypadku doświadczenia uzyskanego w stosowaniu wytycznych, o których mowa w ust. 5, EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu sprecyzowania kryteriów, o których mowa w ust. 1, na potrzeby oceny, zgodnie z tym ustępem, wpływu upadłości danej instytucji na rynki finansowe, inne instytucje i warunki finansowania.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. Właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informują EUNB o sposobie zastosowania przepisów ust. 1, 8, 9 i 10 do instytucji objętych ich jurysdykcją. EUNB przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie z wdrożenia ust. 1, 8, 9 i 10. W szczególności sprawozdanie to określa ewentualne rozbieżności dotyczące wdrożenia na szczeblu krajowym przepisów ust. 1, 8, 9 i 10.

8. Z zastrzeżeniem ust. 9 i 10 państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy i, w stosownych przypadkach, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły odstąpić od zastosowania:

a) wymogów zawartych w niniejszym rozdziale sekcje 2 i 3 do instytucji powiązanych z organem centralnym i całkowicie lub częściowo zwolnionych z wymogów ostrożnościowych na mocy prawa krajowego zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

b) wymogów zawartych w sekcji 2 i 3 do instytucji należących do instytucjonalnego systemu ochrony;

9. W razie udzielenia zwolnienia na podstawie ust. 8 państwa członkowskie:

a) stosują wymogi zawarte w niniejszym rozdziale sekcje 2 i 3 na zasadzie skonsolidowanej do organu centralnego i powiązanych z nim instytucji w rozumieniu art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

b) wymagają, by instytucjonalny system ochrony spełniał wymogi sekcji 2 we współpracy z każdym ze swoich uczestników, który uzyskał zwolnienie.

W tym celu wszelkie odniesienia do grupy zawarte w rozdziale 1 sekcje 2 i 3 obejmują organ centralny i powiązane z nim instytucje w rozumieniu art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz ich jednostki zależne, a wszelkie odniesienia do jednostek dominujących lub instytucji objętych nadzorem skonsolidowanym na mocy art. 111 dyrektywy 2013/36/UE obejmują organ centralny.

10. Instytucje podlegające bezpośredniemu nadzorowi Europejskiego Banku Centralnego zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 lub stanowiące znaczną część systemu finansowego państwa członkowskiego sporządzają swoje plany naprawy zgodnie z sekcją 2 niniejszego rozdziału i podlegają indywidualnym planom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z sekcją 3.

Do celów niniejszego ustępu działalność instytucji jest w każdym przypadku uznawana za stanowiącą istotną część systemu finansowego danego państwa członkowskiego, jeśli spełniony jest jeden z następujących warunków:

a) całkowita wartość jej aktywów przekracza 30 000 000 000 EUR; lub

b) stosunek całkowitej wartości jej aktywów do PKB państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, przekracza 20 %, chyba że całkowita wartość jej aktywów jest niższa niż 5 000 000 000 EUR;

11. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów, szablonów i definicji do ustalania i przekazywania EUNB informacji przez właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów ust. 7, z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia projektu wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Sekcja 2

Planowanie naprawy

Artykuł 5

Plany naprawy

1. Państwa członkowskie zapewniają, by każda instytucja, która nie należy do grupy objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 111 i 112 dyrektywy 2013/36/UE, sporządziła i utrzymywała plan naprawy służący, za pomocą środków podejmowanych przez daną instytucję, poprawie sytuacji finansowej danej instytucji w przypadku znaczącego pogorszenia się jej sytuacji finansowej. Plany naprawy uznaje się za zasady zarządzania w rozumieniu art. 74 dyrektywy 2013/36/UE.

2. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje aktualizowały swoje plany naprawy co najmniej raz w roku lub po zmianie struktury prawnej lub organizacyjnej danej instytucji, jej działalności lub jej sytuacji finansowej, która może mieć istotne skutki dla planu naprawy lub wymagać jego zmiany. Właściwe organy mogą zobowiązać instytucje do częstszej aktualizacji swoich planów naprawy.

3. Plany naprawy nie przewidują dostępu do nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego lub otrzymania takiego wsparcia.

4. Plan naprawy zawiera w odpowiednim przypadku analizę, w jaki sposób i kiedy dana instytucja może się zwrócić, na warunkach przewidzianych w planie, o skorzystanie ze standardowych instrumentów banku centralnego, a także określa aktywa, co do których oczekuje się, że zostaną zakwalifikowane jako zabezpieczenia.

5. Bez uszczerbku dla art. 4 państwa członkowskie zapewniają, by plany naprawy zawierały informacje wymienione w sekcji A załącznika. Państwa członkowskie mogą wymagać zawarcia dodatkowych informacji w planach naprawy.

Plany naprawy obejmują również możliwe środki, które może podjąć instytucja, jeżeli spełnione są warunki wczesnej interwencji zgodnie z art. 27.

6. Państwa członkowskie wymagają, by plany naprawy zawierały odpowiednie warunki i procedury w celu zapewnienia terminowego przeprowadzenia działań naprawczych, a także szereg wariantów naprawy. Państwa członkowskie wymagają, by plany naprawy uwzględniały szereg scenariuszy bardzo trudnej sytuacji finansowej i makroekonomicznej, odpowiednich dla szczególnych warunków instytucji, w tym scenariuszy przewidujących zdarzenia mające wpływ na cały system, trudną sytuację poszczególnych osób prawnych oraz grup.

7. W ścisłej współpracy z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) EUNB do dnia 3 lipca 2015 r. wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 doprecyzowujące rodzaje scenariuszy do wykorzystania w celach określonych w ust. 6 niniejszego artykułu.

8. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że właściwe organy mają prawo zobowiązać instytucję do prowadzenia szczegółowego rejestru umów finansowych, których stroną jest ta instytucja.

9. Organ zarządzający instytucji, o której mowa w ust. 1, ocenia i zatwierdza plan naprawy przed przedłożeniem go właściwemu organowi.

10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dodatkowo określających, bez uszczerbku dla art. 4, informacje, które należy ująć w planie naprawy, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 6

Ocena planów naprawy

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje, od których wymaga się sporządzenia planów naprawy na mocy art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1, do przedłożenia tych planów naprawy właściwemu organowi celem przeprowadzenia ich przeglądu. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do wykazania właściwemu organowi, że plany te spełniają kryteria ust. 2.

2. Właściwe organy, w terminie sześciu miesięcy od przedstawienia każdego planu i po konsultacjach z właściwymi organami państw członkowskich, w których zlokalizowane są istotne oddziały, i w zakresie stosownym dla danego oddziału, dokonuje przeglądu planu i ocenia, w jakim zakresie plan spełnia wymogi określone w art. 5 oraz następujące kryteria:

- a) istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, że wdrożenie uzgodnień zaproponowanych w planie utrzyma lub przywróci rentowność i sytuację finansową danej instytucji lub grupy, uwzględniając środki przygotowawcze podjęte lub planowane przez tę instytucję;
- b) istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, że plan i konkretne warianty w ramach tego planu będą skutecznie wdrażane w trudnej sytuacji finansowej i unikając w jak największym stopniu wywoływania znaczących negatywnych skutków dla systemu finansowego, m.in. w przypadkach, w których inne instytucje muszą wdrażać plany naprawy w tym samym okresie.

3. Oceniając adekwatność planów naprawy, właściwy organ uwzględnia stosowność struktury kapitałowej i struktury finansowania instytucji względem poziomu złożoności struktury organizacyjnej i profilu ryzyka instytucji.

4. Właściwy organ przedstawia plan naprawy organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przeanalizować plan naprawy z myślą o zidentyfikowaniu wszelkich działań w planie naprawy, które mogą negatywnie wpłynąć na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, oraz wydać w tej sprawie zalecenia dla właściwego organu.

5. Jeżeli właściwy organ oceni, że w planie naprawy występują istotne niedociągnięcia lub istnieją potencjalne przeszkody w jego wdrożeniu, powiadamia o swojej ocenie daną instytucję lub jednostkę dominującą grupy i zobowiązuje ją do przedłożenia w terminie dwóch miesięcy, który można przedłużyć o jeden miesiąc za zgodą organów, skorygowanego planu i wykazania, w jaki sposób rozwiązano problem wskazanych niedociągnięć lub przeszkód.

Przed zobowiązaniem instytucji do ponownego przedłożenia planu naprawy właściwy organ daje jej możliwość wyrażenia opinii na temat tego wymogu.

Jeżeli właściwy organ uważa, że problem niedociągnięć i przeszkód nie został właściwie rozwiązany w skorygowanym planie, może polecić instytucji wprowadzenie konkretnych zmian do planu.

6. Jeżeli instytucja nie przedłoży skorygowanego planu naprawy lub jeżeli właściwy organ stwierdzi, że skorygowany plan naprawy nie pozwala w wystarczającym stopniu na usunięcie niedociągnięć lub potencjalnych przeszkód wskazanych podczas pierwotnej oceny, a nie można odpowiednio usunąć niedociągnięć lub przeszkód poprzez polecenie wprowadzenia konkretnych zmian do planu, właściwy organ daje instytucji możliwość zidentyfikowania w rozsądnym terminie zmian, jakich może dokonać w swojej działalności, aby rozwiązać problem niedociągnięć bądź przeszkód we wdrożeniu planu naprawy.

Jeżeli instytucja nie zidentyfikuje takich zmian w terminie wyznaczonym przez właściwy organ lub właściwy organ oceni, że działania zaproponowane przez instytucję nie rozwiązałyby w odpowiedni sposób problemu niedociągnięć lub przeszkód, właściwy organ może polecić instytucji, by podjęła wszelkie środki, jakie uzna za niezbędne i proporcjonalne, z uwzględnieniem wagi niedociągnięć i przeszkód oraz skutków, jakie zastosowanie tych środków może mieć dla działalności instytucji.

Właściwy organ może z zastrzeżeniem art. 104 dyrektywy 2013/36/UE polecić instytucji:

- a) obniżenie profilu ryzyka instytucji, w tym ryzyka utraty płynności;
- b) umożliwienie terminowego wdrożenia środków służących dokapitalizowaniu;
- c) przegląd strategii i struktury instytucji;
- d) wprowadzenie zmian w strategii finansowania, które poprawią odporność głównych linii biznesowych i funkcji krytycznych;
- e) wprowadzenie zmian w strukturze zarządzania instytucją.

Wykaz środków, o których mowa w niniejszym akapicie, nie uniemożliwia państwom członkowskim udzielenia właściwym organom zezwolenia na podjęcie dodatkowych środków na mocy prawa krajowego.

7. Jeżeli właściwy organ zobowiązuje instytucję do podjęcia środków zgodnie z ust. 6, jego decyzja w sprawie środków jest uzasadniona i proporcjonalna:

Instytucja zostaje powiadomiona o decyzji na piśmie i ma prawo odwołania się od niej.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie do celów oceny przewidzianej w ust. 2 niniejszego artykułu oraz w art. 8 ust. 1.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 7

Grupowe plany naprawy

1. Państwa członkowskie zapewniają, by unijne jednostki dominujące sporządziły grupowe plany naprawy i przedłożyły go organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany. Grupowe plany naprawy składają się z planu naprawy dla grupy, na której czele stoi unijna jednostka dominująca jako całość. W grupowym planie naprawy określone są środki, których wdrożenia można wymagać na poziomie unijnej jednostki dominującej i poszczególnych jednostek zależnych.

2. Zgodnie z art. 8 właściwe organy mogą zobowiązać jednostki zależne do sporządzenia i przedłożenia planów naprawy na poziomie indywidualnym.

3. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany – pod warunkiem że obowiązują wymogi dotyczące poufności, określone w niniejszej dyrektywie – przekazuje grupowe plany naprawy:

- a) odpowiednim właściwym organom, o których mowa w art. 115 i 116 dyrektywy 2013/36/UE;
- b) właściwym organom państwa członkowskiego, w którym zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego oddziału;
- c) grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- d) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych.

4. Celem grupowego planu naprawy jest stabilizacja całej grupy lub określonej instytucji należącej do grupy, jeżeli znajdują się one w trudnej sytuacji, tak aby zając się przyczynami trudności lub usunąć te przyczyny i poprawić sytuację finansową danej grupy lub instytucji, z jednoczesnym uwzględnieniem sytuacji finansowej innych podmiotów powiązanych.

Grupowy plan naprawy obejmuje uzgodnienia mające na celu zapewnienie koordynacji i spójności środków podejmowanych na poziomie unijnej jednostki dominującej, na poziomie podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d), a także środków podejmowanych na poziomie jednostek zależnych i, w stosownych przypadkach – zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE – na poziomie istotnych oddziałów.

5. Grupowy plan naprawy i plan sporządzony dla poszczególnych jednostek zależnych obejmuje elementy określone w art. 5. W stosownych przypadkach te plany obejmują uzgodnienia dotyczące potencjalnego wsparcia finansowego w ramach grupy, przyjęte zgodnie z umową dotyczącą wsparcia finansowego w ramach grupy zawartej zgodnie z rozdziałem III.

6. Grupowe plany naprawy obejmują szereg wariantów naprawy określających działania, które należy podjąć w scenariuszach, o których mowa w art. 5 ust. 6.

Dla każdego ze scenariuszy w grupowym planie naprawy wskazuje się, czy występują przeszkody do wdrożenia środków naprawczych w ramach grupy, w tym na poziomie poszczególnych podmiotów objętych tym planem, oraz czy występują znaczne przeszkody praktyczne lub prawne do szybkiego przeniesienia funduszy własnych lub spłaty zobowiązań lub aktywów w ramach grupy.

7. Organ zarządzający podmiotu sporządzającego grupowy plan naprawy zgodnie z ust. 1 ocenia i zatwierdza grupowy plan naprawy przed przedłożeniem go organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany.

Artykuł 8

Ocena grupowych planów naprawy

1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany wraz z właściwymi organami jednostek zależnych, po konsultacjach z właściwymi organami, o których mowa w art. 116 dyrektywy 2013/36/UE, oraz z właściwymi organami istotnych oddziałów w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, dokonują przeglądu grupowego planu naprawy oraz oceniają zakres, w jakim plan ten spełnia wymogi i kryteria określone w art. 6 i 7. Ocena dokonywana jest zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 6 i niniejszym artykule oraz uwzględnia ona potencjalny wpływ zastosowania środków naprawczych na stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.

2. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy jednostek zależnych starają się podjąć wspólną decyzję w sprawie:

a) przeglądu i oceny grupowego planu naprawy;

b) tego, czy dla instytucji należących do grupy należy sporządzić plan naprawy na zasadzie indywidualnej; oraz

c) stosowania środków, o których mowa w art. 6 ust. 5 i 6.

Strony starają się podjąć wspólną decyzję w terminie czterech miesięcy od daty przekazania przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany grupowego planu naprawy zgodnie z art. 7 ust. 3.

EUNB na wniosek właściwego organu może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. Jeżeli w terminie czterech miesięcy od daty przekazania właściwe organy nie podejmą wspólnej decyzji w sprawie przeglądu i oceny grupowego planu naprawy lub w sprawie wszelkich środków, jakie zobowiązana jest podjąć unijna jednostka dominująca zgodnie z art. 6 ust. 5 i 6, organ sprawujący nadzór skonsolidowany samodzielnie podejmuje decyzję w tych sprawach. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany podejmuje decyzję po uwzględnieniu przekazanych w terminie czterech miesięcy opinii i zastrzeżeń innych właściwych organów. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany informuje o swojej decyzji unijną jednostkę dominującą i pozostałe właściwe organy.

Jeżeli pod koniec tego czteromiesięcznego okresu którykolwiek z właściwych organów, o których mowa w ust. 2, skieruje sprawę wymienioną w ust. 7 do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawa nie jest kierowana do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja organu sprawującego nadzór skonsolidowany.

4. W przypadku gdy w terminie czterech miesięcy od daty przekazania właściwe organy nie podejmą wspólnej decyzji w sprawie:

- a) tego, czy dla instytucji objętych ich jurysdykcją należy sporządzić plan naprawy na zasadzie indywidualnej, lub
- b) zastosowania na poziomie jednostek zależnych środków, o których mowa w art. 6 ust. 5 i 6,

każdy właściwy organ samodzielnie podejmuje decyzję w tej sprawie.

Jeżeli pod koniec tego czteromiesięcznego okresu którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę wymienioną w ust. 7 do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwy organ jednostki zależnej odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawa nie jest kierowana do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja właściwego organu odpowiedzialnego za jednostkę zależną na poziomie indywidualnym.

5. Pozostałe właściwe organy, które nie wyrażą sprzeciwu na mocy ust. 4, mogą podjąć wspólną decyzję w sprawie grupowego programu naprawy, obejmującego podmioty powiązane podlegające jurysdykcji tych organów.

6. Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 2 lub 5, oraz decyzje podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji, o której mowa w ust. 3 i 4, są uznawane za ostateczne i stosowane przez właściwe organy w odnośnych państwach członkowskich.

7. Na wniosek właściwego organu zgodnie z ust. 3 lub 4 EUNB może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1093/2010 jedynie w odniesieniu do oceny planów naprawy i wdrożenia środków określonych w art. 6 ust. 6 lit. a), b) i d).

Artykuł 9

Wskaźniki planu naprawy

1. Na użytek art. 5–8 właściwe organy wymagają, aby poszczególne plany naprawy uwzględniały ramy wskaźników ustanowionych przez instytucję, określające punkty, w których mogą zostać podjęte stosowne działania, o których mowa w planie. Właściwe organy muszą zatwierdzić te wskaźniki w trakcie oceny planów naprawy zgodnie z art. 6 i 8. Wskaźniki te mogą być natury jakościowej lub ilościowej, związane z sytuacją finansową instytucji i muszą być łatwe do monitorowania. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wprowadziły stosowne ustalenia dotyczące regularnego monitorowania wskaźników.

Niezależnie od akapitu pierwszego instytucja może:

- a) podjąć działanie na podstawie swojego planu naprawy, jeżeli nie został osiągnięty odpowiedni wskaźnik, lecz zarząd instytucji uważa to za stosowne z uwagi na okoliczności; lub
- b) zrezygnować z podjęcia takiego działania, jeżeli zarząd instytucji nie uważa tego za stosowne z uwagi na okoliczności sytuacji.

O decyzji w sprawie podjęcia działania, o którym mowa w planie naprawy, lub w sprawie rezygnacji z podjęcia takiego działania, powiadamia się bezzwłocznie właściwy organ.

2. Do dnia 3 lipca 2015 r. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 określające minimalny wykaz wskaźników jakościowych i ilościowych, o których mowa w ust. 1.

Sekcja 3

Planowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Artykuł 10

Plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Po konsultacjach z właściwym organem i z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sporządza plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla każdej instytucji nienależącej do grupy objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 111 i 112 dyrektywy 2013/36/UE. Plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może podjąć w sytuacji, gdy instytucja spełnia warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Informacje, o których mowa w ust. 7 lit. a), są ujawniane zainteresowanej instytucji.

2. Przy sporządzaniu planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji identyfikuje wszelkie istotne przeszkody w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz, jeżeli jest to niezbędne i proporcjonalne, wskazuje stosowne działania w celu usunięcia tych przeszkód, zgodnie z rozdziałem II niniejszego tytułu.

3. W planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia się właściwe scenariusze, w tym fakt, że upadłość może mieć charakter indywidualny lub może wystąpić w sytuacji ogólnej niestabilności finansowej lub zdarzeń mających wpływ na cały system. Plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zakłada żadnego z następujących elementów:

- a) żadnego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego poza wykorzystaniem mechanizmów finansowania ustanowionych zgodnie z art. 100;
- b) żadnego awaryjnego wsparcia płynności ze strony banku centralnego; ani
- c) żadnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

4. Plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawiera analizę, w jaki sposób i kiedy dana instytucja może się zwrócić, na warunkach przewidzianych w planie, o skorzystanie ze standardowych instrumentów banku centralnego, a także określa aktywa, co do których oczekuje się, że zostaną zakwalifikowane jako zabezpieczenia.

5. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zobowiązać instytucje do udzielenia im pomocy w sporządzaniu i aktualizowaniu planów.

6. Plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są poddawane przeglądowi i, w stosownych przypadkach, aktualizowane co najmniej raz w roku oraz po wszelkich istotnych zmianach struktury prawnej lub organizacyjnej danej instytucji lub jej działalności, lub sytuacji finansowej, które to zmiany mogą mieć istotny wpływ na skuteczność planu lub które w inny sposób powodują konieczność zmiany planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Do celów przeglądu lub aktualizacji planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w akapicie pierwszym, instytucje i właściwe organy bezzwłocznie powiadamiają organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wszelkich zmianach, które powodują konieczność przeglądu lub aktualizacji tych planów.

7. Bez uszczerbku dla art. 4, plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa warianty zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w tytule IV, w stosunku do danej instytucji. Plan zawiera, a jeżeli jest to stosowne i możliwe, określa ilościowo:

- a) streszczenie głównych elementów planu;
- b) streszczenie istotnych zmian w instytucji, które miały miejsce po przedłożeniu ostatnich informacji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) wskazanie, w jaki sposób można w koniecznym zakresie prawnie i gospodarczo oddzielić funkcje krytyczne i główne linie biznesowe od innych funkcji, tak aby zapewnić ich ciągłość z chwilą upadłości instytucji;
- d) prognozowany harmonogram realizacji każdego istotnego aspektu planu;
- e) szczegółowy opis oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i z art. 15;
- f) opis wszelkich środków wymaganych zgodnie z art. 17 w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ustalonych w wyniku oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 15;
- g) opis procedur ustalenia wartości i zbywalności funkcji krytycznych, głównych linii biznesowych i aktywów danej instytucji;
- h) szczegółowy opis uzgodnień gwarantujących, że informacje wymagane zgodnie z art. 11 są aktualne i są w każdym momencie do dyspozycji organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- i) wyjaśnienia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące tego, jak poszczególne warianty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogłyby być finansowane bez zakładania żadnego z następujących rodzajów wsparcia;
 - (i) żadnego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego poza wykorzystaniem mechanizmów finansowania ustanowionych zgodnie z art. 100;
 - (ii) żadnego awaryjnego wsparcia płynności ze strony banku centralnego; ani
 - (iii) żadnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych;
- j) szczegółowy opis różnych strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogłyby zostać zastosowane w przypadku różnych możliwych scenariuszy, oraz właściwe terminy;
- k) opis krytycznych współzależności;
- l) opis wariantów utrzymania dostępu do usług płatniczych i rozliczeniowych oraz innej infrastruktury, a także ocenę możliwości przeniesienia pozycji klienta;
- m) analizę wpływu planu na pracowników instytucji, w tym ocenę wszelkich związanych z tym kosztów, oraz opis przewidywanych procedur konsultacji z pracownikami podczas procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z uwzględnieniem – w stosownych przypadkach – krajowych systemów dialogu z partnerami społecznymi;
- n) plan komunikacji z mediami i ogółem społeczeństwa;

- o) minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na mocy art. 45 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, termin spełnienia tego wymogu;
- p) w stosownych przypadkach, minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu na mocy art. 45 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, termin spełnienia tego wymogu;
- q) opis podstawowych operacji i systemów zapewniających ciągłość funkcjonowania procesów operacyjnych odnośnej instytucji;
- r) w stosownych przypadkach opinię wyrażoną przez instytucję w sprawie planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

8. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miały prawo zobowiązać instytucję i podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do prowadzenia szczegółowego rejestru umów finansowych, których są stroną. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może sprecyzować okres, w którym instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), mają być w stanie przedstawić te rejestry. Ten sam okres ma zastosowanie do wszystkich instytucji i wszystkich podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), objętych jego jurysdykcją. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może podjąć decyzję o ustaleniu różnych okresów w odniesieniu do różnych rodzajów umów finansowych, o których mowa w art. 2 pkt 100. Niniejszy ustęp nie ma wpływu na uprawnienia właściwego organu w zakresie gromadzenia informacji.

9. EUNB, po konsultacjach z ERRS, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających zawartość planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 11

Informacje do celów sporządzenia planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz współpraca ze strony instytucji

- 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miały prawo żądać od instytucji:
 - a) współpracy w możliwie największym stopniu przy sporządzaniu planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) przekazania im, bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych organów, wszelkich informacji niezbędnych do sporządzenia i wdrożenia planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W szczególności organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają prawo żądać przekazania między innymi informacji i analiz wymienionych w sekcji B załącznika.

2. Właściwe organy w odnośnych państwach członkowskich współpracują z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu weryfikacji, czy niektóre lub wszystkie informacje, o których mowa w ust. 1, są już dostępne. Jeżeli informacje te są dostępne, właściwe organy przekazują te informacje organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w zakresie procedur oraz minimalny zestaw standardowych formularzy i szablonów stosowanych do przekazywania informacji na mocy niniejszego artykułu.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 12

Grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla jednostek zależnych i po konsultacjach z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji istotnych oddziałów, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, sporządziły grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawierają plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie całej grupy, której przewodzi unijna jednostka dominująca, w drodze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie unijnej jednostki dominującej lub w drodze rozwiązania oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie jednostek zależnych. Grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazuje środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) unijnej jednostki dominującej;
 - b) jednostek zależnych należących do grupy i zlokalizowanych w Unii;
 - c) podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d); oraz
 - d) z zastrzeżeniem przepisów tytułu VI, jednostek zależnych należących do grupy i zlokalizowanych poza Unią;
2. Grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest sporządzany na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11.
3. Grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:
- a) określa działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które w ramach scenariuszy przewidzianych w art. 10 ust. 3 mają zostać podjęte w odniesieniu do podmiotów powiązanych, zarówno w formie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczących podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), jednostki dominującej i instytucji zależnych, jak i w formie skoordynowanych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczących instytucji zależnych;
 - b) zawiera analizę, w jakim zakresie można w sposób skoordynowany zastosować instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykonać uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec podmiotów powiązanych i mających siedzibę w Unii, w tym środki ułatwiające osobie trzeciej nabycie całej grupy lub odrębnych linii biznesowych lub obszarów działalności prowadzonej przez szereg podmiotów powiązanych, lub poszczególnych podmiotów powiązanych, a także wskazuje wszelkie ewentualne przeszkody w przeprowadzeniu skoordynowanej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - c) jeżeli grupa obejmuje podmioty z siedzibą w państwach trzecich, wskazuje odpowiednie mechanizmy współpracy i koordynacji z odpowiednimi organami tych państw trzecich oraz konsekwencje restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w Unii;
 - d) wskazuje środki, w tym dotyczące prawnego i ekonomicznego oddzielenia określonych funkcji lub linii biznesowych, niezbędne w celu ułatwienia grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - e) określa wszelkie dodatkowe działania, nieujęte w niniejszej dyrektywie, jakie zamierza podjąć grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy;
 - f) wskazuje, w jaki sposób mogłyby być finansowane działania w ramach grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a jeżeli będzie wymagane zastosowanie mechanizmów finansowania, określa zasady podziału odpowiedzialności za to finansowanie między źródłami finansowania w poszczególnych państwach członkowskich. Plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zakłada żadnego z następujących elementów:
 - (i) żadnego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego poza wykorzystaniem mechanizmów finansowania ustanowionych zgodnie z art. 100;
 - (ii) żadnego awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny; ani

- (iii) żadnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

Zasady ustanowione w planie są określane na podstawie sprawiedliwych i wyważonych kryteriów oraz uwzględniają w szczególności art. 107 ust. 5 oraz wpływ na stabilność finansową we wszystkich odnośnych państwach członkowskich.

4. Ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 16 jest dokonywana jednocześnie ze sporządzeniem i aktualizacją grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszym artykułem. Szczegółowy opis oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dokonanej zgodnie z art. 16, jest zawarty w grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie może wywierać nieproporcjonalnego wpływu na żadne państwo członkowskie.

6. EUNB po konsultacjach z ERRS opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające zawartość grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy uwzględnieniu różnorodności modeli biznesowych grup na rynku wewnętrznym.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 13

Wymogi i procedura dotyczące grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Unijne jednostki dominujące przedkładają grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje, które mogą być wymagane zgodnie z art. 11. Informacje te dotyczą unijnej jednostki dominującej oraz w wymaganym stopniu każdego z podmiotów powiązanych, w tym podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit c) i d).

Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod warunkiem przestrzegania wymogów dotyczących poufności określonych w niniejszej dyrektywie, przekazuje informacje przedłożone zgodnie z niniejszym ustępem:

- a) EUNB;
- b) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych;
- c) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których są zlokalizowane istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału;
- d) odpowiednim właściwym organom, o których mowa w art. 115 i 116 dyrektywy 2013/36/UE; oraz
- e) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich, w których siedzibę mają podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d).

Informacje przekazane przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla danych instytucji zależnych, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, oraz odpowiednim właściwym organom, o których mowa w art. 115 i 116 dyrektywy 2013/36/UE, obejmują co najmniej wszystkie informacje, które są istotne z punktu widzenia jednostki zależnej lub istotnego oddziału. Informacje przekazane EUNB obejmują wszystkie informacje istotne z punktu widzenia roli EUNB w stosunku do grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku informacji dotyczących jednostek zależnych z państw trzecich, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ma obowiązku przekazywania tych informacji bez zgody odpowiedniego organu nadzorczego lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie trzecim.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, działając wspólnie z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, w ramach kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz po konsultacjach z odpowiednimi właściwymi organami, w tym właściwymi organami jurysdykcji państw członkowskich, w których zlokalizowane są istotne oddziały, sporządziły i utrzymywały grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą, według własnego uznania i z zastrzeżeniem wymogów dotyczących poufności określonych w art. 98 niniejszej dyrektywy, zaangażować w sporządzanie i utrzymywanie grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach trzecich z jurysdykcji, w których siedzibę mają należące do grupy jednostki zależne lub finansowe spółki holdingowe lub istotne oddziały, o których mowa w art. 51 dyrektywy 2013/36/UE.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były poddawane przeglądowi i, w stosownych przypadkach, aktualizowane co najmniej raz w roku oraz po wszelkich zmianach struktury prawnej lub organizacyjnej danej instytucji lub jej działalności lub sytuacji finansowej grupy, w tym dowolnego podmiotu powiązanego, które to zmiany mogą mieć istotny wpływ na plan lub wymagać jego zmiany.

4. Przyjęcie grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjmuje formę wspólnej decyzji grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwych dla jednostek zależnych.

Wyżej wymienione organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują wspólną decyzję w terminie czterech miesięcy od daty przekazania informacji, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w terminie czterech miesięcy, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji samodzielnie podejmuje decyzję w sprawie grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Decyzja ta zawiera pełne uzasadnienie oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje tę decyzję unijnej jednostce dominującej.

Z zastrzeżeniem przepisów ust. 9 niniejszego artykułu, jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy którykolwiek z organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojedynczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawa nie jest kierowana do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

6. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w terminie czterech miesięcy, każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialny za jednostkę zależną samodzielnie podejmuje decyzję oraz sporządza i utrzymuje plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla podmiotów objętych jego jurysdykcją. Każda z indywidualnych decyzji zawiera pełne uzasadnienie, przedstawia powody sprzeciwu wobec proponowanego grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych właściwych organów i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia o swojej decyzji pozostałych członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Z zastrzeżeniem przepisów ust. 9 niniejszego artykułu, jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy którykolwiek z organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, odnośny organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojedynczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawa nie jest kierowana do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwego dla jednostki zależnej.

7. Pozostałe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie wyrażą sprzeciwu na mocy ust. 6, mogą podjąć wspólną decyzję w sprawie grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmującego podmioty powiązane znajdujące się w ich jurysdykcjach.

8. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 4 i 7, oraz decyzje podjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku braku wspólnej decyzji, o których mowa w ust. 5 i 6, są uznawane za ostateczne i stosowane przez pozostałe odnośne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

9. Zgodnie z ust. 5 i 6 niniejszego artykułu, na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może zapewnić wsparcie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, chyba że którykolwiek z odnośnych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceni, że zakres przedmiotowy sporu może w jakikolwiek sposób nakładać się na zakres kompetencji państwa członkowskiego w obszarze fiskalnym.

10. W przypadku, gdy wspólne decyzje zostaną podjęte zgodnie z ust. 4 i 7 oraz jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceni na podstawie ust. 9, że przedmiot sporu dotyczącego grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wpływa na obowiązki budżetowe danych państw członkowskich, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozpoczyna ponowną ocenę grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

Artykuł 14

Przekazywanie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym organom

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje właściwym organom plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z wszelkimi zmianami w tych planach.

2. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje odpowiednim właściwym organom grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wszelkie zmiany w tych planach.

ROZDZIAŁ II

Możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Artykuł 15

Ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po konsultacjach z właściwymi organami oraz organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których są zlokalizowane istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, ocenił, na ile możliwe jest przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji nienależącej do grupy bez zakładania żadnego z następujących elementów:

- a) żadnego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego poza wykorzystaniem mechanizmów finansowania ustanowionych zgodnie z art. 100;
- b) żadnego awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny;
- c) żadnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

Uznaje się, że przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji jest możliwe, jeżeli wykonalna i wiarygodna jest likwidacja tej instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego albo jej restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja poprzez zastosowanie różnych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unikając w możliwie największym zakresie wszelkich znaczących negatywnych skutków dla systemu finansowego, w tym w sytuacji ogólnej niestabilności finansowej lub zdarzeń mających wpływ na cały system, w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma odnośna instytucja lub w innych państwach członkowskich lub w Unii oraz mając na uwadze zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych wykonywanych przez tę instytucję. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji terminowo powiadamiają EUNB, jeżeli przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji zostało uznane za niemożliwe.

2. Do celów oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w ust. 1, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bada co najmniej kwestie wymienione w sekcji C załącznika.

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ocenia możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy niniejszego artykułu jednocześnie ze sporządzeniem i aktualizacją planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 10 oraz do celów sporządzenia i aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 10.

4. EUNB, po konsultacji z ERRS, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kwestii i kryteriów, które mają zostać zbadane na potrzeby oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grup, jak przewidziano w ust. 2 niniejszego artykułu oraz art. 16.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 16

Ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grup

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostek zależnych, po konsultacjach z organem sprawującym nadzór skonsolidowany i z właściwymi organami takich jednostek zależnych oraz organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których są zlokalizowane istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, ocenił, na ile możliwe jest przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grup bez zakładania żadnego z następujących elementów:

- a) żadnego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego poza wykorzystaniem mechanizmów finansowania ustanowionych zgodnie z art. 100;
- b) żadnego awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny;
- c) żadnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

Uznaje się, że przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy jest możliwe, jeżeli wykonalna i wiarygodna jest likwidacja podmiotów powiązanych w ramach standardowego postępowania upadłościowego albo ich restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja poprzez zastosowanie wobec grupy lub podmiotów powiązanych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unikając w możliwie największym zakresie wszelkich znaczących negatywnych skutków dla systemu finansowego, w tym w sytuacji ogólnej niestabilności finansowej lub zdarzeń mających wpływ na cały system, w państwach członkowskich, w których mają siedzibę podmioty powiązane, lub w innych państwach członkowskich lub w Unii oraz mając na uwadze zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych wykonywanych przez podmioty powiązane, w przypadku gdy można oddzielić w rozsądnym terminie lub w inny sposób. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji terminowo powiadamiają EUNB, jeżeli przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy zostało uznane za niemożliwe.

Ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy podlega analizie przez kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 88.

2. Na użytek oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji badają co najmniej kwestie wymienione w sekcji C załącznika.

3. Ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy na mocy niniejszego artykułu jest dokonywana jednocześnie ze sporządzeniem i aktualizacją planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy zgodnie z art. 12. Ocena jest przeprowadzana w ramach procesu decyzyjnego określonego w art. 13.

Artykuł 17

Uprawnienia do ograniczenia lub usunięcia przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by – jeżeli w wyniku oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji dokonanej zgodnie z art. 15 i 16 organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacjach z właściwym organem, stwierdzi, że istnieją potencjalne istotne przeszkody w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji – organ ten pisemnie powiadomił o wynikach swoich ustaleń daną instytucję, właściwy organ i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały.

2. Wymóg sporządzania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, spoczywający na organach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz wymóg podjęcia wspólnej decyzji w sprawie grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, spoczywający na odpowiednich organach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których to wymogach mowa w art. 10 ust. 1 i art. 13 ust. 4, zostają zawieszane w następstwie powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, do chwili zatwierdzenia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji środków służących usunięciu istotnych przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu lub zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

3. W terminie czterech miesięcy od daty otrzymania powiadomienia zgodnie z ust. 1 dana instytucja proponuje organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ewentualne środki służące ograniczeniu lub usunięciu istotnych przeszkód wskazanych w powiadomieniu. Po konsultacjach z właściwym organem organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ocenia, czy środki te skutecznie ograniczają lub usuwają wspomniane istotne przeszkody.

4. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceni, że środki zaproponowane przez instytucję zgodnie z ust. 3 nie ograniczają ani nie usuwają skutecznie wspomnianych przeszkód, organ ten – bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwego organu – wymaga od danej instytucji, aby podjęła alternatywne środki, które mogą pozwolić osiągnąć ten cel, oraz pisemnie powiadamia o tych środkach daną instytucję, która w ciągu jednego miesiąca ma przedstawić plan uwzględniający te środki.

Wskazując alternatywne środki organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi pokazać, dlaczego środki zaproponowane przez daną instytucję nie byłyby w stanie usunąć przeszkód w możliwości skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykazać, że zaproponowane alternatywne środki są proporcjonalne w kontekście usuwania przeszkód w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bierze pod uwagę zagrożenie dla stabilności finansowej, jakie stwarzają przeszkody w możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wpływ środków na działalność instytucji, jej stabilność i jej zdolność wnoszenia wkładu do gospodarki.

5. Do celów ust. 4 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są uprawnione do podjęcia dowolnego z następujących środków:

- a) zobowiązanie danej instytucji do zmiany umów dotyczących finansowania w ramach grupy lub zrewidowania faktu nieposiadania takich umów lub opracowania umów dotyczących świadczenia usług, zarówno wewnątrz grupy, jak i z podmiotami trzecimi, w celu zagwarantowania świadczenia funkcji krytycznych;
- b) zobowiązanie danej instytucji do ograniczenia swoich maksymalnych ekspozycji w ujęciu indywidualnym i zbiorczym;
- c) nałożenie wymogów dotyczących przekazywania określonych lub regularnych informacji dodatkowych, istotnych do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- d) zobowiązanie danej instytucji do zbycia określonych aktywów;
- e) zobowiązanie danej instytucji do ograniczenia lub zaprzestania określonych istniejących lub proponowanych rodzajów działalności;
- f) ograniczenie lub powstrzymanie się od rozwijania nowych lub istniejących linii biznesowych lub sprzedaży nowych lub istniejących produktów;
- g) zobowiązanie do wprowadzenia zmian w strukturach prawnych lub operacyjnych instytucji lub dowolnego podmiotu powiązanego – bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanego przez instytucję – w celu ograniczenia złożoności, aby zapewnić możliwość prawnego i operacyjnego oddzielenia funkcji krytycznych od innych funkcji poprzez zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

- h) zobowiązanie instytucji lub jednostki dominującej do utworzenia dominującej finansowej spółki holdingowej w państwie członkowskim lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej;
- i) zobowiązanie instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do emisji zobowiązań kwalifikowalnych w celu spełnienia wymogów art. 45;
- j) zobowiązanie instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do podjęcia wszelkich innych działań w celu spełnienia minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 45, w tym w szczególności w celu podjęcia próby ponownego negocjowania wszelkich zobowiązań kwalifikowalnych, instrumentu dodatkowego w Tier I lub instrumentu w Tier II, które wyemitowały z myślą o zapewnieniu, by ewentualna decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o umorzeniu lub konwersji tego zobowiązania lub instrumentu została wykonana na mocy prawa jurysdykcji regulującego to zobowiązanie lub ten instrument; oraz
- k) jeżeli dana instytucja jest jednostką zależną holdingu mieszanego, zobowiązanie tego holdingu mieszanego do utworzenia odrębnej finansowej spółki holdingowej kontrolującej daną instytucję, o ile jest to niezbędne w celu ułatwienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji oraz uniknięcia sytuacji, w której zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w tytule IV, ma negatywne skutki dla niefinansowej części danej grupy.

6. Decyzja podjęta zgodnie z ust. 1 lub 4 musi spełniać następujące wymogi:

- a) zawierać uzasadnienie danej oceny lub danych ustaleń;
- b) wskazywać, w jaki sposób ocena lub ustalenia są zgodne z wymogami dotyczącymi proporcjonalności określonymi w ust. 4; oraz
- c) musi przysługiwać prawo do odwołania od tej decyzji.

7. Przed określeniem środków, o których mowa w ust. 4, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacjach z właściwym organem i, w stosownych przypadkach, z wyznaczonym krajowym organem makroostrożnościowym, należy rozważyć potencjalny wpływ tych środków na konkretną instytucję, wewnętrzny rynek usług finansowych, stabilność systemu finansowego w innych państwach członkowskich i w całej Unii.

8. EUNB do dnia 3 lipca 2015 r. wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 określające dalsze szczegóły dotyczące środków przewidzianych w ust. 5 oraz okoliczności, w jakich poszczególne środki mogą zostać zastosowane.

Artykuł 18

Uprawnienia do ograniczenia lub usunięcia przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla jednostek zależnych, po konsultacjach z kolegium organów nadzoru i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, analizują ocenę wymaganą na mocy art. 16 w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i podejmują wszelkie uzasadnione kroki, aby podjąć wspólną decyzję dotyczącą stosowania środków określonych zgodnie z art. 17 ust. 4 w odniesieniu do wszystkich instytucji należących do grupy.

2. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, we współpracy z organem sprawującym nadzór skonsolidowany i EUNB zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, sporządza i przedkłada sprawozdanie unijnej jednostce dominującej, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla jednostek zależnych, które przedstawiają go jednostkom zależnym podlegającym ich nadzorowi, a także organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały. Sprawozdanie jest sporządzane po konsultacjach z właściwymi organami i zawiera analizę istotnych przeszkód w skutecznym zastosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonaniu uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy. Sprawozdanie rozważa wpływ na model biznesowy danej instytucji oraz zaleca proporcjonalne i ukierunkowane środki, które zdaniem danego organu są niezbędne lub stosowne w celu usunięcia wspomnianych przeszkód.

3. W terminie czterech miesięcy od daty otrzymania tego sprawozdania unijna jednostka dominująca może przedstawić uwagi i zaproponować grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji alternatywne środki służące usunięciu przeszkód wskazanych w sprawozdaniu.

4. Informacje o wszelkich środkach zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą przekazywane są przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, EUNB, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych oraz organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych, po konsultacjach z właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, dokładają wszelkich możliwych starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącej ustalenia istotnych przeszkód i, w razie konieczności, oceny środków zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą oraz środków wymaganych przez te organy w celu ograniczenia lub usunięcia tych przeszkód, uwzględniających ewentualny wpływ tych środków we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.

5. Wspólna decyzja jest podejmowana w terminie czterech miesięcy od złożenia wszelkich spostrzeżeń unijnej jednostki dominującej lub po upływie czteromiesięcznego terminu, o którym mowa w ust. 3, w zależności od tego, który z nich upływa wcześniej. Decyzja jest wydawana w postaci dokumentu zawierającego decyzję z pełnym uzasadnieniem, który to dokument grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje unijnej jednostce dominującej.

Na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić właściwym organom wsparcia w podjęciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 5, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji samodzielnie podejmuje decyzję dotyczącą stosownych środków, które należy podjąć zgodnie z art. 17 ust. 4 na poziomie grupy.

Decyzja ta zawiera pełne uzasadnienie oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kieruje tę decyzję do unijnej jednostki dominującej.

Jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy którykolwiek z organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę wymienioną w ust. 9 niniejszego artykułu do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, i podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawa nie jest kierowana do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

7. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych samodzielnie podejmują decyzję o stosownych środkach, jakie mają podjąć jednostki zależne na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 17 ust. 4. Decyzja ta zawiera pełne uzasadnienie oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Decyzja jest przekazywana odnośnej jednostce zależnej i grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy którykolwiek z organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę wymienioną w ust. 9 niniejszego artykułu do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla jednostki zależnej odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawa nie jest kierowana do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwego dla jednostki zależnej.

8. Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 5, oraz decyzje podjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji, o której mowa w ust. 6, są uznawane za ostateczne i są stosowane przez pozostałe odnośne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

9. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w sprawie jakichkolwiek środków określonych w art. 17 ust. 5 lit. g), h) lub k) EUNB może – na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 6 lub 7 niniejszego artykułu – udzielić wsparcia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1093/2010.

ROZDZIAŁ III

Wsparcie finansowe w ramach grupy

Artykuł 19

Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy

1. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucja dominująca z państwa członkowskiego, unijna instytucja dominująca lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), oraz ich jednostki zależne w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich będące instytucjami lub instytucjami finansowymi objętymi nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez daną jednostkę dominującą mogły zawierać umowy dotyczące udzielenia wsparcia finansowego dowolnej innej stronie umowy, która spełnia warunki w zakresie wczesnej interwencji na mocy art. 27, o ile spełnione są warunki określone w niniejszym rozdziale.

2. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do mechanizmów finansowych w ramach grupy, w tym mechanizmów finansowania i funkcjonowania scentralizowanych mechanizmów finansowania, pod warunkiem że żadna ze stron takich mechanizmów nie spełnia warunków w zakresie wczesnej interwencji.

3. Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy nie stanowi warunku wstępnego dla:

a) udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy jakimkolwiek podmiotowi powiązanemu, który doświadcza trudności finansowych, jeżeli dana instytucja postanowi tak postąpić w oparciu o analizę poszczególnych przypadków i zgodnie z polityką grupy, o ile nie stanowi to zagrożenia dla całej grupy; lub

b) prowadzenia działalności w danym państwie członkowskim.

4. Państwa członkowskie usuwają wszelkie przeszkody prawne w przepisach krajowych, utrudniające transakcje dotyczące wsparcia finansowego w ramach grupy realizowane zgodnie z niniejszym rozdziałem, przy założeniu że żaden przepis niniejszego rozdziału nie uniemożliwia państwu członkowskim nałożenia ograniczeń na transakcje w ramach grupy w związku z przepisami krajowymi wykonującymi opcje przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub dokonującymi transpozycji dyrektywy 2013/36/UE lub wymagającymi rozdzielenia części grupy lub działalności prowadzonej w obrębie grupy ze względów stabilności finansowej.

5. Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy może:

a) obejmować jedną lub większą liczbę jednostek zależnych grupy i może przewidywać wsparcie finansowe ze strony jednostki dominującej na rzecz jednostek zależnych, ze strony jednostek zależnych na rzecz jednostki dominującej, między jednostkami zależnymi grupy, które są stronami umowy, lub jakąkolwiek inną kombinację;

b) przewidywać wsparcie finansowe w formie pożyczki, udzielenia gwarancji, udostępnienia aktywów do wykorzystania jako zabezpieczenie lub dowolną kombinację tych form wsparcia finansowego, w jednej transakcji lub większej ich liczbie, w tym między beneficjentem wsparcia a osobą trzecią.

6. Jeżeli zgodnie z warunkami umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy jeden z podmiotów powiązanych zgadza się udzielić wsparcia finansowego innemu podmiotowi powiązanemu, umowa może zawierać wzajemne uzgodnienie przewidujące udzielenie wsparcia przez podmiot powiązany otrzymujący wsparcie na rzecz podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia.

7. Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy określa zasady obliczania wynagrodzenia z tytułu każdej transakcji zrealizowanej w ramach tej umowy. Zasady te obejmują wymóg określenia tego wynagrodzenia w momencie udzielania wsparcia finansowego. Umowa, w tym zasady obliczania wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego i pozostałe warunki umowy, są zgodne z następującymi zasadami:

- a) przy zawieraniu umowy każda strona musi działać dobrowolnie;
- b) przy zawieraniu umowy i ustalaniu wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego każda strona musi działać w swoim najlepszym interesie, który może uwzględniać wszelkie bezpośrednio lub pośrednio korzyści, jakie dana strona może odnieść w wyniku udzielenia wsparcia finansowego;
- c) każda strona udzielająca wsparcia finansowego – przed ustaleniem wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego i przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji o udzieleniu wsparcia finansowego – musi uzyskać od strony otrzymującej takie wsparcie pełne informacje istotne w danej sytuacji;
- d) rozważając udzielenie wsparcia finansowego może uwzględniać informacje, które są posiadane przez stronę udzielającą wsparcia finansowego w związku z tym, że należy ona do tej samej grupy co strona otrzymująca wsparcie finansowe, i które są niedostępne dla rynku; oraz
- e) zasady obliczania wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego nie muszą uwzględniać ewentualnego przewidywanego, tymczasowego wpływu na ceny rynkowe wynikającego ze zdarzeń mających miejsce poza grupą.

8. Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy może zostać zawarta jedynie, jeżeli w opinii odnośnych właściwych organów w momencie zawierania proponowanej umowy żadna ze stron nie spełnia warunków wczesnej interwencji.

9. Państwa członkowskie zapewniają, by wszelkie prawa, roszczenia lub działania wynikające z umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy mogły być wykonywane wyłącznie przez strony umowy, z wyłączeniem osób trzecich.

Artykuł 20

Przegląd proponowanej umowy przez właściwe organy oraz mediacja

1. Unijna instytucja dominująca przedkłada organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany wniosek o zatwierdzenie każdej umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy, proponowanej na mocy art. 19. Wniosek zawiera tekst proponowanej umowy oraz wskazuje podmioty powiązane, które zamierzają zostać stronami umowy.
2. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany bezzwłocznie przekazuje wniosek organom właściwym dla poszczególnych jednostek zależnych, które zamierzają zostać stronami umowy, w celu podjęcia wspólnej decyzji.
3. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany, zgodnie z procedurą określoną w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu, zatwierdza wniosek, jeżeli warunki proponowanej umowy są zgodne z warunkami wsparcia finansowego określonymi w art. 23.
4. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, zgodnie z procedurą określoną w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu, zakazać zawarcia proponowanej umowy, jeżeli zostanie ona uznana za niezgodną z warunkami wsparcia finansowego określonymi w art. 23.
5. Właściwe organy dokładają wszelkich starań w ramach swoich uprawnień, aby podjąć wspólną decyzję, uwzględniając potencjalny wpływ wykonania umowy, w tym wszelkie konsekwencje budżetowe we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność, dotyczącą tego, czy warunki proponowanej umowy są zgodne z warunkami wsparcia finansowego określonymi w art. 23, w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania wniosku przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Wspólna decyzja jest wydawana w postaci dokumentu zawierającego decyzję z pełnym uzasadnieniem, który organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje wnioskodawcy.

EUNB może na wniosek właściwego organu udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji przez właściwe organy w terminie czterech miesięcy, organ sprawujący nadzór skonsolidowany samodzielnie podejmuje decyzję w sprawie wniosku. Decyzja ta jest wydawana w postaci dokumentu zawierającego pełne uzasadnienie oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych właściwych organów przekazane we wspomnianym terminie czterech miesięcy. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany informuje o swojej decyzji wnioskodawcę i pozostałe właściwe organy.

7. Jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję EUNB zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta.

Artykuł 21

Zatwierdzenie proponowanej umowy przez akcjonariuszy

1. Państwa członkowskie określają wymóg, zgodnie z którym wszelkie proponowane umowy zatwierdzone przez właściwe organy są przedkładane do zatwierdzenia akcjonariuszom każdego podmiotu powiązanego, który zamierza zostać stroną umowy. W takim przypadku umowa jest wiążąca jedynie w odniesieniu do tych stron, których akcjonariusze zatwierdzili umowę zgodnie z ust. 2.

2. Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy jest wiążąca w odniesieniu do podmiotu powiązanego wyłącznie jeśli jego akcjonariusze udzielili zgody zarządowi tego podmiotu do podjęcia decyzji o udzieleniu lub otrzymaniu wsparcia finansowego przez dany podmiot powiązany zgodnie z warunkami umowy oraz zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozdziale, a taka zgoda akcjonariuszy nie została cofnięta.

3. Organ zarządzający każdego z podmiotów będących stroną umowy co roku składa akcjonariuszom sprawozdanie dotyczące funkcjonowania umowy i wykonania wszelkich decyzji podjętych na mocy tej umowy.

Artykuł 22

Przekazywanie umów dotyczących wsparcia finansowego w ramach grupy organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Właściwe organy przekazują odpowiednim organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji umowy dotyczące wsparcia finansowego w ramach grupy, które zostały przez nie zatwierdzone, a także wszelkie zmiany w tych umowach.

Artykuł 23

Warunki wsparcia finansowego w ramach grupy

1. Wsparcie finansowe przez podmiot powiązany zgodnie z art. 19 może być udzielone wyłącznie, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) istnieją rozsądne oczekiwania, że udzielone wsparcie w znaczący sposób pomoże podmiotowi powiązanemu otrzymującemu wsparcie przezwyciężyć trudności finansowe;
- b) udzielenie wsparcia finansowego ma na celu utrzymanie lub przywrócenie stabilności finansowej całej grupy lub któregośkolwiek podmiotu powiązanego i leży w interesie podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia;
- c) wsparcie finansowe jest udzielane na określonych warunkach, w tym za wynagrodzeniem, zgodnie z art. 19 ust. 47;

- d) na podstawie informacji dostępnych zarządowi podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia finansowego w momencie podejmowania decyzji o udzieleniu takiego wsparcia istnieją rozsądne perspektywy, że podmiot powiązany otrzymujący wsparcie wypłaci wynagrodzenie z tytułu wsparcia, a jeżeli wsparcie ma postać pożyczki – zwróci pożyczkę. Jeżeli wsparcie przyjmuje postać gwarancji lub dowolną formę zabezpieczenia, ten sam warunek ma zastosowanie do zobowiązania powstającego dla odbiorcy, jeśli gwarancja lub zabezpieczenie zostaną wykonane;
- e) udzielenie wsparcia finansowego nie zagraża płynności ani wypłacalności podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia;
- f) udzielenie wsparcia finansowego nie stwarza zagrożenia dla stabilności finansowej w szczególności w państwie członkowskim podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia;
- g) podmiot powiązany udzielający wsparcia spełnia w momencie jego udzielenia wymogi dyrektywy 2013/36/UE odnoszące się do kapitału lub płynności oraz wszelkie wymogi nałożone na podstawie art. 104 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, a udzielenie wsparcia finansowego nie spowoduje naruszenia tych wymogów przez dany podmiot powiązany, chyba że zezwoli na to właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej nad podmiotem udzielającym wsparcia;
- h) podmiot powiązany udzielający wsparcia w momencie jego udzielenia spełnia wymogi dotyczące dużego ryzyka określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 oraz w dyrektywie 2013/36/UE, w tym wszelkie krajowe przepisy ustawowe wykonujące zawarte w tej dyrektywie opcje, a udzielenie wsparcia finansowego nie spowoduje naruszenia tych wymogów przez dany podmiot powiązany, chyba że zezwoli na to właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej nad podmiotem powiązanym, który udziela wsparcia;
- i) udzielenie wsparcia finansowego nie zagraża możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przepisów ust. 1 lit. a), c), e) i i).

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. EUNB do dnia 3 stycznia 2016 r. wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu wspierania konwergencji praktyk, aby określić warunki określone w ust. 1 lit. b), d), f), g i h)) niniejszego artykułu.

Artykuł 24

Decyzja o udzieleniu wsparcia finansowego

Decyzja o udzieleniu wsparcia finansowego w ramach grupy zgodnie z umową jest podejmowana przez zarząd podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia finansowego. Decyzja ta zawiera uzasadnienie i wskazuje cel proponowanego wsparcia finansowego. W szczególności decyzja wskazuje, w jaki sposób udzielenie wsparcia finansowego jest zgodne z warunkami określonymi w art. 23 ust. 1. Decyzja o przyjęciu wsparcia finansowego w ramach grupy zgodnie z umową jest podejmowana przez zarząd podmiotu powiązanego otrzymującego wsparcie finansowe.

Artykuł 25

Prawo właściwych organów do sprzeciwu

1. Przed udzieleniem wsparcia zgodnie z umową dotyczącą wsparcia finansowego w ramach grupy zarząd podmiotu powiązanego zamierzającego udzielić wsparcia finansowego powiadamia o tym:

- a) swój właściwy organ;

- b) w przypadku organów innych niż określone w lit. a) i c), w stosownych przypadkach, organ sprawujący nadzór skonsolidowany;
- c) w przypadku organów innych niż określone w lit. a) i b), właściwy organ podmiotu powiązanego, otrzymującego wsparcie finansowe; oraz
- d) EUNB.

Powiadomienie obejmuje uzasadnioną decyzję zarządu zgodnie z art. 24 oraz szczegółowe informacje na temat proponowanego wsparcia finansowego, łącznie z kopią umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy.

2. W terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania kompletnego powiadomienia właściwy organ dla podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia finansowego może się zgodzić na udzielenie wsparcia, może go zakazać lub je ograniczyć, jeżeli oceni, że warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy określone w art. 23 nie zostały spełnione. Decyzja właściwego organu o zakazaniu wsparcia finansowego lub jego ograniczeniu zawiera uzasadnienie.

3. Decyzja właściwego organu o zgodzie na udzielenie wsparcia finansowego, jego zakazaniu lub ograniczeniu jest bezzwłocznie przekazywana:

- a) organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany;
- b) właściwemu organowi dla podmiotu powiązanego otrzymującego wsparcie; oraz
- c) EUNB.

Organ sprawujący nadzór skonsolidowany bezzwłocznie informuje pozostałych członków kolegium organów nadzoru i członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Jeżeli organ sprawujący nadzór skonsolidowany lub właściwy organ odpowiedzialny za podmiot powiązany otrzymujący wsparcie mają zastrzeżenia dotyczące decyzji o zakazaniu wsparcia finansowego lub jego ograniczeniu, mogą one w terminie dwóch dni skierować daną sprawę do EUNB i zwrócić się o jego wsparcie zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. Jeżeli właściwy organ nie zakazuje wsparcia finansowego ani go nie ograniczy w terminie wskazanym w ust. 2, lub zgodzi się na jego udzielenie przed upływem tego terminu, wsparcie finansowe może być udzielone zgodnie z warunkami przedłożonymi właściwemu organowi.

6. Decyzja zarządu instytucji o udzieleniu wsparcia finansowego jest przekazywana:

- a) właściwemu organowi;
- b) w przypadku organów innych niż określone w lit. a) i c) i w stosownych przypadkach organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany;
- c) w przypadku organów innych niż określone w lit. a) i b), właściwy organ dla podmiotu powiązanego otrzymującego wsparcie finansowe; oraz
- d) EUNB.

Organ sprawujący nadzór skonsolidowany bezzwłocznie informuje pozostałych członków kolegium organów nadzoru i członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

7. Jeżeli właściwy organ ograniczy lub zakazuje wsparcia finansowego grupy zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i jeżeli grupowy plan naprawy zgodnie z art. 7 ust. 5 zawiera odniesienie do wsparcia finansowego w ramach grupy, właściwy organ dla podmiotu powiązanego, któremu ograniczono wsparcia lub go zakazano, może się zwrócić do organu sprawującego nadzór skonsolidowany o ponowną ocenę grupowego planu naprawy zgodnie z art. 8 lub, jeżeli plan naprawy jest opracowany na zasadzie indywidualnej, zwrócić się do podmiotu powiązanego o przedłożenie zmiennej plany naprawy.

Artykuł 26

Ujawnianie informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty powiązane podawały do publicznej wiadomości, czy są stroną umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy zgodnie z art. 19 czy też nie, i aby podały do publicznej wiadomości opis ogólnych warunków tej umowy i nazwy podmiotów powiązanych będących jej stronami oraz aby aktualizowały te informacje co najmniej raz w roku.

Zastosowanie mają art. 431–434 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formy i zakresu opisu, o którym mowa w ust. 1.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia projektu wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

TYTUŁ III

WCZESNA INTERWENCJA

Artykuł 27

Środki wczesnej interwencji

1. Jeżeli instytucja narusza lub ze względu między innymi na gwałtownie pogarszającą się sytuację finansową, w tym pogarszającą się sytuację płynności, rosnący poziom dźwigni, rosnącą liczbę pożyczek zagrożonych lub koncentrację ekspozycji, zgodnie z oceną na podstawie szeregu kryteriów, które mogą obejmować wymóg funduszy własnych instytucji plus 1,5 punktu procentowego, prawdopodobnie w bliskiej przyszłości naruszy wymogi rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dyrektywy 2013/36/UE lub tytułu II dyrektywy 2014/65/UE lub którykolwiek z art. 3–7, 14–17 i 24, 25 i 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy, bez uszczerbku dla środków, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE w stosownych przypadkach dysponowały, co najmniej następującymi środkami:

- a) możliwością zobowiązania zarządu danej instytucji do wdrożenia jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków określonych w planie naprawy lub zgodnie z art. 5 ust. 2 do aktualizacji takiego planu naprawy, jeżeli okoliczności, które doprowadziły do wczesnej interwencji, są odmienne od przyjętych w założeniach określonych we wstępnym planie naprawy, lub do wdrożenia w określonym czasie jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków wskazanych w zaktualizowanym planie w celu zapewnienia, by warunki, o których mowa w akapicie pierwszym zdanie wprowadzające nie mają już zastosowania;
- b) możliwością zobowiązania zarządu danej instytucji do zbadania sytuacji, określenia środków pozwalających rozwiązać stwierdzone problemy oraz sporządzenia programu działania w celu rozwiązania tych problemów i harmonogramu jego wdrażania;
- c) możliwością zobowiązania zarządu danej instytucji do zwołania zgromadzenia akcjonariuszy lub, jeżeli zarząd nie wypełni tego wymogu, możliwością bezpośredniego zwołania zgromadzenia akcjonariuszy danej instytucji, w obu przypadkach z możliwością określenia porządku obrad i nałożenia wymogu rozpatrzenia możliwości przyjęcia określonych decyzji przez akcjonariuszy;
- d) możliwością żądania odwołania lub zastąpienia jednego członka lub większej liczby członków zarządu lub kadry kierowniczej wyższego szczebla, jeżeli osoby te zostaną uznane za niezdolne do wypełniania powierzonych im obowiązków na podstawie art. 13 dyrektywy 2013/36/UE lub art. 9 dyrektywy 2014/65/UE;
- e) możliwością zobowiązania zarządu danej instytucji do sporządzenia, a następnie negocjacji planu w sprawie restrukturyzacji długu z niektórymi lub wszystkimi wierzycielami tej instytucji w stosownym przypadku zgodnie z planem naprawy;

- f) możliwością zobowiązania do wprowadzenia zmian w strategii biznesowej instytucji;
- g) możliwością zobowiązania do wprowadzenia zmian w strukturze prawnej lub strukturze operacyjnej instytucji; oraz
- h) możliwością uzyskania, w tym za pomocą kontroli na miejscu, i przekazania organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszystkich informacji niezbędnych do aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przygotowania ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji i oszacowania wartości aktywów i zobowiązań instytucji zgodnie z art. 36.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy powiadomiły organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bezzwłocznie po ustaleniu, że warunki określone w ust. 1 są spełnione w odniesieniu do instytucji, i aby uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmowały uprawnienia do nałożenia na daną instytucję wymogu skontaktowania się z potencjalnymi nabywcami w celu przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 39 ust. 2 i przepisów dotyczących poufności określonych w art. 84.

3. W odniesieniu do każdego ze środków, o których mowa w ust. 1, właściwe organy określą odpowiedni termin realizacji oraz oceny przez właściwe organy skuteczności środka.

4. EUNB do dnia 3 lipca 2015 r. wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu wsparcia jednolitego stosowania kryteriów powodujących zastosowanie środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

5. EUNB, uwzględniając w odpowiednim przypadku doświadczenie nabyte przy stosowaniu wytycznych, o których mowa w ust. 4 może opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia minimalnych kryteriów powodujących zastosowanie środków, o których mowa w ust. 1.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 28

Odwołanie kadry kierowniczej wyższego szczebla i zarządu

Jeżeli następuje znaczące pogorszenie sytuacji finansowej instytucji lub jeżeli ma miejsce poważne naruszenie przepisów ustawowych wykonawczych lub statutów instytucji, bądź jeżeli występują poważne nieprawidłowości administracyjne, a inne środki podjęte zgodnie z art. 27 nie wystarczają do zaradzenia temu pogorszeniu, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy mogły wymagać odwołania kadry kierowniczej wyższego szczebla lub zarządu instytucji w całości lub w odniesieniu do pojedynczych osób. Powołanie nowej kadry kierowniczej wyższego szczebla lub zarządu odbywa się zgodnie z prawem krajowym i unijnym i podlega zatwierdzeniu przez właściwy organ lub zgodzie właściwego organu.

Artykuł 29

Tymczasowy administrator

1. Jeżeli właściwy organ uzna wymianę kadry kierowniczej wyższego szczebla lub zarządu, o której mowa w art. 28, za niewystarczającą, aby zaradzić sytuacji, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy mogły powołać jednego tymczasowego administratora instytucji lub większej liczby tymczasowych administratorów. Właściwe organy mogą, proporcjonalnie do danych okoliczności, powołać dowolnego administratora w celu tymczasowego zastąpienia organu zarządzającego instytucji albo w celu tymczasowej współpracy z organem zarządzającym instytucji, a właściwy organ określa to w decyzji w momencie powołania administratora. Jeżeli właściwy organ powoła tymczasowego administratora w celu tymczasowej współpracy z organem zarządzającym instytucji, w momencie powołania takiego administratora właściwy organ precyzuje również rolę, obowiązki i uprawnienia tymczasowego administratora oraz ewentualne wymogi nakładające na organ zarządzający instytucji obowiązek konsultowania się z tymczasowym administratorem przed podjęciem konkretnych decyzji lub działań bądź też obowiązek uzyskania jego zgody na podjęcie takich decyzji lub działań. Właściwy organ ma obowiązek podać do wiadomości publicznej informację o powołaniu ewentualnego tymczasowego administratora, chyba że tymczasowy administrator nie jest uprawniony do reprezentowania instytucji. Ponadto państwa członkowskie zapewniają, by ewentualny tymczasowy administrator posiadał kwalifikacje, umiejętności i wiedzę niezbędne do wykonywania powierzonych mu funkcji oraz by nie znajdował się w sytuacji konfliktu interesów.

2. Właściwy organ określa uprawnienia tymczasowego administratora w momencie jego powołania, proporcjonalnie do danych okoliczności. Uprawnienia takie mogą obejmować niektóre lub wszystkie uprawnienia organu zarządzającego danej instytucji zgodnie z jej statutem i prawem krajowym, w tym uprawnienie do wykonywania niektórych lub wszystkich funkcji administracyjnych organu zarządzającego danej instytucji. Uprawnienia tymczasowego administratora w odniesieniu do instytucji są zgodne z mającym zastosowanie prawem spółek.

3. Właściwy organ określa rolę i funkcje tymczasowego administratora w momencie jego powołania; mogą one obejmować ustalenie sytuacji finansowej instytucji, zarządzanie działalnością lub częścią działalności instytucji w celu utrzymania lub przywrócenia sytuacji finansowej instytucji oraz podejmowanie środków w celu przywrócenia należytego i ostrożnego zarządzania działalnością instytucji. W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ określa ewentualne ograniczenia co do jego roli i zadań.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy miały wyłączne uprawnienia do powoływania i odwoływania ewentualnego tymczasowego administratora. Właściwy organ może odwołać tymczasowego administratora w dowolnym momencie i z dowolnej przyczyny. Właściwy organ może zmienić warunki powołania tymczasowego administratora w dowolnym momencie, z zastrzeżeniem niniejszego artykułu.

5. Właściwy organ może nałożyć wymóg, aby określone działania tymczasowego administratora podlegały uprzedniej zgodzie właściwego organu. Właściwy organ określa takie ewentualne wymogi w momencie powołania tymczasowego administratora lub w momencie ewentualnej zmiany warunków jego powołania.

W każdym przypadku tymczasowy administrator może wykonać uprawnienie do zwołania walnego zgromadzenia akcjonariuszy instytucji i ustalenia porządku obrad wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody właściwego organu.

6. Właściwy organ może nałożyć wymóg, by tymczasowy administrator sporządzał sprawozdania na temat sytuacji finansowej danej instytucji oraz działań przeprowadzanych w trakcie wykonywania swoich zadań w odstępach czasu ustalonych przez właściwy organ oraz na końcu sprawowania powierzonej mu funkcji.

7. Tymczasowy administrator jest powoływany na okres nie dłuższy niż jeden rok. Okres ten w wyjątkowej sytuacji może zostać przedłużony, jeżeli nadal spełnione są warunki powołania tymczasowego administratora. Właściwy organ jest odpowiedzialny za ustalenie, czy występują stosowne warunki do przedłużenia mandatu tymczasowego administratora, i za przedłożenie akcjonariuszom uzasadnienia takiej decyzji

8. Z zastrzeżeniem niniejszego artykułu powołanie tymczasowego administratora nie narusza praw akcjonariuszy, zgodnie z unijnym lub krajowym prawem spółek.

9. Państwa członkowskie mogą zgodnie z prawem krajowym ograniczyć odpowiedzialność ewentualnego tymczasowego administratora za działania i zaniedbania w ramach wykonywania powierzonych mu obowiązków tymczasowego administratora zgodnie z ust. 3.

10. Tymczasowego administratora powołanego na mocy niniejszego artykułu nie można uznać za odpowiednika dyrektora lub osobę faktycznie zarządzającą na mocy prawa krajowego.

Artykuł 30

Koordinacja środków wczesnej interwencji oraz powołanie tymczasowego administratora w odniesieniu do grup

1. Jeżeli warunki nałożenia wymogów na podstawie art. 27 lub powołania tymczasowego administratora z art. 29 są spełnione w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia EUNB i konsultuje się z pozostałymi właściwymi organami działającymi w ramach kolegium organów nadzoru.

2. Po takim powiadomieniu i konsultacjach organ sprawujący nadzór skonsolidowany podejmuje decyzję, czy zastosować dowolny ze środków określonych w art. 27, czy powołać tymczasowego administratora na mocy art. 29 w odniesieniu do danej unijnej jednostki dominującej, biorąc pod uwagę wpływ tych środków na jednostki należące do grupy w innych państwach członkowskich. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia o decyzji pozostałe właściwe organy w ramach kolegium organów nadzoru i EUNB.

3. Jeżeli warunki nałożenia wymogów na mocy art. 27 lub powołania tymczasowego administratora na mocy art. 29 są spełnione w odniesieniu do jednostki zależnej unijnej jednostki dominującej, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej, który zamierza podjąć jeden ze środków zgodnie z tymi artykułami, powiadamia EUNB i konsultuje się z organem sprawującym nadzór skonsolidowany.

Po otrzymaniu powiadomienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany może ocenić prawdopodobny wpływ, jaki nałożenie wymogów na mocy art. 27 lub powołanie tymczasowego administratora zgodnie z art. 29 mogą mieć na daną instytucję, grupę lub podmioty powiązane w innych państwach członkowskich. Przekazuje on właściwemu organowi wyniki tej oceny w ciągu trzech dni.

Po takim powiadomieniu i konsultacjach właściwy organ decyduje, czy zastosować dowolny ze środków określonych w art. 27, czy też powołać tymczasowego administratora na mocy art. 29. W decyzji należy uwzględnić ewentualną ocenę organu sprawującego nadzór skonsolidowany. Właściwy organ powiadamia o decyzji organ sprawujący nadzór skonsolidowany, pozostałe właściwe organy w ramach kolegium organów nadzoru oraz EUNB.

4. Jeżeli więcej niż jeden właściwy organ zamierza powołać tymczasowego administratora lub zastosować dowolny ze środków określonych w art. 27 do więcej niż jednej instytucji w tej samej grupie, organ sprawujący nadzór skonsolidowany i pozostałe odpowiednie właściwe organy analizują, czy bardziej stosowne jest powołanie tego samego tymczasowego administratora dla wszystkich odnośnych podmiotów czy skoordynowanie stosowania dowolnych środków określonych w art. 27 do więcej niż jednej instytucji w celu ułatwienia wprowadzenia rozwiązań przywracających sytuację finansową odnośnej instytucji. Ocena ma formę wspólnej decyzji organu sprawującego nadzór skonsolidowany i innych odpowiednich właściwych organów. Wspólna decyzja jest podejmowana w terminie pięciu dni od daty powiadomienia, o którym mowa w ust. 1. Wspólna decyzja jest wydawana w postaci dokumentu zawierającego decyzję z pełnym uzasadnieniem, który organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje unijnej jednostce dominującej.

EUNB może na wniosek właściwego organu udzielić wsparcia właściwym organom w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w terminie pięciu dni organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy jednostek zależnych mogą podjąć indywidualne decyzje w sprawie powołania tymczasowego administratora dla instytucji, za które odpowiadają, oraz w sprawie zastosowania dowolnego ze środków określonych w art. 27.

5. Jeżeli dany właściwy organ nie zgadza się z decyzją, o której został powiadomiony zgodnie z ust. 1 lub 3, lub w przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji na mocy ust. 4, właściwy organ może skierować sprawę do EUNB zgodnie z ust. 6.

6. EUNB na wniosek któregośkolwiek właściwego organu może udzielić wsparcia właściwym organom, które zamierzają zastosować co najmniej jeden ze środków określonych w art. 27 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy w odniesieniu do pkt 4, 10, 11 i 19 sekcji A załącznika do niniejszej dyrektywy, w art. 27 ust. 1 lit. e) niniejszej dyrektywy lub w art. 27 ust. 1 lit. g) niniejszej dyrektywy, w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. Decyzja każdego właściwego organu zawiera uzasadnienie. Decyzja ta uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych właściwych organów przekazane w okresie konsultacji, o którym mowa w ust. 1 lub 3, lub w terminie pięciu dni, o którym mowa w ust. 4, oraz potencjalny wpływ decyzji na stabilność finansową w zainteresowanych państwach członkowskich. Decyzja jest przekazywana unijnej jednostce dominującej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz jednostkom zależnym przez odnośne właściwe organy.

W przypadkach, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, jeżeli przed końcem okresu konsultacji, o którym mowa w ust. 1 lub 3 niniejszego artykułu, lub w terminie pięciu dni, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, którykolwiek z zainteresowanych odpowiednich właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz pozostałe właściwe organy odraczają podjęcie decyzji w oczekiwaniu na ewentualną decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, a następnie podejmują własną decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin pięciu dni uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje swoją decyzję w terminie trzech dni. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli termin pięciu dni upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta.

8. W przypadku niepodjęcia decyzji przez EUNB w terminie trzech dni zastosowanie mają indywidualne decyzje podjęte zgodnie z ust. 1 lub 3 lub ust. 4 akapit trzeci.

TYTUŁ IV

RESTRUKTURYZACJA I UPORZĄDKOWANA LIKWIDACJA

ROZDZIAŁ I

Cele, warunki i ogólne zasady

Artykuł 31

Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają na uwadze cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wybierają te instrumenty i uprawnienia, które najlepiej umożliwiają osiągnięcie celów istotnych w danym przypadku.

2. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych;
- b) uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina, w tym w infrastrukturach rynkowych, oraz przez utrzymanie dyscypliny rynkowej;
- c) ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum polegania na nadzwyczajnym publicznym wsparciu finansowym;
- d) ochrona deponentów objętych zakresem dyrektywy 2014/49/WE i inwestorów objętych zakresem dyrektywy 97/9/WE;
- e) ochrona środków finansowych i aktywów należących do klientów.

Realizując powyższe cele, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dąży do zminimalizowania kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Z zastrzeżeniem poszczególnych przepisów niniejszej dyrektywy cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są również istotne i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonują ich wyważenia odpowiednio do charakteru i okoliczności każdego przypadku.

Artykuł 32

Warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęły działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do instytucji, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), tylko wtedy, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uważa, że spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) właściwy organ po konsultacjach z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacji z właściwym organem stwierdził, że instytucja jest na progu upadłości lub że jest zagrożona upadłością;
- b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe i inne istotne okoliczności, nie istnieje rozsądne prawdopodobieństwo, by jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach systemów gwarancji depozytów lub instytucjonalnego systemu ochrony, lub środki organów nadzoru (w tym środki wczesnej interwencji lub obniżenie wartości lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 59 ust. 2 podjęte w stosunku do instytucji, mogło w rozsądnym czasie zapobiec upadłości instytucji;
- c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

2. Państwa członkowskie mogą ustanowić, że oprócz właściwego organu również organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po konsultacjach z właściwym organem może stwierdzić, że instytucja jest na progu upadłości lub że jest zagrożona upadłością na mocy ust. 1 lit. a), jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy prawa krajowego dysponują odpowiednimi narzędziami umożliwiającymi dokonanie takiego stwierdzenia, w szczególności właściwym dostępem do odpowiednich informacji. Właściwy organ udziela organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkich istotnych informacji, jakich ten ostatni organ zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny bez zbędnej zwłoki.

3. Uprzednie przyjęcie środka wczesnej interwencji zgodnie z art. 27 nie jest warunkiem podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Na użytek ust. 1 lit. a) uznaje się, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

- a) instytucja narusza wymogi będące warunkiem utrzymania zezwolenia w sposób, który uzasadniałby cofnięcie zezwolenia przez właściwy organ, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości instytucja naruszy te wymogi, w szczególności dlatego, że poniosła straty, które doprowadzą do wyczerpania całości lub znacznej kwoty jej funduszy własnych, bądź prawdopodobne jest poniesienie przez nią takich strat;
- b) wartość aktywów instytucji jest niższa od wartości jej zobowiązań lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości wartość aktywów instytucji będzie niższa od wartości jej zobowiązań;
- c) instytucja jest niezdolna do spłaty swojego zadłużenia lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w bliskiej przyszłości instytucja będzie niezdolna do spłaty swojego zadłużenia lub innych zobowiązań w terminie wymagalności;
- d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, chyba że, w celu uniknięcia lub zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce w danym państwie członkowskim i utrzymania stabilności finansowej, nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z poniższych form:

- (i) gwarancji rządowej w celu zabezpieczenia instrumentów wsparcia płynności udostępnionych przez banki centralne na ich warunkach;

- (ii) gwarancji rządowej dotyczącej nowo wyemitowanych zobowiązań; lub
- (iii) zasilenia funduszy własnych lub nabycia instrumentów kapitałowych po cenach i na warunkach, które nie dają przewagi danej instytucji, jeżeli w chwili przyznania publicznego wsparcia nie zachodzą okoliczności, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu ani okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 3.

W każdym z przypadków, o których mowa w lit. d) ppkt (i), (ii) i (iii) akapitu pierwszego, gwarancja lub równoważne środki, o których mowa w tych podpunktach, są stosowane wyłącznie w odniesieniu do wypłacalnych instytucji i podlegają ostatecznemu zatwierdzeniu zgodnie z ramami dotyczącymi pomocy państwa. Środki te mają charakter zapobiegawczy i tymczasowy oraz są proporcjonalne do celów zaradzenia konsekwencjom poważnych zakłóceń; nie są wykorzystywane do kompensowania strat, które instytucja poniosła lub może ponieść w bliskiej przyszłości.

Środki wsparcia, o których mowa w lit. d) akapitu pierwszego, są ograniczone do zasileń niezbędnych, aby zaradzić niedoborom kapitału określonym w testach warunków skrajnych na poziomie krajowym, unijnym i na poziomie jednolitego mechanizmu nadzorczego, ocenach jakości aktywów lub w podobnych działaniach przeprowadzonych przez Europejski Bank Centralny, EUNB lub organy krajowe, w odpowiednim przypadku potwierdzonych przez właściwy organ.

EUNB do dnia 3 stycznia 2015 r. wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w sprawie rodzaju wyżej wymienionych testów, ocen lub działań, które mogą prowadzić do udzielenia takiego wsparcia.

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja oceni, czy należy utrzymać środki wsparcia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. d) ppkt (iii), oraz warunki, jakie muszą być spełnione w przypadku przedłużenia, i przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w tej sprawie. W stosownych przypadkach temu, sprawozdaniu będzie towarzyszył wniosek ustawodawczy.

5. Na użytek ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za działanie w interesie publicznym, jeżeli jest ono konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31 i jest proporcjonalne do tych celów, a likwidacja instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie umożliwiłaby osiągnięcia tych celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym stopniu.

6. EUNB do dnia 3 lipca 2015 r. wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, aby wspierać zbieżność praktyk w zakresie nadzoru oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością.

Artykuł 33

Warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji finansowych i spółek holdingowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły podjąć działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do instytucji finansowej, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), w przypadku gdy warunki określone w art. 32 ust. 1 są spełnione zarówno w odniesieniu do instytucji finansowej, jak i w odniesieniu do jednostki dominującej objętej nadzorem skonsolidowanym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły podjąć działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), w przypadku gdy warunki określone w art. 32 ust. 1 są spełnione zarówno w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), jak i w odniesieniu do co najmniej jednej jednostki zależnej będącej instytucją, lub jeżeli jednostka zależna nie ma siedziby na terytorium Unii, w przypadku gdy organ państwa trzeciego stwierdził, że spełnia ona warunki do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy przepisów prawa tego państwa trzeciego.

3. Jeżeli instytucje zależne holdingu mieszanego znajdują się w bezpośrednim lub pośrednim posiadaniu pośredniczącej finansowej spółki holdingowej, państwa członkowskie zapewniają, aby działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były podejmowane w odniesieniu do pośredniczącej finansowej spółki holdingowej i nie podejmują działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do holdingu mieszanego.

4. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, niezależnie od tego, że podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), nie spełnia warunków ustanowionych w art. 32 ust. 1, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą podjąć działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), jeżeli co najmniej jedna jednostka zależna będąca instytucją spełnia warunki ustanowione w art. 32 ust. 1, 4 i 5, jej aktywa i zobowiązania są takiej natury, że upadłość tej jednostki stanowi zagrożenie dla całej grupy lub jeżeli prawo upadłościowe państwa członkowskiego wymaga, by grupy były traktowane jako jedna całość, a podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), jest niezbędne do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co najmniej takiej jednej jednostki zależnej będącej instytucją lub do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie całej grupy.

Na użytek ust. 2 i akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przy ocenianiu, czy warunki, o których mowa w art. 32 ust. 1, są spełnione w odniesieniu do co najmniej jednej jednostki zależnej będącej instytucją, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji oraz organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), za obopólnym porozumieniem mogą nie wziąć pod uwagę strat lub przeniesień kapitału między podmiotami w ramach grupy, w tym wykonania uprawnień do umorzenia lub konwersji.

Artykuł 34

Ogólne zasady rządzące restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podejmowały wszystkie stosowne środki celem zagwarantowania, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest podejmowane zgodnie z następującymi zasadami:

- a) w pierwszej kolejności straty ponoszą akcjonariusze instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- b) po akcjonariuszach straty ponoszą wierzyciele instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z kolejnością zaspokajania roszczeń na mocy standardowego postępowania upadłościowego, z wyjątkiem przypadków, w których niniejsza dyrektywa wyraźnie stanowi inaczej;
- c) następuje wymiana zarządu i kadry kierowniczej wyższego stopnia instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, poza tymi przypadkami, gdy utrzymanie zarządu i kadry kierowniczej wyższego stopnia – w całości lub w części, stosownie do okoliczności – uznaje się za konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- d) zarząd i kadra kierownicza wyższego stopnia instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zapewniają wszelką pomoc niezbędną do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- e) osoby fizyczne i prawne ponoszą na mocy prawa państwa członkowskiego i zgodnie z przepisami prawa cywilnego lub karnego osobistą odpowiedzialność za upadłość instytucji;
- f) o ile w niniejszej dyrektywie nie przewidziano inaczej, wierzyciele należący do tej samej kategorii są traktowani w ten sam sposób;
- g) żaden z wierzycieli nie ponosi strat większych niż te, które poniósłby w sytuacji, gdyby dana instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zostały zlikwidowane w ramach standardowego postępowania upadłościowego zgodnie z zabezpieczeniami określonymi w art. 73–75;
- h) depozyty gwarantowane są w pełni chronione; oraz
- i) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest podjęte zgodnie z zabezpieczeniami określonymi w niniejszej dyrektywie.

2. Jeżeli instytucja jest podmiotem powiązaniem, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują nie naruszając przepisów art. 31, instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonują uprawnienia w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób, który ogranicza do minimum wpływ na inne podmioty powiązane oraz całą grupę, a także ogranicza do minimum negatywne skutki dla stabilności finansowej w Unii i jej państwach członkowskich, a w szczególności w państwach, w których dana grupa prowadzi działalność.

3. Stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, państwa członkowskie zapewniają w stosownych przypadkach zgodność z unijnymi ramami pomocy państwa.
4. Jeżeli wobec instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), stosuje się instrument zbycia działalności, instrument instytucji pomostowej lub instrument wydzielenia aktywów, uznaje się, że ta instytucja lub ten podmiot są objęte postępowaniem upadłościowym lub innym podobnym postępowaniem do celów art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE⁽¹⁾.
5. Stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w razie potrzeby informują przedstawicieli pracowników oraz konsultują się z nimi.
6. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wykonują uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie naruszając przepisów dotyczących reprezentacji pracowników w organach zarządzających spółek, jak również zasad ukształtowanych przez praktykę.

ROZDZIAŁ II

Zarząd nadzwyczajny

Artykuł 35

Zarząd nadzwyczajny

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły powołać zarząd nadzwyczajny, który zastąpi organ zarządzający danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podają do wiadomości publicznej informację o powołaniu zarządu nadzwyczajnego. Ponadto państwa członkowskie zapewniają, aby zarządca nadzwyczajny posiadał kwalifikacje, umiejętności i wiedzę niezbędne do wykonywania powierzonych mu funkcji.
2. Zarządca nadzwyczajny posiada wszystkie uprawnienia akcjonariuszy i zarządu instytucji. Zarządca nadzwyczajny może jednak wykonywać takie uprawnienia wyłącznie pod kontrolą organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
3. Zarządca nadzwyczajny musi mieć ustawowy obowiązek podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu działania na rzecz realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31 oraz prowadzenia działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z decyzją organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W stosownych przypadkach obowiązek ten jest nadrzędny wobec innych obowiązków zarządu zgodnie ze statutem instytucji lub prawem krajowym, jeżeli są one rozbieżne. Środki te mogą obejmować podwyższenie kapitału, reorganizację struktury własnościowej instytucji lub przejęcie przez instytucje, które są stabilne finansowo i organizacyjnie, zgodnie z instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w rozdziale IV.
4. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą ustalić ograniczenia dla działań zarządcy nadzwyczajnego lub ustanowić wymóg, by określone działania zarządcy nadzwyczajnego podlegały uprzedniej zgodzie organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą w dowolnym momencie odwołać zarządcę nadzwyczajnego.
5. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, by zarządca nadzwyczajny w regularnych odstępach czasu ustalonych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na początku i na końcu okresu sprawowania przez niego funkcji sporządzał sprawozdania dla powołującego go organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące sytuacji gospodarczej i finansowej danej instytucji oraz działań przeprowadzonych w ramach wykonywania przez niego obowiązków.
6. Zarządca nadzwyczajny jest powoływany na okres nieprzekraczający jednego roku. Ten termin może ulec przedłużeniu w sytuacji nadzwyczajnej, jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że nadal spełnione są warunki, które spowodowały powołanie zarządcy nadzwyczajnego.
7. Jeżeli więcej niż jeden organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zamierza powołać zarządcę nadzwyczajnego w odniesieniu do podmiotu powiązanego z grupą, organy te analizują, czy bardziej stosowne jest powołanie tego samego zarządcy nadzwyczajnego dla wszystkich odnośnych podmiotów lub dla całej grupy w celu ułatwienia wprowadzenia rozwiązań przywracających stabilność finansową danych podmiotów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstw, firm lub części przedsiębiorstw lub firm (Dz.U. L 82 z 22.3.2001).

8. Jeżeli w przypadku niewypłacalności prawo krajowe przewiduje powołanie zarządu w związku z postępowaniem w sprawie niewypłacalności, zarząd taki może być zarządem nadzwyczajnym, o którym mowa w niniejszym artykule.

ROZDZIAŁ III

Wycena

Artykuł 36

Wycena do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Przed podjęciem działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przed wykonaniem uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają dokonanie uczciwej, ostrożnej i realistycznej wyceny aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), przez osobę niezależną zarówno od wszelkich organów publicznych, w tym organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i od danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d). Z zastrzeżeniem ust. 13 niniejszego artykułu oraz art. 85, jeżeli spełnione są wszystkie wymogi określone w niniejszym artykule, wycena zostaje uznana za ostateczną.

2. Jeżeli niezależna wycena zgodnie z ust. 1 nie jest możliwa, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą przeprowadzić wstępną wycenę aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.

3. Celem wyceny jest oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które spełniają warunki przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 32 i 33.

4. Cele wyceny są następujące:

- a) pomoc w określeniu, czy zostały spełnione warunki przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umożliwiające umorzenie lub konwersję instrumentów kapitałowych;
- b) jeżeli warunki przeprowadzenia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie odpowiedniego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które należy podjąć wobec instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- c) w przypadku wykonywania uprawnień do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie zakresu umorzenia akcji lub innych instrumentów właścicielskich albo obniżenia wartości tych akcji lub instrumentów, a także w sprawie zakresu umorzenia lub konwersji stosownych instrumentów kapitałowych;
- d) w przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie zakresu umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych;
- e) w przypadku zastosowania instrumentu instytucji pomostowej lub instrumentu wydzielenia aktywów – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie przenoszonych aktywów, praw, zobowiązań lub akcji lub innych własności instrumentów właścicielskich, a także decyzji w sprawie wartości ewentualnego wynagrodzenia płatnego na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź – w zależności od przypadku – na rzecz właścicieli akcji lub innych instrumentów właścicielskich;
- f) w przypadku zastosowania instrumentu zbycia działalności – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie przenoszonych aktywów, praw, zobowiązań lub akcji lub innych instrumentów właścicielskich, a także uzupełnienie wiedzy organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na temat tego, czym są warunki handlowe do celów art. 38;
- g) we wszystkich przypadkach, zapewnienie, by wszelkie straty z tytułu aktywów instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zostały w pełni uwzględnione w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych.

5. Nie naruszając unijnych ram pomocy państwa, o ile mają zastosowanie, wycena opiera się na ostrożnych założeniach, w tym w odniesieniu do współczynników niewykonania zobowiązania oraz zakresu strat. Wycena nie zakłada żadnego potencjalnego udzielenia w przyszłości instytucji lub podmiotowi, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego ani nadzwyczajnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny, ani żadnego nadzwyczajnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach odnoszących się do zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych od momentu podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych. Ponadto wycena uwzględnia fakt, że w przypadku zastosowania dowolnego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jakikolwiek mechanizm finansowania działający zgodnie z art. 101 może odzyskać od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją wszelkie właściwie poniesione uzasadnione koszty, zgodnie z art. 37 ust. 7;
- b) mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może pobierać odsetki lub opłaty w odniesieniu do wszelkich pożyczek lub gwarancji udzielonych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, zgodnie z art. 101.

6. Wycenę uzupełnia się o następujące informacje zawarte w księgach rachunkowych i ewidencji instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d):

- a) zaktualizowany bilans i sprawozdanie z sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- b) analizę i szacunkową wartość księgową aktywów;
- c) wykaz pozostających do spłaty zobowiązań bilansowych i pozabilansowych wykazanych w księgach rachunkowych i ewidencji instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wraz z informacjami dotyczącymi odpowiednich wiarysności i kolejnością ich zaspokojenia zgodnie z obowiązującym prawem upadłościowym.

7. W stosownych przypadkach, aby pomóc w podjęciu decyzji, o których mowa w ust. 4 lit. e) i f), informacje w ust. 6 lit. b) mogą zostać uzupełnione analizą i oszacowaniem wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), na podstawie wartości rynkowej.

8. Wycena zawiera podział wierzycieli na kategorie według kolejności zaspokojenia ich roszczeń zgodnie z mającym zastosowanie prawem upadłościowym i oszacowanie zakładanego sposobu traktowania poszczególnych kategorii akcjonariuszy i wierzycieli, gdyby dana instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), były likwidowane w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

To oszacowanie nie ma wpływu na stosowanie zasady „niepogarszania sytuacji wierzycieli” zgodnie z art. 74.

9. Jeżeli ze względu na pilny charakter sprawy nie jest możliwe spełnienie wymogów ust. 6 i 8 lub jeżeli ma zastosowanie ust. 2, przeprowadza się wycenę wstępną. Wycena wstępna jest zgodna z wymogami ust. 3, a także z wymogami ust. 1, 6 i 8, w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności.

Wycena wstępna, o której mowa w niniejszym ustępie, obejmuje bufor z tytułu dodatkowych strat, wraz ze stosownym uzasadnieniem.

10. Wycenę niespełniającą wszystkich wymogów określonych w niniejszym artykule uznaje się za wstępną do czasu przeprowadzenia przez niezależną osobę wyceny w pełni zgodnej z wszystkimi wymogami określonymi w niniejszym artykule. Tę ostateczną wycenę *ex post* przeprowadza się w najbliższym praktycznie możliwym terminie. Może ona zostać przeprowadzona odrębnie od wyceny, o której mowa w art. 74, albo jednocześnie z tą wyceną, i przez tę samą niezależną osobę, która przeprowadziła tę wycenę, lecz powinna być od niej odrębna.

Cele ostatecznej wyceny *ex post* są następujące:

- a) zapewnić, by wszelkie straty z tytułu aktywów instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), były w pełni uwzględniane w księgach rachunkowych instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- b) pomóc w podjęciu decyzji w sprawie odpisania roszczeń wierzycieli lub zwiększenia wartości wypłacanego wynagrodzenia, zgodnie z ust. 11.

11. Jeżeli dokonane w ramach ostatecznej wyceny *ex post* oszacowanie wartości aktywów netto instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), przewyższa wartość oszacowania wartości aktywów netto instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), dokonanego w ramach wyceny wstępnej, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może:

- a) wykonać swoje uprawnienia w celu zwiększenia wartości roszczeń wierzycieli lub posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych, które zostały umorzone w ramach instrumentu umorzenia lub konwersji długu;
- b) zalecić instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, by dokonały wypłaty dalszego wynagrodzenia w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub – w zależności od przypadku – w odniesieniu do akcji lub innych instrumentów właścicielskich, na rzecz właścicieli akcji lub innych instrumentów właścicielskich.

12. Niezależnie od przepisów ust. 1 wycena wstępna przeprowadzona zgodnie z ust. 9 i 10 jest dla organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wiążącą podstawą podjęcia działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym przejścia kontroli nad instytucją będącą na progu upadłości lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), albo wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych.

13. Wycena stanowi integralną część decyzji o zastosowaniu instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonaniu uprawnienia w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji albo decyzji o wykonaniu uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych. Od samej wyceny nie przysługuje odrębne prawo do odwołania, lecz może od niej przysługiwać prawo do odwołania łącznie z decyzją zgodnie z art. 85.

14. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia okoliczności, w których dana osoba jest niezależna od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz od instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) do celów ust. 1 niniejszego artykułu oraz do celów art. 74.

15. EUNB może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić następujące kryteria do celów ust. 1, 3 i 9 niniejszego artykułu oraz do celów art. 74:

- a) metodologię oceny wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- b) oddzielenie wycen, o których mowa w art. 36 i 74;
- c) metodologię obliczania i uwzględniania w wycenie wstępnej bufora z tytułu dodatkowych strat.

16. EUNB przedkłada Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 14, do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisji jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 14 i 15, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

ROZDZIAŁ IV

Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Sekcja 1

Ogólne zasady

Artykuł 37

Ogólne zasady dotyczące instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały niezbędne uprawnienia do zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji i do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które spełniają warunki zastosowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postanawia stosować jeden z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do danej instytucji lub do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), a takie działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spowodowałoby poniesienie strat przez wierzycieli lub konwersję ich roszczeń, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje uprawnienie do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 59 bezpośrednio przed zastosowaniem danego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jednocześnie z jego zastosowaniem.
3. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1, są następujące:
 - a) instrument zbycia działalności;
 - b) instrument instytucji pomostowej;
 - c) instrument wydzielenia aktywów;
 - d) instrument umorzenia lub konwersji długu.
4. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 5 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą stosować instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji indywidualnie lub w dowolnej kombinacji.
5. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą stosować instrument wydzielenia aktywów jedynie w połączeniu z innym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
6. W przypadku zastosowania wyłącznie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 3 lit. a) lub b) niniejszego artykułu, oraz jeśli są one zastosowane do przeniesienia jedynie części aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, pozostała część instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), z których przeniesiono aktywa, prawa lub zobowiązania, jest likwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Taką likwidację należy przeprowadzić w rozsądnym terminie, z uwzględnieniem ewentualnej potrzeby świadczenia przez tę instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), usług lub zapewniania wsparcia zgodnie z art. 65, w celu umożliwienia nabywcy kontynuowania działalności lub świadczenia usług nabytych w wyniku tego przeniesienia, oraz wszelkich innych powodów wskazujących na to, że dalsze istnienie pozostałej części instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), jest konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zgodności z zasadami, o których mowa w art. 34.
7. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jakikolwiek mechanizm finansowania działający zgodnie z art. 101 może odzyskać wszelkie uzasadnione koszty właściwie poniesione w związku z zastosowaniem instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w związku z wykonaniem uprawnień w tym zakresie lub rządowych instrumentów stabilizacji finansowej na jeden lub kilka z poniższych sposobów:
 - a) poprzez potrącenie z ewentualnego wynagrodzenia zapłaconego przez odbiorcę na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub, w zależności od przypadku, na rzecz właścicieli akcji lub innych instrumentów właścicielskich;

- b) od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją – jako wierzyciel uprzywilejowany; lub
- c) z wszelkich wpływów uzyskanych w wyniku zakończenia działalności instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami – jako wierzyciel uprzywilejowany.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy krajowego prawa upadłościowego, odnoszące się do możliwości nieważności lub bezskuteczności czynności prawnych dokonanych ze szkodą dla wierzycieli, nie miały zastosowania w odniesieniu do przeniesienia aktywów, praw lub zobowiązań z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do innego podmiotu w wyniku zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub użycia rządowego instrumentu stabilizacji finansowej.

9. Państwa członkowskie mogą przyznawać organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dodatkowe narzędzia i uprawnienia, które można wykonywać w sytuacji, gdy instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod warunkiem że:

- a) te dodatkowe uprawnienia, jeżeli są stosowane do grupy transgranicznej, nie stanowią przeszkody dla skuteczności grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- b) są spójne z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i ogólnymi zasadami rządzącymi restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o których mowa w art. 31 i 34.

10. W nadzwyczajnej sytuacji kryzysu systemowego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może ubiegać się o finansowanie z alternatywnych źródeł finansowania poprzez zastosowanie rządowych narzędzi stabilizacji zgodnie z art. 56 do 58, jeżeli spełnione zostaną następujące warunki:

- a) akcjonariusze i posiadacze innych instrumentów właścicielskich, posiadacze odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań kwalifikowalnych przekazali wkład w postaci umorzenia, konwersji lub w inny sposób na poczet pokrycia strat i dokapitalizowania równy kwocie co najmniej 8 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, wycenionych w chwili podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36;
- b) podlega to uprzedniemu i ostatecznemu zatwierdzeniu zgodnie z unijnymi ramami dotyczącymi pomocy państwa.

S e k c j a 2

I n s t r u m e n t z b y c i a d z i a ł a l n o ś c i

Artykuł 38

I n s t r u m e n t z b y c i a d z i a ł a l n o ś c i

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienie do przeniesienia na nabywcę, który nie jest instytucją pomostową:

- a) akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- b) wszystkich lub niektórych aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

Z zastrzeżeniem przepisów ust. 8 i 9 niniejszego artykułu oraz art. 85 przeniesienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, następuje bez konieczności uzyskania zgody akcjonariuszy instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek osoby trzeciej innej niż nabywca oraz bez konieczności spełnienia ewentualnych wymogów proceduralnych wynikających z prawa spółek lub prawa papierów wartościowych, innych niż wymogi ujęte w art. 39.

2. Przeniesienia zgodnie z ust. 1 dokonuje się na warunkach handlowych, uwzględniając okoliczności i zgodnie z unijnymi ramami dotyczącymi pomocy państwa.

3. Zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują wszelkie uzasadnione działania, aby przeniesienie zostało dokonane na warunkach rynkowych, które odpowiadają wycenę dokonanej na podstawie art. 36, z uwzględnieniem okoliczności danego przypadku.

4. Z zastrzeżeniem art. 37 ust. 7 ewentualne wynagrodzenie zapłacone przez nabywcę jest przeznaczone dla:

a) właścicieli akcji lub instrumentów właścicielskich, jeżeli zbycie wyodrębnionej części przedsiębiorstwa nastąpiło w drodze przeniesienia akcji lub instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją z posiadaczy tych akcji lub instrumentów właścicielskich na nabywcę;

b) instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jeżeli zbycie wyodrębnionej części przedsiębiorstwa nastąpiło w drodze przeniesienia niektórych lub wszystkich aktywów lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na nabywcę.

5. W przypadku zastosowania instrumentu zbycia działalności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wielokrotnie wykonać uprawnienie do przeniesienia w celu dokonania dodatkowych przeniesień akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź – w zależności od przypadku – aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

6. Po zastosowaniu instrumentu zbycia działalności organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą, za zgodą nabywcy, dokonać przeniesienia aktywów, praw lub zobowiązań przeniesionych na nabywcę w celu przeniesienia tych aktywów, praw lub zobowiązań z powrotem do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź akcji lub innych instrumentów właścicielskich z powrotem na ich pierwotnych właścicieli, a instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub pierwotni właściciele mają obowiązek przyjęcia z powrotem wszelkich takich aktywów, praw lub zobowiązań, bądź akcji lub innych instrumentów właścicielskich.

7. Nabywca posiada odpowiednie zezwolenie na prowadzenie działalności przedsiębiorstwa, które nabywa, w przypadku przeniesienia dokonanego zgodnie z ust. 1. Właściwe organy zapewniają terminowe rozpatrzenie wniosku o udzielenie zezwolenia, w związku z przeniesieniem.

8. Na zasadzie odstępstwa od art. 22 do 25 dyrektywy 2013/36/UE, od wymogu powiadomienia właściwych organów z art. 26 dyrektywy 2013/36/UE, od art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 1 i 2 i art. 12 i 13 dyrektywy 2014/65/UE oraz wymogu wydania powiadomienia zgodnie z art. 11 ust. 3 tej dyrektywy, gdyby przeniesienie akcji lub innych instrumentów właścicielskich w drodze zastosowania instrumentu zbycia działalności prowadziło do nabycia lub zwiększenia znacznego pakietu akcji w instytucji rodzaju, o którym mowa w art. 22 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, organ właściwy dla tej instytucji dokonuje oceny wymaganej na mocy tych artykułów w odpowiednim terminie, co nie prowadzi do opóźnienia w zastosowaniu instrumentu zbycia działalności i nie uniemożliwia osiągnięcia odpowiednich celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wyniku podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

9. Jeżeli organ właściwy dla tej instytucji nie zakończył oceny, o której mowa w ust. 8, do dnia przeniesienia akcji lub innych instrumentów właścicielskich w drodze zastosowania przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrumentu zbycia działalności, państwa członkowskie zapewniają, by zastosowanie miały następujące przepisy:

a) takie przeniesienie akcji lub innych instrumentów właścicielskich na nabywcę ma natychmiastowy skutek prawny;

b) w trakcie okresu oceny i w trakcie okresu jakiegokolwiek rozporządzenia przewidzianego w lit. f) prawo głosu nabywcy związane z takimi akcjami lub innymi instrumentami właścicielskimi jest zawieszane i przysługuje wyłącznie organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który nie jest zobowiązany do wykonywania takiego prawa głosu i nie ponosi żadnej odpowiedzialności w związku z wykonaniem takiego prawa głosu lub rezygnacją z wykonania takiego prawa;

- c) w trakcie okresu oceny i w trakcie okresu jakiegokolwiek rozporządzenia przewidzianego w lit. f) kary i inne środki nakładane za naruszenia wymogów dotyczących nabycia lub zbycia znacznych pakietów akcji określonych w art. 66, 67 i 68 dyrektywy 2013/36/UE nie mają zastosowania do takiego przeniesienia akcji lub innych instrumentów właścicielskich;
- d) niezwłocznie po zakończeniu oceny właściwy organ pisemnie powiadamia organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz nabywcę o tym, czy wyraża zgodę na takie przeniesienie akcji lub innych instrumentów właścicielskich na nabywcę czy, zgodnie z art. 22 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE wyraża wobec takiego przeniesienia sprzeciw;
- e) jeśli właściwy organ wyraża zgodę na takie przeniesienie akcji lub innych instrumentów właścicielskich na nabywcę, wówczas uznaje się, że prawo głosu związane z takimi akcjami lub innymi instrumentami właścicielskimi przysługuje w pełni nabywcy natychmiast po otrzymaniu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przez nabywcę powiadomienia o takiej zgodzie od właściwego organu;
- f) jeśli właściwy organ sprzeciwia się takiemu przeniesieniu akcji lub innych instrumentów właścicielskich na nabywcę, wówczas:
- (i) prawo głosu związane z takimi akcjami lub innymi instrumentami właścicielskimi przewidziane w lit. b) pozostaje w pełni mocy;
 - (ii) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może nałożyć na nabywcę wymóg rozdysponowania takich akcji lub innych instrumentów właścicielskich w okresie rozdysponowania określonym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po uwzględnieniu panujących warunków rynkowych; oraz
 - (iii) jeżeli nabywca nie dokona takiego rozdysponowania w okresie rozdysponowania ustanowionym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwy organ, za zgodą organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, może nałożyć na nabywcę kary i inne środki za naruszenia wymogów dotyczących nabywania lub zbywania znacznych pakietów akcji przewidziane w art. 66, 67 i 68 dyrektywy 2013/36/UE.

10. Przeniesienia dokonane w drodze zastosowania instrumentu zbycia działalności podlegają zabezpieczeniom, o którym mowa w tytule IV rozdział VII.

11. Do celów korzystania z praw do świadczenia usług lub prowadzenia działalności w innym państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE uznaje się, że nabywca stanowi następcę instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i może nadal korzystać z wszelkich tego rodzaju praw, z których korzystała instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w odniesieniu do przeniesionych aktywów, praw lub zobowiązań.

12. Państwa członkowskie zapewniają, by nabywca, o którym mowa w ust. 1, mógł nadal korzystać z praw do członkostwa w systemach płatności, rozliczeń i rozrachunków, giełdach, systemach rekompensat dla inwestorów oraz systemach gwarancji depozytów oraz praw dostępu do tych systemów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, pod warunkiem że spełnia kryteria członkostwa i udziału w takich systemach.

Niezależnie od akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) nie odmawiano dostępu, na tej podstawie, że nabywca nie posiada ratingu agencji ratingowej lub że taki rating nie jest proporcjonalny do poziomów ratingów wymaganych do uzyskania dostępu do systemów, o których mowa w akapicie pierwszym;
- b) jeżeli nabywca nie spełnia kryteriów członkostwa lub udziału określonych dla stosownego systemu płatności, rozliczeń lub rozrachunków, giełdy, systemu rekompensat dla inwestorów lub systemu gwarancji depozytów, z praw, o których mowa w akapicie pierwszym, korzystano w okresie ustalonym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który nie przekracza 24 miesięcy i może zostać przedłużony na wniosek złożony przez nabywcę do organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

13. Nie naruszając przepisów tytułu IV rozdział VII akcjonariusze lub wierzyciele instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz inne osoby trzecie, których aktywa, prawa lub zobowiązania nie są przenoszone, nie posiadają żadnych praw w odniesieniu do przeniesionych aktywów, praw lub zobowiązań.

Artykuł 39

Instrument zbycia działalności: wymogi proceduralne

1. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, stosując instrument zbycia działalności w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji występuje z ofertą sprzedaży aktywów, praw, zobowiązań, akcji lub innych instrumentów właścicielskich tej instytucji, które organ zamierza przenieść, lub czyni przygotowania w celu złożenia takiej oferty. Grupy praw, aktywów i zobowiązań mogą być oferowane odrębnie.

2. Nie naruszając unijnych ram pomocy państwa, o ile mają zastosowanie, oferty, o której mowa w ust. 1, dokonuje się zgodnie z następującymi kryteriami:

- a) zachowania jak największej przejrzystości i nie przedstawiania błędnej wartości aktywów, praw, zobowiązań, akcji lub innych instrumentów właścicielskich tej instytucji, które organ zamierza przenieść, z uwzględnieniem danych okoliczności, a w szczególności konieczności utrzymania stabilności finansowej;
- b) braku bezzasadnego faworyzowania lub dyskryminacji potencjalnych nabywców;
- c) braku konfliktów interesów;
- d) nieprzyznawania jakichkolwiek niesprawiedliwych korzyści potencjalnemu nabywcy;
- e) uwzględnienia potrzeby przeprowadzenia szybkiego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- f) dążenia do osiągnięcia jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny zbycia danych akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań.

Z zastrzeżeniem lit. b) akapit pierwszy, zasady, o których mowa w niniejszym ustępie nie uniemożliwiają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwrócenia się do konkretnych potencjalnych nabywców.

Wszelkie podanie do wiadomości publicznej informacji o oferowaniu na sprzedaż instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, które w innych przypadkach byłoby wymagane zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, może zostać opóźnione zgodnie z art. 17 ust. 4 lub 5 tego rozporządzenia.

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zastosować instrument zbycia działalności bez spełnienia określonego w ust. 1 wymogu dotyczącego oferowania na sprzedaż, jeżeli uzna, że spełnienie tych wymogów prawdopodobnie utrudniłoby osiągnięcie co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w szczególności, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) organ uważa, że istnieje poważne zagrożenie dla stabilności finansowej wynikające z upadłości lub potencjalnej upadłości instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub rosnące na skutek upadłości lub prawdopodobnej upadłości tej instytucji; oraz
- b) uważa on, że spełnienie tych wymogów mogłoby ograniczyć skuteczność instrumentu zbycia działalności w zmniejszeniu tego zagrożenia lub w osiągnięciu celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 31 ust. 2 lit. b).

4. EUNB do dnia 3 lipca 2015 r. wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia konkretnych okoliczności, w przypadku których można mówić o poważnym zagrożeniu dla stabilności finansowej, oraz elementów dotyczących skuteczności instrumentu zbycia działalności przewidzianych w ust. 3 lit. a) i b).

Sekcja 3

Instrument instytucji pomostowej

Artykuł 40

Instrument instytucji pomostowej

1. Aby nadać skuteczność instrumentowi instytucji pomostowej i ze względu na potrzebę zachowania funkcji krytycznych w instytucji pomostowej, państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia do przenoszenia na rzecz instytucji pomostowej:

- a) akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez co najmniej jedną z instytucji objętych restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- b) wszystkich lub określonych aktywów, praw lub zobowiązań co najmniej jednej z instytucji objętych restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

Z zastrzeżeniem przepisów art. 85 przeniesienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, może nastąpić bez konieczności uzyskania zgody akcjonariuszy instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek osoby trzeciej innej niż instytucja pomostowa oraz bez konieczności spełnienia ewentualnych wymogów proceduralnych wynikających z prawa spółek lub prawa papierów wartościowych.

2. Instytucja pomostowa jest osobą prawną która spełnia wszystkie poniższe wymogi:

- a) jest w całości lub w części własnością co najmniej jednego organu publicznego, którym może być również organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub znajduje się pod kontrolą organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) została utworzona w celu otrzymania i posiadania niektórych lub wszystkich akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź niektórych lub wszystkich aktywów, praw i zobowiązań co najmniej jednej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, z myślą o zachowaniu jej funkcji krytycznych i sprzedaży instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

Zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w celu, o którym mowa w art. 43 ust. 2 lit. b) nie ma wpływu na możliwość kontrolowania instytucji pomostowej przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Stosując instrument instytucji pomostowej, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej

likwidacji zapewnia, by łączna wartość zobowiązań przeniesionych do instytucji pomostowej nie przekraczała łącznej wartości praw i aktywów przeniesionych z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub pochodzących z innych źródeł.

4. Z zastrzeżeniem art. 37 ust. 7 ewentualne wynagrodzenie zapłacone przez instytucję pomostową jest przeznaczone dla:

- a) właścicieli akcji lub instrumentów właścicielskich, w przypadku gdy przeniesienie na instytucję pomostową nastąpiło w drodze przeniesienia akcji lub instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją z posiadaczy tych akcji lub instrumentów właścicielskich na instytucję pomostową;
- b) instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w przypadku gdy przeniesienie na instytucję pomostową nastąpiło w drodze przeniesienia niektórych lub wszystkich aktywów lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na instytucję pomostową.

5. W przypadku zastosowania instrumentu instytucji pomostowej organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wielokrotnie wykonać uprawnienie do przeniesienia w celu dokonania dodatkowych przeniesień akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź – w zależności od przypadku – aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

6. Po zastosowaniu instrumentu instytucji pomostowej organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może:

- a) przenosić prawa, aktywa lub zobowiązania z instytucji pomostowej z powrotem do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź akcje lub inne instrumenty właścicielskie z powrotem do ich pierwotnych właścicieli, a instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub pierwotni właściciele mają obowiązek przyjęcia z powrotem wszelkich takich aktywów, praw lub zobowiązań, bądź akcji lub innych instrumentów właścicielskich, pod warunkiem że spełnione są warunki określone w ust. 7;
- b) przenosić akcje lub inne instrumenty właścicielskie, bądź aktywa, prawa lub zobowiązania z instytucji pomostowej na rzecz strony trzeciej.

7. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą przenosić akcje lub inne instrumenty właścicielskie, bądź aktywa, prawa lub zobowiązania z powrotem z instytucji pomostowej w jednej z poniższych sytuacji:

- a) możliwość przeniesienia z powrotem określonych akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań jest wyraźnie przewidziana w instrumencie, na mocy którego dokonano przeniesienia;
- b) określone akcje lub inne instrumenty właścicielskie, aktywa, prawa lub zobowiązania nie należą w rzeczywistości do kategorii akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań określonych w instrumencie, na mocy którego dokonano przeniesienia, lub nie spełniają warunków przeniesienia akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań określonych w tym instrumencie.

Takie przeniesienie zwrotne może nastąpić w dowolnym terminie przewidzianym w tym celu w tym instrumencie i spełnia wszelkie inne warunki przewidziane w tym instrumencie w tym celu.

8. Przeniesienia pomiędzy instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, bądź pierwotnymi właścicielami akcji lub innych instrumentów właścicielskich, z jednej strony, a instytucją pomostową, z drugiej strony, podlegają zabezpieczeniom, o których mowa w tytule IV rozdział VII.

9. Do celów korzystania z praw do świadczenia usług lub prowadzenia działalności w innym państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE uznaje się, że instytucja pomostowa stanowi następcę instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i może kontynuować korzystanie z wszelkich tego rodzaju praw, z których korzystała instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w odniesieniu do przeniesionych aktywów, praw lub zobowiązań.

Do innych celów organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą nakładać wymóg, aby instytucja pomostowa była uznawana za następcę instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i była w stanie nadal wykonywać prawa wykonywane przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w odniesieniu do przeniesionych aktywów, praw lub zobowiązań.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja pomostowa mogła w dalszym ciągu korzystać z praw do członkostwa w systemach płatności, rozliczeń i rozrachunków, giełdach, systemach rekompensat dla inwestorów oraz systemach gwarancji depozytów oraz praw dostępu do tych systemów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, pod warunkiem że spełnia kryteria członkostwa i udziału w takich systemach.

Niezależnie od akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) nie odmawiano dostępu, na tej podstawie, że instytucja pomostowa nie posiada ratingu agencji ratingowej lub że taki rating nie jest proporcjonalny do poziomów ratingów wymaganych do uzyskania dostępu do systemów, o których mowa w akapicie pierwszym;

b) w przypadku gdy instytucja pomostowa nie spełnia kryteriów członkostwa lub udziału określonych dla stosownego systemu płatności, rozliczeń lub rozrachunków, giełdy, systemu rekompensat dla inwestorów lub systemu gwarancji depozytów, z praw, o których mowa w akapicie pierwszym, korzystano w okresie ustalonym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który nie przekracza 24 miesięcy i może zostać przedłużony na wniosek instytucji pomostowej złożony organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

11. Bez uszczerbku dla przepisów tytułu IV rozdział VII akcjonariusze lub wierzyciele instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz inne osoby trzecie, których aktywa, prawa lub zobowiązania nie zostały przeniesione do instytucji pomostowej, nie posiadają żadnych praw w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań przeniesionych do instytucji pomostowej, jej organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla.

12. Cele instytucji pomostowej nie obejmują żadnych obowiązków ani żadnej odpowiedzialności wobec akcjonariuszy lub wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a organ zarządzający lub kadra kierownicza wyższego szczebla nie mają żadnych zobowiązań wobec tych akcjonariuszy lub wierzycieli w związku z działaniami i zaniechaniami w kontekście wykonywania ich obowiązków, chyba że takie działanie lub zaniechanie stanowi zgodnie z prawem krajowym rażące zaniechanie lub poważne uchybienie, które bezpośrednio narusza prawa tych akcjonariuszy lub wierzycieli.

Państwa członkowskie mogą bardziej ograniczyć odpowiedzialność instytucji pomostowej i jej organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla zgodnie z przepisami krajowymi za działania i zaniechania w kontekście wykonywania ich obowiązków.

Artykuł 41

Działalność instytucji pomostowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy prowadzeniu działalności instytucji pomostowej przestrzegane były następujące wymogi:

- a) treść dokumentów założycielskich instytucji pomostowej zatwierdza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) w zależności od struktury własnościowej organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powołuje lub zatwierdza organ zarządzający instytucji pomostowej;
- c) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdza wynagrodzenie członków organu zarządzającego oraz określa ich odpowiednie zakresy obowiązków;
- d) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdza strategię i profil ryzyka instytucji pomostowej;
- e) instytucja pomostowa posiada zezwolenie zgodnie z, odpowiednio, dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE oraz zgodnie z obowiązującym prawem krajowym posiada niezbędne zezwolenie na prowadzenie działalności lub świadczenie usług, które nabywa w wyniku przeniesienia dokonanego zgodnie z art. 63 niniejszej dyrektywy;
- f) instytucja pomostowa spełnia mające zastosowanie wymogi rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz dyrektyw 2013/36/UE i dyrektywy 2014/65/UE oraz podlega nadzorowi zgodnie z przepisami tych dyrektyw;
- g) działalność instytucji pomostowej jest zgodna z unijnymi ramami pomocy państwa, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może stosownie określić ograniczenia jej działalności.

Niezależnie od przepisów, o których mowa w lit. e) i f) akapitu pierwszego, oraz gdy konieczne jest to dla osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, instytucję pomostową można utworzyć i udzielić jej zezwolenia na działalność bez konieczności spełnienia dyrektyw 2013/36/UE lub 2014/65/UE przez krótki okres na początku jej działalności. W tym celu organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedkłada właściwemu organowi stosowny wniosek. Jeżeli właściwy organ postanowi udzielić takiego zezwolenia, wskazuje okres, na który instytucja pomostowa otrzymuje odstępstwo od spełnienia wymogów tych dyrektyw.

2. Z zastrzeżeniem ewentualnych ograniczeń nałożonych zgodnie z unijnymi lub krajowymi przepisami dotyczącymi konkurencji, zarząd instytucji pomostowej kieruje instytucją pomostową, mając na celu zachowanie jej funkcji krytycznych i sprzedaż instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), ich aktywów, praw lub zobowiązań na rzecz co najmniej jednego nabywcy z sektora prywatnego, na odpowiednich warunkach i w terminie określonym w ust. 4 niniejszego artykułu lub, w stosownych przypadkach, ust. 6 niniejszego artykułu.

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje decyzję o zakończeniu działalności instytucji pomostowej w rozumieniu art. 40 ust. 2 w każdym z następujących przypadków, zależnie od tego, który z nich wystąpi wcześniej:

- a) połączenia instytucji pomostowej z innym podmiotem;
- b) instytucja pomostowa przestaje spełniać wymogi art. 40 ust. 2;
- c) zbycia wszystkich lub zasadniczo wszystkich aktywów, praw lub zobowiązań instytucji pomostowej na rzecz osoby trzeciej;
- d) upływu okresu wskazanego w ust. 5 lub, w stosownych przypadkach, ust. 6;
- e) aktywa instytucji pomostowej zostały całkowicie zlikwidowane, a jej zobowiązania całkowicie spłacone.

4. W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dąży do sprzedaży instytucji pomostowej bądź jej aktywów, praw lub zobowiązań, państwa członkowskie zapewniają, by instytucja pomostowa bądź jej stosowne aktywa lub zobowiązania były oferowane na sprzedaż w sposób otwarty i przejrzysty oraz by w procesie sprzedaży nie przedstawiano błędnie ich wartości lub bezzasadnie nie faworyzowano ani nie dyskryminowano potencjalnych nabywców.

Sprzedaży takiej dokonuje się na warunkach rynkowych, uwzględniając okoliczności, oraz zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa.

5. Jeżeli nie osiągnięto żadnego z wyników, o których mowa w ust. 3 lit. a), b), c) i e), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje zakończenia działalności instytucji pomostowej jak najszybciej, a w każdym przypadku w ciągu dwóch lat od dnia, w którym w ramach zastosowania instrumentu instytucji pomostowej dokonano ostatniego przeniesienia z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

6. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 5, o co najmniej jeden dodatkowy okres roczny, jeżeli takie przedłużenie:

- a) wspiera osiągnięcie wyników, o których mowa w ust. 3 lit. a), b), c) lub e); lub
- b) jest niezbędne dla zapewnienia ciągłości podstawowych usług bankowych lub finansowych.

7. Każda decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o przedłużeniu okresu, o którym mowa w ust. 5, jest uzasadniona i zawiera szczegółową ocenę sytuacji, w tym ocenę warunków i perspektyw rynkowych, która uzasadnia takie przedłużenie.

8. Jeżeli działalność instytucji pomostowej zostaje zakończona w okolicznościach, o których mowa w ust. 3 lit. c) lub d), instytucja pomostowa jest poddawana likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

Z zastrzeżeniem art. 37 ust. 7 wszelkie wpływy uzyskane w wyniku zakończenia działalności instytucji pomostowej są przeznaczone dla akcjonariuszy instytucji pomostowej.

9. Jeżeli instytucja pomostowa jest wykorzystywana w celu przeniesienia aktywów i zobowiązań więcej niż jednej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, wymóg, o którym mowa w ust. 8, odnosi się do aktywów i zobowiązań przeniesionych z każdej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a nie do samej instytucji pomostowej.

Sekcja 4

Instrument wydzielenia aktywów

Artykuł 42

Instrument wydzielenia aktywów

1. Aby nadać skuteczność instrumentowi wydzielenia aktywów, państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia do przenoszenia aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej do co najmniej jednego podmiotu zarządzającego aktywami.

Z zastrzeżeniem art. 85 przeniesienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, może nastąpić bez konieczności uzyskania zgody akcjonariuszy instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek osoby trzeciej innej niż instytucja pomostowa oraz bez konieczności spełnienia ewentualnych wymogów proceduralnych wynikających z prawa spółek lub prawa papierów wartościowych.

2. Do celów instrumentu wydzielenia aktywów podmiot zarządzający aktywami jest osobą prawną, która spełnia wszystkie poniższe wymogi:

- a) jest w całości lub w części własnością co najmniej jednego organu publicznego, którym może być również organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub znajduje się pod kontrolą organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) została utworzona w celu otrzymania niektórych lub wszystkich aktywów, praw i zobowiązań co najmniej jednej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej.

3. Podmiot zarządzający aktywami wyznacza osoby mające zarządzać aktywami przeniesionymi do niego w taki sposób, aby zmaksymalizować ich wartość do czasu ostatecznej sprzedaży lub uporządkowanej likwidacji działalności.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by przy prowadzeniu działalności organu zarządzającego aktywami przestrzegane były następujące przepisy:

- a) treść dokumentów założycielskich podmiotu zarządzającego aktywami zatwierdza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) w zależności od struktury własnościowej podmiotu zarządzającego aktywami organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powołuje lub zatwierdza organ zarządzający podmiotem;
- c) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdza wynagrodzenie członków organu zarządzającego oraz określa ich odpowiednie zakresy obowiązków;
- d) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdza strategię i profil ryzyka podmiotu zarządzającego aktywami.

5. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wykonywać uprawnienia do przeniesienia aktywów, praw lub zobowiązań określone w ust. 1, tylko jeśli:

- a) sytuacja panująca na danym rynku aktywów sprawia, że ich likwidacja w ramach standardowego postępowania upadłościowego mogłaby mieć negatywny wpływ na co najmniej jeden rynek finansowy;
- b) takie przeniesienie jest konieczne, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej; lub
- c) takie przeniesienie jest konieczne, aby zmaksymalizować wpływy z likwidacji.

6. Stosując instrument wydzielenia aktywów, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określają należność, za jaką aktywa, prawa i zobowiązania są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 i zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. Mimo obowiązywania niniejszego ustępu należność może mieć wartość nominalną lub ujemną.

7. Z zastrzeżeniem art. 37 ust. 7 ewentualna należność zapłacona przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest przeznaczona dla instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Należność może być wypłacona w formie długu wyemitowanego przez podmiot zarządzający aktywami.

8. W przypadku gdy zastosowano instrument instytucji pomostowej, podmiot zarządzający aktywami może po zastosowaniu instrumentu instytucji pomostowej nabyć aktywa, prawa lub zobowiązania od instytucji pomostowej.

9. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wielokrotnie przenosić aktywa, prawa lub zobowiązania z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na rzecz co najmniej jednego podmiotu zarządzającego aktywami oraz przenosić aktywa, prawa lub zobowiązania z powrotem z co najmniej jednego podmiotu zarządzającego aktywami do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, pod warunkiem że spełnione są warunki określone w ust. 10.

Instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją ma obowiązek przyjąć z powrotem wszelkie takie aktywa, prawa lub zobowiązania.

10. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą przenosić prawa, aktywa lub zobowiązania z podmiotu zarządzającego aktywami z powrotem do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdy zachodzi jedna z następujących okoliczności:

- a) możliwość przeniesienia z powrotem określonych praw, aktywów lub zobowiązań jest wyraźnie przewidziana w instrumencie, na mocy którego dokonano przeniesienia;
- b) określone prawa, aktywa lub zobowiązania nie należą w rzeczywistości do kategorii praw, aktywów lub zobowiązań określonych w instrumencie, na mocy którego dokonano przeniesienia, lub nie spełniają warunków przeniesienia praw, aktywów lub zobowiązań określonych w tym instrumencie.

W obu przypadkach, o których mowa w lit. a) i b), przeniesienie takie może nastąpić w dowolnym terminie przewidzianym w tym celu w odnośnym instrumencie i spełnia wszelkie inne warunki przewidziane w nim w tym celu.

11. Przeniesienia między instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz podmiotem zarządzającym aktywami podlegają zabezpieczeniom dla częściowych przeniesień majątku określonym w tytule IV rozdział VII.

12. Bez uszczerbku dla przepisów tytułu IV rozdział VII akcjonariusze lub wierzyciele instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz inne osoby trzecie, których aktywa, prawa lub zobowiązania nie są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami, nie posiadają żadnych praw w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań przeniesionych do podmiotu zarządzającego aktywami lub w odniesieniu do jego organu zarządzającego bądź kadry kierowniczej wyższego szczebla.

13. Cele podmiotu zarządzania aktywami nie obejmują żadnych obowiązków ani żadnej odpowiedzialności wobec akcjonariuszy lub wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a organ zarządzający lub kadra kierownicza wyższego szczebla nie mają żadnych zobowiązań wobec tych akcjonariuszy lub wierzycieli w związku z działaniami i zaniechaniami w kontekście wykonywania ich obowiązków, chyba że takie działanie lub zaniechanie stanowi zgodnie z prawem krajowym rażące zaniechanie lub poważne uchybienie, które bezpośrednio narusza prawa tych akcjonariuszy lub wierzycieli.

Państwa członkowskie mogą bardziej ograniczyć odpowiedzialność podmiotu zarządzającego aktywami i jego organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla zgodnie z przepisami krajowymi za działania i zaniechania w kontekście wykonywania ich obowiązków.

14. EUNB wydaje do dnia 3 lipca 2015 r. wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, celem wspierania konwergencji praktyk w zakresie nadzoru oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do ustalenia kiedy, zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, likwidacja aktywów lub zobowiązań w ramach standardowego postępowania upadłościowego może mieć negatywny wpływ na co najmniej jeden rynek finansowy.

Sekcja 5

Instrument umorzenia lub konwersji długu

Podsekcja 1

Cel i zakres instrumentu umorzenia lub konwersji długu

Artykuł 43

Instrument umorzenia lub konwersji długu

1. Aby nadać skuteczność instrumentowi umorzenia lub konwersji długu, państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia określone w art. 63 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły stosować instrument umorzenia lub konwersji długu dla realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31, zgodnie z zasadami rządzącymi restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją określonymi w art. 34 w każdym z następujących celów:

- a) dokapitalizowania instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, które spełniają warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w stopniu wystarczającym do przywrócenia im zdolności do spełniania warunków otrzymania zezwolenia (w zakresie, w jakim warunki te mają zastosowanie do podmiotu) i dalszego prowadzenia działalności, na którą uzyskały one zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE, w przypadku gdy podmiot uzyskał zezwolenie na mocy tych dyrektyw, a także w celu utrzymania wystarczającego zaufania rynku do danej instytucji lub podmiotu;
- b) zamiany na kapitał własny lub obniżenia kwoty głównej należności lub instrumentów dłużnych, które są przenoszone:
 - (i) do instytucji pomostowej, w celu zapewnienia kapitału dla tej instytucji pomostowej; lub
 - (ii) w ramach instrumentu zbycia działalności lub instrumentu wydzielenia aktywów.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły stosować instrument umorzenia lub konwersji długu do celu, o którym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, tylko wtedy, gdy istnieją realne perspektywy, że zastosowanie tego instrumentu, wraz z innymi stosownymi środkami, w tym środkami wdrożonymi zgodnie z planem reorganizacji działalności wymaganym na mocy art. 52, nie tylko przyczyni się do osiągnięcia odpowiednich celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale również przywróci stabilną sytuację finansową i długoterminową rentowność danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły stosować dowolny instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 37 ust. 3 lit. a), b) lub c), oraz instrument umorzenia lub konwersji długu, o którym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu, jeżeli warunki określone w akapicie pierwszym nie są spełnione.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły stosować instrument umorzenia lub konwersji długu do wszystkich instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), z poszanowaniem formy prawnej każdego z nich oraz faktu, że mogą one zmieniać formę prawną.

Artykuł 44

Zakres instrumentu umorzenia lub konwersji długu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instrument umorzenia lub konwersji długu mógł być stosowany w odniesieniu do wszystkich zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które nie są wyłączone z zakresu tego instrumentu zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu.

2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wykonują uprawnień do umorzenia lub konwersji w odniesieniu do następujących zobowiązań niezależnie od faktu czy podlegają ustawodawstwu państwa członkowskiego czy też kraju trzeciego:

- a) depozytów gwarantowanych;
- b) zobowiązań zabezpieczonych, w tym obligacji zabezpieczonych i zobowiązań w postaci instrumentów finansowych stosowanych do celów zabezpieczających, które stanowią integralną część podstawy zabezpieczenia i które zgodnie z prawem krajowym są zabezpieczone w sposób podobny do obligacji zabezpieczonych;
- c) wszelkich zobowiązań, które powstają w wyniku posiadania przez instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, aktywów lub środków pieniężnych należących do klientów, w tym aktywów lub środków pieniężnych należących do klientów zdeponowanych w imieniu UCITS, jak określono w art. 1 ust. 2 dyrektywy 2009/65/WE lub alternatywnych funduszy inwestycyjnych, jak określono w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE ⁽¹⁾, pod warunkiem że taki klient podlega ochronie na mocy mającego zastosowanie prawa upadłościowego;
- d) wszelkich zobowiązań, które powstają w wyniku stosunku powierniczego między instytucją lub podmiotem, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) (powiernikiem), a inną osobą (beneficjentem), pod warunkiem że taki klient lub beneficjent podlega ochronie na mocy mającego zastosowanie prawa upadłościowego lub cywilnego;
- e) zobowiązań wobec instytucji, z wyłączeniem podmiotów będących częścią tej samej grupy, o pierwotnym terminie wymagalności poniżej siedmiu dni;
- f) zobowiązań, których rezydualny termin zapadalności wynosi mniej niż siedem dni, względem systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE lub ich uczestników i powstałych w wyniku udziału w takim systemie;
- g) zobowiązań w stosunku do:
 - (i) pracowników, związanych z należnymi płacami, świadczeniami emerytalnymi lub innymi stałymi składnikami wynagrodzenia, z wyjątkiem zmiennych składników wynagrodzenia, które nie są regulowane przez układ zbiorowy pracy;
 - (ii) wierzycieli komercyjnych lub handlowych, wynikających z dostawy dla instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), towarów i świadczenia na ich rzecz usług, które mają krytyczne znaczenie dla prowadzenia przez nie bieżącej działalności, w tym usług informatycznych, usług użyteczności publicznej oraz usług wynajmu, obsługi i utrzymania budynków i pomieszczeń;
 - (iii) organów podatkowych i instytucji zabezpieczenia społecznego, pod warunkiem że zobowiązania te mają uprzywilejowany charakter w ramach obowiązującego prawa;
 - (iv) systemów gwarancji depozytów powstałych ze składek należnych zgodnie z dyrektywą 2014/49/UE.

Litera g) ppkt (i) niniejszego akapitu nie ma zastosowania do zmiennych składników wynagrodzenia osób podejmujących istotne ryzyko, o których mowa w art. 92 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE.

Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie zabezpieczone aktywa związane z zabezpieczoną grupą obligacji zabezpieczonych pozostały nienaruszone, rozdzielone i by przeznaczono na nie wystarczające środki finansowe. Ani ten wymóg, ani akapit pierwszy lit. b) nie uniemożliwiają organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w stosownych przypadkach, wykonania tych uprawnień w odniesieniu do dowolnej części zabezpieczonego zobowiązania lub zobowiązania, dla którego ustanowiono zabezpieczenie, która przekracza wartość aktywów, zastawu lub zabezpieczenia, którymi jest ono zabezpieczone.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

Przepisy akapitu pierwszego lit. a) nie uniemożliwiają organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w stosownych przypadkach, wykonania tych uprawnień w odniesieniu do dowolnej kwoty depozytu, która przekracza poziom zabezpieczenia przewidziany w art. 6 dyrektywy 2014/49/UE.

Bez uszczerbku dla przepisów w sprawie dużych ekspozycji rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE państwa członkowskie zapewniają, aby w celu zapewnienia możliwości przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i grup, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ograniczyły, zgodnie z art. 17 ust. 5 lit. b) niniejszej dyrektywy, zakres, w jakim inne instytucje posiadają zobowiązania kwalifikujące się do zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, z wyjątkiem zobowiązań zdeponowanych w podmiotach, które są częścią tej samej grupy.

3. W wyjątkowych okolicznościach, w przypadku gdy stosowany jest instrument umorzenia lub konwersji długu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wyłączyć lub częściowo wyłączyć określone zobowiązania z zakresu uprawnień do umorzenia lub konwersji, gdy:

- a) poddanie danego zobowiązania umorzeniu lub konwersji nie jest w rozsądnym terminie możliwe, niezależnie od wysiłków podejmowanych w dobrej wierze przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) takie wyłączenie jest absolutnie niezbędne i jest proporcjonalne do uzyskania ciągłości funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych w sposób pozwalający zachować zdolność instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do kontynuowania kluczowych operacji, usług i transakcji;
- c) takie wyłączenie jest absolutnie niezbędne i jest proporcjonalne do tego, by uniknąć spowodowania szerokiego rozprzestrzeniania się ryzyka zarażania, zwłaszcza jeśli chodzi o kwalifikujące się depozyty osób fizycznych oraz mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, co poważnie zakłóciłoby funkcjonowanie rynków finansowych, w tym infrastrukturę rynków finansowych, w sposób mogący spowodować poważne zakłócenie gospodarki państwa członkowskiego lub Unii; lub
- d) zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu spowodowałoby takie obniżenie wartości zobowiązań, że straty poniesione przez pozostałych wierzycieli byłyby wyższe, niż gdyby zobowiązania te zostały wyłączone z umorzenia i konwersji długu.

W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie na mocy niniejszego ustępu decyzję o wyłączeniu lub częściowym wyłączeniu zobowiązania kwalifikowalnego lub kategorii zobowiązań kwalifikowalnych, poziom umorzenia lub konwersji zastosowany do innych zobowiązań kwalifikowalnych można zwiększyć, aby uwzględnić takie wyłączenia, pod warunkiem że poziom umorzenia i konwersji zastosowany do innych zobowiązań kwalifikowalnych jest zgodny z zasadą określoną w art. 34 ust. 1 lit. g).

4. W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie na mocy niniejszego artykułu decyzję o wyłączeniu lub częściowym wyłączeniu zobowiązania kwalifikowalnego lub kategorii zobowiązań kwalifikowalnych, a straty, które zostałyby poniesione przez te zobowiązania nie zostały przeniesione w pełni na pozostałych wierzycieli, mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w jednym z lub obu następujących celów:

- a) pokrycia wszelkich strat, które nie zostały pokryte przez zobowiązania kwalifikowalne, i przywrócenia wartości aktywów netto danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do poziomu zero, zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a);
- b) zakupu akcji lub innych instrumentów właścicielskich lub instrumentów kapitałowych w danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, aby dokapitalizować daną instytucję, zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b).

5. Mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład, o którym mowa w ust. 4, jedynie, gdy:

- a) wkład w celu pokrycia strat i dokapitalizowania równy kwocie nie niższej niż 8 % łącznych zobowiązań, w tym funduszy własnych, instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ustalony w momencie podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36, został dokonany przez akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich, posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań kwalifikowalnych poprzez umorzenie, konwersję lub w inny sposób; oraz

b) wkład z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przekracza 5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, wycenionych w chwili podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36.

6. Wkład z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w ust. 4, może być finansowany za pomocą:

a) kwoty dostępnej mechanizmowi finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która została zgromadzona dzięki wkładom dokonany przez instytucje lub oddziały unijne zgodnie z art. 100 ust. 6 i art. 103;

b) kwoty, która może zostać zebrana ze składek *ex post* zgodnie z art. 104 w okresie trzech lat; oraz

c) w przypadku gdy kwoty, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, są niewystarczające – kwot zgromadzonych z alternatywnych źródeł finansowania zgodnie z art. 105.

7. W wyjątkowych okolicznościach organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może poszukiwać dalszego finansowania z alternatywnych źródeł finansowania po:

a) osiągnięciu pułapu 5 % określonego w ust. 5 lit. b); oraz

b) pełnym umorzeniu lub konwersji wszystkich niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych zobowiązań, innych niż kwalifikujące się depozyty.

Alternatywnie lub dodatkowo, w przypadku gdy warunki określone w akapicie pierwszym lit. a) i b) zostały spełnione, mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład z zasobów, które zostały zgromadzone dzięki wkładom *ex ante* zgodnie z art. 100 ust. 6 i art. 103 i które nie zostały jeszcze wykorzystane.

8. W drodze odstępstwa od ust. 5 lit. a) mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może również przekazać wkład zgodnie z ust. 4, pod warunkiem że:

a) wkład na poczet pokrycia strat i dokapitalizowania, o którym mowa w lit. a) ust. 5, jest równy kwocie nie mniejszej niż 20 % aktywów danej instytucji ważonych ryzykiem;

b) mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego państwa członkowskiego dysponuje – dzięki wkładom *ex ante* (z wyłączeniem wkładów na rzecz systemu gwarancji depozytów) zgromadzonym zgodnie z art. 100 ust. 6 i art. 103 – kwotą, która jest co najmniej równa 3 % depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały na terytorium danego państwa członkowskiego zezwolenie na prowadzenie działalności; oraz

c) dana instytucja ma aktywa poniżej 900 mld EUR na zasadzie skonsolidowanej.

9. Korzystając z uprawnień przewidzianych w ust. 3, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należyście uwzględniają:

a) zasadę, że straty powinny być ponoszone w pierwszej kolejności przez akcjonariuszy, a następnie, co do zasady, przez wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w kolejności uprzywilejowania;

b) poziom zdolności do pokrycia strat, którym dysponowałyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdyby odnośne zobowiązanie lub kategoria zobowiązań zostały wykluczone; oraz

c) konieczność utrzymania odpowiednich zasobów w celu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

10. Wyłączenia na mocy ust. 3 można stosować, by całkowicie wykluczyć możliwość umorzenia zobowiązania lub by ograniczyć zakres umorzenia stosowany do tego zobowiązania.

11. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 służących sprecyzowaniu okoliczności, w których wyłączenie jest niezbędne dla osiągnięcia celów określonych w ust. 3a niniejszego artykułu.

12. Przed skorzystaniem z możliwości wyłączenia zobowiązania na mocy ust. 3, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia Komisję. W przypadku gdy wyłączenie wymagałoby wkładu z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub z alternatywnego źródła finansowania na mocy ust. 4-8-3f, Komisja może – w ciągu 24 godzin od otrzymania takiego powiadomienia lub dłuższego terminu z zastrzeżeniem zgody organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – zakazać proponowanego wyłączenia lub nakazać dokonanie w nim zmian, jeśli nie zostały spełnione wymogi określone w niniejszym artykule i aktach delegowanych, po to by chronić integralność rynku wewnętrznego. Odbywa się to bez uszczerbku dla stosowania przez Komisję unijnych ram dotyczących pomocy państwa.

Podsekcja 2

Minimalny wymóg dotyczący funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

Artykuł 45

Stosowanie minimalnego wymogu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje przez cały czas spełniały minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Wymóg ten jest obliczany jako kwota funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, wyrażona jako odsetek łącznych zobowiązań i funduszy własnych instytucji.

Do celów akapitu pierwszego do łącznej kwoty zobowiązań włącza się zobowiązania wynikające z instrumentu pochodnego przy założeniu, że w pełni uznaje się prawo kontrahenta do rekompensaty.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny, o których mowa w ust. 6 lit. a) do f), na podstawie których ustala się dla każdej instytucji minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, w tym długu podporządkowanego oraz nadrzędnego długu niezabezpieczonego, z terminem wymagalności upływającym za co najmniej 12 miesięcy, podlegających instrumentowi umorzenia lub konwersji długu oraz kwalifikujących się jako fundusze własne.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Państwa członkowskie mogą ustanowić dodatkowe kryteria na podstawie których określa się minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwalniają z obowiązku spełniania, przez cały czas, minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych hipoteczne instytucje kredytowe finansowane z obligacji zabezpieczonych, które zgodnie z prawem krajowym nie mogą przyjmować depozytów, w sytuacji, gdy:

a) instytucje są likwidowane w ramach krajowych procedur upadłości lub innych typów procedur wykonywanych zgodnie z art. 38, 40 lub 42 niniejszej dyrektywy, przewidzianych dla tych instytucji; oraz

b) takie krajowe procedury upadłości lub inne typy procedur gwarantują, że wierzyciele tych instytucji, w tym w stosownych przypadkach posiadacze obligacji zabezpieczonych, będą obciążani stratami w sposób spełniający cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Zobowiązania kwalifikowalne są uwzględniane w kwocie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o której mowa w ust. 1, wyłącznie jeśli spełniają następujące warunki:

- a) instrument jest wyemitowany i w pełni opłacony;
- b) dane zobowiązanie nie jest należne samej instytucji, nie jest przez nią zabezpieczone ani gwarantowane;
- c) nabycie instrumentu nie zostało bezpośrednio lub pośrednio sfinansowane przez instytucję;
- d) rezydualny termin zapadalności zobowiązania wynosi co najmniej jeden rok;
- e) zobowiązanie nie wynika z instrumentu pochodnego;
- f) zobowiązanie nie wynika z depozytu, który ma uprzywilejowaną pozycję w krajowej hierarchii roszczeń zgodnie z art. 108.

Na użytek lit. d), w przypadku gdy właściciel zobowiązania jest uprawniony do wcześniejszej spłaty, wymagalność tego zobowiązania przypada na pierwszą datę powstania takiego uprawnienia.

5. W przypadku gdy zobowiązanie jest regulowane przez prawo państwa trzeciego organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą nałożyć na instytucję wymóg wykazania, że każda decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o umorzeniu lub konwersji tego zobowiązania będzie skuteczna na mocy prawa tego państwa trzeciego, z uwzględnieniem warunków umowy regulujących to zobowiązanie, międzynarodowych umów o uznawaniu postępowań w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i pozostałych istotnych kwestii. Jeśli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest przekonany, że każda decyzja będzie skuteczna na mocy prawa tego państwa trzeciego, zobowiązania nie wlicza się do minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

6. Wysokość minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych każdej instytucji zgodnie z ust. 1 ustalana jest przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po konsultacji z właściwym organem, przynajmniej na podstawie następujących kryteriów:

- a) konieczność zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji w drodze zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym, w stosownych przypadkach, instrumentu umorzenia lub konwersji długu, w sposób służący osiągnięciu celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) konieczność zapewnienia, w stosownych przypadkach, posiadania przez instytucję wystarczających zobowiązań kwalifikowalnych, tak aby zagwarantować, że jeżeli instrument umorzenia lub konwersji długu zostanie zastosowany, możliwe było pokrycie strat, a współczynnik kapitału podstawowego Tier I instytucji mógł zostać przywrócony do poziomu niezbędnego do podtrzymania wystarczającego zaufania rynkowego do instytucji oraz umożliwienia jej dalszego spełniania warunków udzielenia zezwolenia i dalszego prowadzenia działalności, na którą otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;
- c) konieczność zapewnienia, by, jeśli plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje, że pewne kategorie zobowiązań kwalifikowalnych mogą zostać wyłączone z umorzenia lub konwersji na mocy art. 44 ust. 3 lub że niektóre kategorie zobowiązań kwalifikowalnych mogą zostać przeniesione na odbiorcę w całości w ramach częściowego przeniesienia, instytucja posiadała wystarczające inne zobowiązania kwalifikowalne, tak aby zapewnić, by możliwe było pokrycie strat, a współczynnik kapitału podstawowego Tier I instytucji mógł zostać przywrócony do poziomu niezbędnego do umożliwienia jej dalszego spełniania warunków udzielenia zezwolenia i dalszego prowadzenia działalności, na którą otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;
- d) wielkość, model biznesowy, model finansowania i profil ryzyka instytucji;
- e) zakres wkładu, jaki system gwarancji depozytów mógłby wnieść w finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 109;

f) zakres negatywnego wpływu, jaki upadłość instytucji miałaby na stabilność finansową, w tym z uwagi na jej powiązania z innymi instytucjami lub z pozostałą częścią systemu finansowego, w związku z możliwością wystąpienia efektu domina.

7. Instytucje spełniają minimalne wymogi określone w niniejszym artykule na zasadzie indywidualnej.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może po konsultacji z właściwym organem podjąć decyzję o zastosowaniu minimalnego wymogu określonego w niniejszym artykule do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

8. Oprócz wymogu zawartego w ust. 7, unijne jednostki dominujące spełniają minimalne wymogi określone w niniejszym artykule na zasadzie skonsolidowanej.

Minimalny wymóg dotyczący funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na poziomie skonsolidowanym dla unijnej jednostki dominującej określa grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po zasięgnięciu opinii organu sprawującego nadzór skonsolidowany, zgodnie z ust. 9, przynajmniej na podstawie kryteriów określonych w ust. 6 i po sprawdzeniu czy jednostki zależne grupy w państwie trzecim mają być restrukturyzowane lub likwidowane oddzielnie według planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

9. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialne za jednostki zależne na zasadzie indywidualnej dokładają wszelkich starań, by osiągnąć wspólną decyzję w sprawie poziomu minimalnego wymogu stosowanego na poziomie skonsolidowanym.

Wspólna decyzja jest opatrywana pełnym uzasadnieniem i przekazywana unijnej jednostce dominującej przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W przypadku niepodjęcia takiej wspólnej decyzji w terminie czterech miesięcy decyzja o minimalnym wymogu na poziomie skonsolidowanym jest podejmowana przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po należytym uwzględnieniu oceny jednostek zależnych przeprowadzonej przez stosowne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy którykolwiek z zainteresowanych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję EUNB zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wspólna decyzja i decyzja podjęta przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku braku wspólnej decyzji są wiążące dla organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w danym państwie członkowskim.

Wspólna decyzja i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji są regularnie poddawane przeglądowi i w stosownym przypadku aktualizowane.

10. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalają minimalny wymóg, który ma być stosowany do jednostek zależnych grupy na zasadzie indywidualnej. Te minimalne wymogi są ustalane na poziomie właściwym dla danej jednostki zależnej, z uwzględnieniem:

a) kryteriów wymienionych w ust. 6, w szczególności wielkości, modelu biznesowego i profilu ryzyka jednostki zależnej, w tym jej funduszy własnych; oraz

b) wymogu na zasadzie skonsolidowanej, który został ustalony dla grupy na mocy ust. 9.

Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialne za jednostki zależne na zasadzie indywidualnej dokładają wszelkich starań, by osiągnąć wspólną decyzję w sprawie poziomu minimalnego wymogu, który ma być stosowany do każdej właściwej jednostki zależnej na poziomie indywidualnym.

Wspólna decyzja jest opatrywana pełnym uzasadnieniem i przekazywana jednostkom zależnym i unijnej instytucji dominującej przez, odpowiednio, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostek zależnych oraz przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W przypadku gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podejmą takiej wspólnej decyzji w terminie czterech miesięcy, decyzja jest podejmowana przez odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostek zależnych po należytym uwzględnieniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialne za jednostki zależne na zasadzie indywidualnej odraczają podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję EUNB zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia oraz podejmują następnie swoje decyzje zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie kieruje sprawy do EUNB do celów wiążącej mediacji, w przypadku gdy poziom ustalony przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla jednostki zależnej mieści się w ramach jednego punktu procentowego skonsolidowanego poziomu ustalonego na podstawie ust. 9 niniejszego artykułu.

Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie mają decyzje organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostek zależnych.

Wspólne decyzje i wszelkie decyzje podjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostek zależnych w przypadku braku wspólnej decyzji są wiążące dla zainteresowanych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wspólna decyzja i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji są regularnie poddawane przeglądowi i w stosownym przypadku aktualizowane.

11. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może w pełni odstąpić od stosowania minimalnego wymogu na zasadzie indywidualnej do unijnej instytucji dominującej, w przypadku gdy

- a) unijna instytucja dominująca spełnia na zasadzie skonsolidowanej minimalny wymóg ustalony na mocy ust. 8; oraz
- b) właściwy organ dla unijnej instytucji dominującej w pełni odstąpił od stosowania wymogów kapitałowych na zasadzie indywidualnej do danej instytucji zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

12. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostki zależnej może w pełni odstąpić od stosowania ust. 7 do tej jednostki zależnej, w przypadku gdy:

- a) zarówno jednostka zależna, jak i jej jednostka dominująca podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia oraz nadzorowi w tym samym państwie członkowskim;
- b) jednostka zależna jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej sprawowanym względem instytucji będącej jednostką dominującą;
- c) instytucja najwyższego szczebla w grupie w państwie członkowskim jednostki zależnej, jeśli nie jest tożsama z unijną instytucją dominującą, spełnia na zasadzie subskonsolidowanej minimalny wymóg określony w ust. 7;

- d) nie istnieją obecnie i nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań na rzecz jednostki zależnej przez jednostkę dominującą;
- e) albo jednostka dominująca wykaże przed właściwym organem, że jednostka zależna jest ostrożnie zarządzana, i oświadczy, za zgodą właściwego organu, że gwarantuje pokrycie zobowiązań zaciągniętych przez jednostkę zależną, albo ryzyko w jednostce zależnej ma znaczenie marginalne;
- f) procedury oceny, pomiaru i kontroli ryzyka w jednostce dominującej obejmują jednostkę zależną;
- g) jednostka dominująca dysponuje ponad 50 % praw głosu z akcji w kapitale jednostki zależnej lub ma prawo do powoływania lub odwoływania większości członków organu zarządzającego jednostki zależnej; oraz
- h) właściwy organ jednostki zależnej w pełni odstąpił od stosowania wymogów kapitałowych na zasadzie indywidualnej do danej jednostki zależnej na mocy art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

13. Decyzje podjęte zgodnie z niniejszym artykułem mogą przewidywać, że minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jest częściowo spełniany na zasadzie skonsolidowanej lub indywidualnej za pośrednictwem umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu.

14. Aby dany instrument mógł być uznany za umowny instrument umorzenia lub konwersji długu na mocy ust. 13, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi być przekonany, że instrument ten:

- a) zawiera warunek umowny, w myśl którego w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie decyzję o zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu do tej instytucji, instrument zostanie umorzony lub poddany konwersji w wymaganym zakresie, zanim umorzone lub poddane konwersji zostaną inne zobowiązania kwalifikowalne; oraz
- b) jest objęty wiążącą umową o podporządkowaniu bądź wiążącym zobowiązaniem lub postanowieniem o podporządkowaniu, zgodnie z którymi w przypadku standardowego postępowania upadłościowego odnośny instrument ma niższy stopień uprzywilejowania niż pozostałe zobowiązania kwalifikowalne i nie może zostać spłacony do czasu rozliczenia innych pozostających w danym momencie do spłaty zobowiązań kwalifikowalnych.

15. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwymi organami, wymagają, by instytucje spełniały minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określony w ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, wymóg określony w ust. 13, i sprawdzają, czy spełniają one te wymogi, a także podejmują wszelkie decyzje na podstawie niniejszego artykułu w trakcie opracowywania i utrzymywania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

16. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwymi organami, informują EUNB o minimalnym wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz, w stosownych przypadkach, wymogu przewidzianym w ust. 13, które zostały ustalone dla poszczególnych instytucji objętych ich jurysdykcją.

17. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów, szablonów i definicji odnoszących się do identyfikowania i przekazywania EUNB informacji do celu ust. 16 przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porozumieniu z właściwymi organami.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia projektu wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

18. Na podstawie wyników sprawozdania, o którym mowa w ust. 19, w stosownych przypadkach do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy dotyczący zharmonizowanego stosowania minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Wniosek ten obejmie, w stosownych przypadkach, propozycje wprowadzenia odpowiedniej liczby minimalnych poziomów minimalnego wymogu, z uwzględnieniem różnych modeli biznesowych instytucji i grup. Wniosek będzie zawierał ewentualne stosowne korekty parametrów minimalnego wymogu i, w razie potrzeby, stosowne zmiany dotyczące stosowania minimalnego wymogu względem grup.

19. Do dnia 31 października 2016 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie dotyczące co najmniej następujących elementów:

- a) sposobu, w jaki minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych został wdrożony na szczeblu krajowym, a w szczególności czy pojawiły się rozbieżności w poziomach ustalonych przez porównywalne instytucje w poszczególnych państwach członkowskich;
- b) sposobu zastosowania w poszczególnych państwach członkowskich uprawnienia do nałożenia na instytucje wymogu spełnienia minimalnego wymogu z wykorzystaniem umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu, a także tego, czy pojawiły się rozbieżności w podejściach;
- c) identyfikacji modeli biznesowych odzwierciedlających ogólne profile ryzyka instytucji;
- d) odpowiedniego poziomu minimalnego wymogu dla każdego z modeli biznesowych określonego zgodnie z lit. c);
- e) ewentualnej potrzeby określenia poziomu minimalnego wymogu względem każdego modelu biznesowego;
- f) odpowiedniego okresu przejściowego dla instytucji w celu osiągnięcia zgodności z ewentualnymi ustanowionymi zharmonizowanymi minimalnymi poziomami;
- g) określenia, czy wymogi określone w art. 45 są wystarczające w celu zapewnienia, by każda instytucja miała odpowiednią zdolność do absorpcji strat, a jeśli nie – określenia dalszych ulepszeń niezbędnych do realizacji tego celu;
- h) określenia, czy zmiany metody obliczeniowej przewidzianej w niniejszym artykule są konieczne do zapewnienia, by minimalny wymóg mógł być stosowany jako odpowiedni wskaźnik zdolności instytucji do absorpcji strat;
- i) określenia, czy łączne zobowiązania oraz fundusze własne są właściwą podstawą wymogu, a w szczególności określenia, czy jako mianownika tego wymogu nie należałoby raczej zastosować aktywów instytucji ważonych ryzykiem;
- j) określenia, czy podejście zawarte w niniejszym artykule dotyczące stosowania minimalnego wymogu względem grup jest właściwe, a w szczególności określenia, czy podejście to odpowiednio zapewnia, by zdolność do absorpcji strat w grupie była ulokowana w podmiotach, w których mogą pojawić się straty, lub by zdolność ta była dla takich podmiotów dostępna;
- k) określenia, czy warunki dotyczące zwolnień z minimalnego wymogu są właściwe, a w szczególności określenia, czy takie zwolnienia powinny być dostępne dla jednostek zależnych na zasadzie transgranicznej;
- l) określenia, czy właściwe jest, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły wymagać spełnienia minimalnego wymogu poprzez umowne instrumenty umorzenia lub konwersji długu, oraz określenia, czy właściwa jest dalsza harmonizacja podejścia do umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu;
- m) określenia, czy wymogi dotyczące umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu określone w ust. 14 są właściwe; oraz
- n) określenia, czy właściwe jest wymaganie od instytucji i grup, by ujawniały swój minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych lub swój poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, a jeśli tak – określenia częstotliwości i formatu takich ujawnień.

20. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 19, obejmuje przynajmniej okres od dnia 2 lipca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. i uwzględnia się w nim przynajmniej następujące kwestie:

- a) wpływ minimalnego wymogu oraz ewentualnych proponowanych zharmonizowanych poziomów minimalnego wymogu na:
- (i) rynki finansowe ogólnie i w szczególności rynki długu niezabezpieczonego i instrumentów pochodnych;
 - (ii) modele biznesowe i struktury bilansów instytucji, w szczególności profil finansowania i strategię finansowania w instytucjach, oraz prawną i operacyjną strukturę grup;
 - (iii) rentowność instytucji, w szczególności ich koszt finansowania;
 - (iv) migrację ekspozycji do jednostek, które nie są objęte nadzorem ostrożnościowym;
 - (v) innowacje finansowe;
 - (vi) powszechność występowania umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu oraz charakter i zbywalność takich instrumentów;
 - (vii) podejmowanie ryzyka przez instytucje;
 - (viii) poziom obciążenia aktywów w instytucjach;
 - (ix) działania podejmowane przez instytucje w celu spełnienia minimalnych wymogów, w szczególności zakres, w jakim minimalne wymogi zostały spełnione poprzez delewarowanie aktywów, emisję instrumentów długu długoterminowego oraz pozyskiwanie kapitału; oraz
 - (x) poziom udzielania przez instytucje kredytowe, ze szczególnym uwzględnieniem udzielania kredytów mikro, małym i średnim przedsiębiorstwom, władzom lokalnym, władzom regionalnym i podmiotom sektora publicznego oraz finansowania handlu, w tym udzielania kredytów w ramach urzędowych programów ubezpieczenia kredytów eksportowych;
- b) interakcję minimalnych wymogów z wymogami w zakresie funduszy własnych, wskaźnikiem dźwigni i wymogami dotyczącymi płynności określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2013/36/UE;
- c) zdolność instytucji do samodzielnego pozyskiwania kapitału lub finansowania z rynków w celu spełnienia ewentualnych proponowanych zharmonizowanych wymogów minimalnych;
- d) spójność z minimalnymi wymogami dotyczącymi wszelkich standardów międzynarodowych wypracowanych na forach międzynarodowych;

Podsekcja 3

Wdrożenie instrumentu umorzenia lub konwersji długu

Artykuł 46

Oszacowanie kwoty umorzenia lub konwersji długu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując instrument umorzenia lub konwersji długu, dokonywały na podstawie wyceny, która spełnia wymogi określone w art. 36 oszacowania:

- a) w stosownych przypadkach - łącznej kwoty, o którą muszą być umorzone zobowiązania kwalifikowalne w celu zapewnienia, by wartość aktywów netto instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją była równa zero; oraz

b) w stosownych przypadkach – łącznej kwoty, na jaką wartość zobowiązań kwalifikowalnych musi zostać poddana konwersji na udziały lub inne rodzaje instrumentów kapitałowych, tak by przywrócić poziom współczynnika kapitału podstawowego Tier I:

(i) instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją; albo

(ii) instytucji pomostowej.

2. Oszacowanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, określa kwotę, na jaką wartość zobowiązań kwalifikowalnych musi zostać umorzona lub poddana konwersji w celu przywrócenia współczynnika kapitału podstawowego Tier I instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub, w stosownych przypadkach, określenia wskaźnika instytucji pomostowej, uwzględniając każdy wkład kapitałowy z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. d) niniejszej dyrektywy, a także w celu podtrzymania wystarczającego zaufania rynkowego do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej i umożliwienia jej dalszego spełniania – w perspektywie co najmniej jednego roku – warunków udzielenia zezwolenia i dalszego prowadzenia działalności, na którą otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE.

W przypadku gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zamierzają zastosować instrument wydzielania aktywów zgodnie z art. 42, kwota, o którą zobowiązania kwalifikowalne muszą zostać pomniejszone, uwzględnia w stosownych przypadkach ostrożny szacunek potrzeb kapitałowych podmiotu zarządzającego aktywami.

3. W przypadku gdy kapitał został umorzony zgodnie z art. 59–62, instrument umorzenia lub konwersji długu został zastosowany zgodnie z art. 43 ust. 2, a poziom umorzenia opartego na wstępnej wycenie, o której mowa w art. 36, okazuje się przekraczać wymogi, gdy porównywany jest z ostateczną wyceną, o której mowa w art. 36 ust. 10, wówczas można zastosować, w niezbędnym zakresie, mechanizm zawyżenia w celu dokonania zwrotu na rzecz wierzycieli, a następnie akcjonariuszy.

4. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanawiają i utrzymują uzgodnienia służące zagwarantowaniu, iż oszacowanie i wycena są oparte na informacjach o aktywach i zobowiązaniach instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, które są w możliwie największym stopniu aktualne i obszerne.

Artykuł 47

Postępowanie w stosunku do akcjonariuszy w przypadku umorzenia lub konwersji długu bądź umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując instrument umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 43 ust. 2 bądź dokonując umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 59, podjęły w stosunku do akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich jedno lub oba z następujących działań:

a) umorzenie istniejących akcji lub innych instrumentów właścicielskich lub przekazanie ich wierzycielom, których wierzytelności są umarzone lub konwertowane;

b) pod warunkiem że, zgodnie z wyceną przeprowadzoną na mocy art. 36 instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją ma dodatnią wartość netto, rozwodnienie dotychczasowych akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich w wyniku przeprowadzenia konwersji na akcje lub inne instrumenty właścicielskie:

(i) stosownych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez instytucję, zgodnie z uprawnieniem, o którym mowa w art. 59 ust. 2; lub

(ii) zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z uprawnieniem, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. f),

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. b), konwersję przeprowadza się przy zastosowaniu współczynnika konwersji prowadzącego do istotnego rozwodnienia istniejących pakietów akcji i innych instrumentów właścicielskich.

2. Działania, o których mowa w ust. 1 podejmuje się również w odniesieniu do akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich, jeżeli odnośne akcje lub inne instrumenty właścicielskie zostały wyemitowane lub wydane w następujących okolicznościach:

- a) w wyniku konwersji instrumentów dłużnych na akcje lub inne instrumenty właścicielskie zgodnie z warunkami umownymi pierwotnych instrumentów dłużnych z chwilą wystąpienia zdarzenia, które poprzedzało stwierdzenie przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub zdarzenia, które nastąpiło jednocześnie z tym stwierdzeniem;
- b) w wyniku konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I zgodnie z art. 60.

3. Rozważając, które działanie należy podjąć zgodnie z ust. 1, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględniają:

- a) wycenę dokonaną zgodnie z art. 36;
- b) kwoty, na podstawie których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oszacował, że instrumenty w kapitale podstawowym Tier I muszą być zredukowane a odpowiednie instrumenty kapitałowe muszą być umorzone lub poddane konwersji zgodnie z art. 60 ust. 1; oraz
- c) łączną kwotę oszacowaną przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 46.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 22–25 dyrektywy 2013/36/UE, wymogu wydania powiadomienia zgodnie z art. 26 dyrektywy 2013/36/UE, art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 1 i 2 i art. 12 i 13 dyrektywy 2014/65/UE oraz wymogu wydania powiadomienia zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/65/UE, gdyby zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub dokonanie konwersji instrumentów kapitałowych prowadziło do nabycia lub zwiększenia znacznego pakietu akcji w instytucji, o której mowa w art. 22 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, właściwe organy dokonują oceny wymaganej na mocy tych artykułów w odpowiednim terminie, który nie prowadzi do opóźnienia w zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu bądź dokonania konwersji instrumentów kapitałowych i nie uniemożliwia osiągnięcia odpowiednich celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wyniku podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Jeżeli właściwy organ dla tej instytucji nie zakończył oceny wymaganej na mocy ust. 4 w dniu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub dokonania konwersji instrumentów kapitałowych, zastosowanie ma art. 38 ust. 9 do każdego nabycia lub zwiększenia znacznego pakietu przez nabywcę, które wynika z zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub dokonania konwersji instrumentów kapitałowych.

6. EUNB wydaje do dnia 3 lipca 2016 r. wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące okoliczności, w których każde z działań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu byłoby właściwe, z uwzględnieniem czynników określonych w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 48

Kolejność umorzenia i konwersji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując instrument umorzenia lub konwersji długu, wykonywały uprawnienia do umorzenia i konwersji z zastrzeżeniem wszelkich wyłączeń na mocy art. 44 ust. 2 i 3 oraz z zachowaniem następujących wymogów:

- a) instrumenty w kapitale podstawowym Tier I są zmniejszane zgodnie z art. 60 ust. 1 lit. a);
- b) wyłącznie wtedy, gdy łączne obniżenie zgodnie z lit. a) jest niższe niż suma kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c), organy obniżają kwotę główną instrumentów dodatkowych w Tier I do wymaganego poziomu i do maksymalnej możliwości pokrywania przez nie strat;

- c) wyłącznie wtedy, gdy łączne obniżenie zgodnie z lit. a) i b) jest niższe niż suma kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c), organy obniżają w stopniu wymaganym kwotę główną instrumentów w Tier II i do maksymalnej możliwości pokrywania przez nie strat;
- d) wyłącznie wtedy, gdy łączne obniżenie wartości akcji lub innych instrumentów właścicielskich i odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z lit. a), b) i c) jest niższe niż suma kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c), organy obniżają w stopniu wymaganym kwotę główną długu podporządkowanego, który nie jest zaliczany do instrumentu dodatkowego w Tier I ani do instrumentu w Tier II zgodnie z hierarchią roszczeń w zwykłym postępowaniu upadłościowym, w połączeniu z umorzeniem zgodnie z lit. a), b) i c), dla osiągnięcia sumy kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c);
- e) wyłącznie wtedy, gdy łączne obniżenie wartości akcji lub innych instrumentów właścicielskich, odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z lit. a) - d) w niniejszym ustępie jest niższe niż suma kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c), organy obniżają w stopniu wymaganym kwotę główną lub pozostającą do spłaty kwotę pozostałych zobowiązań kwalifikowanych zgodnie z hierarchią roszczeń w zwykłym postępowaniu upadłościowym, w tym ze stopniem uprzywilejowania depozytów określonym w art. 108, w myśl art. 44, w połączeniu z umorzeniem zgodnie z lit. a), b), c) i d) w niniejszym ustępie, dla osiągnięcia sumy kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c).

2. Wykonując uprawnienia do umorzenia lub konwersji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przypisują straty reprezentowane przez sumę kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c), po równo poszczególnym akcjom lub innym instrumentom właścielskim i zobowiązaniom kwalifikowalnym o tej samej pozycji w hierarchii roszczeń, poprzez obniżenie kwoty głównej lub pozostającej do spłaty kwoty w odniesieniu do tych akcji lub innych instrumentów właścielskich i zobowiązań kwalifikowalnych w tym samym stopniu, proporcjonalnie do ich wartości z wyjątkiem przypadku gdy odmienny podział strat pomiędzy zobowiązaniami o tej samej pozycji w hierarchii roszczeń jest dopuszczalny w okolicznościach opisanych w art. 44 ust. 3.

Niniejszy ustęp nie uniemożliwia bardziej korzystnego traktowania zobowiązań, które zostały wyłączone z zastosowania umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 44 ust. 2 i 3, niż zobowiązań kwalifikowalnych, które mają tę samą pozycję w hierarchii roszczeń w zwykłym postępowaniu upadłościowym.

3. Przed dokonaniem umorzenia lub konwersji, o którym mowa w ust. 1 lit. e), organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonują konwersji lub obniżenia kwoty głównej instrumentów, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d), w przypadku gdy instrumenty te zawierają jeden z poniższych warunków i nie zostały jeszcze poddane konwersji:

- a) warunek przewidujący obniżenie kwoty głównej instrumentu w przypadku wystąpienia jakiegokolwiek zdarzenia odnoszącego się do sytuacji finansowej, wypłacalności lub poziomu funduszy własnych instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- b) warunek przewidujący konwersję instrumentów na akcje lub inne instrumenty właścielskie w przypadku wystąpienia jakiegokolwiek z tych zdarzeń.

4. Jeżeli kwota główna instrumentu została obniżona, ale nie do zera, zgodnie z warunkami w rodzaju określonych w ust. 3 lit. a), przed dokonaniem umorzenia lub konwersji długu zgodnie z ust. 1, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują uprawnienia do umorzenia i konwersji w odniesieniu do pozostałej wartości tej kwoty głównej zgodnie z ust. 1.

5. Przy podejmowaniu decyzji o umorzeniu zobowiązań lub ich konwersji na kapitał, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie dokonują konwersji danej kategorii zobowiązań, jeśli kategoria zobowiązań podporządkowanych względem tej kategorii nie poddaje się zasadniczo konwersji na kapitał ani umorzeniu, chyba że sytuacja taka jest dopuszczalna na mocy art. 44 ust. 2 i 3.

6. Na użytek niniejszego artykułu EUNB wydaje do dnia 3 stycznia 2016 r. wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące interpretacji wzajemnych powiązań przepisów niniejszej dyrektywy z przepisami rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 49

Instrumenty pochodne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonywały uprawnienia do umorzenia i konwersji w odniesieniu do zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych, przestrzegając niniejszego artykułu.

2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują uprawnienia do umorzenia i konwersji w odniesieniu do zobowiązania wynikającego z instrumentu pochodnego wyłącznie po zapadnięciu instrumentów pochodnych. Po przystąpieniu do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą w tym celu zakończyć i zamknąć wszelkie kontrakty dotyczące instrumentów pochodnych.

Jeżeli zobowiązanie wynikające z instrumentu pochodnego zostało wyłączone z zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu na mocy art. 44 ust. 3, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie są zobowiązane do zakończenia lub zamknięcia kontraktu dotyczącego instrumentu pochodnego.

3. Jeżeli transakcje na instrumentach pochodnych są przedmiotem uzgodnień dotyczących kompensowania sald, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub niezależny rzeczoznawca określają w ramach wyceny na mocy art. 36 zobowiązanie wynikające z tych transakcji w ujęciu netto zgodnie z warunkami umowy.

4. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalają wartość zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych zgodnie z:

- a) właściwymi metodykami określania wartości poszczególnych kategorii instrumentów pochodnych, w tym transakcji będących przedmiotem uzgodnień dotyczących kompensowania sald;
- b) zasadami określania właściwego momentu w czasie, w którym powinna zostać ustalona wartość pozycji w instrumentach pochodnych; oraz
- c) właściwymi metodami porównywania utraty wartości, która wynikłaby z zamknięcia oraz umorzenia lub konwersji instrumentów pochodnych, z kwotą strat, które zostałyby poniesione przez instrumenty pochodne w ramach umorzenia lub konwersji.

5. EUNB, po zasięgnięciu opinii Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) ustanowionego rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metodyki i zasady, o których mowa w ust. 3 lit. a), b) i c), dotyczące wyceny zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych.

Jeśli chodzi o transakcje na instrumentach pochodnych, które są przedmiotem uzgodnień dotyczących kompensowania sald EUNB uwzględnia metodę zamknięcia określoną w uzgodnieniach dotyczących kompensowania sald. EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

*Artykuł 50***Współczynnik konwersji długu na akcje**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonując uprawnienia określone w art. 59 ust. 3 oraz art. 63 ust. 1 lit. f), mogły stosować różne współczynniki konwersji w odniesieniu do poszczególnych kategorii instrumentów kapitałowych i zobowiązań zgodnie z jedną z zasad, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu lub zgodnie z obiema tymi zasadami.
2. Współczynnik konwersji odzwierciedla właściwe odszkodowanie dla zaangażowanego wierzyciela z tytułu wszelkiej straty poniesionej w wyniku wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji.
3. W przypadku gdy stosowane są różne współczynniki konwersji zgodnie z ust. 1, współczynnik konwersji mający zastosowanie w odniesieniu do zobowiązań uznanych za uprzywilejowane zgodnie z obowiązującym prawem upadłościowym jest wyższy od współczynnika konwersji mającego zastosowanie w odniesieniu do zobowiązań podporządkowanych.
4. EUNB, do dnia 3 stycznia 2016 r. wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące ustalania współczynników konwersji.

Wytyczne te określają w szczególności sposób, w jaki zaangażowani wierzyciele mogą uzyskać właściwe odszkodowanie w drodze zastosowania współczynnika konwersji, a także odnośne współczynniki konwersji, które mogą być odpowiednio celem uwzględnienia pierwszeństwa zobowiązań uprzywilejowanych zgodnie z obowiązującym prawem upadłościowym.

*Artykuł 51***Środki naprawy i reorganizacji towarzyszące umorzeniu lub konwersji długu**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują instrument umorzenia lub konwersji długu w celu dokapitalizowania instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z art. 43 ust. 2 lit. a), przyjęte zostały uzgodnienia celem zapewnienia sporządzenia i wdrożenia planu reorganizacji działalności tej instytucji lub podmiotu, zgodnie z art. 52.
2. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą obejmować wyznaczenie przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji osoby lub osób, zgodnie z art. 72 ust. 1, celem sporządzenia i wdrożenia planu reorganizacji działalności zgodnie z art. 52.

*Artykuł 52***Plan reorganizacji działalności**

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w terminie jednego miesiąca od zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z art. 43 ust. 2 lit. a), zarząd lub osoba albo osoby wyznaczone zgodnie z art. 72 ust. 1 sporządzają i przedkładają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji plan reorganizacji działalności, który spełnia wymogi ust. 4 i 5 niniejszego artykułu. W przypadku gdy zastosowanie mają unijne ramy pomocy państwa, państwa członkowskie zapewniają, by plan taki był zgodny z planem restrukturyzacji, który instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), muszą przedłożyć Komisji zgodnie z tymi ramami.
2. Jeżeli instrument umorzenia lub konwersji długu określony w art. 43 ust. 2 lit. a) jest stosowany wobec dwóch podmiotów powiązanych lub większej ich liczby, plan reorganizacji działalności jest sporządzany przez unijną instytucję dominującą i obejmuje wszystkie instytucje należące do grupy zgodnie z procedurą określoną w art. 7 i 8 oraz jest przedkładany grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informuje o planie pozostałe zainteresowane organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i EUNB.
3. W wyjątkowych okolicznościach i jeżeli jest to konieczne dla osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 1 do maksymalnie dwóch miesięcy od momentu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu.

Jeżeli o planie reorganizacji działalności należy powiadomić także w ramach ram dotyczących pomocy państwa organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 1, do maksymalnie dwóch miesięcy od momentu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub do terminu określonego w ramach dotyczących pomocy państwa, zależnie od tego, który z nich wystąpi wcześniej.

4. W planie reorganizacji działalności określone zostają środki mające na celu przywrócenie długoterminowej rentowności instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub części ich działalności w rozsądnym terminie. Środki te są oparte na realistycznych założeniach dotyczących warunków gospodarczych i warunków na rynkach finansowych, w których instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), będzie prowadzić działalność.

W planie reorganizacji działalności uwzględnia się między innymi obecny stan rynków finansowych oraz ich perspektywy, zakładając zarówno scenariusz optymistyczny, jak i pesymistyczny, w tym połączenie trudnych warunków, co pozwala na identyfikację najsłabszych punktów danej instytucji. Założenia porównuje się z odpowiednimi wartościami odniesienia dla całego sektora.

5. Plan reorganizacji działalności obejmuje co najmniej następujące elementy:

a) szczegółowe rozpoznanie czynników i problemów, które spowodowały, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), znalazły się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, jak również okoliczności, które doprowadziły do trudności, jakich doświadczają;

b) opis środków, które należy przyjąć, mających na celu przywrócenie długoterminowej rentowności instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

c) harmonogram wdrożenia tych środków.

6. Środki mające na celu przywrócenie długoterminowej rentowności instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), mogą obejmować:

a) reorganizację obszarów działalności instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

b) zmianę systemów operacyjnych i infrastruktury w ramach instytucji;

c) wycofanie się z obszarów działalności przynoszących straty;

d) restrukturyzację obecnych obszarów działalności, w przypadku których można doprowadzić do osiągnięcia konkurencyjności;

e) zbycie aktywów lub linii biznesowych.

7. W terminie jednego miesiąca od daty przedłożenia planu reorganizacji działalności odpowiedni organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje oceny prawdopodobieństwa, że plan, w przypadku jego wdrożenia, przywróci długoterminową rentowność instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d). Ocenę należy sporządzić w porozumieniu z właściwym organem.

Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwy organ są przekonane, że plan umożliwi osiągnięcie tego celu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje zatwierdzenia planu.

8. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest przekonany, że plan umożliwi osiągnięcie celu, o którym mowa w ust. 7, w porozumieniu z właściwym organem powiadamia zarządcę lub osobę bądź osoby wyznaczone zgodnie z art. 72 ust. 1 o swoich wątpliwościach i żąda od zarządcy zmiany planu w sposób uwzględniający te wątpliwości

9. W terminie dwóch tygodni od daty otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 8 organ zarządzający lub osoba bądź osoby wyznaczone zgodnie z art. 72 ust. 1 przedkładają zmieniony plan organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zatwierdzenia. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje oceny zmienionego planu i w terminie jednego tygodnia powiadamia organ zarządzający lub osobę bądź osoby wyznaczone zgodnie z art. 72 ust. 1 o tym, czy jest przekonany, że zmieniony plan uwzględnia zgłoszone wątpliwości, czy też konieczne są dalsze zmiany.

10. Organ zarządzający lub osoba bądź osoby wyznaczone zgodnie z art. 72 ust. 1 wdrażają plan reorganizacji zatwierdzony przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwy organ i co najmniej raz na sześć miesięcy składają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sprawozdanie z postępów we wdrażaniu planu.

11. Organ zarządzający lub osoba bądź osoby wyznaczone zgodnie z art. 72 ust. 1 dokonują zmian w planie, jeżeli zdaniem organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji działającemu w porozumieniu z właściwym organem jest to konieczne do osiągnięcia celu, o którym mowa w ust. 4, oraz przedkładają każdą taką zmianę organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zatwierdzenia.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem sprecyzowania:

a) elementów, które jako minimum należy uwzględnić w planie reorganizacji działalności zgodnie z ust. 5; oraz

b) elementów treści, które jako minimum powinny zawierać sprawozdania zgodnie z ust. 10.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

13. EUNB do dnia 3 stycznia 2016 r. wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące dalszych minimalnych kryteriów, jakie ma spełniać plan reorganizacji działalności, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdził go zgodnie z ust. 7.

14. EUNB, uwzględniając, tam gdzie stosowne, doświadczenie nabyte przy stosowaniu wytycznych, o których mowa w ust. 13, może opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego określenia minimalnych kryteriów, jakie ma spełniać plan reorganizacji działalności, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdził go zgodnie z ust. 7.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Podsekcja 4

Instrument umorzenia lub konwersji długu: Przepisy pomocnicze

Artykuł 53

Skutki umorzenia lub konwersji długu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje uprawnienia, o których mowa w art. 59 ust. 2 oraz w art. 63 ust. 1 lit. e)–i), obniżenie kwoty głównej lub kwoty pozostającej do spłaty, konwersja lub umorzenie stawały się skuteczne i natychmiast wiążące w stosunku do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz zaangażowanych wierzycieli i zainteresowanych akcjonariuszy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponował uprawnieniem do zakończenia lub wymagania zakończenia wszystkich działań administracyjnych i proceduralnych niezbędnych dla nadania skuteczności wykonaniu uprawnień, o których mowa w art. 59 ust. 2 oraz w art. 63 ust. 1 lit. e)–j), w tym:

- a) zmiany we wszystkich odpowiednich rejestrach;
- b) wyprowadzenia lub wycofania z obrotu akcji lub innych instrumentów właścicielskich lub instrumentów dłużnych;
- c) wprowadzenia lub dopuszczenia do obrotu nowych akcji lub innych instrumentów właścicielskich;
- d) ponownego wprowadzenia lub dopuszczenia do obrotu wszelkich instrumentów dłużnych, które uległy umorzeniu, bez konieczności spełnienia wymogu wydania prospektu emisyjnego zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/71/WE⁽¹⁾.

3. Jeżeli wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. e), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża do zera wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, zobowiązanie to oraz wszelkie wynikające w stosunku do niego zobowiązania lub roszczenia, które nie są należne w chwili wykonania uprawnienia, są do wszelkich celów traktowane jako spłacone i nie jest możliwe ich dochodzenie w żadnym późniejszym postępowaniu prowadzonym w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek podmiotu będącego jej następcą, w przypadku jakiegokolwiek późniejszej likwidacji.

4. Jeżeli wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. e), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża częściowo, ale nie w całości, wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania:

- a) zobowiązanie jest traktowane jako spłacone w stopniu odpowiadającym obniżonej kwocie;
- b) odpowiedni instrument lub uzgodnienie, na mocy którego powstało pierwotne zobowiązanie, w dalszym ciągu obowiązuje w stosunku do pozostałej kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, z zastrzeżeniem ewentualnej zmiany kwoty należnych odsetek służącej uwzględnieniu obniżenia kwoty głównej oraz każdej ewentualnej zmiany warunków, jakiej organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może dokonać, wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. j).

Artykuł 54

Usunięcie przeszkód proceduralnych w umorzeniu lub konwersji długu

1. Bez uszczerbku dla art. 63 ust. 1 lit. i) państwa członkowskie w stosownych przypadkach zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do utrzymywania przez cały czas wystarczającej kwoty statutowego kapitału akcyjnego lub innych instrumentów w kapitale podstawowym Tier 1, tak aby w przypadku, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje uprawnienia, o których mowa w art. 63 ust. 1 lit. e) i f), w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub któregośkolwiek z ich przedsiębiorstw zależnych, instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), miały możliwość emisji wystarczającej liczby nowych akcji lub innych instrumentów właścicielskich celem zagwarantowania, że konwersja zobowiązań na akcje lub inne instrumenty właścicielskie może zostać skutecznie dokonana.

2. Oceny, czy w przypadku konkretnej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), właściwe jest nałożenie wymogu określonego w ust. 1, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonują w kontekście opracowywania i utrzymywania planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla tej instytucji lub grupy, uwzględniając w szczególności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozważane w tym planie. Jeżeli w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje się możliwość zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, organy sprawdzają, czy statutowy kapitał akcyjny lub inne instrumenty w kapitale podstawowym Tier 1 wystarczą do pokrycia sumy kwot, o których mowa w art. 47 ust. 3 lit. b) i c).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64).

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby nie istniały żadne proceduralne przeszkody w konwersji zobowiązań na akcje lub inne instrumenty właścicielskie istniejące na mocy ich dokumentów założycielskich lub statutów, w tym prawa pierwokupu dla akcjonariuszy lub wymogi dotyczące zgody akcjonariuszy na podwyższenie kapitału.

4. Niniejszy artykuł pozostają bez uszczerbku dla zmian w dyrektywach 82/891/EWG, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE i w dyrektywie 2012/30/UE⁽¹⁾, określonych w tytule X niniejszej dyrektywy.

Artykuł 55

Umowne uznanie umorzenia lub konwersji długu

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do włączenia postanowienia umownego, zgodnie z którym wierzyciel lub strona umowy ustanawiającej zobowiązanie uznają, że zobowiązanie może podlegać uprawnieniom do umorzenia i konwersji, oraz zgadzają się być związane każdym obniżeniem kwoty głównej lub należnej kwoty pozostającej do spłaty, każdą konwersją lub każdym umorzeniem, których dokonuje się w wyniku wykonania tych uprawnień przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod warunkiem że takie zobowiązanie:

a) nie jest wyłączone na mocy art. 44 ust. 2,

b) nie jest depozytem, o którym mowa w art. 108 lit. a),

c) podlega prawu państwa trzeciego, która nie jest państwem członkowskim, oraz

d) zostało wydane lub zawarte po dacie, od której państwa członkowskie rozpoczęły stosowanie przepisów przyjętych w celu transpozycji niniejszej sekcji.

Akapitu pierwszego nie stosuje się, jeśli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego stwierdza, że zobowiązania lub instrumenty, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą podlegać uprawnieniom o umorzeniu i konwersji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego zgodnie z prawem państwa trzeciego lub wiążącym porozumieniem zawartym z tym państwem trzecim.

Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły nakładać na instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wymóg przekazania organom opinii prawnej odnoszącej się do prawnej wykonalności i skuteczności takiego warunku.

2. Jeżeli instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie włącza do swoich warunków umownych regulujących odpowiednie zobowiązanie warunku wymaganego zgodnie z ust. 1, zaniechanie takie nie uniemożliwia organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji w odniesieniu do tego zobowiązania.

3. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego sprecyzowania listy zobowiązań, do których stosuje się wyłącznie z ust. 1 oraz treści warunku wymaganego zgodnie z tym ustępem, uwzględniając różne modele działalności banków.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74).

Artykuł 56

Rządowe instrumenty stabilizacji finansowej

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe za pośrednictwem dodatkowych instrumentów stabilizacji finansowej, zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, art. 37 ust. 10 oraz z unijnymi ramami dotyczącymi pomocy państwa, w celu wzięcia udziału w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w tym z zamiarem podjęcia bezpośredniej interwencji w celu uniknięcia ich likwidacji, aby osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31 ust. 2 w odniesieniu do państwa członkowskiego lub całej Unii. Takie działania prowadzone są pod kierownictwem właściwego ministerstwa lub rządu w ścisłej współpracy z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Aby ustanowić rządowe instrumenty stabilizacji finansowej, państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe ministerstwa lub rządy dysponowały odpowiednimi uprawnieniami w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 63–72, oraz dopilnowują, by zastosowanie miały art. 66, 68, 83 i 117

3. Rządowe instrumenty stabilizacji finansowej są stosowane wyłącznie jako ostateczność po tym, jak ocenione i wykorzystane zostały w jak największym zakresie inne instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy jednoczesnym utrzymaniu stabilności finansowej, co właściwe ministerstwo lub rząd stwierdzi po zasięgnięciu opinii krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Stosując rządowe instrumenty stabilizacji finansowej, państwa członkowskie zapewniają, by właściwe ministerstwa lub rządy i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosowały instrumenty jedynie wówczas, gdy spełnione są wszystkie warunki określone w art. 32 ust. 1, jak również spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- a) właściwe ministerstwo lub rząd i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po zasięgnięciu opinii banku centralnego i właściwego organu, stwierdzają, że zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie byłoby wystarczające dla uniknięcia znacznych negatywnych skutków dla stabilności finansowej;
- b) właściwe ministerstwo lub rząd i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzają, że zastosowanie innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie byłoby wystarczające dla ochrony interesu publicznego, w przypadku gdy instytucja otrzymała wcześniej nadzwyczajne wsparcie płynności od banku centralnego;
- c) w odniesieniu do instrumentu tymczasowej własności publicznej właściwe ministerstwo lub rząd, po konsultacji z właściwym organem i organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wystarczy do ochrony interesu publicznego, jeśli publiczne wsparcie kapitałowe z instrumentu wsparcia kapitałowego już zostało wcześniej udzielone tej instytucji.

5. Do instrumentów stabilizacji finansowej należą:

- a) publiczny instrument wsparcia kapitałowego, o którym mowa w art. 57;
- b) instrument tymczasowej własności publicznej, o którym mowa w art. 58.

Artykuł 57

Publiczny instrument wsparcia kapitałowego

1. Państwa członkowskie mogą, pod warunkiem przestrzegania krajowego prawa spółek, uczestniczyć w dokapitalizowaniu instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, poprzez dostarczenie jej kapitału w zamian za następujące instrumenty, pod warunkami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013:

- a) instrumenty w kapitale podstawowym Tier I
- b) instrumenty dodatkowe w Tier I lub Tier II;

2. Państwa członkowskie, zapewniają, w zakresie w jakim umożliwiają im to posiadane akcje instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), by te instytucje lub podmioty objęte publicznym instrumentem wsparcia kapitałowego zgodnie z niniejszym artykułem, były zarządzane w sposób dochodowy i profesjonalny.

3. Jeżeli państwo członkowskie stosuje publiczny instrument wsparcia kapitałowego zgodnie z niniejszym artykułem, zapewnia, aby jego udziały w instytucji lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zostały przeniesione do sektora prywatnego, jak tylko pozwolą na to warunki rynkowe i finansowe.

Artykuł 58

Instrument tymczasowej własności publicznej

1. Państwa członkowskie mogą objąć instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), tymczasową własnością publiczną.

2. W tym celu państwo członkowskie może złożyć co najmniej jedno zlecenie przeniesienia udziałów, w którym odbiorcą jest:

a) podmiot wskazany przez państwo członkowskie; lub

b) przedsiębiorstwo będące wyłączną własnością państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje lub podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), objęte instrumentem tymczasowej własności publicznej zgodnie z niniejszym artykułem były zarządzane w sposób dochodowy i profesjonalny oraz by zostały przeniesione do sektora prywatnego, jak tylko pozwolą na to warunki rynkowe i finansowe.

ROZDZIAŁ V

Umorzenie instrumentów kapitałowych

Artykuł 59

Wymóg umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych

1. Uprawnienie do umorzenia lub konwersji odnośnych instrumentów kapitałowych można wykonać:

a) niezależnie od działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; lub

b) łącznie z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy spełnione są również warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 32 i 33.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miały uprawnienia do umorzenia stosownych instrumentów kapitałowych lub ich konwersji na instrumenty właścicielskie instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

3. Państwa członkowskie wymagają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonały uprawnienia do umorzenia lub konwersji, zgodnie z art. 60 i bezzwłocznie, w odniesieniu do odpowiednich instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), kiedy zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

a) jeśli stwierdzono, że spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 32 i 33, przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) stosowny organ stwierdza, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie będzie w stanie utrzymać rentowności działalności, jeżeli uprawnienie to nie zostanie wykonane w odniesieniu do odpowiednich instrumentów kapitałowych;

- c) w przypadku odpowiednich instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez jednostkę zależną i gdy te instrumenty kapitałowe są uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej i na zasadzie skonsolidowanej, stosowny organ państwa członkowskiego organu sprawującego nadzór skonsolidowany i stosowny organ państwa członkowskiego jednostki zależnej wspólnie dokonują stwierdzenia w formie wspólnej decyzji zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4, że grupa utraci rentowność, jeżeli w odniesieniu do tych instrumentów nie zostanie wykonane uprawnienie do umorzenia lub konwersji;
- d) w przypadku odpowiednich instrumentów kapitałowych wyemitowanych na poziomie jednostki dominującej i gdy te instrumenty kapitałowe są uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej na poziomie jednostki dominującej lub na zasadzie skonsolidowanej, stosowny organ państwa członkowskiego organu sprawującego nadzór skonsolidowany dokonuje stwierdzenia, że grupa utraci rentowność, jeżeli w odniesieniu do tych instrumentów nie zostanie wykonane uprawnienie do umorzenia lub konwersji;
- e) instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wymagają nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, z wyjątkiem dowolnej z okoliczności określonej w art. 32 ust. 4 lit. d) ppkt (iii).

4. Na użytek ust. 3 uznaje się, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub grupa utraciły rentowność wyłącznie wtedy, gdy spełnione są oba poniższe warunki:

- a) instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub grupa są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością;
- b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe i inne istotne okoliczności, nie istnieje rozsądne prawdopodobieństwo, by jakiegokolwiek działanie, w tym alternatywne środki sektora prywatnego lub działanie organów nadzoru (w tym środki wczesnej interwencji), inne niż umorzenie lub konwersja instrumentów kapitałowych – czy to niezależnie czy łącznie z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – mogło w rozsądnym czasie zapobiec upadłości instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub grupy.

5. Na użytek ust. 4 lit. a) niniejszego artykułu uznaje się, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z okoliczności określonych w art. 27 ust. 2.

6. Na użytek ust. 4 lit. a) uznaje się, że grupa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, jeżeli grupa ta narusza skonsolidowane wymogi ostrożnościowe będące warunkiem utrzymania zezwolenia w sposób, który uzasadniałby działania właściwego organu, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości grupa ta naruszy te wymogi, m.in., choć nie tylko, dlatego że poniosła straty, które doprowadzą do wyczerpania całości lub znacznej części jej funduszy własnych, bądź prawdopodobne jest poniesienie przez nią takich strat.

7. Odpowiedni instrument kapitałowy wyemitowany przez jednostkę zależną nie jest umarzany ani nie dokonuje się jego konwersji na gorszych warunkach zgodnie z ust. 3 lit. c) w większym zakresie, niż umorzono lub dokonywano konwersji instrumentu kapitałowego o tej samej pozycji w hierarchii roszczeń na poziomie jednostki dominującej.

8. W przypadku gdy stosowny organ dokonuje stwierdzenia, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, bezzwłocznie informuje o tym organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), jeżeli nie jest to ten sam organ.

9. Przed dokonaniem stwierdzenia, o którym mowa w ust. 3 lit. c) niniejszego artykułu, w odniesieniu do jednostki zależnej emitującej odpowiednie instrumenty kapitałowe uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej i na zasadzie skonsolidowanej stosowny organ spełnia wymogi dotyczące powiadamiania i konsultacji określone w art. 62.

10. Przed wykonaniem uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, by wycena aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), była przeprowadzana zgodnie z art. 36. Wycena ta stanowi podstawę obliczenia umorzenia, które należy zastosować do odpowiednich instrumentów kapitałowych, w celu absorpcji strat oraz poziomu konwersji, który należy zastosować do odpowiednich instrumentów kapitałowych, w celu dokapitalizowania instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d).

Artykuł 60

Przepisy dotyczące umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych

1. Spełniając wymóg określony w art. 59, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują uprawnienie do umorzenia lub konwersji zgodnie z kolejnością zaspokajania roszczeń na mocy standardowego postępowania upadłościowego w sposób prowadzący do otrzymania następujących rezultatów:

- a) w pierwszej kolejności obniżeniu ulegają pozycje w kapitale podstawowym Tier I, proporcjonalnie do ich strat i do maksymalnej możliwości pokrywania przez nie strat. W odniesieniu do posiadaczy instrumentów w kapitale podstawowym Tier I organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje jedno z działań określonych w art. 47 ust. 1 lub oba te działania;
- b) kwotę główną instrumentów dodatkowych w Tier I umarza się lub dokonuje się jej konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, lub przeprowadza się oba te działania, w zakresie, w jakim jest to konieczne dla osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31, lub do maksymalnej możliwości pokrywania strat przez odpowiednie instrumenty kapitałowe, w zależności, która z tych wartości jest niższa;
- c) kwotę główną instrumentów w Tier II umarza się lub dokonuje się jej konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, lub przeprowadza się oba te działania, w zakresie, w jakim jest to konieczne dla osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31, lub do maksymalnej możliwości pokrywania strat przez odpowiednie instrumenty kapitałowe, w zależności, która z tych wartości jest niższa;

2. W przypadku gdy umarza się kwotę główną odpowiedniego instrumentu kapitałowego:

- a) obniżenie tej kwoty głównej ma charakter trwały, z zastrzeżeniem jakiegokolwiek umorzenia, zgodnie mechanizmem zwrotu w art. 46 ust. 3;
- b) następuje zniesienie zobowiązań w stosunku do posiadacza odpowiedniego instrumentu kapitałowego wynikających z kwoty danego instrumentu, która została umorzona, lub powstałych w związku z tą kwotą, z wyjątkiem narosłych już ewentualnie zobowiązań oraz ewentualnych zobowiązań z tytułu szkód, które mogą powstać w wyniku odwołania kwestionującego legalność wykonania uprawnienia do umorzenia.
- c) niewypłacenia żadnemu posiadaczowi odpowiednich instrumentów kapitałowych odszkodowania innego niż zgodnie z ust. 3.

Lit. b) nie uniemożliwia udostępnienia posiadaczowi odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z ust. 3 instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

3. Aby przeprowadzić konwersję odpowiednich instrumentów kapitałowych na mocy ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wymagać, by instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 lit. b), c) i d), wyemitowały instrumenty w kapitale podstawowym Tier I na rzecz posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych. Odpowiednie instrumenty kapitałowe można poddać konwersji wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) instrumenty w kapitale podstawowym Tier I są emitowane przez instytucję lub podmiot, którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub przez jednostkę dominującą instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w porozumieniu z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub – w stosownych przypadkach – organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostki dominującej;

- b) instrumenty w kapitale podstawowym Tier I są emitowane przed jakąkolwiek emisją akcji lub instrumentów właścicielskich przez tę instytucję lub ten podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do celów udostępnienia funduszy własnych przez państwo lub jednostkę rządową;
- c) instrumenty w kapitale podstawowym Tier I są przydzielane i przenoszone niezwłocznie po wykonaniu uprawnienia do konwersji;
- d) współczynnik konwersji, który określa liczbę instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, które są udostępniane w odniesieniu do poszczególnych odpowiednich instrumentów kapitałowych, jest zgodny z zasadami określonymi w art. 50 oraz wszelkimi wytycznymi opracowanymi przez EUNB na podstawie art. 50 ust. 4.

4. Do celów udostępnienia instrumentów w kapitale podstawowym Tier I zgodnie z ust. 3 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zobowiązać instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do posiadania przez cały czas niezbędnego uprzedniego zezwolenia na emisję odpowiedniej liczby instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

5. Jeżeli instytucja spełnia warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postanawia zastosować instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do tej instytucji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia wymóg określony w art. 59 ust. 3 przed zastosowaniem wspomnianego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 61

Organy odpowiedzialne za odpowiednie ustalenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organami odpowiedzialnymi za dokonywanie ustaleń, o których mowa w art. 59 ust. 3, były organy określone w niniejszym artykule.
2. Każde państwo członkowskie wyznacza w prawie krajowym stosowny organ, który odpowiada za dokonywanie stwierdzeń na mocy art. 59. Stosowny organ może być właściwym organem lub organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 32.
3. Jeżeli odpowiednie instrumenty kapitałowe są uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 61 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie indywidualnej, organem odpowiedzialnym za dokonanie stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3 niniejszej dyrektywy, jest stosowny organ państwa członkowskiego, w którym instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), uzyskały zezwolenie zgodnie z przepisami tytułu III dyrektywy 2013/36/UE.
4. Jeżeli odpowiednie instrumenty kapitałowe są emitowane przez instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), będące jednostką zależną i są uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej i na zasadzie skonsolidowanej, organem odpowiedzialnym za dokonanie stwierdzeń, o których mowa w art. 59 ust. 3, jest:
 - a) stosowny organ państwa członkowskiego, gdzie instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, które wyemitowały te instrumenty, zostały ustanowione zgodnie z przepisami tytułu III dyrektywy 2013/36/UE jest odpowiedzialny za dokonywanie stwierdzeń, o których mowa w art. 59 ust. 3 lit. b) tej dyrektywy;

- b) stosowny organ państwa członkowskiego organu sprawującego nadzór skonsolidowany oraz stosowny organ państwa członkowskiego, gdzie instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, które wyemitowały te instrumenty, zostały ustanowione zgodnie z przepisami tytułu III dyrektywy 2013/36/UE, jest odpowiedzialny za dokonywanie wspólnych stwierdzeń w formie wspólnej decyzji, o której mowa w art. 59 ust. 3 lit. c) niniejszej dyrektywy.

Artykuł 62

Zastosowanie na zasadzie skonsolidowanej: procedura dokonywania stwierdzenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przed dokonaniem stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3 lit. b), c), d) lub e), w odniesieniu do jednostki zależnej emitującej odpowiednie instrumenty kapitałowe uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej i na zasadzie skonsolidowanej, stosowne organy spełniały następujące wymogi:

- a) stosowny organ rozważający, czy dokonać stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3 lit. b), c), d) lub e), bezzwłocznie informuje o tym organ sprawujący nadzór skonsolidowany, i jeżeli są to dwa odrębne organy, stosowny organ w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę organ sprawujący nadzór skonsolidowany;
- b) stosowny organ rozważający, czy dokonać stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3 lit. c), bezzwłocznie informuje o tym właściwy organ odpowiedzialny za każdą instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), która wyemitowała odpowiednie instrumenty kapitałowe, względem których ma zostać wykonane uprawnienie do umorzenia lub konwersji, gdyby dokonano takiego stwierdzenia, i jeżeli są to dwa odrębne organy, stosowny organ w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę właściwe organy.

2. Dokonując stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3 lit. c), d), lub e), w przypadku instytucji lub grupy prowadzącej działalność transgraniczną, właściwe organy uwzględniają potencjalne skutki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji we wszystkich państwach członkowskich, w których instytucja lub grupa prowadzi działalność.

3. Powiadomienie dokonane przez stosowny organ zgodnie z ust. 1 zawiera wyjaśnienie powodów, dla których organ ten rozważa dokonanie takiego stwierdzenia.

4. Jeżeli dokonano powiadomienia zgodnie z ust. 1, stosowny organ, po zasięgnięciu opinii powiadomionych właściwych organów, ocenia następujące kwestie:

- a) dostępność środka alternatywnego w stosunku do wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59 ust. 3;
- b) jeżeli taki alternatywny środek jest dostępny, możliwość jego zastosowania w praktyce;
- c) jeżeli taki alternatywny środek może być zastosowany w praktyce, realistyczność perspektywy, że środek ten w odpowiednich ramach czasowych wpłynie na okoliczności, które w przeciwnym razie wymagałyby dokonania stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3.

5. Na użytek ust. 4 niniejszego artykułu alternatywne środki oznaczają środki wczesnej interwencji, o których mowa w art. 27 niniejszej dyrektywy, środki, o których mowa w art. 104 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, lub przeniesienie środków finansowych lub kapitału z przedsiębiorstwa dominującego.

6. Jeżeli zgodnie z ust. 4 stosowny organ, po porozumieniu się z powiadomionymi stosownymi organami, oceni, że dostępny jest co najmniej jeden środek alternatywny, który może zostać zastosowany w praktyce i który pozwoli na osiągnięcie wyniku, o którym mowa w lit. c) tego ustępu, organ ten zapewnia zastosowanie takich środków.

7. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), i zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu stosowny organ, po porozumieniu się z powiadomionymi organami, stwierdza, że alternatywne środki, które pozwoliłyby na osiągnięcie wyniku, o którym mowa w ust. 4 lit. c), nie są dostępne, stosowny organ podejmuje decyzję, czy rozważane dokonanie stwierdzenia, o którym mowa w art. 59 ust. 3, jest właściwe.

8. W przypadku gdy stosowny organ postanowi dokonać stwierdzenia na mocy art. 59 ust. 3 lit. c), bezzwłocznie powiadamia o tym stosowne organy państw członkowskich, w których mają siedzibę jednostki zależne, których proponowana decyzja dotyczy, a stwierdzenie przyjmuje formę wspólnej decyzji, jak podano w art. 92 ust. 3 i 6. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji nie dokonuje się stwierdzenia na mocy art. 59 ust. 3 lit. c).

9. Organy państw członkowskich ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach jurysdykcji, w której mają siedzibę poszczególne jednostki zależne, których to dotyczy, niezwłocznie wdraża decyzje o umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych podjęte zgodnie z niniejszym artykułem, z należyтым uwzględnieniem pilnego charakteru sytuacji.

ROZDZIAŁ VI

Uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Artykuł 63

Uprawnienia ogólne

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały wszystkie niezbędne uprawnienia do zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w przypadku których spełnione są mające zastosowanie warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadają w szczególności następujące uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogą wykonywać pojedynczo lub w jakiegokolwiek kombinacji:

- a) uprawnienie do zobowiązania każdej osoby do udzielenia wszelkich informacji wymaganych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do podjęcia decyzji dotyczącej działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do przygotowania takiego działania, w tym aktualizacji i uzupełnień informacji udostępnionych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wymagania informacji udostępnianych za pomocą kontroli na miejscu;
- b) uprawnienie do przejścia kontroli nad instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i wykonywania wszystkich praw i uprawnień przyznanych akcjonariuszom, innym właścicielom i organowi zarządzającemu instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- c) uprawnienie do przenoszenia akcji oraz innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- d) uprawnienie do przenoszenia na rzecz innego podmiotu, za zgodą tego podmiotu, praw, aktywów lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- e) uprawnienie do obniżenia, w tym obniżenia do zera, wysokości kwoty głównej lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązań kwalifikowalnych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- f) uprawnienie do konwersji zobowiązań kwalifikowalnych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na akcje zwykłe lub inne instrumenty właścicielskie tej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), właściwej instytucji dominującej lub instytucji pomostowej, na rzecz których dokonano przeniesienia aktywów, praw lub zobowiązań danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- g) uprawnienie do umorzenia instrumentów dłużnych wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, z wyjątkiem zobowiązań zabezpieczonych podlegających art. 44 ust. 2;
- h) uprawnienie do obniżenia, w tym obniżenia do zera, wysokości kwoty nominalnej akcji lub innych instrumentów właścicielskich instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz umorzenie takich akcji lub innych instrumentów właścicielskich;
- i) uprawnienie do zażądania od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub właściwej instytucji dominującej wyemitowania nowych akcji lub innych instrumentów właścicielskich lub innych instrumentów kapitałowych, w tym akcji uprzywilejowanych oraz warunkowych instrumentów zamiennych;

- j) uprawnienie do zmiany terminu wymagalności instrumentów dłużnych i innych zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub do zmiany kwoty odsetek należnych z tytułu takich instrumentów i innych zobowiązań kwalifikowalnych, bądź zmiany daty płatności odsetek, w tym w drodze tymczasowego zawieszenia płatności, z wyjątkiem zobowiązań zabezpieczonych podlegających art. 44 ust. 2;
- k) uprawnienie do zamknięcia i rozwiązania umów finansowych lub kontraktów na instrumenty pochodne do celów stosowania art. 49;
- l) uprawnienie do odwołania lub wymiany organu zarządzającego i kadry kierowniczej wyższego szczebla instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- m) uprawnienie do nałożenia na właściwy organ wymogu, by w odpowiednim terminie przeprowadził ocenę nabywcy znacznego pakietu akcji na zasadzie odstąpienia od terminów określonych w art. 22 dyrektywy 2013/36/UE i art. 12 dyrektywy 2014/65/UE.

2. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki celem dopilnowania, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie podlegały jakimkolwiek z następujących wymogów, które miałyby w innym przypadku zastosowanie na mocy prawa krajowego lub umowy lub z innych względów:

- a) z zastrzeżeniem art. 3 ust. 6 i art. 85 ust. 1 wymogom uzyskania aprobaty lub zgody jakichkolwiek osób publicznych bądź prywatnych, w tym akcjonariuszy lub wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- b) przed wykonaniem uprawnienia wymogom proceduralnym dotyczącym powiadomienia określonych osób, w tym ewentualnym wymogom dotyczącym publikacji wszelkich ogłoszeń lub prospektu emisyjnego, bądź złożenia lub zarejestrowania wszelkich dokumentów u dowolnego innego organu.

Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły wykonywać uprawnienia na mocy niniejszego artykułu niezależnie od jakichkolwiek ograniczeń lub wymogów dotyczących uzyskania zgody w odniesieniu do przeniesienia odnośnych instrumentów finansowych, praw, aktywów lub zobowiązań, które mogą mieć w innym przypadku zastosowanie.

Przepisy lit. b) akapit pierwszy pozostają bez uszczerbku dla wymogów określonych w art. 81 i 83 oraz wszelkich wymogów dotyczących powiadamiania obowiązujących na mocy unijnych ram pomocy państwa.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by w zakresie, w jakim każde z uprawnień wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do podmiotu w rozumieniu art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy z uwagi na jej konkretną formę prawną, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miały jak najbardziej zbliżone uprawnienia, w tym zbliżone w zakresie ich wyników.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonując uprawnienia określone w ust. 3, stosowały gwarancje zawarte w niniejszej dyrektywie lub gwarancje o podobnym skutku do zainteresowanych osób, w tym posiadaczy akcji, wierzycieli i kontrahentów.

Artykuł 64

Uprawnienia pomocnicze

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonując uprawnienie w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, posiadały uprawnienia do:

- a) z zastrzeżeniem przepisów art. 78, zapewnienia, by przeniesienie uzyskało moc obowiązującą w sposób wolny od wszelkich zobowiązań lub obciążeń dotyczących przenoszonych instrumentów finansowych, praw, aktywów lub zobowiązań; w tym celu jakiegokolwiek prawo do rekompensaty przysługujące na mocy niniejszej dyrektywy nie jest uznawane za zobowiązanie lub obciążenie;

- b) zniesienia praw do nabycia dalszych akcji lub innych instrumentów właścicielskich;
- c) wymagania, by odpowiedni organ przerwał lub zawiesił dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub publicznego obrotu instrumentów finansowych zgodnie z dyrektywą 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- d) zapewnienia traktowania odbiorcy tak, jakby był instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, do celów wszelkich praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub działań podjętych przez tę instytucję, w tym, zgodnie z art. 38 i 40, wszelkich praw lub zobowiązań odnoszących się do udziału w infrastrukturze rynku;
- e) nakładania na instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub odbiorcę wymogu udzielania drugiej stronie informacji i pomocy; oraz
- f) unieważniania lub zmiany warunków umowy, której stroną jest instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub zastąpienia odbiorcy w charakterze strony.

2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują uprawnienia określone w ust. 1 wówczas, gdy dany organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzna to za odpowiednie działanie przyczyniające się do zapewnienia skuteczności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub do osiągnięcia co najmniej jednego celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonując uprawnienie w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, posiadały uprawnienie do określenia uzgodnień dotyczących ciągłości niezbędnych dla zapewnienia skuteczności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz, w stosownych przypadkach, możliwości prowadzenia przez odbiorcę działalności będącej przedmiotem przeniesienia. Tego rodzaju uzgodnienia dotyczące ciągłości obejmują w szczególności:

- a) ciągłość umów zawartych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w wyniku której odbiorca przejmuje prawa i zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją odnoszące się do wszelkich instrumentów finansowych, praw, aktywów lub zobowiązań, które zostały przeniesione, oraz zastępuje instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją (bezpośrednio lub pośrednio) we wszystkich odpowiednich dokumentach umownych;
- b) zastąpienie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przez odbiorcę we wszelkich postępowaniach sądowych odnoszących się do wszelkich instrumentów finansowych, praw, aktywów lub zobowiązań, które zostały przeniesione.

4. Uprawnienia określone w ust. 1 lit. d) oraz ust. 3 lit. b) nie naruszają:

- a) prawa pracowników instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do rozwiązania umowy o pracę;
- b) z zastrzeżeniem art. 69, 70 i 71, żadnego prawa strony umowy do wykonania praw na mocy tej umowy, w tym prawa do jej rozwiązania, jeżeli jest ona do tego uprawniona zgodnie z warunkami umowy w związku z działaniem lub zaniechaniem instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją poprzedzającym odpowiednie przeniesienie, bądź działaniem lub zaniechaniem odbiorcy po dokonaniu odpowiedniego przeniesienia.

Artykuł 65

Uprawnienie do zażądania świadczenia usług i zapewnienia infrastruktury

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia do zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jej podmiotów powiązanych do świadczenia wszelkich usług lub zapewnienia wszelkiej infrastruktury, które są niezbędne dla umożliwienia odbiorcy skutecznego prowadzenia działalności przeniesionej na jego rzecz.

Akapit pierwszy ma zastosowanie także jeśli instytucja objęta restrukturyzacją lub uporządkowaną likwidacją lub odnośny podmiot powiązany rozpoczął standardowe postępowanie upadłościowe.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego oraz informacji dotyczących tych papierów wartościowych, które podlegają publikacji (Dz.U. L 184 z 6.7.2001, s. 1).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia do egzekwowania od podmiotów powiązanych, które mają siedzibę na ich terytorium, obowiązków nałożonych zgodnie z ust. 1 przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w innych państwach członkowskich.
3. Usługi oraz infrastruktura, o których mowa w ust. 1 i 2, ograniczają się do usług operacyjnych i infrastruktury operacyjnej i nie obejmują żadnych form wsparcia finansowego.
4. Świadczenie usług zgodnie z ust. 1 i 2 oraz zapewnianie infrastruktury zgodnie z ust. 1 i 2 dokonywane jest na następujących warunkach:
 - a) jeżeli usługi i infrastruktura były zapewniane – na mocy umowy – na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją bezpośrednio przed podjęciem działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – na takich samych warunkach przez okres obowiązywania umowy;
 - b) na rozsądnych warunkach jeżeli nie zawarto umowy lub jeżeli umowa wygasła.
5. EUNB, do dnia 3 lipca 2015 r., wydaje zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wytyczne określające minimalny wykaz usług lub infrastruktury niezbędnych do umożliwienia odbiorcy skutecznego prowadzenia działalności przeniesionej na jego rzecz.

Artykuł 66

Uprawnienie do egzekwowania przez inne państwa członkowskie środków w zakresie zapobiegania kryzysom lub środków w zakresie zarządzania kryzysowego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy przeniesienie akcji, innych instrumentów właścicielskich bądź aktywów, praw lub zobowiązań obejmuje aktywa, które są zlokalizowane w państwie członkowskim innym niż państwo organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bądź prawa lub zobowiązania podlegające prawu państwa członkowskiego innego niż państwo organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przeniesienie było skuteczne na mocy prawa tego innego państwa członkowskiego.
2. Państwa członkowskie udzielają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który dokonał lub zamierza dokonać przeniesienia, wszelkiej uzasadnionej pomocy celem zapewnienia przeniesienia akcji lub innych instrumentów właścicielskich bądź aktywów, praw lub zobowiązań na rzecz odbiorcy zgodnie z wszelkimi obowiązującymi wymogami prawa krajowego.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by akcjonariusze, wierzyciele i osoby trzecie, których dotyczy przeniesienie akcji, innych instrumentów właścicielskich aktywów, praw lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1, nie byli uprawnieni do zapobiegania przeniesieniu lub do jego zaskarżenia lub uchylecia na mocy jakiegokolwiek przepisu prawa państwa członkowskiego, w którym aktywa są zlokalizowane, lub prawa, któremu podlegają akcje, inne instrumenty właścicielskie, prawa lub zobowiązania.
4. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim („państwie członkowskim A”) wykonuje uprawnienia do umorzenia lub konwersji, w tym w odniesieniu do instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 59, a zobowiązania kwalifikowalne lub odpowiednie instrumenty kapitałowe instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją obejmują:
 - a) instrumenty lub zobowiązania podlegające prawu państwa członkowskiego innego niż państwo organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który wykonał uprawnienia do umorzenia lub konwersji („państwa członkowskiego B);
 - b) zobowiązania należne wierzycielom zlokalizowanym w państwie członkowskim B,

Państwo członkowskie B zapewnia obniżenie kwoty głównej tych zobowiązań lub instrumentów lub zapewnia konwersję zobowiązań lub instrumentów zgodnie z uprawnieniem do umorzenia lub konwersji wykonanym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim A.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciele, których dotyczy wykonanie uprawnień do umorzenia lub konwersji, o których mowa w ust. 4, nie byli uprawnieni do zaskarżenia obniżenia kwoty głównej instrumentu lub zobowiązania, lub w odpowiednich przypadkach do zaskarżenia jego konwersji, na mocy jakichkolwiek przepisów prawa państwa członkowskiego B.

6. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby następujące elementy zostały określone zgodnie z prawem państwa członkowskiego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) prawo akcjonariuszy, wierzycieli i osób trzecich do zaskarżenia, w drodze odwołania, zgodnie z art. 85, przeniesienia akcji, innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
- b) prawo wierzycieli do zaskarżenia, w drodze odwołania, zgodnie z art. 85, obniżenia kwoty głównej lub konwersji instrumentu lub zobowiązania objętego zakresem ust. 4 lit. a) lub b) niniejszego artykułu;
- c) zabezpieczenia dla częściowych przeniesień, o których mowa w rozdziale VII, w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 67

Uprawnienie w odniesieniu do aktywów, praw, zobowiązań, akcji i innych instrumentów właścicielskich zlokalizowanych w państwach trzecich

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadkach gdy działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmuje działanie podjęte w odniesieniu do aktywów zlokalizowanych w państwie trzecim lub w odniesieniu do akcji, innych instrumentów właścicielskich, praw lub zobowiązań podlegających prawu państwa trzeciego, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły zażądać, by:

- a) zarządca, syndyk lub inna osoba sprawująca kontrolę nad instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz odbiorca podjęli wszelkie niezbędne kroki służące zapewnieniu skuteczności przeniesienia, umorzenia, konwersji lub działania;
- b) zarządca, syndyk lub inna osoba sprawująca kontrolę nad instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zatrzymali akcje, inne instrumenty właścicielskie, aktywa lub prawa lub spłacili zobowiązania w imieniu odbiorcy do czasu, gdy przeniesienie, umorzenie, konwersja lub działanie stanie się skuteczne;
- c) uzasadnione wydatki odbiorcy, prawidłowo poniesione w związku z prowadzeniem wszelkich działań wymaganych zgodnie z lit. a) i b) niniejszego ustępu były pokrywane, w jakikolwiek ze sposobów, o których mowa w art. 37 ust. 7.

2. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że mimo wszelkich niezbędnych kroków podjętych przez zarządcę, odbiorcę lub inną osobę zgodnie z ust. 1 lit. a) jest wysoce nieprawdopodobne, by przeniesienie, konwersja lub działanie stały się skuteczne w odniesieniu do określonych składników majątku zlokalizowanych w państwie trzecim lub określonych akcji, innych instrumentów właścicielskich, praw lub zobowiązań podlegających prawu państwa trzeciego, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przystępuje do przeniesienia, umorzenia, konwersji lub działania. Jeśli wydano już polecenie dokonania przeniesienia, umorzenia, konwersji lub działania, polecenie to staje się nieważne w odniesieniu do określonych składników majątku, akcji, instrumentów właścicielskich, praw lub zobowiązań.

Artykuł 68

Wyłączenie niektórych warunków umownych we wcześniejszej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Samego środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub samego środka w zakresie zarządzania kryzysowego zastosowanego do jednostki zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym żadnych zdarzeń bezpośrednio związanych z zastosowaniem takiego środka, nie uznaje się – na mocy umowy zawartej przez tę jednostkę – za zdarzenie uprawniające do egzekwowania w rozumieniu dyrektywy 2002/47/WE ani za postępowanie upadłościowe w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE, pod warunkiem że są nadal spełniane istotne zobowiązania wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnienie zabezpieczenia.

Ponadto samego takiego środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub samego środka w zakresie zarządzania kryzysowego nie uznaje się za zdarzenie uprawniające do egzekwowania ani za postępowanie upadłościowe na mocy umowy zawartej przez:

- a) jednostkę zależną, obejmującą zobowiązania, które są gwarantowane lub w inny sposób wspierane przez jednostkę dominującą lub jakkolwiek podmiot powiązany; lub
- b) podmiot należący do grupy, która obejmuje postanowienia wzajemne w przypadku niewywiązywania się z zobowiązań.

2. Jeżeli restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w państwie trzecim są uznawane zgodnie z art. 94 lub jeżeli taka jest decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów niniejszego artykułu ta restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja stanowi środek w zakresie zarządzania kryzysowego.

3. Pod warunkiem że są nadal spełniane istotne zobowiązania wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnienie zabezpieczenia, sam środek w zakresie zapobiegania kryzysom lub sam środek w zakresie zarządzania kryzysowego, w tym jakiegokolwiek zdarzenie bezpośrednio związane z zastosowaniem takiego środka, nie umożliwiają nikomu:

- a) wykonywania żadnego prawa do wypowiedzenia umowy, jej zawieszenia, modyfikacji, kompensowania ani potrącenia, również w stosunku do umowy zawartej przez:
 - (i) jednostkę zależną, z których wynikające zobowiązania są gwarantowane lub w inny sposób wspierane przez podmiot należący do grupy;
 - (ii) przez jakiegokolwiek podmiot należący do grupy obejmującej obustronne klauzule stwierdzenia niewykonania zobowiązań;
- b) wejścia w posiadanie jakiegokolwiek składnika majątku danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub jakiegokolwiek podmiotu należącego do grupy obejmującej obustronne klauzule stwierdzenia niewykonania zobowiązań, lub sprawowania nad nim kontroli, lub narzucania w odniesieniu do niego jakiegokolwiek zabezpieczenia;
- c) naruszenia jakichkolwiek praw umownych danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub jakiegokolwiek podmiotu należącego do grupy obejmującej obustronne klauzule stwierdzenia niewykonania zobowiązań.

4. Niniejszy artykuł nie narusza prawa danej osoby do podjęcia działania, o którym mowa w ust. 3, jeżeli prawo to powstaje w związku ze zdarzeniem innym niż środek w zakresie zapobiegania kryzysom, środek w zakresie zarządzania kryzysowego lub zdarzenie bezpośrednio związane z zastosowaniem takiego środka.

5. Zawieszenie ani ograniczenie na mocy art. 69, 70 lub 71 nie stanowią niewypełnienia zobowiązania umownego do celów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

6. Przepisy zawarte w niniejszym artykule są uznawane za przepisy wymuszające swoje zastosowanie w rozumieniu art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 ⁽¹⁾.

Artykuł 69

Uprawnienie do zawieszenia niektórych zobowiązań

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienie do zawieszenia wszelkich zobowiązań do płatności lub dostawy wynikających z jakiegokolwiek umowy, której stroną jest instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, od chwili opublikowania obwieszczenia o zawieszeniu zgodnie z art. 83 ust. 4 do północy w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji, na koniec dnia roboczego następującego po tym opublikowaniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

2. Gdy termin zobowiązania do płatności lub dostawy przypadłby podczas okresu zawieszenia, termin tego zobowiązania do płatności lub dostawy upływa natychmiast po wygaśnięciu okresu zawieszenia.
3. Jeżeli zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do płatności lub dostawy wynikające z umowy zostają zawieszane na mocy ust. 1, zobowiązania do płatności lub dostawy wynikające z tej umowy dotyczące kontrahentów tej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zawieszają się na ten sam okres.
4. Ewentualne zawieszenie na mocy ust. 1 nie ma zastosowania do:
 - a) kwalifikujących się depozytów;
 - b) zobowiązań do płatności lub dostawy względem systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych i banków centralnych.
 - c) kwalifikujących się roszczeń w rozumieniu dyrektywy 97/9/WE.
5. Wykonując uprawnienie na mocy niniejszego artykułu, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględniają wpływ, jaki wykonanie tego uprawnienia mogłoby mieć na prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych.

Artykuł 70

Uprawnienie do ograniczenia egzekucji zabezpieczeń wierzytelności

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienie do ograniczenia zabezpieczonym wierzycielom instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją możliwości egzekucji zabezpieczeń wierzytelności w odniesieniu do wszelkich aktywów tej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją od chwili publikacji obwieszczenia o ograniczeniu zgodnie z art. 83 ust. 4 do północy w państwie członkowskim, w którym instytucja ta ma siedzibę, dnia roboczego następującego po tym opublikowaniu.
2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wykonują uprawnienia, o których mowa w ust. 1 w odniesieniu do zabezpieczenia wierzytelności systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych i banków centralnych w stosunku do aktywów zastawionych lub zapewnionych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w drodze złożenia depozytu zabezpieczającego lub zabezpieczenia.
3. Jeżeli zastosowanie ma art. 80, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, by wszelkie ograniczenia nałożone na mocy uprawnienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu były spójne dla wszystkich podmiotów powiązanych, w odniesieniu do których podejmowane jest działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
4. Wykonując uprawnienie na mocy niniejszego artykułu, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględniają wpływ, jaki wykonanie tego uprawnienia mogłoby mieć na prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych.

Artykuł 71

Uprawnienie do przejściowego zawieszenia praw do wypowiedzenia umowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienie do zawieszenia praw do wypowiedzenia umowy, której stroną jest instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, od chwili opublikowania obwieszczenia o zawieszeniu zgodnie z art. 83 ust. 4 do północy w państwie członkowskim, w którym instytucja ta ma siedzibę, do końca dnia roboczego następującego po tym opublikowaniu, pod warunkiem że są nadal spełniane zobowiązania wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnienie zabezpieczenia.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienie do zawieszenia praw do wypowiedzenia umowy przysługujących każdej stronie umowy z jednostką zależną instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdy:
 - a) zobowiązania wynikające z tej umowy są gwarantowane lub w inny sposób wspierane przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

- b) podstawą uprawnienia do wypowiedzenia umowy na mocy tej umowy są wyłącznie upadłość instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jej sytuacja finansowa; oraz
- c) w przypadku gdy wykonano, lub można wykonać, uprawnienia do przeniesienia w stosunku do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją
 - (i) wszystkie aktywa i zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w jednostce zależnej związane z tą umową zostały przeniesione, lub mogą zostać przeniesione, na rzecz odbiorcy i zostały przez niego objęte; lub
 - (ii) organ ds. restrukturyzacji zapewnia w inny sposób odpowiednią ochronę takim zobowiązaniom.

Zawieszenie staje się skuteczne z chwilą opublikowania obwieszczenia o zawieszeniu zgodnie z art. 83 ust. 4 do północy w państwie członkowskim, w którym jednostka zależna instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją ma siedzibę, dnia roboczego następującego po tym opublikowaniu.

3. Żadne zawieszenia dokonane na mocy ust. 1 lub 2 nie mają zastosowania do systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych lub banków centralnych.

4. Osoba może skorzystać z prawa do wypowiedzenia umowy w ramach umowy przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, jeżeli osoba ta zostaje powiadomiona przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że prawa i zobowiązania objęte tą umową nie podlegają:

- a) przeniesieniu na rzecz innego podmiotu; lub
- b) obniżeniu wartości lub konwersji w odniesieniu do zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 43 ust. 2 lit. a).

5. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje uprawnienie określone w ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu do zawieszenia praw do wypowiedzenia umowy i jeżeli nie wydano powiadomienia zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, prawa te można wykonać po upływie okresu zawieszenia, z zastrzeżeniem art. 68, zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jeżeli prawa i zobowiązania objęte umową zostały przeniesione do innego podmiotu, kontrahent może wykonać prawa do wypowiedzenia umowy zgodnie z warunkami tej umowy wyłącznie z chwilą wystąpienia zdarzenia uprawniającego do egzekwowania lub utrzymywania się każdego kolejnego takiego zdarzenia przez podmiot będący odbiorcą;
- b) jeżeli prawa i zobowiązania objęte umową pozostają w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zastosował instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 43 ust. 2 lit. a) w odniesieniu do tej umowy kontrahent może wykonać prawa do wypowiedzenia umowy zgodnie z warunkami tej umowy z chwilą wygaśnięcia zawieszenia na mocy ust. 1.

6. Wykonując uprawnienie na mocy niniejszego artykułu, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględniają wpływ, jaki wykonanie tego uprawnienia mogłoby mieć na prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych.

7. Właściwe organy lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zobowiązać instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do prowadzenia szczegółowego rejestru umów finansowych.

Na wniosek właściwego organu lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji repozytorium transakcji udostępnia niezbędne informacje właściwym organom lub organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby umożliwić im wykonywanie ich odnośnych obowiązków i uprawnień zgodnie z art. 81 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających następujące elementy do celów ust. 7:

- a) minimalny zestaw informacji dotyczących umów finansowych, który powinien zawierać szczegółowy rejestr; oraz
- b) okoliczności, w których wymóg prowadzenia rejestru powinien zostać nałożony.

EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 72

Wykonywanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w celu podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły sprawować kontrolę nad instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, czyli mogły:

- a) kierować działalnością i usługami instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją za pomocą wszelkich uprawnień przysługujących akcjonariuszom, oraz organowi zarządzającemu; oraz
- b) zarządzać i rozporządzać aktywami i majątkiem instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

Kontrola, o której mowa w akapicie pierwszym może być sprawowana bezpośrednio przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub pośrednio przez osobę lub osoby wyznaczone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Państwa członkowskie zapewniają, by w okresie objętym restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją prawa głosu przysługujące w odniesieniu do akcji lub innych instrumentów właścicielskich w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie mogły być wykonywane.

2. Z zastrzeżeniem art. 85 ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły podjąć działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w drodze zarządzenia zgodnie z krajowymi kompetencjami i procedurami administracyjnymi, bez sprawowania kontroli nad instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

3. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują w każdym indywidualnym przypadku decyzję, czy właściwe jest przeprowadzenie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za pomocą środków określonych w ust. 1 lub 2, mając na uwadze cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ogólne zasady rządzące restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, szczególne okoliczności, w których znajduje się dana instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, oraz potrzebę ułatwienia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do grup transgranicznych.

4. Organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie uznaje się za odpowiedniki dyrektora lub osobę faktycznie zarządzającą na mocy przepisów krajowych.

ROZDZIAŁ VII

Zabezpieczenia

Artykuł 73

Sposób traktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku częściowych przeniesień i zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu

Jeżeli zastosowano co najmniej jeden instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności do celów art. 75, państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) z wyjątkiem przypadków, w których ma zastosowanie lit. b), w przypadku gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonują przeniesienia tylko części praw, aktywów i zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, akcjonariusze i ci wierzyciele, których roszczenia nie zostały przeniesione, otrzymali z tytułu zaspokojenia swoich roszczeń kwotę co najmniej równą kwocie, jaką otrzymaliby w przypadku likwidacji instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w ramach standardowego postępowania upadłościowego w czasie, gdy decyzja, o której mowa w art. 82, została podjęta;

- b) w przypadku gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują instrument umorzenia lub konwersji długu, akcjonariusze i wierzyciele, których roszczenia zostały umorzone lub poddane konwersji na akcje, nie ponieśli większych strat niż straty, które ponieśli w przypadku likwidacji instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w ramach standardowego postępowania upadłościowego w czasie, gdy decyzja, o której mowa w art. 82, została podjęta.

Artykuł 74

Wycena różnicy w sposobie traktowania

1. Do celów oceny, czy akcjonariusze i wierzyciele byliby traktowani w korzystniejszy sposób, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją została objęta zwykłym postępowaniem upadłościowym, w tym, lecz nie tylko, do celów art. 73, państwa członkowskie zapewniają, by po przeprowadzeniu działania lub działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezależna osoba jak najszybciej dokonała wyceny. Wycena ta dokonywana jest niezależnie od wyceny dokonywanej na mocy art. 36.

2. W ramach wyceny, o której mowa w ust. 1, określa się:

- a) sposób traktowania, którego doświadczyliby akcjonariusze i wierzyciele, odpowiednie systemy gwarancji depozytów, w przypadku, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w stosunku do której działanie lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały zastosowane została objęta zwykłym postępowaniem upadłościowym w czasie, gdy decyzja, o której mowa w art. 82, została podjęta;
- b) faktyczny sposób traktowania, którego doświadczyli akcjonariusze i wierzyciele instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją podczas jej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- c) ewentualne różnice między sposobem traktowania, o którym mowa w lit. a), oraz sposobem traktowania, o którym mowa w lit. b).

3. W ramach wyceny określa się:

- a) przy założeniu, że instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w stosunku do której działanie lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały zastosowane została objęta zwykłym postępowaniem upadłościowym w czasie, gdy decyzja, o której mowa w art. 82, została podjęta;
- b) przy założeniu, że działanie lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostały dokonane;
- c) z pominięciem ewentualnego udzielenia instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego.

4. EUNB może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych celem sprecyzowania metody dokonywania wyceny, o której mowa w niniejszym artykule, w szczególności metody oceny traktowania, którego doświadczyliby akcjonariusze i wierzyciele w przypadku, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją została objęta postępowaniem upadłościowym w czasie gdy decyzja, o której mowa w art. 82, została podjęta.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 75

Zabezpieczenie akcjonariuszy i wierzycieli

Państwa członkowskie zapewniają, by, jeżeli w ramach wyceny dokonanej na mocy art. 74 stwierdzono, że jakkolwiek akcjonariusz lub wierzyciel, o których mowa w art. 73, lub system gwarancji depozytów zgodnie z art. 109 ust. 1, ponieśli większe straty niż straty, które ponieśli w wyniku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, byli oni uprawnieni do otrzymania kwoty stwierdzonej różnicy z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 76

Zabezpieczenie kontrahentów w przypadku przeniesień częściowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by zabezpieczenia określone w ust. 2 miały zastosowanie w następujących okolicznościach:

- a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje przeniesienia niektórych aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do innego podmiotu bądź, stosując instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami na rzecz innej osoby;
- b) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje uprawnienia określone w art. 64 ust. 1 lit. f).

2. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednią ochronę następujących uzgodnień oraz kontrahentów następujących uzgodnień:

- a) uzgodnień dotyczących zabezpieczeń, zgodnie z którymi osoba w drodze zabezpieczenia dysponuje faktycznym lub warunkowym udziałem w aktywach lub prawach, które są przedmiotem przeniesienia, niezależnie od tego, czy udział ten jest zabezpieczony konkretnymi aktywami lub prawem czy też poprzez zastaw na zmiennych składnikach majątkowych lub podobne uzgodnienie;
- b) uzgodnień dotyczących zabezpieczenia finansowego polegającego na przeniesieniu tytułu, zgodnie z którymi zabezpieczenie służące zagwarantowaniu lub pokryciu wykonania określonych zobowiązań jest zapewnione w drodze przeniesienia pełnej własności aktywów z podmiotu składającego zabezpieczenie na rzecz podmiotu uzyskującego zabezpieczenie na warunkach określających, że podmiot uzyskujący zabezpieczenie dokonuje przeniesienia aktywów, jeżeli te określone zobowiązania zostają wykonane;
- c) uzgodnień dotyczących kompensacji, zgodnie z którymi co najmniej dwa roszczenia lub zobowiązania istniejące między instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją a kontrahentem mogą zostać wzajemnie skompensowane;
- d) uzgodnień dotyczących kompensowania sald;
- e) obligacji zabezpieczonych;
- f) uzgodnień dotyczących finansowania strukturyzowanego, w tym sekurytyzacji oraz instrumentów stosowanych do celów zabezpieczających, które stanowią integralną część podstawy zabezpieczenia i które zgodnie z prawem krajowym są zabezpieczone w sposób podobny do obligacji zabezpieczonych, które to uzgodnienia obejmują udzielenie i posiadanie zabezpieczenia przez stronę uzgodnienia lub przez powiernika, agenta lub firmę maklerską.

Forma ochrony, która jest właściwa dla poszczególnych kategorii uzgodnień określonych w lit. a)–f) niniejszego ustępu, jest sprecyzowana w art. 77–80 i podlega ograniczeniom określonym w art. 68–71.

3. Wymogi zgodnie z ust. 2 mają zastosowanie niezależnie od liczby stron zaangażowanych w uzgodnienia oraz niezależnie od tego, czy uzgodnienia:

- a) powstają w drodze umowy, umowy powierniczej lub innych środków, czy też powstają automatycznie z mocy prawa;
- b) powstają na mocy prawa innej jurysdykcji lub podlegają w pełni lub częściowo prawu innego państwa członkowskiego.

4. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 115, precyzujące kategorie uzgodnień wchodzących w zakres przepisów ust. 2 lit. a)–f) niniejszego artykułu.

*Artykuł 77***Ochrona uzgodnień dotyczących zabezpieczenia finansowego, potrąceń oraz uzgodnień dotyczących kompensowania sald**

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwą ochronę uzgodnień dotyczących zabezpieczenia finansowego polegającego na przeniesieniu tytułu, uzgodnień dotyczących potrącenia i uzgodnień dotyczących kompensowania sald, tak by uniemożliwić przeniesienie niektórych, lecz nie wszystkich, praw i zobowiązań, które są chronione na podstawie uzgodnienia dotyczącego zabezpieczenia finansowego polegającego na przeniesieniu tytułu, uzgodnienia dotyczącego potrącenia lub uzgodnienia dotyczącego kompensowania sald między instytucją objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją a inną osobą, oraz uniemożliwić zmianę lub likwidację praw i zobowiązań, które są chronione na podstawie takiego uzgodnienia dotyczącego zabezpieczenia finansowego polegającego na przeniesieniu tytułu, uzgodnienia dotyczącego potrącenia lub uzgodnienia dotyczącego kompensowania sald, w drodze skorzystania z uprawnień pomocniczych.

Do celów akapitu pierwszego prawa i zobowiązania należy uznawać za chronione na podstawie tego rodzaju uzgodnienia, jeżeli strony uzgodnienia są uprawnione do potrącenia lub kompensacji tych praw i zobowiązań.

2. Niezależnie od ust. 1 i o ile jest to niezbędne w celu zapewnienia dostępności depozytów gwarantowanych, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może:

- a) przenieść depozyty gwarantowane podlegające uzgodnieniom zawartym w ust. 1 bez przenoszenia innych składników majątku, praw lub zobowiązań podlegających tym samym uzgodnieniom; oraz
- b) przenieść, zmodyfikować lub rozwiązać składniki majątku, prawa lub zobowiązania bez przenoszenia depozytów gwarantowanych.

*Artykuł 78***Ochrona uzgodnień dotyczących zabezpieczeń**

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwą ochronę zobowiązań zabezpieczonych na podstawie uzgodnienia dotyczącego zabezpieczenia, tak aby nie dopuścić do powstania jakiegokolwiek z następujących sytuacji:

- a) przeniesienia aktywów, którymi zobowiązanie jest zabezpieczone, chyba że przenoszone są również to zobowiązanie oraz korzyści związane z zabezpieczeniem;
- b) przeniesienia zabezpieczonego zobowiązania, chyba że przenoszone są również korzyści związane z zabezpieczeniem;
- c) przeniesienia korzyści związanych z zabezpieczeniem, chyba że przenoszone jest również zabezpieczone zobowiązanie;
- d) zmiany lub rozwiązania uzgodnienia dotyczącego zabezpieczenia w drodze wykonania uprawnień pomocniczych, jeżeli na skutek takiej zmiany lub takiego rozwiązania zobowiązanie przestaje być zabezpieczone.

2. Niezależnie od ust. 1 i o ile jest to niezbędne w celu zapewnienia dostępności depozytów gwarantowanych, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może:

- a) przenieść depozyty gwarantowane podlegające uzgodnieniom zawartym w ust. 1 bez przenoszenia innych składników majątku, praw lub zobowiązań podlegających tym samym uzgodnieniom; oraz
- b) przenieść, zmodyfikować lub rozwiązać składniki majątku, prawa lub zobowiązania bez przenoszenia depozytów gwarantowanych.

*Artykuł 79***Ochrona uzgodnień dotyczących finansowania strukturyzowanego i obligacji zabezpieczonych**

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwą ochronę uzgodnień dotyczących finansowania strukturyzowanego, w tym uzgodnień, o których mowa w art. 76 ust. 2 lit. e) i f), tak aby nie dopuścić do powstania jakiegokolwiek z następujących sytuacji:

- a) przeniesienia niektórych, ale nie wszystkich, składników majątku, praw i zobowiązań, które stanowią część uzgodnienia dotyczącego finansowania strukturyzowanego, w tym uzgodnień, o których mowa w art. 76 ust. 2 lit. e) i f), którego stroną jest instytucja kredytowa objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

b) likwidacji lub zmiany, w drodze wykonania uprawnień pomocniczych, składników majątku, praw i zobowiązań, które stanowią część uzgodnienia dotyczącego finansowania strukturyzowanego, w tym uzgodnień, o których mowa w art. 76 ust. 2 lit. e) i f), którego stroną jest instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

2. Niezależnie od ust. 1 oraz o ile jest to niezbędne w celu zapewnienia dostępności depozytów gwarantowanych, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może:

- a) przenieść depozyty gwarantowane podlegające uzgodnieniom zawartym w ust. 1 bez przenoszenia innych składników majątku, praw lub zobowiązań podlegających tym samym uzgodnieniom, oraz
- b) przenieść, zmodyfikować lub rozwiązać składniki majątku, prawa lub zobowiązania bez przenoszenia depozytów gwarantowanych.

Artykuł 80

Przeniesienia częściowe: ochrona systemów handlowych, rozliczeniowych i rozrachunkowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zastosowanie instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie miało wpływu na funkcjonowanie systemów i zasad systemów objętych przepisami dyrektywy 98/26/WE, w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) dokonuje przeniesienia niektórych, lecz nie wszystkich aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do innego podmiotu; lub
- b) wykonuje uprawnienia zgodnie z art. 64 do unieważnienia lub zmiany warunków umowy, której stroną jest instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub by odbiorca zastąpił instytucję jako stroną.

2. Przeniesienie, unieważnienie lub zmiana, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu nie może w szczególności prowadzić do: odwołania zlecenia transferu z naruszeniem art. 5 dyrektywy 98/26/WE; zmiany lub utraty wymagalności zleceń przeniesienia i kompensowania wymaganej zgodnie z art. 3 i 5 tej dyrektywy; wykorzystania środków finansowych, papierów wartościowych lub instrumentów kredytowych zgodnie z wymogami jej art. 4 lub ochrony zabezpieczenia wymaganej art. 9.

ROZDZIAŁ VIII

Wymogi proceduralne

Artykuł 81

Wymogi dotyczące powiadamiania

1. Państwa członkowskie zobowiązują organ zarządzający instytucji lub wszelkich podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do powiadomienia właściwego organu, jeżeli uzna on, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością w rozumieniu art. 32 ust. 4.

2. Właściwe organy informują odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wszelkich powiadomieniach otrzymanych na mocy ust. 1 niniejszego artykułu, o wszelkich środkach w zakresie zapobiegania kryzysom oraz o wszelkich działaniach, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, do których podjęcia zobowiązują instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy.

3. Jeżeli właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzają, że warunki, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a) i b), są spełnione w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), bezzwłocznie powiadamiają o tym ustaleniu następujące organy, jeżeli nie jest to ten sam organ:

- a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- b) właściwy organ tej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

- c) właściwy organ jakiegokolwiek oddziału tej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- d) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jakiegokolwiek oddziału tej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- e) bank centralny;
- f) system gwarantowania depozytów, którego członkiem jest instytucja kredytowa, w razie konieczności, aby umożliwić temu systemowi gwarantowania depozytów pełnienie swoich funkcji;
- g) organ odpowiedzialny za mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w razie konieczności, aby umożliwić mechanizmom finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pełnienie swoich funkcji;
- h) w stosownych przypadkach, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- i) właściwe ministerstwo;
- j) jeżeli instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, jest objęta nadzorem skonsolidowanym na mocy przepisów tytułu VII rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, organ sprawujący nadzór skonsolidowany; oraz
- k) ERRS i wyznaczony krajowy organ nadzoru makroostrożnościowego.

4. Jeżeli przekazanie informacji, o których mowa w ust. 3 lit. f) i g), nie gwarantuje odpowiedniego poziomu poufności, właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustala alternatywne procedury w zakresie komunikacji umożliwiające osiągnięcie tych samych celów przy zachowaniu odpowiedniego poziomu poufności.

Artykuł 82

Decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Otrzymałszy powiadomienie od właściwego organu zgodnie z art. 81 ust. 3 lub z własnej inicjatywy, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyduje – zgodnie z art. 32 ust. 1 i art. 33 – czy w odniesieniu do danej instytucji lub danego podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełnione są warunki ustanowione w tym ustępie.
2. Decyzja w sprawie podjęcia lub niepodejmowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zawiera następujące informacje:
 - a) powody podjęcia tej decyzji, w tym ustalenie, czy instytucja spełnia warunki dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) działania, jakie organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zamierza podjąć, w tym w stosownych przypadkach ustalenie dotyczące wystąpienia z wnioskiem o likwidację, wyznaczenie zarządcy lub każdy inny środek zgodnie z obowiązującym zwykłym postępowaniem upadłościowym lub, z zastrzeżeniem art. 37 ust. 7, zgodnie z prawem krajowym.
3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem określenia procedur i treści związanych z następującymi wymogami dotyczącymi:
 - a) powiadomień, o których mowa w art. 81 ust. 1, 2 i 3;

b) obwieszczenia o zawieszeniu, o którym mowa w ust. 83.

EUNB przedstawi Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 83

Wymogi proceduralne w odniesieniu do organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby po podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełniły wymogi określone w ust. 2, 3 i 4 tak szybko, jak to tylko możliwe.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz następujące organy, jeżeli nie jest to ten sam organ:

- a) właściwy organ w stosunku do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- b) właściwy organ któregośkolwiek oddziału instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- c) bank centralny;
- d) system gwarancji depozytów, którego członkiem jest instytucja kredytowa objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- e) organ odpowiedzialny za mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- f) w stosownych przypadkach, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- g) właściwe ministerstwo;
- h) jeżeli instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją podlega nadzorowi skonsolidowanemu na mocy przepisów tytułu VII rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, organ sprawujący nadzór skonsolidowany;
- i) wyznaczony krajowy organ makroostrożnościowy i ERRS;
- j) Komisję, Europejski Bank Centralny, EUNGiPW, Europejski Urząd Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) („EUNUiPPE”) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 i EUNB;
- k) jeżeli instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest instytucją zdefiniowaną w art. 2 lit. b) dyrektywy 98/26/WE, operatorów systemów, do których należy.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera kopię każdego zarządzenia lub instrumentu, za pomocą którego wykonywane są odpowiednie uprawnienia, i wskazany jest w nim dzień, z którym działanie lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stają się skuteczne.

4. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji publikuje kopię zarządzenia lub instrumentu, za pomocą którego podejmowane jest działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, albo obwieszczenie zawierające streszczenie skutków działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności skutków dla klientów indywidualnych, oraz, w stosownych przypadkach, warunki i długość okresu zawieszenia lub ograniczenia, o których mowa w art. 69, 70 i 71, lub zapewnia taką publikację, przy użyciu następujących środków:

- a) na swojej oficjalnej stronie internetowej;

- b) na stronie internetowej właściwego organu, jeżeli nie jest to ten sam organ, i stronie internetowej EUNB;
- c) na stronie internetowej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- d) jeżeli akcje, inne instrumenty właścicielskie lub instrumenty dłużne instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, przy użyciu środków stosowanych na potrzeby ujawniania informacji regulowanych dotyczących instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z art. 21 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/109/WE ⁽¹⁾.

5. Jeżeli akcje, instrumenty właścicielskie lub instrumenty dłużne nie są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewnia, by dokumenty potwierdzające zastosowanie instrumentów, o których mowa w ust. 4, zostały przesłane akcjonariuszom i wierzycielom instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją znanym dzięki rejstrum lub bazom danym instytucji objętej restrukturyzacji i uporządkowaną likwidacją, do których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma dostęp.

Artykuł 84

Poufność

1. Następujące osoby i organy podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej:
 - a) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) właściwe organy oraz EUNB;
 - c) właściwe ministerstwa;
 - d) zarządcy nadzwyczajni lub tymczasowi administratorzy wyznaczeni zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - e) potencjalni nabywcy, do których zwróciły się właściwe organy lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, niezależnie od tego, czy nastąpiło to w ramach przygotowań do zastosowania instrumentu zbycia działalności, oraz niezależnie od tego, czy skutkowało to nabyciem;
 - f) biegli rewidenci, księgowi, doradcy prawni i inni profesjonalni doradcy, rzeczoznawcy i inni eksperci pośrednio lub bezpośrednio zaangażowani przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy, właściwe ministerstwa lub przez potencjalnych nabywców, o których mowa w lit. e);
 - g) podmioty, które zarządzają systemami gwarancji depozytów;
 - h) podmioty, które zarządzają systemami odszkodowań dla inwestorów;
 - i) organ odpowiedzialny za mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - j) banki centralne i inne organy uczestniczące w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - k) instytucja pomostowa lub podmiot zarządzający aktywami;
 - l) wszelkie inne osoby, które świadczą lub świadczyły usługi pośrednio lub bezpośrednio, stale lub okazjonalnie na rzecz osób, o których mowa w lit. a)–k);

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38).

m) kierownictwo wyższego szczebla, członkowie organu zarządzającego i pracownicy organów lub podmiotów, o których mowa w lit. a)–k) powyżej, podczas procesu wyznaczania lub po wyznaczeniu.

2. W celu zagwarantowania przestrzegania wymogów dotyczących poufności określonych w ust. 1 i 3 osoby, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c), g), (h), j) oraz k), dbają o wprowadzenie odpowiednich przepisów wewnętrznych, w tym również przepisów gwarantujących poufność informacji przekazywanych między osobami bezpośrednio zaangażowanymi w procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Bez uszczerbku dla ogólnego charakteru wymogów zgodnie z ust. 1 osobom i organom, o których mowa w tym ustępie, zabrania się ujawniania informacji poufnych otrzymanych przez nie w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych lub od właściwego organu bądź organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w związku z jego funkcjami na mocy niniejszej dyrektywy, jakimkolwiek osobom lub organom, chyba że następuje to w ramach wykonywania przez nie funkcji przewidzianych na mocy niniejszej dyrektywy lub w formie skrótovej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), bądź za wyraźną i uprzednią zgodą organu lub instytucji bądź podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które dostarczyły informacji.

Państwa członkowskie dbają o to, aby osoby lub podmioty, o których mowa w ust. 1 nie ujawniały żadnych poufnych informacji, oraz aby oceniono konsekwencje, jakie ujawnienie mogłoby mieć z punktu widzenia interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, monetarnej i gospodarczej, a także z perspektywy interesów handlowych osób fizycznych i prawnych, celu inspekcji, dochodzeń i kontroli.

Procedura oceny skutków ujawnienia informacji obejmuje przeprowadzenie szczegółowej oceny konsekwencji ujawnienia treści i szczegółów planu naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 5, 7, 10, 11 i 12, oraz wyniku oceny przeprowadzonej na podstawie art. 6, 8 i 15.

Wszelkie osoby i podmioty, o których mowa w ust. 1, ponoszą odpowiedzialność cywilną w przypadku naruszenia niniejszego artykułu zgodnie z prawem krajowym.

4. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w:

a) wewnętrznej wymianie informacji między pracownikami i ekspertami organów lub podmiotów, o których mowa w ust. 1 lit. a)–j); ani

b) wymianie informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwymi organami, w tym między ich pracownikami i ekspertami, oraz wymianie informacji z innymi unijnymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, innymi właściwymi organami Unii, właściwymi ministerstwami, bankami centralnymi, systemami gwarancji depozytów, systemami odszkodowań dla inwestorów, organami odpowiedzialnymi za utrzymywanie stabilności systemu finansowego państw członkowskich poprzez użycie zasad polityki makroostrożnościowej, osobami odpowiedzialnymi za wykonywanie audytów ustawowych kont, EUNB lub, z zastrzeżeniem art. 98, organami państw trzecich, które pełnią funkcje równoważne funkcjom organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub, z zastrzeżeniem ścisłych wymogów poufności, potencjalnym nabywcą lub w razie potrzeby jakąkolwiek inną osobą do celów planowania lub przeprowadzania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek innego postanowienia niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą dopuścić wymianę informacji z następującymi podmiotami:

a) z zastrzeżeniem ścisłych wymogów dotyczących poufności, jakąkolwiek inną osobą, gdy jest to konieczne do celów planowania lub przeprowadzania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) parlamentarnymi komisjami śledczymi w ich państwie członkowskim, trybunałami obrachunkowymi w ich państwie członkowskim lub innymi podmiotami odpowiadającymi za śledztwa w ich państwie członkowskim pod odpowiednimi warunkami; oraz

c) krajowymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatniczymi, organami odpowiedzialnymi za zwykłe postępowania upadłościowe, organami, którym powierzono publiczne zadanie nadzoru nad innymi podmiotami z sektora finansowego, organami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi i przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi oraz inspektorami działającymi w ich imieniu, organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za utrzymywanie stabilności systemu finansowego w państwie członkowskim poprzez stosowanie zasad makroostrożnościowych, organami odpowiedzialnymi za ochronę stabilności systemu finansowego oraz osobami, którym powierzono przeprowadzanie ustawowych badań sprawozdań finansowych.

6. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących ujawniania informacji do celów postępowań sądowych w sprawach karnych lub cywilnych.

7. Do dnia 3 lipca 2015 r. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, celem określenia sposobu udostępniania informacji w formie skrótowej lub zbiorczej na potrzeby ust. 3.

ROZDZIAŁ IX

Prawo do odwołania i wyłączenie innych działań

Artykuł 85

Zatwierdzenie sądowe *ex ante* i prawa do zaskarżenia decyzji

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, by decyzja o zastosowaniu środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub środka w zakresie zarządzania kryzysowego podlegała zatwierdzeniu sądowemu *ex ante*, pod warunkiem że w odniesieniu do decyzji o zastosowaniu środka w zakresie zarządzania kryzysowego, zgodnie z prawem krajowym, procedura związana ze złożeniem wniosku o zatwierdzenie i rozpatrzenie przez sąd odbędzie się bez zwłoki.

2. Państwa członkowskie przewidują w prawie krajowym prawo do odwołania od decyzji o zastosowaniu środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub decyzji o wykonaniu wszelkich uprawnień innych niż środek w zakresie zarządzania kryzysowego na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda osoba, której dotyczy decyzja o zastosowaniu środka w zakresie zarządzania kryzysowego miała prawo odwołać się od tej decyzji. Państwa członkowskie dbają o to, aby kontrola odbywała się sprawnie oraz aby sądy krajowe korzystały z kompleksowych ocen gospodarczych, których przedmiotem są czynności przeprowadzone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, biorąc je za podstawę swojej własnej oceny.

4. Prawo do odwołania, o którym mowa w ust. 3, podlega następującym przepisom:

a) złożenie odwołania nie prowadzi automatycznie do zawieszenia skutków zaskarżonej decyzji;

b) decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest egzekwowalna ze skutkiem natychmiastowym oraz skutkuje wzruszalnym domniemaniem, że zawieszenie jej wykonania byłoby sprzeczne z interesem publicznym.

Jeżeli niezbędna jest ochrona interesów osób trzecich działających w dobrej wierze, które nabyły akcje, inne instrumenty właścicielskie, aktywa, prawa lub zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją poprzez zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unieważnienie decyzji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozostaje bez wpływu na wszelkie późniejsze czynności administracyjne lub transakcje dokonane przez dany organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie unieważnionej decyzji. W tym przypadku środki prawne w związku z błędną decyzją lub błędnym działaniem organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są ograniczone do odszkodowania za straty poniesione przez składającego wniosek w wyniku decyzji lub działania.

Artykuł 86

Ograniczenia dotyczące innych postępowań

1. Bez uszczerbku dla art. 74a ust. 2 lit. b) państwa członkowskie zapewniają, w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji bądź podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w przypadku których stwierdzono, że warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są spełnione, by standardowe postępowanie upadłościowe nie mogło zostać wszczęte, poza przypadkiem wszczęcia takiego postępowania z inicjatywy organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz by nakaz, na mocy którego instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zostają objęte zwykłym postępowaniem upadłościowym, nie mógł zostać wydany, o ile organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wyda na to zgody.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby:
- a) właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były bezzwłocznie powiadamiane o każdym wniosku o wszczęcie standardowego postępowania upadłościowego w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), niezależnie od tego, czy instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), są objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, czy też podano do publicznej wiadomości decyzję zgodnie z art. 83 ust. 4 i 5;
 - b) wniosek nie jest rozpatrywany, chyba że dokonano powiadomień, o których mowa w lit. a), i zachodzi jedna z następujących okoliczności:
 - (i) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadomił organy odpowiedzialne za prowadzenie standardowego postępowania upadłościowego, że nie zamierza podjąć żadnego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
 - (ii) od dnia dokonania powiadomień, o których mowa w lit. a), upłynął termin siedmiu dni.
3. Bez uszczerbku dla wszelkich ograniczeń w odniesieniu do egzekwowania zabezpieczeń wierzytelności nałożonych zgodnie z art. 70, państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutecznego wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wystąpić do sądu o zastosowanie odroczenia na odpowiedni do wyznaczonego celu okres w odniesieniu do wszelkich czynności lub postępowań sądowych, których instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest lub staje się stroną.

TYTUŁ V

RESTRUKTURYZACJA I UPORZĄDKOWANA LIKWIDACJA GRUP TRANSGRANICZNYCH

Artykuł 87

Ogólne zasady podejmowania decyzji dotyczących dwóch lub większej liczby państw członkowskich

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku podejmowania decyzji lub działania zgodnie z niniejszą dyrektywą, które to decyzja lub działanie mogą mieć skutki w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich, ich organy uwzględniały następujące ogólne zasady:

- a) konieczność efektywności podejmowania decyzji oraz utrzymania kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na najniższym możliwym poziomie w przypadku realizowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) podejmowania decyzji i działań w sposób terminowy i w razie konieczności z należyтым uwzględnieniem pilności sprawy;
- c) współpracę organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwych organów i innych organów w celu zapewnienia skoordynowanego i efektywnego podejmowania decyzji i działań;
- d) precyzyjnego określenia zadań i zakresu odpowiedzialności odpowiednich organów w każdym państwie członkowskim;
- e) należytego uwzględnienia interesów państwa członkowskiego, w którym siedzibę mają unijne jednostki dominujące, a w szczególności wpływu wszelkich decyzji lub działań lub niepodjęcia działania na stabilność finansową, zasoby fiskalne, fundusz na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, system gwarancji depozytów lub system rekompensat dla inwestorów tych państw członkowskich;
- f) należytego uwzględnienia interesów każdego państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka zależna, a w szczególności wpływu wszelkich decyzji lub działań lub niepodjęcia działania na stabilność finansową, zasoby fiskalne, fundusz na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, system gwarancji depozytów lub system rekompensat dla inwestorów tych państw członkowskich;
- g) należytego uwzględnienia interesów każdego państwa członkowskiego, w którym zlokalizowane są istotne oddziały, a w szczególności wpływu wszelkich decyzji lub działań lub niepodjęcia działania na stabilność finansową tych państw członkowskich;

- h) należytego uwzględnienia celów dotyczących zrównoważenia interesów różnych zainteresowanych państw członkowskich oraz unikania powodowania niesłusznego uszczerbku dla interesów danych państw członkowskich lub niesłusznej ochrony tych interesów, w tym unikania niesprawiedliwego rozłożenia obciążenia między państwami członkowskimi;
- i) konsultowania wszelkich obowiązków – na mocy niniejszej dyrektywy – z organem przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji lub działania zakładającą co najmniej obowiązek konsultowania się z tym organem w sprawie tych elementów proponowanej decyzji lub proponowanego działania, które mają lub prawdopodobnie będą mieć wpływ na:
- (i) unijną jednostkę dominującą, jednostkę zależną lub oddział; oraz
 - (ii) stabilność państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę lub są zlokalizowane unijna jednostka dominująca, jednostka zależna lub oddział;
- j) uwzględniania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy podejmowaniu działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 13, oraz stosowanie się do nich, chyba że wg oceny organów ds. oraz przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną zrealizowane skuteczniej w wyniku podjęcia działań nieprzewidzianych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- k) wymóg dotyczący przejrzystości – każdorazowo, gdy proponowana decyzja lub proponowane działanie będą prawdopodobnie mieć skutki dla stabilności finansowej, zasobów fiskalnych, funduszu na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemu gwarancji depozytów lub systemu rekompensat dla inwestorów każdego stosownego państwa członkowskiego; oraz
- l) uznanie, że koordynacja działań i współpraca najprawdopodobniej przyczyniają się do obniżenia ogólnych kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 88

Kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanawiają kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji celem realizacji zadań, o których mowa w art. 12, 13, 16, 18, 45, 91 i 92 oraz, w stosownych przypadkach, zapewnienia współpracy i koordynacji z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach trzecich.

W szczególności kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz innym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także, w stosownych przypadkach, właściwym organom i organom sprawującym nadzór skonsolidowany warunki ramowe umożliwiające realizację następujących zadań:

- a) wymianę informacji istotnych dla opracowywania grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dla wykonywania w odniesieniu do grup uprawnień przygotowawczych i prewencyjnych oraz dla grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) opracowywanie grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 12 i 13;
- c) ocenę możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do grupy zgodnie z art. 16;
- d) skorzystanie z uprawnień do ograniczenia lub usunięcia przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 18;
- e) podjęcie decyzji co do potrzeby ustanowienia grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 91 lub 92;
- f) osiągnięcie zgody co do grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zaproponowanego zgodnie z art. 91 lub art. 92;
- g) koordynację informowania opinii publicznej o strategiach i grupowych programach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- h) koordynację wykorzystania mechanizmów finansowania ustanowionych zgodnie z tytułem VII;

- i) ustanowienie minimalnych wymogów dla grup na poziomie skonsolidowanym i na poziomie jednostki zależnej zgodnie z art. 45.

Ponadto kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można wykorzystywać jako forum dyskusji na temat wszelkich kwestii związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją grup transgranicznych.

2. Członkami kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są:

- a) grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z każdego państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka zależna objęta nadzorem skonsolidowanym;
- c) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z państw członkowskich, w których siedzibę ma jednostka dominująca jednej lub większej liczby instytucji grupy, która jest podmiotem, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. d);
- d) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich, w których są zlokalizowane istotne oddziały;
- e) organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwe organy państw członkowskich, w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest członkiem kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; w przypadku gdy właściwy organ danego państwa członkowskiego nie jest bankiem centralnym tego państwa członkowskiego, właściwy organ może postanowić, że będzie mu towarzyszyć przedstawiciel banku centralnego tego państwa członkowskiego;
- f) właściwe ministerstwa, jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące członkami kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie są właściwymi ministerstwami;
- g) organ, który jest odpowiedzialny za system gwarancji depozytów danego państwa członkowskiego, w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tego państwa członkowskiego jest członkiem kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- h) EUNB, z zastrzeżeniem ust. 2b.

3. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państw trzecich, jeżeli jednostka dominująca lub instytucja z siedzibą w Unii mają instytucję zależną lub oddział, który byłby uznany za znaczący gdyby był zlokalizowany w Unii, mogą – na swój wniosek – być zaproszone do udziału w pracach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w roli obserwatorów, pod warunkiem że podlegają one wymogom dotyczącym poufności równoważnym – w opinii grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – wymogom określonym w art. 98.

4. EUNB przyczynia się do wspierania i monitorowania skutecznego, wydajnego i spójnego funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie ze standardami międzynarodowymi. W tym celu EUNB uczestniczy w posiedzeniach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. EUNB nie ma praw głosu, a głosowania odbywają się w ramach kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pełni funkcję przewodniczącego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Pełniąc tę funkcję, wykonuje on następujące zadania:

- a) czyni ustalenia i ustanawia procedury na piśmie dotyczące funkcjonowania kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po konsultacji z pozostałymi członkami tego kolegium;
- b) koordynuje wszystkie działania kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) zwołuje wszystkie jego posiedzenia, a także przekazuje z wyprzedzeniem wszystkim członkom kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyczerpujące informacje dotyczące organizacji posiedzeń kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, głównych kwestii, które należy omówić, i punktów, które należy przeanalizować;
- d) powiadamia członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wszelkich planowanych posiedzeniach, tak aby mogli oni zgłosić chęć wzięcia udziału w tych posiedzeniach;

- e) postanawia, których członków i obserwatorów należy zaprosić do wzięcia udziału w danych posiedzeniach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na podstawie konkretnych potrzeb, z uwzględnieniem wagi kwestii, która ma być omawiana, dla tych członków i obserwatorów, w szczególności z uwzględnieniem potencjalnych skutków dla stabilności finansowej w zainteresowanym państwie członkowskim;
- f) powiadamia w sposób terminowy wszystkich członków kolegium o decyzjach podjętych w trakcie tych posiedzeń i ich wynikach.

Członkowie biorący udział w pracach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzą ścisłą współpracę.

Niezależnie od przepisów lit. e) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają prawo brać udział w posiedzeniach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawsze, gdy wśród punktów porządku obrad danego posiedzenia znajdują się kwestie podlegające wspólnemu podejmowaniu decyzji lub kwestie dotyczące podmiotu powiązanego znajdującego się w ich państwach członkowskich.

6. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie są zobowiązane do ustanowienia kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli inne grupy lub kolegia pełnią już te same funkcje i realizują już te same zadania określone w niniejszym artykule oraz spełniają wszystkie warunki i przestrzegają wszystkich procedur ustanowionych w niniejszym artykule i art. 82, w tym warunków i procedur dotyczących członkostwa w kolegiach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz udziału w ich pracach. W takim przypadku wszystkie odniesienia do kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w niniejszej dyrektywie należy również rozumieć jako odniesienia do tych innych grup lub kolegiów.

7. Uwzględniając standardy międzynarodowe, EUNB opracowuje projekty standardów regulacyjnych celem określenia sposobu funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na potrzeby realizacji zadań, o których mowa w ust. 1.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia standardów regulacyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 89

Europejskie kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Jeżeli instytucja z państwa trzeciego lub jednostka dominująca z państwa trzeciego posiada unijne jednostki zależne w dwóch lub więcej państwach członkowskich – lub co najmniej dwa unijne oddziały uznawane za istotne przez co najmniej dwa państwa członkowskie – z siedzibą w co najmniej dwóch państwach członkowskich, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich, w których te unijne instytucje zależne mają siedzibę lub w których są zlokalizowane te unijne oddziały, ustanawiają europejskie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Europejskie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pełni funkcje i realizuje zadania określone w art. 88 w odniesieniu do instytucji zależnych i oddziałów, jeżeli zadania te dotyczą tych ostatnich.
3. Jeżeli unijne instytucje zależne znajdują się w posiadaniu finansowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii, zgodnie z art. 127 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 2013/36/WE, lub należą do niej istotne oddziały, europejskiemu kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewodniczy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba organu sprawującego nadzór skonsolidowany zgodnie z tą dyrektywą.

Jeżeli akapit pierwszy powyżej nie ma zastosowania, członkowie europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzgadniają i wyznaczają przewodniczącego.

4. Państwa członkowskie mogą, za wzajemnym porozumieniem wszystkich właściwych stron, zrezygnować z wymogu ustanowienia europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli inne grupy lub kolegia, w tym kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanowione na mocy art. 88, pełnią już te same funkcje i realizują już te same zadania określone w niniejszym artykule oraz spełniają wszystkie warunki i przestrzegają wszystkich procedur ustanowionych w niniejszym artykule i art. 90, w tym warunków i procedur dotyczących członkostwa w europejskich kolegiach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz udziału w ich pracach. W takim przypadku wszystkie odniesienia do europejskich kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w niniejszej dyrektywie należy również rozumieć jako odniesienia do tych innych grup lub kolegiów.

5. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, europejskie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji działa zgodnie z przepisami art. 88.

Artykuł 90

Wymiana informacji

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 84, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy udostępniają sobie nawzajem, na wniosek, wszystkie informacje istotne dla realizacji zadań pozostałych organów zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji koordynuje przepływ wszystkich istotnych informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udostępnia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w pozostałych państwach członkowskich w terminowy sposób wszystkie istotne informacje w celu ułatwienia realizacji zadań, o których mowa w art. 88 ust. 1 akapit drugi lit. b)–i).

3. Na wniosek o udzielenie informacji, której udzielił organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa trzeciego, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji występuje do organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie trzecim o zgodę na dalsze przekazanie tej informacji, z wyjątkiem sytuacji, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyraził już zgodę na przekazanie tej informacji.

Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie mają obowiązku przekazywania informacji, które otrzymały od organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa trzeciego, jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa trzeciego nie wyraziły zgody na dalsze przekazanie.

4. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazują informacje właściwemu ministerstwu, jeżeli dotyczą one decyzji lub sprawy wymagającej powiadomienia właściwego ministerstwa, konsultacji z nim lub wyrażenia przez nie zgody, lub jeżeli dane informacje mogą mieć wpływ na środki publiczne.

Artykuł 91

Grupowa restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja obejmująca jednostkę zależną grupy

1. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), będące jednostką zależną należącą do grupy spełniają warunki, o których mowa w art. 32 lub art. 33, organ ten przekazuje bezzwłocznie następujące informacje grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (jeżeli nie jest to ten sam organ), organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany oraz członkom kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy:

a) decyzję, że dana instytucja lub dany podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki, o których mowa w art. 32 lub art. 33;

b) informację o działaniach w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środkach postępowania upadłościowego, które organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje za właściwe w odniesieniu do tej instytucji lub tego podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

2. Otrzymawszy informacje zgodnie z ust. 1, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ocenia, po konsultacji z pozostałymi członkami odpowiedniego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, prawdopodobny wpływ działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub innych środków, o których poinformowano zgodnie z ust. 1 lit. b), na grupę i podmioty grupy w innych państwach członkowskich, a także w szczególności, czy działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki sprawiłyby, że warunki dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostałyby prawdopodobnie spełnione w odniesieniu do podmiotu powiązanego w innym państwie członkowskim.

3. Jeżeli grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacji z pozostałymi członkami kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenia, że działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki, o których poinformowano zgodnie z ust. 1 lit. b), nie sprawiłyby, że warunki określone w art. 32 lub art. 33 zostałyby prawdopodobnie spełnione w odniesieniu do podmiotu powiązanego w innym państwie członkowskim, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialny w odniesieniu do tej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), może podjąć działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki, o których poinformował zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

4. Jeżeli grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacji z pozostałymi członkami kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenia, że działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki, o których poinformowano zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, sprawiłyby, że warunki określone w art. 32 lub art. 33 zostałyby prawdopodobnie spełnione w odniesieniu do podmiotu powiązanego w innym państwie członkowskim, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji proponuje, najpóźniej w 24 godziny po otrzymaniu informacji zgodnie z ust. 1, grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przedkłada go kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Okres wynoszący 24 godziny można wydłużyć za zgodą organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który dokonał powiadomienia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Jeżeli grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie dokona oceny w ciągu 24 godzin lub w uzgodnionym dłuższym okresie po otrzymaniu zawiadomienia zgodnie z ust. 1, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który dokonał powiadomienia zgodnie z ust. 1, może podjąć działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki, o których powiadomił zgodnie z lit. b) tego ustępu.

6. Grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymagany zgodnie z ust. 4 zawiera:

- a) uwzględni plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 13, oraz stosuje się do nich, chyba że wg oceny organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną zrealizowane skuteczniej w wyniku podjęcia działań nieprzewidzianych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) zawiera zarys działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które powinny podjąć właściwe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do unijnego przedsiębiorstwa dominującego lub poszczególnych podmiotów powiązanych w celu realizacji celów i zasad restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31 i 34;
- c) określenie sposobu koordynacji tych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- d) plan finansowania, który uwzględni grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zasady podziału odpowiedzialności określone zgodnie z art. 12 ust. 3 lit. f) oraz wspólnienie, o którym mowa w art. 107.

7. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 8, grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjmuje formę wspólnej decyzji grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialnych za jednostki zależne objęte grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na wniosek właściwego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić właściwym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. Jeżeli którykolwiek organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zgadza się z grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zaproponowanym przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odchodzi od niego lub uważa, że ze względów stabilności finansowej musi podjąć w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), niezależne działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki inne niż zaproponowane w programie, szczegółowo uzasadnia swój brak zgody lub podaje powody odejścia od grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, informuje o powodach swojej decyzji grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i pozostałe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji objęte grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także informuje je o działaniach, które podejmie, i środkach, które zastosuje. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzasadniając swój brak zgody, bierze pod uwagę plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 13, rozważa potencjalny wpływ tych działań lub środków na stabilność finansową w odnośnych państwach członkowskich, jak również potencjalne skutki tych działań lub środków dla innych elementów składowych grupy.

9. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie wyraziły sprzeciwu na mocy ust. 8, mogą podjąć wspólną decyzję w sprawie grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmującego podmioty grupy znajdujące się w ich państwach członkowskich.

10. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 7 lub 9, oraz decyzje podjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku braku wspólnej decyzji, o których mowa w ust. 8, są uznawane za ostateczne i stosowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odnośnych państwach członkowskich.

11. Wszystkie działania na mocy niniejszego artykułu organy przeprowadzają niezwłocznie i z należyтым uwzględnieniem pilności sytuacji.

12. W każdym przypadku, w którym nie wdrożono grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do każdego podmiotu powiązanego, te organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle współpracują w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, mając na celu osiągnięcie skoordynowanej strategii w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wszystkich podmiotów powiązanych będących na progu upadłości lub zagrożonych upadłością.

13. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które podejmują jakiegokolwiek działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do któregośkolwiek podmiotu powiązanego, regularnie i wyczerpująco powiadamiają członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o tych działaniach lub środkach i o bieżących postępach w ich realizacji.

Artykuł 92

Grupowa restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

1. Jeżeli grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że unijna jednostka dominująca, za którą jest odpowiedzialny, spełnia warunki, o których mowa w art. 32 lub art. 33, organ ten bezzwłocznie przekazuje informacje określone w art. 91 ust. 1 lit. a) i b) organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, jeżeli nie jest to ten sam organ, oraz pozostałym członkom kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy.

Działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki postępowania upadłościowego do celów art. 91 ust. 1 lit. b) mogą obejmować realizację grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sporządzonego zgodnie z art. 91 ust. 6 w którejkolwiek z następujących sytuacji:

- a) działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki na poziomie jednostki dominującej, o których poinformowano zgodnie z art. 91 ust. 1 lit. b), sprawiają, że warunki określone w art. 32 lub 33 zostałyby prawdopodobnie spełnione w odniesieniu do podmiotu powiązanego w innym państwie członkowskim;
- b) działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki podejmowane wyłącznie na poziomie jednostki dominującej nie wystarczą do ustabilizowania sytuacji lub prawdopodobnie nie zapewnią optymalnego skutku;
- c) jedna jednostka zależna lub większa ich liczba spełniają warunki, o których mowa w art. 32 lub 33, zgodnie z ustaleniem organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialnych za te jednostki zależne; ani
- d) działania w ramach grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub inne środki są korzystne dla jednostek zależnych grupy w sposób, który sprawia, że grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest właściwy.

2. Jeżeli działania zaproponowane przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy ust. 1 nie obejmują grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wspomniany organ podejmuje decyzję po konsultacji z członkami kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Decyzja grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia:

- a) plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 13, oraz stosuje się do nich, chyba że wg oceny organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną zrealizowane skuteczniej w wyniku podjęcia działań nieprzewidzianych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) stabilność finansową w danych państwach członkowskich.

3. Jeżeli działania zaproponowane przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy ust. 1 obejmują grupowy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, program ten przybiera formę wspólnej decyzji grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialnych za jednostki zależne objęte grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na wniosek właściwego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić właściwym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Jeżeli którykolwiek organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zgadza się z grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zaproponowanym przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odchodzi od niego lub uważa, że ze względów stabilności finansowej musi podjąć w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niezależne działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki inne niż zaproponowane w programie, szczegółowo uzasadnia swój brak zgody lub podaje powody odejścia od grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, informuje o powodach swojej decyzji grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i pozostałe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji objęte grupowym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także informuje je o działaniach, które podejmie, i środkach, które zastosuje. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzasadniając swój brak zgody, bierze pod uwagę plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 13, rozważa potencjalny wpływ tych działań lub środków na stabilność finansową w odnośnych państwach członkowskich, jak również potencjalne skutki tych działań lub środków dla innych elementów składowych grupy.

5. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie wyraziły sprzeciwu wobec grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy ust. 4, mogą podjąć wspólną decyzję w sprawie grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmującego podmioty grupy znajdujące się w ich państwach członkowskich.

6. Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 3 lub 5, oraz decyzje podjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku braku wspólnej decyzji, o której mowa w ust. 4, są uznawane za ostateczne i stosowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odnośnych państwach członkowskich.

7. Wszystkie działania na mocy niniejszego artykułu organy przeprowadzają niezwłocznie i z należyтым uwzględnieniem pilności sytuacji.

W każdym przypadku, w którym nie wdrożono grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do każdego podmiotu powiązanego, te organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle współpracują w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i mają na celu osiągnięcie skoordynowanej strategii w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wszystkich podmiotów powiązanych.

Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które podejmują działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do któregośkolwiek podmiotu powiązanego, regularnie i wyczerpująco powiadamiają członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o tych działaniach lub środkach i o bieżących postępach w ich realizacji.

TYTUŁ VI

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 93

Umowy z państwami trzecimi

1. Zgodnie z art. 218 TFUE Komisja może przedłożyć Radzie wnioski w sprawie negocjacji umów z jednym lub większą liczbą państw trzecich dotyczących sposobów współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwymi organami państw trzecich, m.in. do celów wymiany informacji w związku z planowaniem w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji, instytucji finansowych, przedsiębiorstw dominujących oraz instytucji państw trzecich, w następujących sytuacjach:

- a) w przypadkach, gdy instytucja dominująca z państwa trzeciego ma instytucje zależne lub istotne oddziały w co najmniej dwóch państwach członkowskich;
- b) w przypadkach, gdy jednostka dominująca mająca siedzibę w danym państwie członkowskim i która ma jednostkę zależną lub istotny oddział w co najmniej jednym innym państwie członkowskim, ma co najmniej jedną instytucję zależną w państwie trzecim;
- c) w przypadkach, gdy instytucja mająca siedzibę w danym państwie członkowskim i która ma jednostkę dominującą, jednostkę zależną lub istotny oddział w co najmniej jednym innym państwie członkowskim, ma co najmniej jeden oddział w przynajmniej jednym państwie trzecim.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, mają w szczególności na celu zapewnienie ustanowienia procedur i ustaleń dotyczących współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwymi organami państw trzecich przy realizacji niektórych lub wszystkich działań wskazanych w art. 97 oraz wykonywania niektórych lub wszystkich uprawnień wskazanych w tym artykule.

3. Umowy, o których mowa w ust. 1, nie zawierają przepisów dotyczących poszczególnych instytucji, instytucji finansowych, jednostek dominujących ani instytucji z państw trzecich.

4. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy dwustronne z państwami trzecimi w odniesieniu do kwestii, o których mowa w ust. 1 i 2, do dnia wejścia w życie umowy, o której mowa w ust. 1, z danym trzecim państwem w takim zakresie, w jakim takie umowy dwustronne nie są sprzeczne z niniejszym tytułem.

Artykuł 94

Uznawanie i wykonanie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim, o ile międzynarodowa umowa z danym państwem trzecim, o której mowa w art. 93 ust. 1 wejdzie w życie oraz do dnia wejścia w życie takiej umowy. Ma on także zastosowanie po wejściu w życie międzynarodowej umowy z danym państwem trzecim, o której mowa w art. 93 ust. 1 w takim zakresie, w jakim uznawanie i wykonanie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim nie jest regulowane tą umową.

2. W przypadkach, w których ustanowiono europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 89, podejmuje ono wspólną decyzję co do tego, czy uznać, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 95, procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzoną w państwie trzecim w odniesieniu do instytucji w państwie trzecim lub jednostki dominującej, która:

- a) posiada unijne jednostki zależne z siedzibą w co najmniej dwóch państwach członkowskich lub unijne oddziały położone w co najmniej dwóch państwach członkowskich i uznawane za istotne przez co najmniej dwa państwa członkowskie; lub
- b) posiada aktywa, prawa lub zobowiązania zlokalizowane w co najmniej dwóch państwach członkowskich lub podlegające prawu tych państw członkowskich.

Jeżeli podjęto wspólną decyzję w sprawie uznawania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie trzecim, odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dążą do wykonania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim zgodnie ze swoim prawem krajowym.

3. W przypadku braku wspólnej decyzji organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji biorących udział w pracach europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w przypadku braku europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje własną decyzję co do tego, czy uznać i wykonać, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 95, procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzoną w państwie trzecim w odniesieniu do instytucji lub jednostki dominującej w państwie trzecim.

W decyzji w należyty sposób uwzględnia się interesy poszczególnych państw członkowskich, w których działa instytucja lub jednostka dominująca z państwa trzeciego, a w szczególności potencjalne skutki uznania i wykonania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim na pozostałe elementy składowe grupy i stabilność finansową w tych państwach członkowskich.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były co najmniej uprawnione do:

a) wykonania uprawnień do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do:

- (i) aktywów instytucji z państwa trzeciego lub jednostki dominującej zlokalizowanych w ich państwie członkowskim lub podlegających prawu ich państwa członkowskiego;

- (ii) praw lub zobowiązań instytucji z państwa trzeciego, które są księgowane przez unijny oddział w ich państwie członkowskim lub podlegają prawu ich państwa członkowskiego, lub jeżeli roszczenia w odniesieniu do tych praw i zobowiązań są egzekwowalne w ich państwie członkowskim;
- b) dokonania przeniesienia, w tym nakazania innej osobie dokonania przeniesienia, akcji lub instrumentów właścicielskich unijnej jednostki zależnej posiadającej siedzibę w ich państwie członkowskim;
- c) wykonania uprawnień określonych w art. 69, 70 lub 71 w odniesieniu do praw jakiejkolwiek strony do zawarcia umowy z podmiotem, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli uprawnienia takie są konieczne do wykonania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim; oraz
- d) uznania za niewykonalne wszelkich praw dotyczących wypowiedzenia, rozwiązania lub przyspieszenia wykonania umów, ani naruszenia praw umownych podmiotów, o których mowa w ust. 2, oraz innych podmiotów powiązanych, jeżeli takie prawa wynikają z działań podejmowanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji z państwa trzeciego, jednostki dominującej takie podmioty lub inne podmioty powiązane przez sam organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z państwa trzeciego lub zgodnie z wymogami prawnymi lub regulacyjnymi dotyczącymi uzgodnień w kwestii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w tym państwie, pod warunkiem że są nadal spełniane istotne zobowiązania wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnienie zabezpieczenia.

5. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą, w razie konieczności w interesie publicznym, podejmować działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do jednostki dominującej, jeżeli właściwy organ państwa trzeciego stwierdzi, że instytucja podlegająca temu państwu trzeciemu spełnia warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy prawa tego państwa trzeciego. W tym celu, państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec tej jednostki dominującej, a zastosowanie ma art. 68.

6. Uznanie i wykonanie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim nie narusza żadnego standardowego postępowania upadłościowego na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, w stosownych przypadkach, zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 95

Prawo odmowy uznania lub wykonania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po skonsultowaniu się z innymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku utworzenia kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 89 może odmówić uznania lub wykonania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim zgodnie z art. 94 ust. 2, jeżeli uważa, że:

- a) procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzona w państwie trzecim miałaby negatywny wpływ na stabilność finansową w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub procedura ta miałaby negatywny wpływ na stabilność finansową innego państwa członkowskiego;
- b) dla osiągnięcia co najmniej jednego celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji konieczne jest niezależne działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 96 w odniesieniu do oddziału unijnego;
- c) wierzyciele, w tym w szczególności deponenci z siedzibą w państwie członkowskim lub których należności są płatne w państwie członkowskim, nie będą traktowani tak samo, jak mający podobne prawa wierzyciele i deponenci z państwa trzeciego w ramach krajowej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim;
- d) uznanie lub wykonanie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim miałyby istotne skutki fiskalne dla tego państwa członkowskiego; ani
- e) skutki takiego uznania lub wykonania byłyby sprzeczne z prawem krajowym.

Artykuł 96

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w stosunku do oddziałów unijnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia niezbędne do podjęcia działania w odniesieniu do oddziału unijnego, który nie jest objęty żadną procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzoną w państwie trzecim, lub jest objęty procedurą prowadzoną w państwie trzecim i ma zastosowanie jedna z okoliczności, o których mowa w art. 95.

Państwa członkowskie zapewniają, aby zastosowanie miało art. 68 w celu wykonywania takich uprawnień.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby uprawnienia wymagane zgodnie z ust. 1 mogły być wykonywane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli organy te uważają, że działanie jest konieczne w interesie publicznym i spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

- a) oddział unijny nie spełnia już lub prawdopodobnie nie będzie spełniał określonych w prawie krajowym warunków uzyskania zezwolenia i prowadzenia działalności w tym państwie członkowskim oraz nie ma perspektyw, by jakiegokolwiek działanie ze strony sektora prywatnego, organów nadzoru lub właściwego państwa trzeciego mogło w rozsądnym czasie przywrócić spełnianie przez oddział wspomnianych wyżej warunków lub zapobiec jego upadłości;
- b) instytucja z państwa trzeciego – zdaniem organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – nie jest w stanie lub nie wyraża woli, lub prawdopodobnie nie będzie w stanie, spłacić swoich zobowiązań w stosunku do unijnych wierzycieli lub zobowiązań powstałych lub zaksięgowanych za pośrednictwem oddziału, w terminie ich wymagalności, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest przekonany, że procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzona w państwie trzecim lub postępowanie upadłościowe nie zostały ani nie zostaną wszczęte w odniesieniu do tej instytucji z państwa trzeciego w rozsądnym czasie;
- c) właściwy organ państwa trzeciego wszczął procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie trzecim w odniesieniu do instytucji z państwa trzeciego lub zawiadomił organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o swoim zamiarze wszczęcia takiej procedury.

3. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje niezależne działanie w odniesieniu do oddziału unijnego, uwzględnia cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i podejmuje działanie zgodnie z następującymi zasadami i wymogami, o ile są one w danym przypadku istotne:

- a) zasadami określonymi w art. 34;
- b) wymogami dotyczącymi zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w tytule IV rozdział III.

Artykuł 97

Współpraca z organami państw trzecich

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do współpracy z państwem trzecim, o ile międzynarodowa umowa z danym państwem trzecim, o której mowa w art. 93 ust. 1 wejdzie w życie oraz do dnia wejścia w życie takiej umowy. Ma on także zastosowanie po wejściu w życie międzynarodowej umowy z danym państwem trzecim przewidzianej w art. 93 ust. 1 w zakresie, w jakim treść niniejszego artykułu nie jest regulowana tą umową.

2. EUNB może zawierać niewiążące ramowe porozumienia dotyczące współpracy z następującymi właściwymi organami państw trzecich:

- a) w przypadku gdy unijna jednostka zależna ma siedzibę w co najmniej dwóch państwach członkowskich – właściwymi organami państwa trzeciego, w którym mają siedzibę przedsiębiorstwo dominujące lub spółka, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d);
- b) w przypadku gdy instytucja z państwa trzeciego prowadzi oddział unijny w co najmniej dwóch państwach członkowskich – z właściwym organem państwa trzeciego, w którym instytucja ta ma siedzibę;

- c) w przypadku gdy przedsiębiorstwo dominujące lub spółka, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d), z siedzibą w danym państwie członkowskim mająca jednostkę zależną lub istotny oddział w innym państwie członkowskim, ma także co najmniej jedną instytucję zależną w państwie trzecim – właściwymi organami państw trzecich, w których te instytucje zależne mają siedzibę;
- d) w przypadku gdy instytucja mająca jednostkę zależną lub istotny oddział w innym państwie członkowskim ma co najmniej jeden oddział w co najmniej jednym państwie trzecim – z właściwymi organami państw trzecich, w których oddziały te są zlokalizowane.

Uzgodnienia, o których mowa w niniejszym ustępie, nie zawierają przepisów dotyczących konkretnych instytucji. Nie nakładają one na państwa członkowskie obowiązków prawnych.

3. Ramowe porozumienie dotyczące współpracy, o którym mowa w ust. 2, określa procedury i uzgodnienia między uczestniczącymi organami dotyczące wymiany niezbędnych informacji oraz współpracy w zakresie realizacji niektórych lub wszystkich z następujących działań oraz wykonywania niektórych lub wszystkich z następujących uprawnień w odniesieniu do instytucji, o których mowa w ust. 2 lit. a)–d), lub grup, w skład których wchodzi takie instytucje:

- a) opracowywanie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 10–13 oraz podobnych wymogów zgodnie z prawem danych państw trzecich;
- b) ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do takich instytucji i grup, zgodnie z art. 15 i 16 oraz podobnymi wymogami zgodnie z prawem danych państw trzecich;
- c) wykonywanie uprawnień mających na celu ograniczenie lub usunięcie przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 17 i 18 oraz wszelkich podobnych uprawnień zgodnie z prawem danych państw trzecich;
- d) zastosowanie środków wczesnej interwencji zgodnie z art. 27 oraz wykonanie podobnych uprawnień zgodnie z prawem danych państw trzecich;
- e) zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz podobnych uprawnień, które mogą wykonywać właściwe organy państw trzecich.

4. Właściwe organy lub, w stosownych przypadkach, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawierają niewiążące porozumienia dotyczące współpracy, zgodne z ramowym porozumieniem zawartym przez EUNB, z właściwymi organami państw trzecich wymienionymi w ust. 2.

Niniejszy artykuł nie uniemożliwia państwom członkowskim ani ich właściwym organom zawierania porozumień dwustronnych lub wielostronnych z państwami trzecimi zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. Porozumienia dotyczące współpracy zawarte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich z państwami trzecimi zgodnie z niniejszym artykułem mogą obejmować postanowienia dotyczące następujących kwestii:

- a) wymiany informacji niezbędnych dla sporządzenia i utrzymania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) konsultacji i współpracy w zakresie opracowywania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym zasad wykonywania uprawnień zgodnie z art. 94 i 96 oraz podobnych uprawnień zgodnie z prawem danych państw trzecich;
- c) wymiany informacji niezbędnych dla zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i podobnych uprawnień zgodnie z prawem danych państw trzecich;

- d) wczesnego ostrzegania stron porozumienia dotyczącego współpracy lub konsultacji ze stronami takiego porozumienia przed podjęciem jakichkolwiek istotnych działań zgodnie z niniejszą dyrektywą lub prawem danego państwa trzeciego mających wpływ na instytucję lub grupę, której dotyczy takie porozumienie;
 - e) koordynacji informowania opinii publicznej w przypadkach wspólnych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - f) procedur i uzgodnień dotyczących wymiany informacji i współpracy zgodnie z lit. a)–e), w tym, w stosownych przypadkach, poprzez ustanowienie i działanie grup zarządzania w sytuacji kryzysowej.
6. Państwa członkowskie powiadamiają EUNB o każdym porozumieniu dotyczącym współpracy, które organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy zawarły zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

Artykuł 98

Poufność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy i właściwe ministerstwa dokonywały wymiany informacji poufnych, w tym planów naprawy, z właściwymi organami państw trzecich jedynie wówczas, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) właściwe organy państwa trzeciego podlegają wymogom i normom tajemnicy służbowej, które w opinii wszystkich organów są uznawane za co najmniej równoważne wymogom nałożonym w art. 84;

O ile wymiana informacji dotyczy danych osobowych, postępowanie z takimi danymi oraz przekazywanie ich organom państw trzecich podlega obowiązującym przepisom unijnym i krajowym w zakresie ochrony danych.

- b) informacje są niezbędne dla wykonywania przez właściwe organy państwa trzeciego ich funkcji w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z prawem krajowym, które są porównywalne z funkcjami zgodnie z niniejszą dyrektywą, oraz, z zastrzeżeniem niniejszego ust. 1 lit. a), nie są wykorzystywane do żadnych innych celów.

2. Jeżeli informacje poufne pochodzą z innego państwa członkowskiego, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy i właściwe ministerstwa nie mogą ujawniać tych informacji właściwym organom państwa trzeciego, chyba że spełnione są następujące warunki:

- a) odpowiedni organ państwa członkowskiego, z którego pochodzi informacja („organ udostępniający informacje”) zgadza się na takie ujawnienie;

- b) informacja jest ujawniana wyłącznie do celów, na które wyraził zgodę organ udostępniający informacje.

3. Do celów niniejszego artykułu informację uznaje się za poufną, jeżeli podlega wymogom dotyczącym poufności zgodnie z prawem unijnym.

TYTUŁ VII

MECHANIZMY FINANSOWANIA

Artykuł 99

Europejski system mechanizmów finansowania

Ustanawia się europejski system mechanizmów finansowania, który obejmuje:

- a) krajowe mechanizmy finansowania ustanowione zgodnie z art. 100;
- b) wzajemne pożyczki między krajowymi mechanizmami finansowania określone w art. 106;

- c) uwspólnienie krajowych mechanizmów finansowania w przypadku grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 107.

Artykuł 100

Wymóg ustanowienia mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie ustanawiają co najmniej jeden mechanizm finansowania w celu zapewnienia skutecznego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutecznego wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby zastosowanie mechanizmu finansowania mogło być uruchamiane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Mechanizmy finansowania są wykorzystywane wyłącznie zgodnie z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zasadami określonymi w art. 31 i 34.

2. Państwa członkowskie mogą korzystać z tej samej struktury administracyjnej mechanizmu finansowania dla celów związanych z systemem gwarancji depozytów.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby mechanizmy finansowania dysponowały odpowiednimi zasobami finansowymi.

4. Na użytek ust. 3 mechanizmy finansowania posiadają w szczególności uprawnienia do:

- a) pobierania składek *ex ante*, o których mowa w art. 103 celem osiągnięcia poziomu docelowego określonego w art. 102;
- b) pobierania składek nadzwyczajnych *ex post*, o których mowa w art. 104, w przypadku gdy kwota składek określonych w lit. a) jest niewystarczająca; oraz
- c) zawierania umów dotyczących zaciągania pożyczek i uzgadniania innych form wsparcia, o których mowa w art. 105.

5. Z wyjątkiem przypadków dozwolonych na mocy ust. 6, każde państwo członkowskie ustanawia swój krajowy mechanizm finansowania poprzez fundusz, którego zastosowanie może zostać uruchomione przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w danym państwie członkowskim, do celów określonych w art. 101 ust. 1.

6. Niezależnie od ust. 5 niniejszego artykułu, państwo członkowskie może – do celów wypełnienia swoich obowiązków na mocy ust. 1 niniejszego artykułu – ustanowić swój krajowy mechanizm finansowania w drodze obowiązkowych wkładów instytucji, które mają zezwolenie na działalność na jego terytorium, a które to wkłady oparte są na kryteriach, o których mowa w art. 103 ust. 7 i które nie są posiadane w ramach funduszu kontrolowanego przez jego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) kwota zgromadzona z wkładów jest co najmniej równa kwocie, której zgromadzenie jest wymagane na podstawie art. 102;
- b) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w danym państwie członkowskim jest uprawniony do kwoty, która jest równa kwocie takich wkładów, które dane państwo członkowskie bezzwłocznie udostępni temu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na jego wniosek, z przeznaczeniem wyłącznie do celów określonych w art. 101 ust. 1;
- c) państwo członkowskie powiadamia Komisję o swojej decyzji w sprawie skorzystania z możliwości ustrukturyzowania swojego mechanizmu finansowania zgodnie z niniejszym ustępem.
- d) państwo członkowskie powiadamia Komisję o kwocie, o której mowa w lit. b), co najmniej raz w roku, oraz
- e) z wyjątkiem przypadków określonych w niniejszym ustępie, mechanizmy finansowania są zgodne z art. 99–102, art. 103 ust. 1–4 i ust. 6 oraz art. 104–109.

Na użytek niniejszego ustępu dostępne środki finansowe, które należy uwzględnić, aby osiągnąć docelowy poziom określony w art. 102, mogą obejmować obowiązkowe wkłady z dowolnego programu obowiązkowych wkładów ustanowionego przez państwo członkowskie w dowolnym momencie między dniem 17 czerwca 2010 r. a dniem 2 lipca 2014 r., pochodzących od instytucji na jego terytorium do celów pokrycia kosztów związanych z ryzykiem systemowym instytucji, upadłością instytucji oraz ich restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, pod warunkiem że dane państwo członkowskie przestrzega przepisów niniejszego tytułu VII. Wkładów na rzecz systemów gwarancji depozytów nie wlicza się do docelowego poziomu ustalonego dla mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 102.

Artykuł 101

Wykorzystanie mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Mechanizmy finansowania ustanowione zgodnie z art. 100 mogą być wykorzystywane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyłącznie w zakresie niezbędnym do zapewnienia skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w następujących celach:

- a) gwarantowania aktywów lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jej przedsiębiorstw zależnych, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami;
- b) udzielania pożyczek instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jej przedsiębiorstw zależnym, instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami;
- c) nabycia aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- d) wniesienia wkładów do instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami;
- e) wypłaty rekompensat akcjonariuszom lub wierzycielom zgodnie z art. 75;
- f) wniesienia wkładu na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w miejsce umorzenia lub konwersji zobowiązań w odniesieniu do niektórych wierzycieli, gdy stosuje się instrument umorzenia lub konwersji długu, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postanawia wyłączyć niektórych wierzycieli z zakresu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 44 ust. 3-8;
- g) udzielania pożyczki innym mechanizmom finansowym na zasadzie dobrowolności zgodnie z art. 106;
- h) podejmowania dowolnej kombinacji działań, o których mowa w lit. a)–g).

Mechanizmy finansowania mogą być wykorzystywane do podejmowania działań, o których mowa w akapicie pierwszym, w odniesieniu do nabywcy w kontekście instrumentu zbycia działalności.

2. Mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stosuje się bezpośrednio do pokrycia strat instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub dokapitalizowania takiej instytucji lub takiego podmiotu. W przypadku gdy wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów ust. 1 niniejszego artykułu pośrednio powoduje przeniesienie części strat instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zastosowanie mają zasady regulujące wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 44.

Artykuł 102

Poziom docelowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 grudnia 2024 r. ich krajowe mechanizmy finansowania posiadały dostępne środki finansowe w wysokości co najmniej 1 % kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności. Państwa członkowskie mogą ustalić poziomy docelowy przekraczające tę kwotę.

2. W początkowym okresie, o którym mowa w ust. 1, składki na rzecz mechanizmów finansowania pobierane zgodnie z art. 103 są rozkładane w czasie możliwie równomiernie aż do osiągnięcia poziomu docelowego, jednak przy należyтым uwzględnieniu fazy cyklu koniunkturalnego oraz wpływu, jaki procykliczne składki mogą mieć na sytuację finansową instytucji wpłacających składki.

Państwo członkowskie może przedłużyć początkowy okres o maksymalnie cztery lata, jeżeli w ramach mechanizmu finansowania dokonano łącznych wypłat przekraczających 0,5 % kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały na terytorium tego państwa członkowskiego zezwolenie, gwarantowanych na mocy dyrektywy 2014/49/UE.

3. Jeżeli po upływie początkowego okresu, o którym mowa w ust. 1, poziom dostępnych środków finansowych zmniejszy się poniżej poziomu docelowego określonego w tym ustępie, wznawia się regularne pobieranie składek zgodnie z art. 103 aż do momentu osiągnięcia poziomu docelowego. Po osiągnięciu poziomu docelowego po raz pierwszy, odkąd dostępne środki finansowe obniżyły się do poziomu niższego niż dwie trzecie poziomu docelowego, wysokość składek ustala się na poziomie pozwalającym na osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu sześciu lat.

Regularną składkę ustala się przy uwzględnieniu fazy cyklu koniunkturalnego, a także skutków, jakie procykliczne składki mogą powodować w związku z ustalaniem składek rocznych w kontekście niniejszego ustępu.

4. Do dnia 31 października 2016 r. EUNB złoży Komisji sprawozdanie zawierające zalecenia dotyczące odpowiedniego punktu odniesienia do celów ustalenia poziomu docelowego w zakresie mechanizmów finansowania, a w szczególności określi, czy łączne zobowiązania są odpowiedniejszą podstawą niż depozyty gwarantowane.

5. Na podstawie wyników sprawozdania, o którym mowa w ust. 4, w stosownych przypadkach do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy dotyczący podstawy docelowego poziomu mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 103

Składki *ex ante*

1. Aby osiągnąć poziom docelowy określony w art. 102, państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej raz w roku od instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności, w tym również od oddziałów unijnych, były pobierane składki.

2. Składka od każdej instytucji jest obliczana proporcjonalnie do kwoty jej zobowiązań (z wyłączeniem funduszy własnych) pomniejszonej o kwotę depozytów gwarantowanych w odniesieniu do kwoty łącznych zobowiązań (z wyłączeniem funduszy własnych) pomniejszonych o kwotę depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium danego państwa członkowskiego.

Składki te są dostosowywane odpowiednio do profilu ryzyka instytucji, zgodnie z kryteriami przyjętymi na mocy ust. 7.

3. Dostępne środki finansowe uwzględniane na potrzeby osiągnięcia poziomu docelowego określonego w art. 102 mogą obejmować nieodwołalne zobowiązania do płatności, które są w pełni zabezpieczone zabezpieczeniem złożonym z aktywów o niskim stopniu ryzyka, nieobciążonym jakimikolwiek prawami osób trzecich, do swobodnej dyspozycji i przewidzianym do wyłącznego wykorzystania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów określonych w art. 101 ust. 1. Udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności nie może przekraczać 30 % łącznej kwoty składek pobieranych zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby określone w niniejszym artykule zobowiązanie do opłacenia składki było egzekwowalne na mocy prawa krajowego, oraz by należne składki były w pełni opłacone.

Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie obowiązki rejestracyjne, obowiązki w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości oraz inne obowiązki celem zagwarantowania, że należne składki są w pełni opłacane. Państwa członkowskie wprowadzają środki umożliwiające skuteczną weryfikację tego, czy składki zostały należycie opłacone. Państwa członkowskie wprowadzają środki mające na celu zapobieganie unikaniu opłacania składek, uchylaniu się od ich opłacania i związanym z nimi nadużyciom.

5. Kwoty pobierane zgodnie z niniejszym artykułem są wykorzystywane wyłącznie do celów określonych w art. 101 ust. 1.

6. Z zastrzeżeniem art. 37, 38, 40, 41 i 42, kwoty otrzymane od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub od instytucji pomostowej, odsetki i inne przychody z tytułu inwestycji oraz wszelkie pozostałe przychody zasilają mechanizm finansowania.

7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu sprecyzowania koncepcji dostosowywania składek odpowiednio do profilu ryzyka instytucji, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem wszystkich poniższych czynników:

- a) ekspozycji instytucji na ryzyko, w tym znaczenia jej działalności handlowej, jej ekspozycji pozabilansowych oraz stopnia wykorzystania dźwigni finansowej;
- b) stabilności i dywersyfikacji źródeł finansowania instytucji i nieobciążonych aktywów o wysokiej płynności;
- c) sytuacji finansowej instytucji;
- d) prawdopodobieństwa, że instytucja zostanie objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- e) stopnia, w jakim instytucja korzystała w przeszłości z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;
- f) złożoności struktury instytucji oraz możliwości przeprowadzenia jej skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- g) znaczenia instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki co najmniej jednego państwa członkowskiego lub Unii;
- h) faktu, iż instytucja ta należy do instytucjonalnego systemu ochrony.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu określenia:

- a) obowiązków rejestracyjnych, obowiązków w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości oraz innych obowiązków, o których mowa w ust. 4, służących zagwarantowaniu, że należne składki są faktycznie opłacane;
- b) środków, o których mowa w ust. 4, zapewniających skuteczną weryfikację tego, czy składki zostały należycie opłacone.

Artykuł 104

Nadzwyczajne składki *ex post*

1. Jeżeli dostępne środki finansowe nie wystarczają do pokrycia strat, kosztów lub innych wydatków poniesionych w wyniku wykorzystania mechanizmów finansowania, państwa członkowskie zapewniają, by od instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności, pobrane zostały nadzwyczajne składki *ex post* w celu pokrycia dodatkowych kosztów, strat lub wydatków. Wysokość nadzwyczajnych składek *ex post* przypadających na poszczególne instytucje oblicza się zgodnie z zasadami określonymi w art. 103 ust. 2.

Nadzwyczajne składki *ex post* nie przekraczają trzykrotnej wysokości rocznej kwoty składek określonych zgodnie z art. 103.

2. Do składek pobieranych na mocy niniejszego artykułu zastosowanie ma art. 103 ust. 4–8.

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może całkowicie lub częściowo odroczyć zapłatę przez instytucję nadzwyczajnych składek *ex post* na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli opłacanie tych składek zagroziłoby płynności lub wypłacalności instytucji. Takiego odroczenia nie przyznaje się na okres przekraczający sześć miesięcy, lecz możliwe jest jego odnowienie na wniosek instytucji. Składki odroczone na podstawie niniejszego ustępu opłaca się, kiedy płatność ta nie zagraża już płynności lub wypłacalności instytucji.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu określenia okoliczności i warunków, w jakich zapłata przez instytucję składek *ex post* może zostać odroczone na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 105

Alternatywne sposoby finansowania

Państwa członkowskie zapewniają, by mechanizmy finansowania podlegające ich jurysdykcji miały możliwość zawierania umów pożyczki lub umów dotyczących innych rodzajów wsparcia ze strony instytucji, instytucji finansowych lub innych osób trzecich w przypadku, gdy kwoty pobrane zgodnie z art. 103 nie wystarczają do pokrycia strat, kosztów lub innych wydatków poniesionych w wyniku wykorzystania mechanizmów finansowania, a nadzwyczajne składki *ex post* przewidziane w art. 104 nie są bezpośrednio dostępne lub są niewystarczające.

Artykuł 106

Wzajemne pożyczki między mechanizmami finansowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby mechanizmy finansowania mogły wystąpić z wnioskiem o zaciągnięcie pożyczek od wszystkich pozostałych mechanizmów finansowania w obrębie Unii, w przypadku gdy:

a) kwoty pobrane zgodnie z art. 103 nie wystarczają do pokrycia strat, kosztów lub innych wydatków poniesionych w wyniku wykorzystania mechanizmów finansowania;

b) nadzwyczajne składki *ex post* przewidziane w art. 104 nie są bezpośrednio dostępne; oraz

c) alternatywne sposoby finansowania przewidziane w art. 105 nie są bezpośrednio dostępne na rozsądnych warunkach.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby mechanizmy finansowania podlegające ich jurysdykcji były uprawnione do udzielenia pożyczek każdemu z innych mechanizmów finansowania w obrębie Unii w okolicznościach określonych w ust. 1.

3. W następstwie wniosku, o którym mowa w ust. 1, każdy z pozostałych mechanizmów finansowania w Unii decyduje, czy udzieli pożyczki mechanizmowi finansowania, który złożył ten wniosek. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby decyzja ta była podejmowana po konsultacji z właściwym ministerstwem lub rządem lub za ich zgodą. Decyzję podejmuje się z należyтым uwzględnieniem pilności sprawy.

4. Oprocentowanie, okres spłaty i inne warunki dotyczące pożyczek są uzgadniane między pożyczającym mechanizmem finansowania a pozostałymi mechanizmami finansowania, które postanowiły uczestniczyć w tym rozwiązaniu. Pożyczki każdego uczestniczącego mechanizmu finansowania mają takie samo oprocentowanie, okres spłaty i inne warunki, o ile uczestniczące mechanizmy finansowania nie postanowią inaczej.

5. Kwota pożyczona przez każdy z uczestniczących mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest proporcjonalna do kwoty depozytów gwarantowanych w państwie członkowskim tego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do łącznej kwoty depozytów gwarantowanych w państwach członkowskich uczestniczących mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Te wielkości składek mogą być różne za zgodą wszystkich uczestniczących mechanizmów finansowania.

6. Pozostającą do spłaty pożyczkę udzieloną mechanizmowi finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji innego państwa członkowskiego na mocy niniejszego artykułu traktuje się jako składnik aktywów mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który udzielił tej pożyczki; można ją zaliczyć na poczet poziomu docelowego tego mechanizmu finansowania.

Artykuł 107

Uwspólnienie krajowych mechanizmów finansowania w przypadku grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o czym mowa w art. 91 lub 92, krajowy mechanizm finansowania właściwy dla poszczególnych instytucji wchodzących w skład grupy wniósł wkład w finansowanie grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Do celów ust. 1 grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacji z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla poszczególnych instytucji wchodzących w skład grupy, postuluje – jeżeli jest to konieczne przed podjęciem jakiegokolwiek działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – plan finansowania w ramach grupowego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianego w art. 91 i art. 92.

Plan finansowania uzgadnia się na podstawie procedury dotyczącej podejmowania decyzji, o której mowa w art. 91 i art. 92.

3. Plan finansowania obejmuje:

- a) ocenę zgodnie z art. 36 odnoszącą się do dotkniętych podmiotów powiązanych;
- b) straty, które ma uznać każdy z dotkniętych podmiotów powiązanych w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) w odniesieniu do każdego z dotkniętych podmiotów powiązanych – straty, które poniosłaby każda z kategorii akcjonariuszy i wierzycieli;
- d) wszelkie składki, które zobowiązane byłyby wnieść systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 109 ust. 1;
- e) łączny wkład z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz cel i formę wkładu;
- f) podstawę obliczenia kwoty, którą każdy z krajowych mechanizmów finansowania państw członkowskich, w których są zlokalizowane dotknięte podmioty powiązane, jest zobowiązany wnieść na rzecz finansowania grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zebrania łącznego wkładu, o którym mowa w lit. e);
- g) kwotę, jaką krajowy mechanizm finansowania każdego dotkniętego podmiotu powiązanego jest zobowiązany wnieść na rzecz finansowania grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz formę tych składek;
- h) kwotę pożyczki, którą mechanizmy finansowania państw członkowskich, w których są zlokalizowane dotknięte podmioty powiązane, zaciągną u instytucji, instytucji finansowych i innych podmiotów trzecich na mocy art. 105;
- i) w stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość przedłużenia okresu wykorzystania mechanizmów finansowania państw członkowskich, w których są zlokalizowane dotknięte podmioty powiązane.

4. Podstawa przydziału wkładu, o którym mowa w ust. 3 lit. e), jest zgodna z ust. 5 niniejszego artykułu oraz zasadami określonymi w grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 12 ust. 3 lit. f), o ile w planie finansowania nie uzgodniono inaczej.

5. O ile w planie finansowania nie uzgodniono inaczej, w podstawie obliczenia składki wpłacanej przez każdy z krajowych mechanizmów finansowania uwzględnia się w szczególności:

- a) udział aktywów grupy ważonych ryzykiem będących w posiadaniu instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), mających siedzibę w państwie członkowskim tego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) udział aktywów grupy będących w posiadaniu instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), mających siedzibę w państwie członkowskim tego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) udział strat, które spowodowały potrzebę uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które powstały w podmiotach powiązanych objętych nadzorem właściwych organów w państwie członkowskim tego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- d) udział zasobów grupowych mechanizmów finansowania, które – zgodnie z planem finansowania – mają być wykorzystane na bezpośrednie wsparcie podmiotów powiązanych mających siedzibę w państwie członkowskim tego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

6. Państwa członkowskie z wyprzedzeniem ustanawiają zasady i procedury służące zagwarantowaniu, że każdy krajowy mechanizm finansowania może wnieść swój wkład w finansowanie grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie bez uszczerbku dla ust. 2.

7. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby grupowe mechanizmy finansowania miały możliwość, zgodnie z warunkami określonymi w art. 105, zawierania umów pożyczki lub umów dotyczących innych rodzajów wsparcia ze strony instytucji, instytucji finansowych lub innych osób trzecich.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe mechanizmy finansowania podlegające ich jurysdykcji mogły gwarantować każdą pożyczkę zaciąganą przez grupowe mechanizmy finansowania zgodnie z ust. 7.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie przychody lub inne korzyści wynikające z wykorzystania grupowych mechanizmów finansowania były rozdzielane między poszczególne krajowe mechanizmy finansowania proporcjonalnie do ich składek na rzecz finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonego zgodnie z ust. 2.

Artykuł 108

Stopień uprzywilejowania depozytów w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe:
 - a) następujące roszczenia miały taki stopień uprzywilejowania, który jest wyższy stopnia uprzywilejowania niż roszczenia zwykłych, niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych wierzycieli:
 - (i) części kwalifikujących się depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, nieprzekraczające poziomu gwarancji przewidzianego w art. 6 dyrektywy 2014/49/UE;
 - (ii) depozyty osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, które byłyby kwalifikującymi się depozytami, gdyby wpłaty nie dokonano za pośrednictwem pozaunijnych oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;

b) następujące roszczenia miały taki stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania niż w lit. a)

(i) depozyty gwarantowane;

(ii) system gwarancji depozytów wchodzących w prawa i obowiązki depozytów gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym;

Artykuł 109

Wykorzystanie systemów gwarancji depozytów w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz pod warunkiem że działanie to gwarantuje, iż deponenci mają ciągły dostęp do swoich depozytów, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja, był odpowiedzialny za:

- a) w przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu – kwotę, o którą umorzono by depozyty gwarantowane w celu pokrycia strat instytucji zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a), gdyby depozyty gwarantowane były objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu i zostały umorzone w tym samym stopniu co roszczenia wierzycieli o takim samym stopniu uprzywilejowania na mocy prawa krajowego regulującego standardowe postępowanie upadłościowe; lub
- b) gdy stosowany jest jeden instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji inny niż instrument umorzenia lub konwersji długu, lub większa ich liczba – kwotę strat, które ponieśliby deponenci posiadający depozyty gwarantowane, gdyby deponenci posiadający depozyty gwarantowane ponieśli straty proporcjonalne do strat poniesionych przez wierzycieli o takim samym stopniu uprzywilejowania na mocy prawa krajowego regulującego standardowe postępowanie upadłościowe.

We wszystkich przypadkach odpowiedzialność systemu gwarancji depozytów nie przekracza kwoty strat, które ponieśliby w sytuacji, gdyby instytucja została zlikwidowana w drodze standardowego postępowania upadłościowego.

W przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu system gwarancji depozytów nie jest zobowiązany do wnoszenia żadnych składek na rzecz kosztów dokapitalizowania instytucji lub instytucji pomostowej zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b).

Jeżeli na podstawie wyceny dokonanej na mocy art. 74 stwierdzono, że składka systemu gwarancji depozytów na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji była większa niż straty netto, które ponieśliby w wyniku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, dany system gwarancji depozytów jest uprawniony do otrzymania kwoty stwierdzonej różnicy z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 75.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby określenie kwoty, do wysokości której system gwarancji depozytów jest odpowiedzialny zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, spełniało warunki, o których mowa w art. 36.

3. Wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów do celów ust. 1 dokonuje się w gotówce.

4. Jeżeli kwalifikujące się depozyty w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zostają przeniesione do innego podmiotu w wyniku zastosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, deponenci nie posiadają żadnych roszczeń na mocy dyrektywy 2014/49/UE w stosunku do systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do tej części ich depozytów w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, która nie została przeniesiona, pod warunkiem że kwota przeniesionych środków finansowych jest równa łącznemu poziomowi gwarancji określonego w art. 65 dyrektywy 2014/49/UE lub jest większa od tego poziomu.

5. Niezależnie od ust. 1–4, jeżeli dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów wykorzystano zgodnie z zawartymi w nich przepisami, a ich wysokość spadła w związku z tym do kwoty niższej niż dwie trzecie poziomu docelowego, wysokość regularnej składki na rzecz systemu gwarancji depozytów ustala się na poziomie pozwalającym na osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu sześciu lat.

W każdym przypadku odpowiedzialność systemu gwarancji depozytów nie przekracza kwoty równej 50 % docelowego poziomu zgodnie z art. 10 dyrektywy 2014/49/UE. Przy uwzględnieniu specyfiki swoich krajowych sektorów bankowych państwa członkowskie mogą ustalić próg przekraczający 50 %.

Udział systemu gwarancji depozytów na mocy niniejszej dyrektywy w żadnym wypadku nie przekracza wysokości strat, które poniósłby w wyniku likwidacji instytucji w ramach zwykłego postępowania upadłościowego.

TYTUŁ VIII

SANKCJE

Artykuł 110

Sankcje administracyjne i inne środki administracyjne

1. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przewidywania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji i innych środków administracyjnych mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych celem wdrożenia niniejszej dyrektywy, oraz podejmują wszelkie konieczne działania, by zapewnić ich wykonanie. W przypadku podjęcia przez państwa członkowskie decyzji o niewprowadzaniu przepisów dotyczących sankcji administracyjnych w przypadku naruszeń, które podlegają krajowemu prawu karnemu, informują one Komisję o odpowiednich przepisach prawa karnego. Sankcje administracyjne i inne środki administracyjne są skuteczne, proporcjonalne i odstrasające.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy obowiązki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do instytucji, instytucji finansowych oraz unijnych przedsiębiorstw dominujących, w przypadku ich naruszenia sankcje administracyjne mogły być nakładane – z zastrzeżeniem warunków określonych w prawie krajowym – na członków zarządu oraz inne osoby fizyczne, które zgodnie z prawem krajowym są odpowiedzialne za to naruszenie.

3. Uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych, o których mowa w niniejszej dyrektywie, przyznaje się organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub – gdy są one różne – właściwym organom, w zależności od rodzaju naruszenia. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy posiadają wszystkie uprawnienia związane z gromadzeniem informacji i prowadzeniem dochodzeń, jakie są niezbędne dla wykonywania ich funkcji. Wykonując swoje uprawnienia do nakładania sankcji i środków administracyjnych, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia zamierzonych skutków sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz koordynują swoje działania w razie ich stosowania w przypadkach transgranicznych.

4. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy korzystają ze swoich uprawnień w zakresie nakładania sankcji administracyjnych zgodnie z niniejszą dyrektywą i z przepisami prawa krajowego w którymkolwiek z następujących sposobów:

- a) bezpośrednio;
- b) we współpracy z innymi organami;
- c) na swoją odpowiedzialność, oddelegowując uprawnienia na rzecz tych organów;
- d) poprzez zwracanie się do właściwych organów sądowych.

Artykuł 111

Przepisy szczególne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przewidywały kary i inne środki administracyjne przynajmniej w odniesieniu do następujących sytuacji:

- a) niedopełnienie obowiązku sporządzenia, utrzymania i aktualizacji planów naprawy i grupowych planów naprawy, z naruszeniem przepisów art. 5 lub 7;

- b) niedopełnienie obowiązku powiadomienia właściwego organu o zamiarze udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, z naruszeniem przepisów art. 25;
- c) niedopełnienie obowiązku przedstawienia wszelkich informacji niezbędnych do opracowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z naruszeniem przepisów art. 11;
- d) niedopełnienie przez zarząd instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), obowiązku powiadomienia właściwego organu, gdy instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, z naruszeniem przepisów art. 81 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach określonych w ust. 1 sankcje i inne środki administracyjne, które mogą zostać nałożone, obejmowały co najmniej:

- a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej odpowiedzialną osobę fizyczną, instytucję, instytucję finansową, unijną jednostkę dominującą lub inną osobę prawną i charakter naruszenia;
- b) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- c) tymczasowy zakaz pełnienia funkcji w instytucjach lub podmiotach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), dotyczący każdego odpowiedzialnego członka zarządu lub kierownictwa wyższego szczebla instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub każdej innej odpowiedzialnej osoby fizycznej;
- d) w przypadku osoby prawnej – grzywny administracyjne w wysokości maksymalnie 10 % łącznych rocznych obrotów netto danej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym; jeżeli osoba prawna jest przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego, stosowny obrót stanowi kwota obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa dominującego na najwyższym poziomie konsolidacji w poprzednim roku obrotowym;
- e) w przypadku osoby fizycznej – grzywny administracyjne w wysokości maksymalnie 5 000 000 EUR lub, w przypadku państw członkowskich, w których euro nie jest walutą urzędową, odpowiadającą tej kwocie wartość w walucie krajowej w dniu 2 lipca 2014 r.;
- f) grzywny administracyjne w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści.

Artykuł 112

Publikowanie informacji o nałożonych sankcjach administracyjnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikowały na swojej oficjalnej stronie internetowej informacje dotyczące co najmniej wszelkich sankcji administracyjnych, od których nie przysługuje odwołanie, nałożonych przez te organy w związku z naruszeniem przepisów krajowych wdrażających niniejszą dyrektywę. Taka publikacja następuje bez zbędnej zwłoki po tym jak dana osoba fizyczna lub prawna została poinformowana o tej decyzji, w tym informacje dotyczące rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osoby fizycznej lub prawnej, na którą nałożono przedmiotową sankcję.

W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na publikowanie informacji o sankcjach, od których przysługuje prawo do odwołania, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikują bez zbędnej zwłoki na swojej oficjalnej stronie internetowej informacje o statusie postępowania odwoławczego i o jego wyniku.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikują informacje dotyczące nałożonych przez nie sankcji z zachowaniem anonimowości, w sposób zgodny z prawem krajowym w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) jeżeli dana sankcja została nałożona na osobę fizyczną, a z przeprowadzonej wcześniej obowiązkowej oceny proporcjonalności publikacji danych osobowych wynika, że publikacja ta jest nieproporcjonalna;

- b) jeżeli opublikowanie tych informacji stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynków finansowych lub zagroziłoby prowadzonemu dochodzeniu karnemu;
- c) jeżeli w wyniku publikacji zainteresowane instytucje lub podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub osoby fizyczne poniosłyby – o ile można to stwierdzić – nieproporcjonalne szkody.

Ewentualnie w takich przypadkach publikację przedmiotowych danych można odroczyć o rozsądny okres, jeżeli można założyć, że w tym okresie znikną powody anonimowej publikacji.

3. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy zapewniają, aby wszelkie informacje opublikowane zgodnie z niniejszym artykułem pozostały na ich oficjalnej stronie internetowej przez okres co najmniej pięciu lat. Dane osobowe zawarte w publikacji utrzymuje się na oficjalnej stronie internetowej organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwego organu przez okres, który jest konieczny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi ochrony danych.

4. W terminie do dnia 3 lipca 2016 r. EUNB przedkłada Komisji sprawozdanie na temat publikowania przez państwa członkowskie informacji o sankcjach na zasadzie anonimowej, jak przewidziano w ust. 2, wyjaśniając w szczególności, czy w praktykach stosowanych przez państwa członkowskie w tym względzie wystąpiły znaczące rozbieżności. Ponadto w sprawozdaniu tym informuje się o wszelkich istotnych różnicach w czasie trwania publikacji sankcji na mocy prawa krajowego dotyczącego publikacji sankcji w poszczególnych państwach członkowskich.

Artykuł 113

Utrzymywanie przez EUNB centralnej bazy danych

1. Z zachowaniem wymogów dotyczących ścisłej tajemnicy służbowej, o czym mowa w art. 84, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy informują EUNB o wszelkich sankcjach administracyjnych, które nałożyły na mocy art. 111, a także o statusie postępowania odwoławczego odwołań od tych sankcji i jego wyniku. EUNB utrzymuje centralną bazę danych dotyczących sankcji, o których organ ten został poinformowany, wyłącznie do celów wymiany informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a dostęp do tej bazy danych mają tylko organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy czym jest ona aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. EUNB utrzymuje centralną bazę danych dotyczącą sankcji, o których organ ten został poinformowany, wyłącznie do celów wymiany informacji między właściwymi organami, a dostęp do tej bazy danych mają tylko właściwe organy, przy czym jest ona aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez właściwe organy.

2. EUNB utrzymuje stronę internetową zawierającą linki do publikacji sankcji przez każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz publikacji sankcji przez każdy właściwy organ na mocy art. 112 oraz wskazuje okres, przez który każde państwo członkowskie publikuje sankcje.

Artykuł 114

Skuteczne nakładanie sankcji i wykonywanie uprawnień do nakładania sankcji przez właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Państwa członkowskie zapewniają, aby określając rodzaj nakładanych sankcji lub innych środków administracyjnych oraz wysokość grzywien administracyjnych, właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględniały wszystkie istotne okoliczności, w tym, w stosownych przypadkach:

- a) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- b) stopień odpowiedzialności danej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej;
- c) sytuację finansową odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest na przykład wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód odpowiedzialnej osoby fizycznej;
- d) kwotę zysków osiągniętych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, jeżeli takie zyski lub straty mogą zostać określone;

- e) straty poniesione przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, jeżeli mogą zostać określone;
- f) stopień współpracy osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie z właściwymi organami i organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- g) uprzednie naruszenia popełnione przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną;
- h) wszelkie potencjalne skutki systemowe naruszenia.

TYTUŁ IX

UPRAWNIENIA WYKONAWCZE

Artykuł 115

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 akapit drugi, art. 44 ust. 11, art. 76 ust. 4, art. 103 ust. 7 i 8 oraz art. 104 ust. 4 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 akapit drugi, art. 44 ust. 11, art. 76 ust. 4, art. 103 ust. 7 i 8 oraz art. 104 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 akapit drugi, art. 44 ust. 11, art. 76 ust. 4, art. 103 ust. 7 i 8 lub art. 104 ust. 4 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub kiedy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.
6. Komisja nie przyjmuje aktów delegowanych, jeżeli okres kontroli przez Parlament Europejski, wraz z przedłużeniem, jest skrócony na skutek przerwy w jego działalności do mniej niż pięciu miesięcy.

TYTUŁ X

ZMIANY W DYREKTYWACH 82/891/EWG, 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE I 2013/36/UE ORAZ W ROZPORZĄDZENIACH (UE) nr 1093/2010 ORAZ (UE) nr 648/2012

Artykuł 116

Zmiana w dyrektywie 82/891/EWG

Artykuł 1 ust. 4 dyrektywy 82/891/EWG otrzymuje brzmienie:

- „4. Zastosowanie ma art. 1 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 2011/35/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/35/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. dotycząca łączenia się spółek akcyjnych (Dz.U. L 110 z 29.4.2011, s. 1).”.

Artykuł 117

Zmiany w dyrektywie 2001/24/WE

W dyrektywie 2001/24/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Niniejszą dyrektywę stosuje się również do firm inwestycyjnych zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (*) oraz ich zlokalizowanych oddziałów w państwach członkowskich innych niż te, w których znajdują się ich zarejestrowane siedziby.

4. W przypadku zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (**) niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do instytucji finansowych, firm inwestycyjnych i jednostek dominujących objętych zakresem dyrektywy 2014/59/UE.

5. Art. 4 i 7 niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania w przypadku, gdy ma zastosowanie art. 83 dyrektywy 2014/59/UE.

6. Art. 33 niniejszej dyrektywy nie ma zastosowania w przypadku, gdy ma zastosowanie art. 84 dyrektywy 2014/59/UE.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

— »państwo członkowskie pochodzenia« oznacza państwo członkowskie pochodzenia zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 43 rozporządzenia (UE) nr 575/2013,

— »państwo członkowskie pochodzenia« oznacza państwo członkowskie pochodzenia zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 44 rozporządzenia (UE) nr 575/2013,

— »oddział« oznacza oddział zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 17 rozporządzenia (UE) nr 575/2013,

— »właściwy organ« oznacza właściwy organ zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 2013 lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 8 dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do środków służących reorganizacji podejmowanych zgodnie z tą dyrektywą,

- »zarządca« oznacza każdą osobę lub organ mianowany przez władze administracyjne lub sądowe, którego zadaniem jest zarządzanie środkami służącymi reorganizacji,
- »władze administracyjne lub sądowe« oznaczają takie władze administracyjne lub sądowe państw członkowskich, które są właściwe do celów środków służących reorganizacji lub postępowania likwidacyjnego,
- »środki służące reorganizacji« oznaczają środki, które mają zachować lub przywrócić sytuację finansową instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i które mogą mieć wpływ na wcześniejsze prawa osób trzecich, włączając środki obejmujące możliwość zawieszenia płatności, zawieszenia stosowania środków egzekucyjnych lub redukcji roszczeń; środki te obejmują stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w dyrektywie 2014/59/UE,
- »likwidator« oznacza każdą osobę lub organ mianowany przez władze administracyjne lub sądowe, którego zadaniem jest zarządzanie postępowaniem likwidacyjnym,
- »postępowanie likwidacyjne« oznacza łączne postępowanie wszczęte i monitorowane przez władze administracyjne lub sądowe państwa członkowskiego w celu sprzedaży aktywów pod nadzorem tych władz, łącznie z przypadkiem, gdy postępowanie zakończono w rezultacie ugody lub innego, podobnego środka,
- »rynek regulowany« oznacza rynek regulowany zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE (*),
- »instrumenty finansowe« oznaczają instrumenty finansowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 50 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).;

3) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Umowy o kompensowaniu

Bez uszczerbku dla art. 68 i 71 dyrektywy 2014/59/UE, umowy o kompensowaniu są regulowane wyłącznie prawem zobowiązań, które reguluje takie umowy.”;

4) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu

Bez uszczerbku dla art. 68 i 71 dyrektywy 2014/59/UE oraz art. 24 niniejszej dyrektywy, umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu są regulowane wyłącznie prawem zobowiązań, które reguluje takie umowy.”.

Artykuł 118

Zmiana w dyrektywie 2002/47/WE

W dyrektywie 2002/47/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Artykuły 4–7 niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do żadnych ograniczeń w zakresie wykonywania uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych ani żadnych ograniczeń skutków uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w formie gwarancji, przepisów dotyczących kompensowania sald na zamknięcie lub uzgodnień dotyczących kompensacji, obowiązujących w świetle tytułu IV, rozdziału IV lub V dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*), ani do żadnych tego typu ograniczeń obowiązujących na mocy podobnych uprawnień przewidzianych w prawie państwa członkowskiego w celu ułatwienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkich podmiotów, o których mowa w ust. 2 lit. c), iv) oraz d), stanowiącej przedmiot zabezpieczenia odpowiadającego co najmniej zabezpieczeniu przewidzianemu w tytule IV rozdział VI dyrektywy 2014/59/UE.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”;

2) art. 9a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9a

Dyrektywy 2008/48/WE i 2014/59/UE

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektyw: 2008/48/WE i 2014/59/UE.”.

Artykuł 119

Zmiana w dyrektywie 2004/25/WE

W art. 4 ust. 5 dyrektywy 2004/25/WE dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby art. 5 ust. 1 niniejszej dyrektywy nie miał zastosowania w przypadku stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”.

Artykuł 120

Zmiana w dyrektywie 2005/56/WE

W art. 3 dyrektywy 2005/56/WE dodaje się następujący ustęp:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza dyrektywa nie miała zastosowania w odniesieniu do spółki lub spółek, w odniesieniu do których stosowane są instrumenty i mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywane są uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”.

Artykuł 121

Zmiany w dyrektywie 2007/36/WE

W dyrektywie 2007/36/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza dyrektywa nie miała zastosowania w przypadku stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”;

2) w art. 5 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów dyrektywy 2014/59/UE walne zgromadzenie mogło większością dwóch trzecich ważnych głosów podjąć decyzję, iż zwołanie walnego zgromadzenia mającego podjąć decyzję w sprawie podwyższenia kapitału następuje w terminie krótszym od określonego w ust. 1 niniejszego artykułu lub zmodyfikować statut w taki sposób, aby nakazywał on zwołanie takiego zgromadzenia, pod warunkiem że zgromadzenie to nie odbywa się w ciągu dziesięciu dni kalendarzowych od jego zwołania i spełnione są warunki określone w art. 27 lub 29 dyrektywy 2014/59/UE, a podwyższenie kapitału jest niezbędne, by uniknąć spełnienia warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 32 i 33 tej dyrektywy.

6. Do celów ust. 5 zastosowania nie mają: obowiązek wyznaczenia przez każde państwo członkowskie jednolitego terminu, o czym mowa w art. 6 ust. 3, obowiązek udostępniania w stosownym czasie zmienionego porządku obrad, o czym mowa w art. 6 ust. 4, oraz spoczywający na każdym państwie członkowskim obowiązek ustalenia jednolitego dnia rejestracji uczestnictwa, o czym mowa w art. 7 ust. 3.”.

Artykuł 122

Zmiana w dyrektywie 2011/35/UE

W art. 1 dyrektywy 2011/35/UE dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza dyrektywa nie miała zastosowania w odniesieniu do spółki lub spółek, w odniesieniu do których stosowane są instrumenty i mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywane są uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”.

Artykuł 123

Zmiana w dyrektywie 2012/30/UE

W art. 45 dyrektywy 2012/30/UE dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, aby art. 10, art. 19 ust. 1, art. 29 ust. 1, 2 i 3, art. 31 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 33–36 i art. 40–42 niniejszej dyrektywy nie miały zastosowania w przypadku stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”.

Artykuł 124

Zmiana w dyrektywie 2013/36/UE

W art. 74 dyrektywy 2013/36/UE skreśla się ust. 4.

Artykuł 125

Zmiana w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010

W rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) »właściwy organ« oznacza:

- (i) właściwy organ zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 40) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozumieniu dyrektywy 2007/64/WE oraz dyrektywy 2009/110/WE;
- (ii) w odniesieniu do dyrektyw 2002/65/WE i 2005/60/WE – organy właściwe w sprawie zapewnienia przestrzegania przez instytucje kredytowe i finansowe wymogów tych dyrektyw;
- (iii) w odniesieniu do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE (*) wyznaczony organ zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 tej dyrektywy; oraz
- (iv) w odniesieniu do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (**) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 18 tej dyrektywy.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”;

2) w art. 40 ust. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu podejmowania działań wchodzących w zakres dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE członkowi Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może towarzyszyć, w stosownych przypadkach, przedstawiciel organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z danego państwa członkowskiego, któremu nie przysługuje prawo głosu.”.

Artykuł 126

Zmiana w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012

W art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012/UE dodaje się akapit w brzmieniu:

„k) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyznaczone na mocy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”.

TYTUŁ XI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 127

Komitet EUNB ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

EUNB powołuje stały wewnętrzny komitet zgodnie z art. 41 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 na potrzeby przygotowywania decyzji EUNB, które należy podjąć zgodnie z jego art. 44, w tym decyzji dotyczących projektu regulacyjnych standardów technicznych i projektu wykonawczych standardów technicznych, związanych z zadaniami przekazanymi organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z postanowieniami niniejszej dyrektywy. W szczególności zgodnie z art. 38 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 zapewnia, by żadne decyzje, o których mowa w tym artykule, nie wpływały w jakikolwiek sposób na obowiązki budżetowe państw członkowskich. W skład tego wewnętrznego komitetu wchodzi organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 3 niniejszej dyrektywy.

Do celów niniejszej dyrektywy EUNB współpracuje z EUNUiPPE i EUNGiPW w ramach Wspólnego Komitetu Europejskich Urzędów Nadzoru ustanowionego w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniu (UE) nr 1094/2010 i rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Do celów niniejszej dyrektywy EUNB zapewnia odrębność organizacyjną komitetu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz innych funkcji, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010. Komitet ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dba o opracowanie i koordynację planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także opracowuje metody restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych będących na progu upadłości.

Artykuł 128

Współpraca z EUNB

Właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji współpracują z EUNB do celów stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010.

Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie udzielają EUNB wszelkich informacji niezbędnych do wypełniania jego obowiązków zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 129**Przegląd**

Do dnia 1 czerwca 2018 r. Komisja dokonuje przeglądu wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz przedkłada na ten temat sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W szczególności ocenia następujące elementy:

- a) na podstawie sprawozdania EUNB, o którym mowa w art. 4 ust. 7 – potrzebę wprowadzenia jakichkolwiek zmian w odniesieniu do ograniczenia rozbieżności na poziomie krajowym;
- b) na podstawie sprawozdania EUNB, o którym mowa w art. 45 ust. 19 – potrzebę wprowadzenia jakichkolwiek zmian w odniesieniu do ograniczenia rozbieżności na poziomie krajowym;
- c) funkcjonowanie i skuteczność roli przyznanej EUNB na mocy niniejszej dyrektywy, w tym w zakresie prowadzenia mediacji.

W stosownych przypadkach sprawozdaniom tym będzie towarzyszył wniosek ustawodawczy.

Niezależnie od przeglądu przewidzianego w ust. 1, do dnia 3 lipca 2017 r. Komisja przeprowadzi szczegółowy przegląd stosowania przepisów art. 13, 18 i 45 w odniesieniu do uprawnień EUNB do prowadzenia wiążącej mediacji w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w zakresie prawodawstwa dotyczącego usług finansowych. Sprawozdanie to wraz z ewentualnymi towarzyszącymi mu wnioskami jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 130**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2014 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie prześlą Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 1 stycznia 2015 r.

Jednakże przepisy przyjęte w celu wykonania przepisów tytułu IV rozdział IV sekcja 5 państwa członkowskie stosują najpóźniej od dnia 1 stycznia 2016 r.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1 przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i EUNB tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 131**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 124 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

*Artykuł 132***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

SEKCJA A

Informacje podawane w planach naprawy

Plan naprawy musi zawierać następujące informacje:

- 1) streszczenie głównych elementów planu oraz streszczenie ogólnej możliwości naprawy;
- 2) streszczenie istotnych zmian w instytucji od czasu przedłożenia ostatniego planu naprawy;
- 3) plan w zakresie komunikacji oraz ujawniania informacji określający, jak przedsiębiorstwo zamierza poradzić sobie z potencjalnymi negatywnymi reakcjami rynku;
- 4) zbiór działań dotyczących kapitału i płynności wymaganych w celu utrzymania lub przywrócenia rentowności i pozycji finansowej danej instytucji;
- 5) prognozowany harmonogram realizacji każdego istotnego aspektu planu;
- 6) szczegółowy opis wszelkich istotnych przeszkód dla skutecznej i terminowej realizacji planu, obejmujący analizę wpływu na pozostałą część grupy, klientów i kontrahentów;
- 7) wskazanie funkcji krytycznych;
- 8) szczegółowy opis procedur ustalenia wartości i zbywalności głównych linii biznesowych, operacji i aktywów danej instytucji;
- 9) szczegółowy opis tego, w jaki sposób planowanie naprawy jest zintegrowane ze strukturą zarządzania instytucją, a także polityki i procedury regulujące zatwierdzanie planu naprawy i ustalanie osób w danej organizacji odpowiedzialnych za przygotowanie i wdrożenie planu;
- 10) uzgodnienia i środki służące utrzymaniu lub przywróceniu funduszy własnych instytucji;
- 11) uzgodnienia i środki pozwalające zagwarantować, że instytucja posiada odpowiedni dostęp do rezerwowych źródeł finansowania, w tym do potencjalnych źródeł płynności, ocenę dostępnych zabezpieczeń oraz ocenę możliwości przenoszenia płynności w ramach podmiotów powiązanych i w ramach linii biznesowych, pozwalające zagwarantować, że instytucja może kontynuować działalność i wywiązywać się z kolejnych zobowiązań w terminie ich wymagalności;
- 12) uzgodnienia i środki pozwalające ograniczyć ryzyko i dźwignię finansową;
- 13) uzgodnienia i środki pozwalające zrestrukturyzować zobowiązania;
- 14) uzgodnienia i środki pozwalające zrestrukturyzować linie biznesowe;
- 15) uzgodnienia i środki niezbędne do utrzymania ciągłości dostępu do infrastruktury rynków finansowych;
- 16) uzgodnienia i środki niezbędne do utrzymania ciągłości funkcjonowania procedur operacyjnych instytucji, w tym usług dotyczących infrastruktury i usług informatycznych;
- 17) uzgodnienia przygotowawcze ułatwiające zbycie aktywów lub linii biznesowych w terminie właściwym dla przywrócenia stabilności finansowej;
- 18) inne działania lub strategie zarządcze służące przywróceniu stabilności finansowej oraz prognozowane skutki finansowe takich działań lub strategii;

- 19) środki przygotowawcze, które instytucja podjęła lub planuje podjąć w celu ułatwienia wdrożenia planu naprawy, w tym środki niezbędne w celu umożliwienia terminowego dokapitalizowania instytucji;
- 20) ramy wskaźników określających punkty, w których mogą zostać podjęte stosowne działania, o których mowa w planie.

SEKCJA B

Informacje, których organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zażądać od instytucji do celów sporządzenia i utrzymania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zażądać od instytucji do celów sporządzenia i utrzymania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co najmniej następujących informacji:

- 1) szczegółowy opis struktury organizacyjnej instytucji, w tym wykaz wszystkich osób prawnych;
- 2) wskazanie bezpośredniego posiadacza oraz odsetka udziałów z prawem głosu i udziałów pozbawionych prawa głosu w odniesieniu do każdej z osób prawnych;
- 3) wskazanie lokalizacji, jurysdykcji siedziby, zezwoleń i osób na kluczowych stanowiskach kierowniczych w odniesieniu do każdej z osób prawnych;
- 4) schemat operacji krytycznych i głównych linii biznesowych danej instytucji, z uwzględnieniem istotnych pakietów aktywów i zobowiązań związanych z takimi operacjami i liniami biznesowymi, w podziale na poszczególne osoby prawne;
- 5) szczegółowy opis składników zobowiązań instytucji i składników zobowiązań wszystkich jej osób prawnych, z podziałem co najmniej na rodzaje i kwoty długu krótko- i długoterminowego, zobowiązania zabezpieczone, niezabezpieczone i podporządkowane;
- 6) szczegółowe informacje dotyczące zobowiązań danej instytucji, które są zobowiązaniami kwalifikowanymi;
- 7) wskazanie procedur niezbędnych do ustalenia, na rzecz jakich podmiotów instytucja złożyła zabezpieczenia, osób, w których posiadaniu znajdują się złożone zabezpieczenia, oraz jurysdykcji, w której zlokalizowane są zabezpieczenia;
- 8) opis ekspozycji pozabilansowych instytucji i jej osób prawnych, wraz ze schematem ich powiązań z jej operacjami krytycznymi i głównymi liniami biznesowymi;
- 9) istotne zabezpieczenia instytucji wraz ze schematem ich przyporządkowania do poszczególnych osób prawnych;
- 10) wskazanie głównych lub najważniejszych kontrahentów instytucji oraz analiza skutków upadłości głównych kontrahentów dla sytuacji finansowej instytucji;
- 11) wszystkie systemy, za pośrednictwem których instytucja przeprowadza transakcje w istotnej liczbie lub o istotnej wartości, wraz ze schematem ich przyporządkowania do poszczególnych osób prawnych instytucji oraz ich powiązań z jej operacjami krytycznymi i głównymi liniami biznesowymi;
- 12) wszystkie systemy płatności, rozrachunków lub rozliczeń, których instytucja jest bezpośrednio lub pośrednio członkiem, wraz ze schematem ich przyporządkowania do poszczególnych osób prawnych instytucji oraz ich powiązań z jej operacjami krytycznymi i głównymi liniami biznesowymi;
- 13) szczegółowy wykaz i opis kluczowych systemów informacji zarządczej wykorzystywanych przez instytucję, w tym systemów zarządzania ryzykiem, systemów księgowych oraz systemów sprawozdawczości finansowej i sprawozdawczości do celów regulacyjnych, wraz ze schematem ich przyporządkowania do poszczególnych osób prawnych instytucji oraz ich powiązań z jej operacjami krytycznymi i głównymi liniami biznesowymi;
- 14) wskazanie właścicieli systemów wymienionych w pkt 13, związanych z nimi umów o gwarantowanym poziomie usług, a także wszelkiego oprogramowania i systemów lub licencji, wraz ze schematem ich przyporządkowania do poszczególnych osób prawnych instytucji oraz ich powiązań z jej operacjami krytycznymi i głównymi liniami biznesowymi;

- 15) wskazanie osób prawnych oraz schemat ich przyporządkowania, wzajemnych powiązań i zależności, dotyczących kwestii, takich jak:
 - wspólny lub współdzielony personel, infrastruktura lub systemy;
 - uzgodnienia dotyczące kapitału, finansowania lub płynności;
 - istniejące lub warunkowe ekspozycje kredytowe;
 - umowy dotyczące wzajemnych gwarancji, uzgodnienia dotyczące wzajemnych zabezpieczeń, postanowienia wzajemne w przypadku niewywiązywania się ze zobowiązań oraz uzgodnienia wzajemne między podmiotami powiązanymi dotyczące uzgodnień dotyczących kompensowania sald;
 - przeniesienia ryzyka oraz uzgodnienia dotyczące wewnątrzgrupowych transakcji zabezpieczających; umowy o gwarantowanym poziomie usług;
- 16) właściwy organ i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla każdej osoby prawnej;
- 17) kierownik wyższego szczebla odpowiedzialny za dostarczenie informacji niezbędnych do przygotowania planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji oraz – jeżeli są to inne osoby – kierownicy odpowiedzialni za poszczególne osoby prawne, operacje krytyczne i główne linie biznesowe;
- 18) opis uzgodnień, które obowiązują w instytucji w celu zagwarantowania, że w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie mieć do dyspozycji wszystkie niezbędne informacje, które uzna za stosowne, do celów zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 19) wszystkie umowy zawarte przez instytucję i jej osoby prawne z osobami trzecimi, do których rozwiązania może doprowadzić decyzja organów o zastosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wraz z informacjami, czy konsekwencje ich rozwiązania mogą mieć wpływ na stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 20) opis potencjalnych źródeł płynności dla wsparcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 21) informacje dotyczące obciążeń aktywów, aktywów płynnych, działalności pozabilansowej, strategii hedgingowych oraz praktyk księgowych.

SEKCJA C

Kwestie, które organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi przeanalizować przy ocenie możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy

Oceniając możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozważa następujące kwestie:

Podczas oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy uznaje się, że odniesienia do instytucji obejmują instytucje lub podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d) w ramach grupy:

- 1) stopień, w jakim instytucja jest w stanie przyporządkować główne linie biznesowe i operacje krytyczne do poszczególnych osób prawnych;
- 2) stopień dostosowania struktur prawnych i korporacyjnych w odniesieniu do głównych linii biznesowych i operacji krytycznych;
- 3) stopień, w jakim obowiązują uzgodnienia zapewniające podstawowy personel, infrastrukturę, finansowanie, płynność i kapitał, wspierające i pozwalające utrzymać główne linie biznesowe i operacje krytyczne;
- 4) stopień, w jakim umowy dotyczące świadczenia usług zawarte przez instytucję są w pełni egzekwowalne w przypadku przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji;
- 5) stopień, w jakim struktura zarządzania instytucją jest odpowiednia do celów zarządzania i zapewnienia zgodności z wewnętrznymi strategiami instytucji w odniesieniu do jej umów o gwarantowanym poziomie usług;

- 6) stopień, w jakim instytucja posiada procedury umożliwiające przeniesienie na rzecz osób trzecich usług świadczonych w ramach umów o gwarantowanym poziomie usług w przypadku oddzielenia funkcji krytycznych lub głównych linii biznesowych;
- 7) stopień, w jakim obowiązują plany awaryjne i środki pozwalające utrzymać ciągłość dostępu do systemów płatniczych i rozliczeniowych;
- 8) adekwatność systemów informacji zarządczej, jeżeli chodzi o zagwarantowanie, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były w stanie zgromadzić dokładne i kompletne informacje dotyczące głównych linii biznesowych i operacji krytycznych, które ułatwią im szybkie podejmowanie decyzji;
- 9) zdolność systemów informacji zarządczej do dostarczania informacji istotnych dla przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji w dowolnym momencie, nawet w szybko zmieniających się warunkach;
- 10) stopień, w jakim instytucja przetestowała swoje systemy informacji zarządczej w scenariuszach warunków skrajnych, zdefiniowanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 11) stopień, w jakim instytucja może zapewnić ciągłość swoich systemów informacji zarządczej zarówno w odniesieniu do zainteresowanej instytucji, jak i nowej instytucji w przypadku oddzielenia operacji krytycznych i głównych linii biznesowych od pozostałych operacji i linii biznesowych;
- 12) stopień, w jakim instytucja ustanowiła odpowiednie procedury gwarantujące przekazywanie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacji niezbędnych do wskazania deponentów i kwot objętych systemami gwarancji depozytów;
- 13) jeżeli grupa stosuje gwarancje wewnątrzgrupowe, stopień, w jakim gwarancje te są udzielane na warunkach rynkowych, a systemy zarządzania ryzykiem związanym z tymi gwarancjami są solidne;
- 14) jeżeli grupa zawiera wewnątrzgrupowe transakcje zabezpieczające, stopień, w jakim transakcje te są zawierane na warunkach rynkowych, a systemy zarządzania ryzykiem dotyczącym tych transakcji są solidne;
- 15) stopień, w jakim stosowanie gwarancji wewnątrzgrupowych lub księgowych wewnątrzgrupowych transakcji zabezpieczających nasila efekt domina w ramach grupy;
- 16) stopień, w jakim struktura prawna grupy utrudnia stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w związku z liczbą osób prawnych, złożonością struktury grupy lub trudnością w przyporządkowaniu linii biznesowych do podmiotów powiązanych;
- 17) kwota oraz rodzaj zobowiązań kwalifikowanych instytucji;
- 18) jeżeli ocena obejmuje spółkę holdingową o profilu mieszanym, stopień, w jakim restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w stosunku do podmiotów powiązanych, które są instytucjami lub instytucjami finansowymi, może mieć negatywne skutki dla niefinansowej części grupy;
- 19) istnienie i solidność umów o gwarantowanym poziomie usług;
- 20) dysponowanie przez organy państw trzecich instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezbędnymi dla wsparcia działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanych przez unijne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także możliwości podejmowania skoordynowanych działań przez organy unijne i organy państw trzecich;
- 21) możliwość zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób odpowiadający celom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, biorąc pod uwagę dostępne instrumenty i strukturę instytucji;
- 22) stopień, w jakim struktura grupy umożliwia organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji całej grupy lub przynajmniej jednego z podmiotów powiązanych bez bezpośredniego lub pośredniego negatywnego skutku dla systemu finansowego, zaufanie rynku lub gospodarkę, mając na uwadze cel zmaksymalizowania wartości grupy jako całości;

- 23) uzgodnienia i środki mogące ułatwić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację w przypadkach grup, które posiadają przedsiębiorstwa zależne z siedzibą w różnych jurysdykcjach;
 - 24) możliwość wiarygodnego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób odpowiadający celom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, biorąc pod uwagę możliwe skutki dla wierzycieli, kontrahentów, klientów i pracowników oraz działania, które mogą podjąć organy państw trzecich;
 - 25) stopień, w jakim można właściwie oszacować wpływ restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji na system finansowy i zaufanie rynków finansowych;
 - 26) stopień, w jakim restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji może mieć znaczący bezpośredni lub pośredni negatywny skutek dla systemu finansowego, zaufanie rynku lub gospodarkę;
 - 27) stopień, w jakim dzięki zastosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonaniu uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można by ograniczyć efekt domina względem innych instytucji lub rynków finansowych;
 - 28) stopień, w jakim restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji mogłaby mieć istotne skutki dla funkcjonowania systemów płatniczych i rozliczeniowych.
-

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/65/UE**z dnia 15 maja 2014 r.****w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE****(wersja przekształcona)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁵⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, w celu zapewnienia jasności dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.
- (2) Dyrektywa Rady 93/22/EWG ⁽⁶⁾ zmierzała do stworzenia warunków, w oparciu o które uprawnione firmy inwestycyjne i banki mogą świadczyć określone usługi lub tworzyć oddziały w innych państwach członkowskich, w oparciu o zezwolenie państwa macierzystego i pod nadzorem z jego strony. W związku z tym dyrektywa ta miała na celu zharmonizowanie wstępnych wymogów dotyczących zezwoleń oraz prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne, w tym zasad świadczenia usług. Przewidywała również harmonizację niektórych zasad regulujących funkcjonowanie rynków regulowanych.
- (3) W ostatnich latach wzrasta liczba inwestorów aktywnie uczestniczących w transakcjach na rynkach finansowych, którym oferowane są coraz to bardziej złożone kompleksowe pakiety usług i instrumentów. Mając na uwadze te zmiany, unijne ramy prawne powinny obejmować pełny zakres działań kierowanych do inwestorów. W związku z tym konieczne jest zapewnienie poziomu harmonizacji niezbędnej do zaoferowania inwestorom wysokiego poziomu ochrony oraz umożliwienia firmom inwestycyjnym świadczenia usług w całej Unii, będącej rynkiem wewnętrznym, w oparciu o nadzór państwa macierzystego. W związku z tym dyrektywę 93/22/EWG zastąpiono dyrektywą 2004/39/WE.
- (4) Kryzys finansowy ujawnił słabości w funkcjonowaniu i przejrzystości rynków finansowych. Rozwój rynków finansowych uwypuklił potrzebę wzmocnienia ram regulujących rynki instrumentów finansowych, w tym również w przypadku gdy obrót ma miejsce poza rynkiem regulowanym, w celu zwiększenia poziomu przejrzystości, zapewnienia lepszej ochrony inwestorów, podniesienia poziomu zaufania, rozwiązania problemu obszarów nieregulowanych oraz zapewnienia przyznania organom nadzoru odpowiednich uprawnień do wykonywania ich zadań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.6.2012, s. 3

⁽²⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 80.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 maja 2014 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

⁽⁵⁾ Por. załącznik III część A.

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (Dz.U. L 141 z 11.6.1993, s. 27).

- (5) Wśród organów regulacyjnych na poziomie międzynarodowym istnieje zgoda co do tego, że słabości systemu ładu korporacyjnego w szeregu instytucji finansowych, w tym brak w ich strukturach skutecznych mechanizmów kontroli, przyczyniły się do powstania kryzysu finansowego. Podejmowanie nadmiernego ryzyka bez zachowania należytej ostrożności może prowadzić do upadku poszczególnych instytucji finansowych oraz powstania problemów systemowych w państwach członkowskich oraz na poziomie globalnym. Niewłaściwe postępowanie firm świadczących usługi na rzecz klientów może powodować straty na szkodę inwestorów oraz prowadzić do utraty ich zaufania. W celu wyeliminowania potencjalnie szkodliwych skutków tych słabości w systemach ładu korporacyjnego dyrektywa 2004/39/WE powinna zostać uzupełniona bardziej szczegółowymi zasadami i normami minimalnymi. Te zasady i normy powinny być stosowane z uwzględnieniem charakteru, wielkości i złożoności firm inwestycyjnych.
- (6) Grupa wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE wezwała Unię do opracowania bardziej zharmonizowanego zbioru regulacji finansowych. W kontekście przyszłego kształtu europejskiego systemu nadzoru Rada Europejska, na posiedzeniu w dniach 18-19 czerwca 2009 r., podkreśliła także konieczność ustanowienia jednego europejskiego zbioru przepisów mających zastosowanie do wszystkich instytucji finansowych działających na rynku wewnętrznym.
- (7) W związku z tym dyrektywa 2004/39/WE powinna zostać teraz częściowo przekształcona w niniejszą dyrektywę, a częściowo zastąpiona rozporządzeniem (UE) nr 600/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾. Oba akty prawne powinny łącznie stanowić ramy prawne regulujące wymogi mające zastosowanie do firm inwestycyjnych, rynków regulowanych, dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz firm z państw trzecich świadczących usługi inwestycyjne lub prowadzące działalność inwestycyjną w Unii. Niniejszą dyrektywę należy zatem odczytywać w związku ze wspomnianym rozporządzeniem. W niniejszej dyrektywie należy uwzględnić przepisy regulujące zezwolenia na prowadzenie działalności, nabywanie znacznego pakietu akcji, korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, warunki działalności firm inwestycyjnych w celu zapewnienia ochrony inwestorów, uprawnienia organów nadzoru macierzystego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego oraz system nakładania kar. Ponieważ głównym celem i przedmiotem niniejszej dyrektywy jest harmonizacja krajowych przepisów dotyczących wspomnianych obszarów, jej podstawą powinien być art. 53 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Właściwa jest forma dyrektywy, aby w razie potrzeby umożliwić dostosowanie przepisów wykonawczych w obszarach objętych zakresem niniejszej dyrektywy do jakiegokolwiek specyfiki danego rynku lub systemu prawnego w poszczególnych państwach członkowskich.
- (8) W wykazie instrumentów finansowych należy umieścić towarowe instrumenty pochodne oraz inne, które utworzono i którymi obraca się w taki sposób, że prowadzi to do pojawienia się kwestii regulacyjnych porównywalnych do tradycyjnych instrumentów finansowych.
- (9) Zakres instrumentów finansowych obejmie umowy na dostawy energii rozliczane fizycznie, będące przedmiotem obrotu na zorganizowanych platformach obrotu (OTF), z wyjątkiem tych, które regulowane są już na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011⁽²⁾. Przyjęto szereg środków w celu złagodzenia wpływu takiego włączenia na przedsiębiorstwa prowadzące obrót takimi produktami. Obecnie przedsiębiorstwa te są zwolnione z wymogu dotyczącego funduszy własnych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽³⁾, a zwolnienie to będzie przedmiotem przeglądu na mocy art. 493 ust. 1 tego rozporządzenia przed jego wygaśnięciem najpóźniej z końcem 2017 r. Ponieważ umowy te to instrumenty finansowe, od samego początku miałyby do nich zastosowanie przepisy dotyczące rynków finansowych, zatem wymogi dotyczące limitów pozycji, sprawozdań z transakcji oraz wymogi dotyczące nadużyć na rynku miałyby zastosowanie od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 600/2014. Jednakże przewiduje się okres 42 miesięcy na rozpoczęcie stosowania obowiązku rozliczenia i wymogów w zakresie depozytów zabezpieczających określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁽⁴⁾.
- (10) Ograniczenie zakresu w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w OTF oraz rozliczanych fizycznie należy zminimalizować, aby uniknąć powstania luki, która może prowadzić do arbitrażu regulacyjnego. Dlatego też należy przewidzieć akt delegowany, w którym doprecyzowane zostanie sformułowanie „muszą być rozliczane fizycznie”, przynajmniej z uwzględnieniem stworzenia wykonalnego i wiążącego obowiązku fizycznej dostawy, którego nie można odwołać, bez prawa do rozliczania transakcji w środkach pieniężnych lub kompensowania ich, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, niedotrzymania warunków lub innej niezdolności do wykonania w dobrej wierze.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 1).

(3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

- (11) Na rynkach wtórnych kasowych prowadzących obrót uprawnieniami do emisji (EUA) miały miejsce przypadki nadużyć, które mogłyby podważyć zaufanie do systemów handlu emisjami określonych w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, w związku z czym podejmowane są środki celem wzmocnienia systemu rejestrów EUA oraz zaostrożenia warunków otwierania rachunku na potrzeby obrotu EUA. W celu wzmocnienia integralności i zagwarantowania skutecznego funkcjonowania tych rynków, w tym zapewnienia kompleksowego nadzoru nad działalnością handlową, właściwe jest uzupełnienie środków podejmowanych na mocy dyrektywy 2003/87/WE poprzez pełne włączenie uprawnień do emisji w zakres stosowania niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 ⁽²⁾ poprzez zaklasyfikowanie ich do kategorii instrumentów finansowych.
- (12) Celem niniejszej dyrektywy jest objęcie nią przedsiębiorstw, których działalność prowadzona w sposób regularny polega na świadczeniu profesjonalnych usług inwestycyjnych lub prowadzeniu działalności inwestycyjnej. Dlatego też jej zakres nie powinien obejmować jakichkolwiek osób prowadzących inne rodzaje działalności zawodowej.
- (13) Konieczne jest stworzenie kompleksowego systemu regulacyjnego regulującego zawieranie transakcji na instrumentach finansowych, bez względu na metody obrotu stosowane do zawierania tych transakcji, tak aby zapewnić wysoką jakość zawierania transakcji inwestorskich i podtrzymać integralność oraz ogólną efektywność systemu finansowego. Należy zapewnić spójne i dostosowane do ryzyka ramy regulujące główne rozwiązania dotyczące wykonywania zleceń, obowiązujące obecnie na europejskim rynku finansowym. Konieczne jest uznanie pojawienia się równoległe do rynków regulowanych nowej generacji zorganizowanych systemów obrotu, które powinny podlegać obowiązkowi mającym na celu utrzymanie efektywnych i prawidłowo funkcjonujących rynków finansowych, oraz zapewnienie, aby takie zorganizowane systemy obrotu nie korzystały z luk regulacyjnych.
- (14) Wszystkie systemy obrotu, a mianowicie rynki regulowane, wielostronne platformy obrotu (MTF) oraz OTF, powinny określić przejrzyste i niedyskryminujące zasady regulujące dostęp do danego systemu lub platformy. Rynki regulowane i MTF powinny nadal podlegać podobnym wymogom określającym podmioty, które mogą być do nich dopuszczone jako członkowie lub uczestnicy, OTF powinny natomiast móc określać i ograniczać dostęp w zależności między innymi od roli i obowiązków, jakie mają w stosunku do swoich klientów. W ten sposób systemy obrotu powinny móc określić parametry dotyczące systemu, takie jak minimalna latencja, pod warunkiem że odbywa się to w sposób otwarty i przejrzysty oraz nie wiąże się z dyskryminacją ze strony operatora platformy.
- (15) Kontrahent centralny (CCP) został zdefiniowany w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 jako osoba prawna, która działa pomiędzy stronami kontraktów będących w obrocie na jednym lub większej liczbie rynków finansowych, stając się nabywcą dla każdego sprzedawcy i sprzedawcą dla każdego nabywcy. CCP nie są objęci zakresem pojęcia OTF zdefiniowanego w niniejszej dyrektywie.
- (16) Osoby mające dostęp do rynków regulowanych lub MTF zwane są członkami lub uczestnikami. Terminy te mogą być używane zamiennie. Nie obejmują one użytkowników, którzy mają dostęp do systemów obrotu jedynie w drodze bezpośredniego dostępu elektronicznego.
- (17) Podmioty systematycznie internalizujące transakcje należy zdefiniować jako firmy inwestycyjne, które w sposób zorganizowany, częsty, systematycznie i w znacznych wielkościach zawierają transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów poza rynkiem regulowanym, MTF lub OTF. W celu zapewnienia obiektywnego i skutecznego stosowania tej definicji do firm inwestycyjnych należy brać pod uwagę wszelkie dwustronne transakcje przeprowadzane z klientami oraz określić kryteria identyfikacji firm inwestycyjnych niezbędne do ich rejestracji jako podmioty systematycznie internalizujące transakcje. Chociaż systemy obrotu to platformy, w których dochodzi do interakcji między zleceniami kupna i sprzedaży wielu osób trzecich, to podmiotowi systematycznie internalizującemu transakcje nie należy jednak zezwalać na zestawianie zleceń kupna i sprzedaży osób trzecich pod względem funkcjonalnym w taki sam sposób, jak w systemie obrotu.
- (18) Zakres niniejszej dyrektywy nie powinien obejmować osób zarządzających aktywami własnymi oraz przedsiębiorstw, które nie świadczą usług inwestycyjnych lub nie prowadzą działalności inwestycyjnej innej niż zawieranie na własny rachunek transakcji na instrumentach finansowych niebędących towarowymi instrumentami pochodnymi, uprawnieniami do emisji lub ich instrumentami pochodnymi, chyba że osoby te są animatorami rynku, członkami lub uczestnikami rynku regulowanego lub MTF lub mają bezpośredni elektroniczny dostęp do systemu obrotu, stosują technikę handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości lub zawierają transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/6/WE i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (19) W komunikacie ministrów finansów państw z grupy G20 oraz prezesów banków centralnych z dnia 15 kwietnia 2011 r. stwierdzono, że uczestnicy rynków towarowych instrumentów pochodnych powinni być objęci odpowiednią regulacją i nadzorem, dlatego też należy zmienić niektóre wyłączenia przewidziane w dyrektywie 2004/39/WE.
- (20) Zakres niniejszej dyrektywy nie powinien obejmować osób zawierających na własny rachunek transakcje na towarowych instrumentach pochodnych, uprawnieniach do emisji lub ich instrumentach pochodnych, w tym animatorów rynku, z wyjątkiem osób, które zawierają transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów, lub osób świadczących usługi inwestycyjne w zakresie towarowych instrumentów pochodnych, uprawnieni do emisji lub ich instrumentów pochodnych na rzecz swoich klientów lub dostawców w ramach głównego zakresu ich działalności, pod warunkiem że działalność ta ma charakter dodatkowy w stosunku do ich głównego rodzaju działalności w ujęciu grupowym oraz że ten główny rodzaj działalności nie stanowi świadczenia usług inwestycyjnych w rozumieniu niniejszej dyrektywy ani działalności bankowej w rozumieniu dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, ani animowania obrotu towarowymi instrumentami pochodnymi, oraz że osoby te nie stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości. W regulacyjnych standardach technicznych należy sprecyzować kryteria techniczne pozwalające określić przypadki, w których działalność ma charakter dodatkowy w stosunku do głównego rodzaju działalności, biorąc pod uwagę kryteria określone w niniejszej dyrektywie.

Kryteria te powinny zapewnić, aby zakresem niniejszej dyrektywy były objęte firmy o charakterze niefinansowym zawierające transakcje na instrumentach finansowych w sposób nieproporcjonalny w stosunku do poziomu inwestycji w głównym zakresie działalności. W związku z tym kryteria te powinny uwzględniać przynajmniej potrzebę, aby działania dodatkowe stanowiły mniejszość działalności na poziomie grupy oraz wielkości obrotu w porównaniu z całkowitą wielkością obrotu w tej klasie aktywów. Właściwe jest, aby w przypadku, gdy organy regulacyjne – zgodnie z prawem unijnym lub krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi – lub systemy obrotu wprowadzają obowiązek zapewnienia płynności w systemie obrotu, transakcje zawarte w celu wywiązania się takiego obowiązku powinny być wyłączone z oceny dodatkowego charakteru takiej działalności.

- (21) Do celów niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 600/2014, które regulują zarówno instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, jak i instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu giełdowego w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 600/2014, działalność uznawana za obiektywnie zmniejszającą ryzyko bezpośrednio związane z działalnością gospodarczą lub działalnością finansową oraz transakcje wewnątrzgrupowe powinny być rozpatrywane w sposób spójny z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012.
- (22) Osoby, które zawierają transakcje na towarowych instrumentach pochodnych, uprawnieniach do emisji oraz ich instrumentach pochodnych mogą również zawierać transakcje na innych instrumentach finansowych w ramach komercyjnego zarządzania ryzykiem związanym ze środkami pieniężnymi w celu ochrony przed ryzykiem, takim jak ryzyko związane z kursami walutowymi. Dlatego też ważne jest wyjaśnienie, że wyłączenia stosuje się kumulacyjnie. Na przykład wyłączenie przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. j) może być stosowane w połączeniu z wyłączeniem przewidzianym w art. 2 ust. 1 lit. d).
- (23) Jednakże aby uniknąć jakichkolwiek potencjalnych nadużyć wyłączeń animatorzy rynku instrumentów finansowych, niebędący animatorami rynku w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych, uprawnieni do emisji oraz ich instrumentów pochodnych, pod warunkiem że ta działalność w zakresie animacji rynku ma charakter dodatkowy względem głównego zakresu działalności w ujęciu grupowym oraz pod warunkiem że nie stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, powinni być objęci zakresem niniejszej dyrektywy i nie powinni korzystać z jakiegokolwiek wyłączenia. Osoby zawierające transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów lub stosując technikę handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości powinny również być objęte zakresem niniejszej dyrektywy i nie powinny korzystać z jakiegokolwiek wyłączenia.
- (24) Zawieranie transakcji na własny rachunek w wykonywaniu zleceń klientów powinno obejmować działalność firm wykonujących zlecenia różnych klientów poprzez zestawianie ich w ramach obrotu polegającego na zestawianiu zleceń (transakcje „back to back”), które to firmy należy uznać za działające w charakterze zleceniodawców i które powinny podlegać przepisom niniejszej dyrektywy obejmującym zarówno wykonywanie zleceń na rachunek klientów, jak i zawieranie transakcji na własny rachunek.
- (25) Wykonywanie zleceń, których przedmiotem są instrumenty finansowe, w ramach działalności dodatkowej pomiędzy dwoma osobami, których głównym rodzajem działalności, w ujęciu grupowym, nie jest ani świadczenie usług inwestycyjnych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, ani działalność bankowa w rozumieniu dyrektywy 2013/36/UE nie należy uznawać za zawieranie transakcji na własny rachunek w wykonywaniu zleceń klientów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 338 z 27.6.2013, s. 338).

- (26) Zawarte w tekście odniesienia do osób należy interpretować jako obejmujące osoby fizyczne i prawne.
- (27) Z zakresu niniejszej dyrektywy należy wyłączyć zakłady ubezpieczeń i reasekuracji, których działalność podlega odpowiedniemu monitorowaniu ze strony właściwych organów nadzoru w oparciu o zasadę ostrożności oraz które podlegają dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽¹⁾, gdy prowadzą one działalność, o której mowa w tej dyrektywie.
- (28) Niniejszą dyrektywą nie powinny być objęte osoby, które nie świadczą usług na rzecz osób trzecich, lecz których działalność polega na świadczeniu usług inwestycyjnych wyłącznie dla ich przedsiębiorstw dominujących, przedsiębiorstw zależnych lub innych przedsiębiorstw zależnych tych przedsiębiorstw dominujących.
- (29) Niektóre lokalne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej sektora energetycznego oraz niektórzy operatorzy instalacji przemysłowych objęci systemem handlu uprawnieniami do emisji UE wiążą w pakiety i zlecają w drodze outsourcingu swoją działalność handlową w zakresie zabezpieczania nieskonsolidowanych przedsiębiorstw zależnych przed ryzykiem gospodarczym. Takie przedsiębiorstwa joint venture nie świadczą żadnych innych usług i wykonują dokładnie takie same funkcje, co osoby, o których mowa w motywie 28. W celu zapewnienia równych warunków działania, należy również umożliwić wyłączenie przedsiębiorstw joint venture z zakresu niniejszej dyrektywy, jeśli są wspólnie posiadane przez lokalne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej lub operatorów sektora energetycznego objętych zakresem art. 3 lit. f) dyrektywy 2003/87/WE, które nie świadczą żadnych innych usług niż usługi inwestycyjne dla lokalnych przedsiębiorstw lub operatorów objętych zakresem art. 3 lit. f) dyrektywy 2003/87/WE, oraz pod warunkiem że te lokalne przedsiębiorstwa lub ci operatorzy podlegają wyłączeniu na mocy art. 2 ust. 1 lit. j), jeżeli sami świadczą te usługi inwestycyjne. Jednakże aby zapewnić odpowiednie zabezpieczenia, a także odpowiednią ochronę inwestorów państwa członkowskie, które podejmują decyzję o zwolnieniu takich przedsiębiorstw joint venture, powinny poddać je wymogom przynajmniej analogicznym do wymogów określonych w niniejszej dyrektywie, zwłaszcza w fazie udzielania zezwolenia, przy ocenie ich reputacji i doświadczenia oraz odpowiedniości każdego udziałowca, podczas przeglądu warunków udzielania pierwszego zezwolenia oraz prowadzenia bieżącego nadzoru, jak również wykonania zobowiązań biznesowych.
- (30) Z zakresu niniejszej dyrektywy należy również wyłączyć osoby, które w ramach działalności zawodowej świadczą usługi inwestycyjne jedynie okazjonalnie, pod warunkiem że działalność ta jest regulowana, a odpowiednie zasady nie zabraniają okazjonalnego świadczenia usług inwestycyjnych.
- (31) Niniejszą dyrektywą nie powinny być objęte osoby, które świadczą usługi inwestycyjne polegające wyłącznie na administrowaniu programami pracowniczych udziałów kapitałowych, a zatem nie świadczą usług inwestycyjnych na rzecz osób trzecich.
- (32) Niezbędne jest wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy banków centralnych i innych organów pełniących podobne funkcje, jak również organów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w takim zarządzaniu, w tym lokując środki pochodzące z tego długu; wyłączenie takie nie obejmuje podmiotów, które są częściowo lub całkowicie własnością państwa, a których rola ma charakter handlowy lub wiąże się z nabywaniem pakietów akcji.
- (33) W celu doprecyzowania systemu wyłączeń dla Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), innych organów krajowych wykonujących podobne funkcje oraz organów biorących udział, na zasadzie interwencji, w zarządzaniu długiem publicznym, należy ograniczyć takie wyłączenia do organów i instytucji wykonujących swoje funkcje zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego lub zgodnie z prawem Unii oraz do organów międzynarodowych, których członkami są dwa lub większa liczba państw członkowskich i których celem jest uruchamianie finansowania oraz świadczenie pomocy finansowej na rzecz ich członków borykających się z poważnymi trudnościami finansowymi, lub którym takie trudności grożą, takich jak europejski mechanizm stabilności.
- (34) Niezbędne jest wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania oraz funduszy emerytalnych bez względu na to, czy ich działalność jest koordynowana na poziomie Unii, oraz depozytariuszy lub osób zarządzających takimi przedsiębiorstwami, gdyż podlegają one szczególnym zasadom bezpośrednio dostosowanym do prowadzonej przez nie działalności.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

- (35) Z zakresu niniejszej dyrektywy należy wyłączyć operatorów systemu przesyłowego zdefiniowanych w art. 2 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE⁽¹⁾ lub w art. 2 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE⁽²⁾, gdy realizują oni swe zadania na mocy tych dyrektyw, na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009⁽³⁾, na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009⁽⁴⁾ lub na mocy kodeksów lub wytycznych sieci przyjętych na podstawie tych aktów ustawodawczych. Zgodnie z tymi aktami ustawodawczymi operatorzy systemów przesyłowych mają określone zobowiązania i obowiązki, podlegają określonej procedurze certyfikacji oraz działają pod nadzorem właściwych organów określonych dla danego sektora. Operatorzy systemów przesyłowych powinni także korzystać z takiego wyłączenia w przypadku gdy korzystają z innych osób działających w ich imieniu jako usługodawcy w celu wykonania ich zadań wynikających z tych aktów ustawodawczych bądź kodeksów lub wytycznych sieci przyjętych na podstawie tych rozporządzeń. Operatorzy systemów przesyłowych nie powinni mieć możliwości korzystania z takiego wyłączenia, gdy świadczą usługi inwestycyjne lub prowadzą działalność inwestycyjną w odniesieniu do instrumentów finansowych, w tym gdy obsługują platformę obrotu wtórnego finansowymi prawami przesyłowymi.
- (36) W celu skorzystania z wyłączeń ze stosowania niniejszej dyrektywy dana osoba powinna w sposób ciągły wypełniać warunki określone dla takich wyłączeń. W szczególności, jeżeli osoba świadczy usługi inwestycyjne lub prowadzi działalność inwestycyjną i jest wyłączona ze stosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ w ujęciu grupowym takie usługi lub działalność mają charakter dodatkowy względem głównego zakresu działalności tej osoby, osoba taka nie podlega wyłączeniu dotyczącemu usług dodatkowych w przypadku gdy wygasa dodatkowy charakter świadczenia takich usług lub prowadzenia takiej działalności względem głównego zakresu działalności tej osoby.
- (37) W celu ochrony inwestorów i stabilności systemu finansowego osoby, które świadczą usługi inwestycyjne lub prowadzą działalność inwestycyjną objętą niniejszą dyrektywą powinny uzyskać zezwolenie w swoich macierzystych państwach członkowskich.
- (38) Instytucje kredytowe uprawnione na mocy dyrektywy 2013/36/UE nie powinny potrzebować odrębnego zezwolenia na mocy niniejszej dyrektywy na potrzeby świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej. Jeżeli instytucja kredytowa podejmuje decyzję o świadczeniu usług inwestycyjnych lub prowadzeniu działalności inwestycyjnej, przed przyznaniem zezwolenia na mocy dyrektywy 2013/36/UE właściwe organy powinny zweryfikować, czy spełnia ona odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy.
- (39) Lokaty strukturyzowane pojawiły się na rynku jako forma produktu inwestycyjnego, nie są one jednak objęte jakimkolwiek aktem prawnym dotyczącym ochrony inwestorów na poziomie Unii, podczas gdy inne strukturyzowane produkty inwestycyjne są objęte takimi aktami prawnymi. Należy zatem zwiększyć poziom zaufania inwestorów i w większym stopniu ujednoczyć sposób, w jaki w świetle regulacji traktowana jest dystrybucja różnych detalicznych produktów inwestycyjnych w pakietach w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony inwestorów w całej Unii. Z tego też powodu należy włączyć lokaty strukturyzowane w zakres stosowania niniejszej dyrektywy. W tym względzie należy sprecyzować, że ponieważ lokaty strukturyzowane stanowią pewną formę produktu inwestycyjnego, nie obejmują one lokat powiązanych wyłącznie ze stopami procentowymi, takimi jak Euribor lub Libor, niezależnie od tego, czy stopy procentowe są z góry określone, czy też są stałe lub zmienne. Takie lokaty powinny być zatem wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy.
- (40) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych dokonujących sprzedaży lub świadczących usługi doradztwa na rzecz klientów w odniesieniu do lokat strukturyzowanych wówczas, gdy występują one jako pośrednicy w odniesieniu do tych produktów emitowanych przez instytucje kredytowe, które mogą pobierać depozyty zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE.
- (41) Centralne depozyty papierów wartościowych (CSD) są instytucjami systemowo istotnymi dla rynków finansowych, które zapewniają podstawową rejestrację papierów wartościowych, prowadzą rachunki służące do zapisywania wyemitowanych papierów wartościowych oraz dokonują rozrachunku praktycznie wszystkich transakcji zawieranych w papierach wartościowych. CSD należy odrębnie regulować prawem Unii i powinny one podlegać w szczególności wymogom dotyczącym uzyskania zezwolenia oraz określającym niektóre warunki prowadzenia przez nie działalności. Jednakże poza usługami podstawowymi, o których mowa w innych przepisach prawa Unii, CSD mogłyby świadczyć usługi inwestycyjne i prowadzić działalność inwestycyjną regulowaną na mocy niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2011, s. 94).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. L 211 z 14.8.2011, s. 15).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (Dz.U. L 211 z 14.8.2011, s. 36).

W celu zapewnienia, aby wszelkie podmioty świadczące usługi inwestycyjne i prowadzące działalność inwestycyjną podlegały tym samym ramom regulacyjnym należy zapewnić, aby takie CSD nie podlegały wymogom niniejszej dyrektywy dotyczącym uzyskania zezwolenia oraz niektórych warunków prowadzenia działalności, lecz aby prawo Unii regulujące CSD jako takie zapewniało, aby podlegały one przepisom niniejszej dyrektywy gdy świadczą usługi inwestycyjne lub prowadzą działalność inwestycyjną poza usługami określonymi w tych przepisach prawa Unii.

- (42) W celu wzmocnienia ochrony inwestorów w Unii należy ograniczyć warunki, na jakich państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie niniejszej dyrektywy wobec osób świadczących usługi inwestycyjne na rzecz klientów, którzy w rezultacie nie są chronieni na mocy niniejszej dyrektywy. W szczególności należy zobowiązać państwa członkowskie do stosowania do tych osób wymogów przynajmniej analogicznych do wymogów określonych w niniejszej dyrektywie, zwłaszcza w fazie udzielania zezwolenia, przy ocenie ich reputacji i doświadczenia oraz odpowiedniości każdego udziałowca, podczas przeglądu warunków udzielania pierwszego zezwolenia oraz prowadzenia bieżącego nadzoru, jak również wykonania zobowiązań biznesowych.

Ponadto osoby wyłączone ze stosowania niniejszej dyrektywy powinny być objęte systemem rekompensat dla inwestorów uznanym zgodnie z dyrektywą 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ lub ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej związanej z prowadzeniem działalności zawodowej zapewniającym równorzędną ochronę ich klientom w sytuacjach objętych tą dyrektywą.

- (43) W przypadku gdy firma inwestycyjna nieregularnie świadczy jedną lub większą liczbę usług inwestycyjnych nieobjętych udzielonym jej zezwoleniem, lub nieregularnie prowadzi jeden lub więcej rodzajów działalności inwestycyjnej nieobjętych udzielonym jej zezwoleniem, nie powinna potrzebować dodatkowego zezwolenia na mocy niniejszej dyrektywy.
- (44) Do celów niniejszej dyrektywy działalność polegająca na przyjmowaniu lub przekazywaniu zleceń powinna również obejmować kojarzenie dwóch lub więcej inwestorów prowadzące do zawarcia przez nich transakcji.
- (45) Firmy inwestycyjne i instytucje kredytowe prowadzące dystrybucję wyemitowanych przez siebie instrumentów finansowych powinny podlegać niniejszej dyrektywie, gdy świadczą swoim klientom usługi doradztwa inwestycyjnego. W celu wyeliminowania niepewności oraz wzmocnienia ochrony inwestorów należy zapewnić stosowanie niniejszej dyrektywy w przypadku dystrybucji przez firmy inwestycyjne i instytucje kredytowe na rynku pierwotnym wyemitowanych przez nie instrumentów finansowych bez świadczenia jakichkolwiek usług doradztwa inwestycyjnego. W tym celu należy rozszerzyć definicję usługi wykonywania zleceń na rachunek klientów.
- (46) Zasady wzajemnego uznawania i nadzoru ze strony macierzystego państwa członkowskiego wymagają, aby właściwe organy państw członkowskich nie przyznawały bądź cofały zezwolenie w przypadku, gdy takie czynniki jak treść programów działań, rozkład geograficzny lub rzeczywiście prowadzona działalność wyraźnie wskazują na to, że firma inwestycyjna wybrała system prawny danego państwa członkowskiego w celu uniknięcia bardziej restrykcyjnych norm obowiązujących w innym państwie członkowskim, na którego terytorium firma ta zamierza prowadzić lub prowadzi większą część swojej działalności. Firma inwestycyjna będąca osobą prawną powinna uzyskać zezwolenie w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę statutową. Firma inwestycyjna niebędąca osobą prawną powinna uzyskać zezwolenie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba jej zarządu. Ponadto państwa członkowskie powinny wymagać, aby siedziba zarządu firmy inwestycyjnej zawsze znajdowała się w jej macierzystym państwie członkowskim i rzeczywiście tam działała.
- (47) W dyrektywie 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ określono szczegółowe kryteria oceny ostrożnościowej planowanych transakcji nabycia udziałów w firmie inwestycyjnej oraz procedurę stosowania tych kryteriów. W celu zapewnienia pewności, jasności i przewidywalności prawa w odniesieniu do procesu oceny oraz jego wyników należy potwierdzić kryteria oraz proces oceny ostrożnościowej określone w tej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1).

W szczególności właściwe organy powinny dokonywać oceny odpowiedniości potencjalnego nabywcy oraz stabilności planowanej transakcji nabycia pod względem finansowym w oparciu o wszystkie następujące kryteria: reputacja potencjalnego nabywcy; reputacja i doświadczenie wszelkich osób, które będą kierować działalnością firmy inwestycyjnej w wyniku planowanego nabycia; kondycja finansowa potencjalnego nabywcy; czy firma inwestycyjna będzie w stanie wypełnić wymogi ostrożnościowe wynikające z niniejszej dyrektywy oraz innych dyrektyw, a zwłaszcza dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ i dyrektywy 2013/36/UE; czy istnieją uzasadnione powody, by podejrzewać, iż w związku z planowanym nabyciem dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ lub czy proponowane nabycie mogłoby zwiększyć takie ryzyko.

- (48) Firma inwestycyjna posiadająca zezwolenie w swoim macierzystym państwie członkowskim powinna być uprawniona do świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej w całej Unii, bez konieczności dążenia do uzyskania odrębnego zezwolenia od właściwych organów państwa członkowskiego, w którym firma ta zamierza świadczyć takie usługi lub prowadzić taką działalność.
- (49) Ponieważ niektóre firmy inwestycyjne są zwolnione z niektórych obowiązków nałożonych na mocy dyrektywy 2013/36/UE, należy je zobowiązać do posiadania minimalnej kwoty kapitału lub ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej związanej z prowadzeniem działalności zawodowej, lub połączenia obu. Dostosowania kwot tego rodzaju ubezpieczenia powinny uwzględniać dostosowania wprowadzone do ram dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾. Ten szczególnie rodzaj traktowania na potrzeby adekwatności kapitałowej należy stosować bez uszczerbku dla jakichkolwiek decyzji dotyczących odpowiedniego traktowania tych firm według przyszłych zmian w prawie Unii dotyczącym adekwatności kapitałowej.
- (50) Ponieważ zakres regulacji ostrożnościowej należy ograniczyć do podmiotów, które, na mocy prowadzenia ksiąg transakcyjnych dotyczących działalności branżowej, stanowią źródło ryzyka kontrahenta dla pozostałych uczestników rynku, z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy należy wyłączyć podmioty, które zawierają na własny rachunek transakcje na instrumentach finansowych innych niż towarowe instrumenty pochodne, uprawnienia do emisji lub ich instrumenty pochodne, pod warunkiem że nie są animatorami rynku, nie zawierają transakcji na własny rachunek wykonując zlecenia klientów, nie są członkami lub uczestnikami rynku regulowanego lub MTF lub nie mają bezpośredniego dostępu elektronicznego do systemu obrotu oraz nie stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości.
- (51) Na potrzeby ochrony praw własności inwestora oraz innych podobnych praw inwestora odnoszących się do papierów wartościowych, a także w odniesieniu do funduszy powierzonych firmie, prawa te należy w szczególności odróżnić od praw firmy. Jednakże zasada ta nie powinna uniemożliwiać firmie prowadzenia działalności pod własną nazwą, ale na rachunek inwestora, w przypadku gdy jest to wymagane ze względu na charakter transakcji i inwestor wyraża na to zgodę, na przykład w odniesieniu do pożyczek papierów wartościowych.
- (52) Wymogi w zakresie ochrony aktywów klientów stanowią podstawowe narzędzie służące ochronie klientów przy świadczeniu usług i prowadzeniu działalności. Wymogi te mogą zostać wyłączone w przypadku przeniesienia pełnego prawa własności środków i instrumentów finansowych na firmę inwestycyjną w celu zabezpieczenia wszelkich obecnych, przyszłych, rzeczywistych, warunkowych lub potencjalnych zobowiązań. Ta szeroko zdefiniowana możliwość może stanowić źródło niepewności i zagrażać skuteczności wymogów w zakresie zabezpieczania aktywów klientów. Dlatego też należy ograniczyć możliwość – przynajmniej w odniesieniu do aktywów klienta detalicznego – zawierania przez firmy inwestycyjne uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych polegających na przeniesieniu tytułu określonych w dyrektywie 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ do celów zabezpieczenia lub pokrywania w inny sposób swoich zobowiązań.
- (53) Konieczne jest wzmocnienie roli organów zarządzających firm inwestycyjnych, rynków regulowanych i dostawców usług w zakresie udostępniania informacji w zapewnianiu należytego i ostrożnego zarządzania tymi firmami, promowaniu integralności rynku oraz interesów inwestorów. Organ zarządzający firmy inwestycyjnej, rynków regulowanych i dostawców usług w zakresie udostępniania informacji powinien stale poświęcać wystarczającą ilość czasu oraz posiadać jako całość odpowiednią wiedzę, umiejętności i doświadczenie, aby być w

(1) Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywę Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

(2) Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

(3) Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3).

(4) Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43).

stanie zrozumieć charakter działalności firmy oraz główne ryzyka, na które jest narażona. Dlatego też w celu uniknięcia syndromu myślenia grupowego i ułatwienia wyrażania niezależnych opinii oraz krytycznego spojrzenia skład organów zarządzających powinien być odpowiednio zróżnicowany pod względem wieku, płci, pochodzenia geograficznego, wykształcenia oraz doświadczenia zawodowego członków, aby zapewnić szerokie spektrum poglądów i doświadczeń. Reprezentację pracowników w organach zarządzających można również postrzegać jako pozytywny sposób zwiększania różnorodności dzięki wprowadzeniu istotnej perspektywy i prawdziwej znajomości wewnętrznego sposobu działania firm. Różnorodność powinna być zatem jednym z kryteriów stosowanych przy ustalaniu składu organów zarządzających. Różnorodność należy także w sposób bardziej ogólny uwzględnić w polityce rekrutacyjnej firm. Polityka ta powinna na przykład zachęcać firmy do wyboru kandydatów z list obejmujących obie płci. W interesie spójnego podejścia do ładu korporacyjnego pożądane jest dostosowanie w możliwie największym stopniu wymogów dla firm inwestycyjnych do wymogów dyrektywy 2013/36/UE.

- (54) W celu sprawowania skutecznego nadzoru i kontroli nad działalnością firm inwestycyjnych, rynkami regulowanymi i dostawcami usług w zakresie udostępniania informacji organ zarządzający powinien ponosić odpowiedzialność za ogólną strategię firmy, z uwzględnieniem charakteru jej działalności i jej profilu ryzyka. W całym cyklu koniunkturalnym firmy organ zarządzający powinien ponosić wyraźną odpowiedzialność za identyfikację i określenie strategicznych celów firmy, jej strategii dotyczącej ryzyka i metod wewnętrznego zarządzania nią, zatwierdzanie jej wewnętrznej organizacji, w tym kryteriów wyboru i szkolenia pracowników, skuteczny nadzór nad kadrą kierowniczą wyższego szczebla, określanie ogólnych zasad regulujących świadczenie usług i prowadzenie działalności, w tym polityki wynagradzania pracowników działu sprzedaży oraz zatwierdzanie nowych produktów do dystrybucji na rzecz klientów. Okresowe monitorowanie i ocena celów strategicznych firm, ich wewnętrznej organizacji oraz ich polityki świadczenia usług i prowadzenia działalności powinny zapewnić tym firmom ciągłą zdolność do prowadzenia należytego i ostrożnego zarządzania w interesie integralności rynków oraz ochrony inwestorów. Łączenie zbyt wielu stanowisk dyrektorskich uniemożliwiłoby członkowi organu zarządzającego przeznaczenie wystarczającej ilości czasu na pełnienie tej funkcji nadzorczej.

Dlatego też konieczne jest ograniczenie liczby stanowisk dyrektorskich, które członek organu zarządzającego instytucji może jednocześnie objąć w różnych podmiotach. Do celów stosowania takiego ograniczenia nie powinno się jednak brać pod uwagę funkcji dyrektorskich w organizacjach, które nie realizują celów głównie komercyjnych, takich jak organizacje niedochodowe lub charytatywne.

- (55) W państwach członkowskich stosuje się różne struktury zarządzania. W większości przypadków jest to system monistyczny lub dualistyczny. Definicje zastosowane w niniejszej dyrektywie mają obejmować wszystkie istniejące struktury, bez opowiadania się za którąkolwiek z nich. Mają one charakter czysto użytkowy w stosunku do celu polegającego na określeniu przepisów, które mają mieć określony skutek bez względu na krajowe prawo spółek mające zastosowanie do danej instytucji w każdym państwie członkowskim. Definicje te nie powinny zatem ingerować w ogólny podział uprawnień zgodnie z krajowym prawem spółek.
- (56) Rozszerzający się zakres działalności, którą firmy inwestycyjne prowadzą równocześnie, zwiększył możliwość wystąpienia konfliktów interesów między poszczególnymi zakresami działalności a interesami klientów. Dlatego też konieczne jest określenie zasad zapewniających, aby takie konflikty nie wpływały negatywnie na interesy klientów tych firm inwestycyjnych. Firmy mają obowiązek podjęcia skutecznych działań w celu rozpoznawania konfliktów interesów, zapobiegania im i zarządzania nimi oraz ograniczenia w jak największym stopniu potencjalnych skutków takiego ryzyka. W przypadku gdy utrzymuje się jednaj szczątkowe ryzyko wystąpienia szkody dla interesów klienta, przed zawarciem transakcji na jego rachunek należy wyraźnie ujawnić klientowi ogólny charakter lub źródła konfliktu interesów oraz działania podjęte w celu ograniczenia takiego ryzyka.
- (57) W dyrektywie Komisji 2006/73/WE⁽¹⁾ zezwolono państwom członkowskim na nakładanie – w kontekście wymogów organizacyjnych dla firmy inwestycyjnych – obowiązku rejestrowania rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej dotyczących zleceń klientów. Rejestrowanie rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej dotyczących zleceń klientów jest zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”) i jest uzasadnione w celu wzmocnienia poziomu ochrony inwestorów, zwiększenia skuteczności nadzoru rynku oraz zwiększenia pewności prawa w interesie firm inwestycyjnych i ich klientów. Znaczenie takich zapisów wspomniano również w opinii technicznej przekazanej Komisji przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych w dniu 29 lipca 2010 r. Rejestrowanie to powinno służyć zapewnieniu istnienia dowodów mających potwierdzać warunki wszelkich zleceń złożonych przez klientów oraz zgodność transakcji zawieranych przez firmy inwestycyjne z tymi zleceniami, a także ma służyć wykrywaniu wszelkich zachowań, które mogą mieć znaczenie w kontekście nadużyć na rynku, również w sytuacjach, gdy firmy zawierają transakcje na własny rachunek.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzająca środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26).

W tym celu należy rejestrować wszystkie rozmowy z udziałem przedstawiciela firmy w ramach zawierania transakcji na własny rachunek lub zamiaru zawierania transakcji na własny rachunek. W przypadkach gdy klienci składają zlecenia innymi kanałami niż telefonicznie, informacje takie powinny być przekazywane na trwałym nośniku, takim jak listy, faksy, wiadomości poczty elektronicznej lub dokumenty dotyczące zleceń klienta złożonych na spotkaniach. Przykładowo treść odpowiednich rozmów w bezpośredniej obecności klienta można zapisywać w postaci pisemnego protokołu lub notatki. Zlecenia takie powinny być uważane za tożsame ze zleceniami otrzymanymi drogą telefoniczną. W przypadku sporządzania protokołu z bezpośredniej rozmowy klientami państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednie zabezpieczenia, w celu zapewnienia, aby klient nie poniósł straty wskutek niedokładnego zapisu komunikacji pomiędzy stronami w protokole. Zabezpieczenia takie nie oznaczają przyjęcia przez klienta jakiegokolwiek odpowiedzialności.

Aby zagwarantować pewność prawa w odniesieniu do zakresu tego obowiązku, należy stosować go do wszelkiego sprzętu zapewnianego przez firmę lub którego użycie jest przez firmę inwestycyjną dozwolone i należy wymagać, aby firmy inwestycyjne podejmowały uzasadnione działania mające zapewnić niewykorzystywanie w związku z transakcjami sprzętu prywatnego. Zapisy takie powinny być dostępne dla właściwych organów przy wykonywaniu przez nie zadań nadzorczych oraz działań na rzecz egzekwowania prawa na mocy niniejszej dyrektywy, rozporządzenia (UE) nr 600/2014, rozporządzenia (UE) nr 596/2014 oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE⁽¹⁾, tak by mogły wspomóc właściwe organy przy rozpoznawaniu zachowań, które są niezgodne z ramami prawnymi regulującymi działalność firm inwestycyjnych. Zapisy te powinny być również dostępne dla firm inwestycyjnych i dla klientów, aby wykazać rozwój łączących ich stosunków w odniesieniu do zleceń przekazanych przez klientów i transakcji zrealizowanych przez firmy. Z tego też względu należy określić w niniejszej dyrektywie zasady ogólnego systemu rejestracji rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej dotyczących zleceń klientów.

- (58) Zgodnie z konkluzjami Rady z czerwca 2009 r. dotyczącymi wzmocnienia nadzoru finansowego w Unii oraz w celu przyczynienia się do stworzenia jednolitego zbioru przepisów dla rynków finansowych Unii, dalszego tworzenia równych warunków działania dla państw członkowskich i uczestników rynku, zwiększenia poziomu ochrony inwestorów oraz poprawy skuteczności nadzoru i egzekwowania przepisów Unia zobowiązała się do zminimalizowania w stosownych przypadkach uznaniowości państw członkowskich przy stosowaniu prawa Unii dotyczącego usług finansowych. Oprócz wprowadzenia w niniejszej dyrektywie wspólnego systemu rejestracji rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej dotyczących zleceń klientów, należy również ograniczyć w pewnych przypadkach możliwość przekazywania przez właściwe organy zadań z zakresu nadzoru, ograniczyć uznaniowość w stosowaniu wymogów mających zastosowanie do agentów oraz do sprawozdań przekazywanych przez oddziały.
- (59) W ostatniej dekadzie nastąpił gwałtowny rozwój technologii transakcyjnej, która jest obecnie w szerokim zakresie wykorzystywana przez uczestników rynku. Wielu uczestników rynku korzysta obecnie z algorytmicznych mechanizmów transakcyjnych, w przypadku których algorytm komputerowy automatycznie określa aspekty zlecenia przy minimalnym lub zerowym udziale człowieka. Należy uregulować ryzyko wynikające z handlu algorytmicznego. Jednakże stosowanie algorytmów w przetwarzaniu potransakcyjnym zawartych transakcji nie jest handlem algorytmicznym. Firma inwestycyjna prowadząca handel algorytmiczny w ramach strategii animowania rynku powinna realizować funkcję animatora rynku w sposób ciągły przez określoną część czasu w ramach godzin, w których prowadzony jest obrót w danym systemie obrotu. Regulacyjne standardy techniczne powinny wyjaśniać, co stanowi pewną określoną część czasu w ramach godzin, w których prowadzony jest obrót w danym systemie obrotu, zapewniając, aby taka określona część czasu była znacząca w stosunku do ogólnej liczby godzin, w których prowadzony jest obrót, przy uwzględnieniu płynności, skali i charakteru konkretnego rynku oraz właściwości wprowadzanych do obrotu instrumentów finansowych.
- (60) Firmy inwestycyjne uczestniczące w handlu algorytmicznym stosujące strategię w zakresie animowania rynku powinny posiadać odpowiednie systemy i narzędzia kontroli takiej działalności. Taką działalność należy rozumieć w sposób charakterystyczny dla jej kontekstu i celu. Z tego też względu definicja takiej działalności jest niezależna od definicji, takich jak definicja działalności animatora rynku w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012⁽²⁾.
- (61) Szczególną podgrupę handlu algorytmicznego stanowi handel algorytmiczny o wysokiej częstotliwości, w ramach którego system transakcyjny błyskawicznie analizuje dane lub sygnały pochodzące z rynku, a następnie w bardzo krótkim czasie wysyła lub aktualizuje dużą liczbę zleceń w odpowiedzi na wyniki tej analizy. W szczególności handel algorytmiczny o wysokiej częstotliwości może obejmować takie elementy jak uruchomienie zlecenia, jego generowanie, przekierowanie i wykonanie, które są określane przez system bez udziału człowieka dla każdej indywidualnej transakcji lub zlecenia, charakteryzując się krótkim terminem na ustalenie i upłynięcie pozycji, wysokim dziennym obrotem portfela, wysokim stosunkiem zamówień do transakcji, śróddziennym i na koniec dnia, równym lub bliskim pozycji płaskiej. Handel algorytmiczny o wysokiej częstotliwością charakteryzuje się między innymi wysoką śróddzienną liczbą komunikatów, które stanowią zlecenia, kwotowania lub anulowania. Przy określaniu, co stanowi wysoką śróddzienną liczbę komunikatów należy wziąć pod uwagę tożsamość klienta

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) (zob. s. 179 niniejszego Dziennika Urzędowego).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. (w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86 z 24.3.2012, s. 1).

rzeczywistego dla danej działalności, długość okresu obserwacji, porównanie z całkowitą działalnością rynku w tym okresie oraz względną koncentrację lub fragmentację działalności. Handel algorytmiczny o wysokiej częstotliwości jest zazwyczaj stosowany przez uczestników rynku, którzy zawierają transakcje z wykorzystaniem swojego własnego kapitału, i sam w sobie nie jest strategią, lecz raczej stanowi wykorzystanie zaawansowanej technologii w celu realizacji bardziej tradycyjnych strategii handlowych, takich jak animowanie rynku lub arbitraż.

- (62) Postęp techniczny umożliwił wykonywanie transakcji o wysokiej częstotliwości oraz ewolucję modeli biznesowych. Wykonywaniu transakcji o wysokiej częstotliwości sprzyja umiejscowienie siedzib uczestników rynku w niewielkiej odległości od systemów zestawiania zleceń w systemach obrotu. W celu zapewnienia prawidłowych i uczciwych warunków zawierania transakcji konieczne jest wprowadzenie wymogu, aby systemy obrotu oferowały takie usługi kolokacji w sposób niedyskryminujący, uczciwy i przejrzysty. Wykorzystanie technologii transakcyjnej przyczyniło się również do wzrostu tempa realizacji, wolumenu i złożoności transakcji zawieranych przez inwestorów. Technologia ta dała również uczestnikom rynku możliwość zapewnienia swoim klientom łatwiejszego bezpośredniego dostępu elektronicznego do rynków poprzez wykorzystanie ich platform obrotu, poprzez bezpośredni dostęp, czy też sponsorowany dostęp do rynku. Technologia transakcyjna przyniosła korzyści rynkowi i jego uczestnikom głównie w postaci szerszego udziału w rynkach, zwiększonej płynności, węższych spreadów, ograniczenia krótkoterminowej zmienności oraz narzędzi umożliwiających lepsze wykonanie zleceń na rzecz klientów. Technologia transakcyjna jest jednak również źródłem szeregu potencjalnych zagrożeń, takich jak większe ryzyko przeciążenia systemów wykorzystywanych przez systemy obrotu z powodu dużego wolumenu zleceń, ryzyka związanego ze stosowaniem algorytmicznych mechanizmów transakcyjnych, które generują dublujące się lub błędne zlecenia lub nieprawidłowo funkcjonują z innych względów, potencjalnie przyczyniając się do powstania zakłóceń na rynku.

Ponadto istnieje ryzyko zbyt silnej reakcji transakcyjnych systemów algorytmicznych na zdarzenia zaistniałe na innych rynkach, co może pogłębić zmienność w przypadku uprzednio istniejącego problemu na rynku. Transakcje algorytmiczne lub techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości mogą, podobnie jak każda inna forma transakcji, być podatne na pewne formy zachowań zabronione na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014. Transakcje o wysokiej częstotliwości mogą również z uwagi na przewagę informacyjną podmiotów zawierających transakcje z wysoką częstotliwością skłaniać inwestorów do decyzji o wykonywaniu transakcji w systemach, w których mogą uniknąć interakcji z podmiotami zawierającymi transakcje z wysoką częstotliwością. Należy poddać techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, które opierają się na pewnych określonych cechach, szczególnemu nadzorowi regulacyjnemu. Choć są to głównie strategie operujące się na zawieraniu transakcji na własny rachunek, nadzór powinien mieć także zastosowanie wówczas, gdy realizacja techniki transakcji jest skonstruowana tak, aby uniknąć sytuacji, w której realizacja odbywa się na własny rachunek.

- (63) Te potencjalne zagrożenia wynikające z coraz szerszego wykorzystania technologii można najskuteczniej ograniczyć poprzez zastosowanie środków i mechanizmów kontroli szczególnego ryzyka wobec firm, które zajmują się techniką handlu algorytmicznego lub techniką handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, które zapewniają bezpośredni dostęp elektroniczny, w połączeniu z innymi środkami ukierunkowanymi na operatorów systemów obrotu, do których dostęp mają takie firmy. W celu wzmocnienia odporność rynków mając na uwadze rozwój techniczny, środki te powinny odzwierciedlać wydane przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) („EUNGI PW”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽¹⁾, w lutym 2012 r. wytyczne „Systemy i mechanizmy kontroli w zautomatyzowanym środowisku obrotu dla platform obrotu, firm inwestycyjnych oraz właściwych organów” (ESMA/2012/122), oraz opierać się na tych wytycznych. Pożądane jest, aby wszystkie firmy prowadzące handel algorytmiczny o wysokiej częstotliwości posiadały zezwolenia. Takie zezwolenia powinny zapewnić podleganie przez te firmy wymogom organizacyjnym wynikającym z niniejszej dyrektywy oraz należytemu nadzorowi. Jednakże podmioty, które uzyskały zezwolenie i podlegają nadzorowi na podstawie prawa Unii regulującego sektor finansowy i które są wyłączone ze stosowania niniejszej dyrektywy, ale prowadzą handel algorytmiczny lub stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, nie powinny być zobowiązane do uzyskiwania zezwolenia na mocy niniejszej dyrektywy i powinny podlegać wyłącznie środkom i mechanizmom kontroli, których celem jest zaradzenie szczególnemu ryzyku wynikającemu z handlu tego rodzaju. W tym zakresie EUNGI PW powinien odgrywać istotną rolę koordynującą poprzez określenie odpowiedniej wielkości zmiany ceny służącej zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania rynków na poziomie Unii.
- (64) Zarówno firmy inwestycyjne, jak i systemy obrotu powinny zapewniać istnienie skutecznych środków mających na celu zapewnienie, aby handel algorytmiczny lub techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości nie przyczyniały się do powstawania zakłóceń na rynku oraz nie mogły być wykorzystywane do popełniania nadużyć. Systemy obrotu powinny również zapewniać odporność i odpowiednie testowanie swoich systemów transakcyjnych, aby zapewnić obsługę rosnącej liczby składanych zleceń oraz niepodatność swoich systemów na napięcia rynkowe, a także zapewnić istnienie w systemach obrotu automatycznych mechanizmów pozwalających na czasowe wstrzymanie obrotu lub jego ograniczenie w przypadku wystąpienia nagłych nieoczekiwanych ruchów cenowych.
- (65) Konieczne jest również zapewnienie przejrzystych, niedyskryminujących i uczciwych struktur opłat w systemach obrotu, skonstruowanych tak, aby nie prowadziły do powstania zakłóceń na rynku. Dlatego też właściwym jest

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

zezwoleń systemom obrotu na dostosowanie swych opłat za zlecenia anulowane do długości okresu utrzymywania zlecenia oraz dostosowanie opłat do każdego instrumentu finansowego, do którego mają zastosowanie. Państwa członkowskie powinny również móc zezwalać systemom obrotu na wprowadzanie wyższych opłat od zleceń, które są następnie anulowane, lub do pobierania wyższych opłat od uczestników składających dużą ilość anulowanych zleceń lub od tych, którzy stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, w celu odzwierciedlenia dodatkowego obciążenia systemu, które nie przynosi jednak korzyści innym uczestnikom rynku.

- (66) Oprócz środków dotyczących algorytmicznych mechanizmów transakcyjnych oraz technik handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, należy wprowadzić zakaz zapewniania bezpośredniego dostępu elektronicznego do rynków przez firmy inwestycyjne ich klientom w przypadkach, gdy dostęp ten nie podlega właściwym systemom i mechanizmom kontroli. Niezależnie od formy zapewnionego bezpośredniego dostępu elektronicznego do rynku firmy zapewniające taki dostęp powinny dokonać oceny i przeglądu odpowiedniości klientów korzystających z tej usługi i zapewnić wprowadzenie mechanizmów kontroli ryzyka w związku z korzystaniem z tej usługi, a także aby firmy te zachowały odpowiedzialność za transakcje zlecane im przez ich klientów za pośrednictwem ich systemów lub korzystając z ich kodów transakcyjnych. W regulacyjnych standardach technicznych należy określić szczegółowe wymogi organizacyjne dotyczące tych nowych form obrotu. Powinno to zapewnić możliwość zmiany tych wymogów w razie konieczności w przypadku gdy niezbędne jest uwzględnienie dalszych innowacji i zmian w tym obszarze.
- (67) W celu zapewnienia skutecznego nadzoru oraz w celu umożliwienia właściwym organom podjęcia odpowiednich środków przeciwko wadliwym lub nieuczciwym strategiom algorytmicznym w odpowiednim czasie niezbędne jest oznaczenie wszystkich zleceń wygenerowanych w ramach handlu algorytmicznego. Dzięki takiemu oznaczeniu właściwe organy powinny mieć możliwość zidentyfikowania i rozróżnienia zleceń wynikających z różnych algorytmów, oraz sprawnego zrekonstruowania i oceny strategii stosowanych przez uczestników rynku zajmujących się handlem algorytmicznym. Powinno to zmniejszyć ryzyko niejednoznacznego przypisywania zleceń do określonej strategii algorytmicznej i do uczestnika rynku. Oznaczanie pozwala właściwym organom sprawnie i skutecznie reagować na strategię handlu algorytmicznego mające znamiona nadużyć lub zagrażające prawidłowemu funkcjonowaniu rynku.
- (68) W celu zapewnienia integralności rynku w świetle rozwoju technicznego na rynkach finansowych EUNGiPW powinien regularnie uzyskiwać i uwzględniać opinie od ekspertów krajowych na temat rozwoju sytuacji w zakresie technologii transakcyjnej, w tym transakcji o wysokiej częstotliwości, oraz nowych praktyk mogących stanowić nadużycie na rynku, tak aby zidentyfikować i wspierać skuteczne strategie zapobiegania takim nadużyciom i walki z nimi.
- (69) W Unii funkcjonuje obecnie wiele systemów obrotu, przy czym w ramach niektórych z tych systemów prowadzony jest obrót tymi samymi instrumentami. W celu wyeliminowania potencjalnych zagrożeń dla interesów inwestorów konieczne jest sformalizowanie i dalsze skoordynowanie procesów dotyczących konsekwencji dla realizowania transakcji w innych systemach obrotu, jeżeli firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący dany system obrotu podejmuje decyzję o zawieszeniu obrotu danym instrumentem finansowym lub wycofaniu tego instrumentu z obrotu. Mając na uwadze pewność prawa oraz w celu zapewnienia odpowiedniego postępowania w przypadku konfliktu interesów przy podejmowaniu decyzji o zawieszeniu obrotu instrumentami finansowymi lub o wycofaniu ich z obrotu należy zapewnić takie rozwiązania, aby w przypadku wstrzymania obrotu przez firmę inwestycyjną lub operatora rynku prowadzącego dany system obrotu z uwagi na powstałą niezgodność z ich zasadami, pozostałe podmioty stosowały się do tej decyzji, jeżeli tak postanowią właściwe organy, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają dalszy obrót. Ponadto należy sformalizować i usprawnić wymianę informacji oraz współpracę między właściwymi organami w związku z zawieszeniem obrotu instrumentami finansowymi lub wycofaniem ich z obrotu w danym systemie obrotu. Ustalenia te powinno się stosować w taki sposób, aby uniemożliwić systemom obrotu wykorzystywanie informacji przekazywanych w kontekście zawieszenia lub wycofania instrumentu finansowego z obrotu w celach komercyjnych.
- (70) Wzrasta liczba inwestorów aktywnie uczestniczących w transakcjach na rynkach finansowych, którym oferowane są coraz to bardziej złożone kompleksowe pakiety usług i instrumentów, w związku z czym konieczne jest wprowadzenie pewnego stopnia harmonizacji w celu zapewnienia inwestorom wysokiego poziomu ochrony w całej Unii. W czasie, gdy przyjmowano dyrektywę 2004/39/WE, inwestorzy w coraz większym stopniu polegali na osobistych rekomendacjach, co spowodowało konieczność uznania świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego za usługę inwestycyjną podlegającą zezwoleniu oraz szczególnym obowiązkom w zakresie prowadzenia działalności. Stałe znaczenie osobistych rekomendacji dla klientów oraz coraz bardziej złożony charakter usług i instrumentów powodują konieczność zaostrożenia obowiązków w zakresie prowadzenia działalności w celu zwiększenia poziomu ochrony inwestorów.
- (71) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby firmy inwestycyjne działały zgodnie z najlepiej pojętym interesem swoich klientów oraz aby były w stanie wywiązywać się ze swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy. Firmy inwestycyjne powinny zatem rozumieć cechy oferowanych lub rekomendowanych instrumentów finansowych oraz opracowywać skuteczne strategie i wprowadzać uzgodnienia w celu identyfikacji kategorii

klientów, którym mają być dostarczane produkty i na których rzecz mają być świadczone usługi, a także dokonywać przeglądu tych strategii i uzgodnień. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby firmy inwestycyjne wytwarzające instrumenty finansowe zapewniały, aby produkty te wytwarzano w celu zaspokojenia potrzeb określonego rynku docelowego klientów końcowych w obrębie określonej kategorii klientów, podejmowały rozsądne działania w celu zapewnienia, aby instrumenty finansowe dystrybuowano na określonym rynku docelowym, a także by okresowo dokonywały przeglądu danych identyfikacyjnych rynku docelowego oraz wyników oferowanych produktów. Firmy inwestycyjne oferujące lub rekomendujące klientom instrumenty finansowe niebędące ich produktami powinny również posiadać odpowiednie uzgodnienia w celu uzyskiwania i zrozumienia odpowiednich informacji dotyczących procesu zatwierdzania produktu, w tym określonego rynku docelowego oraz cech oferowanego lub rekomendowanego przez nie produktu. Obowiązek ten powinien mieć zastosowanie bez uszczerbku dla każdej oceny adekwatności lub odpowiedniości, jaka ma być następnie przeprowadzana przez firmę inwestycyjną w ramach świadczenia usług inwestycyjnych na rzecz każdego klienta, w oparciu o jego osobiste potrzeby, cechy i cele.

Aby zapewnić oferowanie lub rekomendowanie instrumentów finansowych wyłącznie w interesie klienta, firmy inwestycyjne oferujące lub rekomendujące produkt wytwarzany przez firmy niepodlegające wymogom w zakresie zarządzania produktami określonym w niniejszej dyrektywie lub wytwarzany przez firmy z państw trzecich powinny również posiadać odpowiednie ustalenia w celu uzyskania odpowiednich informacji o instrumentach finansowych.

- (72) W celu zapewnienia inwestorom wszelkich istotnych informacji należy zobowiązać firmy inwestycyjne świadczące usługi doradztwa inwestycyjnego do ujawnienia kosztów swoich porad, wyjaśnienia podstaw świadczonego doradztwa, w szczególności do przedstawienia gamy produktów, które uwzględniają przy wydawaniu osobistych rekomendacji swoim klientom, czy świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego w sposób niezależny oraz czy udostępniają klientom okresową ocenę odpowiedniości instrumentów finansowych, które im zarekomendowały. Należy również zobowiązać firmy inwestycyjne do podawania swym klientom uzasadnienia udzielonych porad.
- (73) W celu dalszego ustanowienia ram regulacyjnych w zakresie świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego, przy jednoczesnym pozostawieniu wyboru firmom inwestycyjnym i klientom, należy określić warunki świadczenia tych usług, w przypadkach gdy firmy informują klientów, że usługa jest świadczona w sposób niezależny. Jeżeli usługa doradztwa jest świadczona w sposób niezależny, należy przed dokonaniem osobistej rekomendacji ocenić wystarczająco szeroką gamę produktów różnych dostawców. Doradca nie musi oceniać produktów inwestycyjnych oferowanych na rynku przez wszystkich dostawców lub emitentów, lecz gama instrumentów finansowych nie powinna ograniczać się do instrumentów finansowych wyemitowanych lub dostarczanych przez podmioty mające bliskie powiązania z firmą inwestycyjną lub inne stosunki prawne lub gospodarcze, takie jak stosunek umowny, które są tak bliskie, że mogą zagrażać niezależności świadczonego doradztwa.
- (74) W celu zwiększenia poziomu ochrony inwestorów oraz zapewnienia klientom jeszcze większej jasności co do usługi, którą otrzymują, należy także w większym stopniu ograniczyć firmom świadczącym niezależne usługi doradztwa inwestycyjnego oraz usługi zarządzania portfelem możliwość przyjmowania lub pobierania wynagrodzenia, prowizji lub jakichkolwiek korzyści pieniężnych lub niepieniężnych od osób trzecich, a zwłaszcza od emitentów lub dostawców produktów. Oznacza to, że wszystkie wynagrodzenia, prowizje oraz wszelkie korzyści pieniężne wniesione lub dostarczone przez osobę trzecią muszą zostać w pełni zwrócone klientowi niezwłocznie po otrzymaniu tych płatności od firmy, a firma nie powinna mieć prawa wyrównywać jakichkolwiek płatności ze strony osoby trzeciej z wynagrodzenia należnego firmie od klienta. Klient powinien być dokładnie oraz – w stosownych przypadkach – okresowo informowany o wszystkich wynagrodzeniach, prowizjach i korzyściach, jakie firma otrzymała w związku z usługą inwestycyjną świadczoną klientowi i jakie mu przekazała. Firmy świadczące niezależne usługi doradztwa lub zarządzania portfelem powinny również wprowadzić w ramach swych wymogów organizacyjnych politykę zapewniania, aby opłaty uiszczane przez osoby trzecie były rozdzielane pomiędzy klientów i przekazywane im. Dozwolone powinny być wyłącznie drobne korzyści niepieniężne, pod warunkiem że klient zostanie o nich wyraźnie poinformowany, że mogą one podwyższyć jakość oferowanej usługi oraz że nie mogłyby wpłynąć one negatywnie na zdolność firm inwestycyjnych do działania w najlepiej pojętym interesie klienta, bądź nie powstanie prawdopodobieństwo takiego wpływu.
- (75) W ramach świadczenia niezależnych usług doradztwa inwestycyjnego oraz usług zarządzania portfelem, wynagrodzenie, prowizje lub korzyści niepieniężne wypłacane lub przekazywane przez osobę w imieniu klienta powinny być dozwolone jedynie wówczas, gdy osobie tej jest wiadome, że takie płatności wykonano w imieniu tej osoby oraz że kwota i częstotliwość wszelkich płatności została uzgodniona pomiędzy klientem a firmą inwestycyjną, nie zaś określona przez osobę trzecią. Wymóg ten byłby spełniony w przypadku, gdy klient płaci wystawioną przez firmę fakturę bezpośrednio lub fakturę tę płaci niezależna osoba trzecia, która nie ma związków z firmą inwestycyjną w odniesieniu do usługi inwestycyjnej świadczonej na rzecz klienta i działa ona wyłącznie zgodnie z instrukcjami klienta, a także w przypadku, gdy klient negocjuje wynagrodzenie za usługę świadczoną przez firmę inwestycyjną i płaci to wynagrodzenie. Miałoby to miejsce na ogół w przypadku księgowych lub prawników działających zgodnie z jasnymi instrukcjami klientów, dotyczącymi płatności lub w przypadku osób, które występują wyłącznie jako pośrednicy do celów wykonania płatności.

- (76) Niniejsza dyrektywa wprowadza warunki i procedury, jakich mają przestrzegać państwa członkowskie planując nałożenie dodatkowych wymogów. Wymogi te mogą obejmować zakaz lub dalsze ograniczanie oferowania lub przyjmowania wynagrodzeń, prowizji bądź jakichkolwiek korzyści pieniężnych lub niepieniężnych przekazywanych lub zapewnianych przez jakąkolwiek osobę trzecią lub osobę występującą w imieniu osoby trzeciej, w związku ze świadczeniem usług klientom.
- (77) Aby jeszcze lepiej chronić konsumentów, należy zapewnić, aby te firmy inwestycyjne nie wynagradzały swoich pracowników ani nie oceniały ich wyników w sposób, który jest sprzeczny z obowiązkiem polegającym na działaniu w najlepiej pojętym interesie swoich klientów, na przykład poprzez wynagrodzenia, cele w zakresie sprzedaży lub inne, które zachęcają do rekomendowania lub sprzedawania jednego konkretnego instrumentu finansowego w sytuacji, gdy to inny produkt może lepiej zaspokoić potrzeby klientów.
- (78) W przypadkach udzielania wystarczających informacji dotyczących kosztów i powiązanych opłat lub ryzyka odnoszącego się do instrumentów finansowych zgodnie z innym przepisami prawa Unii, informacje te powinny się traktować jako odpowiednie do celów dostarczania informacji klientom na mocy niniejszej dyrektywy. Jednakże firmy inwestycyjne lub instytucje kredytowe prowadzące dystrybucję tego instrumentu finansowego powinny dodatkowo informować swych klientów o wszystkich innych kosztach i powiązanych opłatach związanych ze świadczeniem przez nie usług inwestycyjnych odnoszących się do tego instrumentu finansowego.
- (79) Z uwagi na złożoność produktów inwestycyjnych i ciągłą innowacyjność ich konstrukcji należy również zapewnić, aby pracownicy doradzający klientom detalicznym w sprawie produktów inwestycyjnych lub sprzedający im je posiadali odpowiedni poziom wiedzy i kompetencji w odniesieniu do oferowanych produktów. Firmy inwestycyjne powinny mieć możliwość zapewnienia swoim pracownikom wystarczającego czasu i zasobów do uzyskania tej wiedzy i kompetencji oraz wykorzystywania ich w świadczeniu usług klientom.
- (80) Firmom inwestycyjnym zezwala się na świadczenie usług inwestycyjnych, które polegają wyłącznie na wykonywaniu lub przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń klientów, bez konieczności uzyskiwania informacji na temat stanu wiedzy i doświadczenia klienta w celu oceny adekwatności danej usługi lub instrumentu finansowego dla klienta. Ponieważ usługi te wiążą się z istotnym osłabieniem ochrony klientów, należy poprawić warunki ich świadczenia. Należy zatem w szczególności wykluczyć możliwość świadczenia tych usług w związku z usługą dodatkową polegającą na udzielaniu kredytów lub pożyczek inwestorom w celu umożliwienia im przeprowadzenia transakcji, w którą zaangażowana jest firma inwestycyjna, ponieważ taki układ podwyższa poziom złożoności transakcji i jeszcze bardziej utrudnia zrozumienie związanego z nią ryzyka. Należy również lepiej określić kryteria wyboru instrumentów finansowych, których powinny dotyczyć te usługi, w celu wyłączenia niektórych instrumentów finansowych, łącznie z tymi, które w swojej strukturze zawierają instrument pochodny lub które charakteryzują się strukturą utrudniającą klientowi zrozumienie związanego z nimi ryzyka, a także akcje przedsiębiorstw, które nie są przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania niebędące UCITS) oraz strukturyzowane UCITS, o których mowa w art. 36 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) nr 583/2010⁽¹⁾. Traktowanie niektórych UCITS jako produktów złożonych powinno odbywać się bez uszczerbku dla przyszłych przepisów prawa Unii określających zakres takich produktów i zasad mających zastosowanie do takich produktów.
- (81) Praktyki sprzedaży wiązanej stanowią powszechną strategię stosowaną przez podmioty świadczące detaliczne usługi finansowe w całej Unii. Mogą one zapewniać korzyści klientom detalicznym, mogą jednak również stanowić praktyki, które nie uwzględniają w odpowiedni sposób interesów klienta. Na przykład pewne formy praktyk sprzedaży wiązanej, a mianowicie praktyki, w ramach których dwie usługi finansowe lub większa ich liczba sprzedaje się razem w pakiecie i przynajmniej jedna z tych usług nie jest dostępna osobno, mogą zakłócać konkurencję oraz wpływać niekorzystnie na mobilność klientów oraz ich zdolność do dokonywania świadomych wyborów. Przykładem praktyk wiązanych może być konieczność otwarcia rachunku bieżącego w przypadku świadczenia usługi inwestycyjnej na rzecz klienta detalicznego. Chociaż praktyki sprzedaży wiązanej, w ramach których dwie usługi finansowe lub większa ich liczba są sprzedawane razem w pakiecie, lecz każdą z tych usług można nabyć oddzielnie, mogą zakłócać konkurencję oraz negatywnie wpływać na mobilność klientów i ich zdolność do dokonywania świadomych wyborów, to przynajmniej pozostawiają one jednak klientom możliwość wyboru, a zatem mogą stanowić mniejsze ryzyko nieprzestrzegania przez firmy inwestycyjne swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy. Stosowanie takich praktyk powinno podlegać uważnej ocenie w celu wspierania konkurencyjności i zapewnienia konsumentom możliwości wyboru.
- (82) Świadcząc usługi doradztwa inwestycyjnego firma inwestycyjna powinna określić w pisemnym oświadczeniu o odpowiedności, w jaki sposób udzielona porada odpowiada preferencjom, potrzebom i innym cechom klienta

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 583/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie kluczowych informacji dla inwestorów i warunków, które należy spełnić w przypadku dostarczania kluczowych informacji dla inwestorów lub prospektu emisyjnego na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej (Dz.U. L 176 z 10.7.2010, s. 1).

detalicznego. Oświadczenie to należy złożyć na trwałym nośniku, w tym w formie elektronicznej. Odpowiedzialność za przeprowadzenie oceny odpowiedniości oraz dostarczenie dokładnego sprawozdania na temat odpowiedniości klientowi należy do obowiązków firmy inwestycyjnej; powinny istnieć odpowiednie zabezpieczenia zapewniające, aby klient nie poniósł straty w związku z tym, że osobistą rekomendację przedstawiono w sprawozdaniu niedokładnie lub niekorzystnie, a także czy przedstawiona rekomendacja jest odpowiednia dla klienta oraz jakie są wady zalecanego sposobu działania.

- (83) Przy określaniu, co stanowi przedstawienie informacji w stosownym czasie przed terminem określonym w niniejszej dyrektywie, firma inwestycyjna powinna – przed podjęciem decyzji inwestycyjnej – brać pod uwagę potrzeby klienta co do czasu wystarczającego na zapoznanie się z tą informacją i jej zrozumienie, mając na uwadze pilny charakter sytuacji. Klient, który otrzymał informację na temat złożonego lub nieznanego mu produktu lub usługi, bądź produktu lub usługi, z którymi nie miał dotychczas do czynienia, będzie prawdopodobnie potrzebował więcej czasu na zapoznanie się z tą informacją niż klient, który otrzymał informację na temat prostszego lub lepiej mu znanego produktu lub usługi bądź produktu lub usługi, z którymi miał już wcześniej do czynienia.
- (84) Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien zobowiązywać firm inwestycyjnych do przedstawiania natychmiast i jednocześnie wszystkich wymaganych informacji na temat firmy inwestycyjnej, instrumentów finansowych, kosztów i powiązanych opłat lub informacji dotyczących zabezpieczenia instrumentów finansowych klienta lub środków finansowych klienta, o ile firmy te spełniają ogólny obowiązek przedstawiania odpowiednich informacji w stosownym czasie przed terminem określonym w niniejszej dyrektywie. O ile informacje te są przedstawiane klientowi w stosownym czasie przed świadczeniem usługi, żaden przepis niniejszej dyrektywy nie zobowiązuje firm do przedstawiania ich osobno ani do włączania ich do umowy z klientem.
- (85) Usługę uznaje się za świadczoną z inicjatywy klienta, o ile klient nie żąda jej świadczenia w odpowiedzi na zindywidualizowane informacje otrzymane od lub w imieniu firmy i przekazane danemu klientowi, a zawierające ofertę, bądź mające na celu wywarcie wpływu na klienta w odniesieniu do danego instrumentu finansowego czy transakcji. Usługę uznaje się za świadczoną z inicjatywy klienta bez względu na to, czy klient żąda jej w oparciu o jakiegokolwiek informacje zawierające ofertę instrumentów finansowych sporządzoną za pomocą jakichkolwiek środków przekazu, oraz ogólną w swojej treści i skierowaną do ogółu bądź większej grupy, czy kategorii klientów lub potencjalnych klientów.
- (86) Jednym z celów niniejszej dyrektywy jest ochrona inwestorów. Środki ochrony inwestorów należy dostosować do charakterystyki każdej kategorii inwestorów (detaliczni, profesjonalni oraz kontrahenci). Niemniej jednak w celu poprawy skuteczności ram regulacyjnych dotyczących świadczenia usług niezależnie od kategorii klientów, na rzecz których są one świadczone, należy wyjaśnić, że w stosunkach z każdym klientem zastosowanie mają zasady uczciwego, sprawiedliwego i profesjonalnego postępowania oraz obowiązek zachowania rzetelności, jasności oraz niewprowadzania w błąd.
- (87) Inwestycje oparte na umowie ubezpieczenia są często udostępniane klientom jako potencjalne alternatywy lub substytuty instrumentów finansowych podlegających niniejszej dyrektywie. W celu zapewnienia spójnej ochrony klientów detalicznych oraz zapewnienia równych szans dla podobnych produktów ważne jest, aby produkty inwestycyjne oparte na ubezpieczeniu podlegały odpowiednim wymogom. Wymogi ochrony inwestorów zawarte w niniejszej dyrektywie powinny być stosowane w jednakowy sposób do tych inwestycji w formie umów ubezpieczeniowych, jednakże ich różne struktury rynkowe oraz cechy produktu powodują, że szczegółowe wymogi powinny zostać określone w trwającym aktualnie przeglądzie dyrektywy 2002/92/WE, nie zaś w niniejszej dyrektywie. Przyszłe prawo Unii regulujące działalność pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeniowych powinno zatem w odpowiedni sposób zapewnić spójne podejście regulacyjne dotyczące dystrybucji różnych produktów finansowych, które zaspokajają podobne potrzeby inwestorów i dlatego też wiążą się z podobnymi wyzwaniami jeżeli chodzi o ochronę inwestorów. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) („EUNUiPPE”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁽¹⁾, i EUNGiPW powinny współpracować ze sobą w celu osiągnięcia możliwie największej spójności jeżeli chodzi o standardy prowadzenia działalności w przypadku tych produktów inwestycyjnych. Te nowe wymogi dotyczące produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniu powinny zostać określone w dyrektywie 2002/92/WE.
- (88) W celu dostosowania zasad dotyczących konfliktów interesów, ogólnych zasad oraz informacji przekazywanych klientom, a także umożliwienia państwom członkowskim wprowadzania ograniczeń wynagrodzenia pośredników ubezpieczeniowych należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2002/92/WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

- (89) Z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy należy wyłączyć produkty inwestycyjne oparte na ubezpieczeniu, które nie zapewniają możliwości inwestycyjnych, oraz depozyty, w których wysokość zysku uzależniona jest wyłącznie od wysokości stóp procentowych. Ze względu na ich cechy charakterystyczne i cele, z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy należy wyłączyć indywidualne i pracownicze produkty emerytalne, których podstawowym celem jest zapewnienie inwestorowi dochodu na emeryturze.
- (90) Na zasadzie odstępstwa od zasady wydawania zezwolenia przez macierzyste państwo członkowskie i zasady sprawowania nadzoru i egzekwowania przez to państwo obowiązków w odniesieniu do funkcjonowania oddziału, za właściwe uznaje się, aby właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego przyjęły na siebie odpowiedzialność za egzekwowanie niektórych obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie, a dotyczących działalności gospodarczej prowadzonej przez oddział na terytorium, na którym oddział się znajduje, z uwagi na fakt, iż organy te znajdują się najbliżej oddziału i są w lepszej pozycji, aby wykrywać i interweniować w przypadkach naruszeń zasad rządzących funkcjonowaniem oddziału.
- (91) Konieczne jest nałożenie skutecznego obowiązku zapewnienia „najlepszego wykonywania” w celu zapewnienia, aby firmy inwestycyjne wykonywały zlecenia klienta na warunkach najbardziej dla niego korzystnych. Obowiązek ten powinien mieć zastosowanie w przypadku gdy firma ma wobec klienta zobowiązania umowne lub agencyjne.
- (92) Mając na uwadze, że w chwili obecnej w Unii dostępny jest szerszy zakres systemów wykonywania zleceń, należy poprawić ramy najlepszego wykonywania dla inwestorów detalicznych. Przy stosowaniu ram najlepszego wykonywania należy wziąć pod uwagę postępy w technologii monitorowania najlepszego wykonywania zgodnie z art. 27 ust. 1 akapit drugi i trzeci.
- (93) Do celów określenia najlepszego wykonywania w przypadku wykonywania zleceń klientów detalicznych, koszty związane z wykonywaniem powinny obejmować własne prowizje firmy inwestycyjnej lub opłaty pobierane od klienta w ograniczonych celach w przypadkach, w przypadku gdy więcej niż jeden system obrotu wymieniony w polityce wykonywania zleceń firmy może zrealizować dane zamówienie. W takich przypadkach do celów oceny i porównania wyników dla klienta, które osiągnięto by wykonując zlecenie w każdym takim systemie, powinno się uwzględniać własne prowizje firmy oraz koszty wykonania zlecenia w każdym z nadających się do tego systemów wykonywania zleceń. Nie nakłada się jednak na firmę wymogu porównania wyników, które osiągnęłyby dla swego klienta w oparciu o własną politykę wykonywania zleceń, a także własne prowizje i opłaty, z wynikami, które mogłyby osiągnąć dla tego samego klienta każda inna firma inwestycyjna w oparciu o inną politykę wykonywania zleceń lub inną strukturę prowizji i opłat. Nie nakłada się również na firmę obowiązku porównywania różnic we własnych prowizjach, wynikających z różnic w charakterze usług świadczonych na rzecz klientów przez daną firmę.
- (94) Przepisy niniejszej dyrektywy, które stanowią, że koszt wykonywania powinien obejmować własne prowizje firmy inwestycyjnej lub opłaty pobierane od klienta za świadczenie usług inwestycyjnych nie powinny mieć zastosowania do celów ustalenia, które systemy wykonywania zleceń powinny zostać włączone do polityki wykonywania zleceń firmy do celów art. 27 ust. 5 niniejszej dyrektywy.
- (95) Firma inwestycyjna powinna być uznawana za ustalającą i naliczającą swoje prowizje w sposób dyskryminujący poszczególne systemy realizacji zleceń, jeżeli pobiera ona różne prowizje lub spready od klientów za wykonanie zleceń w różnych systemach wykonywania zleceń oraz gdy różnica ta nie odzwierciedla rzeczywistej różnicy w kosztach ponoszonych przez firmę wykonującą zlecenia w tych systemach.
- (96) W celu zaostrożenia warunków, na jakich firmy inwestycyjne wypełniają swój obowiązek wykonywania zleceń na najbardziej korzystnych warunkach dla swoich klientów zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwym jest wprowadzenie wymogu, aby dla instrumentów finansowych podlegających obowiązkowi realizacji na mocy art. 23 i 28 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 każdy system obrotu i podmiot systematycznie internalizujący transakcje oraz dla innych instrumentów finansowych każdy system wykonywania zleceń publicznie udostępniał dane na temat jakości procesu zawierania transakcji w każdym systemie.
- (97) Udostępniane przez firmy inwestycyjne klientom informacje dotyczące stosowanej przez nie polityki wykonywania zleceń często mają charakter szablonowy i standardowy oraz nie pozwalają klientom zrozumieć sposobu wykonywania zlecenia oraz zweryfikować wypełnienia przez firmy ich obowiązku wykonywania zleceń na warunkach najbardziej korzystnych dla ich klientów. W celu podwyższenia poziomu ochrony inwestorów należy określić zasady dotyczące przekazywanych przez firmy inwestycyjne swoim klientom informacji dotyczących polityki wykonywania zleceń oraz zobowiązać firmy do podawania co roku do wiadomości publicznej – dla każdej kategorii instrumentów finansowych – listy pięciu najlepszych systemów wykonywania zleceń, w których wykonywały zlecenia klientów w poprzednim roku, a także wziąć pod uwagę takie informacje oraz podawane przez systemy obrotu informacje o jakości wykonywania zleceń w swoich zasadach dotyczących najlepszego wykonywania zleceń.

- (98) Z chwilą ustanawiania powiązań handlowych z klientem, firma inwestycyjna może zwrócić się do klienta lub potencjalnego klienta o wyrażenie zgody na politykę wykonywania zleceń, a także możliwość, że jego zlecenie może zostać wykonane poza systemem obrotu.
- (99) Osób, które świadczą usługi inwestycyjne w imieniu więcej niż jednej firmy inwestycyjnej, nie należy uznawać za agentów, ale za firmy inwestycyjne, jeżeli wchodzą one w zakres definicji przewidzianej w niniejszej dyrektywie, z wyjątkiem niektórych osób, które mogą zostać wyłączone.
- (100) Niniejszą dyrektywę należy stosować bez uszczerbku dla prawa agentów do prowadzenia działalności objętej innymi dyrektywami oraz działalności dodatkowej w odniesieniu do usług finansowych lub produktów nieobjętych niniejszą dyrektywą, w tym w imieniu podmiotów wchodzących w skład jednego koncernu finansowego.
- (101) Niniejszą dyrektywą nie obejmuje się warunków prowadzenia działalności poza siedzibą firmy inwestycyjnej (sprzedaż bezpośrednio).
- (102) Właściwe organy państw członkowskich nie powinny rejestrować lub powinny wstrzymać rejestrację, w przypadku gdy rzeczywiście prowadzona działalność wyraźnie wskazuje, że agent wybrał system prawny danego państwa członkowskiego w celu uniknięcia bardziej restrykcyjnych norm obowiązujących w innym państwie członkowskim, na którego terytorium dany podmiot zamierza prowadzić, lub prowadzi większą część swej działalności.
- (103) Do celów niniejszej dyrektywy należy uznać, że uprawnieni kontrahenci działają w charakterze klientów.
- (104) Kryzys finansowy ujawnił ograniczoną zdolność klientów niedetalicznych do rozpoznawania ryzyka związanego z ich inwestycjami. Chociaż należy potwierdzić konieczność egzekwowania w odniesieniu do inwestorów, którzy najbardziej potrzebują ochrony, zasad prowadzenia działalności, to zasadna jest lepsza kalibracja wymogów mających zastosowanie do różnych kategorii klientów. W tym celu należy objąć niektórymi wymogami informacyjnymi i sprawozdawczymi stosunki z uprawnionymi kontrahentami. W szczególności odpowiednie wymogi powinny dotyczyć zabezpieczenia instrumentów finansowych i środków finansowych klientów oraz obowiązków informacyjnych i sprawozdawczych w przypadku bardziej złożonych instrumentów finansowych i transakcji. W celu lepszego określenia klasyfikacji gmin i organów samorządowych należy wyraźnie wyłączyć te podmioty z wykazu uprawnionych kontrahentów i wykazu klientów, których uznaje się za klientów profesjonalnych, nadal umożliwiając jednak tym klientom występowanie o traktowanie ich jak klientów profesjonalnych na ich życzenie.
- (105) W odniesieniu do transakcji wykonywanych między uprawnionymi kontrahentami, obowiązek ujawniania klientowi zleceń z limitem ceny należy stosować tylko wówczas, gdy kontrahent przesyła do firmy inwestycyjnej zlecenia z limitem ceny w celu ich wykonania.
- (106) Państwa członkowskie powinny zapewnić poszanowanie prawa do ochrony danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ oraz dyrektywą 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, które dotyczą przetwarzania danych osobowych prowadzonego w ramach stosowania niniejszej dyrektywy. Przetwarzanie danych osobowych przez EUNGiPW w ramach stosowania niniejszej dyrektywy podlega rozporządzeniu (UE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾.
- (107) Firmom inwestycyjnym należy zapewnić takie same możliwości kojarzenia lub dostępu do rynków regulowanych w całej Unii. Bez względu na sposób, w jaki obecnie organizuje się transakcje w państwach członkowskich, za istotne uznaje się zniesienie ograniczeń prawnych i technicznych w sprawie dostępu do rynków regulowanych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dz. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (108) Aby ułatwić finalizowanie transakcji transgranicznych, za właściwe uznaje się zapewnienie firmom inwestycyjnym dostępu do systemów rozliczeń i rozrachunków w całej Unii, bez względu na fakt, czy transakcje zawarto za pośrednictwem rynków regulowanych w danym państwie członkowskim. Firmy inwestycyjne, które wyrażają wolę bezpośredniego uczestniczenia w systemach rozrachunku innego państwa członkowskiego, powinny wypełniać odpowiednie wymogi operacyjne i handlowe dotyczące posiadania akcji, a także środki ostrożnościowe mające na celu utrzymanie sprawnego i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych.
- (109) Świadczenie usług przez firmy z państw trzecich w Unii podlega systemom i wymogom krajowym. Firmy, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w oparciu o te systemy, nie mogą korzystać ze swobody świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości w państwach członkowskich innych niż państwo, w którym posiadają siedzibę. W przypadku gdy państwo członkowskie stwierdzi, że możliwe jest zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony swych klientów detalicznych lub klientów detalicznych, którzy zwrócili się z wnioskiem o traktowanie ich jak klientów profesjonalnych, w drodze utworzenia oddziału przez firmę z państwa trzeciego, właściwe jest wprowadzenie minimalnych wspólnych ram regulacyjnych na poziomie Unii w odniesieniu do wymogów dotyczących tych oddziałów oraz przestrzeganie zasady, że firmy z państw trzecich nie powinny być traktowane korzystniej niż firmy unijne.
- (110) Wdrażając przepisy niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny uwzględnić zalecenia grupy specjalnej ds. przeciwdziałania praniu pieniędzy dotyczące jurysdykcji o niedociągnięciach strategicznych w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu działalności terrorystycznej, do których odnoszą się środki zaradcze, lub jurysdykcji o niedociągnięciach strategicznych w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu działalności terrorystycznej, które nie poczyniły wystarczających postępów w zakresie usuwania tych niedociągnięć lub które nie zobowiązały się do stosowania planu działania opracowanego przez grupę specjalną ds. przeciwdziałania praniu pieniędzy w celu usuwania tych niedociągnięć.
- (111) Przepis niniejszej dyrektywy regulujący świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej przez firmy z państw trzecich na terytorium Unii nie powinien wpływać na możliwość korzystania przez osoby mające swoją siedzibę w Unii, z ich własnej inicjatywy, z usług inwestycyjnych świadczonych przez firmy z państw trzecich. W przypadku gdy firma z państwa trzeciego świadczy usługi wyłącznie z inicjatywy osoby mającej siedzibę w Unii, usługi nie powinny być uznawane za świadczone na terytorium Unii. W przypadku gdy firma z państwa trzeciego prowadzi akwizycję wśród klientów lub potencjalnych klientów w Unii lub promuje lub reklamuje usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną w powiązaniu z usługami dodatkowymi w Unii, działalność tego rodzaju nie powinna być uznawana za usługę świadczoną z własnej inicjatywy klienta.
- (112) Zezwolenie na prowadzenie rynku regulowanego należy rozszerzyć na wszystkie rodzaje działalności bezpośrednio związanej z prezentacją, przetwarzaniem, wykonywaniem, potwierdzaniem oraz sprawozdawczością dotyczącą zleceń z punktu, w którym takie zlecenia wpłynęły na rynek regulowany do punktu, w którym są one przekazywane do dalszego ich sfinalizowania, a także na działalność dotyczącą dopuszczenia instrumentów finansowych do obrotu. Powinny one obejmować również transakcje zawarte za pośrednictwem animatorów obrotu wyznaczonych do tego celu przez rynek regulowany, w ramach systemu rynku regulowanego oraz zgodnie z zasadami, które rządzą tymi systemami. Nie wszystkie transakcje zawarte przez członków lub uczestników rynku regulowanego, MTF lub OTF należy uznawać za zawarte w ramach systemów rynku regulowanego, MTF lub OTF. Na potrzeby zdefiniowania podmiotu systematycznie internalizującego transakcje, które członkowie lub uczestnicy rynku regulowanego zawierają na zasadzie dwustronności, a które nie wypełniają wszystkich obowiązków ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy dla rynku regulowanego, MTF lub OTF należy uznać za transakcje zawierane poza rynkiem regulowanym, MTF lub OTF. W takim przypadku obowiązek firm inwestycyjnych w zakresie podawania do wiadomości publicznej kwotowań cen stosuje się wówczas, gdy wypełnione są warunki ustanowione na mocy niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 600/2014.
- (113) Mając na uwadze znaczenie przepisu o zapewnianiu płynności dla prawidłowego i efektywnego funkcjonowania rynków, firmy inwestycyjne prowadzące handel algorytmiczny w ramach strategii animowania rynku powinny posiadać pisemne umowy z systemami obrotu wyjaśniające ich obowiązki w zakresie zapewniania płynności na rynku.
- (114) Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien zobowiązywać właściwych organów do zatwierdzania ani analizowania treści pisemnego porozumienia pomiędzy rynkiem regulowanym a firmą inwestycyjną, które jest wymagane dla udziału w systemie animowania rynku. Jednak żaden przepis niniejszej dyrektywy tego nie zabrania, o ile takie zatwierdzenie czy analiza opierają się wyłącznie na wypełnianiu przez rynki regulowane ich obowiązków na mocy art. 50.

- (115) Świadczenie usług polegających na udostępnianiu podstawowych danych rynkowych, które mają zasadnicze znaczenie dla użytkowników, umożliwiając im uzyskanie pożądanego obrazu działalności handlowej na rynkach finansowych Unii oraz dla właściwych organów, zapewniając im dostęp do dokładnych i kompleksowych informacji na temat istotnych transakcji, powinno podlegać zezwoleniu i regulacji w celu zapewnienia wymaganego poziomu jakości.
- (116) Wprowadzenie zatwierdzonych podmiotów publikujących (APA) powinno przyczynić się do poprawy przejrzystości informacji na temat transakcji publikowanych w kontekście obrotu poza rynkiem regulowanym oraz w znacznym stopniu przyczynić się do zapewnienia publikacji tych danych w sposób ułatwiający ich konsolidację z danymi publikowanymi przez systemy obrotu.
- (117) Obecnie, po stworzeniu struktury rynkowej umożliwiającej konkurencję między wieloma systemami obrotu, kluczowe znaczenie ma możliwie jak najszybsze zapewnienie funkcjonowania efektywnego, kompleksowego systemu publikacji informacji skonsolidowanych. Wprowadzenie komercyjnego rozwiązania w zakresie systemu publikacji skonsolidowanych informacji na temat instrumentów udziałowych i podobnych instrumentów finansowych powinno przyczynić się do stworzenia bardziej zintegrowanego rynku europejskiego oraz zapewnić uczestnikom rynku łatwiejszy dostęp do skonsolidowanych informacji na temat dostępnych danych dotyczących przejrzystości transakcji. Planowane rozwiązanie przewiduje udzielanie zezwolenia dostawcom pracującym w oparciu o uprzednio zdefiniowane i nadzorowane parametry dla zapewnienia dostępności spójnych i prawidłowych danych rynkowych, którzy to dostawcy konkurują ze sobą w celu przedstawienia wysoce zaawansowanych technicznie i innowacyjnych rozwiązań jak najlepiej służących interesom rynku. Zobowiązanie wszystkich dostawców informacji skonsolidowanych (CTP) do przeprowadzenia konsolidacji danych pochodzących od wszystkich APA i systemów obrotu zagwarantuje konkurencję pod względem jakości usług dla klientów, a nie zakresu uwzględnionych danych. Niemniej jednak należy uwzględnić wprowadzenie w drodze zamówienia publicznego systemu publikacji informacji skonsolidowanych, jeżeli przewidziany mechanizm nie prowadzi do punktualnego zapewnienia skutecznego i kompleksowego systemu publikacji informacji skonsolidowanych na temat instrumentów kapitałowych i podobnych instrumentów finansowych.
- (118) Utworzenie systemu publikacji informacji skonsolidowanych dla instrumentów finansowych innych niż udziałowe uważa się za trudniejsze do wykonania niż stworzenie takiego systemu dla udziałowych instrumentów finansowych, dlatego też potencjalni operatorzy tych systemów powinni być w stanie zdobyć doświadczenie z prowadzeniem tego drugiego systemu, zanim przystąpią do budowy systemu publikacji informacji skonsolidowanych dla instrumentów innych niż udziałowe. Zatem w celu ułatwienia należytego ustanowienia systemów publikacji informacji skonsolidowanych dla instrumentów innych niż kapitałowe należy zapewnić przedłużony termin stosowania krajowych środków transponujących stosowne przepisy. Niemniej jednak należy uwzględnić wprowadzenie w drodze zamówienia publicznego systemu publikacji informacji skonsolidowanych, jeżeli przewidziany mechanizm nie prowadzi do terminowego zapewnienia skutecznego i kompleksowego systemu publikacji skonsolidowanych na temat instrumentów finansowych innych niż udziałowe.
- (119) Przy określaniu, w odniesieniu do instrumentów innych niż kapitałowe, systemów obrotu i APA, które muszą być zawarte w informacjach potransakcyjnych publikowanych przez CTP, EUNGiPW powinien zapewnić realizację celu ustanowienia zintegrowanego unijnego rynku tych instrumentów finansowych oraz niedyskryminacyjne traktowanie APA i systemów obrotu.
- (120) Prawo Unii regulujące wymogi dotyczące funduszy własnych powinno ustalić minimalne wymogi kapitałowe, które rynek regulowany powinien spełniać w celu uzyskania zezwolenia, a dokonując tego należy uwzględnić szczególnie charakter ryzyka związanego z tymi rynkami.
- (121) Podmioty prowadzące rynki regulowane powinny być również w stanie prowadzić MTF lub OTF zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy.
- (122) Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące dopuszczenia instrumentów finansowych do obrotu na podstawie zasad ustalonych przez rynek regulowany powinny pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾. Rynekowi regulowanemu nie należy uniemożliwiać stosowania w odniesieniu do emitentów papierów wartościowych lub instrumentów finansowych przeznaczonych do dopuszczenia do obrotu wymogów bardziej restrykcyjnych niż nałożone na mocy niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego oraz informacji dotyczących tych papierów wartościowych, które podlegają publikacji (Dz.U. L 184 z 6.7.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64).

- (123) Państwa członkowskie powinny móc powoływać organy właściwe do wykonywania szeroko pojętych obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Organy te powinny być organami publicznymi, co powinno zapewniać ich niezależność od podmiotów aktywnych gospodarczo i unikanie konfliktów interesów. Zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie powinny zapewnić należyte finansowanie właściwych organów. Powołanie organów publicznych nie powinno wyłączać powierzania obowiązków w ramach kompetencji właściwych organów.
- (124) W celu zapewnienia skutecznej i terminowej komunikacji pomiędzy właściwymi organami dotyczącą zawieszeń, wycofania, zakłóceń, nieprawidłowych warunków wymiany handlowej i okoliczności, które mogą wskazywać na nadużycia na rynku, niezbędne są skuteczne procesy komunikacji i koordynacji pomiędzy właściwymi organami krajowymi, które zostaną ustalone w drodze uzgodnień wypracowanych przez EUNGiPW.
- (125) Podczas szczytu grupy G20 w Pittsburgu w dniu 25 września 2009 r. głowy państw i szefowie rządów zgodzili się usprawnić regulację i funkcjonowanie oraz poprawić przejrzystość rynków finansowych i towarowych w celu wyeliminowania nadmiernej zmienności cen towarów. W komunikacie Komisji z dnia 28 października 2009 r. pt. „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” oraz z dnia 2 lutego 2011 r. pt. „Stawianie czoła wyzwaniom związanym z rynkami towarowymi i surowcami” przedstawiono środki, które należy podjąć w kontekście przeglądu dyrektywy 2004/39/WE. We wrześniu 2001 r. Międzynarodowa Organizacja Komisji Papierów Wartościowych opublikowała sprawozdanie pt. „Zasady regulacji rynków towarowych instrumentów pochodnych i nadzoru nad nimi”. Zasady te poparto na szczycie grupy G20 w Cannes w dniu 4 listopada 2011 r., na którym wezwano organy regulacyjne rynku do przyjęcia formalnych uprawnień do zarządzania pozycją, w tym uprawnień do wprowadzania w razie potrzeby limitów pozycji *ex ante*.
- (126) Uprawnienia przyznane właściwym organom należy uzupełnić o wyraźne uprawnienia do otrzymania od każdej osoby informacji na temat wielkości i celu pozycji w kontraktach pochodnych dotyczących towarów oraz uprawnienia do żądania od takiej osoby podjęcia działań mających na celu ograniczenie wielkości pozycji w kontraktach pochodnych.
- (127) Zharmonizowany system limitów pozycji jest niezbędny w celu zapewnienia lepszej koordynacji i większej spójności stosowania porozumienia G20, szczególnie w przypadku kontraktów będących przedmiotem obrotu na rynku unijnym. Dlatego też właściwym organom należy przyznać wyraźne uprawnienia do wprowadzania – w oparciu o metodologię ustaloną przez EUNGiPW – ograniczeń pozycji, jakie każdorazowo może utrzymywać dana osoba na zbiorczym poziomie grupy w transakcji, której przedmiotem są kontrakty pochodne dotyczące towarów, w celu zapobiegania nadużyciom na rynku, w tym dotyczącym rynku, a także w celu wspierania prawidłowej wyceny i warunków rozliczania, w tym zapobiegania pozycjom powodującym zakłócenia na rynku. Ograniczenia takie powinny wspierać integralność rynku instrumentów pochodnych i towarów bazowych bez uszczerbku dla ustalania cen na rynku towarów bazowych i nie powinny dotyczyć pozycji, które obiektywnie ograniczają ryzyko bezpośrednio związane z działalnością handlową w odniesieniu do danego towaru. Należy również wyraźnie rozróżnić kontrakty na rynku kasowym dotyczące towarów oraz towarowych kontraktów pochodnych. Osiągnięcie zharmonizowanego systemu wymaga również nadzorowania przez EUNGiPW wdrażania limitów pozycji oraz wprowadzenia przez właściwe organy mechanizmów współpracy, w tym wymiany odpowiednich danych pomiędzy nimi, a także umożliwienia nadzorowania i przestrzegania tych limitów.
- (128) We wszystkich systemach obrotu oferujących możliwość zawierania transakcji, których przedmiotem są towarowe instrumenty pochodne, powinny istnieć odpowiednie mechanizmy zarządzania pozycjami, zapewniające niezbędne uprawnienia pozwalające przynajmniej na monitorowanie i dostęp do informacji o pozycjach towarowych instrumentów pochodnych, wymaganie ograniczenia lub likwidacji takich pozycji oraz wymaganie przywrócenia rynkowi płynności w celu ograniczenia skutków dużej lub dominującej pozycji. EUNGiPW powinien prowadzić i publikować wykaz zawierający krótką charakterystykę wszystkich obowiązujących limitów pozycji i mechanizmów kontroli zarządzania pozycjami. Te ograniczenia i mechanizmy powinny być stosowane w sposób spójny oraz powinny uwzględniać specyfikę danego rynku. Należy wyraźnie określić, w jaki sposób te limity lub mechanizmy mają zastosowanie oraz stosowne progi ilościowe stanowiące odpowiednie limity lub – w momencie ich przekroczenia – powodujące konieczność wypełnienia innych obowiązków.
- (129) Systemy obrotu powinny publikować zbiorcze tygodniowe zestawienie utrzymywanych pozycji według kategorii osób dla poszczególnych towarowych kontraktów pochodnych, uprawnień do emisji i ich instrumentów pochodnych podlegających obrotowi na tych platformach. Kompleksowe i szczegółowe zestawienie pozycji utrzymywanych przez wszystkie osoby powinno być udostępniane właściwemu organowi przynajmniej codziennie. Ustalenia dotyczące sprawozdawczości na mocy niniejszej dyrektywy powinny w stosownych przypadkach uwzględniać wymogi sprawozdawcze wprowadzone już na mocy art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011.

- (130) Mając na uwadze, że metodologia obliczania limitów pozycji nie powinna stwarzać barier dla opracowywania nowych towarowych instrumentów pochodnych EUNGiPW, opracowując metodologię obliczania, powinien zapewnić, aby opracowywanie nowych towarowych instrumentów pochodnych nie było wykorzystywane w celu obchodzenia systemu limitów pozycji.
- (131) Należy ustalić limity pozycji dla każdego poszczególnego towarowego kontraktu pochodnego. Aby uniknąć obchodzenia systemu limitów pozycji w drodze stałego opracowywania nowych towarowych kontraktów pochodnych EUNGiPW powinien zapewnić, aby metodologia obliczania uniemożliwiała takie obchodzenie poprzez uwzględnienie ogółu otwartych pozycji w innych towarowych instrumentach pochodnych w ramach tego samego towaru bazowego.
- (132) Pożądane jest ułatwienie dostępu do kapitału mniejszym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) oraz ułatwienie dalszego rozwoju specjalistycznych rynków, które stawiają sobie za cel zaspokajanie potrzeb mniejszych i średnich emitentów. Te rynki, które zwykle funkcjonują na podstawie niniejszej dyrektywy w formie MTF, są powszechnie znane jako rynki rozwoju MŚP, rynki na rzecz wzrostu lub rynki młodych spółek. Utworzenie w kategorii MTF nowej podkategorii rynku rozwoju MŚP oraz rejestracja tych rynków powinna poprawić ich widoczność i znaczenie oraz pomóc w opracowaniu wspólnych standardów regulacyjnych w Unii dla tych rynków. Należy skoncentrować się nad tym, w jaki sposób przyszłe uregulowania prawne powinny w dalszym ciągu wspierać i promować korzystanie z tego rynku, aby uczynić go atrakcyjnym dla inwestorów, a także zapewnić ograniczenie obciążeń administracyjnych i dalsze zachęty dla MŚP w zakresie dostępu do rynków kapitałowych za pośrednictwem rynków rozwoju MŚP.
- (133) Wymogi mające zastosowanie do tej nowej kategorii rynków muszą zapewniać wystarczającą elastyczność, aby umożliwić uwzględnienie obecnej palety skutecznych modeli rynkowych istniejących w Europie. Wymogi te powinny również przyczynić się do uzyskania właściwej równowagi, zapewniając wysoki poziom ochrony inwestorów, który jest niezbędny, aby wzbudzić zaufanie inwestorów do emitentów na tych rynkach, przy jednoczesnym ograniczeniu niepotrzebnych obciążeń administracyjnych nakładanych na emitentów na tych rynkach. Proponuje się bardziej szczegółowe określenie w aktach delegowanych lub standardach technicznych wymogów dotyczących rynku rozwoju MŚP, w tym między innymi sprecyzowanie kryteriów dopuszczania do obrotu na tych rynkach.
- (134) Ponieważ ważne jest, aby przyjęte rozwiązania nie wywierały negatywnego wpływu na rynki, które pomyślnie funkcjonują w chwili obecnej, należy pozostawić operatorom rynków ukierunkowanych na małych i średnich emitentów możliwość wyboru dalszego prowadzenia takiego rynku zgodnie z wymogami wynikającymi z niniejszej dyrektywy bez ubiegania się o jego rejestrację jako rynku rozwoju MŚP. Emitent będący MŚP nie powinien być zobowiązany do ubiegania się o dopuszczenie do obrotu jego instrumentów finansowych na rynku rozwoju MŚP.
- (135) Aby ta nowa kategoria rynków przynosiła korzyści MŚP, co najmniej 50 % emitentów, których instrumentami finansowymi obraca się na rynku rozwoju MŚP, powinno być małymi lub średnimi przedsiębiorstwami. Ocena spełnienia tego warunku powinna być przeprowadzana co roku. To kryterium 50 % powinno być wdrażane w sposób elastyczny. Czasowe niespełnianie tego kryterium nie oznacza, że system obrotu będzie musiał zostać natychmiast wyrejestrowany lub nie będzie mógł zostać zarejestrowany jako rynek rozwoju MŚP, jeżeli ma on szansę spełniać kryterium 50 % od kolejnego roku. Jeśli chodzi o ocenę służącą ustaleniu, czy emitent jest MŚP, należy ją przeprowadzać na podstawie kapitalizacji rynkowej z poprzednich trzech lat kalendarzowych. Powinno to zapewnić sprawniejsze przechodzenie tych emitentów z tych rynków wyspecjalizowanych na rynki główne.
- (136) Wszelkie informacje poufne, jakie otrzymuje punkt kontaktowy jednego państwa członkowskiego za pośrednictwem punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego, należy uznać za informacje o charakterze wyłącznie krajowym.
- (137) Konieczne jest jeszcze większe zbliżenie uprawnień przysługujących właściwym organom w taki sposób, aby utworować drogę do równorzędnego ich stosowania na zintegrowanych rynkach finansowych. Skuteczność nadzoru powinny zapewniać wspólne uprawnienia minimalne poparte należytymi zasobami. Dlatego też w niniejszej dyrektywie należy przewidzieć w szczególności minimalny zestaw uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych, jakie należy powierzyć właściwym organom państw członkowskich zgodnie z prawem krajowym. W przypadku gdy wymaga tego prawo krajowe, uprawnienia te powinno się wykonywać na podstawie wniosku do właściwych organów sądowych. Wykonując swoje uprawnienia zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwe organy powinny działać obiektywnie i bezstronnie oraz zachować niezależność w procesie podejmowania decyzji.
- (138) Niniejsza dyrektywa określa minimalny zestaw uprawnień, jakie powinny posiadać właściwe organy, jednak uprawnienia te należy wykonywać w ramach pełnego systemu prawa krajowego, gwarantującego poszanowanie praw podstawowych, w tym prawa do prywatności. W odniesieniu do wykonywania tych uprawnień, które mogą oznaczać poważną ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, miejsca zamieszkania

i komunikacji, państwa członkowskie powinny dysponować wystarczającymi i skutecznymi zabezpieczeniami przed nadużyciem, na przykład w formie wymogu uzyskania uprzedniego stosownej zgody od organów sądowych danego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie powinny dać właściwym organom możliwość wykonywania takich uprawnień naruszających prywatność w zakresie niezbędnym do właściwego przeprowadzenia dochodzenia w poważnych przypadkach, w których nie istnieją równoważne środki pozwalające skutecznie na uzyskanie takich samych rezultatów.

- (139) Żadne działania podejmowane przez jakiegokolwiek właściwe organy bądź EUNGiPW w ramach wykonywania ich obowiązków nie powinny wiązać się z bezpośrednią ani pośrednią dyskryminacją któregośkolwiek państwa członkowskiego czy grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej w jakiegokolwiek walucie.
- (140) Zważywszy na znaczny wpływ oraz udział w rynku różnych MTF, należy zapewnić stworzenie odpowiednich mechanizmów współpracy między właściwym organem dla MTF oraz właściwym organem w jurysdykcji, w której MTF świadczy usługi. Aby uprzedzić wszelkie tego rodzaju zmiany, które mogą nastąpić w przyszłości, wymóg ten należy rozszerzyć na OTF.
- (141) W celu zapewnienia przestrzegania przez firmy inwestycyjne, operatorów rynku uprawnionych do prowadzenia MTF lub OTF, rynki regulowane, APA, CTP lub zatwierdzone mechanizmy sprawozdawcze (ARM), osoby, które faktycznie kontrolują ich działalność, oraz udziałowców firm inwestycyjnych i organu zarządzającego rynków regulowanych obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz w celu zapewnienia im podobnego traktowania w całej Unii państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do określenia kar i innych środków, które są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Kary administracyjne i inne środki określone przez państwa członkowskie powinny spełniać pewne konieczne wymogi dotyczące adresatów, kryteriów, które należy uwzględnić przy ich nakładaniu, publikacji, podstawowych uprawnień do nakładania kar oraz wysokości administracyjnych kar pieniężnych.
- (142) W szczególności właściwym organom należy przyznać uprawnienia do nakładania kar pieniężnych, które są odpowiednio wysokie, aby zniwelować ewentualne oczekiwane korzyści oraz aby pełniły one funkcję odstrasżającą nawet dla dużych instytucji i ich kierownictwa.
- (143) Konieczne jest również, aby właściwe organy miały – zgodnie z prawem krajowym oraz z Kartą – możliwość wstępu do pomieszczeń zajmowanych przez osoby fizyczne i osoby prawne. Dostęp do takich pomieszczeń jest konieczny, w przypadku gdy wystąpi uzasadnione podejrzenie, że istnieją dokumenty i inne dane dotyczące sprawy będącej przedmiotem dochodzenia i mogące mieć znaczenie dla udowodnienia naruszenia niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014. Ponadto dostęp do takich pomieszczeń jest niezbędny, w przypadku gdy osoba, od której zażądano już informacji, nie spełniła tego żądania lub istnieją uzasadnione podstawy, aby sądzić, że w przypadku takiego żądania nie zostałyby ono wykonane lub że dokumenty lub informacje, których żądanie to dotyczy, zostałyby usunięte, wprowadzono by do nich zmiany lub zniszczono by je. Jeśli zgodnie z prawem krajowym potrzebna jest wcześniejsza zgoda ze strony organu sądowego danego państwa członkowskiego, z takiego prawa dostępu do pomieszczeń należy skorzystać dopiero po uzyskaniu takiej zgody.
- (144) Dostępne zapisy połączeń telefonicznych oraz rejestry przesyłu danych z firm inwestycyjnych wykonujących i dokumentujących wykonanie transakcji, a także dostępne zapisy połączeń telefonicznych i rejestry przesyłu danych od operatorów sieci telekomunikacyjnych stanowią podstawowy, a niekiedy jedyny dowód pozwalający wykryć i udowodnić nadużycia rynkowe, a także sprawdzić, czy firmy stosują wymogi ochrony inwestorów i inne wymogi określone w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014. Dlatego też właściwe organy powinny móc wymagać istniejących zapisów połączeń telefonicznych, komunikacji elektronicznej oraz rejestrów przesyłu danych posiadanych przez firmę inwestycyjną lub instytucję kredytową. Dostęp do rejestrów danych lub zapisów połączeń telefonicznych jest niezbędny w celu wykrywania i karania nadużyć rynku lub naruszeń przepisów określonych w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014.

Aby zapewnić jednakowe warunki działania w Unii w odniesieniu do dostępu do istniejących zapisów połączeń telefonicznych oraz rejestrów przesyłu danych będących w posiadaniu operatora sieci telekomunikacyjnej lub istniejących zapisów połączeń telefonicznych oraz rejestrów przesyłu danych będących w posiadaniu firmy inwestycyjnej właściwe organy powinny – zgodnie z prawem krajowym – móc wymagać istniejących zapisów połączeń telefonicznych lub rejestrów przesyłu danych będących w posiadaniu operatora sieci telekomunikacyjnej, o ile jest to dozwolone na mocy prawa krajowego, a także istniejących zapisów połączeń telefonicznych i rejestrów przesyłu danych będących w posiadaniu firmy inwestycyjnej, w przypadkach, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie, że takie zapisy i rejestry odnoszące się do przedmiotu kontroli lub dochodzenia mogą mieć znaczenie dla udowodnienia postępowania zabronionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014 lub naruszeń wymogów określonych w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014. Dostęp do zapisów połączeń telefonicznych i rejestru przesyłu danych operatorów sieci telekomunikacyjnych nie powinien obejmować treści komunikacji głosowej prowadzonej przez telefon.

- (145) W celu zapewnienia spójnego stosowania kar w całej Unii, od państw członkowskich powinno się wymagać dołożenia starań, aby przy ustalaniu rodzaju kar administracyjnych lub innych środków oraz wysokości administracyjnych kar pieniężnych właściwe organy uwzględniały wszystkie istotne okoliczności.
- (146) Aby zapewnić odstraszący skutek decyzji podejmowanych przez właściwe organy w odniesieniu do społeczeństwa jako całości, decyzje te powinno co do zasady publikować. Publikowanie decyzji jest również dla właściwych organów ważnym narzędziem informowania uczestników rynku o tym, jakie zachowania uważa się za naruszenie niniejszej dyrektywy, oraz propagowania właściwych zachowań wśród uczestników rynku. Jeżeli publikacja taka wyrządza niewspółmierną szkodę zainteresowanym osobom, zagraża stabilności rynków finansowych lub prowadzonemu dochodzeniu, właściwy organ powinien publikować informacje o tych karach i innych środkach w sposób anonimowy, zgodnie z prawem krajowym, lub opóźnić publikację.

Właściwe organy powinny mieć możliwość niepublikowania informacji o karach, w przypadku gdy publikacja informacji anonimowych lub opóźnienie publikacji zostaną uznane za niewystarczające, aby zapewnić uniknięcie zagrożenia stabilności rynków finansowych. Właściwe organy nie powinny być również zobowiązane do publikowania informacji o środkach, których charakter uznaje się za drugorzędny i których publikacja byłaby nieproporcjonalna. Należy zapewnić mechanizm informowania EUNGiPW o nieopublikowanych karach, aby właściwe organy mogły uwzględnić je w prowadzonym nadzorze. Niniejsza dyrektywa nie wymaga, ale też nie powinna uniemożliwiać publikowania informacji o sankcjach karnych nakładanych w związku z naruszeniami niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

- (147) W celu wykrywania potencjalnych naruszeń właściwe organy powinny dysponować niezbędnymi uprawnieniami dochodzeniowymi oraz powinny wprowadzić skuteczne i niezawodne mechanizmy zachęcające do zgłaszania potencjalnych lub rzeczywistych naruszeń, w tym ochronę pracowników powiadamiających o naruszeniach w ich instytucji. Mechanizmy te powinny funkcjonować bez uszczerbku dla stosownych środków ochronnych przysługujących oskarżonym. Należy wprowadzić odpowiednie procedury zapewniające właściwą ochronę osoby oskarżonej, w szczególności w odniesieniu do prawa do ochrony danych osobowych tej osoby oraz procedur zapewniających prawo osoby oskarżonej do obrony oraz złożenia oświadczenia przed przyjęciem decyzji dotyczącej takiej osoby, a także do skutecznego zaskarżenia do sądu decyzji jej dotyczącej.
- (148) Niniejsza dyrektywa powinna odwoływać się do kar i innych środków w celu uwzględnienia wszystkich podejmowanych w następstwie popełnienia naruszenia działań, które mają na celu zapobieganie dalszym naruszeniom, bez względu na fakt, czy w świetle prawa krajowego dane działanie kwalifikuje się jako kara, czy też jako inny środek.
- (149) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla jakichkolwiek przepisów prawa państw członkowskich dotyczących sankcji karnych.
- (150) Chociaż żaden przepis nie uniemożliwia państwom członkowskim ustalania zasad dotyczących zarówno kar administracyjnych, jak i sankcji karnych za te same naruszenia, państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do wprowadzania przepisów dotyczących kar administracyjnych za naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, które podlegają krajowemu prawu karnemu. Zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskie nie mają obowiązku nakładania ani kar administracyjnych, ani sankcji karnych za to samo przestępstwo, powinny jednak móc to zrobić, jeżeli zezwala na to prawo krajowe. Jednak utrzymanie sankcji karnych zamiast kar administracyjnych za naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 nie powinno ograniczyć ani w inny sposób naruszyć zdolności właściwych organów do współpracy, dostępu i terminowej wymiany informacji z właściwymi organami w innych państwach członkowskich do celów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, w tym po skierowaniu odnośnych naruszeń do właściwych organów sądowych w celu przeprowadzenia postępowania karnego.
- (151) Na potrzeby ochrony klientów oraz bez uszczerbku dla prawa konsumentów do wnoszenia skarg do sądu, za właściwe uznaje się, aby państwa członkowskie zapewniły ustanowienie instytucji prywatnych lub publicznych utworzonych w celu pozasądowego rozstrzygania sporów do nawiązania współpracy w zakresie rozstrzygania sporów transgranicznych z uwzględnieniem zalecenia Komisji 98/257/WE⁽¹⁾ oraz zalecenia Komisji 2001/310/WE⁽²⁾. Podczas wykonywania przepisów w sprawie skarg i procedur zadośćuczynienia w odniesieniu do pozasądowego rozstrzygania sporów, państwa członkowskie należy zachęcać do wykorzystywania istniejących mechanizmów współpracy transgranicznej, w szczególności sieci zajmującej się rozstrzyganiem sporów związanych z usługami finansowymi FIN-Net.

(1) Zalecenie Komisji 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów odpowiedzialnych za rozstrzyganie sporów konsumenckich na drodze pozasądowej (Dz.U. L 115 z 17.4.1998, s. 31).

(2) Zalecenie Komisji 2001/310/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. o zasadach stosowanych przez organy pozasądowe do polubownego rozwiązywania sporów konsumenckich (Dz.U. L 109 z 19.4.2001, s. 56).

- (152) Wszelka wymiana lub przekazywanie informacji między właściwymi organami, innymi organami, organami lub osobami powinna odbywać się zgodnie z zasadami dotyczącymi przekazywania państwom trzecim danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE. Wymiana danych osobowych przez EUNGIPW z państwami trzecimi lub przekazywanie tych danych przez EUNGIPW państwom trzecim powinny odbywać się zgodnie z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.
- (153) Konieczne jest wzmocnienie przepisów w sprawie wymiany informacji między właściwymi organami krajowymi oraz wzmocnienie zobowiązania do udzielania pomocy i współpracy między nimi. Z uwagi na rozwijającą się działalność transgraniczną, właściwe organy powinny przekazywać sobie wzajemnie wszelkie informacje istotne dla wykonywania swych uprawnień w taki sposób, aby zapewnić skuteczne stosowanie niniejszej dyrektywy, w tym w okolicznościach, gdy organy dwóch lub większej liczby państw członkowskich mają do czynienia z naruszeniem w tym zakresie lub podejrzewają, że miało miejsce. Podczas wymiany informacji konieczne jest ściśle zachowanie tajemnicy zawodowej w celu zapewnienia należytego przekazywania tych informacji oraz ochrony praw indywidualnych.
- (154) W sytuacji, gdy działalność systemu obrotu, który wprowadził uzgodnienia w przyjmującym państwie członkowskim, zyskała istotne znaczenie dla funkcjonowania rynku papierów wartościowych oraz dla ochrony inwestorów w tym przyjmującym państwie członkowskim, odpowiednie uzgodnienia dotyczące współpracy, jakie mają zostać wprowadzone, powinny przyjąć odpowiednią formę spośród możliwych uzgodnień dotyczących współpracy macierzystego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego, proporcjonalne do potrzeb transgranicznej współpracy w dziedzinie nadzoru, a w szczególności wynikającą z charakteru i zakresu wpływu na rynek papierów wartościowych oraz ochrony inwestorów w przyjmującym państwie członkowskim, taką jak okazjonalna lub okresowa wymiana informacji, konsultacje i pomoc.
- (155) W celu osiągnięcia celów określonych w niniejszej dyrektywie należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do szczegółów wyłączeń, doprecyzowania definicji, kryteriów oceny transakcji nabycia planowanych przez firmę inwestycyjną, wymogów organizacyjnych wobec firm inwestycyjnych, APA i CTP, procesu zarządzania konfliktami interesów, obowiązków w zakresie prowadzenia działalności przy świadczeniu usług inwestycyjnych, wykonywania zleceń na warunkach najkorzystniejszych dla klienta, obsługi zleceń klientów, transakcji z uprawnionymi kontrahentami, sytuacji, które powodują powstanie obowiązku informacyjnego firm inwestycyjnych lub operatorów rynków prowadzących MTF lub OTF i operatorów rynku regulowanego, okoliczności mogących poważnie zaszkodzić interesom inwestorów lub prawidłowemu funkcjonowaniu rynku dla celów zawieszenia lub wycofania instrumentów finansowych z obrotu na MTF, OTF lub rynku regulowanym, rynków rozwoju MŚP, wartości progowych po przekroczeniu których mają zastosowanie wymogi w zakresie sprawozdawczości oraz kryteriów, na podstawie których działalność systemu obrotu w przyjmującym państwie członkowskim można uznać za mającą istotną wagę dla funkcjonowania rynków papierów wartościowych i ochrony inwestorów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (156) Standardy techniczne w zakresie usług finansowych powinny zapewniać spójną harmonizację oraz odpowiednią ochronę inwestorów, szczególnie tych, którzy inwestują w lokaty strukturyzowane, oraz konsumentów w całej Unii. Zważywszy że EUNGIPW jest organem dysponujący wysoko specjalistyczną wiedzą, skutecznym i odpowiednim rozwiązaniem byłoby powierzenie EUNGIPW zadania opracowania projektu regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie przewidują alternatywnych wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji. W celu zapewnienia spójnej ochrony inwestorów i konsumentów we wszystkich sektorach usług finansowych, EUNGIPW powinien realizować swoje zadania w możliwie najszerszym zakresie w ścisłej współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) („EUNB”) ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾ oraz EIOPA.
- (157) Komisja powinna przyjmować projekt regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNGIPW w odniesieniu do wyłączeń związanych z działalnością uważaną za działalność dodatkową względem głównego zakresu działalności gospodarczej, w odniesieniu do informacji, jakie powinno się przekazywać oraz niektórych wymogów w kontekście procedur udzielania zezwoleń firmom inwestycyjnym oraz odrzucania wniosków tych firm o udzielenie zezwolenia, w odniesieniu do nabycia znacznego pakietu akcji, w odniesieniu do handlu algorytmicznego, w odniesieniu do obowiązku wykonywania zleceń na warunkach najkorzystniejszych dla klientów, w odniesieniu do zawieszania i wycofywania instrumentów finansowych z obrotu na rynku regulowanym, na MTF lub OTF, w odniesieniu do swobody świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej, w odniesieniu do utworzenia oddziału, w odniesieniu do odporności systemów, automatycznych mechanizmów zawieszania obrotu oraz obrotu elektronicznego, w odniesieniu do minimalnych wielkości zmiany ceny,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

w odniesieniu do synchronizacji zegarów służbowych, w odniesieniu do dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu, w odniesieniu do limitów pozycji i kontroli zarządzania pozycjami dla towarowych instrumentów pochodnych, w odniesieniu do procedur udzielania zezwolenia dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji i odrzucania ich wniosków o udzielenie zezwolenia, w odniesieniu do wymogów organizacyjnych dla APA, CTP i ARM oraz w odniesieniu do współpracy między właściwymi organami. Komisja powinna przyjmować te projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- (158) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. EUNGiPW należy powierzyć zadanie opracowania projektów wykonawczych standardów technicznych celem ich przedłożenia Komisji w odniesieniu do procedur udzielania firmom inwestycyjnym zezwolenia oraz odrzucania ich wniosków o udzielenie zezwolenia, w odniesieniu do nabycia znacznego pakietu akcji, w odniesieniu do procesu obrotu w zakresie finalizacji transakcji na MTF i OTF, w odniesieniu do zawieszania instrumentów finansowych i wycofywania ich z obrotu, w odniesieniu do swobody świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej, w odniesieniu do utworzenia oddziału, w odniesieniu do sprawozdawczości w sprawie pozycji według kategorii posiadaczy pozycji, w odniesieniu do procedur udzielania zezwolenia oraz odrzucania wniosków o udzielenie zezwolenia, w odniesieniu do procedur i form przekazywania informacji związanych z publikacją decyzji, w odniesieniu do obowiązku współpracy, w odniesieniu do współpracy między właściwymi organami, w odniesieniu do wymiany informacji i w odniesieniu do konsultacji przed udzieleniem zezwolenia firmie inwestycyjnej.
- (159) Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę funkcjonowania OTF, funkcjonowania systemu rynków rozwoju MŚP, wpływu wymogów w zakresie zautomatyzowanego obrotu i transakcji wysokich częstotliwości, doświadczeń związanych z funkcjonowaniem mechanizmu zakazywania pewnych produktów lub praktyk oraz wpływu środków dotyczących rynków towarowych instrumentów pochodnych.
- (160) Do dnia 1 stycznia 2018 r. Komisja powinna sporządzić sprawozdanie zawierające ocenę potencjalnego wpływu, jaki wywrze na ceny energii elektrycznej oraz funkcjonowanie rynków energii wygaśnięcie okresu przejściowego przewidzianego w celu dostosowania się do obowiązku rozliczenia oraz depozytów zabezpieczających określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012. W stosownych przypadkach Komisja powinna przedstawić wniosek ustawodawczy w celu wprowadzenia odpowiednich przepisów lub dokonania zmiany prawa, w tym specjalnego prawodawstwa sektorowego, takiego jak rozporządzenie (UE) nr 1227/2011.
- (161) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁽¹⁾ pozwala państwom członkowskim upoważnić zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi do świadczenia pewnych usług inwestycyjnych w uzupełnieniu zbiorowego zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w tym usług zarządzania portfelami inwestycyjnymi, doradztwa inwestycyjnego, przechowywania akcji lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania i administrowania nimi, a także przyjmowania i przekazywania zamówień w odniesieniu do instrumentów finansowych. Ponieważ wymogi dotyczące świadczenia tych usług są zharmonizowane w Unii, od zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi na podstawie zezwolenia wydanego przez właściwe organy krajowe do świadczenia tych usług nie powinno się wymagać dodatkowego zezwolenia w przyjmujących państwach członkowskich ani żadnych innych środków mających ten sam skutek.
- (162) W oparciu o aktualne ramy prawne zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, którzy posiadają upoważnienie do świadczenia tych usług inwestycyjnych i zamierzają świadczyć je w państwach członkowskich innych niż ich macierzyste państwo członkowskie, powinny spełnić dodatkowe wymogi krajowe, w tym stworzenie odrębnego podmiotu prawnego. W celu wyeliminowania przeszkód na drodze transgranicznego świadczenia zharmonizowanych usług inwestycyjnych, a także w celu zapewnienia równych warunków działania dla podmiotów świadczących te same usługi inwestycyjne w oparciu o te same wymogi prawne, zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi posiadający uprawnienia do świadczenia tych usług powinni móc świadczyć je transgranicznie, na podstawie odpowiednich wymogów dotyczących powiadamiania, na mocy zezwolenia wydanego przez właściwe organy ich macierzystego państwa członkowskiego.
- (163) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2011/61/UE.
- (164) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie utworzenie zintegrowanego rynku finansowego, na którym inwestorzy są skutecznie chronieni, a efektywność i integralność całego rynku są zabezpieczone, wymaga wprowadzenia wspólnych wymagań regulacyjnych odnoszących się do firm inwestycyjnych uprawnionych w Unii oraz regulujących funkcjonowanie rynków regulowanych i innych systemów obrotu, aby skrywanie informacji lub

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

zakłócenia na jednym z rynków nie wywierały negatywnego wpływu na efektywne funkcjonowanie unijnego systemu finansowego jako całości, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiar i skutki niniejszej dyrektywy, możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (165) Zważywszy na zwiększenie zakresu zadań powierzonych EUNGiPW w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny zapewnić udostępnienie odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych.
- (166) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie, a zwłaszcza z prawem do ochrony danych osobowych, swobody prowadzenia działalności, prawem do ochrony konsumentów, prawem do skutecznego środka odwoławczego i rzetelnego procesu, prawem do niebycia sądzonym lub podlegania karze dwukrotnie za to samo przestępstwo, i musi być wdrażana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (167) Przeprowadzono konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 45/2011, który wydał opinię w dniu 10 lutego 2012 r. ⁽¹⁾.
- (168) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (169) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien być ograniczony do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (170) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektywy określonych w załączniku III część B,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do firm inwestycyjnych, operatorów rynków, dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz firm z państw trzecich świadczących usługi inwestycyjne lub prowadzących działalność inwestycyjną poprzez utworzenie oddziału w Unii.
2. Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące:
 - a) zezwoleń na prowadzenie działalności przez firmy inwestycyjne oraz warunków prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne;
 - b) świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej przez firmy z państw trzecich poprzez utworzenie oddziału;

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- c) zezwoleń dla rynków regulowanych oraz funkcjonowania rynków regulowanych;
- d) zezwoleń dla dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz prowadzenia działalności w tym zakresie; oraz
- e) nadzoru sprawowanego przez właściwe organy, współpracy między właściwymi organami oraz egzekwowania przez nie przepisów.

3. Poniższe przepisy stosuje się również do instytucji kredytowych posiadających zezwolenie na mocy dyrektywy 2013/36/UE, gdy świadczą one jedną lub większą liczbę usług inwestycyjnych lub prowadzą działalność inwestycyjną:

- a) art. 2 ust. 2, art. 9 ust. 3, art. 14 oraz art. 16–20;
- b) rozdział II tytułu II, z wyłączeniem art. 29 ust. 2 akapit drugi;
- c) rozdział III tytułu II, z wyłączeniem art. 34 ust. 2 i 3 i art. 35 ust. 2–6 i 9;
- d) art. 67–75 oraz art. 80, 85 i 86.

4. Poniższe przepisy stosuje się również do firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych posiadających zezwolenie na mocy dyrektywy 2013/36/UE, gdy prowadzą one sprzedaż lub świadczą usługi doradztwa w odniesieniu do lokat strukturyzowanych:

- a) art. 9 ust. 3, art. 14 oraz art. 16 ust. 2, 3 i 6;
- b) art. 23–26, art. 28 i art. 29, z wyłączeniem jego ust. 2 akapit drugi, oraz art. 30; oraz
- c) art. 67–75.

5. Art. 17 ust. 1–6 stosuje się również do członków lub uczestników rynków regulowanych i MTF, którzy nie muszą posiadać zezwoleń na mocy niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a), e), i) oraz j).

6. Art. 57 i 58 stosuje się również do osób objętych wyłączeniem na mocy art. 2.

7. Wszystkie wielostronne systemy obrotu instrumentami finansowymi muszą funkcjonować zgodnie z przepisami tytułu II dotyczącymi MTF lub OTF albo z przepisami tytułu III dotyczącymi rynków regulowanych.

Wszelkie firmy inwestycyjne, które w sposób zorganizowany, częsty, systematycznie i w znacznych wielkościach zawierają transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów poza rynkiem regulowanym, MTF lub OTF, muszą prowadzić działalność zgodnie z tytułem III rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

Bez uszczerbku dla art. 23 i 28 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, wszystkie transakcje na instrumentach finansowych, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, których to transakcji nie zawiera się w systemach wielostronnych lub w ramach podmiotów systematycznie internalizujących transakcje, muszą być zgodne z odpowiednimi przepisami tytułu III rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

Artykuł 2

Wyłączenia

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - a) zakładów ubezpieczeń lub przedsiębiorstw prowadzących działalność reasekuracyjną i retrocesyjną, o których mowa w dyrektywie 2009/138/WE, gdy prowadzą one działalność, o której mowa w tej dyrektywie;
 - b) osób, które świadczą usługi inwestycyjne wyłącznie na rzecz swoich przedsiębiorstw dominujących, swoich przedsiębiorstw zależnych lub innych przedsiębiorstw zależnych swoich przedsiębiorstw dominujących;
 - c) osób świadczących usługi inwestycyjne, w przypadku gdy taka usługa jest świadczona okazjonalnie w trakcie wykonywania działalności zawodowej, a działalność tą regulują przepisy prawne lub regulacyjne bądź kodeks etyki zawodowej, które nie wykluczają świadczenia tej usługi;
 - d) osób zawierających na własny rachunek transakcje na instrumentach finansowych innych niż towarowe instrumenty pochodne lub uprawnienia do emisji i ich instrumenty pochodne, i które nie świadczą jakichkolwiek innych usług inwestycyjnych lub nie prowadzą jakiegokolwiek innej działalności inwestycyjnej polegającej na inwestowaniu w instrumenty finansowe inne niż towarowe instrumenty pochodne, uprawnienia do emisji lub ich instrumenty pochodne chyba że osoby te:
 - (i) są animatorami rynku;
 - (ii) są członkami lub uczestnikami rynku regulowanego lub MTF lub mają bezpośredni dostęp elektroniczny do systemu obrotu; lub
 - (iii) stosują technikę handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości; lub
 - (iv) zawierają transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów;Osoby objęte wyłączeniem na mocy lit. a), i) lub j) nie są zobowiązane do spełniania wymogów określonych w niniejszej literze, aby zostać objęte wyłączeniem.
 - e) operatorów zobowiązanych do przestrzegania wymogów dyrektywy 2003/87/WE którzy, zawierając transakcje na uprawnieniach do emisji, nie wykonują zleceń na rachunek klientów lub nie prowadzą jakiegokolwiek działalności inwestycyjnej innej niż zawieranie transakcji na własny rachunek, pod warunkiem że osoby te nie stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości;
 - f) osób, które świadczą usługi inwestycyjne polegające wyłącznie na administrowaniu programami pracowniczych udziałów kapitałowych;
 - g) osób, które świadczą usługi inwestycyjne dotyczące wyłącznie administrowania programami pracowniczych udziałów kapitałowych i świadczenia usług inwestycyjnych wyłącznie na rzecz swoich przedsiębiorstw dominujących, swoich przedsiębiorstw zależnych lub innych przedsiębiorstw zależnych swoich przedsiębiorstw dominujących;
 - h) członków ESBC i innych organów krajowych pełniących podobne funkcje w Unii, innych podmiotów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w takim zarządzaniu w Unii, oraz międzynarodowych instytucji finansowych utworzonych przez dwa lub większą liczbę państw członkowskich, których celem jest uruchamianie finansowania oraz świadczenie pomocy finansowej na rzecz swoich członków borykających się z poważnymi trudnościami finansowymi lub którym takie trudności grożą;

i) przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania i funduszy emerytalnych, bez względu na to, czy ich działalność jest koordynowana na poziomie Unii, oraz depozytariuszy lub osób zarządzających takimi przedsiębiorstwami;

j) osób:

(i) zawierających na własny rachunek transakcje na towarowych instrumentach pochodnych lub uprawnieniach do emisji lub ich instrumentach pochodnych, w tym animatorów rynku, z wyłączeniem osób, które zawierają transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów; lub

(ii) świadczących usługi inwestycyjne, inne niż zawieranie transakcji na własny rachunek, na towarowych instrumentach pochodnych lub uprawnieniach do emisji lub ich instrumentach pochodnych na rzecz swoich klientów lub dostawców w ramach głównego zakresu ich działalności;

pod warunkiem że:

— we wszystkich powyższych przypadkach indywidualnie i zbiorczo, z punktu widzenia grupy jest to działalność dodatkowa względem głównego zakresu ich działalności oraz że główny zakres działalności nie polega na świadczeniu usług inwestycyjnych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, czy prowadzeniu działalności bankowej mocy dyrektywy 2013/36/UE, bądź na działaniu w charakterze animatora rynku w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych,

— osoby te nie stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, oraz

— osoby te corocznie powiadamiają odpowiedni właściwy organ o korzystaniu z tego wyłączenia i na żądanie składają właściwemu organowi wyjaśnienia dotyczące podstawy, zgodnie z którą uznają, że ich działalność określona w ppkt (i) i (ii) ma charakter dodatkowy względem głównego zakresu ich działalności;

k) osób świadczących usługi doradztwa inwestycyjnego w ramach prowadzenia innego rodzaju działalności zawodowej nieobjętej zakresem niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że świadczenie takiego doradztwa nie podlega odrębnemu wynagrodzeniu;

l) stowarzyszeń utworzonych przez duńskie i fińskie fundusze emerytalne wyłącznie do celu zarządzania aktywami funduszy emerytalnych będących członkami tych stowarzyszeń;

m) „agenti di cambio”, których działalność i funkcje podlegają art. 201 włoskiej ustawy dekretovej nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r.;

n) operatorów systemów przesyłowych zdefiniowanych w art. 2 ust. 4 dyrektywy 2009/72/WE lub art. 2 ust. 4 dyrektywy 2009/73/WE, gdy wykonują swoje zadania na podstawie tych dyrektyw lub rozporządzenia (WE) 714/2009 lub rozporządzenia (WE) nr 715/2009, bądź kodeksów lub wytycznych sieci, przyjętych na podstawie tych rozporządzeń, wszelkich osób występujących w ich imieniu w charakterze usługodawców w celu realizowania ich zadań wynikających z aktów ustawodawczych lub kodeksów lub wytycznych sieci, przyjętych na podstawie tych rozporządzeń oraz wszelkich operatorów lub administratorów systemu utrzymywania równowagi energetycznej, sieci rurociągów lub systemu służącego utrzymywaniu równowagi dostaw i wykorzystania energii w ramach wykonywania takich zadań.

Wyłączenie to ma zastosowanie do osób prowadzących działania określone w niniejszej literze tylko w przypadku, gdy osoby te prowadzą działalność inwestycyjną lub świadczą usługi inwestycyjne związane z towarowymi instrumentami pochodnymi w celu prowadzenia tych działań. Wyłączenie to nie ma zastosowania do operacji rynku wtórnego, w tym platformy obrotu wtórnego finansowymi prawami przesyłowymi;

o) CSD, które są regulowane jako takie na mocy prawa Unii, w zakresie, w jakim są regulowane na mocy tego prawa Unii.

2. Prawa powierzone na mocy niniejszej dyrektywy nie obejmują świadczenia usług w charakterze kontrahenta w transakcjach zawieranych przez podmioty publiczne zajmujące się zarządzaniem długiem publicznym lub członków ESBC wykonujących swoje zadania zgodnie z postanowieniami TFUE i Protokołu nr 4 w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) lub pełniących podobne funkcje na mocy przepisów krajowych.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 89 w celu sprecyzowania, na potrzeby ust. 1 lit. c), kiedy działalność prowadzona jest okazjonalnie.

4. EUNGiPW opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu sprecyzowania, na potrzeby ust. 1. lit. j), kryteriów pozwalających ustalić, kiedy działalność ma być uznawana za działalność dodatkową względem głównego zakresu działalności na poziomie grupy.

Kryteria te uwzględniają przynajmniej następujące elementy:

- a) potrzebę, aby działania dodatkowe stanowiły mniejszość działalności na poziomie grupy;
- b) rozmiar działalności transakcyjnej w porównaniu z ogólną działalnością transakcyjną na całym rynku w tej kategorii aktywów.

Określając zakres, w jakim działania dodatkowe stanowią mniejszość działalności na poziomie grupy EUNGiPW może ustalić, że powinno się wziąć pod uwagę kapitał zaangażowany w prowadzenie takich działań dodatkowych w stosunku do kapitału zaangażowanego w prowadzenie głównego rodzaju działalności. Jednakże czynnik ten nie może być pod żadnym względem wystarczający, aby dowieść, że działalność ma charakter dodatkowy względem głównego zakresu działalności grupy.

Działalność, o której mowa w niniejszym ustępie, rozpatruje się na poziomie grupy.

Elementy, o których mowa w akapicie drugim i trzecim, nie obejmują:

- a) transakcji wewnątrzgrupowych, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, które służą do celów zachowania płynności lub zarządzania ryzykiem;
- b) transakcji na instrumentach pochodnych, w przypadku których możliwy jest obiektywny pomiar ich wpływu na zmniejszanie ryzyka bezpośrednio związanego z działalnością handlową lub działalnością samofinansującą;
- c) transakcji na towarowych instrumentach pochodnych oraz uprawnieniach do emisji, zawieranych w celu spełnienia obowiązków zachowania płynności w systemie obrotu, w przypadku gdy takie obowiązki zostały wprowadzone przez organy regulacyjne zgodnie z prawem unijnym lub krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, lub przez systemy obrotu.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 3

Wyłączenia opcjonalne

1. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu niniejszej dyrektywy do osób, dla których są one macierzystym państwem członkowskim, pod warunkiem że osoby te posiadają zezwolenie na prowadzenie swojej działalności, ich działalność jest regulowana na poziomie krajowym oraz osoby te:

- a) nie są uprawnione do przechowywania środków finansowych klientów lub papierów wartościowych klientów i z tego powodu nie mogą one w żadnym momencie być zadłużone wobec swoich klientów;

- b) nie są uprawnione do świadczenia jakiejkolwiek usługi inwestycyjnej, z wyjątkiem przyjmowania i przekazywania zleceń na zbywalne papiery wartościowe i jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania lub świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego w odniesieniu do takich instrumentów finansowych; oraz
- c) w ramach świadczenia tych usług są uprawnione do przekazywania zlecenia wyłącznie do:
- (i) firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - (ii) instytucji kredytowych posiadających zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE;
 - (iii) oddziałów firm inwestycyjnych lub instytucji kredytowych posiadających zezwolenie w państwie trzecim, które podlegają zasadom ostrożnościowym uznanym przez właściwe organy za przynajmniej równie wymagające, jak zasady określone w niniejszej dyrektywie, w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub w dyrektywie 2013/36/UE oraz spełniają te zasady ostrożnościowe;
 - (iv) przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania posiadających zezwolenie na podstawie prawa państwa członkowskiego do sprzedaży jednostek uczestnictwa obywatelom i personelowi kierowniczemu tych przedsiębiorstw;
 - (v) spółkom inwestycyjnym o stałym kapitale, zdefiniowanym w art. 17 ust. 7 dyrektywy 2012/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), których papiery wartościowe są notowane na regulowanym rynku państwa członkowskiego lub są przedmiotem obrotu na takim rynku; lub
- d) świadczą usługi inwestycyjne wyłącznie w zakresie towarów, uprawnień do emisji lub ich instrumentów pochodnych jedynie w celu zabezpieczenia swoich klientów przed ryzykiem handlowym, w przypadku gdy klienci ci są wyłącznie lokalnymi przedsiębiorstwami energetycznymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 35 dyrektywy 2009/72/WE lub przedsiębiorstwami gazowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/73/WE oraz pod warunkiem że klienci ci posiadają wspólnie 100 % kapitału lub praw głosu tych osób, wspólnie sprawują kontrolę i są wyłączeni na mocy art. 2 ust. 1 lit. j) niniejszej dyrektywy, jeżeli świadczą te usługi inwestycyjne sami; lub
- e) świadczą usługi inwestycyjne wyłącznie w zakresie uprawnień do emisji lub ich instrumentów pochodnych jedynie w celu zabezpieczenia swoich klientów przed ryzykiem handlowym, w przypadku gdy klienci ci są wyłącznie operatorami zdefiniowanymi w art. 3 lit. f) dyrektywy 2003/87/WE oraz pod warunkiem że klienci ci wspólnie posiadają 100 % kapitału lub praw głosu tych osób, przeprowadzają wspólne kontrole i są wyłączeni na mocy art. 2 ust. 1 lit. j) niniejszej dyrektywy, jeżeli świadczą te usługi inwestycyjne sami.
2. W ramach systemów państw członkowskich osoby, o których mowa w ust. 1, obejmuje się wymogami, które są przynajmniej analogiczne z następującymi wymogami wynikającymi z niniejszej dyrektywy:
- a) warunkami i procedurami wydawania zezwoleń i bieżącego nadzoru, określonymi w art. 5 ust. 1 i 3, art. 7–10, 21, 22 i 23 oraz odpowiednich aktach delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 89;
 - b) obowiązkami w zakresie prowadzenia działalności określonych w art. 24 ust. 1, 3, 4, 5, 7 i 10, art. 25 ust. 2, 5 i 6 oraz, w przypadku gdy system krajowy pozwala tym osobom na wyznaczenie agentów, art. 29 oraz odpowiednich środkach wykonawczych;

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74).

- c) wymogami organizacyjnymi określonymi w art. 16 ust. 3 akapit pierwszy, szósty i siódmy, art. 16 ust. 3, art. 16 ust. 6 i 7 oraz odpowiednich aktach delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 89.

Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym osoby zwolnione ze stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu muszą być objęte systemem rekompensat dla inwestorów, uznawanym zgodnie z dyrektywą 97/9/WE. Państwa członkowskie mogą pozwolić, aby firmy inwestycyjne nie były objęte takim systemem, pod warunkiem że posiadają one ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej związanej z prowadzeniem działalności zawodowej, które – uwzględniając rozmiar, profil ryzyka, status prawny osób zwolnionych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu – zapewnia równorzędną ochronę swym klientom.

W drodze odstępstwa od akapitu drugiego niniejszego ustępu państwa członkowskie, w których obowiązują już takie przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przed dniem 2 lipca 2014 r., mogą do dnia 3 lipca 2019 r. wymagać, aby w przypadku gdy osoby zwolnione ze stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, świadczą usługi inwestycyjne w zakresie przyjmowania i przekazywania zleceń lub świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego w zakresie jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania oraz występują w charakterze pośredników w spółce zarządzającej zdefiniowanej w dyrektywie 2009/65/WE, ponosiły one odpowiedzialność solidarną ze spółką zarządzającą za wszelkie szkody poniesione przez klienta w związku ze świadczeniem tych usług.

3. Osoby zwolnione ze stosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z ust. 1 nie korzystają ze swobody świadczenia usług, swobody prowadzenia działalności ani tworzenia oddziałów zgodnie z art. 34 i 35.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję oraz EUNGiPW o skorzystaniu z możliwości przewidzianej w niniejszym artykule oraz zapewniają, aby każde zezwolenie wydane zgodnie z ust. 1 zawierało wzmiankę o tym, że wydano je na zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Państwa członkowskie informują EUNGiPW o przepisach prawa krajowego, które są analogiczne w stosunku do wymogów niniejszej dyrektywy wymienionych w ust. 2.

Artykuł 4

Definicje

1. Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „firma inwestycyjna” oznacza każdą osobę prawną, której działalność prowadzona w sposób zawodowy i regularny polega na świadczeniu jednej lub większej liczby usług inwestycyjnych na rzecz osób trzecich bądź prowadzeniu jednego lub większej liczby rodzajów działalności inwestycyjnej.

Państwa członkowskie mogą włączyć do definicji firmy inwestycyjnej przedsiębiorstwa niebędące osobami prawnymi, pod warunkiem że:

- a) ich status prawny zapewnia poziom ochrony interesów osób trzecich równoważny poziomowi zapewnianemu przez osoby prawne; oraz
- b) podlegają one równoważnemu nadzorowi ostrożnościowemu odpowiedniemu do swojej formy prawnej.

Jednakże w przypadku gdy osoby fizyczne świadczą usługi polegające na przechowywaniu środków pieniężnych lub zbywalnych papierów wartościowych osób trzecich, osoby takie mogą być traktowane jak firmy inwestycyjne do celów niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 600/2014, tylko jeśli – bez uszczerbku dla innych wymogów nałożonych przez niniejszą dyrektywę, rozporządzenie (UE) nr 600/2014 oraz dyrektywę 2013/36/UE – osoby te spełniają następujące warunki:

- a) prawa własności osób trzecich do instrumentów i środków pieniężnych muszą być zabezpieczone, szczególnie w przypadku niewypłacalności firmy lub jej właścicieli, zajęcia majątku, dokonania potrąceń wzajemnych wierzytelności lub podjęcia jakichkolwiek innych działań przez wierzycieli firmy lub jej właścicieli;

- b) firma musi podlegać przepisom mającym na celu monitorowanie wypłacalności firmy i jej właścicieli;
 - c) roczne sprawozdania finansowe firmy muszą być poddawane badaniu przez jedną lub więcej osób uprawnionych na mocy prawa krajowego do badania sprawozdań finansowych;
 - d) w przypadku gdy firma ma tylko jednego właściciela, musi on zapewnić ochronę inwestorów w razie zaprzestania przez firmę prowadzenia działalności po jego śmierci, wskutek utraty możliwości prowadzenia działalności lub innych zdarzeń o podobnym charakterze;
- 2) „usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna” oznaczają wszelkiego rodzaju usługi i działalność wymienione w załączniku I sekcja A odnoszące się do wszelkiego rodzaju instrumentów wymienionych w załączniku I sekcja C;

Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 89 określając:

- a) kontrakty pochodne, o których mowa w załączniku I sekcja C 6, które posiadają cechy produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, które muszą być rozliczane fizycznie oraz energetyczne kontrakty pochodne wymienione w sekcji C 6;
 - b) kontrakty pochodne, o których mowa w załączniku I sekcja C 7 o właściwościach innych pochodnych instrumentów finansowych;
 - c) kontrakty pochodne, o których mowa w załączniku I sekcja C 10 o właściwościach innych pochodnych instrumentów finansowych, uwzględniając między innymi, czy podlegają one obrotowi na rynku regulowanym, MTF lub OTF;
- 3) „usługi dodatkowe” oznacza każdą z usług wymienionych w załączniku I sekcja B;
- 4) „doradztwo inwestycyjne” oznacza świadczenie na rzecz klienta, na jego wniosek albo z inicjatywy firmy inwestycyjnej, osobistej rekomendacji w odniesieniu do jednej lub większej liczby transakcji na instrumentach finansowych;
- 5) „wykonywanie zleceń na rachunek klientów” oznacza działanie prowadzące do zawarcia na rachunek klientów umowy kupna lub sprzedaży jednego lub większej liczby instrumentów finansowych i obejmuje zawieranie umów sprzedaży instrumentów finansowych wyemitowanych przez firmę inwestycyjną lub instytucję kredytową w momencie ich emisji;
- 6) „zawieranie transakcji na własny rachunek” oznacza zawieranie transakcji z użyciem kapitałów własnych, skutkujące zawarciem transakcji dotyczącej jednego lub większej liczby instrumentów finansowych;
- 7) „animator rynku” oznacza osobę, która systematycznie działa na rynkach finansowych, wykazując wolę zawierania na własny rachunek transakcji kupna i sprzedaży instrumentów finansowych, w oparciu o kapitał własny tej osoby według ustalanych przez nią cen;
- 8) „zarządzanie portfelem” oznacza zarządzanie portfelami zgodnie z upoważnieniami udzielonymi przez klientów w oparciu o zasadę swobodnego, indywidualnego uznania klienta, w przypadku gdy portfele te obejmują jeden lub większą liczbę instrumentów finansowych;
- 9) „klient” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, na której rzecz firma inwestycyjna świadczy usługi inwestycyjne lub dodatkowe;
- 10) „klient profesjonalny” oznacza klienta spełniającego kryteria określone w załączniku II;
- 11) „klient detaliczny” oznacza klienta, który nie jest klientem profesjonalnym;

- 12) „rynek rozwoju MŚP” oznacza MTF, która została zarejestrowana jako rynek rozwoju MŚP zgodnie z art. 33;
- 13) „małe i średnie przedsiębiorstwa” oznaczają, do celów niniejszej dyrektywy, przedsiębiorstwa o średniej rynkowej kapitalizacji mniejszej niż 200 000 000 EUR na podstawie notowań z końca roku w trzech ostatnich latach kalendarzowych;
- 14) „zlecenie z limitem ceny” oznacza zlecenie kupna lub sprzedaży instrumentów finansowych według określonego limitu cenowego lub po korzystniejszej cenie i o ustalonej wielkości;
- 15) „instrument finansowy” oznacza instrumenty określone w załączniku I sekcja C;
- 16) „energetyczne kontrakty pochodne wymienione w sekcji C 6” oznaczają opcje, kontrakty terminowe typu futures, kontrakty typu swap i inne kontrakty pochodne wymienione w załączniku I sekcja C 6, odnoszące się do węgla lub ropy, będące przedmiotem obrotu na OTF i które muszą być rozliczane fizycznie;
- 17) „instrumenty rynku pieniężnego” oznaczają te klasy instrumentów, które są zazwyczaj przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym, takie jak bony skarbowe, świadectwa depozytowe i komercyjne papiery wartościowe, z wyłączeniem instrumentów płatniczych;
- 18) „operator rynku” oznacza osobę lub osoby zarządzające działalnością lub prowadzące działalność rynku regulowanego; operatorem rynku może być rynek regulowany;
- 19) „system wielostronny” oznacza każdy system lub platformę, w ramach których umożliwia się interakcję w systemie wielu deklaracji gotowości zakupu i sprzedaży instrumentów finansowych przez osoby trzecie;
- 20) „podmiot systematycznie internalizujący transakcje” oznacza firmę inwestycyjną, która w sposób zorganizowany, częsty, systematycznie i w znacznych wielkościach zawiera transakcje na własny rachunek wykonując zlecenia klientów poza rynkiem regulowanym, MTF lub OTF bez prowadzenia systemu wielostronnego;

Kryteria „częstości” i „systematyczności” mierzy się za pomocą liczby transakcji na danym instrumencie finansowym zawieranych na własny rachunek poza rynkiem regulowanym przez firmę inwestycyjną wykonującą zleceń klientów. Pojęcie „w znacznych wielkościach” mierzy się za pomocą wielkości transakcji poza rynkiem regulowanym zawieranych przez firmę inwestycyjną w odniesieniu do całkowitej wielkości transakcji tej firmy inwestycyjnej na konkretnym instrumencie finansowym albo za pomocą wielkości transakcji poza rynkiem regulowanym realizowanych przez daną firmę inwestycyjną w odniesieniu do całkowitej wielkości transakcji na konkretnym instrumencie finansowym w Unii. Definicja podmiotu systematycznie internalizującego transakcje ma zastosowanie tylko w przypadku gdy przekroczone zostały oba ustalone z góry limity odnoszące się do częstości i systematyczności oraz do znacznych wielkości lub w przypadku gdy firma inwestycyjna decyduje się skorzystać z wariantu dobrowolnego poddania się reżimowi podmiotów systematycznie internalizujących transakcje;

- 21) „rynek regulowany” oznacza system wielostronny prowadzony lub zarządzany przez operatora rynku, który kojarzy lub ułatwia kojarzenie wielu deklaracji gotowości zakupu i sprzedaży instrumentów finansowych przez osoby trzecie – w systemie i zgodnie ze swoimi zasadami niemającymi charakteru uznaniowego – w sposób skutkujący zawarciem kontraktu obejmującego instrumenty finansowe dopuszczone do obrotu zgodnie z jego zasadami lub systemami oraz który posiada zezwolenie i funkcjonuje w sposób systematyczny, zgodnie z tytułem III niniejszej dyrektywy;
- 22) „wielostronna platforma obrotu” lub „MTF” oznacza system wielostronny prowadzony przez firmę inwestycyjną lub operatora rynku, który kojarzy wiele deklaracji gotowości zakupu i sprzedaży instrumentów finansowych przez osoby trzecie – w systemie i zgodnie ze swoimi zasadami niemającymi charakteru uznaniowego – w sposób skutkujący zawarciem kontraktu, zgodnie z tytułem II niniejszej dyrektywy;
- 23) „zorganizowana platforma obrotu” lub „OTF” oznacza system wielostronny niebędący rynkiem regulowanym ani MTF, w ramach którego umożliwia się interakcję wielu deklaracji gotowości zakupu i sprzedaży obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji lub instrumentów pochodnych, składanych przez osoby trzecie w sposób skutkujący zawarciem kontraktu, zgodnie z tytułem II niniejszej dyrektywy;

- 24) „system obrotu” oznacza każdy rynek regulowany, MTF lub OTF;
- 25) „płynny rynek” oznacza rynek danego instrumentu finansowego lub klasy instrumentów finansowych, na którym w trybie ciągłym istnieją kupujący i sprzedający gotowi do zawierania transakcji, oceniani zgodnie z poniższymi kryteriami, z uwzględnieniem specyfiki struktury rynku danego instrumentu finansowego lub konkretnej klasy instrumentów finansowych:
- a) średniej częstotliwości i wielkości transakcji biorąc pod uwagę szeroki zakres warunków rynkowych, i uwzględniając charakter i cykl życiowy produktów w ramach danej klasy instrumentów finansowych;
 - b) liczby i rodzaju uczestników rynku, w tym udział uczestników rynku w obrocie danymi instrumentami finansowymi;
 - c) średniej wartości spreadów, jeżeli jest dostępna;
- 26) „właściwy organ” oznacza organ powołany przez każde państwo członkowskie zgodnie z art. 67, chyba że w niniejszej dyrektywie określono inaczej;
- 27) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 28) „spółka zarządzająca przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)” oznacza spółkę zarządzającą zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ⁽¹⁾;
- 29) „agent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która na zasadzie pełnej i nieodwołalnej odpowiedzialności wyłącznie jednej firmy inwestycyjnej, w której imieniu działa, promuje usługi inwestycyjne lub dodatkowe wobec klientów lub klientów potencjalnych, otrzymuje i przekazuje dyspozycje lub zlecenia klientów w odniesieniu do usług inwestycyjnych lub instrumentów finansowych, oferuje instrumenty finansowe lub świadczy na rzecz klienta lub potencjalnego klienta usługi doradztwa inwestycyjnego w odniesieniu do tych instrumentów finansowych lub usług;
- 30) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba, które stanowi część firmy inwestycyjnej, nie posiada osobowości prawnej i świadczy usługi inwestycyjne lub prowadzi działalność inwestycyjną, a także może świadczyć usługi dodatkowe, na które udzielono zezwolenia firmie inwestycyjnej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez daną firmę inwestycyjną mającą zarząd w innym państwie członkowskim są traktowane jako jeden oddział;
- 31) „znacznym pakietem akcji” oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udział w firmie inwestycyjnej, stanowiący 10 % lub więcej kapitału bądź praw głosu określonych w art. 9 i 10 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, uwzględniając warunki dotyczące ich agregacji, określone w art. 12 ust. 4 i 5 tej dyrektywy, bądź też taki, który umożliwia wywieranie znaczącego wpływu na zarządzanie daną firmą inwestycyjną;
- 32) „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza przedsiębiorstwo dominujące w rozumieniu art. 2 pkt 9 i art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- 33) „przedsiębiorstwo zależne” oznacza przedsiębiorstwo zależne w rozumieniu art. 2 pkt 10 i art. 22 dyrektywy 2013/34/UE, w tym każde przedsiębiorstwo zależne wobec przedsiębiorstwa zależnego wobec ostatecznego przedsiębiorstwa dominującego;
- 34) „grupa” oznacza grupę zdefiniowaną w art. 2 pkt 11 dyrektywy 2013/34/UE;
- 35) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest ze sobą powiązanych:
- a) „udziałem”, w postaci posiadanego bezpośrednio lub za pomocą stosunku kontroli udziału dającego prawo do co najmniej 20 % praw do głosowania lub kapitału przedsiębiorstwa;
 - b) „kontrolą”, która oznacza związek zachodzący między przedsiębiorstwem dominującym i przedsiębiorstwem zależnym we wszystkich przypadkach, o których mowa w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/34/UE lub też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem; wszelkie przedsiębiorstwa zależne danego przedsiębiorstwa zależnego są również uważane za przedsiębiorstwa zależne wobec przedsiębiorstwa dominującego najwyższego szczebla;
 - c) trwałym powiązaniem dwóch lub więcej osób fizycznych z tą samą osobą przez stosunek kontroli;
- 36) „organ zarządzający” oznacza organ lub organy firmy inwestycyjnej, operatora rynku lub dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji wyznaczony zgodnie z prawem krajowym, który jest uprawniony do formułowania strategii firmy, jej celów i ogólnego kierunku jej działalności oraz który nadzoruje i monitoruje proces podejmowania decyzji w zakresie zarządzania i obejmuje osoby, które faktycznie kierują działalnością firmy.
- W przypadku gdy w niniejszej dyrektywie zawarte są odniesienia do organu zarządzającego a zgodnie z prawem krajowym funkcja zarządcza i funkcja nadzorcza organu zarządzającego są przypisane różnym organom lub różnym członkom jednego organu, państwa członkowskie wskazują organy lub odpowiedzialnych członków organu zarządzającego odpowiedzialnych zgodnie z przepisami krajowymi, chyba że w niniejszej dyrektywie określono inaczej.
- 37) „kadra kierownicza wyższego szczebla” oznacza osoby fizyczne, które sprawują funkcje wykonawcze w firmie inwestycyjnej, w operatorze rynku lub dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji, które są odpowiedzialne za bieżące zarządzanie danym podmiotem i składają z niego sprawozdania organowi zarządzającemu, w tym za realizację polityki w zakresie dystrybucji usług i produktów na rzecz klientów przez firmę i jej pracowników;
- 38) „obróć polegający na zestawianiu zleceń” oznacza transakcję, w której podmiot ułatwiający wstępuje w daną transakcję pomiędzy kupującego i sprzedającego w taki sposób, że podczas całego procesu zawierania transakcji nie jest nigdy narażony na ryzyko rynkowe, przy czym obie transakcje składowe są zawierane jednocześnie, a transakcja jest zawierana po cenie, przy której podmiot ułatwiający nie osiąga zysku ani nie ponosi straty, z wyjątkiem z góry ujawnionej prowizji, opłaty lub opłaty za transakcję;
- 39) „handel algorytmiczny” oznacza obrót na instrumentach finansowych, w którym algorytm komputerowy automatycznie ustala indywidualne parametry zleceń, takie jak warunki uruchomienia zlecenia, moment jego realizacji, cenę lub ilość instrumentów będących przedmiotem zlecenia lub sposób zarządzania zleceniem po jego złożeniu, przy ograniczonym lub zerowym udziale człowieka i nie obejmuje jakichkolwiek systemów wykorzystywanych wyłącznie do celu przekierowywania zleceń z jednego systemu obrotu do innego lub do celu przetwarzania zleceń nieobjętego określenia jakichkolwiek parametrów transakcji lub potwierdzania zleceń lub przetwarzania potransakcyjnego zawartych transakcji;
- 40) „technika handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości” oznacza każdą technikę handlu algorytmicznego, która charakteryzuje się:
- a) infrastrukturą mającą minimalizować opóźnienia sieciowe i inne, z wykorzystaniem co najmniej jednego z następujących rozwiązań do algorytmicznego wprowadzania zleceń: kolokacji, hostingu blisko położonej strony trzeciej lub bezpośredniego dostępu elektronicznego o wysokiej prędkości;

- b) systemowym określeniem momentu uruchomienia zlecenia, jego generowania, przekierowywania lub wykonania, bez udziału człowieka dla pojedynczej transakcji lub zlecenia; oraz
- c) wysoką śróddzienną liczbą komunikatów, które stanowią zlecenie, kwotowanie lub anulowanie;
- 41) „bezpośredni dostęp elektroniczny” oznacza mechanizm, w ramach którego członek lub uczestnik lub klient systemu obrotu zezwala danej osobie na korzystanie ze swojego kodu transakcyjnego, tak aby osoba ta mogła przekazywać drogą elektroniczną zlecenia dotyczące instrumentu finansowego bezpośrednio do systemu obrotu, i obejmujący uzgodnienia polegające na wykorzystywaniu przez daną osobę infrastruktury członka, uczestnika lub klienta, lub jakiegokolwiek systemu przyłączeniowego udostępnionego przez członka, uczestnika lub klienta do przekazywania zleceń (bezpośredni dostęp do rynku) lub uzgodnienia, w ramach których dana osoba nie korzysta z tej infrastruktury (dostęp sponsorowany);
- 42) „praktyka sprzedaży związanej” oznacza oferowanie usług inwestycyjnej wraz z inną usługą lub produktem w ramach pakietu lub jako warunek zawarcia samej umowy lub pakietu;
- 43) „lokata strukturyzowana” oznacza depozyt zdefiniowany w art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ⁽¹⁾, który jest w pełni spłacalny w terminie zapadalności na warunkach, na jakich zapłacone zostaną lub są narażone na ryzyko wszelkie odsetki lub premie zgodnie z wzorem, który obejmuje takie czynniki jak:
- a) indeks lub połączenie indeksów, z wyłączeniem depozytów o zmiennym oprocentowaniu, których stopa zwrotu jest bezpośrednio powiązana z takim indeksem stopy procentowej, jak Euribor lub Libor;
- b) instrument finansowy lub połączenie instrumentów finansowych;
- c) towar lub połączenie towarów lub innych aktywów fizycznych lub niefizycznych i nierzeczowych; lub
- d) kurs walutowy lub połączenie kursów walutowych;
- 44) „zbywalne papiery wartościowe” oznaczają te rodzaje papierów wartościowych, które są zbywalne na rynku kapitałowym - z wyłączeniem instrumentów płatniczych - takie jak:
- a) akcje spółek oraz inne papiery wartościowe równoważne akcjom spółek kapitałowych, spółek osobowych lub innych podmiotów, a także kwity depozytowe dotyczące akcji;
- b) obligacje i inne formy sekurytyzowanych wierzytelności, w tym kwity depozytowe dotyczące takich papierów wartościowych;
- c) wszelkie inne papiery wartościowe dające prawo nabycia lub zbycia jakichkolwiek zbywalnych papierów wartościowych lub powodujące rozliczenie w środkach pieniężnych określone w odniesieniu do zbywalnych papierów wartościowych, walut, stóp procentowych lub stóp zwrotu, towarów i innych wskaźników lub mierników;
- 45) „kwity depozytowe” oznaczają papiery wartościowe zbywalne na rynku kapitałowym i reprezentujące prawo własności papierów wartościowych emitenta mającego siedzibę w innym państwie, które mogą zostać dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym oraz być przedmiotem obrotu niezależnie od papierów wartościowych tego emitenta mającego siedzibę w innym państwie;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (zob. s. 149 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- 46) „fundusz inwestycyjny typu ETF” oznacza fundusz, którego co najmniej jedna jednostka lub klasa akcji jest przedmiotem obrotu przez cały dzień w co najmniej jednym systemie obrotu i z udziałem co najmniej jednego animatora rynku, który podejmuje działania w celu zapewnienia, aby wartość jednostek lub akcji w danym systemie obrotu nie różniła się istotnie od ich wartości aktywów netto, a w stosownych przypadkach od ich wskaźnikowych wartości aktywów netto;
- 47) „certyfikaty” oznaczają certyfikaty zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 27 rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
- 48) „strukturyzowane produkty finansowe” oznaczają strukturyzowane produkty finansowe zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
- 49) „instrumenty pochodne” oznaczają instrumenty pochodne zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
- 50) „towarowe instrumenty pochodne” oznaczają towarowe instrumenty pochodne zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
- 51) „CCP” oznacza CCP zdefiniowanego w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 52) „zatwierdzony podmiot publikujący” lub „APA” oznacza osobę upoważnioną na mocy niniejszej dyrektywy do świadczenia usług polegających na upublicznianiu informacji dotyczących obrotu w imieniu firm inwestycyjnych zgodnie z art. 20 i 21 rozporządzenia(UE) nr 600/2014;
- 53) „dostawca informacji skonsolidowanych” lub „CTP” oznacza osobę upoważnioną na mocy niniejszej dyrektywy do świadczenia usług polegających na gromadzeniu informacji dotyczących obrotu dla instrumentów finansowych wymienionych w art. 6, 7, 10, 12 i 13, 20 i 21 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 z rynków regulowanych, MTF, OTF i APA oraz ich konsolidację w ciągły elektroniczny strumień danych bieżących, obejmujący dane o cenie i wolumenie dla poszczególnych instrumentów finansowych;
- 54) „zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy” lub „ARM” oznacza osobę upoważnioną na mocy niniejszej dyrektywy do świadczenia usług polegających na zgłaszaniu szczegółów transakcji właściwym organom lub ESMA w imieniu firm inwestycyjnych;
- 55) „macierzyste państwo członkowskie” oznacza:
- a) w przypadku firm inwestycyjnych:
 - (i) jeżeli firma inwestycyjna jest osobą fizyczną - państwo członkowskie, w którym mieści się jej siedziba zarządu;
 - (ii) jeżeli firma inwestycyjna jest osobą prawną - państwo członkowskie, w którym mieści się jej siedziba statutowa;
 - (iii) jeżeli na mocy prawa krajowego firma inwestycyjna nie ma siedziby statutowej – państwo członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu;
 - b) w przypadku rynku regulowanego – państwo członkowskie, w którym zarejestrowany jest rynek regulowany, lub, jeżeli na podstawie prawa tego państwa członkowskiego nie ma on siedziby statutowej – państwo członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu rynku regulowanego;
 - c) w przypadku APA, CTP lub ARM:
 - (i) jeżeli APA, CTP lub ARM jest osobą fizyczną – państwo członkowskie, w którym mieści się jej siedziba zarządu;

- (ii) jeżeli APA, CTP lub ARM jest osobą prawną – państwo członkowskie, w którym mieści się jej siedziba statutowa;
- (iii) jeżeli na mocy prawa krajowego APA, CTP lub ARM nie ma siedziby statutowej – państwo członkowskie, w którym mieści się jej siedziba zarządu;
- 56) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym firma inwestycyjna posiada oddział lub świadczy usługi inwestycyjne lub prowadzi działalność inwestycyjną, lub państwo członkowskie, w którym rynek regulowany zapewnia odpowiednie rozwiązania, tak aby ułatwić dostęp do obrotu prowadzonego w ramach swojego systemu przez zdalnych członków lub uczestników mających siedzibę w tym państwie członkowskim;
- 57) „firma z państwa trzeciego” oznacza firmę, która byłaby instytucją kredytową świadczącą usługi inwestycyjne lub prowadzącą działalność inwestycyjną, lub firmę inwestycyjną, gdyby siedziba jej zarządu lub siedziba statutowa znajdowały się w Unii;
- 58) „produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym” oznacza produkt energetyczny sprzedawany w obrocie hurtowym zdefiniowany w art. 2 pkt 4 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011;
- 59) „instrumenty pochodne oparte na towarach rolnych” oznacza kontrakty pochodne odnoszące się do produktów wymienionych w art. 1 oraz załączniku I części I–XX i XXIV/1 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽¹⁾;
- 60) „emitent długu państwowego” oznacza którykolwiek z poniższych podmiotów emitujących instrumenty dłużne:
- (i) Unię;
 - (ii) państwo członkowskie, w tym agendę rządową, agencję lub spółkę celową państwa członkowskiego,
 - (iii) w przypadku federalnego państwa członkowskiego - członka federacji;
 - (iv) spółkę celową dla kilku państw członkowskich;
 - (v) międzynarodową instytucję finansową utworzoną przez co najmniej dwa państwa członkowskie, której celem jest uruchamianie finansowania i świadczenie pomocy finansowej z korzyścią dla jej członków, którzy doświadczają poważnych problemów finansowych lub są zagrożeni takimi problemami, lub
 - (vi) Europejski Bank Inwestycyjny;
- 61) „dług państwowy” oznacza instrument dłużny emitowany przez emitenta długu państwowego;
- 62) „trwały nośnik” oznacza każde urządzenie, które:
- a) pozwala klientowi na przechowywanie informacji kierowanych osobiście do tego klienta w sposób umożliwiający przyszłe korzystanie z nich przez okres odpowiedni do celów informacji; oraz
 - b) pozwala na niezmiennione odtworzenie przechowywanych informacji;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

63) „dostawca usług w zakresie udostępniania informacji” oznacza APA, CTP lub ARM.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia niektórych elementów technicznych definicji zawartych w ust. 1, aby dostosować je do zmian na rynku, postępu technicznego oraz doświadczeń zachowań zabronionych na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014 oraz w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ II

ZEZWOLENIE I WARUNKI DZIAŁALNOŚCI FIRM INWESTYCYJNYCH

ROZDZIAŁ I

Warunki i procedury wydawania zezwoleń

Artykuł 5

Wymogi w zakresie udzielania zezwoleń

1. Każde państwo członkowskie wymaga, aby świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej w formie działalności prowadzonej w sposób zawodowy i regularny podlegało wymogowi uzyskania wcześniejszego zezwolenia zgodnie z niniejszym rozdziałem. Zezwolenia takiego udziela właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z art. 67.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie udzielają operatorom rynku zezwoleń na prowadzenie MTF lub OTF pod warunkiem uprzedniego zweryfikowania ich zgodności z niniejszym rozdziałem.

3. Państwa członkowskie rejestrują wszystkie firmy inwestycyjne. Rejestr musi być ogólnie dostępny i zawierać informacje w sprawie usług lub działalności, do których świadczenia i prowadzenia firma inwestycyjna jest uprawniona. Rejestry te uaktualniają się regularnie. O każdym zezwoleniu powiadamia się EUNGiPW.

EUNGiPW tworzy wykaz wszystkich firm inwestycyjnych w Unii. Wykaz ten zawiera informacje na temat usług lub działalności, do których świadczenia i prowadzenia uprawniona jest każda firma inwestycyjna, i jest on regularnie uaktualniany. EUNGiPW publikuje ten wykaz na swojej stronie internetowej i aktualizuje go.

W przypadku gdy właściwy organ cofnął zezwolenie zgodnie z art. 8 lit. b), c) i d), informację o tym fakcie zamieszcza się w wykazie na okres pięciu lat.

4. Każde państwo członkowskie wymaga, aby:

- a) każda firma inwestycyjna, która jest osobą prawną, posiadała siedzibę zarządu w tym samym państwie członkowskim, co jej siedziba statutowa;
- b) każda firma inwestycyjna, która nie jest osobą prawną, lub każda firma inwestycyjna, która jest osobą prawną, ale na podstawie prawa krajowego nie posiada siedziby statutowej, posiadała siedzibę zarządu w państwie członkowskim, w którym rzeczywiście prowadzi działalność.

Artykuł 6

Zakres udzielonego zezwolenia

1. Macierzyste państwo członkowskie zapewnia, aby zezwolenie określało usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną, do których świadczenia lub prowadzenia firma inwestycyjna jest uprawniona. Zezwolenie może obejmować jedną lub większą liczbę usług dodatkowych określonych w załączniku I sekcja B. W żadnym przypadku zezwolenia nie można udzielić wyłącznie na świadczenie usług dodatkowych.

2. Firma inwestycyjna dążąca do uzyskania zezwolenia w celu rozszerzenia prowadzonej działalności na dodatkowe usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną lub usługi dodatkowe nieprzewidziane w chwili wydawania pierwszego zezwolenia, składa wniosek o rozszerzenie zakresu zezwolenia.

3. Zezwolenie jest ważne w całej Unii i umożliwia firmie inwestycyjnej świadczenie usług lub prowadzenie działalności, na którą zezwolono w całej Unii, w oparciu o swobodę przedsiębiorczości, w tym za pośrednictwem oddziału, albo korzystając ze swobody świadczenia usług.

Artykuł 7

Procedury udzielania zezwoleń i odrzucania wniosków o udzielenie zezwolenia

1. Właściwy organ nie udziela zezwolenia, o ile i dopóki nie upewni się, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymogi wynikające z przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Firma inwestycyjna dostarcza wszystkich wymaganych informacji, w tym program działalności dotyczący między innymi przewidywanych rodzajów działalności i struktury organizacyjnej, niezbędnych do umożliwienia właściwemu organowi stwierdzenia, że z chwilą wydania pierwszego zezwolenia firma inwestycyjna ustanowiła wszystkie niezbędne rozwiązania w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozdziału.
3. Wnioskodawca jest informowany w terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o tym, czy zezwolenie zostało wydane.
4. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:
 - a) informacji, jakie należy przekazać właściwemu organowi na mocy ust. 2 niniejszego artykułu, w tym programu działania;
 - b) wymogów, jakie mają zastosowanie do zarządzania firmą inwestycyjną zgodnie z art. 9 ust. 6, oraz informacji dotyczących powiadamiania zgodnie z art. 9 ust. 5;
 - c) wymogów mających zastosowanie do akcjonariuszy i współników posiadających znaczne pakiety akcji, jak również przeszkód, które mogą uniemożliwiać właściwemu organowi skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2.

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

5. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia standardowych formularzy, szablonów i procedur dotyczących powiadomień lub przekazywania informacji przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu i art. 9 ust. 5.

EUNGiPW przedstawia te projekty wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 8

Cofnięcie zezwolenia

Właściwy organ może cofnąć zezwolenie wydane firmie inwestycyjnej, w przypadku gdy taka firma inwestycyjna:

- a) nie wykorzystwała zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie rzekła się zezwolenia lub nie świadczy żadnych usług inwestycyjnych, ani nie prowadziła żadnej działalności inwestycyjnej w okresie poprzedzających sześciu miesięcy, chyba że w takich przypadkach dane państwo członkowskie przewidziało możliwość wygaśnięcia zezwolenia;

- b) uzyskała zezwolenie składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
- c) nie spełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało udzielone, takich jak zgodność z warunkami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013;
- d) poważnie i systematycznie narusza przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, regulujące warunki działalności firmy inwestycyjnej;
- e) zalicza się do przypadków, w których prawo krajowe, w odniesieniu do spraw wykraczających poza zakres niniejszej dyrektywy, przewiduje cofnięcie zezwolenia.

EUNGiPW powiadamiany jest o każdym przypadku cofnięcia zezwolenia.

Artykuł 9

Organ zarządzający

1. Właściwe organy udzielające zezwolenia zgodnie z art. 5 zapewniają, aby firmy inwestycyjne i ich organy zarządzające były zgodne z art. 88 i art. 91 dyrektywy 2013/36/UE.

EUNGiPW i EUNB przyjmują wspólnie wytyczne w sprawie elementów wymienionych w art. 91 ust. 12 dyrektywy 2013/36/UE.

2. Przy udzielaniu zezwolenia zgodnie z art. 5 właściwe organy mogą zezwolić członkom organu zarządzającego na pełnienie jednej dodatkowej funkcji dyrektora niewykonawczego w stosunku do tych, na które zezwala art. 91 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE. Właściwe organy regularnie informują EUNGiPW o takich zezwoleniach.

EUNGiPW i EUNB koordynują gromadzenie informacji, przewidzianych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu oraz w art. 91 ust. 6 dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do firm inwestycyjnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający firmy inwestycyjnej określał, nadzorował i odpowiadał za wdrażanie mechanizmów zarządczych, zapewniających skuteczne i ostrożne zarządzanie firmą inwestycyjną, w tym podział obowiązków w firmie inwestycyjnej i zapobieganie konfliktom interesów, w sposób, który sprzyja integralności rynku i interesom klientów.

Bez uszczerbku dla wymogów ustanowionych w art. 88 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, mechanizmy te zapewniają również, aby organ zarządzający określił, zatwierdził i nadzorował:

- a) organizację firmy w zakresie świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej oraz świadczenia usług dodatkowych, w tym umiejętności, wiedzę ogólną i specjalistyczną wymaganą od personelu, zasoby, procedury oraz mechanizmy świadczenia usług i prowadzenia działalności przez firmę, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz wszystkich wymogów, które firma musi spełniać;
- b) politykę w zakresie usług, działalności, produktów i operacji oferowanych lub zapewnianych przez firmę, z uwzględnieniem poziomu tolerancji ryzyka oraz charakterystyki i potrzeb klientów firmy, którym będą one oferowane lub zapewniane, w tym przeprowadzanie w stosownych przypadkach odpowiednich testów warunków skrajnych;
- c) politykę firmy w zakresie wynagradzania osób uczestniczących w świadczeniu usług klientom w celu zachęcania do odpowiedzialnej praktyki biznesowej, uczciwego i rzetelnego traktowania klientów oraz unikania konfliktu interesów w stosunkach z klientami.

Organ zarządzający monitoruje i okresowo ocenia adekwatność i realizację strategicznych celów firmy w odniesieniu do świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej oraz świadczenia usług dodatkowych, skuteczność organizacji i mechanizmów zarządczych firmy inwestycyjnej oraz adekwatność zasad świadczenia usług na rzecz klientów oraz podejmuje odpowiednie działania w celu wyeliminowania wszelkich uchybień.

Członkom organu zarządzającego zapewnia się odpowiedni dostęp do informacji i dokumentów niezbędnych do nadzorowania i monitorowania procesu podejmowania decyzji w zakresie zarządzania.

4. Właściwy organ odmawia zezwolenia, jeżeli nie upewni się, że członkowie organu zarządzającego firmy inwestycyjnej mają wystarczająco nieposzlakowaną opinię, posiadają wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz przeznaczają wystarczająco dużo czasu na wypełnianie swoich funkcji w firmie inwestycyjnej lub jeżeli występuje obiektywne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że organ zarządzający firmy może stwarzać zagrożenie dla jej skutecznego, należytego i ostrożnego zarządzania oraz odpowiedniego uwzględnienia interesów jej klientów i kwestii integralności rynku.

5. Państwa członkowskie wymagają od firmy inwestycyjnej powiadamiania właściwego organu o wszystkich członkach swojego organu zarządzającego oraz o wszelkich zmianach w jego składzie oraz przekazywania wszystkich informacji niezbędnych do dokonania oceny, czy firma spełnia wymogi określone w ust. 1, 2 i 3.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby rzeczywistym prowadzeniem działalności składającej wniosek firmy inwestycyjnej zajmowały się przynajmniej dwie osoby spełniające wymogi określone w ust. 1.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, państwa członkowskie mogą wydawać zezwolenia firmom inwestycyjnym, które są osobami fizycznymi, lub firmom inwestycyjnym, które są osobami prawnymi zarządzanymi przez jedną osobę fizyczną, zgodnie z zasadami statutowymi i przepisami prawa krajowego. Niemniej jednak państwa członkowskie wymagają, aby:

- a) ustanowić alternatywne rozwiązania, które zapewniają należyte i ostrożne zarządzanie takimi firmami inwestycyjnymi oraz odpowiednie uwzględnienie interesów klientów oraz kwestii integralności rynku;
- b) zainteresowane osoby fizyczne miały wystarczająco nieposzlakowaną opinię, posiadały wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz poświęcały wystarczająco dużo czasu na wykonywanie swoich obowiązków.

Artykuł 10

Akcjonariusze i udziałowcy posiadający znaczne pakiety akcji

1. Właściwe organy nie wydają zezwolenia na świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej do chwili, gdy zostaną poinformowane o tożsamości akcjonariuszy lub udziałowców, bezpośrednich lub pośrednich, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, posiadających znaczne pakiety akcji, oraz otrzymają dane na temat wartości takich pakietów akcji.

Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia, jeśli, mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania firmą inwestycyjną, nie mają pewności co do odpowiedzialności akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji.

W przypadku gdy istnieją bliskie powiązania między firmą inwestycyjną i inną osobą prawną lub fizyczną, właściwe organy wydają zezwolenie tylko wówczas, gdy powiązania te nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania funkcji nadzorczych właściwych organów.

2. Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia jeżeli skuteczne wykonywanie funkcji nadzoru nie jest możliwe z powodu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego mających zastosowanie do jednej lub większej liczby osób fizycznych lub prawnych, z którymi firma ma bliskie powiązania, bądź też z powodu trudności związanych z ich egzekwowaniem.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby – w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że wpływ wywierany przez osoby, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, przyniesie uszczerbek należytemu i ostrożnemu zarządzaniu firmą inwestycyjną – właściwy organ podejmował odpowiednie środki w celu doprowadzenia do zakończenia tej sytuacji.

Środki te mogą obejmować wnioski o wydanie nakazów sądowych lub nałożenie kar wobec osób na stanowiskach kierowniczych oraz osób odpowiedzialnych za zarządzanie lub zawieszenie wykonywania praw głosu przysługujących z akcji posiadanych przez danych akcjonariuszy lub udziałowców.

Artykuł 11

Powiadomienie o planowanych nabyciach

1. Państwa członkowskie wymagają, aby każda osoba fizyczna lub prawna, bądź kilka takich osób działających w porozumieniu („potencjalny nabywca”), która postanowiła (które postanowiły) nabyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji w firmie inwestycyjnej lub zwiększyć, bezpośrednio lub pośrednio, taki posiadany znaczny pakiet akcji w firmie inwestycyjnej, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnie bądź przekroczy 20 %, 30 % lub 50 % albo firma inwestycyjna stanie się przedsiębiorstwem zależnym takiej osoby (takich osób), („planowane nabycie”), uprzednio powiadomiła (powiadomiły) na piśmie właściwe organy firmy inwestycyjnej, w której zamierza ona (zamierzają one) nabyć lub zwiększyć znaczny pakiet akcji, wskazując wielkość tego pakietu oraz przekazała (przekazały) istotne informacje, o których mowa w art. 13 ust. 4.

Państwa członkowskie wymagają, aby każda osoba fizyczna lub prawna, która postanowiła zbyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji w firmie inwestycyjnej, uprzednio powiadomiła na piśmie właściwe organy, wskazując wielkość tego pakietu. Osoba taka powiadamia również właściwe organy o podjęciu decyzji o zmniejszeniu posiadanego znacznego pakietu akcji w taki sposób, że udział praw głosu lub posiadanego przez nią kapitału spadnie wówczas poniżej 20 %, 30 % bądź 50 % lub firma inwestycyjna przestanie być jej przedsiębiorstwem zależnym.

Państwa członkowskie nie muszą stosować progu 30 % w przypadku gdy zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/109/WE stosują próg w wysokości jednej trzeciej.

Decydując, czy kryteria dotyczące znacznego pakietu akcji, o którym mowa w art. 10 oraz w niniejszym artykule, są spełnione, państwa członkowskie nie biorą pod uwagę praw głosu ani akcji, które przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje kredytowe mogą posiadać w wyniku gwarantowania emisji instrumentów finansowych lub subemisji instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji uwzględnionych w pkt 6 załącznika I sekcja A do niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że prawa te nie są – z jednej strony - wykonywane ani używane w inny sposób w celu ingerencji w zarządzanie przez emitenta oraz – z drugiej strony – że prawa głosu lub akcje zostaną zbyte w ciągu roku od daty nabycia.

2. Odpowiednie właściwe organy współpracują ze sobą na zasadzie pełnej konsultacji podczas dokonywania oceny nabycia zgodnie z art. 13 ust. 1 („ocena”), jeśli potencjalny nabywca jest jednym z poniższych:

- a) instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji lub firmą inwestycyjną bądź spółką zarządzającą UCITS, posiadającą (posiadającym) zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić nabycie;
- b) przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub firmy inwestycyjnej bądź spółki zarządzającej UCITS, posiadającej (posiadającego) zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić nabycie; lub
- c) osobą fizyczną lub prawną kontrolującą instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub firmę inwestycyjną bądź spółkę zarządzającą UCITS, posiadającą (posiadające) zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić nabycie.

Właściwe organy bez zbędnej zwłoki dostarczają sobie nawzajem wszelkich informacji niezbędnych lub istotnych dla oceny. W tym zakresie właściwe organy przekazują sobie na wniosek wszystkie istotne informacje, a także przekazują istotne informacje z własnej inicjatywy. Decyzja właściwego organu, który wydał zezwolenie firmie inwestycyjnej, której akcje mają zostać nabyte, zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad potencjalnym nabywcą.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby, jeżeli firma inwestycyjna wie o jakimkolwiek nabywaniu lub zbywaniu pakietów kapitału akcyjnego, które powoduje, że pakiety akcji przekraczają lub kształtują się poniżej którejkolwiek wartości progów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, taka firma inwestycyjna musiała niezwłocznie poinformować o tym właściwe organy.

Przynajmniej raz w roku firmy inwestycyjne informują właściwe organy o nazwiskach akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji oraz wielkości tych pakietów akcji wykazane na przykład w informacjach otrzymanych na corocznym walnym zgromadzeniu akcjonariuszy lub w wyniku przestrzegania przepisów wykonawczych mających zastosowanie do spółek, których zbywalne papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym.

4. Państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy podejmowały podobne środki do tych, o których mowa w art. 10 ust. 3, w odniesieniu do osób, które nie wypełniły obowiązku wcześniejszego poinformowania w odniesieniu do nabywania lub podwyższania znacznego pakietu akcji. Jeżeli pakiet akcji jest nabywany pomimo sprzeciwu właściwych organów, bez względu na wszelkie kary, które mają być zastosowane, państwa członkowskie przewidują zawieszenie wykonania odpowiednich praw do głosowania, unieważnienie oddanych głosów albo możliwość ich anulowania.

Artykuł 12

Okres na dokonanie oceny

1. Właściwe organy potwierdzają potencjalnemu nabywcy na piśmie odbiór powiadomienia wymaganego zgodnie z art. 11 ust. 1 akapit pierwszy niezwłocznie po otrzymaniu tego powiadomienia, jak również od możliwego późniejszego otrzymania informacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, a w żadnym razie nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od otrzymania tego powiadomienia.

Właściwe organy mają na przeprowadzenie oceny maksymalnie sześćdziesiąt dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i wszystkich dokumentów, których dołączenie do powiadomienia jest wymagane przez państwo członkowskie na podstawie wykazu, o którym mowa w art. 13 ust. 4 („okres na dokonanie oceny”).

Właściwe organy informują potencjalnego nabywcę o terminie, w którym upływa okres na dokonanie oceny, w chwili potwierdzenia odbioru.

2. Podczas okresu na dokonanie oceny i nie później niż pięćdziesiątego dnia roboczego okresu na dokonanie oceny właściwe organy mogą w razie konieczności zwrócić się o dalsze informacje potrzebne do ukończenia oceny. Wniosek ten przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych niezbędnych informacji.

Bieg okresu na dokonanie oceny zostaje wstrzymany na czas od dnia przekazania wniosku o informacje przez właściwy organ do dnia otrzymania odpowiedzi od potencjalnego nabywcy. Czas wstrzymania nie może przekroczyć dwudziestu dni roboczych. Jakiegokolwiek kolejne prośby o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji są przekazywane przez właściwy organ według uznania, jednak nie mogą powodować wstrzymania biegu okresu na dokonanie oceny.

3. Właściwe organy mogą przedłużyć czas wstrzymania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi, do trzydziestu dni roboczych, jeżeli potencjalny nabywca jest jedną z następujących osób:

a) osobą fizyczną lub prawną, której siedziba znajduje się poza Unią lub która podlega regulacji poza Unią;

b) osobą fizyczną lub prawną, która nie podlega nadzorowi zgodnie z niniejszą dyrektywą, dyrektywą 2009/65/WE, dyrektywą 2009/138/WE lub dyrektywą 2013/36/UE.

4. Jeśli po zakończeniu oceny właściwy organ postanowi wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia, informuje o tym potencjalnego nabywcę na piśmie w ciągu dwóch dni roboczych, ale przed upływem okresu na dokonanie oceny, podając powody takiej decyzji. Zgodnie z prawem krajowym odpowiednie uzasadnienie takiej decyzji może zostać upublicznione na żądanie potencjalnego nabywcy. Nie uniemożliwia to państwu członkowskiemu, aby zezwoliło właściwemu organowi na jego ujawnienie bez żądania potencjalnego nabywcy.

5. Jeśli przed upływem okresu na dokonanie oceny właściwy organ nie wyrazi na piśmie sprzeciwu wobec planowanego nabycia, uznaje się, że planowane nabycie zostało zatwierdzone.

6. Właściwy organ może ustalić maksymalny termin na sfinalizowanie planowanego nabycia i przedłużyć go w stosownych przypadkach.

7. Państwa członkowskie nie mogą nakładać bardziej restrykcyjnych wymogów w odniesieniu do powiadamiania właściwych organów i zatwierdzenia przez nie bezpośredniego lub pośredniego nabycia praw głosu lub kapitału niż wymogi określone w niniejszej dyrektywie.

8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby sporządzić wyczerpujący wykaz informacji, o których mowa w art. 13 ust. 4, które potencjalni nabywcy muszą umieścić w swoich powiadomieniach, bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

9. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych, aby ustanowić standardowe formularze, szablony i procedury dla procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w art. 11 ust. 2.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 13

Ocena

1. W ramach oceny powiadomienia przewidzianego w art. 11 ust. 1 oraz informacji, o których mowa w art. 12 ust. 2, właściwy organ, w celu zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania firmą inwestycyjną, której akcje mają zostać nabyte, oraz mając na względzie prawdopodobny wpływ potencjalnego nabywcy na firmę inwestycyjną, ocenia odpowiedzialność potencjalnego nabywcy oraz bezpieczeństwo finansowe planowanego nabycia na podstawie wszystkich poniższych kryteriów:

- a) reputacja potencjalnego nabywcy;
- b) reputacja i doświadczenie wszelkich osób, które będą kierować działalnością firmy inwestycyjnej w wyniku planowanego nabycia;
- c) dobra kondycja finansowa potencjalnego nabywcy, w szczególności w odniesieniu do rodzaju działalności prowadzonej i planowanej przez firmę inwestycyjną, której akcje mają zostać nabyte;

- d) kwestii tego, czy firma inwestycyjna będzie w stanie spełnić, a także nadal spełniać w przyszłości, wymogi oceny ostrożnościowej wynikające z niniejszej dyrektywy, a w stosownych przypadkach również z innych dyrektyw, zwłaszcza dyrektyw 2002/87/WE i 2013/36/UE, a w szczególności, czy struktura grupy, której będzie częścią, umożliwia sprawowanie skutecznego nadzoru, skuteczną wymianę informacji między właściwymi organami oraz podział odpowiedzialności pomiędzy właściwymi organami;
- e) kwestii tego, czy istnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, iż w związku z planowanym nabyciem dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2005/60/WE lub czy proponowane nabycie mogłoby zwiększyć takie ryzyko.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 służących dostosowaniu kryteriów oceny określonych w pierwszym akapicie niniejszego ustępu.

2. Właściwy organ może wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia jedynie wówczas, gdy na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 istnieją ku temu uzasadnione powody lub jeżeli informacje dostarczone przez potencjalnego nabywcę są niekompletne.

3. Państwa członkowskie nie narzucają jakichkolwiek wstępnych warunków dotyczących wielkości pakietów, jakie muszą być nabywane, ani nie umożliwiają swoim właściwym organom oceny planowanego nabycia pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.

4. Państwa członkowskie publicznie udostępniają wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny oraz muszą być przekazane właściwym organom w chwili powiadomienia, o którym mowa w art. 11 ust. 1. Zakres wymaganych informacji musi być proporcjonalny i dostosowany do charakteru potencjalnego nabywcy i planowanego nabycia. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej.

5. Niezależnie od art. 12 ust. 1, 2 i 3, w przypadku gdy właściwy organ otrzyma powiadomienia o dwóch lub więcej propozycjach nabycia lub zwiększenia znacznych pakietów akcji w tej samej firmie inwestycyjnej, traktuje on potencjalnych nabywców w sposób niedyskryminujący.

Artykuł 14

Udział w uprawnionym systemie rekompensat dla inwestorów

Właściwy organ weryfikuje, czy z chwilą wydawania zezwolenia każdy podmiot składający wniosek o zezwolenie na działalność jako firma inwestycyjna, wypełnia obowiązki wynikające z dyrektywy 97/9/WE.

Obowiązek przewidziany w akapicie pierwszym musi być spełniony w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, w przypadku gdy dana lokata strukturyzowana jest emitowana przez instytucję kredytową będącą członkiem systemu gwarancji depozytów uznawanego na mocy dyrektywy 2014/49/UE.

Artykuł 15

Finansowanie kapitału założycielskiego

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy nie wydawały zezwolenia, o ile zgodnie z wymogami rozporządzenia (UE) nr 575/2013 firma inwestycyjna nie posiada wystarczającego kapitału założycielskiego uwzględniającego charakter danej usługi inwestycyjnej lub działalności inwestycyjnej.

Artykuł 16

Wymogi organizacyjne

1. Macierzyste państwo członkowskie wymaga od firm inwestycyjnych spełniania wymogów organizacyjnych określonych w ust. 2–10 niniejszego artykułu oraz w art. 17.

2. Firma inwestycyjna ustanawia odpowiednią politykę i procedury wystarczające do zapewnienia przestrzegania przez firmę, w tym jej personelu kierowniczego, pracowników oraz agentów, obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, a także odpowiednich zasad regulujących transakcje osobiste takich osób.
3. Firma inwestycyjna utrzymuje i stosuje skuteczne rozwiązania organizacyjne i administracyjne w celu podjęcia wszelkich rozsądnych działań mających na celu zapobieżenie wystąpieniu sytuacji, w której konflikty interesów, określone w art. 23, negatywnie wpłyną na interesy jej klientów.

Firma inwestycyjna, która wytwarza instrumenty finansowe przeznaczone do sprzedaży klientom utrzymuje, stosuje i poddaje przeglądowi proces zatwierdzania każdego instrumentu finansowego i znaczących dostosowań istniejących instrumentów finansowych, zanim zostaną one wprowadzone do obrotu lub do dystrybucji wśród klientów.

W procesie zatwierdzenia produktu wskazuje się określony rynek docelowy klientów końcowych w ramach odpowiedniej kategorii klientów w odniesieniu do każdego instrumentu finansowego, zapewnia się ocenę wszystkich istotnych zagrożeń dla takiego określonego rynku docelowego oraz zgodność zamierzonej strategii dystrybucji z określonym rynkiem docelowym.

Firma inwestycyjna dokonuje także regularnego przeglądu instrumentów finansowych, które oferuje lub wprowadza do obrotu, przy uwzględnieniu wszelkich zdarzeń, które mogłyby istotnie wpłynąć na potencjalne zagrożenie dla określonego rynku docelowego, aby ocenić co najmniej, czy instrument finansowy pozostaje spójny z potrzebami określonego rynku docelowego oraz czy zamierzona strategia dystrybucji pozostaje odpowiednia.

Firma inwestycyjna wytwarzająca instrumenty finansowe udostępnia każdemu dystrybutorowi wszystkie odpowiednie informacje na temat instrumentu finansowego i o procesie zatwierdzenia produktu, w tym o określonym rynku docelowym instrumentu finansowego.

W przypadku gdy firma inwestycyjna oferuje lub rekomenduje instrumenty finansowe, których nie wytwarza, musi dysponować odpowiednimi rozwiązaniami, dzięki którym uzyska informacje, o których mowa w akapicie piątym, oraz zrozumie cechy i określony rynek docelowy każdego instrumentu finansowego.

Strategie, procesy i rozwiązania, o których mowa w niniejszym ustępie, pozostają bez uszczerbku dla wszystkich innych wymogów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014, w tym dotyczących ujawnień, odpowiedniości lub adekwatności, stwierdzania i zarządzania konfliktami interesów oraz zachęt.

4. Firma inwestycyjna podejmuje rozsądne działania mające na celu zapewnienie ciągłości i regularności świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej. W związku z tym firma inwestycyjna wprowadza odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury.
5. Polegając na stronie trzeciej w sprawie pełnienia funkcji operacyjnych, które mają podstawowe znaczenie dla ciągłego i zadowalającego świadczenia klientom usług oraz prowadzenia działalności inwestycyjnej w sposób ciągły i zadowalający, firma inwestycyjna zapewnia podejmowanie wszelkich rozsądnych działań mających na celu uniknięcie dodatkowego ryzyka operacyjnego. Outsourcing istotnych funkcji operacyjnych do podmiotów zewnętrznych nie może być realizowany w sposób istotnie naruszający jakość kontroli wewnętrznej oraz zdolności podmiotu nadzorującego do monitorowania zgodności działalności firmy ze wszystkimi obowiązkami.

Firma inwestycyjna musi posiadać należyte procedury administracyjne i rachunkowe, mechanizmy kontroli wewnętrznej, skuteczne procedury oceny ryzyka i skuteczne mechanizmy kontroli i zabezpieczenia dotyczące systemów przetwarzania informacji.

Bez uszczerbku dla możliwości właściwych organów uzyskania dostępu do komunikacji zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 600/2014 firma inwestycyjna musi posiadać należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji i ich uwierzytelnianiu, minimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych oraz nieuprawnionego dostępu i zapobieganiu wyciekowi informacji, tak aby poufność danych była przez cały czas zapewniona.

6. Firma inwestycyjna zapewnia, aby rejestracją objęte było prowadzenie wszystkich usług, działalności i transakcji zawieranych przez tę firmę umożliwiające właściwemu organowi wypełnianie zadań w zakresie nadzoru i działań w zakresie egzekwowania prawa na podstawie niniejszej dyrektywy, rozporządzenia (UE) nr 600/2014, dyrektywy 2014/57/UE i rozporządzenia (UE) nr 596/2014, a w szczególności gwarantujące, że firma inwestycyjna wypełniła wszystkie obowiązki, w tym obowiązki w odniesieniu do klientów lub potencjalnych klientów, oraz w odniesieniu do integralności rynku.

7. Rejestracją objęte są nagrania rozmów telefonicznych lub kopie korespondencji elektronicznej dotyczących przynajmniej transakcji przeprowadzonych w ramach zawierania transakcji na własny rachunek oraz świadczenia usług wynikających ze zleceń klientów, związanych z przyjmowaniem, przekazywaniem oraz wykonywaniem zleceń klientów.

Takie rozmowy telefoniczne i korespondencja elektroniczna obejmują również rozmowy telefoniczne i korespondencję elektroniczną, w wyniku których ma dojść do zawarcia transakcji na własny rachunek lub do świadczenia usług wynikających ze zleceń klientów, związanych z przyjmowaniem, przekazywaniem oraz wykonywaniem zleceń klientów, nawet jeżeli te rozmowy lub korespondencja nie skutkują zawarciem takich transakcji lub do świadczeniem usług wynikających ze zleceń klientów.

W tym celu firma inwestycyjna podejmuje wszelkie rozsądne działania, aby rejestrować stosowne rozmowy i korespondencję, które prowadzono, wysyłano lub otrzymywano za pośrednictwem sprzętu zapewnionego pracownikowi lub kontrahentowi przez firmę inwestycyjną lub sprzętu, którego użycie przez pracownika lub kontrahenta zostało przez firmę inwestycyjną zaakceptowane lub dopuszczone.

Firma inwestycyjna powiadamia nowych i dotychczasowych klientów o tym, że rozmowy telefoniczne lub korespondencja między firmą inwestycyjną a jej klientami, które skutkują lub mogą skutkować transakcjami, będą nagrywane.

Takiego powiadomienia można dokonać raz, przed świadczeniem usług inwestycyjnych nowym i dotychczasowym klientom.

Firma inwestycyjna nie świadczy telefonicznie usług inwestycyjnych i nie prowadzi działań inwestycyjnych dla klientów, których uprzednio nie powiadomiono o rejestrowaniu ich rozmów telefonicznych lub korespondencji, w przypadku gdy takie usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna dotyczą przyjmowania, przekazywania oraz wykonywania zleceń klientów.

Klienci mogą składać zlecenia innymi kanałami, informacje takie muszą być jednak przekazywane na trwałym nośniku, takim jak listy, faksy, wiadomości poczty elektronicznej lub dokumenty dotyczące zleceń klienta złożonych na spotkaniach. W szczególności treść stosownych rozmów w bezpośredniej obecności klienta można zapisywać w postaci pisemnego protokołu lub notatki. Takie zlecenia uważa się za równorzędne zleceniom otrzymywanym drogą telefoniczną.

Firma inwestycyjna podejmuje wszelkie uzasadnione działania, aby zapobiec prowadzeniu, przesyłaniu lub otrzymywaniu stosownych rozmów telefonicznych i korespondencji przez pracowników lub kontrahentów przy użyciu sprzętu prywatnego, w którym to przypadku firma inwestycyjna nie jest w stanie ich zarejestrować lub skopiować.

Zapisy przechowywane na podstawie niniejszego ustępu udostępnia się klientowi na jego żądanie oraz przechowuje się je przez okres pięciu lat, a w przypadku gdy żąda tego właściwy organ, przez okres do siedmiu lat.

8. Firma inwestycyjna, przechowująca instrumenty finansowe należące do klientów, wprowadza odpowiednie mechanizmy mające na celu zagwarantowanie prawa własności klientów, w szczególności w przypadku niewypłacalności firmy inwestycyjnej oraz mające na celu zapobieżenie wykorzystywaniu instrumentów finansowych należących do klientów na własny rachunek, o ile nie uzyskano wyraźnej zgody klienta na powyższe.

9. Firma inwestycyjna przechowująca fundusze należące do klientów wprowadza odpowiednie mechanizmy mające na celu zagwarantowanie praw klientów oraz, z wyjątkiem przypadku instytucji kredytowych, mające na celu zapobieżenie wykorzystywaniu funduszy klientów na własny rachunek.

10. Firma inwestycyjna nie może zawierać z klientami detalicznymi uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych polegających na przeniesieniu tytułu w celu zabezpieczenia lub pokrycia obecnych lub przyszłych, rzeczywistych lub warunkowych bądź też potencjalnych zobowiązań klientów.

11. W przypadku oddziałów firm inwestycyjnych, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się oddział, bez uszczerbku dla możliwości uzyskiwania dostępu do tych zapisów przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej, egzekwuje obowiązek określony w ust. 6 i 7 w odniesieniu do transakcji zawieranych przez oddział.

W wyjątkowych okolicznościach państwa członkowskie mogą nakładać na firmy inwestycyjne wymogi dotyczące ochrony aktywów klienta, które będą dodatkowe w stosunku do przepisów ust. 8, 9 i 10 oraz odpowiednich aktów delegowanych, o których mowa w ust. 12. Takie wymogi muszą mieć obiektywne uzasadnienie i być proporcjonalne, tak aby wychodzić naprzeciw – w zakresie udzielanej przez firmy inwestycyjne ochrony aktywów i funduszy klientów – konkretnym zagrożeniom dla ochrony inwestora lub integralności rynku, które mają szczególne znaczenie w warunkach struktury rynku danego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie powiadamiają bez zbędnej zwłoki Komisję o wszelkich wymogach, które chcą nałożyć zgodnie z niniejszym ustępem, oraz co najmniej na dwa miesiące przed terminem rozpoczęcia obowiązywania tych wymogów. Powiadomienie to obejmuje wyjaśnienie tego wymogu. Wszelkie dodatkowe wymogi tego rodzaju nie mogą ograniczać ani w żaden inny sposób naruszać praw firm inwestycyjnych przewidzianych w art. 34 i 35.

W ciągu dwóch miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w akapicie trzecim, Komisja przedstawia swoją opinię na temat proporcjonalności i wyjaśnienia dodatkowych wymogów.

Państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy dodatkowe wymogi, pod warunkiem powiadomienia o nich Komisji zgodnie z art. 4 dyrektywy 2006/73/WE przed dniem 2 lipca 2014 r. oraz z zastrzeżeniem spełnienia warunków przewidzianych w tym artykule.

Komisja przekazuje państwom członkowskim oraz udostępnia na swojej stronie internetowej dodatkowe wymogi nałożone zgodnie z niniejszym ustępem.

12. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia konkretnych wymogów organizacyjnych określonych w ust. 2–10 niniejszego artykułu, które mają być nakładane na firmy inwestycyjne oraz na oddziały firm z państw trzecich, którym udzielono zezwolenia zgodnie z art. 41, świadczące różnego rodzaju usługi inwestycyjne lub prowadzące działalność inwestycyjną oraz świadczące usługi dodatkowe, lub połączenie powyższych.

Artykuł 17

Handel algorytmiczny

1. Firma inwestycyjna prowadząca handel algorytmiczny musi posiadać skuteczne systemy i mechanizmy kontroli ryzyka odpowiednie dla prowadzonej działalności, aby zapewnić odporność i wystarczającą wydajność swoich systemów transakcyjnych oraz zapewnić, aby podlegały one odpowiednim progom i limitom transakcyjnym oraz uniemożliwiały wysyłanie błędnych zleceń, a także aby nie dopuścić do sytuacji, w której sposób funkcjonowania systemu mógłby doprowadzić lub przyczynić się do powstania zaburzeń rynkowych. Taka firma musi posiadać również skuteczne systemy i mechanizmy kontroli ryzyka, aby zapewnić uniemożliwienie wykorzystanie systemów transakcyjnych do celów sprzecznych z rozporządzeniem (UE) nr 596/2014 lub regulaminem systemu obrotu, do którego jest podłączona. Firma inwestycyjna musi posiadać skuteczne rozwiązania w zakresie ciągłości działania, aby sprostać wszelkim awariom swoich systemów transakcyjnych oraz zapewnia kompleksowe testowanie i właściwe monitorowanie swoich systemów, aby zapewnić spełnianie przez nie wymagań określonych w niniejszym ustępie.

2. Firma inwestycyjna prowadząca handel algorytmiczny w państwie członkowskim powiadamia o tym właściwe organy swojego macierzystego państwa członkowskiego oraz właściwe organy systemu obrotu, w ramach którego ta firma inwestycyjna prowadzi handel algorytmiczny jako członek lub uczestnik systemu obrotu.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej może wymagać, aby firma inwestycyjna przedstawiała regularnie lub na zasadzie ad hoc opis charakteru swoich strategii handlu algorytmicznego, szczegółowe informacje na temat parametrów lub limitów transakcyjnych, którym podlega system, kluczowych mechanizmów kontroli przestrzegania przepisów i kontroli ryzyka, które posiada w celu zapewnienia spełnienia warunków określonych w ust. 1, oraz szczegółowe informacje na temat procesu testowania swoich systemów. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej może w dowolnym momencie zażądać od firmy inwestycyjnej dalszych informacji na temat jej handlu algorytmicznego oraz systemów wykorzystywanych w tym celu.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej, na wniosek właściwego organu systemu obrotu, w ramach którego ta firma inwestycyjna, jako członek lub uczestnik systemu obrotu, prowadzi handel algorytmiczny, oraz bez zbędnej zwłoki przekazuje informacje, o których mowa w akapicie drugim, które otrzymuje od firmy inwestycyjnej prowadzącej handel algorytmiczny.

Firma inwestycyjna zapewnia prowadzenie rejestrów w związku z kwestiami, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz zapewnia, aby rejestry te umożliwiały właściwym organom monitorowanie zgodności z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Firma inwestycyjna zajmująca się techniką handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości przechowuje w zatwierdzonej formie dokładne i czasowo uporządkowane zapisy wszystkich złożonych przez siebie zleceń, w tym anulowanych i wykonanych zleceń oraz notowań systemów obrotu, oraz udostępnia je na żądanie właściwemu organowi.

3. Firma inwestycyjna zajmująca się handlem algorytmicznym w celu realizacji strategii animatora rynku, przy uwzględnieniu płynności, skali i charakteru konkretnego rynku oraz właściwości wprowadzonego do obrotu instrumentu:

- a) działa w charakterze animatora rynku w sposób ciągły przez określoną część czasu w ramach godzin, w których prowadzony jest obrót w danym systemie obrotu – oprócz wyjątkowych okoliczności – co skutkuje zapewnieniem systemowi obrotu płynności w sposób regularny i przewidywalny;
- b) zawiera na piśmie wiążące umowy z systemem obrotu, które określają co najmniej obowiązki firmy inwestycyjnej zgodnie z lit. a); oraz
- c) dysponuje skutecznymi systemami i mechanizmami kontroli, w celu umożliwienia jej spełnienia w każdym czasie swoich obowiązków wynikających z umowy, o której mowa w lit. b).

4. Do celów niniejszego artykułu oraz art. 48 niniejszej dyrektywy firmę inwestycyjną prowadzącą handel algorytmiczny uznaje się za realizującą strategię animatora rynku, kiedy jako członek lub uczestnik jednego lub większej liczby systemów obrotu, jej strategia, w przypadku zawierania transakcji na własny rachunek, obejmuje publikowanie wiążących, jednoczesnych, obustronnych notowań o porównywalnych rozmiarach i po konkurencyjnych cenach, odnoszących się do jednego lub większej liczby instrumentów finansowych w jednym systemie obrotu lub w różnych systemach obrotu, co skutkuje zapewnieniem płynności, w sposób regularny i często, na całym rynku.

5. Firma inwestycyjna, która zapewnia bezpośredni dostęp elektroniczny do systemu obrotu, musi posiadać skuteczne systemy i mechanizmy kontroli zapewniające właściwą ocenę i weryfikację odpowiedniości klientów korzystających z tej usługi oraz zapewnia takie rozwiązania, które uniemożliwiają klientom korzystającym z tej usługi przekraczanie odpowiednich z góry określonych progów transakcyjnych i kredytowych, a także zapewnia właściwe monitorowanie transakcji zawieranych przez klientów korzystających z tej usługi oraz odpowiednie mechanizmy kontroli ryzyka uniemożliwiające zawieranie transakcji, które mogą stanowić źródło ryzyka dla samej firmy inwestycyjnej lub które mogłyby prowadzić lub przyczynić się do powstania zaburzeń rynkowych lub które są sprzeczne z rozporządzeniem (UE) nr 596/2014 lub regulaminem systemu obrotu. Zakazuje się bezpośredniego dostępu elektronicznego bez takich mechanizmów kontroli.

Firma inwestycyjna, która zapewnia bezpośredni dostęp elektroniczny jest odpowiedzialna za zapewnienie, aby klienci korzystający z tej usługi spełniali wymogi niniejszej dyrektywy oraz przestrzegali regulaminu systemu obrotu. Firma inwestycyjna monitoruje transakcje w celu wykrycia naruszeń tego regulaminu, zakłóceń warunków obrotu lub postępowania, które może się wiązać z nadużyciami na rynku i które należy zgłosić właściwemu organowi. Firma inwestycyjna zapewnia istnienie wiążącej pisemnej umowy między firmą inwestycyjną a klientem, regulującej podstawowe prawa i obowiązki wynikające ze świadczenia danej usługi, a także zapewnia, aby na podstawie tej umowy firma inwestycyjna pozostawała odpowiedzialna na mocy niniejszej dyrektywy.

Firma inwestycyjna zapewniająca bezpośredni dostęp elektroniczny do systemu obrotu powiadamia o tym właściwe organy swojego macierzystego państwa członkowskiego oraz właściwe organy systemu obrotu, do którego ta firma inwestycyjna zapewnia bezpośredni dostęp elektroniczny.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej może wymagać, aby firma inwestycyjna przedstawiała regularnie lub na zasadzie ad hoc opis systemów i kontroli, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz wykazała, że są one stosowane.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej, na wniosek właściwego organu systemu obrotu, do którego ta firma inwestycyjna zapewnia bezpośredni dostęp elektroniczny, oraz bez zbędnej zwłoki przekazuje informacje, o których mowa w akapicie czwartym, które otrzymuje od firmy inwestycyjnej.

Firma inwestycyjna zapewnia prowadzenie rejestrów w związku z kwestiami, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz zapewnia, aby rejestry te umożliwiały właściwym organom monitorowanie zgodności z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

6. Firma inwestycyjna działająca w charakterze ogólnego uczestnika rozliczającego na rzecz innych osób musi posiadać skuteczne systemy i mechanizmy kontroli w celu zapewnienia stosowania usług rozliczeniowych na rzecz odpowiednich osób spełniających wyraźnie określone kryteria oraz objęcia tych osób odpowiednimi wymogami w celu ograniczenia ryzyka dla firmy inwestycyjnej i rynku. Firma inwestycyjna zapewnia istnienie wiążącej pisemnej umowy między firmą inwestycyjną a daną osobą regulującej podstawowe prawa i obowiązki wynikające ze świadczenia tej usługi.

7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

- a) szczegółowych wymogów organizacyjnych określonych w ust. 1–6, którym powinny podlegać firmy inwestycyjne świadczące różne usługi inwestycyjne lub prowadzące różną działalność inwestycyjną oraz świadczące usługi dodatkowe lub ich kombinację, poprzez które szczegółowe uregulowania wymogów organizacyjnych z ust. 5 ustanawiają wymogi dla bezpośredniego dostępu do rynku oraz dla dostępu sponsorowanego w taki sposób, aby zapewnić przynajmniej równowagę kontroli stosowanych do dostępu sponsorowanego z kontrolami stosowanymi do bezpośredniego dostępu do rynku;
- b) okoliczności, w jakich firma inwestycyjna byłaby zobowiązana do wejścia na rynek zawierając umowę, o której mowa w ust. 3 lit. b), oraz treść takich umów, w tym udział godzin, w których prowadzony jest obrót w danym systemie obrotu, określony w ust. 3;
- c) sytuacje będące wyjątkowymi okolicznościami, o których mowa w ust. 3, w tym okoliczności, w których pojawiają się: niezwykła zmienność, problemy polityczne i makroekonomiczne, kwestie systemowe i operacyjne, oraz okoliczności, które podważają zdolność firmy inwestycyjnej do utrzymywania praktyk w zakresie ostrożnego zarządzania, o których mowa w ust. 1;
- d) treść i format zatwierdzonego formularza, o którym mowa w ust. 2 akapit piąty, oraz czas, w jakim takie zapisy musi przechowywać firma inwestycyjna.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 18

Obrót i finalizowanie transakcji na MTF i OTF

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF, oprócz spełnienia wymogów organizacyjnych ustanowionych w art. 16, ustanowili przejrzyste zasady i procedury uczciwego i prawidłowego obrotu oraz obiektywne kryteria skutecznego wykonywania zleceń. Firmy inwestycyjne i operatorzy rynku muszą posiadać mechanizmy zapewniające należyte zarządzanie techniczną eksploatacją danej platformy, w tym ustanowić skuteczne systemy awaryjne umożliwiające radzenie sobie z ryzykiem zakłócenia funkcjonowania systemów
2. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF ustanowili przejrzyste zasady dotyczące kryteriów ustalania instrumentów finansowych, które mogą być przedmiotem obrotu w ramach ich systemów.

W stosownych przypadkach, państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF zapewniali lub upewnili się, że istnieje dostęp do wystarczających publicznie dostępnych informacji umożliwiających użytkownikom formułowanie opinii inwestycyjnych, uwzględniając zarówno charakter użytkowników, jak i rodzaje instrumentów wprowadzanych do obrotu.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF ustanowili, publikowali i utrzymywali oraz wdrażali przejrzyste i niedyskryminujące zasady, oparte na obiektywnych kryteriach, rządzące dostępem do ich platformy.
4. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF dysponowali mechanizmami umożliwiającymi jednoznaczny identyfikację potencjalnych negatywnych skutków, jakie dla funkcjonowania MTF lub OTF lub dla ich członków lub uczestników i użytkowników może mieć jakiegokolwiek konflikt interesów między interesem MTF, OTF, ich właścicielami lub firmą inwestycyjną lub operatorem rynku prowadzącym MTF lub OTF, a koniecznością zapewnienia należytego funkcjonowania MTF lub OTF, oraz mechanizmami umożliwiającymi zarządzanie tymi potencjalnymi negatywnymi skutkami.
5. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF spełniali warunki określone w art. 48 i 49 oraz posiadali wszelkie niezbędne, skuteczne systemy, procedury i mechanizmy umożliwiające spełnienie tych warunków.
6. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF wyraźnie informowali członków lub uczestników o swoich odpowiednich obowiązkach dotyczących rozrachunku transakcji zawieranych w ramach tej platformy. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF wprowadzili niezbędne mechanizmy mające na celu ułatwienie skutecznego rozrachunku transakcji zawartych w ramach systemów tych MTF lub OTF.
7. Państwa członkowskie wymagają, aby MTF oraz OTF miały co najmniej trzech członków lub użytkowników wykazujących się znacznym stopniem aktywności, z których każdy ma możliwość interakcji ze wszystkimi pozostałymi członkami lub użytkownikami w odniesieniu do kształtowania się cen w systemie.
8. W przypadku gdy zbywalne papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegają obrotowi także w ramach MTF lub OTF bez zgody emitenta, emitent nie podlega obowiązkowi dotyczącym wstępnego, dalszego lub doraźnego ujawnienia informacji finansowych w odniesieniu do tej MTF lub OTF.
9. Państwa członkowskie wymagają, aby każda firma inwestycyjna oraz operator rynku prowadzący MTF lub OTF bezzwłocznie wypełniali wszelkie polecenia otrzymane od właściwego organu na podstawie art. 69 ust. 2 dotyczące zawieszenia lub wycofania instrumentu finansowego z obrotu.
10. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF przekazywali właściwemu organowi i EUNGiPW szczegółowy opis funkcjonowania MTF lub OTF, w tym – bez uszczerbku dla art. 20 ust. 1, 4 i 5 – wszelkie powiązania z rynkiem regulowanym, MTF, OTF lub podmiotem systematycznie internalizującym transakcje posiadany przez tę samą firmę inwestycyjną lub operatora rynku, bądź wszelki udział w nich tych podmiotów, a także wykaz ich członków, uczestników i użytkowników. Właściwe organy udostępniają te informacje na żądanie EUNGiPW. Każde zezwolenie dla firmy inwestycyjnej lub operatora rynku na prowadzenie działalności jako MTF lub OTF zgłaszane jest EUNGiPW. EUNGiPW ustanawia wykaz wszystkich MTF i OTF w Unii. Wykaz ten zawiera informacje dotyczące usług świadczonych przez MTF lub OTF, a także niepowtarzalny kod identyfikujący MTF i OTF, wykorzystywany na potrzeby sprawozdań zgodnie z art. 6, 10 i 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014. Rejestry te uaktualniają się na bieżąco. EUNGiPW publikuje ten wykaz na swojej stronie internetowej i aktualizuje go.

11. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia treści i formatu opisu oraz powiadomienia, o których mowa w ust. 10.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r..

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 19

Szczególne wymagania dotyczące MTF

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF, oprócz konieczności spełnienia wymogów określonych w art. 16 i 18, ustanawiali i wdrażali niemające charakteru uznaniowego zasady wykonywania zleceń w systemie.
2. Państwa członkowskie wymagają, aby zasady, o których mowa w art. 18 ust. 3, regulujące dostęp do MTF, były zgodne z warunkami ustanowionymi w art. 53 ust. 3.
3. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF dysponowali mechanizmami:
 - a) odpowiednich zdolności do zarządzania ryzykiem, na które jest narażony, wdrażania odpowiednich mechanizmów i systemów na potrzeby ustalenia każdego rodzaju istotnego ryzyka dla jego działalności oraz wprowadzenia skutecznych środków ograniczania tego ryzyka;
 - b) wprowadzenia skutecznych rozwiązań ułatwiających wydajne i terminowe finalizowanie transakcji zawieranych w tych systemach; oraz
 - c) z chwilą wydania zezwolenia oraz później, dysponowania wystarczającymi środkami finansowymi umożliwiającymi jego prawidłowe funkcjonowanie, uwzględniając charakter i zakres transakcji zawieranych na rynku oraz zakres i poziom ryzyka, na które jest narażony.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby art. 24, 25, art. 27 ust. 1, 2 i 4-10 oraz art. 28 nie miały zastosowania do transakcji zawieranych na podstawie zasad regulujących MTF między jej członkami lub uczestnikami lub między MTF a jej członkami lub uczestnikami w odniesieniu do korzystania z MTF. Członkowie lub uczestnicy MTF muszą jednak wypełniać obowiązki przewidziane w art. 24, 25, 27 i 28 w odniesieniu do swoich klientów wtedy, gdy działając na rachunek swoich klientów, wykonują zlecenia klientów za pośrednictwem systemów MTF.
5. Państwa członkowskie nie zezwalają firmom inwestycyjnym lub operatorom rynku prowadzącym MTF na wykonywanie zleceń klientów z użyciem kapitału własnego lub na prowadzenie obrotu polegającego na zestawianiu zleceń.

Artykuł 20

Szczególne wymagania dotyczące OTF

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna oraz operator rynku prowadzący OTF ustanawiali mechanizmy uniemożliwiające wykonywanie zleceń klientów na OTF w oparciu o kapitał własny firmy inwestycyjnej lub operatora rynku prowadzących dany OTF bądź też jakiegokolwiek innego podmiotu stanowiącego część tej samej grupy lub osoby prawnej, do których należy firma inwestycyjna lub operator rynku.
2. Państwa członkowskie zezwalają firmom inwestycyjnym i operatorom rynku prowadzącym OTF na zajmowanie się obrotem polegającym na zestawianiu zleceń w zakresie obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji oraz niektórych instrumentów pochodnych tylko w przypadku gdy klient zgodził się na taki proces.

Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF nie może wykorzystywać obrotu polegającego na zestawianiu zleceń w celu wykonywania zleceń klienta na OTF dotyczącym instrumentów pochodnych odnoszących się do klasy instrumentów pochodnych, który ogłoszono jako podlegający obowiązkowemu rozliczeniu zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF ustanawiają mechanizmy zapewniające zgodność z definicją „obrotu polegającego na zestawianiu zleceń” w art. 4 ust. 1 pkt 38.

3. Państwa członkowskie zezwalają firmie inwestycyjnej lub operatorowi rynku prowadzącemu OTF na zawieranie na własny rachunek transakcji innych niż oparte na obrocie polegającym na zestawianiu zleceń tylko w odniesieniu do instrumentów długu państwowego, dla których nie ma płynnego rynku.

4. Państwa członkowskie nie zezwalają na to, aby prowadzenie OTF i podmiotu systematycznie internalizującego transakcje miało miejsce w ramach tego samego podmiotu prawnego. OTF nie może łączyć się z podmiotem systematycznie internalizującym transakcje w sposób, który umożliwiłaby interakcję między zleceniami na OTF, a zleceniami lub kwotowaniami podmiotów systematycznie internalizujących transakcje. OTF nie może być połączona z inną OTF w sposób umożliwiający interakcję między zleceniami na różnych OTF.

5. Państwa członkowskie nie uniemożliwiają firmie inwestycyjnej lub operatorowi rynku prowadzącemu OTF zaangażowania innej firmy inwestycyjnej do prowadzenia działalności w charakterze animatora rynku na OTF w sposób niezależny.

Do celów niniejszego artykułu nie uznaje się, że firma inwestycyjna prowadzi działalność w charakterze animatora rynku na OTF w sposób niezależny, jeżeli ma bliskie powiązania z firmą inwestycyjną lub operatorem rynku prowadzącym OTF.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby wykonywanie zleceń na OTF odbywało się w sposób uznaniowy.

Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF działa uznaniowo tylko w którejkolwiek z następujących okolicznościach lub w obu tych okolicznościach:

- a) kiedy decyduje o złożeniu lub wycofaniu zlecenia na prowadzonej przez siebie OTF;
- b) kiedy decyduje, że nie zestawia danego zlecenia klienta ze zleceniami dostępnymi w systemie w danym czasie, pod warunkiem że jest to zgodne ze szczegółowymi wskazówkami klienta i jej/jego obowiązkami zgodnie z art. 27.

W przypadku systemu, który krzyżuje zlecenia klienta, firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF może postanowić, czy i kiedy chce zestawiać zlecenia dwu lub większej liczby klientów w systemie oraz jaką ich wielkość chce zestawiać. Zgodnie z ust. 1, 2, 4 i 5 oraz bez uszczerbku dla ust. 3, w odniesieniu do systemu organizującego transakcje instrumentami innymi niż udziałowe firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF może ułatwiać negocjacje między klientami, tak aby zestawiać dwa lub więcej potencjalnie zgodnych interesów handlowych w danej transakcji.

Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla art. 18 i 27.

7. Właściwy organ może wymagać – gdy firma inwestycyjna lub operator rynku składają wniosek o zezwolenie na prowadzenie OTF albo na zasadzie ad hoc – szczegółowych wyjaśnień powodów, dla których system nie odpowiada i nie może być prowadzony jako rynek regulowany, MTF lub podmiot systematycznie internalizujący transakcje, szczegółowego opisu sposobu, w jaki realizowana będzie uznaniowość, w szczególności kiedy zlecenie złożone na OTF można wycofać, oraz kiedy i w jaki sposób dwa lub większa liczba zleceń klientów podlegają zestawieniu na OTF. Ponadto firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący OTF udzielają właściwemu organowi informacji wyjaśniających korzystanie przez nich z obrotu polegającego na zestawianiu zleceń. Właściwy organ monitoruje zajmowanie się przez firmę inwestycyjną lub operatora rynku obrotem polegającym na zestawianiu zleceń w celu zapewnienia, aby nadal był objęty definicją takiego obrotu oraz aby zajmowanie się obrotem polegającym na zestawianiu zleceń nie powodowało konfliktów interesów między firmą inwestycyjną lub operatorem rynku i ich klientami.

8. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie art. 24, 25, 27 i 28 do transakcji zawieranych na OTF.

ROZDZIAŁ II

Warunki działalności firm inwestycyjnych

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 21

Regularny przegląd warunków dotyczących wydawania pierwszego zezwolenia

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna uprawniona na ich terytorium przez cały czas wypełniała warunki dotyczące wydawania pierwszego zezwolenia ustanowione w rozdziale I.
2. Państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy ustanowiły odpowiednie metody monitorowania, czy firmy inwestycyjne wypełniają swoje obowiązki wynikające z ust. 1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne powiadamiały właściwe organy o wszelkich istotnych zmianach w warunkach pierwszego zezwolenia.

EUNGiPW może opracowywać wytyczne w zakresie metod monitorowania, o których mowa w niniejszym ustępie.

Artykuł 22

Ogólny obowiązek w odniesieniu do ciągłego nadzoru

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy monitorowały działalność firm inwestycyjnych w celu dokonania oceny zgodności ich działalności z warunkami prowadzenia działalności przewidzianymi w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzono odpowiednie środki umożliwiające właściwym organom uzyskanie informacji niezbędnych do dokonania oceny wypełniania przez firmy inwestycyjne tych obowiązków.

Artykuł 23

Konflikty interesów

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne podjęły wszelkie odpowiednie działania w celu ustalenia wszystkich konfliktów interesów – a także zapobiegania im i zarządzania nimi – występujących między nimi, w tym między personelem kierowniczym, pracownikami i agentami lub jakąkolwiek osobą bezpośrednio lub pośrednio z nimi powiązaną stosunkiem kontroli, a ich klientami lub między klientami, które to konflikty interesów wynikają w ramach świadczenia jakiegokolwiek rodzaju usług inwestycyjnych i dodatkowych, lub połączenia obydwu rodzajów usług, w tym również konflikty interesów spowodowane otrzymywaniem zachęt od stron trzecich lub wynagrodzeniem od firmy inwestycyjnej oraz innymi strukturami zachęt.

2. W przypadku gdy rozwiązania organizacyjne lub administracyjne wprowadzone przez firmę inwestycyjną zgodnie z art. 16 ust. 3 w celu zapobiegania sytuacji, w której konflikty interesów wywierają negatywny wpływ na interesy jej klientów, nie są wystarczające w celu zapewnienia z należytą pewnością, aby ryzyko szkody dla interesów klienta nie występowało, firma inwestycyjna wyraźnie ujawnia klientowi przed zawarciem transakcji w jego imieniu ogólny charakter lub źródła konfliktów interesów oraz działania podjęte w celu ograniczenia takiego ryzyka.

3. Ujawniana informacja, o której mowa w ust. 2, musi być:

- a) przedstawiona na trwałym nośniku; oraz
- b) wystarczająco szczegółowa, z uwzględnieniem charakteru klienta, aby klient mógł podjąć świadomą decyzję w odniesieniu do usługi w kontekście, w którym ten konflikt interesów się pojawia.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu:
 - a) określenia działań, których podjęcia można oczekiwać od firm inwestycyjnych w celu ustalenia konfliktów interesów – a także zapobiegania im, zarządzania nimi i ujawniania ich - występujących w ramach świadczenia różnych usług inwestycyjnych i dodatkowych lub ich połączenia;
 - b) ustanowienia odpowiednich kryteriów określania rodzajów konfliktów interesów, których występowanie może spowodować szkodę dla interesów klientów lub potencjalnych klientów firmy inwestycyjnej.

Sekcja 2

Przepisy zapewniające ochronę inwestora

Artykuł 24

Zasady ogólne oraz informacje udzielane klientom

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przy świadczeniu na rzecz klientów usług inwestycyjnych lub, w stosownych przypadkach, usług dodatkowych, firma inwestycyjna działała uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie, zgodnie z najlepiej pojętym interesem swoich klientów oraz przestrzegając, w szczególności, zasad określonych w niniejszym artykule i w art. 25.

2. Firmy inwestycyjne, które wystawiają instrumenty finansowe przeznaczone do sprzedaży klientom, zapewniają, aby te instrumenty finansowe były tworzone w sposób odpowiadający na potrzeby określonego rynku docelowego klientów końcowych w ramach danej kategorii klientów, aby strategia dystrybucji instrumentów finansowych była zgodna z określonym rynkiem docelowym oraz aby firma inwestycyjna podejmowała uzasadnione działania w celu zapewnienia dystrybucji produktu finansowego na określonym rynku docelowym.

Firma inwestycyjna musi rozumieć oferowane lub rekomendowane przez siebie instrumenty finansowe, ocenia ich zgodność z potrzebami klientów, którym świadczy usługi inwestycyjne, przy uwzględnieniu również określonego rynku docelowego klientów końcowych, o którym mowa w art. 16 ust. 3, a także zapewnia, aby instrumenty finansowe oferowano lub rekomendowano tylko wówczas, gdy jest to w interesie klienta.

3. Wszystkie informacje, w tym publikacje handlowe, kierowane przez firmę inwestycyjną do klientów lub potencjalnych klientów muszą być rzetelne, wyraźne i niewprowadzające w błąd. Publikacje handlowe oznacza się wyraźnie jako publikacje handlowe.

4. Klientom lub potencjalnym klientom dostarcza się w stosownym czasie odpowiednich informacji dotyczących firmy inwestycyjnej i jej usług, instrumentów finansowych i proponowanych strategii inwestycyjnych, miejsca wykonania oraz wszystkich kosztów i powiązanych opłat. Informacje te obejmują:

a) w przypadku świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego firma inwestycyjna w stosownym czasie przed świadczeniem takiej usługi doradztwa, inwestycyjnego informuje klienta:

(i) czy doradztwo jest świadczone w sposób niezależny;

(ii) czy doradztwo opiera się na szerokiej czy też na bardziej ograniczonej analizie różnych rodzajów instrumentów finansowych oraz w szczególności czy zakres ogranicza się do instrumentów finansowych emitowanych lub dostarczanych przez podmioty mające bliskie powiązania z firmą inwestycyjną lub posiadające jakiegokolwiek inne stosunki prawne lub gospodarcze, takie jak stosunki umowne, na tyle bliskie, że stwarzają ryzyko naruszenia podstaw niezależności świadczonego doradztwa;

(iii) czy firma inwestycyjna zapewni klientowi okresową ocenę odpowiedniości instrumentów finansowych rekomendowanych temu klientowi;

- b) informacje dotyczące instrumentów finansowych oraz proponowanych strategii inwestycyjnych muszą obejmować odpowiednie wytyczne oraz ostrzeżenia o ryzyku związanym z inwestycjami w takie instrumenty lub odnoszącym się do poszczególnych strategii inwestycyjnych oraz na temat tego, czy dany instrument finansowy jest skierowany do klientów detalicznych czy profesjonalnych, przy uwzględnieniu zamierzonego rynku docelowego zgodnie z ust. 2;
- c) informacje dotyczące wszystkich kosztów i powiązanych opłat muszą obejmować informacje dotyczące zarówno usług inwestycyjnych, jak i usług dodatkowych, w tym w stosownych przypadkach koszty doradztwa, koszty instrumentu finansowego rekomendowanego lub sprzedawanego klientowi oraz informacje, w jaki sposób klient może za niego zapłacić, co obejmuje także wszelkie opłaty uiszczane przez stronę trzecią.

Zestawia się zbiorczo informacje o wszystkich kosztach i opłatach, w tym o kosztach i opłatach związanych z usługą inwestycyjną i instrumentem finansowym, które nie wynikają z zaistnienia ryzyka rynku bazowego, w celu umożliwienia klientowi zrozumienia całkowitego kosztu, a także skumulowanego wpływu na zwrot inwestycji, a na żądanie klienta przedstawia się zestawienie poszczególnych elementów. W stosownych przypadkach takich informacji udziela się klientowi regularnie, przynajmniej co roku, w okresie trwania inwestycji.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4 i 9, przekazywane są w zrozumiałej formie w taki sposób, aby klienci lub potencjalni klienci byli w stanie zrozumieć charakter oraz ryzyko związane z usługą inwestycyjną oraz określonym rodzajem oferowanego instrumentu finansowego, a co za tym idzie – podjąć świadome decyzje inwestycyjne. Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby informacje te były przekazywane w ujednoliconym formacie.

6. W przypadku gdy usługę inwestycyjną oferuje się jako część produktu finansowego, który podlega już innym przepisom prawa Unii dotyczącym instytucji kredytowych i kredytów konsumenckich w odniesieniu do wymogów informacyjnych, usługa ta nie podlega dodatkowo obowiązkom określonym w ust. 3, 4 i 5.

7. W przypadku poinformowania klientów przez firmę inwestycyjną o tym, że usługa doradztwa inwestycyjnego świadczona jest niezależnie, dana firma inwestycyjna:

a) ocenia wystarczający zakres instrumentów finansowych dostępnych na rynku, które muszą wykazywać się wystarczającym zróżnicowaniem pod względem ich rodzaju i emitentów lub dostawców produktu, aby zapewnić odpowiednią realizację inwestycyjnych celów klienta, a także nie mogą ograniczać się do instrumentów finansowych emitowanych lub dostarczanych przez:

(i) samą firmę inwestycyjną lub przez podmioty mające bliskie powiązania z firmą inwestycyjną; lub

(ii) inne podmioty, z którymi firma inwestycyjna ma bliskie stosunki prawne lub gospodarcze, w tym stosunki umowne, stwarzające ryzyko naruszenia niezależności świadczonego doradztwa;

b) nie może przyjmować ani pobierać wynagrodzenia, prowizji ani jakichkolwiek korzyści pieniężnych lub niepieniężnych, wypłacanych lub przekazywanych przez jakąkolwiek osobę trzecią lub osobę działającą w imieniu osoby trzeciej w związku ze świadczeniem tej usługi na rzecz klientów. Drobne korzyści niepieniężne, które mogą zwiększyć jakość usługi świadczonej klientowi i których, sądząc po ich wielkości i charakterze, nie można uważać za czynniki wpływające negatywnie na przestrzeganie przez firmę inwestycyjną jej obowiązku działania zgodnie z najlepiej pojętym interesem klienta, muszą zostać wyraźnie ujawnione i są wyłączone ze stosowania niniejszej litery.

8. W przypadku świadczenia usług zarządzania portfelem firma inwestycyjna nie może przyjmować ani pobierać wynagrodzenia, prowizji ani jakichkolwiek korzyści pieniężnych lub niepieniężnych, wypłacanych lub przekazywanych przez jakąkolwiek osobę trzecią lub osobę działającą w imieniu osoby trzeciej w związku ze świadczeniem tej usługi na rzecz klientów. Drobne korzyści niepieniężne, które mogą zwiększyć jakość usługi świadczonej klientowi i których, sądząc po ich wielkości i charakterze, nie można uważać za czynniki wpływające negatywnie na przestrzeganie przez firmę inwestycyjną jej obowiązku działania zgodnie z najlepiej pojętym interesem klienta, muszą zostać wyraźnie ujawnione i są wyłączone ze stosowania niniejszego ustępu.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne były uważane za niewypelniające swoich obowiązków wynikających z art. 23 lub ust. 1 niniejszego artykułu w przypadku gdy wypłacają lub przyjmują jakiegokolwiek opłaty bądź prowizje lub zapewniają bądź czerpią jakiegokolwiek korzyści niepieniężne związane ze świadczeniem usługi inwestycyjnej lub usługi dodatkowej jakiegokolwiek stronie lub przez jakąkolwiek stronę, z wyjątkiem klienta lub osoby działającej w imieniu klienta, inne niż płatności lub korzyści:

- a) mające na celu poprawę jakości odpowiedniej usługi świadczonej klientowi; oraz
- b) niemające negatywnego wpływu na przestrzeganie przez firmę inwestycyjną jej obowiązku uczciwego, sprawiedliwego i profesjonalnego działania zgodnie z najlepiej pojętym interesem klienta.

Istnienie, charakter i wysokość płatności lub korzyści, o których mowa w akapicie pierwszym, lub – w przypadku gdy wysokość nie może zostać oszacowana – metoda obliczania tej wysokości muszą być wyraźnie ujawnione klientowi w kompleksowy, dokładny i zrozumiały sposób przed świadczeniem danej usługi inwestycyjnej lub dodatkowej. W stosownych przypadkach firma inwestycyjna informuje również klienta o mechanizmach przekazywania klientowi opłat, prowizji, korzyści pieniężnych lub niepieniężnych otrzymanych w związku ze świadczeniem usługi inwestycyjnej lub dodatkowej.

Płatność lub korzyść, która umożliwia lub jest niezbędna do świadczenia usług inwestycyjnych, takich jak koszty przechowywania, opłaty za rozliczanie i wymianę, składki regulacyjne lub opłaty prawne, które z uwagi na ich charakter nie powodują konfliktów z obowiązkami firmy inwestycyjnej w zakresie działania uczciwego, rzetelnego i profesjonalnego zgodnie z najlepiej pojętym interesem swoich klientów, nie podlega wymogom określonym w akapicie pierwszym.

10. Firma inwestycyjna, która świadczy klientom usługi inwestycyjne, zapewnia, aby sposób wynagradzania przez nią jej personelu lub oceny jego pracy nie pozostawał w sprzeczności z jej obowiązkiem działania w najlepiej pojętym interesie swoich klientów. W szczególności firma ta nie powinna dokonywać jakichkolwiek ustaleń dotyczących wynagrodzeń, celów sprzedaży bądź innych kwestii, które zachęcałyby jej personel do rekomendowania klientowi detalicznemu konkretnego instrumentu finansowego, podczas gdy firma inwestycyjna mogłaby zaoferować mu inny instrument finansowy, który lepiej odpowiadałby jego potrzebom.

11. W przypadku gdy usługa inwestycyjna jest oferowana wraz z inną usługą lub produktem w ramach pakietu lub jako warunek samej umowy lub pakietu, firma inwestycyjna informuje klienta o tym, czy możliwy jest osobny zakup poszczególnych elementów, oraz udostępnia osobne zestawienie kosztów i opłat dla każdego z tych elementów.

W przypadku gdy jest prawdopodobne, że ryzyko wynikające z takiej umowy lub pakietu oferowanego klientowi detalicznemu może różnić się od ryzyka związanego z takimi elementami ujmowanymi osobno, firma inwestycyjna dostarcza odpowiedni opis poszczególnych elementów umowy lub pakietu oraz informacje tego tym, w jaki sposób interakcje między tymi elementami zmieniają zakres ryzyka.

EUNGiPW, we współpracy z EUNB i EUNUPPE, opracowuje do dnia 3 stycznia 2016 r. oraz okresowo aktualizuje wytyczne w zakresie oceny praktyk sprzedaży wiązanych i nadzoru nad nimi, wskazujące w szczególności sytuacje, w których praktyki sprzedaży wiązanej są niezgodne z obowiązkami określonymi w ust. 1.

12. W wyjątkowych przypadkach państwa członkowskie mogą nakładać na firmy inwestycyjne dodatkowe wymogi w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym artykułem. Takie wymogi muszą mieć obiektywne uzasadnienie i być proporcjonalne, tak aby wychodzić naprzeciw konkretnym zagrożeniom dla ochrony inwestora lub integralności rynku, które mają szczególne znaczenie w okolicznościach struktury rynku danego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich wymogach, które zamierzają nałożyć zgodnie z niniejszym ustępem, bez zbędnej zwłoki oraz co najmniej na dwa miesiące przed terminem rozpoczęcia obowiązywania tych wymogów. Powiadomienie to obejmuje wyjaśnienie tego wymogu. Wszelkie dodatkowe wymogi tego rodzaju nie mogą ograniczać ani w jakikolwiek inny sposób naruszać praw firm inwestycyjnych przewidzianych w art. 34 i 35 niniejszej dyrektywy.

Komisja w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w akapicie drugim, przedstawia swoją opinię na temat proporcjonalności i wyjaśnienia dodatkowych wymogów.

Komisja przekazuje państwom członkowskim oraz udostępnia na swojej stronie internetowej dodatkowe wymogi nakładane zgodnie z niniejszym ustępem.

Państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy dodatkowe wymogi, o których powiadomiły Komisję zgodnie z art. 4 dyrektywy 2006/73/WE przed dniem 2 lipca 2014 r., pod warunkiem że spełnione zostały warunki przewidziane w tym artykule.

13. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu zapewnienie przestrzegania przez firmy inwestycyjne zasad określonych w niniejszym artykule przy świadczeniu usług inwestycyjnych lub usług dodatkowych na rzecz swoich klientów, w tym:

- a) warunków, które muszą spełniać informacje, aby były rzetelne, wyraźne i niewprowadzające w błąd;
- b) szczegółów dotyczących treści i formy informowania klientów w odniesieniu do kategoryzacji klientów, firm inwestycyjnych i ich usług, instrumentów finansowych, kosztów i opłat;
- c) kryteriów oceny zakresu instrumentów finansowych dostępnych na rynku;
- d) kryteriów oceny wywiązywania się firm otrzymujących zachęty z obowiązku uczciwego, rzetelnego i profesjonalnego działania zgodnie z najlepiej pojętym interesem klientów.

Przy formułowaniu wymogów dotyczących informacji o instrumentach finansowych w związku z ust. 4 lit. b) w stosownych przypadkach uwzględnia się informacje o strukturze produktu, biorąc pod uwagę wszelkie odpowiednie standardowe informacje wymagane na mocy prawa Unii.

14. Akty delegowane, o których mowa w ust. 13, uwzględniają:

- a) charakter oferowanych lub świadczonych na rzecz klienta lub potencjalnego klienta usług z uwzględnieniem rodzaju, celu, wielkości i częstotliwości transakcji;
- b) charakter i zakres oferowanych lub rozważanych produktów, w tym różnych rodzajów instrumentów finansowych;
- c) detaliczny lub profesjonalny charakter klienta lub potencjalnych klientów lub, w przypadku ust. 4 i 5, ich klasyfikację jako uprawnionych kontrahentów.

Artykuł 25

Ocena odpowiedniości i adekwatności instrumentów oraz sprawozdawczość wobec klientów

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne zapewniały i wykazywały właściwym organom na żądanie, że osoby fizyczne świadczące na rzecz klienta usługi doradztwa inwestycyjnego lub przekazujące mu informacje o instrumentach finansowych, usługach inwestycyjnych lub usługach dodatkowych w imieniu firmy inwestycyjnej posiadają wiedzę i kompetencje niezbędne do wypełniania obowiązków określonych w art. 24 i niniejszym artykule. Państwa członkowskie publikują kryteria, które mają być wykorzystywane do oceny takiej wiedzy i takich kompetencji.

2. Świadcząc usługi doradztwa inwestycyjnego lub zarządzania portfelem, firma inwestycyjna uzyskuje niezbędne informacje dotyczące wiedzy i doświadczenia klientów lub potencjalnych klientów w dziedzinie inwestycji odpowiedniej do określonego rodzaju produktu czy usługi, jego sytuacji finansowej, w tym jego zdolności ponoszenia strat, oraz jego celów inwestycyjnych, w tym jego tolerancji ryzyka, tak aby firma inwestycyjna mogła rekomendować klientowi lub potencjalnemu klientowi odpowiednie dla niego i odpowiadające jego tolerancji ryzyka i zdolności ponoszenia strat usługi inwestycyjne i instrumenty finansowe.

Państwa członkowskie zapewniają, aby – gdy firma inwestycyjna świadczy usługi doradztwa inwestycyjnego rekomendując pakiet usług lub produktów zgodnie z art. 24 ust. 11 – cały pakiet był odpowiedni dla klienta.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne świadczące usługi inwestycyjne inne niż te, o których mowa w ust. 2, zwracały się do klienta lub potencjalnego klienta z prośbą o przekazanie informacji dotyczących jego wiedzy i doświadczenia w dziedzinie inwestycji, odpowiedniej do określonego rodzaju oferowanego lub wymaganego produktu lub usługi, tak aby firma inwestycyjna mogła dokonać oceny, czy przewidziana usługa inwestycyjna lub produkt są odpowiednie dla klienta. W przypadku gdy przewiduje się pakiet usług lub produktów zgodnie z art. 24 ust. 11, w ocenie rozważa się, czy cały pakiet jest odpowiedni.

W przypadku gdy w oparciu o informacje otrzymane na podstawie akapitu pierwszego firma inwestycyjna uważa, że produkt lub usługa nie są odpowiednie dla klienta lub potencjalnego klienta, firma inwestycyjna ostrzega klienta lub potencjalnego klienta. Ostrzeżenie to można przekazywać w ujednoliconym formacie.

W przypadku gdy klienci lub potencjalni klienci nie prześlą informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, lub w przypadku gdy przedstawią niewystarczające informacje dotyczące ich wiedzy i doświadczenia, firma inwestycyjna ostrzega ich, że nie jest ona w stanie ustalić, czy przewidziana usługa lub produkt są dla nich odpowiednie. Ostrzeżenie to można przekazywać w ujednoliconym formacie.

4. Państwa członkowskie pozwalają firmom inwestycyjnym, które świadczą usługi inwestycyjne składające się wyłącznie z wykonywania lub przyjmowania i przekazywania zleceń klientów wraz z usługami dodatkowymi lub bez tych usług, z wyłączeniem przyznawania kredytów lub pożyczek określonych w załączniku I sekcja B.1, co nie obejmuje istniejących limitów kredytowych pożyczek, rachunków bieżących i kredytów w rachunku bieżącym należących do klientów, na świadczenie tych usług inwestycyjnych ich klientom bez konieczności uzyskiwania informacji lub dokonywania ustaleń przewidzianych w ust. 3, w przypadku spełnienia wszystkich poniższych warunków:

a) usługi odnoszą się do któregośkolwiek z poniższych instrumentów finansowych:

- (i) akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub równorzędnym rynku państwa trzeciego, lub na MTF, w przypadku gdy są to akcje przedsiębiorstw, z wyłączeniem akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania niebędących UCITS oraz akcji, które zawierają wbudowany instrument pochodny;
- (ii) obligacji lub innych form sekurytyzowanego długu, dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub równorzędnym rynku państwa trzeciego lub na MTF, z wyłączeniem tych instrumentów, w które wbudowany jest instrument pochodny lub które posiadają strukturę utrudniającą klientowi zrozumienie związanego z nimi ryzyka;
- (iii) instrumentów rynku pieniężnego, z wyłączeniem instrumentów obejmujących wbudowany instrument pochodny lub posiadających strukturę utrudniającą klientowi zrozumienie związanego z nimi ryzyka;
- (iv) akcji lub jednostek uczestnictwa UCITS z wyłączeniem UCITS strukturyzowanych, o których mowa w art. 36 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 583/2010;

(v) lokat strukturyzowanych, z wyłączeniem lokat, których struktura utrudnia klientowi zrozumienie ryzyka związanego ze zwrotem lub kosztem rezygnacji z produktu przed terminem;

(vi) innych niekompleksowych instrumentów finansowych do celów niniejszego ustępu.

Do celów niniejszej litery rynek państwa trzeciego uznaje się za równorzędny w stosunku do rynku regulowanego w przypadku spełnienia wymogów i dopełnienia procedur określonych w art. 4 ust. 1 akapit trzeci i czwarty dyrektywy 2003/71/WE;

b) usługę świadczy się z inicjatywy klienta lub potencjalnego klienta;

c) klienta lub potencjalnego klienta wyraźnie poinformowano, że świadcząc tę usługę przedsiębiorstwo inwestycyjne nie ma obowiązku dokonywania oceny adekwatności oferowanego instrumentu finansowego lub świadczonej usługi i dlatego też klient lub potencjalny klient nie korzysta z odpowiedniej ochrony ustanowionej na podstawie stosownych zasad prowadzenia działalności. Takie ostrzeżenie można przekazywać w ujednoliconym formacie;

d) firma inwestycyjna wypełnia swoje obowiązki wynikające z art. 23.

5. Firma inwestycyjna tworzy rejestr, który obejmuje dokument lub dokumenty uzgodnione między firmą inwestycyjną a klientem określające prawa i obowiązki stron, a także pozostałe warunki, na których firma inwestycyjna świadczy usługi na rzecz klienta. Prawa i obowiązki stron kontraktu można ustalić przez odniesienie do innego rodzaju dokumentów lub tekstów prawnych.

6. Firma inwestycyjna przekazuje klientowi odpowiednie sprawozdania dotyczące świadczonych usług na trwałym nośniku. Sprawozdania te obejmują okresowe informacje przekazywane klientom, z uwzględnieniem rodzaju i złożoności danych instrumentów finansowych oraz charakteru usług świadczonych na rzecz klienta oraz zawierają w stosownych przypadkach koszty związane z transakcjami i usługami wykonywanymi na rachunek klienta.

Świadcząc usługi doradztwa inwestycyjnego firma inwestycyjna przed wykonaniem transakcji przedstawia klientowi na trwałym nośniku oświadczenie o odpowiedności, w którym określa, w jakim zakresie doradztwo odpowiada preferencjom, celom i innym właściwościom klienta detalicznego.

W przypadku zawarcia umowy o kupnie lub sprzedaży instrumentu finansowego za pomocą środków porozumiewania się na odległość, które uniemożliwiają uprzednie przedstawienie oświadczenia o odpowiedności, firma inwestycyjna może przedłożyć pisemne oświadczenie o odpowiedności na trwałym nośniku niezwłocznie po związaniu klienta jakąkolwiek umową, pod warunkiem że spełniono oba poniższe warunki:

a) klient zgodził się na otrzymanie oświadczenia o odpowiedności bez zbędnej zwłoki po zawarciu transakcji; oraz

b) firma inwestycyjna dała klientowi możliwość odłożenia transakcji w celu uprzedniego otrzymania oświadczenia o odpowiedności.

W przypadku gdy firma inwestycyjna świadczy usługi zarządzania portfelem lub poinformowała klienta, że będzie prowadziła okresowe oceny odpowiedności, w sprawozdaniu okresowym ujmuje się zaktualizowaną informację, w jaki sposób inwestycja odpowiada preferencjom, celom i innym właściwościom klienta w przypadku klienta detalicznego.

7. Jeżeli umowa o kredyt związana z nieruchomością mieszkalną, która podlega przepisom dotyczącym oceny zdolności kredytowej konsumentów określonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE⁽¹⁾, przewiduje warunek wstępny, świadczenie temu samemu konsumentowi usługi inwestycyjnej w odniesieniu do obligacji zabezpieczonej hipoteką wyemitowanej specjalnie w celu zabezpieczenia finansowania tej umowy o kredyt związanej z nieruchomością mieszkalną i objętej identycznymi warunkami jak ta umowa o kredyt związana z nieruchomością mieszkalną, kredyt ten może być wypłacony, zrefinansowany lub spłacony, jeżeli usługa nie podlega obowiązkom określonym w niniejszym artykule.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89, w celu zapewniania, aby firmy inwestycyjne przestrzegały określonych w ust. 2–6 niniejszego artykułu zasad w zakresie świadczenia na rzecz swoich klientów usług inwestycyjnych lub usług dodatkowych, obejmujące informacje, które należy uzyskać w przypadku dokonywania oceny odpowiedniości lub adekwatności usług i instrumentów finansowych dla ich klientów, kryteria oceny niekompleksowych instrumentów finansowych na potrzeby ust. 4 lit. a) ppkt (vi) niniejszego artykułu, treść i formę rejestrów oraz umowy o świadczenie usług klientom i przeznaczone dla klientów okresowe sprawozdania dotyczące świadczonych usług. Te akty delegowane uwzględniają:

- a) charakter oferowanych lub świadczonych na rzecz klienta lub potencjalnego klienta usług, mając na uwadze rodzaj, cel, wielkość i częstotliwość transakcji;
- b) charakter oferowanych lub rozważanych produktów, w tym różnych rodzajów instrumentów finansowych;
- c) detaliczny lub profesjonalny charakter klienta lub potencjalnych klientów lub, w przypadku ust. 6, ich klasyfikację jako uprawnionych kontrahentów.

9. EUNGiPW przyjmuje do dnia 3 stycznia 2016 r. wytyczne określające kryteria oceny wiedzy i kompetencji wymaganych na mocy ust. 1.

10. EUNGiPW opracowuje do dnia 3 stycznia 2016 r. oraz regularnie aktualizuje wytyczne w zakresie oceny:

- a) instrumentów finansowych, których struktura utrudnia klientowi zrozumienie związanego z nimi ryzyka, zgodnie z ust. 4 lit. a) ppkt (ii) oraz (iii);
- b) lokat strukturyzowanych, których struktura utrudnia klientowi zrozumienie ryzyka związanego ze zwrotem lub kosztu rezygnacji z produktu przed terminem, zgodnie z ust. 4 lit. a) ppkt (v).

11. EUNGiPW może opracowywać i okresowo aktualizować wytyczne dla oceny instrumentów finansowych zaklasyfikowanych jako niekompleksowe do celów ust. 4 lit. a) pkt (vi), z uwzględnieniem aktów delegowanych przyjmowanych na mocy ust. 8.

Artykuł 26

Świadczenie usług za pośrednictwem innej firmy inwestycyjnej

Państwa członkowskie umożliwiają firmie inwestycyjnej otrzymywanie dyspozycji dotyczących świadczenia usług inwestycyjnych lub usług dodatkowych na rachunek klienta za pośrednictwem innej firmy inwestycyjnej, w oparciu o informacje dotyczące klienta przekazane przez tę firmę inwestycyjną. Firma inwestycyjna, która przekazuje dyspozycje, pozostaje odpowiedzialna za kompletność i dokładność przekazanych informacji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34).

Firma inwestycyjna, która tą drogą otrzymuje dyspozycje dotyczące świadczenia usług na rachunek klienta, musi również być w stanie opierać się na wszelkich rekomendacjach odnoszących się do usługi lub transakcji świadczonej na rzecz klienta przez inną firmę inwestycyjną. Firma inwestycyjna, która przekazuje dyspozycje, pozostaje odpowiedzialna za odpowiedniość przekazanych rekomendacji lub porad względem klienta.

Firma inwestycyjna, która otrzymuje dyspozycje lub zlecenia klienta za pośrednictwem innej firmy inwestycyjnej, odpowiada za realizację usługi lub transakcji w oparciu o wszelkiego rodzaju informacje lub rekomendacje, zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszego tytułu.

Artykuł 27

Obowiązek wykonywania zleceń na warunkach najbardziej korzystnych dla klienta

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa inwestycyjne podjęły wszelkie wystarczające działania w celu uzyskania, podczas wykonywania zleceń, możliwie najlepszych dla klienta wyników, uwzględniając cenę, koszty, szybkość, prawdopodobieństwo wykonania oraz rozliczenie, wielkość, charakter lub wszelkiego rodzaju inne aspekty dotyczące wykonywania zlecenia. Jednakże w przypadku gdy klient przekazuje specjalne dyspozycje, firma inwestycyjna wykonuje zlecenie według tych dyspozycji.

W przypadku gdy firma inwestycyjna wykonuje zlecenie na rachunek klienta detalicznego, możliwie najlepszy wynik określa się w ujęciu ogólnym, uwzględniając cenę instrumentu finansowego i koszty związane z wykonywaniem zlecenia, do których zalicza się wszystkie wydatki, jakie ponosi klient w bezpośrednim związku z wykonywaniem takiego zlecenia, w tym opłaty w ramach systemu wykonywania zleceń, opłaty z tytułu rozliczania i rozrachunku oraz wszelkie inne opłaty wnoszone na rzecz stron trzecich uczestniczących w wykonywaniu zlecenia.

Do celów zapewniania możliwie najlepszego wyniku zgodnie z akapitem pierwszym, w przypadku gdy istnieje więcej niż jeden konkurencyjny system wykonywania zlecenia dotyczącego instrumentu finansowego, w celu oceny i porównania na rzecz klienta wyników, które mogłyby zostać osiągnięte dzięki wykonaniu zlecenia w każdym z systemów wykonywania zleceń wymienionych w polityce firmy inwestycyjnej dotyczącej wykonywania zleceń, na której można wykonać zlecenie, w ocenie tej uwzględnia się własne prowizje i opłaty firmy inwestycyjnej za wykonanie zlecenia w każdym z nadających się do tego systemów wykonywania zleceń.

2. Firma inwestycyjna nie otrzymuje jakiegokolwiek wynagrodzenia, odliczenia lub korzyści niepieniężnych za skierowywanie zleceń do określonego systemu obrotu lub systemu wykonywania zleceń, który naruszałby wymogi dotyczące konfliktu interesów lub zachęt określone w ust. 1 niniejszego artykułu oraz w art. 16 ust. 3, art. 23 i 24.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby dla instrumentów finansowych podlegających obowiązkowi handlowemu przewidzianemu w art. 23 i 28 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 każdy system obrotu oraz podmiot systematycznie internalizujący transakcje, a dla innych instrumentów finansowych - każdy system wykonywania zleceń, przynajmniej raz do roku podawał do publicznej wiadomości, bez jakichkolwiek opłat, dane dotyczące jakości wykonywanych transakcji w tym systemie, a po wykonaniu transakcji na rachunek klienta firma inwestycyjna informuje klienta, gdzie zlecenie wykonano. Okresowe sprawozdania zawierają szczegółowe informacje na temat ceny, kosztów, szybkości i prawdopodobieństwa wykonania transakcji dla poszczególnych instrumentów finansowych.

4. Państwa członkowskie wymagają od firm inwestycyjnych ustanowienia i wdrożenia skutecznych uzgodnień dotyczących spełnienia wymogów ust. 1. W szczególności, państwa członkowskie wymagają od firm inwestycyjnych ustanowienia i wdrożenia polityki wykonywania zleceń umożliwiającej uzyskanie w odniesieniu do zleceń klientów możliwie najlepszego wyniku zgodnie z ust. 1.

5. W odniesieniu do każdego rodzaju instrumentów finansowych polityka wykonywania zleceń obejmuje informacje dotyczące różnych systemów wykonywania zleceń, w których firma inwestycyjna wykonuje zlecenia swojego klienta, oraz czynniki mające wpływ na wybór systemu wykonywania zleceń. Informacje te obejmują przynajmniej te systemy wykonywania zleceń, które umożliwiają firmie inwestycyjnej uzyskiwanie w sposób ciągły możliwie najlepszego wyniku w odniesieniu do wykonywania zleceń klienta.

Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne dostarczały klientom odpowiednich informacji dotyczących swojej polityki wykonywania zleceń. Informacje te zawierają wyraźne, wystarczająco szczegółowe wyjaśnienia umożliwiające klientom łatwe zrozumienie sposobu wykonywania zleceń przez firmę inwestycyjną na rzecz klienta. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne uzyskały uprzednio zgodę klientów na proponowaną politykę wykonywania zleceń.

W przypadku gdy polityka wykonywania zlecenia przewiduje możliwość wykonywania zleceń klienta poza systemem obrotu, państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna w szczególności informowała klientów o takiej możliwości. Państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna uzyskała uprzednią zgodę klienta przez przystąpieniem do wykonania jego zlecenia poza systemem obrotu. Firmy inwestycyjne mogą uzyskać zgodę klientów w formie ogólnej umowy, lub w odniesieniu do poszczególnych transakcji.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne wykonujące zlecenia klientów sporządzały i podawały do publicznej wiadomości raz na rok, dla każdej kategorii instrumentów finansowych, wykaz pięciu najlepszych systemów wykonywania zleceń pod względem wolumenu obrotu, w których wykonywały zlecenia klientów w poprzednim roku, a także informacje dotyczące uzyskanej jakości wykonania.

7. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne, które wykonują zlecenia klientów, monitorowały skuteczność uzgodnień dotyczących wykonywania zleceń i polityki wykonywania zleceń, w celu ustalenia i w stosownych przypadkach naprawienia wszelkiego rodzaju niedociągnięć. W szczególności, firmy te regularnie dokonują oceny, czy systemy wykonywania zleceń ujęte w polityce wykonywania zleceń uzyskują możliwie najlepszy dla klienta wynik oraz czy konieczne jest wprowadzenie zmian do uzgodnień dotyczących wykonywania zleceń, przy uwzględnieniu między innymi informacji opublikowanych na mocy ust. 3 i 6. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne powiadamiały klientów, z którymi łączy ich stały stosunek, o wszelkich istotnych zmianach w uzgodnieniach dotyczących wykonywania zleceń lub polityce wykonywania zleceń.

8. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne były w stanie wykazać swoim klientom, że wykonały ich zlecenia zgodnie z polityką wykonywania zleceń danej firmy inwestycyjnej, a także wykazać właściwemu organowi - na jego żądanie - ich zgodność z niniejszym artykułem.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 dotyczących:

- a) kryteriów ustalania rangi poszczególnych czynników, które zgodnie z ust. 1 mogą zostać uwzględnione w celu ustalenia możliwie najlepszego wyniku, biorąc pod uwagę wielkość i rodzaj zamówienia oraz detaliczny lub profesjonalny charakter klienta;
- b) czynników, które firma inwestycyjna może uwzględnić dokonując przeglądu uzgodnień dotyczących wykonywania zleceń oraz okoliczności, na których podstawie właściwe może być wprowadzenie zmian do takich uzgodnień. W szczególności, czynników dotyczących ustalania, które systemy wykonywania zleceń umożliwiają firmie inwestycyjnej uzyskiwanie w sposób ciągły możliwie najlepszego wyniku w odniesieniu do wykonywania zleceń klienta.
- c) charakteru i zakresu informacji dotyczących ich polityki wykonywania zleceń, jakie mają być przekazywane klientom, zgodnie z ust. 5.

10. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) szczególnej treści, formatu i częstotliwości danych dotyczących jakości wykonywania zleceń, które mają być publikowane zgodnie z ust. 3, z uwzględnieniem rodzaju systemu wykonywania zleceń oraz rodzaju danego instrumentu finansowego;
- b) treści i formatu informacji, które mają być publikowane przez firmy inwestycyjne zgodnie z ust. 6.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 28

Zasady obsługi zlecenia klienta

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna uprawniona do wykonywania zleceń na rachunek klientów wdrożyła procedury i uzgodnienia przewidziane w odniesieniu do bezzwłocznego, uczciwego i należytego wykonywania zleceń klienta, w stosunku do zleceń innego klienta lub interesów handlowych firmy inwestycyjnej.

Te procedury lub uzgodnienia umożliwiają wykonywanie innego rodzaju porównywalnych zleceń klienta według terminu ich otrzymania przez firmę inwestycyjną.

2. W przypadku zleceń z limitem ceny klienta, odnoszących się do akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu, które to zlecenia nie są bezzwłocznie wykonywane na podstawie przeważających warunków rynkowych, państwa członkowskie wymagają, aby, o ile klient wyraźnie nie przekaze odmiennych instrukcji, firmy inwestycyjne podejmowały środki ułatwiające możliwie najwcześniejsze wykonanie takiego zlecenia przez bezzwłoczne podanie takiego zlecenia z limitem ceny klienta do publicznej wiadomości, w sposób dający łatwy dostęp do niego innym uczestnikom rynku. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że firmy inwestycyjne wypełniają ten obowiązek przekazując zlecenie z limitem ceny klienta do systemu obrotu. Państwa członkowskie przewidują, że właściwe organy mogą znieść obowiązek podawania do publicznej wiadomości zlecenia z limitem ceny o znacznej wielkości w skali w porównaniu ze standardową wielkością rynku ustaloną na mocy art. 4 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia:

- a) warunków i charakteru procedur i uzgodnień prowadzących do bezzwłocznego, uczciwego i należytego wykonywania zleceń klientów oraz sytuacji, w których, oraz rodzajów transakcji, dla których firma inwestycyjna może w sposób uzasadniony odstąpić od ich bezzwłocznego wykonania w celu uzyskania warunków bardziej korzystnych dla klientów;
- b) różnych metod, za pomocą których firmę inwestycyjną można uznać za wypełniającą swój obowiązek ujawniania zleceń z limitem ceny klienta, które nie podlegają bezzwłocznemu wykonaniu na rynku.

Artykuł 29

Obowiązki firm inwestycyjnych dotyczące powoływania agentów

1. Państwa członkowskie zezwalają firmie inwestycyjnej na powoływanie agentów do celów promowania usług firmy inwestycyjnej, prowadzenia doradztwa lub otrzymywania zleceń od klientów lub potencjalnych klientów, oraz ich przekazywania, oferowania instrumentów finansowych i świadczenia usług doradztwa w odniesieniu do instrumentów finansowych oraz usług oferowanych przez tę firmę inwestycyjną.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby w przypadku gdy firma inwestycyjna podejmuje decyzję o powołaniu agenta, zachowywała ona pełną i bezwarunkową odpowiedzialność za wszelkie działania lub zaniechania po stronie agenta działającego w imieniu firmy inwestycyjnej. Państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna zapewniła, aby kontaktując się z klientem lub potencjalnym klientem lub przed zawarciem transakcji z jakimkolwiek klientem lub potencjalnym klientem, agent ujawniał charakter, w jakim działa oraz firmę inwestycyjną, którą reprezentuje.

Zgodnie z art. 16 ust. 6, 8 i 9 państwa członkowskie mogą zezwolić agentom zarejestrowanym na ich terytorium na przechowywanie środków pieniężnych lub instrumentów finansowych klienta w imieniu i na pełną odpowiedzialność firmy inwestycyjnej, dla której ci agenci działają na ich terytorium lub, w przypadku transakcji transgranicznych, na terytorium państwa członkowskiego, które zezwała agentowi na przechowywanie środków pieniężnych klienta.

Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne monitorowały działalność swoich agentów w sposób zapewniający ciągłość wypełniania przez nich wymogów niniejszej dyrektywy, gdy działają one za pośrednictwem agentów.

3. Agentów rejestruje się w rejestrze publicznym państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę. EUNGiPW publikuje na swojej stronie internetowej odniesienia lub hiperłącza do rejestrów publicznych utworzonych zgodnie z niniejszym artykułem przez państwa członkowskie, które zdecydowały o zezwoleniu firmom inwestycyjnym na powoływanie agentów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby agentów wpisywano do rejestru publicznego tylko wtedy, gdy ustalono, że mają oni wystarczająco nieposzlakowaną opinię i posiadają odpowiednią wiedzę i kompetencje ogólne, handlowe i profesjonalne umożliwiające świadczenie usługi inwestycyjnej lub usługi dodatkowej oraz dokładne przekazywanie wszystkich istotnych informacji dotyczących usługi proponowanej klientowi lub potencjalnemu klientowi.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że – z zastrzeżeniem odpowiedniej kontroli – firmy inwestycyjne mogą weryfikować, czy powołani agenci mają wystarczająco nieposzlakowaną opinię i posiadają wiedzę i kompetencje, o których mowa w akapicie drugim.

Rejestr uaktualniania się na bieżąco. Rejestr jest publicznie dostępny do celów konsultacji.

4. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne powołujące agentów podejmowały odpowiednie środki w celu uniknięcia jakiegokolwiek negatywnego wpływu, jaki działalność agentów nieobjęta zakresem niniejszej dyrektywy, może wywierać na działalność prowadzoną przez agentów w imieniu firmy inwestycyjnej.

Państwa członkowskie mogą zezwolić właściwym organom na współpracę z firmami inwestycyjnymi i instytucjami kredytowymi, ich stowarzyszeniami oraz innymi podmiotami, w zakresie rejestrowania agentów i monitorowania zgodności działalności agentów z wymogami ust. 3. W szczególności firma inwestycyjna, instytucja kredytowa lub ich stowarzyszenia oraz inne podmioty mogą rejestrować agentów pod nadzorem właściwego organu.

5. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne powoływały wyłącznie agentów wpisanych do rejestrów publicznych, o których mowa w ust. 3.

6. Państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy przepisy przewidujące surowsze wymogi, niż wymogi określone w niniejszym artykule lub dodać dalsze wymogi dotyczące agentów zarejestrowanych w ramach ich jurysdykcji.

Artykuł 30

Transakcje zawierane z uprawnionymi kontrahentami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne uprawnione do wykonywania zleceń na rachunek klientów lub zawierające transakcje na własny rachunek lub otrzymujące i przekazujące zlecenia, mogły doprowadzać lub przystępować do transakcji z uprawnionymi kontrahentami bez konieczności wypełniania obowiązków wynikających z art. 24 – z wyjątkiem ust. 4 i 5 – art. 25 - z wyjątkiem ust. 6 – art. 27 i art. 28 ust. 1 w odniesieniu do tych transakcji lub jakiegokolwiek usługi dodatkowej bezpośrednio dotyczącej tych transakcji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w swoich stosunkach z uprawnionymi kontrahentami firmy inwestycyjne postępowały uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie oraz komunikowały się w sposób rzetelny, wyraźny i niewprowadzający w błąd, z uwzględnieniem charakteru uprawnionego kontrahenta i jego działalności.

2. Na użytek niniejszego artykułu, za uprawnionych kontrahentów państwa członkowskie uznają firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, zakłady ubezpieczeń, UCITS oraz ich spółki zarządzające, fundusze emerytalne oraz ich spółki zarządzające, inne instytucje finansowe uprawnione lub regulowane na mocy prawa Unii lub prawa krajowego państwa członkowskiego, krajowe władze rządowe oraz właściwe dla nich urzędy, w tym organy publiczne obsługujące dług publiczny na poziomie krajowym, banki centralne i organizacje ponadnarodowe.

Klasyfikacja uprawnionego kontrahenta na podstawie akapitu pierwszego pozostaje bez uszczerbku dla prawa takich podmiotów do żądania, w formie ogólnej albo na zasadach handlowych, traktowania ich jak klientów, których współpraca z firmą inwestycyjną podlega art. 24, 25, 27 i 28.

3. Państwa członkowskie mogą uznać za uprawnionych kontrahentów również przedsiębiorstwa spełniające wstępnie zdefiniowane wymogi proporcjonalności, w tym progi ilościowe. W przypadku transakcji, która dotyczy potencjalnych kontrahentów znajdujących się w różnych jurysdykcjach, firma inwestycyjna przyjmuje jako status innego przedsiębiorstwa status określony przez prawo lub środki państwa członkowskiego, w którym utworzono to przedsiębiorstwo.

Państwa członkowskie zapewniają, aby firma inwestycyjna przystępująca do transakcji z takim przedsiębiorstwem zgodnie z ust. 1 uzyskiwała od potencjalnego kontrahenta wyraźne potwierdzenie, że wyraża on zgodę na traktowanie go jak kontrahenta uprawnionego. Państwa członkowskie zezwalają firmie inwestycyjnej na uzyskanie potwierdzenia w formie umowy ogólnej lub w odniesieniu do poszczególnych transakcji.

4. Państwa członkowskie mogą uznać za uprawnionych kontrahentów podmioty państwa trzeciego równorzędne do tych kategorii podmiotów, o których mowa w ust. 2.

Państwa członkowskie mogą również uznać za uprawnionych kontrahentów przedsiębiorstwa państwa trzeciego, takie jak te, o których mowa w ust. 3, na takich samych warunkach i w oparciu o te same wymogi, jak te określone w ust. 3.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia:

- a) procedur wnioskowania o traktowanie jak klientów na podstawie ust. 2;
- b) procedur dotyczących uzyskiwania wyraźnego potwierdzenia od potencjalnych kontrahentów na podstawie ust. 3;
- c) wstępnie zdefiniowanych wymogów proporcjonalności, w tym progów ilościowych umożliwiających uznanie przedsiębiorstwa za uprawnionego kontrahenta na podstawie ust. 3.

Sekcja 3

Przejrzystość i integralność rynku

Artykuł 31

Monitorowanie zgodności z zasadami MTF lub OTF i innymi obowiązkami prawnymi

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne oraz operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF ustanowili i utrzymywali skuteczne mechanizmy i procedury właściwe dla MTF lub OTF, dotyczące regularnego monitorowania zgodności działalności jego członków, uczestników lub użytkowników z jego zasadami. Firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF monitorują wysłane zlecenia, w tym zlecenia anulowane, oraz transakcje zawierane przez ich członków, uczestników lub użytkowników za pomocą tych systemów celem wykrycia naruszeń tych zasad, nieprawidłowych warunków wymiany handlowej, postępowania, które może wskazywać na postępowanie zakazane na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014, lub zakłóceń systemu w odniesieniu do instrumentu finansowego oraz przewidują zasoby niezbędne do zapewnienia skuteczności takiego monitorowania.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF niezwłocznie informowali właściwy organ o istotnych naruszeniach tych zasad lub nieprawidłowych warunkach wymiany handlowej lub postępowaniu, które może wskazywać na postępowanie zakazane na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014, lub zakłócenia systemu w odniesieniu do instrumentu finansowego.

Właściwe organy firm inwestycyjnych i operatorów rynku prowadzących MTF lub OTF przekazują EUNGiPW oraz właściwym organom pozostałych państw członkowskich informacje, o których mowa w akapicie pierwszym.

W odniesieniu do postępowania, które może wskazywać na postępowanie zakazane na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014, właściwy organ musi być przekonany, że takie postępowanie ma lub miało miejsce zanim powiadomi właściwe organy pozostałych państw członkowskich i EUNGiPW.

3. Państwa członkowskie wymagają również, aby firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący MTF lub OTF bez zbędnej zwłoki przekazywali także informacje, o których mowa w ust. 2, organowi właściwemu do wykrywania i ścigania nadużyć na rynku, oraz w pełni wspomagali ten organ w wykrywaniu i ściganiu nadużyć na rynku mających miejsce w ich systemach lub za pośrednictwem ich systemów.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia okoliczności uruchamiających wymóg informowania, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 32

Zawieszenie i wycofanie instrumentów finansowych z obrotu na MTF lub OTF

1. Bez uszczerbku dla prawa właściwego organu na mocy art. 69 ust. 2 do występowania o zawieszenie lub wycofanie instrumentu finansowego z obrotu, firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący MTF lub OTF mogą zawiesić lub wycofać z obrotu instrument finansowy, który nie wypełnia już zasad MTF lub OTF, chyba że takie zawieszenie lub wycofanie mogłoby spowodować poważną szkodę dla interesów inwestorów lub prawidłowego funkcjonowania rynku.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący MTF lub OTF, którzy zawiesili lub wycofali z obrotu instrument finansowy, zawiesili również lub wycofali z obrotu instrumenty pochodne, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, w przypadku gdy jest to konieczne do wsparcia celów zawieszenia lub wycofania bazowego instrumentu finansowego. Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący MTF lub OTF publikuje swoją decyzję o zawieszeniu lub wycofaniu instrumentu finansowego i jakiegokolwiek powiązanego instrumentu pochodnego oraz powiadamia o odpowiednich decyzjach swój właściwy organ.

Właściwy organ, w którego jurysdykcji zainicjowano zawieszenie lub wycofanie z obrotu, wymaga, aby rynki regulowane, inne MTF, inne OTF oraz podmioty systematycznie internalizujące transakcje wchodzące w zakres jego jurysdykcji i obracające tymi samymi instrumentami finansowymi lub instrumentami pochodnymi, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10 do niniejszej dyrektywy i które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, również zawiesiły lub wycofały z obrotu ten instrument finansowy lub instrument pochodny, w przypadku gdy takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu wynika z podejrzeń o nadużycia na rynku, publicznej oferty przejęcia lub nieujawnienia wewnętrznych informacji o emitencie lub instrumencie finansowym z naruszeniem art. 7 i 17 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, z wyjątkiem sytuacji, w których takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu mogłoby spowodować poważną szkodę dla interesów inwestorów lub prawidłowego funkcjonowania rynku.

Właściwy organ niezwłocznie podaje tę decyzję do wiadomości publicznej i przekazuje ją EUNGiPW oraz właściwym organom pozostałych państw członkowskich.

Powiadomione właściwe organy pozostałych państw członkowskich wymagają, aby rynki regulowane, inne MTF, inne OTF oraz podmioty systematycznie internalizujące transakcje wchodzące w zakres ich jurysdykcji i obracające tymi samymi instrumentami finansowymi lub instrumentami pochodnymi, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, również zawiesiły lub wycofały z obrotu ten instrument finansowy lub instrument pochodny, w przypadku gdy takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu wynika z podejrzeń o nadużycia na rynku, publicznej oferty przejęcia lub nieujawnienia wewnętrznych informacji o emitencie lub instrumencie finansowym z naruszeniem art. 7 i 17 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, z wyjątkiem sytuacji, w których takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu mogłoby spowodować poważną szkodę dla interesów inwestorów lub prawidłowego funkcjonowania rynku.

Każdy powiadomiony właściwy organ przekazuje swoją decyzję EUNGiPW i pozostałym właściwym organom wraz z wyjaśnieniem, jeżeli postanowił nie zawieszać lub nie wycofywać z obrotu instrumentu finansowego lub instrumentu pochodnego, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie, w przypadku gdy zniesione zostanie zawieszenie obrotu instrumentem finansowym lub instrumentem pochodnym, o którym mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, który jest związany z tym instrumentem finansowym lub który się do niego odwołuje.

Procedura powiadamiania, o której mowa w niniejszym ustępie, ma również zastosowanie w przypadkach, w których decyzja o zawieszeniu obrotu lub wycofaniu z obrotu instrumentu finansowego lub instrumentów pochodnych, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, podejmowana jest przez właściwy organ zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. m) i n).

W celu zapewnienia, aby obowiązek zawieszenia lub wycofania z obrotu takich instrumentów pochodnych stosowano proporcjonalnie, EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego określenia sytuacji, w których powiązanie między instrumentem pochodnym, o którym mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10" który jest związany z zawieszonym lub wycofanym z obrotu instrumentem finansowym lub się do niego odwołuje, a pierwotnym instrumentem finansowym oznacza, że ten instrument pochodny także musi zostać zawieszony lub wycofany z obrotu, aby osiągnąć cel zawieszenia lub wycofania bazowego instrumentu finansowego.

Urząd przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r..

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu i momentu przekazania oraz publikacji, o których mowa w ust. 2.

ESMA przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia sytuacji mogących poważnie zaszkodzić interesom inwestorów lub prawidłowemu funkcjonowaniu rynku, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Sekcja 4

Rynki MŚP

Artykuł 33

Rynki rozwoju MŚP

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość występowania przez operatora MTF do swojego macierzystego właściwego organu z wnioskiem o rejestrację MTF jako rynku rozwoju MŚP.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość rejestrowania MTF przez macierzysty właściwy organ jako rynku rozwoju MŚP, w przypadku gdy właściwy organ otrzyma wniosek, o którym mowa w ust. 1, oraz upewni się, że w odniesieniu do MTF spełnione są wymogi określone w ust. 3.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby MTF podlegały skutecznym zasadom, systemom i procedurom zapewniającym spełnienie następujących kryteriów:

a) co najmniej 50 % emitentów, których instrumenty finansowe są dopuszczone do obrotu na MTF to MŚP w momencie rejestracji MTF jako rynku rozwoju MŚP oraz w ciągu każdego roku kalendarzowego po tej dacie;

- b) ustanowiono odpowiednie kryteria dotyczące pierwszego i dalszego dopuszczenia instrumentów finansowych emitentów do obrotu na tym rynku;
- c) w przypadku pierwszego dopuszczenia instrumentów finansowych do obrotu na tym rynku opublikowano wystarczające informacje umożliwiające inwestorom podjęcie świadomej decyzji o ewentualnym zainwestowaniu w dane instrumenty finansowe, w formie odpowiedniego dokumentu o dopuszczeniu do obrotu albo w formie prospektu emisyjnego, jeżeli w odniesieniu do oferty publicznej instrumentów finansowych przeprowadzonej w związku z pierwszym dopuszczeniem do obrotu instrumentu finansowego na MTF zastosowanie mają wymogi określone w dyrektywie 2003/71/WE;
- d) na rynku dostępne są odpowiednie bieżące okresowe sprawozdania finansowe udostępniane przez emitenta lub w jego imieniu, na przykład zbadane roczne sprawozdania finansowe;
- e) emitenci na rynku, zdefiniowani w art. 3 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, osoby pełniące obowiązki kierownicze, zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia (UE) nr 596/2014 oraz osoby blisko z nimi związane, zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 596/2014 spełniają stosowne wymogi mające do nich zastosowanie na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014;
- f) informacje regulacyjne dotyczące emitentów na rynku są przechowywane i podawane do publicznej wiadomości;
- g) istnieją skuteczne systemy i mechanizmy kontroli mające na celu zapobieganie przypadkom nadużyć na rynku oraz ich wykrywanie zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014.

4. Kryteria określone w ust. 3 pozostają bez uszczerbku dla obowiązku przestrzegania przez firmę inwestycyjną lub operatora rynku prowadzących MTF innych obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy związanych z prowadzeniem MTF. Kryteria te nie uniemożliwiają również firmie inwestycyjnej lub operatorowi rynku prowadzącemu MTF nakładania dodatkowych wymogów, oprócz wymogów określonych w tym ustępie.

5. Państwa członkowskie zapewniają macierzystemu właściwemu organowi możliwość wyrejestrowania MTF jako rynku rozwoju MŚP w którymkolwiek z poniższych przypadków:

- a) firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący rynek wystąpili z wnioskiem o jego wyrejestrowanie;
- b) wymogi określone w ust. 3 nie są już spełnione w odniesieniu do MTF.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby w przypadku zarejestrowania lub wyrejestrowania MTF jako rynku rozwoju MŚP przez macierzysty właściwy organ na podstawie niniejszego artykułu, organ ten jak najszybciej powiadomił o tym EUNGiPW. EUNGiPW publikuje na swoich stronach internetowych oraz aktualizuje wykaz rynków rozwoju MŚP.

7. Państwa członkowskie wymagają, aby w przypadku dopuszczenia instrumentu finansowego emitenta do obrotu na jednym rynku rozwoju MŚP, ten instrument finansowy mógł być również przedmiotem obrotu na innym rynku rozwoju MŚP tylko w przypadku gdy emitent został poinformowany i nie zgłosił sprzeciwu. W takim przypadku emitent nie podlega jednak jakimkolwiek obowiązkom w zakresie ładu korporacyjnego ani początkowym, bieżącym lub doraźnym obowiązkom informacyjnym w stosunku do tego drugiego rynku rozwoju MŚP.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu dalszego określenia wymogów ustanowionych w ust. 3 niniejszego artykułu. Środki te uwzględniają konieczność utrzymania – w oparciu o te wymogi – wysokiego poziomu ochrony inwestorów w celu budowy zaufania inwestorów do tych rynków, przy jednoczesnym ograniczeniu obciążeń administracyjnych dla emitentów na tym rynku, oraz doprowadzenia do tego, aby nie dochodziło do wyrejestrowań ani do odmów rejestracji w wyniku zwykłego, tymczasowego niedopełnienia warunków określonych w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ III

Prawa firm inwestycyjnych

Artykuł 34

Swoboda świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda firma inwestycyjna, uprawniona i nadzorowana przez właściwe organy innego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz instytucje kredytowe podlegające dyrektywie 2013/36/UE mogły swobodnie świadczyć usługi inwestycyjne lub prowadzić działalność inwestycyjną oraz świadczyć usługi dodatkowe na ich terytoriach, pod warunkiem że takie usługi i taka działalność są objęte zezwoleniem. Usługi dodatkowe można świadczyć tylko wraz z usługami inwestycyjnymi lub działalnością inwestycyjną.

W odniesieniu do kwestii objętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie nie nakładają jakichkolwiek wymagań dodatkowych na taką firmę inwestycyjną lub instytucję kredytową.

2. Każda firma inwestycyjna, która chce świadczyć usługi inwestycyjne lub prowadzić działalność inwestycyjną na terytorium innego państwa członkowskiego po raz pierwszy lub która chce zmienić zakres świadczonych usług lub prowadzonej działalności przekazuje właściwym organom swojego macierzystego państwa członkowskiego informacje dotyczące:

- a) państwa członkowskiego, w którym zamierza prowadzić działalność;
- b) programu działania określającego w szczególności usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną, a także usługi dodatkowe, które zamierza świadczyć lub prowadzić na terytorium tego państwa członkowskiego, oraz czy zamierza to robić za pośrednictwem agentów mających siedzibę w jej macierzystym państwie członkowskim. W przypadku gdy firma inwestycyjna zamierza korzystać z usług agentów, przekazuje ona właściwemu organowi w swoim macierzystym państwie członkowskim dane identyfikujące tych agentów.

W przypadku gdy firma inwestycyjna zamierza korzystać z usług agentów mających siedzibę w jej macierzystym państwie członkowskim, na terytorium państw członkowskich, w których zamierza świadczyć usługi, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej, w terminie jednego miesiąca od otrzymania wszystkich informacji, przekazuje właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego wyznaczonemu jako punkt kontaktowy zgodnie z art. 79 ust. 1 dane identyfikujące agentów, z których usług firma inwestycyjna zamierza korzystać na potrzeby świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej w tym państwie członkowskim. Przyjmujące państwo członkowskie publikuje takie informacje. EUNGiPW może zwrócić się o dostęp do tych informacji zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. W terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego przesyła te informacje właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, wyznaczonemu jako punkt kontaktowy zgodnie z art. 79 ust. 1. Firma inwestycyjna może wtedy rozpocząć świadczenie danych usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej w przyjmującym państwie członkowskim.

4. W przypadku zmiany jakichkolwiek danych szczegółowych przekazanych zgodnie z ust. 2, firma inwestycyjna przekazuje pisemne zawiadomienie o takich zmianach właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego przynajmniej na jeden miesiąc przed wdrożeniem zmian. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego informuje o takich zmianach właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego.

5. Każda instytucja kredytowa, która chce świadczyć usługi inwestycyjne lub prowadzić działalność inwestycyjną, a także świadczyć usługi dodatkowe zgodnie z ust. 1 za pośrednictwem agentów przekazuje właściwemu organowi swojego macierzystego państwa członkowskiego dane identyfikujące tych agentów.

W przypadku gdy instytucja kredytowa zamierza korzystać z usług agentów mających siedzibę w jej macierzystym państwie członkowskim, na terytorium państw członkowskich, w których zamierza świadczyć usługi, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego instytucji kredytowej, w terminie jednego miesiąca od otrzymania wszystkich informacji, przekazuje właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego wyznaczonemu jako punkt kontaktowy zgodnie z art. 79 ust. 1 dane identyfikujące agentów, z których usług instytucja kredytowa zamierza korzystać na potrzeby świadczenia usług w tym państwie członkowskim. Przyjmujące państwo członkowskie publikuje takie informacje.

6. Bez dalszych wymogów prawnych lub administracyjnych, państwa członkowskie zezwalają firmom inwestycyjnym oraz operatorom rynku prowadzącym MTF i OTF z innych państw członkowskich na wprowadzenie na ich terytorium odpowiednich rozwiązań ułatwiających dostęp do ich systemów oraz prowadzenie obrotu na tych rynkach przez użytkowników zdalnych, członków lub uczestników mających siedzibę na ich terytorium.

7. Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący MTF lub OTF, przekazują właściwemu organowi swojego macierzystego państwa członkowskiego informacje w sprawie państwa członkowskiego, w którym zamierza wprowadzić takie rozwiązania. W terminie jednego miesiąca właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego przekazuje te informacje właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym MTF lub OTF zamierza wprowadzić takie rozwiązania.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego MTF przekazuje, na wniosek właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego MTF oraz bez zbędnej zwłoki dane identyfikujące zdalnych członków lub uczestników MTF mających siedzibę w tym państwie członkowskim.

8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy zgłosić zgodnie z ust. 2, 4, 5 i 7.

Urząd przedkłada Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

9. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur dotyczących przekazywania informacji zgodnie z ust. 3, 4, 5 i 7.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 35

Utworzenie oddziału

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną, a także usługi dodatkowe, można było świadczyć lub prowadzić na ich terytoriach zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz dyrektywą 2013/36/UE w oparciu o swobodę przedsiębiorczości, poprzez utworzenie oddziału lub korzystanie z usług agenta mającego siedzibę w państwie członkowskim poza jego macierzystym państwem członkowskim, pod warunkiem że te usługi i działalność są objęte zezwoleniem wydanym firmie inwestycyjnej lub instytucji kredytowej w macierzystym państwie członkowskim. Usługi dodatkowe można świadczyć tylko wraz z usługami inwestycyjnymi lub działalnością inwestycyjną.

W odniesieniu do kwestii objętych niniejszą dyrektywą, państwa członkowskie nie nakładają jakichkolwiek wymagań dodatkowych oprócz tych dozwolonych na podstawie ust. 8 w odniesieniu do organizacji i funkcjonowania oddziału.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby każda firma inwestycyjna, która chce utworzyć oddział na terytorium innego państwa członkowskiego lub skorzystać z usług agenta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, w którym ta firma nie utworzyła oddziału, powiadomiła najpierw właściwy organ swojego macierzystego państwa członkowskiego oraz przekazała mu informacje dotyczące:

a) państw członkowskich, na których terytorium zamierza utworzyć oddział lub państw członkowskich, w których nie utworzyła oddziału, ale planuje skorzystać z usług agentów mających tam siedzibę;

- b) programu działania określającego między innymi usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną, a także usługi dodatkowe, które mają być oferowane;
- c) struktury organizacyjnej oddziału, w przypadku gdy został utworzony, oraz informacje o tym, czy oddział zamierza skorzystać z usług agentów i dane identyfikujące tych agentów;
- d) w przypadku gdy firma ma korzystać z usług agentów w państwie członkowskim, w którym nie utworzyła oddziału - opisu planowanego sposobu korzystania z usług tych agentów oraz struktury organizacyjnej i hierarchicznej, z której wynika, w jaki sposób agent lub agenci zostaną włączeni do struktury korporacyjnej firmy inwestycyjnej;
- e) adresu w przyjmującym państwie członkowskim, pod którym można otrzymać dokumenty;
- f) nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub agenta.

W przypadku gdy firma inwestycyjna korzysta z usług agenta mającego siedzibę w państwie członkowskim poza jej macierzystym państwem członkowskim, takiego agenta włącza się do oddziału, w przypadku gdy taki oddział został utworzony, z zastrzeżeniem – w każdym przypadku – przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących oddziałów.

3. O ile właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego nie ma powodu, aby wątpić w prawidłowość struktury administracyjnej lub sytuacji finansowej firmy inwestycyjnej, biorąc pod uwagę zamierzoną działalność, w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji przekazuje te informacje właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego wyznaczonemu jako punkt kontaktowy zgodnie z art. 79 ust. 1 oraz odpowiednio informuje daną firmę inwestycyjną.

4. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 2, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego przekazuje właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego dane szczegółowe dotyczące akredytowanego systemu rekompensat, którego firma inwestycyjna jest członkiem zgodnie z dyrektywą 97/9/WE. W przypadku zmiany danych szczegółowych, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego odpowiednio informuje właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego.

5. W przypadku gdy właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego odmawia przekazania informacji właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, podaje on danej firmie inwestycyjnej powody takiej odmowy w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji.

6. Z chwilą otrzymania informacji od właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego lub w przypadku nieotrzymania takich informacji od tego organu, najpóźniej po upływie dwóch miesięcy od daty przekazania informacji przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, można utworzyć oddział i rozpocząć działalność.

7. Każda instytucja kredytowa, która chce korzystać z usług agenta mającego siedzibę w państwie członkowskim poza jej macierzystym państwem członkowskim w celu świadczenia usług inwestycyjnych lub prowadzenia działalności inwestycyjnej, a także świadczenia usług dodatkowych zgodnie z niniejszą dyrektywą powiadamia o tym właściwy organ w swoim macierzystym państwie członkowskim i przekazuje mu informacje, o których mowa w ust. 2.

O ile właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego nie ma powodu, aby wątpić w prawidłowość struktury administracyjnej lub sytuacji finansowej instytucji kredytowej, w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji przekazuje te informacje właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego wyznaczonemu jako punkt kontaktowy zgodnie z art. 79 ust. 1 oraz odpowiednio informuje daną instytucję kredytową.

W przypadku gdy właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego odmawia przekazania informacji właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, podaje on danej instytucji kredytowej powody takiej odmowy w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji.

Agent może rozpocząć prowadzenie działalności z chwilą otrzymania informacji od właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego lub w przypadku nieotrzymania takich informacji od tego organu najpóźniej po upływie dwóch miesięcy od daty przekazania informacji przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego. Taki agent podlega przepisom niniejszej dyrektywy dotyczącym oddziałów.

8. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się oddział, przyjmuje odpowiedzialność za zapewnienie, aby usługi świadczone przez oddział na jego terytorium wypełniały obowiązki ustanowione w art. 24, 25, 27, 28 niniejszej dyrektywy i art. 14–26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz środki przyjęte na ich podstawie przez przyjmujące państwo członkowskie, w przypadku gdy zezwala na to art. 24 ust. 12.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się oddział, ma prawo zbadać uzgodnienia oddziału oraz wymagać dokonania zmian absolutnie koniecznych do umożliwienia właściwemu organowi egzekwowania obowiązków wynikających z art. 24, 25, 27, 28 niniejszej dyrektywy i art. 14–26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz środków przyjętych na ich podstawie w odniesieniu do usług lub działalności inwestycyjnej świadczonych lub prowadzonej przez oddział na jego terytorium.

9. Każde państwo członkowskie przewiduje, że w przypadku gdy firma inwestycyjna uprawniona w innym państwie członkowskim utworzyła oddział na jego terytorium, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej może przeprowadzić kontrolę w tym oddziale w ramach wykonywania swoich obowiązków i po powiadomieniu właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego.

10. W przypadku zmiany jakichkolwiek informacji przekazanych zgodnie z ust. 2, firma inwestycyjna kieruje pisemne zawiadomienie o takich zmianach do właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego, przynajmniej na miesiąc przed wdrożeniem zmian. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego informuje również o tych zmianach właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego.

11. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy zgłosić zgodnie z ust. 2, 4, 7 i 10.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

12. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur dotyczących przekazywania informacji zgodnie z ust. 3, 4, 7 i 10.

EUNGiPW przedstawia ten projekt wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 36

Dostęp do rynków regulowanych

1. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne z innych państw członkowskich, które są uprawnione do wykonywania zleceń klientów lub do zawierania transakcji na własny rachunek, miały prawo członkostwa lub dostęp do rynków regulowanych ustanowionych na ich terytorium za pomocą któregokolwiek z poniższych mechanizmów:

a) bezpośrednio poprzez utworzenie oddziału w przyjmujących państwach członkowskich;

b) stając się zdalnymi członkami lub mając zdalny dostęp do rynków regulowanych bez potrzeby posiadania siedziby w macierzystym państwie członkowskim rynku regulowanego, w przypadku gdy procedury handlowe i systemy danego rynku nie wymagają ich fizycznej obecności przy zawieraniu transakcji na rynku.

2. W odniesieniu do kwestii objętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie nie nakładają jakichkolwiek dodatkowych wymogów regulacyjnych ani administracyjnych na firmy inwestycyjne wykonujące prawa przyznane im na mocy ust. 1.

Artykuł 37

Dostęp do CCP, systemów rozliczeniowych i rozrachunku oraz prawo do wyznaczania systemu rozrachunku

1. Bez uszczerbku dla tytułów III, IV lub V rozporządzenia (UE) nr 648/2012 państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne z innych państw członkowskich miały na ich terytorium prawo pośredniego i bezpośredniego dostępu do CCP, systemów rozliczeniowych i rozrachunku do celów finalizowania lub aranżowania finalizowania transakcji na instrumentach finansowych.

Państwa członkowskie wymagają, aby bezpośredni i pośredni dostęp tych firm inwestycyjnych do takich systemów podlegał tym samym, niedyskryminacyjnym, przejrzystym i obiektywnym kryteriom, które stosuje się do lokalnych członków lub uczestników rynku. Państwa członkowskie nie ograniczają wykorzystywania tych systemów do rozliczania i rozrachunku transakcji na instrumentach finansowych zawieranych w systemie obrotu na ich terytorium.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby rynki regulowane na ich terytorium oferowały wszystkim swoim członkom lub uczestnikom prawo wyznaczania systemu właściwego dla rozrachunku transakcji w instrumentach finansowych zawieranych na danym rynku regulowanym, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

- a) istnieją takie powiązania i uzgodnienia między wyznaczonym systemem rozrachunku a innymi systemami lub platformami, które są niezbędne dla zapewnienia skutecznego i ekonomicznego rozrachunku tych transakcji;
- b) właściwy organ odpowiedzialny za nadzór rynku regulowanego uznał, że warunki techniczne dotyczące rozrachunku transakcji zawartych na rynku regulowanym, dokonywanego w systemie rozrachunku innym, niż wyznaczony przez rynek regulowany, umożliwiają sprawne i prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych.

Ta ocena właściwego organu rynku regulowanego pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji krajowych banków centralnych pełniących rolę nadzorców systemów rozrachunku lub innych organów nadzoru właściwych dla tych systemów. Do celów uniknięcia nadmiarowego powielania kontroli, właściwy organ uwzględni kontrolę/nadzór aktualnie prowadzone przez te instytucje.

Artykuł 38

Przepisy dotyczące CCP, systemów rozliczeniowych i rozrachunku w odniesieniu do MTF

1. Państwa członkowskie nie uniemożliwiają firmom inwestycyjnym ani operatorom rynku prowadzącym MTF zawierania odpowiednich uzgodnień z CCP lub izbą rozliczeniową i systemem rozrachunku w innym państwie członkowskim w celu wprowadzenia możliwości rozliczania lub rozrachunku niektórych lub wszystkich transakcji zawartych przez członków lub uczestników w oparciu o ich systemy.

2. Właściwy organ firm inwestycyjnych i operatorów rynku prowadzących MTF nie może sprzeciwiać się wykorzystaniu CCP, izb rozliczeniowych lub systemów rozrachunku w innym państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to wyraźnie konieczne dla utrzymania prawidłowego funkcjonowania danego MTF oraz z uwagi na warunki dotyczące systemów rozrachunku określone w art. 37 ust. 2.

Aby uniknąć nadmiarowego powielania kontroli, właściwy organ uwzględni kontrolę i nadzór nad systemem rozliczeniowym i rozrachunku, sprawowany obecnie przez krajowe banki centralne w ramach nadzoru nad systemami rozliczeniowymi i rozrachunku lub przez inne organy nadzorcze właściwe dla takich systemów.

ROZDZIAŁ IV

Świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności inwestycyjnej przez firmy z państw trzecich

Sekcja 1

Świadczenie usług lub prowadzenie działalności w drodze utworzenia oddziału

Artykuł 39

Utworzenie oddziału

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby firma z państwa trzeciego zamierzająca świadczyć usługi inwestycyjne lub prowadzić działalność inwestycyjną, wraz z usługami dodatkowymi lub bez takich usług, na rzecz klientów detalicznych lub klientów profesjonalnych w rozumieniu załącznika II sekcja II na swoim terytorium, utworzyła oddział w tym państwie członkowskim.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie wymaga utworzenia oddziału przez firmy z państw trzecich, które zamierzają świadczyć usługi inwestycyjne lub prowadzić działalność inwestycyjną wraz z jakimikolwiek usługami dodatkowymi lub bez takich usług na jego terytorium, oddział musi uzyskać uprzednie zezwolenie właściwych organów tego państwa członkowskiego na następujących warunkach:

- a) świadczenie usług, o zezwolenie na które wnioskuje firma z państwa trzeciego, podlega zezwoleniu i nadzorowi w państwie trzecim, w którym wnioskująca firma ma siedzibę i uzyskała stosowne zezwolenie, przy uwzględnieniu przez właściwy organ zaleceń Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- b) istnieją uzgodnienia w zakresie współpracy, obejmujące przepisy regulujące wymianę informacji do celów zapewnienia integralności rynku i ochrony inwestorów, między właściwymi organami w państwie członkowskim, w którym ma zostać utworzony oddział, a właściwymi organami nadzoru w państwie trzecim, w którym firma ma siedzibę;
- c) oddział posiada do swojej swobodnej dyspozycji kapitał założycielski w wystarczającej wysokości;
- d) wyznaczono osobę lub osoby odpowiedzialne za kierowanie oddziałem, przy czym wszystkie te osoby spełniają wymóg określony w art. 9 ust. 1;
- e) państwo trzecie, w którym firma z państwa trzeciego ma siedzibę, podpisało z państwem członkowskim, w którym utworzony ma zostać oddział, umowę, która jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku, oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, w tym ewentualne wielostronne konwencje podatkowe;
- f) firma należy do systemu rekompensat dla inwestorów, uprawnionym lub uznanym zgodnie z dyrektywą 97/9/WE.

3. Firma z państwa trzeciego, o której mowa w ust. 1, składa swój wniosek do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym zamierza utworzyć oddział.

Artykuł 40

Obowiązek przekazania informacji

Firma z państwa trzeciego zamierzająca uzyskać zezwolenie na świadczenie jakichkolwiek usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej, wraz z usługami dodatkowymi lub bez takich usług, na terytorium państwa członkowskiego za pośrednictwem oddziału przekazuje właściwemu organowi tego państwa członkowskiego następujące informacje:

- a) nazwę organu odpowiedzialnego za nadzór nad nią w danym państwie trzecim. Jeżeli za nadzór odpowiada więcej niż jeden organ, podaje się szczegółowe informacje na temat obszarów kompetencji każdego z nich;

- b) wszystkie istotne dane dotyczące firmy (nazwa, forma prawna, siedziba statutowa i adres, członkowie organu zarządzającego, istotni akcjonariusze) oraz program działania określający usługi inwestycyjne lub działalność inwestycyjną, a także usługi dodatkowe, które firma zamierza świadczyć lub prowadzić, oraz strukturę organizacyjną oddziału, w tym opis wszelkich istotnych funkcji operacyjnych zleconych osobom trzecim w drodze outsourcingu;
- c) nazwiska osób odpowiedzialnych za kierowanie oddziałem oraz stosowne dokumenty w celu wykazania spełnienia wymogów określonych w art. 9 ust. 1;
- d) informacje na temat kapitału założycielskiego pozostającego do swobodnej dyspozycji oddziału.

Artykuł 41

Udzielenie zezwolenia

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym firma z państwa trzeciego utworzyła lub zamierza utworzyć swój oddział, udziela zezwolenia, tylko gdy właściwy organ upewni się, że:

- a) warunki określone w art. 39 zostały spełnione; oraz
- b) oddział firmy z państwa trzeciego będzie w stanie przestrzegać przepisów, o których mowa w ust. 2.

Właściwy organ informuje firmę z państwa trzeciego w terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o tym, czy zezwolenie zostało udzielone.

2. Oddział firmy z państwa trzeciego, której udzielono zezwolenia zgodnie z ust. 1, wypełnia obowiązki określone w art. 16-20, 23, 24, 25 i 27, art. 28 ust. 1, a także art. 30, 31 i 32 niniejszej dyrektywy oraz w art. 3-26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz w środkach przyjętych na ich podstawie, a także podlega nadzorowi ze strony właściwego organu w państwie członkowskich, w którym udzielono zezwolenia.

W odniesieniu do kwestii objętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie nie nakładają jakichkolwiek dodatkowych wymagań w zakresie organizacji i funkcjonowania oddziału i nie traktują jakiegokolwiek oddziału firm z państw trzecich w sposób bardziej korzystny niż firmy z Unii.

Artykuł 42

Świadczenie usług z wyłącznej inicjatywy klienta

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy klient detaliczny lub klient profesjonalny w rozumieniu załącznika II sekcja II, mający siedzibę lub znajdujący się w Unii doprowadzi z własnej wyłącznej inicjatywy do świadczenia usługi inwestycyjnej lub prowadzenia działalności inwestycyjnej przez firmę z państwa trzeciego, wymóg uzyskania zezwolenia ustanowiony w art. 39 nie ma zastosowania do świadczenia tej usługi lub działalności przez firmę z państwa trzeciego na rzecz tej osoby, co obejmuje stosunki związane konkretnie ze świadczeniem tej usługi lub prowadzeniem działalności. Inicjatywa takich klientów nie uprawnia firmy z państwa trzeciego do sprzedaży temu klientowi inaczej niż za pośrednictwem oddziału, w przypadku gdy jego utworzenia wymaga prawo krajowe, nowych kategorii produktów inwestycyjnych lub usług inwestycyjnych.

Sekcja 2

Cofnięcie zezwolenia

Artykuł 43

Cofnięcie zezwolenia

Właściwy organ, który udzielił zezwolenia zgodnie z art. 41, może cofnąć zezwolenie wydane firmie z państwa trzeciego, w przypadku gdy firma ta:

- a) nie wykorzystwała zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie zrzekła się zezwolenia lub nie świadczy żadnych usług inwestycyjnych ani nie prowadziła żadnej działalności inwestycyjnej w okresie poprzedzających sześciu miesięcy, chyba że w takich przypadkach dane państwo członkowskie przewidziało możliwość wygaśnięcia zezwolenia;
- b) uzyskała zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
- c) nie wypełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało udzielone;
- d) poważnie i systematycznie narusza przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy, regulujące warunki działalności firm inwestycyjnych oraz mające zastosowanie do firm z państw trzecich;
- e) zalicza się do przypadków, w których prawo krajowe, w odniesieniu do spraw wykraczających poza zakres niniejszej dyrektywy, przewiduje cofnięcie zezwolenia.

TYTUŁ III

RYNKI REGULOWANE

Artykuł 44

Zezwolenia i mające zastosowanie prawo

1. Państwa członkowskie przyznają status rynku regulowanego systemom, które spełniają wymogi niniejszego tytułu.

Zezwolenia dla rynku regulowanego wydaje się wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ upewni się, że zarówno operator rynku, jak i systemy rynku regulowanego spełniają przynajmniej wymogi ustanowione w tym tytule.

W przypadku rynku regulowanego będącego osobą prawną zarządzaną lub kierowaną przez operatora rynku innego niż sam rynek regulowany, państwa członkowskie określają, w jaki sposób poszczególne obowiązki nałożone na operatora rynku na podstawie niniejszej dyrektywy mają być rozdzielone między rynkiem regulowanym a operatorem rynku.

Operator rynku przekazuje wszystkie informacje, w tym program działania określający między innymi rodzaje przewidywanej działalności oraz strukturę organizacyjną, niezbędne do umożliwienia właściwemu organowi upewnienia się, że z chwilą wydania pierwszego zezwolenia, rynek regulowany ustanowił wszystkie uzgodnienia niezbędne do wypełnienia swoich obowiązków w ramach niniejszego tytułu.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby operator rynku wykonywał zadania odnoszące się do organizacji i funkcjonowania rynku regulowanego pod nadzorem właściwego organu. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy poddawały regularnemu przeglądowi zgodność funkcjonowania rynków regulowanych z niniejszym tytułem. Państwa członkowskie zapewniają także, aby właściwe organy monitorowały, czy rynki regulowane przez cały czas wypełniają warunki dotyczące wydania pierwszego zezwolenia ustanowione na podstawie niniejszego tytułu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator rynku odpowiadał za zapewnienie spełnienia przez zarządzany przez niego rynek regulowany wymogów określonych w niniejszym tytule.

Państwa członkowskie zapewniają również, aby na mocy niniejszej dyrektywy operator rynku był uprawniony do wykonywania praw dotyczących rynku regulowanego, którym zarządza.

4. Bez uszczerbku dla wszelkich stosownych przepisów rozporządzenia (UE) nr 596/2014 lub dyrektywy 2014/57/UE transakcje zawierane na podstawie systemów rynku regulowanego reguluje prawo publiczne macierzystego państwa członkowskiego rynku regulowanego.

5. Właściwy organ może cofnąć zezwolenie wydane dla rynku regulowanego, w przypadku gdy rynek regulowany:
- nie wykorzystał zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie zrzekł się zezwolenia lub nie prowadził żadnej działalności w okresie poprzedzających sześciu miesięcy, chyba że w takich przypadkach dane państwo członkowskie przewidziało możliwość wygaśnięcia zezwolenia;
 - uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
 - nie wypełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało udzielone;
 - poważnie i systematycznie narusza przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
 - zalicza się do przypadków, w których prawo krajowe przewiduje cofnięcie zezwolenia.
6. O każdym cofnięciu zezwolenia powiadamia się EUNGiPW.

Artykuł 45

Wymogi dotyczące organu zarządzającego operatora rynku

- Państwa członkowskie wymagają, aby wszyscy członkowie organu zarządzającego każdego operatora rynku przez cały czas mieli wystarczająco nieposzlakowaną opinię, posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie pozwalające na wykonywanie ich obowiązków. Skład organu zarządzającego jako całości musi odzwierciedlać odpowiednio szeroki zakres doświadczeń.
- Członkowie organu zarządzającego muszą w szczególności spełniać następujące wymogi:
 - wszyscy członkowie organu zarządzającego poświęcają wystarczająco dużo czasu na sprawowanie swoich funkcji w operatorze rynku. Liczba funkcji dyrektorskich, jakie może pełnić członek organu zarządzającego jednocześnie w jakimkolwiek podmiocie prawnym uwzględnia indywidualne okoliczności oraz charakter, skalę i złożoność działalności operatora rynku.

O ile członkowie organu zarządzającego operatorów rynku o istotnym znaczeniu pod względem wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i złożoności działalności nie reprezentują państwa członkowskiego, nie mogą sprawować jednocześnie więcej niż jednej z następujących kombinacji funkcji:

- jednej funkcji dyrektora wykonawczego i dwóch funkcji dyrektora niewykonawczego;
- czterech funkcji dyrektora niewykonawczego.

Funkcje dyrektora wykonawczego lub niewykonawczego pełnione w ramach tej samej grupy, lub przedsiębiorstw, w których operator rynku posiada znaczny pakiet akcji, uznaje się za jedną funkcję dyrektorską.

Właściwe organy mogą zezwolić członkom organu zarządzającego na sprawowanie jednej dodatkowej funkcji dyrektora niewykonawczego. Właściwe organy regularnie informują EUNGiPW o takich zezwoleniach.

Funkcje dyrektorskie w organizacjach, które nie realizują celów głównie komercyjnych, nie podlegają ograniczeniu liczby funkcji dyrektorskich, jaką może sprawować członek organu zarządzającego.

- b) organ zarządzający jako całość musi posiada odpowiedni poziom wiedzy, umiejętności i doświadczenia pozwalający mu zrozumieć charakter działalności operatora rynku, w tym najważniejsze rodzaje ryzyka;
 - c) poszczególni członkowie organu zarządzającego działają w sposób uczciwy i etyczny oraz zachowują niezależność osądu, aby móc w razie konieczności skutecznie oceniać i kwestionować decyzje kadry kierowniczej wyższego szczebla i aby móc skutecznie nadzorować i monitorować proces podejmowania decyzji.
3. Operatorzy rynku przeznaczają odpowiednie zasoby ludzkie i finansowe na wprowadzenie w obowiązki i szkolenie członków organu zarządzającego.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy rynku, którzy są istotni ze względu na swoją wielkość, strukturę organizacyjną, a także charakter, zakres i złożoność prowadzonej przez siebie działalności, ustanawiali komitet ds. nominacji złożony z członków organu zarządzającego, którzy nie pełnią żadnej funkcji wykonawczej w danym operatorze rynku.

Komitet ds. nominacji wykonuje następujące czynności:

- a) wskazuje i poleca, w celu zatwierdzenia przez organ zarządzający lub zatwierdzenia przez walne zgromadzenie, kandydatów na wolne stanowiska w organie zarządzającym. Komitet ds. nominacji ocenia przy tym bilans wiedzy, umiejętności, różnorodności i doświadczenia w ramach organu zarządzającego. Ponadto komitet przygotowuje opis wymaganych zadań i umiejętności w odniesieniu do konkretnej nominacji oraz ocenia przewidywane zaangażowanie pod względem poświęcanego czasu. Ponadto komitet ds. nominacji podejmuje decyzję w sprawie wartości docelowej reprezentacji niedostatecznie reprezentowanej płci w organie zarządzającym i przygotowuje politykę dotyczącą sposobu zwiększenia liczby osób niedostatecznie reprezentowanej płci w organie zarządzającym, aby osiągnąć tę wartość docelową;
- b) okresowo, co najmniej raz do roku, ocenia strukturę, wielkość, skład i wyniki działania organu zarządzającego oraz przedstawia zalecenia dla organu zarządzającego w odniesieniu do wszelkich zmian;
- c) okresowo, co najmniej raz do roku, ocenia wiedzę, umiejętności i doświadczenie poszczególnych członków organu zarządzającego oraz organu zarządzającego jako całości oraz odpowiednio informuje organ zarządzający;
- d) okresowo dokonuje przeglądu polityki organu zarządzającego w odniesieniu do doboru i powoływania kadry kierowniczej wyższego szczebla i przedstawia zalecenia organowi zarządzającemu.

Realizując te zadania, komitet ds. nominacji w miarę możliwości i na bieżąco uwzględnia potrzebę zapewnienia, aby proces decyzyjny w organie zarządzającym nie został zdominowany przez osobę lub niewielką grupę osób w sposób, który niekorzystnie wpłynie na interes operatora rynku jako całości.

Wykonując swoje obowiązki, komitet ds. nominacji musi mieć możliwość korzystania z zasobów w jakiegokolwiek postaci, którą uzna za odpowiednią, w tym z doradztwa zewnętrznego.

W przypadku gdy zgodnie z przepisami krajowymi organ zarządzający nie posiada uprawnień w zakresie procedury doboru i wyznaczania jakichkolwiek swoich członków, niniejszy ustęp nie ma zastosowania.

5. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od operatorów rynku i ich komitetów ds. nominacji uwzględniania szerokiego zestawu cech i kompetencji przy zatrudnianiu członków organu zarządzającego oraz wprowadzenia w tym celu polityki promującej różnorodność w organie zarządzającym.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający operatora rynku w sposób sprzyjający integralności rynku określał i kontrolował wdrażanie mechanizmów zarządczych, które zapewniają skuteczne i ostrożne zarządzanie organizacją, w tym podział obowiązków w organizacji i zapobieganie konfliktom interesów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający monitorował i okresowo oceniał skuteczność mechanizmów zarządczych operatora rynku, a także podejmował odpowiednie działania w celu wyeliminowania wszelkich uchybień.

Członkom organu zarządzającego zapewnia się odpowiedni dostęp do informacji i dokumentów niezbędnych do nadzorowania i monitorowania procesu podejmowania decyzji w zakresie zarządzania.

7. Właściwy organ odmawia zezwolenia, jeżeli nie upewnił się, że członkowie organu zarządzającego operatora rynku mają wystarczająco nieposzlakowaną opinię, posiadają wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz przeznaczają wystarczająco dużo czasu na wypełnianie swoich funkcji lub jeżeli występują obiektywne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że organ zarządzający operatora rynku może stwarzać zagrożenie dla jego skutecznego, należytego i ostrożnego zarządzania oraz odpowiedniego uwzględnienia interesów jej klientów i kwestii integralności rynku.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w procesie wydawania zezwoleń dla rynku regulowanego osobę lub osoby faktycznie kierujące działalnością i operacjami rynku regulowanego, któremu już udzielono zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą, uznaje się za spełniające wymogi określone w ust. 1.

8. Państwa członkowskie wymagają od operatora rynku powiadamiania właściwego organu o tożsamości wszystkich członków jego organu zarządzającego oraz o wszelkich zmianach w składzie tego organu zarządzającego, a także przekazywania wszelkich informacji niezbędnych do dokonania oceny, czy operator rynku spełnia wymogi określone w ust. 1–5.

9. EUNGiPW wydaje wytyczne dotyczące:

- a) pojęcia „poświęcania wystarczającej ilości czasu” przez członka organu zarządzającego na wykonywanie jego funkcji, w odniesieniu do indywidualnych okoliczności oraz charakteru, skali i złożoności działalności operatora rynku;
- b) pojęcia „posiadania przez organ zarządzający jako całość odpowiedniego poziomu wiedzy, umiejętności i doświadczenia”, o czym mowa w ust. 2 lit. b);
- c) „uczciwości”, „etyczność” i „niezależności osądu” członka organu zarządzającego, o czym mowa w ust. 2 lit. c);
- d) pojęcia „odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych na wprowadzanie w obowiązki i szkolenie członków organu zarządzającego”, o czym mowa w ust. 3;
- e) pojęcia „różnorodności”, którą należy uwzględnić przy wyborze członków organu zarządzającego, o czym mowa w ust. 5.

EUNGiPW wydaje te wytyczne do dnia 3 stycznia 2016 r.

Artykuł 46

Wymogi odnoszące się do osób wywierających istotny wpływ na zarządzanie rynkiem regulowanym

1. Państwa członkowskie wymagają, aby osoby, które są w stanie wywierać, bezpośrednio lub pośrednio, istotny wpływ na zarządzanie rynkiem regulowanym, były odpowiednie.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby operator rynku na rynku regulowanym:
 - a) dostarczał właściwemu organowi oraz podawał do publicznej wiadomości informacje dotyczące własności rynku regulowanego lub operatora rynku, w szczególności tożsamości i skali interesów wszelkich stron będących w stanie wywierać istotny wpływ na zarządzanie;
 - b) informował właściwy organ i podawał do publicznej wiadomości wszelkie informacje dotyczące przeniesienia własności, które powoduje zmianę tożsamości osób wywierających istotny wpływ na funkcjonowanie rynku regulowanego.
3. Właściwy organ odmawia zatwierdzenia proponowanych zmian w kontrolnym pakiecie akcji rynku regulowanego lub operatora rynku, w przypadku gdy istnieją obiektywne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że stanowiłyby one zagrożenie dla należytego i ostrożnego zarządzania rynkiem regulowanym.

Artykuł 47

Wymogi organizacyjne

1. Państwa członkowskie wymagają od rynku regulowanego:
 - a) aby posiadał uzgodnienia mające na celu wyraźne określenie i zarządzanie potencjalnymi negatywnymi skutkami - dla funkcjonowania rynku regulowanego lub jego członków lub uczestników - wszelkich konfliktów między interesami rynku regulowanego, jego właścicieli lub jego operatora rynku a należytym funkcjonowaniem rynku regulowanego, w szczególności w przypadku gdy takie konflikty interesów mogą spowodować uszczerbek dla realizacji jakichkolwiek funkcji powierzonych rynkowi regulowanemu przez właściwy organ;
 - b) odpowiednich zdolności do zarządzania ryzykiem, na które jest narażony, wdrażania odpowiednich mechanizmów i systemów na potrzeby ustalenia każdego rodzaju istotnego ryzyka działalności oraz wprowadzenia skutecznych środków ograniczania tego ryzyka;
 - c) wprowadzenia rozwiązań na potrzeby należytego zarządzania technicznym działaniem systemu, w tym ustanowienia skutecznych planów awaryjnych w celu poradzenia sobie z ryzykiem zakłócenia funkcjonowania systemów;
 - d) wprowadzenia przejrzystych i nieuznaniowych zasad i procedur dotyczących uczciwego i prawidłowego obrotu oraz ustanowienia obiektywnych kryteriów skutecznego wykonywania zleceń;
 - e) wprowadzenia skutecznych rozwiązań ułatwiających skuteczne i terminowe finalizowanie transakcji zawieranych na podstawie tych systemów;
 - f) z chwilą wydania zezwolenia oraz później, dysponowania wystarczającymi środkami finansowymi umożliwiającymi jego prawidłowe funkcjonowanie, uwzględniając charakter i zakres transakcji zawieranych na rynku oraz zakres i poziom ryzyka, na które jest narażony.
2. Państwa członkowskie nie zezwalają operatorom rynku na wykonywanie zleceń klientów w oparciu o kapitał własny lub na zajmowanie się obrotem polegającym na zestawianiu zleceń na którymkolwiek rynku regulowanym, na którym działają.

Artykuł 48

Odporność systemów, automatyczne mechanizmy zawieszania obrotu oraz obrót elektroniczny

1. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany posiadał skuteczne systemy, procedury i mechanizmy zapewniające odporność jego systemów transakcyjnych, ich wystarczającą wydajność, aby móc obsłużyć znaczny wolumen zleceń i komunikatów w szczytowych okresach, oraz aby posiadał zdolność do zapewniania prawidłowego obrotu w warunkach dużych napięć rynkowych, a także aby przeprowadził pełne testy swoich systemów w celu zapewnienia spełnienia tych warunków oraz objęcie ich skutecznymi planami w zakresie ciągłości działania celem zapewnienia ciągłości świadczenia swoich usług w przypadku wystąpienia jakichkolwiek awarii jego systemów transakcyjnych.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany posiadał:
 - a) pisemne umowy z wszystkimi firmami inwestycyjnymi realizującymi strategię animowania rynku na rynku regulowanym;
 - b) programy zapewniające, aby wystarczająca liczba firm inwestycyjnych uczestniczyła w takich umowach, które wymagają od nich publikowania wiążących notowań po konkurencyjnych cenach w celu zapewnienia płynności na rynku w sposób regularny i przewidywalny, w przypadku gdy wymóg taki jest odpowiedni do charakteru i skali obrotu na tym rynku regulowanym.
3. Pisemna umowa, o której mowa w ust. 2, określa co najmniej:
 - a) obowiązki firmy inwestycyjnej w odniesieniu do zapewniania płynności oraz w stosownych przypadkach wszelkie inne obowiązki wynikające z uczestnictwa w systemie, o którym mowa w ust. 2 lit. b);
 - b) wszelkie zachęty w postaci zniżek lub w innej postaci, oferowane na rynku regulowanym firmie inwestycyjnej w celu zapewnienia płynności na rynku w sposób regularny i przewidywalny oraz w stosownych przypadkach wszelkie inne prawa wynikające dla firmy inwestycyjnej wskutek udziału w systemie, o którym mowa w ust. 2 lit. b);

Rynek regulowany monitoruje i egzekwuje przestrzeganie przez firmy inwestycyjne wymogów określonych w tych wiążących umowach pisemnych. Rynek regulowany informuje właściwy organ o treści wiążącej umowy pisemnej i na żądanie przekazuje właściwemu organowi wszystkie dodatkowe informacje konieczne do tego, by właściwy organ upewnił się, że rynek regulowany jest zgodny z niniejszym ustępem.

4. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany posiadał skuteczne systemy, procedury i mechanizmy umożliwiające odrzucanie zleceń, które przekraczają uprzednio określone progi wolumenu i ceny lub które są w oczywisty sposób błędne.
5. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany mógł czasowo wstrzymać lub ograniczać obrót w przypadku znacznego wahania cen instrumentu finansowego na tym rynku lub rynku powiązany w krótkim okresie oraz, w wyjątkowych przypadkach, mógł unieważnić, zmienić lub skorygować dowolną transakcję. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany zapewniał odpowiednią kalibrację wstrzymania obrotu, która uwzględnia płynność różnych kategorii i podkategorii aktywów, charakter modelu rynku i rodzaje użytkowników oraz jest wystarczająca do uniknięcia poważnych zakłóceń prawidłowego zawierania transakcji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby rynek regulowany powiadamiał w sposób spójny i porównywalny o parametrach wstrzymania obrotu oraz wszelkich istotnych zmianach tych parametrów właściwy organ, który z kolei powiadamia o nich EUNGI PW. Państwa członkowskie wymagają, aby w przypadku gdy rynek regulowany, ważny z punktu widzenia płynności danego instrumentu finansowego, wstrzymuje obrót w którymkolwiek państwie członkowskim, ten system obrotu posiadał niezbędne systemy i procedury zapewniające, aby powiadomił on właściwe organy, aby mogły skoordynować reakcję na całym rynku i ustalić, czy należy wstrzymać obrót w innych systemach, w których ma miejsce obrót instrumentem finansowym, do czasu wznowienia obrotu na rynku pierwotnym.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany posiadał skuteczne systemy, procedury i mechanizmy, w tym nakładające na członków lub uczestników obowiązek przeprowadzania odpowiednich testów algorytmów i zapewnienia warunków ułatwiających prowadzenie takich testów, w celu zapewnienia, aby systemy handlu algorytmicznego nie mogły doprowadzić lub przyczynić się do powstania na rynku zakłóceń obrotu oraz w celu eliminowania wszelkich warunków powodujących zakłócenia obrotu, spowodowanych takimi systemami handlu algorytmicznego, w tym systemy umożliwiające ograniczenie wielkości wskaźnika niewykonanych zleceń do liczby transakcji, które członek lub uczestnik rynku może wprowadzić do systemu, a także aby mógł spowalniać napływ zleceń, w przypadku ryzyka osiągnięcia przez jego system swojej maksymalnej wydajności oraz ograniczać i egzekwować minimalną wielkość zmiany ceny.

7. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany, który dopuszcza bezpośredni dostęp elektroniczny, oferował skuteczne systemy, procedury i mechanizmy zapewniające, aby zgodę na świadczenie tej usługi posiadali wyłącznie członkowie lub uczestnicy będący firmą inwestycyjną, która uzyskała zezwolenie na podstawie niniejszej dyrektywy, lub instytucje kredytowe, które uzyskały zezwolenie na mocy dyrektywy 2013/36/UE, oraz aby zostały

ustanowione i stosowane odpowiednie kryteria dotyczące odpowiedniości osób, którym taki dostęp może zostać udzielony, oraz aby członek lub uczestnik ponosił odpowiedzialność za zlecenia i transakcje wykonane i zawarte za pomocą tej usługi w odniesieniu do wymogów niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie wymagają również, aby rynek regulowany ustanowił odpowiednie standardy kontroli ryzyka oraz progi obrotu prowadzonego za pośrednictwem tego mechanizmu dostępowego, a także był w stanie rozróżniać zlecenia lub transakcje realizowane przez daną osobę z wykorzystaniem usługi bezpośredniego dostępu elektronicznego od zleceń lub transakcji realizowanych przez samego członka lub uczestnika oraz, w razie konieczności, być w stanie wstrzymać realizację zlecenia lub transakcji przez taką osobę niezależnie od innych zleceń lub transakcji realizowanych przez członka lub uczestnika.

Rynek regulowany wprowadza mechanizmy umożliwiające zawieszenie lub zakończenie świadczenia klientowi bezpośredniego dostępu elektronicznego przez członka lub uczestnika w przypadku nieprzestrzegania niniejszego ustępu.

8. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany zapewniał przejrzystość, uczciwość i niedyskryminacyjny charakter swoich zasad dotyczących usług kolokacji.

9. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany zapewniał przejrzystość, uczciwość i niedyskryminacyjny charakter swoich struktur opłat, w tym opłat za wykonanie transakcji, dodatkowych opłat i wszelkich upustów, oraz aby nie tworzyły one zachęt do składania, zmiany lub anulowania zleceń lub do zawierania transakcji w sposób przyczyniający się do powstawiania zakłóceń obrotu lub nadużyć na rynku. W szczególności państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany nakładał obowiązki związane z animowaniem rynku w zakresie poszczególnych akcji lub odpowiedniego koszyka akcji w zamian za przyznane upusty.

Państwa członkowskie zezwalają rynkowi regulowanemu na dostosowanie jego opłat za zlecenia anulowane do długości okresu utrzymywania zlecenia oraz dostosowanie opłat do każdego instrumentu finansowego, do którego mają zastosowanie.

Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby rynek regulowany nakładał wyższe opłaty za złożenie zlecenia, które jest następnie anulowane, niż za zlecenie podlegające następnie wykonaniu, a także aby nakładał wyższe opłaty na uczestników składających wyższy odsetek zleceń anulowanych wobec zleceń wykonywanych lub na uczestników, którzy stosują techniki handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości, w celu odzwierciedlenia dodatkowego obciążenia systemu.

10. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany był w stanie identyfikować na podstawie oznaczeń dokonywanych przez członków lub uczestników, zlecenia generowane w ramach handlu algorytmicznego, różne algorytmy wykorzystywane do tworzenia zleceń oraz odpowiednie osoby uruchamiające te zlecenia. Te informacje udostępnia się właściwym organom na żądanie.

11. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany, na żądanie właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego rynku regulowanego, udostępniał właściwemu organowi dane dotyczące arkusza zleceń lub zapewniał właściwemu organowi dostęp do arkusza zleceń, aby umożliwić mu monitorowanie obrotu.

12. EUNGIPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, które określają:

- a) wymogi mające na celu zapewnienie odporności systemów transakcyjnych rynków regulowanych oraz ich odpowiedniej wydajności;
- b) wskaźnik, o którym mowa w ust. 6, z uwzględnieniem takich czynników jak wartość niewykonanych zleceń w stosunku do wartości zawartych transakcji;
- c) mechanizmy kontroli w odniesieniu do bezpośredniego dostępu elektronicznego w taki sposób, aby zapewnić przynajmniej równowagę kontroli stosowanych do dostępu sponsorowanego z kontrolami stosowanymi do bezpośredniego dostępu do rynku;
- d) wymogi mające na celu zapewnienie rzetelności i niedyskryminacyjnego charakteru usług kolokacji i struktur opłat oraz takich struktur opłat, które nie tworzą zachęt dla powstawiania zakłóceń obrotu lub nadużyć na rynku;

- e) ustalenie, gdzie rynek regulowany ma zasadnicze znaczenie dla płynności w przypadku tego instrumentu finansowego;
- f) wymogi mające na celu zapewnienie rzetelnego i niedyskryminacyjnego charakteru systemów animowania rynku oraz ustanowienie minimalnych obowiązków dotyczących animowania rynku, które rynki regulowane muszą zapewnić przy opracowywaniu systemu animowania rynku, a także warunków, w których wymóg ustanowienia systemu animowania rynku byłby niewłaściwy, mając na uwadze charakter i wielkość obrotu na tym rynku regulowanym, łącznie z tym, czy rynek regulowany pozwala na stosowanie handlu algorytmicznego w ramach swoich systemów lub je wspiera.
- g) wymogi mające na celu zapewnienie prowadzenia odpowiednich testów algorytmów w celu zapewnienia, aby systemy handlu algorytmicznego obejmujące systemy handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości nie mogły doprowadzić lub przyczynić się do powstania na rynku zakłóceń obrotu.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

13. EUNGiPW opracowuje do dnia 3 stycznia 2016 r. wytyczne dotyczące odpowiedniej kalibracji wstrzymywania obrotu zgodnie z ust. 5, z uwzględnieniem czynników, o których mowa w tym ustępie.

Artykuł 49

Minimalna wielkość zmiany ceny

1. Państwa członkowskie wymagają, aby rynki regulowane przyjęły systemy minimalnej wielkości zmiany ceny dla akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, świadectw i innych podobnych instrumentów finansowych, a także dla wszelkich innych instrumentów finansowych, dla których opracowuje się regulacyjne standardy techniczne zgodnie z ust. 4.

2. Systemy minimalnej wielkości zmiany ceny, o których mowa w ust. 1:

a) są kalibrowane w sposób odzwierciedlający profil płynności danego instrumentu finansowego na różnych rynkach oraz średnią różnicę pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia rozsądnie stabilnych cen bez nieuzasadnionego dalszego ograniczania spreadów;

b) odpowiednio dostosowują minimalną wielkość zmiany ceny dla każdego instrumentu finansowego.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia minimalnych wielkości zmiany ceny lub systemów minimalnej wielkości zmiany ceny dla określonych akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, świadectw i innych podobnych instrumentów finansowych, w przypadku gdy jest to niezbędne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynków, zgodnie ze wskaźnikami, o których mowa w ust. 2, oraz z ceną, spreadami i stopniem płynności instrumentów finansowych.

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. EUNGiPW może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia minimalnych wielkości zmiany ceny lub systemów minimalnej wielkości zmiany ceny dla określonych instrumentów finansowych innych niż wymienione w ust. 3, w przypadku gdy jest to niezbędne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynków, zgodnie ze wskaźnikami, o których mowa w ust. 2, oraz z ceną, spreadami i stopniem płynności instrumentów finansowych.

EUNGiPW przedkłada Komisji wszelkie takie projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 50

Synchronizacja zegarów służbowych

1. Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie systemy obrotu i ich członkowie lub uczestnicy synchronizowali zegary służbowe, których używają do rejestrowania daty i godziny wszystkich zdarzeń podlegających sprawozdawczości.
2. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymaganego poziomu dokładności synchronizacji zegarów zgodnego z normami międzynarodowymi.

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 51

Dopuszczanie instrumentów finansowych do obrotu

1. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany wprowadził wyraźne i przejrzyste zasady dotyczące dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu.

Zasady te zapewniają, aby obrót wszelkimi instrumentami finansowymi dopuszczonymi do obrotu na rynku regulowanym można było prowadzić w sposób rzetelny, prawidłowy i skuteczny, a w przypadku zbywalnych papierów wartościowych – aby można było je swobodnie zbywać.

2. W przypadku instrumentów pochodnych zasady, o których mowa w ust. 1, zapewniają, aby konstrukcja kontraktu pochodnego umożliwiała jego prawidłowe wycenianie, a także wprowadzanie skutecznych warunków rozliczania.
3. Oprócz obowiązków określonych w ust. 1 i 2, państwa członkowskie wymagają od rynku regulowanego ustanowienia i utrzymania skutecznych rozwiązań w celu weryfikowania, czy emitenci zbywalnych papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym wypełniają swoje obowiązki ustanowione na podstawie prawa Unii w odniesieniu do pierwszego, dalszego lub doraźnego ujawniania informacji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby rynek regulowany ustanawiał mechanizmy, które ułatwiają jego członkom lub uczestnikom uzyskanie dostępu do informacji podanych do publicznej wiadomości na podstawie prawa Unii.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby rynek regulowany ustanowił niezbędne mechanizmy na potrzeby regularnego przeglądu zgodności instrumentów finansowych wprowadzanych do obrotu z wymogami dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu.

5. Zbywalne papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym można następnie dopuścić do obrotu na innych rynkach regulowanych, nawet bez zgody emitenta oraz zgodnie ze stosownymi przepisami dyrektywy 2003/71/WE. Rynek regulowany informuje emitenta, że jego papiery wartościowe podlegają obrotowi na rynku regulowanym. Emitent nie podlega jakiegokolwiek obowiązkowi przekazywania informacji wymaganych na podstawie ust. 3 bezpośrednio rynkowi regulowanemu, który dopuścił papiery wartościowe emitenta do obrotu bez jego zgody.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, które:

- a) określają właściwości poszczególnych kategorii instrumentów finansowych uwzględniane przez rynek regulowany podczas dokonywania oceny, czy instrument finansowy wyemitowano w sposób zgodny z warunkami ustanowionymi w ust. 1 akapit drugi, dotyczącymi dopuszczenia do obrotu w różnych segmentach rynku, które prowadzi;
- b) wyjaśniają rozwiązania, które rynek regulowany musi wdrożyć w celu wypełnienia swojego obowiązku weryfikowania, czy emitent zbywalnych papierów wartościowych wypełnia swoje obowiązki nałożone na podstawie prawa Unii w odniesieniu do pierwszego, dalszego i doraźnego ujawniania informacji;
- c) wyjaśniają rozwiązania, które rynek regulowany musi ustanowić zgodnie z ust. 3 w celu ułatwienia swoim członkom lub uczestnikom dostępu do informacji, które podano do publicznej wiadomości, zgodnie z warunkami ustanowionymi na mocy prawa Unii.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 52

Zawieszenie i wycofanie instrumentów finansowych z obrotu na rynku regulowanym

1. Bez uszczerbku dla prawa właściwych organów określonego w art. 69 ust. 2 do żądania zawieszenia lub wycofania instrumentu finansowego z obrotu, operator rynku może zawiesić lub wycofać z obrotu instrument finansowy, który nie jest już zgodny z zasadami rynku regulowanego, chyba że takie zawieszenie lub wycofanie mogłoby spowodować poważną szkodę dla interesów inwestorów lub prawidłowego funkcjonowaniu rynku.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby operator rynku, który zawiesił lub wycofał z obrotu instrument finansowy, zawiesił również lub wycofał z obrotu instrumenty pochodne, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, w przypadku gdy jest konieczne do wsparcia celów zawieszenia lub wycofania bazowego instrumentu finansowego. Operator rynku publikuje swoją decyzję o zawieszeniu lub wycofaniu instrumentu finansowego i jakiegokolwiek powiązanego instrumentu pochodnego oraz powiadamia o odpowiednich decyzjach swój właściwy organ.

Właściwy organ, w którego jurysdykcji zainicjowano zawieszenie lub wycofanie z obrotu, wymaga, aby inne rynki regulowane, MTF, OTF oraz podmioty systematycznie internalizujące transakcje wchodzące w zakres jego jurysdykcji i obracające tymi samymi instrumentami finansowymi lub instrumentami pochodnymi, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10 do niniejszej dyrektywy, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, również zawiesiły lub wycofały z obrotu ten instrument finansowy lub instrument pochodny, w przypadku gdy takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu wynika z podejrzeń o nadużycia na rynku, publicznej oferty przejęcia lub nieujawnienia wewnętrznych informacji o emitencie lub instrumencie finansowym z naruszeniem art. 7 i 17 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, z wyjątkiem sytuacji, w których takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu mogłoby spowodować poważną szkodę dla interesów inwestorów lub prawidłowego funkcjonowaniu rynku.

Każdy powiadomiony właściwy organ przekazuje swoją decyzję EUNGiPW i innym właściwym organom wraz z wyjaśnieniem, jeżeli postanowił nie zawieszać lub nie wycofywać z obrotu instrumentu finansowego lub instrumentu pochodnego, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują.

Właściwy organ niezwłocznie podaje tę decyzję do wiadomości publicznej i powiadamia o niej EUNGiPW oraz właściwe organy pozostałych państw członkowskich.

Powiadomione właściwe organy pozostałych państw członkowskich wymagają, aby rynki regulowane, inne MTF, inne OTF oraz podmioty systematycznie internalizujące transakcje wchodzące w zakres ich jurysdykcji i obracające tymi samymi instrumentami finansowymi lub instrumentami pochodnymi, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10 do niniejszej dyrektywy, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, również zawiesiły lub wycofały z obrotu ten instrument finansowy lub instrument pochodny, w przypadku gdy takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu wynika z podejrzeń o nadużycia na rynku, publicznej oferty przejęcia lub nieujawnienia wewnętrznych informacji o emitencie lub instrumencie finansowym z naruszeniem art. 7 i 17 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, z wyjątkiem sytuacji, w których takie zawieszenie lub wycofanie z obrotu mogłoby spowodować poważną szkodę dla interesów inwestorów lub prawidłowemu funkcjonowaniu rynku.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie w przypadku zniesienia zawieszenia obrotu instrumentem finansowym lub instrumentem pochodnym, o którym mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, który jest związany z tym instrumentem finansowym lub się do niego odwołuje.

Procedura powiadamiania, o której mowa w niniejszym ustępie, ma również zastosowanie w przypadkach, w których decyzja o zawieszeniu lub wycofaniu z obrotu instrumentu finansowego lub instrumentów pochodnych, o których mowa w załączniku I sekcja C pkt 4–10, które są związane z tym instrumentem finansowym lub które się do niego odwołują, podejmowana jest przez właściwy organ zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. m) i n).

W celu zapewnienia, aby obowiązek zawieszenia lub wycofania z obrotu takich instrumentów pochodnych stosowano proporcjonalnie, EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego określenia sytuacji, w których powiązanie między instrumentem pochodnym, który jest związany z zawieszonym lub wycofanym z obrotu instrumentem finansowym lub się do niego odwołuje, a pierwotnym instrumentem finansowym oznacza, że ten instrument pochodny także powinien zostać zawieszony lub wycofany z obrotu, aby osiągnąć cel zawieszenia lub wycofania bazowego instrumentu finansowego.

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu i momentu przekazania i upublicznienia informacji, o których mowa w ust. 2.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Zgodnie z art. 89 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu określenia wykazu okoliczności mogących poważnie zaszkodzić interesom inwestorów lub prawidłowemu funkcjonowaniu rynku, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 53

Dostęp do rynku regulowanego

1. Państwa członkowskie wymagają, aby rynek regulowany ustanowił, wdrożył i utrzymywał przejrzyste i niedyskryminacyjne zasady, oparte na obiektywnych kryteriach, regulujące dostęp lub członkostwo w rynku regulowanym.

2. Zasady, o których mowa w ust. 1, określają wszelkie obowiązki dotyczące członków lub uczestników, wynikające z:

- a) statutu i przepisów administracyjnych rynku regulowanego;
- b) zasad odnoszących się do transakcji na rynku;
- c) norm zawodowych nałożonych na personel firm inwestycyjnych lub instytucji kredytowych działających na rynku;
- d) ustanowionych na podstawie ust. 3 warunków dotyczących członków lub uczestników innych niż firmy inwestycyjne i instytucje kredytowe;
- e) zasad i procedur dotyczących rozliczania i rozrachunku transakcji zawartych na rynku regulowanym.

3. Rynki regulowane mogą dopuścić w charakterze członków lub uczestników firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe uprawnione na podstawie dyrektywy 2013/36/UE oraz inne osoby, które:

- a) mają wystarczająco nieposzlakowaną opinię;
- b) mają odpowiedni poziom zdolności, kompetencji i doświadczenia w zakresie obrotu;
- c) posiadają, w stosownych przypadkach, odpowiednie uzgodnienia organizacyjne;
- d) posiadają zasoby odpowiednie do pełnionej roli, uwzględniając różnorodne ustalenia finansowe, które rynek regulowany może ustanowić na potrzeby zagwarantowania odpowiedniego rozliczania transakcji.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do transakcji zawieranych na rynku regulowanym, członkowie i uczestnicy nie mieli obowiązku stosowania względem siebie obowiązków ustanowionych w art. 24, 25, 27 i 28. Jednakże członkowie lub uczestnicy rynku regulowanego stosują obowiązki przewidziane w art. 24, 25, 27 i 28 w odniesieniu do swoich klientów, gdy działając na rachunek klientów, wykonują ich zlecenia na rynku regulowanym.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby zasady dostępu do rynku regulowanego, lub członkostwa lub udziału w nim przewidywały bezpośredni lub zdalny udział w rynku firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych.

6. Bez jakichkolwiek dalszych wymogów prawnych lub administracyjnych, państwa członkowskie umożliwiają rynkom regulowanym z innych państw członkowskich wprowadzanie na ich terytorium odpowiednich rozwiązań, tak aby ułatwić dostęp do tych rynków i obrót na tych rynkach prowadzony przez zdalnych członków lub uczestników mających siedzibę na ich terytorium.

Rynek regulowany przekazuje właściwemu organowi swojego macierzystego państwa członkowskiego informacje dotyczące państwa członkowskiego, w którym zamierza wprowadzić takie rozwiązania. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca przekazuje te informacje państwu członkowskiemu, w którym rynek regulowany zamierza wprowadzić takie rozwiązania. EUNGIPW może zwrócić się o dostęp do tych informacji zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Na wniosek właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego rynku regulowanego bez zbędnej zwłoki przekazuje tożsamość członków lub uczestników rynku regulowanego mających siedzibę w tym państwie członkowskim.

7. Państwa członkowskie wymagają, aby operator rynku regularnie przekazywał organowi właściwemu dla rynku regulowanego wykaz członków lub uczestników rynku regulowanego.

Artykuł 54

Monitorowanie zgodności z zasadami rynku regulowanego oraz innymi obowiązkami prawnymi

1. Państwa członkowskie wymagają, aby rynki regulowane ustanowiły i utrzymywały skuteczne mechanizmy i procedury, w tym zasoby konieczne do regularnego monitorowania zgodności działalności swoich członków lub uczestników z tymi zasadami. Rynki regulowane monitorują wysłane zlecenia, w tym zlecenia anulowane, oraz transakcje zawierane przez ich członków lub uczestników w ramach ich systemów w celu stwierdzenia naruszeń tych zasad, zakłóceń warunków wymiany handlowej, postępowania, które mogą wskazywać na postępowanie zakazane na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014 lub zakłócenia systemu dotyczące instrumentu finansowego.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby operatorzy rynków regulowanych niezwłocznie informowali właściwe organy o istotnych naruszeniach swoich zasad lub zakłóceniach warunków wymiany handlowej bądź postępowaniu, które mogą wskazywać na postępowanie zakazane na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014 lub zakłócenia systemu dotyczące instrumentu finansowego.

Właściwe organy rynków regulowanych przekazują EUNGiPW oraz właściwe organy pozostałych państw członkowskich informacje, o których mowa w akapicie pierwszym.

W odniesieniu do postępowania, które może wskazywać na postępowanie zakazane na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014, właściwy organ musi być przekonany, że takie postępowanie ma lub miało miejsce zanim powiadomi właściwe organy pozostałych państw członkowskich i EUNGiPW.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby operator rynku bez zbędnej zwłoki przekazywał istotne informacje organowi właściwemu do wykrywania i ścigania nadużyć na rynku regulowanym oraz w pełni wspomagał ten organ w wykrywaniu i ściganiu nadużyć na rynku mających miejsce w ich systemach rynku regulowanego lub za pośrednictwem systemów rynku regulowanego.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia okoliczności uruchamiających wymóg informowania, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 55

Przepisy dotyczące CCP oraz systemów rozliczeniowych i rozrachunku

1. Bez uszczerbku dla tytułów III, IV lub V rozporządzenia (UE) nr 648/2012, państwa członkowskie nie uniemożliwiają ryнком regulowanym zawierania odpowiednich uzgodnień z CCP lub izbą rozliczeniową i systemem rozrachunku innego państwa członkowskiego na potrzeby rozliczenia lub rozrachunku niektórych lub wszystkich transakcji zawartych przez uczestników rynku w oparciu o ich systemy.

2. Bez uszczerbku dla tytułów III, IV lub V rozporządzenia (UE) nr 648/2012, właściwy organ rynku regulowanego nie może sprzeciwiać się wykorzystywaniu CCP, izb rozliczeniowych lub systemów rozrachunku w innym państwie członkowskim z wyjątkiem przypadków, gdy jest to wyraźnie konieczne dla utrzymania prawidłowego funkcjonowania danego rynku regulowanego oraz z uwagi na warunki dotyczące systemów rozrachunku określone w art. 37 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Aby uniknąć nadmiarowego powielania kontroli, właściwy organ uwzględni kontrolę/nadzór nad systemem rozliczeniowym i rozrachunku, sprawowany obecnie przez banki centralne w ramach nadzoru nad systemami rozliczeniowymi i rozrachunku lub przez inne organy nadzorcze właściwe dla takich systemów.

Artykuł 56

Wykaz rynków regulowanych

Każde państwo członkowskie opracowuje wykaz rynków regulowanych, dla których jest macierzystym państwem członkowskim, i przesyła ten wykaz pozostałym państwom członkowskim i EUNGiPW. Przekazywanie podobnych informacji ma miejsce w odniesieniu do każdej zmiany w tym wykazie. EUNGiPW publikuje wykaz wszystkich rynków regulowanych na swojej stronie internetowej i aktualizuje go. Wykaz ten zawiera niepowtarzalny kod określony przez EUNGiPW zgodnie z art. 65 ust. 6 identyfikujący rynki regulowane i wykorzystywane na potrzeby sprawozdań zgodnie z art. 65 ust. 1 lit. g) i art. 65 ust. 2 lit. g) niniejszej dyrektywy oraz z art. 6, 10 i 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

TYTUŁ IV

LIMITY POZYCJI I MECHANIZMY KONTROLI ZARZĄDZANIA POZYCJAMI W ZAKRESIE TOWAROWYCH INSTRUMENTÓW POCHODNYCH ORAZ SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 57

Limity pozycji i mechanizmy kontroli zarządzania pozycjami w zakresie towarowych instrumentów pochodnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy ustanowiły i stosowały zgodnie z metodologią obliczania określoną przez EUNGiPW limity pozycji dotyczące wielkości pozycji netto, które dana osoba może posiadać każdorazowo w towarowych instrumentach pochodnych znajdujących się w systemach obrotu i będących przedmiotem ekonomicznie równoważnych kontraktów będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Limity są określane na podstawie wszystkich pozycji należących do danej osoby i pozycji posiadanych w jej imieniu na zbiorczym poziomie grupy, w celu:

- a) zapobiegania nadużyciom na rynku;
- b) wspierania prawidłowej wyceny i warunków rozliczania instrumentów, w tym zapobiegania pozycjom powodującym zakłócenia na rynku, oraz zapewniania w szczególności spójności między cenami instrumentów pochodnych w miesiącu dostawy a cenami kasowymi towaru bazowego, bez uszczerbku dla ustalania poziomu cen na rynku towaru bazowego.

Limity pozycji nie mają zastosowania do pozycji, które znajdują się w posiadaniu podmiotu niefinansowego lub w posiadaniu w jego imieniu i które można obiektywnie zmierzyć jako zmniejszające ryzyko bezpośrednio związane z działalnością handlową tego podmiotu niefinansowego.

2. Limity pozycji określają wyraźne progi ilościowe dotyczące maksymalnej wielkości pozycji w zakresie danego towarowego instrumentu pochodnego, jaką dana osoba może posiadać.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metodologii obliczania, którą właściwe organy mają stosować przy określaniu limitów pozycji miesięcznych cen kasowych i innych miesięcznych limitów pozycji dotyczących towarowych instrumentów pochodnych rozliczanych fizycznie i w środkach pieniężnych, w oparciu o właściwości danego instrumentu pochodnego. Metodologia obliczania uwzględni co najmniej następujące czynniki:

- a) okres zapadalności towarowych kontraktów pochodnych;
- b) ilość bazowego instrumentu towarowego, która podlega dostarczeniu;
- c) ogół otwartych pozycji w danym kontrakcie i ogół otwartych pozycji w innych instrumentach finansowych w ramach tego samego towaru bazowego;
- d) zmienność odpowiednich rynków, w tym zamiennych instrumentów pochodnych oraz rynków bazowych instrumentów towarowych;
- e) liczba i wielkość uczestników rynku;

- f) właściwości rynku danego towaru bazowego, w tym schematy produkcji, konsumpcji i transportu na rynek;
- g) opracowanie nowych kontraktów.

EUNGiPW uwzględnia doświadczenia związane z limitami pozycji firm inwestycyjnych lub operatorów rynku prowadzących system obrotu i innych jurysdykcji.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Właściwy organ określa limity dla każdego kontraktu dotyczącego towarowego instrumentu pochodnego znajdującego się w systemach obrotu w oparciu o metodologię obliczania określoną przez EUNGiPW zgodnie z ust. 3. Ten limit pozycji obejmuje ekonomicznie równoważne kontrakty będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

Właściwy organ dokonuje przeglądu limitów pozycji w przypadku istotnej zmiany ilości, która podlega dostarczeniu, lub otwartej pozycji, lub jakiegokolwiek innej istotnej zmiany na rynku, w oparciu o określoną przez niego ilość, która podlega dostarczeniu i otwartą pozycję, oraz reguluje limit pozycji zgodnie z metodologią obliczania opracowaną przez EUNGiPW.

5. Właściwe organy powiadamiają EUNGiPW o konkretnych limitach pozycje, jakie zamierzają wprowadzić zgodnie z metodologią obliczania określoną przez EUNGiPW na mocy ust. 3. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia EUNGiPW wydaje właściwemu organowi opinię oceniającą zgodność limitów pozycji z celami ust. 1 i z metodologią obliczania określoną przez EUNGiPW na mocy ust. 3. EUNGiPW publikuje tę opinię na swojej stronie internetowej. Odnośny właściwy organ zmienia limity pozycji zgodnie z opinią EUNGiPW lub przedstawia EUNGiPW wyjaśnienie, dlaczego uważa zmianę za zbędną. W przypadku nałożenia przez właściwy organ limitów sprzecznych z opinią EUNGiPW, organ ten niezwłocznie publikuje na swojej stronie internetowej komunikat, w którym wyczerpująco wyjaśnia powody takiego działania.

W przypadku gdy EUNGiPW uzna limit pozycji za niezgodny z metodologią obliczania określoną w ust. 3, podejmuje działanie zgodnie z uprawnieniami przysługującymi mu na mocy art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6. W przypadku gdy ten sam towarowy instrument pochodny znajduje się w znacznych wolumenach w systemach obrotu jednej lub większej liczby jurysdykcji, organ właściwy dla systemu obrotu, w którym wolumen obrotu jest największy (właściwy organ centralny) określa jednolity limit pozycji, który ma być stosowany do wszystkich transakcji w ramach tego kontraktu. Właściwy organ centralny konsultuje się z właściwymi organami innych systemów obrotu, które obracają danym instrumentem pochodnym w znacznych wolumenach, w sprawie jednolitego limitu pozycji, jaki ma być stosowany, oraz wszelkich zmian tych jednolitych limitów pozycji. W przypadku braku porozumienia między właściwymi organami, organy te przedstawiają pisemnie pełne i szczegółowe uzasadnienie powodów, dla których uważają, że wymogi określone w ust. 1 nie zostały spełnione. EUNGiPW rozstrzyga wszelkie spory wynikłe z rozbieżności stanowisk właściwych organów zgodnie ze swoimi uprawnieniami na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Właściwe organy systemów obrotu obracających tym samym towarowym instrumentem pochodnym i właściwe organy posiadaczy pozycji w tym towarowym instrumencie pochodnym wprowadzają mechanizmy współpracy, obejmujące wymianę odpowiednich danych w celu uniemożliwienia monitorowania i egzekwowania jednolitego limitu pozycji.

7. EUNGiPW monitoruje co najmniej raz w roku sposób, w jaki właściwe organy wdrożyły limity pozycji wyznaczone zgodnie z metodologią obliczania określoną przez EUNGiPW na mocy ust. 3. EUNGiPW zapewnia przy tym, aby jednolity limit pozycji rzeczywiście miał zastosowanie to tego samego kontraktu bez względu od miejsca obrotu zgodnie z ust. 6.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący system obrotu, w którym przedmiotem obrotu są towarowe instrumenty pochodne, stosowali mechanizmy kontroli zarządzania pozycjami. Mechanizmy te obejmują co najmniej uprawnienia systemu obrotu do:

- a) monitorowania otwartych pozycji poszczególnych osób;
- b) uzyskiwania od poszczególnych osób dostępu do informacji, w tym wszelkich istotnych dokumentów, dotyczących wielkości i celu pozycji lub zaangażowania, informacji na temat beneficjentów rzeczywistych lub właścicieli instrumentu bazowego, wszelkich ustaleń wspólnych oraz wszelkich powiązanych aktywów lub pasywów na rynku instrumentu bazowego;
- c) wymagania, aby dana osoba usunęła lub zmniejszyła daną pozycję tymczasowo lub na stałe, zależnie od wymogów w danym przypadku, oraz jednostronnego podjęcia odpowiednich działań w celu zapewnienia usunięcia lub zmniejszenia, jeżeli ta osoba się nie zastosuje; oraz
- d) w stosownych przypadkach, wymagania, aby dana osoba przywróciła płynność na rynku zgodnie z ustaloną ceną i wolumenem, tymczasowo, z wyraźnym zamiarem złagodzenia skutków dużej lub dominującej pozycji.

9. Limity pozycji i mechanizmy kontroli zarządzania pozycjami muszą być przejrzyste i niedyskryminacyjne oraz określać, w jaki sposób mają zastosowanie do osób, z uwzględnieniem charakteru i składu uczestników rynku oraz sposobu korzystania przez nich z kontraktów zgłoszonych do obrotu.

10. Firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący system obrotu informuje właściwy organ o szczegółach limitów pozycji oraz mechanizmach kontroli zarządzania pozycjami.

Właściwy organ przekazuje te informacje EUNGiPW wraz z informacjami na temat ustanowionych przez siebie limitów pozycji, a EUNGiPW publikuje i utrzymuje na swojej stronie internetowej bazę danych zawierającą zestawienie limitów pozycji lub mechanizmów kontroli zarządzania pozycjami.

11. Właściwe organy wprowadzają limity pozycji, o których mowa w ust. 1, zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. p).

12. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) kryteria i metody określania, czy dana pozycja kwalifikuje się jako zmniejszająca ryzyko bezpośrednio związane z działalnością gospodarczą;
- b) metody określania, kiedy pozycje danej osoby należy zagregować w ramach grupy;
- c) kryteria określania, czy dany kontrakt jest kontraktem będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym ekonomicznie równoważnym kontraktowi w systemie obrotu, o którym mowa w ust. 1, tak aby ułatwić informowanie właściwego organu o pozycjach objętych w równoważnych kontraktach będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zgodnie z art. 58 ust. 2;

- d) definicję tego, co oznacza ten sam towarowy instrument pochodny i znaczny wolumen, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu;
- e) metodologię agregowania i kompensacji OTC oraz pozycje towarowych instrumentów pochodnych w obrocie, aby określić pozycję netto dla celów oceny zgodności z limitami. Takie metodologie ustanawiają kryteria służące określeniu, które pozycje należy skompensować z innymi i które nie mogą ułatwiać tworzenia pozycji w sposób niespójny z celami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu;
- f) procedurę określającą sposób, w jaki osoby mogą wnioskować o wyłączenie na mocy ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu oraz jak odpowiedni właściwy organ zatwierdza takie wnioski;
- g) metodologię obliczania służącą wskazaniu systemu obrotu o największym wolumenie obrotu danym towarowym instrumentem pochodnym oraz znacznych wolumenów, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

13. Właściwe organy nie nakładają limitów, które są bardziej restrykcyjne niż limity i mechanizmy przyjęte na podstawie ust. 1, chyba że w wyjątkowych przypadkach, gdy są one obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne, z uwzględnieniem płynności danego rynku i prawidłowego funkcjonowania tego rynku. Właściwe organy publikują na swojej stronie internetowej szczegółowe informacje na temat bardziej restrykcyjnych limitów pozycji, które postanawiają wprowadzić i które obowiązują przez początkowy okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od daty ich opublikowania na stronie internetowej. Bardziej restrykcyjne limity pozycji mogą zostać przedłużone na kolejne okresy nieprzekraczające jednorazowo sześciu miesięcy, jeżeli nadal istnieją powody uzasadniające jego stosowanie. W przypadku ich nieprzedłużenia po upływie sześciomiesięcznego okresu, wygasają one automatycznie.

W przypadku gdy właściwe organy postanawiają wprowadzić bardziej restrykcyjne limity pozycji, powiadamiają o tym fakcie EUNGiPW. Powiadomienie zawiera wyjaśnienia wprowadzenia bardziej restrykcyjnych limitów pozycji. EUNGiPW wydaje w terminie 24 godzin opinię, w której stwierdza, czy uznaje te bardziej restrykcyjne limity pozycji za konieczne, aby zaradzić wyjątkowym okolicznościom. Opinia ta publikowana jest na stronach internetowych EUNGiPW.

W przypadku nałożenia przez właściwy organ limitów sprzecznych z opinią EUNGiPW, organ ten niezwłocznie publikuje na swojej stronie internetowej komunikat, w którym wyczerpująco wyjaśnia powody takiego działania.

14. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy mogły stosować swoje uprawnienia do nakładania kar na mocy niniejszej dyrektywy za naruszenia limitów pozycji określonych zgodnie z niniejszym artykułem w odniesieniu do:

- a) pozycji posiadanych przez osoby znajdujące się lub działające na ich terytorium lub za granicą, które przekraczają limity dotyczące towarowych kontraktów pochodnych określone przez właściwe organy w odniesieniu do kontraktów w systemach obrotu mających siedzibę lub działających na ich terytorium, lub ekonomicznie równoważnych kontraktów będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- b) pozycji w posiadaniu osób znajdujących się lub działających na ich terytorium, które przekraczają limity dotyczące towarowych kontraktów pochodnych określone przez właściwe organy w innych państwach członkowskich.

Artykuł 58

Sprawozdania dotyczące pozycji według kategorii posiadaczy pozycji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby firma inwestycyjna lub operator rynku prowadzący system obrotu, który dopuszcza do obrotu towarowe instrumenty pochodne lub uprawnienia do emisji lub związane z nimi instrumenty pochodne:

- a) podawali do publicznej wiadomości cotygodniowe sprawozdanie zawierające zbiorcze zestawienie pozycji utrzymywanych przez poszczególne kategorie osób w odniesieniu do poszczególnych towarowych instrumentów pochodnych lub uprawnień do emisji lub ich instrumentów pochodnych, będących przedmiotem obrotu w ich systemach obrotu, z wyszczególnieniem liczby długich i krótkich pozycji dla takich kategorii, ich zmian od czasu poprzedniego sprawozdania, procentowego udziału całkowitej liczby otwartych pozycji dla każdej kategorii oraz liczby osób posiadających pozycję w każdej kategorii zgodnie z ust. 4, oraz przekazywali to sprawozdanie właściwemu organowi i EUNGiPW; EUNGiPW dokonuje scentralizowanej publikacji informacji zawartych w tych sprawozdaniach;
- b) przekazywali co najmniej codziennie właściwemu organowi na jego żądanie kompletne zestawienie pozycji posiadanych przez wszystkie osoby, w tym członków lub uczestników, oraz ich klientów, w ramach tego systemu obrotu.

Obowiązek określony w lit. a) ma zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy zarówno liczba osób oraz liczba ich otwartych pozycji przekroczy minimalne progi.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne prowadzące obrót towarowymi instrumentami pochodnymi lub uprawnieniami do emisji lub ich instrumentami pochodnymi poza systemem obrotu przedstawiały organowi właściwemu dla systemu obrotu, w którym dany towarowy instrument pochodny lub uprawnienia do emisji lub ich instrumenty pochodne znajdują się w obrocie, lub właściwemu organowi centralnemu, w przypadku gdy dany towarowy instrument pochodny lub uprawnienia do emisji lub ich instrumenty pochodne znajdują się w obrocie w znacznych wolumenach w systemach obrotu co najmniej jednej jurysdykcji, co najmniej codziennie pełne zestawienie pozycji w zakresie towarowych instrumentów pochodnych lub uprawnień do emisji lub ich instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu lub ekonomicznie równoważnych kontraktów będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, a także pozycje ich klientów oraz klientów tych klientów, aż do klienta końcowego, zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, a w stosownych przypadkach zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1227/2011.

3. Aby umożliwić monitorowanie zgodności z art. 57 ust. 1, państwa członkowskie wymagają, aby członkowie lub uczestnicy rynków regulowanych, MTF oraz klienci OTF przekazywali co najmniej codziennie firmie inwestycyjnej lub operatorowi rynku prowadzącemu dany system obrotu szczegółowe informacje o ich własnych pozycjach posiadanych dzięki kontraktom znajdującym się w obrocie w tym systemie, a także o pozycjach swoich klientów oraz klientów tych klientów, aż do klienta końcowego.

4. Firma inwestycyjna lub operator rynku działający w tym systemie obrotu klasyfikuje osoby posiadające pozycje w towarowym instrumencie pochodnym lub uprawnieniu do emisji lub jego instrumencie pochodnym w oparciu o charakter głównego rodzaju ich działalności, z uwzględnieniem wszelkich stosownych zezwoleń, jako:

- a) firmy inwestycyjne lub instytucje kredytowe;
- b) fundusze inwestycyjne, czy to jako przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) zdefiniowane w dyrektywie 2009/65/WE, czy też jako zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym zdefiniowany w dyrektywie 2011/61/UE;
- c) inne instytucje finansowe, w tym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zdefiniowane w dyrektywie 2009/138/WE oraz instytucje pracowniczych programów emerytalnych zdefiniowane w dyrektywie 2003/41/WE;
- d) przedsiębiorstwa handlowe;

e) w przypadku uprawnień do emisji lub związanych z nimi instrumentów pochodnych, operatorzy zobowiązani do przestrzegania wymogów określonych w dyrektywie 2003/87/WE.

Sprawozdania, o których mowa w ust. 1 lit. a), określają liczbę długich i krótkich pozycji według kategorii osób, wszelkie ich zmiany od czasu poprzedniego sprawozdania, procentowy udział całkowitej liczby otwartych pozycji dla każdej kategorii oraz liczbę osób w każdej kategorii.

Sprawozdania, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz zestawienia, o których mowa w ust. 2, zawierają rozróżnienie między:

a) pozycjami zidentyfikowanymi jako pozycje, które obiektywnie zmniejszają ryzyko bezpośrednio związane z działalnością handlową; oraz

b) innymi pozycjami.

5. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu sprawozdań, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz zestawienia, o których mowa w ust. 2.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W przypadku uprawnień do emisji lub związanych z nimi instrumentów pochodnych, składanie sprawozdań pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku przestrzegania wymogów określonych w dyrektywie 2003/87/WE.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu określenia progów, o których mowa w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, z uwzględnieniem łącznej liczby otwartych pozycji oraz ich wielkości i łącznej liczby osób posiadających pozycje.

7. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających środki ustanawiające wymóg przesyłania EUNGiPW wszystkich sprawozdań, o których mowa w ust. 1 lit. a), co tydzień w określonym terminie w celu ich scentralizowanej publikacji przez EUNGiPW.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

TYTUŁ V

USŁUGI W ZAKRESIE UDOSTĘPNIANIA INFORMACJI

Sekcja 1

Procedura udzielania zezwolenia dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji

Artykuł 59

Wymogi w zakresie udzielania zezwoleń

1. Państwa członkowskie wymagają, aby świadczenie usług w zakresie udostępniania informacji opisanych w załączniku I sekcja D jako działalność prowadzoną w sposób regularny uzależnione było od uzyskania uprzedniego zezwolenia zgodnie z niniejszą sekcją. Zezwolenia takiego udziela właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z art. 67.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zezwalają firmom inwestycyjnym lub operatorom rynku prowadzącym system obrotu na świadczenie usług w zakresie udostępniania informacji jako APA, CTP i ARM, pod warunkiem uprzedniej weryfikacji przestrzegania przez nich niniejszego tytułu. Taką usługę uwzględnia się w ich zezwoleniu.

3. Państwa członkowskie prowadzą rejestr wszystkich dostawców usług w zakresie udostępniania informacji. Rejestr ten jest ogólnie dostępny i zawiera informacje na temat usług, na których świadczenie dostawca usług w zakresie udostępniania informacji posiada zezwolenie. Rejestry te uaktualnia się na bieżąco. O każdym zezwoleniu powiadamia się EUNGIPW.

EUNGIPW tworzy wykaz wszystkich dostawców usług w zakresie udostępniania informacji w Unii. Wykaz ten zawiera informacje na temat usług, na których świadczenie dostawca usług w zakresie udostępniania informacji posiada zezwolenie, oraz jest on na bieżąco aktualizowany. EUNGIPW publikuje ten wykaz na swojej stronie internetowej i aktualizuje go.

W przypadku gdy właściwy organ cofnął zezwolenie zgodnie z art. 62, informacja o tym fakcie jest zamieszczana w wykazie na okres pięciu lat.

4. Państwa członkowskie wymagają, aby dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji świadczyli swoje usługi pod nadzorem właściwego organu. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dokonywały regularnych przeglądów przestrzegania niniejszego tytułu przez dostawców usług w zakresie udostępniania informacji. Państwa członkowskie zapewniają także, aby właściwe organy monitorowały, czy dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji spełniają przez cały czas warunki dotyczące uzyskania pierwszego zezwolenia ustanowione na mocy niniejszego tytułu.

Artykuł 60

Zakres udzielonego zezwolenia

1. Macierzyste państwo członkowskie zapewnia określanie w zezwoleniu usługi w zakresie udostępnienia informacji, na świadczenie której dostawca usług w zakresie udostępniania informacji posiada zezwolenie. Dostawca usług w zakresie udostępniania informacji, który chce rozszerzyć zakres swojej działalności o dodatkowe usługi w zakresie udostępniania informacji składa wniosek o rozszerzenie zakresu swojego zezwolenia.

2. Zezwolenie jest ważne w całej Unii i umożliwia dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji świadczenie usług, do których świadczenia został uprawniony, w całej Unii.

Artykuł 61

Procedury udzielania zezwoleń i odrzucania wniosków o udzielenie zezwolenia

1. Właściwy organ nie udziela zezwolenia, o ile i dopóki całkowicie nie upewni się, czy wnioskodawca spełnia wszystkie wymogi wynikające z przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Dostawca usług w zakresie udostępniania informacji dostarcza wszelkich informacji, w tym program działania określający między innymi rodzaje planowanych usług oraz strukturę organizacyjną, niezbędnych, aby umożliwić właściwemu organowi upewnienia się, czy dostawca usług w zakresie udostępniania informacji ustanowił, w momencie udzielenia pierwszego zezwolenia, wszystkie niezbędne mechanizmy w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z przepisów niniejszego tytułu.

3. Wnioskodawca jest informowany w terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o tym, czy zezwolenie zostało wydane.

4. EUNGIPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) informacje, jakie należy przekazać właściwemu organowi na podstawie ust. 2, w tym program działania;

b) informacje zawarte w powiadomieniach przekazywanych na podstawie art. 63 ust. 3.

EUNGiPW przedstawi Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

5. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia standardowych formularzy, szablonów i procedur dotyczących powiadamiania lub przekazywania informacji przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu i w art. 63 ust. 4.

EUNGiPW przedstawia ten projekt wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 62

Cofnięcie zezwolenia

Właściwy organ może cofnąć zezwolenie wydane dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji, w przypadku gdy dostawca:

- a) nie wykorzystał zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie zrzekł się zezwolenia lub nie świadczył żadnych usług w zakresie udostępniania informacji w okresie poprzedzających sześciu miesięcy, chyba że w takich przypadkach dane państwo członkowskie przewidziało możliwość wygaśnięcia zezwolenia;
- b) uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
- c) nie spełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało udzielone;
- d) poważnie i systematycznie narusza przepisy niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

Artykuł 63

Wymogi wobec organu zarządzającego dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji

1. Państwa członkowskie wymagają, aby wszyscy członkowie organu zarządzającego dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji przez cały czas mieli wystarczająco nieposzlakowaną opinię, posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz poświęcali wystarczająco dużo czasu na wykonywanie swoich obowiązków.

Organ zarządzający jako całość musi posiadać odpowiedni poziom wiedzy, umiejętności i doświadczenia pozwalający mu zrozumieć charakter działalności dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji. Każdy członek organu zarządzającego działa w sposób uczciwy i etyczny, zachowując niezależność osądu, aby móc w razie konieczności skutecznie przeciwstawić się decyzjom kadry kierowniczej wyższego szczebla oraz w razie konieczności skutecznie nadzorować i monitorować proces podejmowania decyzji w zakresie zarządzania.

W przypadku gdy operator rynku występuje o zezwolenie na prowadzenia APA, CTP lub ARM, a członkowie organu zarządzającego APA, CTP lub ARM są jednocześnie członkami organu zarządzającego rynku regulowanego, uznaje się, że osoby te spełniają wymogi określone w akapicie pierwszym.

2. EUNGiPW opracowuje do dnia 3 stycznia 2016 r. wytyczne na potrzeby oceny odpowiedności członków organu zarządzającego, o której mowa w ust. 1, uwzględniając różne pełnione przez nich role i funkcje oraz potrzebę uniknięcia konfliktów interesów między członkami organu zarządzającego oraz użytkownikami APA, CTP lub ARM.

3. Państwa członkowskie wymagają od dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji powiadamiania właściwego organu o tożsamości wszystkich członków jego organu zarządzającego oraz o wszelkich zmianach jego składu, a także przekazywania wszelkich informacji wymaganych do oceny spełnienia przez ten podmiot wymogów określonych w ust. 1.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji określał i nadzorował wdrażanie mechanizmów zarządczych, które zapewniają skuteczne i ostrożne zarządzanie organizacją, w tym podział obowiązków w organizacji i zapobieganie konfliktom interesów, w sposób, który sprzyja integralności rynku i interesom jego klientów.

5. Właściwy organ odmawia udzielenia zezwolenia, jeżeli nie upewnił się, że osoba lub osoby faktycznie kierujące działalnością dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji mają wystarczająco nieposzlakowaną opinię, lub jeżeli istnieją obiektywne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że proponowane zmiany składu kierownictwa mogą stwarzać zagrożenie dla należytego i ostrożnego zarządzania tym podmiotem oraz odpowiedniego uwzględnienia interesów jego klientów oraz kwestii integralności rynku.

Sekcja 2

Warunki dotyczące APA

Artykuł 64

Wymogi organizacyjne

1. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby APA posiadał odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające upublicznianie informacji wymaganych na podstawie art. 20 i 21 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, przy zastosowaniu możliwych środków technicznych, na normalnych zasadach handlowych. Informacje udostępniane są bezpłatnie 15 minut po publikacji transakcji przez APA. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby APA był w stanie skutecznie i spójnie rozpowszechniać takie informacje w sposób zapewniający szybki dostęp do tych informacji na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w formacie ułatwiającym ich konsolidację z podobnymi danymi pochodzącymi z innych źródeł.

2. Informacje publikowane przez APA zgodnie z ust. 1 obejmują co najmniej następujące elementy:

a) identyfikator instrumentu finansowego;

b) cenę, po jakiej zawarto transakcję;

c) wolumen transakcji;

d) godzinę transakcji;

e) godzinę zgłoszenia transakcji;

f) oznaczenie waluty, w której wyrażona jest cena transakcji;

g) kod systemu obrotu, w którym zawarto transakcję, lub w przypadku gdy transakcję zawarto za pośrednictwem podmiotu systematycznie internalizującego – kod „SI”, a w innym przypadku kod „OTC”;

h) w stosownych przypadkach wskazanie, czy transakcja podlegała szczególnym warunkom.

3. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby APA stosował lub utrzymywał skuteczne rozwiązania administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów w stosunku do swoich klientów. W szczególności APA będący również operatorem rynku lub firmą inwestycyjną musi traktować wszystkie gromadzone informacje w sposób niedyskryminujący oraz stosować i utrzymywać odpowiednie rozwiązania mające na celu rozdzielenie poszczególnych funkcji biznesowych.

4. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby APA posiadał należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji, minimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych oraz nieuprawnionego dostępu oraz zapobieganiu wyciekowi informacji przed ich publikacją. APA utrzymuje odpowiednie zasoby oraz posiada systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie przez cały czas.

5. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby APA posiadał systemy umożliwiające skuteczną kontrolę sprawozdań z transakcji pod kątem kompletności, wykrywanie przeoczeń i oczywistych błędów oraz żądanie ponownego przesłania tych błędnych sprawozdań.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wspólnych formatów, standardów danych oraz rozwiązań technicznych ułatwiających konsolidację informacji, o których mowa w ust. 1.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu sprecyzowania normalnych zasad handlowych, na jakich upubliczniane są informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) środki, za pomocą których APA może realizować obowiązek informacyjny, o którym mowa w ust. 1;

b) treść informacji publikowanych na podstawie ust. 1, w tym co najmniej informacje, o których mowa w ust. 2, tak aby umożliwić publikację informacji wymaganych na mocy art. 64;

c) konkretne wymogi organizacyjne określone w ust. 3, 4 i 5.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Sekcja 3

Warunki dotyczące CTP

Artykuł 65

Wymogi organizacyjne

1. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP posiadał odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające gromadzenie informacji upublicznianych zgodnie z art. 6 i 20 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, ich konsolidację w formie ciągłego elektronicznego strumienia danych oraz podawanie do wiadomości publicznej w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, z zastosowaniem możliwych środków technicznych, na normalnych zasadach handlowych.

Informacje te obejmują przynajmniej następujące szczegóły:

- a) identyfikator instrumentu finansowego;
- b) cenę, po jakiej zawarto transakcję;
- c) wolumen transakcji;
- d) godzinę transakcji;
- e) godzinę zgłoszenia transakcji;
- f) oznaczenie waluty, w której wyrażona jest cena transakcji;
- g) kod systemu obrotu, w którym zawarto transakcję, lub w przypadku gdy transakcję zawarto za pośrednictwem podmiotu systematycznie internalizującego transakcje – kod „SI”, a w innym przypadku kod „OTC”;
- h) w stosownych przypadkach informację o tym, że za decyzję inwestycyjną i zawarcie transakcji odpowiadał algorytm komputerowy w firmie inwestycyjnej;
- i) w stosownych przypadkach wskazanie, czy transakcja podlegała szczególnym warunkom;
- j) w przypadku gdy uchylono obowiązek publikowania informacji, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) lub b) tego rozporządzenia, oznaczenie wskazujące, którym z tych uchylonych obowiązków podlegała transakcja.

Informacje te udostępnia się bezpłatnie w ciągu 15 minut po ich opublikowaniu przez CTP. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP był w stanie skutecznie i spójnie rozpowszechniać takie informacje w sposób zapewniający szybki dostęp do tych informacji na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w formatach łatwo dostępnych dla uczestników rynku i pozwalających im w łatwy sposób wykorzystać te informacje.

2. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP posiadał odpowiednie zasady i mechanizmy umożliwiające gromadzenie informacji upublicznianych zgodnie z art. 10 i 21 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, ich konsolidację w formie ciągłego elektronicznego strumienia danych oraz podawanie do wiadomości publicznej w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, z zastosowaniem możliwych środków technicznych, na normalnych zasadach handlowych, poniższych informacji obejmujących przynajmniej:

- a) identyfikator instrumentu finansowego lub cechy identyfikujące ten instrument;

- b) cenę, po jakiej zawarto transakcję;
- c) wolumen transakcji;
- d) godzinę transakcji;
- e) godzinę zgłoszenia transakcji;
- f) oznaczenie waluty, w której wyrażona jest cena transakcji;
- g) kod systemu obrotu, w którym zawarto transakcję, lub w przypadku gdy transakcję zawarto za pośrednictwem podmiotu systematycznie internalizującego transakcje – kod „SI”, a w innym przypadku kod „OTC”;
- h) w stosownych przypadkach wskazanie, czy transakcja podlegała szczególnym warunkom.

Informacje te udostępnia się bezpłatnie w ciągu 15 minut po ich opublikowaniu przez CTP. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP był w stanie skutecznie i spójnie rozpowszechniać takie informacje w sposób zapewniający szybki dostęp do tych informacji na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w powszechnie przyjętych interoperacyjnych formatach, które są łatwo dostępne dla uczestników rynku i pozwalają im w łatwy sposób wykorzystać te informacje.

3. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP zapewniał udostępnianie skonsolidowanych danych pochodzących ze wszystkich rynków regulowanych, MTF, OTF i APA oraz w odniesieniu do instrumentów finansowych określonych w regulacyjnych standardach technicznych zgodnie z ust. 8 lit. c).

4. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP stosował lub utrzymywał skuteczne rozwiązania administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów. W szczególności operator rynku lub APA, którzy również prowadzą system publikacji informacji skonsolidowanych, muszą traktować wszystkie gromadzone informacje w sposób niedyskryminacyjny oraz stosować i utrzymywać odpowiednie rozwiązania mające na celu rozdzielenie poszczególnych funkcji biznesowych.

5. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP posiadał należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji oraz minimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych i nieuprawnionego dostępu do nich. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby CTP utrzymywał odpowiednie zasoby oraz posiadał systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie przez cały czas.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia standardów i formatów danych w odniesieniu do informacji podlegających opublikowaniu zgodnie z art. 6, 10, 20 i 21 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, w tym identyfikatora instrumentu finansowego, ceny, ilości, godziny, oznaczenia waluty, w której wyrażona jest cena, identyfikatora systemu obrotu oraz oznaczeń informujących o tym, że transakcja podlegała szczególnym warunkom, jak również technicznych rozwiązań służących skutecznemu i spójnemu rozpowszechnianiu informacji w sposób zapewniający ich łatwą dostępność i możliwość ich łatwego wykorzystania przez uczestników rynku, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym określenie dodatkowych usług podnoszących skuteczność funkcjonowania rynku, które CTP mogłoby świadczyć.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 3 lipca 2015 r. w odniesieniu do informacji publikowanych zgodnie z art. 6 i 20 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz do dnia 3 lipca 2015 r. w odniesieniu do informacji publikowanych zgodnie z art. 10 i 21 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 89 precyzujące normalne zasady handlowe, na jakich zapewniany jest dostęp od strumieni danych, o których mowa ust. 1 i 2.
8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:
 - a) środki, za pomocą których CTP może realizować obowiązek informacyjny, o którym mowa w ust. 1 i 2;
 - b) treść informacji publikowanych na podstawie ust. 1 i 2;
 - c) instrumenty finansowe, których dotyczą dane, które muszą zostać udostępnione w strumieniu danych, a w odniesieniu do instrumentów innych niż kapitałowe – systemy obrotu i APA, które należy uwzględnić;
 - d) inne środki zapewniające spójność danych publikowanych przez różne CTP oraz możliwość ich wykorzystania na potrzeby zestawienia i powiązania z podobnymi danymi pochodzącymi z innych źródeł, oraz zdolność agregacji na poziomie Unii;
 - e) konkretne wymogi organizacyjne określone w ust. 4 i 5.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Sekcja 4

Warunki dotyczące ARM

Artykuł 66

Wymogi organizacyjne

1. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby ARM posiadał odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające przekazywanie informacji wymaganych na podstawie art. 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 w możliwie najkrótszym terminie, przy czym nie później niż do końca dnia roboczego następującego po dniu, w którym miała miejsce transakcja. Informacje te są przekazywane zgodnie z wymogami określonymi w art. 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.
2. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby ARM stosował lub utrzymywał skuteczne rozwiązania administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów w stosunku do swoich klientów. W szczególności ARM będący również operatorem rynku lub firmą inwestycyjną musi traktować wszystkie gromadzone informacje w sposób niedyskryminacyjny oraz stosować i utrzymywać odpowiednie rozwiązania mające na celu rozdzielenie poszczególnych funkcji biznesowych.
3. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby ARM posiadał należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji i ich uwierzytelnianiu, zminimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych oraz nieuprawnionego dostępu i zapobieganiu wyciekowi informacji, przy zachowaniu każdorazowo poufności danych. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby ARM utrzymywał odpowiednie zasoby oraz posiadał systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie przez cały czas.
4. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby ARM posiadał systemy umożliwiające skuteczną kontrolę sprawozdań z transakcji pod kątem kompletności, wykrywanie przeoczeń i oczywistych błędów spowodowanych przez firmę inwestycyjną, oraz aby w przypadku wystąpienia takiego błędu lub przeoczenia, ARM przekazywał firmie inwestycyjnej szczegółowe informacje o danym błędzie lub przeoczeniu, wraz z żądaniem ponownego przesłania takich błędnych sprawozdań.

Macierzyste państwo członkowskie wymaga również, aby ARM posiadał systemy umożliwiające mu wykrywanie błędów lub przeoczeń, które spowodował, oraz umożliwiające ARM skorygowanie i przekazanie - lub ewentualnie ponowne przekazanie - właściwemu organowi prawidłowego i kompletnego sprawozdania z transakcji.

5. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) środki, za pomocą których ARM może spełniać obowiązek informacyjny, o którym mowa w ust. 1; oraz
- b) konkretne wymogi organizacyjne określone w ust. 2, 3 i 4.

EUNGiPW przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

TYTUŁ VI

WŁAŚCIWE ORGANY

ROZDZIAŁ I

Wyznaczanie, uprawnienia i procedury odwoławcze

Artykuł 67

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ, który wykonuje obowiązki przewidziane poszczególnymi przepisami rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie informują Komisję, EUNGiPW i właściwe organy innych państw członkowskich o właściwych organach odpowiedzialnych za wykonywanie każdego z obowiązków i o ewentualnym podziale tych obowiązków.

2. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, są organami publicznymi, bez uszczerbku dla możliwości przekazania obowiązków innym podmiotom, w przypadku gdy jest to wyraźnie przewidziane w art. 29 ust. 4.

Przekazanie zadań podmiotom innym niż organy, o których mowa w ust. 1, nie może dotyczyć sprawowania władzy publicznej ani uprawnień uznaniowych dotyczących wydawania orzeczenia. Państwa członkowskie wymagają, aby przed przekazaniem zadań, właściwe organy podjęły wszelkie rozsądne działania w celu zapewnienia, aby podmiot, któremu mają zostać przekazane zadania, posiadał kompetencje i zasoby do skutecznego wykonywania wszystkich zadań oraz aby przekazanie zadań odbywało się wyłącznie, jeżeli ustanowiono wyraźnie określone i udokumentowane ramy wykonywania wszelkich przekazanych zadań określające zadania, które mają zostać wykonane i warunki, na których mają zostać wykonane. Warunki te obejmują klauzulę zobowiązującą dany podmiot do działania i zorganizowania się w sposób umożliwiający uniknięcie konfliktów interesów oraz tak, aby informacje uzyskane podczas wykonywania przekazanych zadań nie były wykorzystywane w sposób nieuczciwy lub uniemożliwiający konkurencję. Ostateczna odpowiedzialność za nadzorowanie zgodności z niniejszą dyrektywą i środkami wykonawczymi leży w gestii właściwych organów lub organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1.

Państwa członkowskie informują Komisję, EUNGiPW i właściwe organy innych państw członkowskich o wszelkich uzgodnieniach wprowadzonych w odniesieniu do przekazanych zadań, w tym o dokładnych warunkach regulujących takie przekazanie zadań.

3. EUNGiPW publikuje wykaz właściwych organów, o których mowa w ust. 1 i 2, i uaktualnia go na swojej stronie internetowej.

*Artykuł 68***Współpraca między organami w tym samym państwie członkowskim**

Jeżeli do wprowadzenia w życie przepisu niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 państwo członkowskie wyznacza więcej niż jeden właściwy organ, należy wyraźnie ustalić właściwe dla nich role i powinny one ściśle ze sobą współpracować.

Każde państwo członkowskie wymaga, aby współpraca ta miała również miejsce między organami właściwymi do celów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 a właściwymi organami odpowiedzialnymi w tym państwie członkowskim za nadzorowanie instytucji kredytowych i innych instytucji finansowych, funduszy emerytalnych, UCITS, pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz zakładów ubezpieczeń.

Państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy wymieniały się wszelkimi informacjami o podstawowym znaczeniu lub istotnymi dla wykonywania ich funkcji i obowiązków.

*Artykuł 69***Uprawnienia nadzorcze**

1. Właściwym organom nadaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze, w tym uprawnienia dochodzeniowe i uprawnienia do wprowadzania środków naprawczych, niezbędne do wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej następujące uprawnienia:

- a) dostęp do wszelkich dokumentów lub innych danych w jakiegokolwiek formie, które właściwy organ uważa za istotne z punktu widzenia wykonywania swoich zadań oraz otrzymywanie lub sporządzanie ich duplikatów;
- b) wymaganie lub żądanie informacji od wszelkich osób oraz, w miarę potrzeb, kierowanie zapytań do tych osób w celu uzyskania informacji;
- c) przeprowadzanie kontroli na miejscu lub dochodzeń;
- d) wymaganie wydania zapisów rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej, lub innych zapisów przesyłu danych będących w posiadaniu firmy inwestycyjnej, instytucji kredytowej lub jakiegokolwiek innego podmiotu podlegającego niniejszej dyrektywie lub rozporządzeniu (UE) nr 600/2014;
- e) wymaganie zamrożenia lub zajęcia aktywów;
- f) wymaganie czasowego zakazu prowadzenia działalności zawodowej;
- g) wymaganie udzielania informacji przez uprawnionych audytorów firm inwestycyjnych, rynków regulowanych i dostawców usług w zakresie udostępniania informacji;
- h) przekazywanie spraw do organów ścigania;
- i) umożliwianie audytorom lub biegłym przeprowadzanie weryfikacji lub dochodzeń;
- j) wymaganie lub żądanie od każdej osoby przekazania informacji, w tym wszelkich istotnych dokumentów, dotyczących wielkości i celu pozycji lub zaangażowania powstałych w wyniku zawarcia transakcji dotyczącej towarowego instrumentu pochodnego oraz wszelkich aktywów lub zobowiązań na rynku instrumentu bazowego;

- k) wymaganie tymczasowego lub stałego zaprzestania wszelkiej praktyki lub postępowania, które właściwy organ uważa za sprzeczne z przepisami rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz z przepisami przyjętymi w wykonaniu niniejszej dyrektywy, oraz niedopuszczenie do ponownego podejmowania takiej praktyki lub postępowania;
- l) przyjmowanie wszelkiego rodzaju środków w celu zapewnienia, aby firmy inwestycyjne, rynki regulowane i inne osoby, do których niniejsza dyrektywa lub rozporządzenie (UE) nr 600/2014 ma zastosowanie, stale przestrzegały wymogów prawnych;
- m) wymaganie zawieszenia obrotu instrumentami finansowymi;
- n) wymaganie wycofania instrumentów finansowych z obrotu prowadzonego na rynku regulowanym bądź na podstawie innych uzgodnień handlowych;
- o) wymaganie od każdej osoby podjęcia działań w celu zmniejszenia wielkości pozycji lub zaangażowania;
- p) ograniczanie możliwości zawierania przez jakąkolwiek osobę umów na towarowy instrument pochodny, w tym poprzez wprowadzanie limitów wielkości pozycji, jaką dana osoba może każdorazowo posiadać zgodnie z art. 57 niniejszej dyrektywy;
- q) wydawanie komunikatów publicznych;
- r) wymaganie, w zakresie dopuszczonym w prawie krajowym, wydania istniejących zapisów przesyłu danych przechowywanych przez operatora komunikacyjnego, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia i w przypadku gdy takie zapisy mogą mieć znaczenie dla dochodzenia w sprawie naruszenia niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
- s) zawieszenie obrotu lub sprzedaży instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 40, 41 lub 42 rozporządzenia (UE) nr 600/2014;
- t) zawieszenie obrotu lub sprzedaży instrumentów finansowych lub lokat strukturyzowanych w przypadku gdy firma inwestycyjna nie opracowała lub nie zastosowała skutecznego procesu zatwierdzenia produktów lub w inny sposób nie spełniła warunków art. 16 ust. 3 niniejszej dyrektywy;
- u) wymaganie usunięcia osoby fizycznej z organu zarządzającego firmy inwestycyjnej lub operatora rynku.

Do dnia 3 lipca 2016 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNGiPW o swoich przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych transponujących ust. 1 i 2. Bez zbędnej zwłoki powiadamiają one Komisję i EUNGiPW o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzono mechanizmy w celu zapewnienia wypłaty odszkodowania lub podjęcia innych działań naprawczych zgodnie z prawem krajowym w przypadku jakichkolwiek strat finansowych lub innych szkód poniesionych w wyniku naruszenia niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

Artykuł 70

Kary za naruszenia

1. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych, w tym uprawnień dochodzeniowych i uprawnień do wprowadzania środków naprawczych, przysługujących właściwym organom zgodnie z art. 69 oraz prawa państw członkowskich do stanowienia i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy oraz zapewniają, aby ich właściwe organy mogły nakładać kary administracyjne oraz inne środki stosowane w odniesieniu do wszystkich naruszeń niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz przepisów krajowych przyjętych w wykonaniu niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014, oraz podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia. Takie kary i inne środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające oraz stosuje się je w przypadku naruszenia przepisów, nawet jeżeli nie są wyraźnie wymienione w ust. 3, 4 i 5.

Państwa członkowskie mogą postanowić o niewprowadzaniu przepisów dotyczących kar administracyjnych za naruszenia, które podlegają sankcjom karnym na mocy ich prawa krajowego. W takim przypadku państwa członkowskie informują Komisję o odpowiednich przepisach prawa karnego.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNGiPW o swoich przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych transponujących niniejszy artykuł, w tym o odpowiednich przepisach prawa karnego, do dnia 3 lipca 2016 r. Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki powiadamiają Komisję i EUNGiPW o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku naruszenia obowiązków mających zastosowanie do firm inwestycyjnych, operatorów rynku, dostawców usług w zakresie udostępniania informacji i instytucji kredytowych, w związku z usługami inwestycyjnymi lub działalnością inwestycyjną i usługami dodatkowymi, oraz oddziałów firm z państw trzecich, kary i inne środki mogły być stosowane, na warunkach określonych w prawie krajowym w obszarach niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, w stosunku do członków organu zarządzającego firm inwestycyjnych i operatorów rynku oraz wszelkich innych osób fizycznych i prawnych, które na mocy krajowego prawa są odpowiedzialne za naruszenie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej naruszenie następujących przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 było traktowane jako naruszenie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014:

a) w odniesieniu do niniejszej dyrektywy:

- (i) art. 8 lit. b);
- (ii) art. 9 ust. 1–6;
- (iii) art. 11 ust. 1 i 3;
- (iv) art. 16 ust. 1–11;
- (v) art. 17 ust. 1–6;
- (vi) art. 18 ust. 1–9 i art. 18 pkt 10 zdanie pierwsze;
- (vii) art. 19 i 20;
- (viii) art. 21 ust. 1;
- (ix) art. 23 ust. 1, 2 i 3;
- (x) art. 24 ust. 1–5 i 7–10 oraz art. 24 ust. 11 akapity pierwszy i drugi;
- (xi) art. 25 ust. 1–6;
- (xii) art. 26 ust. 1 zdanie drugie i art. 26 ust. 2 i 3
- (xiii) art. 27 ust. 1–8;

- (xiv) art. 28 ust. 1 i 2;
- (xv) art. 29 ust. 2 akapit pierwszy, art. 29 ust. 2 akapit trzeci, art. 29 ust. 3 zdanie pierwsze, art. 29 ust. 4 akapit pierwszy i art. 29 ust. 5;
- (xvi) art. 30 ust. 1 akapit drugi, art. 30 ust. 3 akapit drugi zdanie pierwsze;
- (xvii) art. 31 ust. 1, art. 31 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 31 ust. 3;
- (xviii) art. 32 ust. 1, art. 31 ust. 2 akapity pierwszy, drugi i czwarty;
- (xix) art. 33 ust. 3;
- (xx) art. 34 ust. 2, art. 34 ust. 4 zdanie pierwsze, art. 34 ust. 5 zdanie pierwsze, art. 34 ust. 7 zdanie pierwsze;
- (xxi) art. 35 ust. 2, art. 35 ust. 7 akapit pierwszy, art. 35 ust. 10 zdanie pierwsze;
- (xxii) art. 36 ust. 1;
- (xxiii) art. 37 ust. 1 akapit pierwszy i akapit drugi zdanie pierwsze oraz art. 37 ust. 2 akapit pierwszy;
- (xxiv) art. 44 ust. 1 akapit czwarty, art. 44 ust. 2 zdanie pierwsze, art. 44 ust. 3 akapit pierwszy i art. 44 ust. 5 lit. b);
- (xxv) art. 45 ust. 1-6 i ust. 8;
- (xxvi) art. 46 ust. 1, art. 46 ust. 2 lit. a) i b);
- (xxvii) art. 47;
- (xxviii) art. 48 ust. 1-11;
- (xxix) art. 49 ust. 1;
- (xxx) art. 50 ust. 1;
- (xxxi) art. 51 ust. 1- 4 oraz art. 51 ust. 5 zdanie drugie;
- (xxxii) art. 52 ust. 1 oraz art. 52 ust. 2 akapity pierwszy, drugi i piąty;
- (xxxiii) art. 53 ust. 1, 2 i 3, art. 53 ust. 6 akapit drugi zdanie pierwsze oraz art. 53 ust. 7;

(xxxiv) art. 54 ust. 1, art. 54 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 54 ust. 3;

(xxxv) art. 57 ust. 1 i 2, art. 57 ust. 8 oraz art. 57 ust. 10 akapit pierwszy;

(xxxvi) art. 58 ust. 1–4;

(xxxvii) art. 63 ust. 1, 3 i 4;

(xxxviii) art. 64 ust. 1–5;

(xxxix) art. 65 ust. 1–5;

(xxxx) art. 66 ust. 1–4; oraz

b) w odniesieniu do rozporządzenia (UE) nr 600/2014:

(i) art. 3 ust. 1 i 3;

(ii) art. 4 ust. 3 akapit pierwszy;

(iii) art. 6;

(iv) art. 7 ust. 1 akapit trzeci zdanie pierwsze;

(v) art. 8 ust. 1, 3 i 4;

(vi) art. 10;

(vii) art. 11 ust. 1 akapit trzeci zdanie pierwsze i art. 11 ust. 3 akapit trzeci;

(viii) art. 12 ust. 1,

(ix) art. 13 ust. 1;

(x) art. 14 ust. 1, art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze oraz art. 14 ust. 3 zdanie drugie, trzecie i czwarte;

(xi) art. 15 ust. 1 akapit pierwszy i akapit drugi zdania pierwsze i trzecie, art. 15 ust. 2 oraz art. 15 ust. 4 zdanie drugie;

(xii) art. 17 ust. 1 zdanie drugie;

(xiii) art. 18 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 4 zdanie pierwsze, art. 18 ust. 5 zdanie pierwsze, art. 18 ust. 6 akapit pierwszy, art. 18 ust. 7 i art. 18 ust. 8 akapit pierwszy;

(xiv) art. 20 ust. 1 oraz art. 20 ust. 2 zdanie pierwsze;

(xv) art. 21 ust. 1, 2 i 3;

(xvi) art. 22 ust. 2;

(xvii) art. 23 ust. 1 i 2;

(xviii) art. 25 ust. 1 i 2;

(xix) art. 26 ust. 1 akapit pierwszy, art. 26 ust. 2–5, art. 26 ust. 6 akapit pierwszy, art. 26 ust. 7 akapity pierwszy do piątego i ósmy;

(xx) art. 27 ust. 1;

(xxi) art. 28 ust. 1 oraz art. 28 ust. 2 akapit pierwszy;

(xxii) art. 29 ust. 1 i 2;

(xxiii) art. 30 ust. 1;

(xxiv) art. 31 ust. 2 i 3;

(xxv) art. 35 ust. 1, 2 i 3;

(xxvi) art. 36 ust. 1, 2 i 3;

(xxvii) art. 37 ust. 1 i 3;

(xxviii) art. 40, 41 i 42.

4. Za naruszenie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 uznaje się również świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej bez wymaganego zezwolenia lub zgody, o których mowa w następujących przepisach niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014:

a) art. 5, art. 6 ust. 2, art. 34, art. 35, art. 39, 44 lub art. 59 niniejszej dyrektywy; lub

b) art. 6 ust. 1 zdanie trzecie lub art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

5. Za naruszenie uznaje się również brak współpracy lub niestosowanie się do wymogów w zakresie dochodzenia lub kontroli bądź do żądania, objętych zakresem art. 69.

6. W przypadku naruszeń, o których mowa w ust. 3, 4 i 5, państwa członkowskie, zgodnie z prawem krajowym, wprowadzają przepisy przyznające właściwym organom uprawnienia do podejmowania i nakładania przynajmniej następujących kar administracyjnych i innych środków:

- a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia zgodnie z art. 71;
- b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od ponownego podejmowania tego postępowania;
- c) w przypadku firmy inwestycyjnej, operatora rynku uprawnionego do prowadzenia MTF lub OTF, rynku regulowanego, APA, CTP i ARM, cofnięcie lub zawieszenie udzielonego instytucji zezwolenia zgodnie z art. 8, 43 i 65;
- d) czasowy lub – w przypadku poważnych wielokrotnych naruszeń – stały zakaz sprawowania funkcji zarządczych w firmach inwestycyjnych nałożony na członka organu zarządzającego firmy inwestycyjnej lub inną osobę fizyczną, uznanych za odpowiedzialnych;
- e) tymczasowy zakaz nałożony na firmę inwestycyjną będącą członkiem lub uczestnikiem rynków regulowanych, MTF lub klienta OTF;
- f) w przypadku osoby prawnej, maksymalna administracyjna kara pieniężna w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR, lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r., lub do wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu danej osoby prawnej ustalonego na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający; w przypadku gdy osoba prawna jest przedsiębiorstwem dominującym lub przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego, które ma obowiązek sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, za odpowiedni całkowity roczny obrót uznawany jest całkowity roczny obrót lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z odpowiednimi przepisami ustawodawczymi dotyczącymi rachunkowości, ustalony na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający ostatecznego przedsiębiorstwa dominującego;
- g) w przypadku osoby fizycznej, maksymalna administracyjna kara pieniężna w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 2 lipca 2014 r.;
- h) maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości równej co najmniej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy ustalenie kwoty uzyskanych korzyści jest możliwe, nawet jeśli kwota ta przekracza kwoty maksymalne określone w lit. f) i g).

7. Państwa członkowskie mogą upoważnić właściwe organy do nałożenia dodatkowych rodzajów kar oprócz kar, o których mowa w ust. 6, lub do nałożenia kar pieniężnych przekraczających kwoty, o których mowa w ust. 6 lit. f), g) i h).

Artykuł 71

Publikacja decyzji

1. Państwa członkowskie wprowadzają przepisy nakładające na właściwe organy obowiązek publikowania każdej decyzji o nałożeniu kary administracyjnej lub innego środka za naruszenie rozporządzenia (UE) nr 600/2014 lub przepisów krajowych przyjętych w wykonaniu niniejszej dyrektywy na swoich oficjalnych stronach bez zbędnej zwłoki po poinformowaniu o tej decyzji osoby, na którą nałożono karę. Publikacja ta obejmuje co najmniej informacje o rodzaju i charakterze naruszenia oraz o tożsamości osób odpowiedzialnych. Obowiązek ten nie ma zastosowania do decyzji nakładających środki o charakterze dochodzeniowym.

Jednakże w przypadku gdy właściwy organ uzna, że opublikowanie tożsamości osób prawnych lub danych osobowych osób fizycznych byłoby nieproporcjonalne, w oparciu o indywidualną ocenę przeprowadzoną w odniesieniu do proporcjonalności opublikowania takich danych, lub w przypadku gdy opublikowanie takich danych zagroziłoby stabilności rynków finansowych lub trwającemu dochodzeniu, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy:

- a) odroczyły publikację decyzji o nałożeniu kary lub innego środka do momentu, kiedy przyczyny nieopublikowania przestaną być aktualne;
- b) opublikowały decyzję o nałożeniu kary lub innego środka w formie anonimowej w sposób zgodny z prawem krajowym, jeżeli taka anonimowa publikacja zapewnia skuteczną ochronę odnośnych danych osobowych;
- c) w ogóle nie publikowały decyzji nakładającej karę lub inny środek, w przypadku gdy warianty określone w lit. a) i b) uznaje się za niewystarczające w celu zapewnienia:
 - (i) utrzymania stabilności rynków finansowych;
 - (ii) proporcjonalności publikacji takich decyzji w odniesieniu do środków, których charakter uznaje się za drugorzędny.

W przypadku podjęcia decyzji o opublikowaniu informacji o karze lub innym środku w formie anonimowej, opublikowanie odpowiednich danych może zostać odłożone w czasie o rozsądny okres, jeżeli przewiduje się, że w po tym okresie przyczyny publikowania informacji w formie anonimowej przestaną być aktualne.

2. W przypadku gdy od decyzji nakładającej karę lub inny środek przysługuje odwołanie do odpowiedniego organu sądowego lub innego organu, właściwe organy niezwłocznie publikują na swoich oficjalnych stronach internetowych również tego rodzaju informacje i wszelkie późniejsze informacje na temat wyniku takiego odwołania. Ponadto publikuje się również każdą decyzję unieważniającą poprzednią decyzję nakładającą karę lub inny środek.

3. Właściwe organy zapewniają, aby wszelkie informacje opublikowane zgodnie z niniejszym artykułem pozostały na ich oficjalnej stronie internetowej przez okres co najmniej pięciu lat po ich publikacji. Dane osobowe zawarte w takich informacjach muszą być dostępne na oficjalnej stronie internetowej właściwego organu jedynie przez okres wymagany na mocy mających zastosowanie przepisów o ochronie danych.

Właściwe organy informują EUNGiPW o wszystkich karach administracyjnych, które nałożyły, lecz nie opublikowały zgodnie z ust. 1 lit. c), w tym o wszelkich odwołaniach z nimi związanych i ich wynikach. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy otrzymywały informacje i ostateczne orzeczenia dotyczące wszelkich nałożonych sankcji karnych oraz przekazywały je EUNGiPW. EUNGiPW prowadzi centralną bazę danych zgłoszonych mu kar wyłącznie do celów wymiany informacji między właściwymi organami. Do bazy tej mogą mieć dostęp wyłącznie właściwe organy i jest ona aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez właściwe organy.

4. Państwa członkowskie przekazują EUNGiPW co roku zbiorcze informacje o wszystkich karach i innych środkach nałożonych zgodnie z ust. 1 i 2. Obowiązek ten nie ma zastosowania do środków o charakterze dochodzeniowym. EUNGiPW publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym.

W przypadku gdy państwa członkowskie wybierają, zgodnie z art. 70, ustanowienie sankcji karnych za naruszenia przepisów, o których mowa w tym artykule, ich właściwe organy przekazują EUNGiPW co roku anonimowe i zbiorcze dane dotyczące wszystkich przeprowadzonych dochodzeń i nałożonych sankcji karnych. EUNGiPW publikuje dane dotyczące nałożonych sankcji karnych w sprawozdaniu rocznym.

5. W przypadku gdy właściwy organ ujawni opinii publicznej środek administracyjny, karę lub sankcję karną, powiadamia o tym jednocześnie EUNGiPW.

6. W przypadku gdy opublikowana kara administracyjna lub sankcja karna dotyczy firmy inwestycyjnej, operatora rynku, dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji, instytucji kredytowych w związku z usługami inwestycyjnymi i działalnością inwestycyjną lub usługami dodatkowymi lub oddziałów firm z państw trzecich uprawnionych zgodnie z niniejszą dyrektywą, EUNGiPW dodaje wzmiankę do opublikowanej kary w odpowiednim rejestrze.

7. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących procedur i form przekazywania informacji, o których mowa w niniejszym artykule.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 72

Wykonywanie uprawnień nadzorczych i uprawnień do nakładania kar

1. Właściwe organy wykonują uprawnienia nadzorcze, w tym uprawnienia dochodzeniowe i uprawnienia do wprowadzania środków naprawczych, o których mowa w art. 69, oraz uprawnienia do nakładania kar, o których mowa w art. 70, zgodnie z krajowymi ramami prawnymi:

- a) bezpośrednio;
- b) we współpracy z innymi organami;
- c) w drodze przekazania zadań podmiotom, którym przekazano zadania zgodnie z art. 67 ust. 2, zachowując swoją odpowiedzialność; lub
- d) poprzez wnoszenie spraw do właściwych organów sądowych.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy uwzględniały – przy ustalaniu rodzaju i wysokości kary administracyjnej lub innego środka nakładanych w ramach wykonywania uprawnień do nakładania kar przewidzianych w art. 70 – wszystkie istotne okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:

- a) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- b) stopień odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie;
- c) sytuację finansową odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest w szczególności wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub rocznych dochodów oraz aktywów netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;
- d) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można je ustalić;
- e) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;
- f) poziom współpracy odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej z właściwym organem, bez uszczerbku dla konieczności zapewnienia wyrównania uzyskanych korzyści lub strat unikniętych przez tę osobę;

g) wcześniejsze naruszenia popełnione przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

Przy określaniu rodzaju i wielkości kar administracyjnych i innych środków właściwe organy mogą wziąć pod uwagę dodatkowe czynniki oprócz tych, o których mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 73

Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych mechanizmów umożliwiających zgłaszanie właściwym organom potencjalnych lub rzeczywistych naruszeń przepisów rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz przepisów prawa krajowego przyjętych w wykonywaniu niniejszej dyrektywy.

Mechanizmy, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują co najmniej:

- a) szczególne procedury odbierania zgłoszeń w sprawie potencjalnych lub rzeczywistych naruszeń oraz działania następcze, w tym ustanowienie bezpiecznych kanałów komunikacji dla takich zgłoszeń;
- b) odpowiednią ochronę pracowników instytucji finansowych, którzy zgłaszają naruszenia popełnione w danej instytucji finansowej, przynajmniej przed odwetem, dyskryminacją lub innymi rodzajami nieuczciwego lub nierzetelnego traktowania;
- c) ochronę tożsamości zarówno osoby dokonującej zgłoszenia naruszeń, jak i osoby fizycznej, której zarzuca się popełnienie naruszenia, na wszystkich etapach procedur, chyba że ujawnienie informacji jest wymagane prawem krajowym w kontekście dalszego dochodzenia lub późniejszego postępowania administracyjnego lub sądowego.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne, operatorzy rynku, dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji oraz instytucje kredytowe w związku z usługami inwestycyjnymi lub działalnością inwestycyjną i usługami dodatkowymi, oraz oddziały firm z państw trzecich posiadały odpowiednie procedury zgłaszania przez swoich pracowników potencjalnych lub rzeczywistych naruszeń wewnątrz podmiotu za pośrednictwem specjalnego, niezależnego i autonomicznego kanału.

Artykuł 74

Prawo do odwoływania się

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda decyzja podjęta na podstawie przepisów rozporządzenia (UE) nr 600/2014 lub na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą była właściwie uzasadniona i podlegała prawu do odwoływania się do sądu. Prawo do odwoływania się do sądu stosuje się także w przypadku gdy, w odniesieniu do wniosku o zezwolenie, w którym przekazano wszystkie wymagane informacje, nie podjęto żadnej decyzji w terminie sześciu miesięcy od jego złożenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby jeden lub większa liczba poniższych organów, jak określono w prawie krajowym, mogła również, w interesie konsumentów oraz zgodnie z prawem krajowym, wnieść skargę do sądów lub do właściwych organów administracyjnych w celu zapewnienia stosowania przepisów rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz krajowych przepisów przyjętych w wykonywaniu niniejszej dyrektywy:

- a) instytucje publiczne lub ich przedstawiciele;
- b) organizacje konsumenckie mające uzasadniony interes w ochronie konsumentów;
- c) organizacje zawodowe mające uzasadniony interes w ochronie swoich członków.

Artykuł 75

Pozasądowy mechanizm rozpatrywania skarg konsumentów

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie skutecznych i efektywnych procedur pozasądowego rozstrzygnięcia skarg i dochodzenia roszczeń dla pozasądowego rozstrzygnięcia skarg konsumentów dotyczących świadczenia przez firmy inwestycyjne usług inwestycyjnych i usług dodatkowych, w stosownych przypadkach wykorzystując istniejące organy. Państwa członkowskie zapewniają również przynależność wszystkich firm inwestycyjnych do jednego lub większej liczby takich organów wdrażających procedury rozstrzygnięcia skarg i dochodzenia roszczeń.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy te prowadziły aktywną współpracę ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich przy rozstrzygnięciu sporów o charakterze transgranicznym.
3. Właściwe organy powiadamiają EUNGIPW o przewidzianych w ich jurysdykcji procedurach wnoszenia skarg i dochodzenia roszczeń, o których mowa w ust. 1.

EUNGIPW publikuje wykaz wszystkich pozasądowych mechanizmów i aktualizuje go na swojej stronie internetowej.

Artykuł 76

Tajemnica zawodowa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy, wszystkie osoby, które pracują lub pracowały dla właściwych organów lub podmiotów, którym przekazano zadania na podstawie art. 67 ust. 2, a także audytorzy i biegli wskazani przez właściwe organy, podlegali obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej. Nie mogą oni ujawniać jakichkolwiek informacji poufnych, które mogą otrzymywać w trakcie pełnienia swoich obowiązków, chyba że w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych firm inwestycyjnych, operatorów rynku, rynków regulowanych lub jakichkolwiek innych osób, bez uszczerbku dla wymogów określonych w przepisach krajowego prawa karnego lub podatkowego, lub innych przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014.
2. W przypadku gdy firma inwestycyjna, operator rynku lub rynek regulowany ogłosił upadłość lub podlega przymusowej likwidacji, informacje poufne, które nie dotyczą stron trzecich, mogą zostać ujawnione w ramach postępowania sądowego w sprawach cywilnych lub gospodarczych, jeżeli są one niezbędne do przeprowadzenia postępowania.
3. Bez uszczerbku dla wymogów określonych w przepisach krajowego prawa karnego lub podatkowego, właściwe organy, podmioty lub osoby fizyczne i prawne inne niż właściwe organy, które otrzymują informacje poufne na mocy niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, mogą wykorzystywać te informacje wyłącznie do celów wykonywania swoich obowiązków oraz wykonywania swoich zadań, w przypadku właściwych organów, w zakresie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, lub w przypadku innych organów, podmiotów lub osób fizycznych i prawnych - do celów, w jakich przekazano im takie informacje lub w kontekście postępowania administracyjnego lub sądowego dotyczącego wykonywania tych zadań. Jednakże w przypadku gdy właściwy organ lub inny organ, podmiot lub osoby przekazujące informacje wyrażają na to zgodę, organ otrzymujący informacje może je wykorzystać do innych celów.
4. Wszelkie poufne informacje otrzymane, wymieniane lub przekazywane na mocy niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 podlegają warunkom tajemnicy zawodowej ustanowionym w niniejszym artykule. Niemniej jednak niniejszy artykuł nie uniemożliwia właściwym organom wymieniania lub przekazywania informacji poufnych zgodnie z niniejszą dyrektywą lub rozporządzeniem (UE) nr 600/2014 oraz innymi dyrektywami lub rozporządzeniami mającymi zastosowanie do firm inwestycyjnych, instytucji kredytowych, funduszy emerytalnych, UCITS, AFI, pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, zakładów ubezpieczeń, rynków regulowanych lub operatorów rynku, CCP, CSD lub innych, za zgodą właściwego organu lub innego organu lub podmiotu bądź osób fizycznych lub prawnych, które przekazały te informacje.
5. Niniejszy artykuł nie uniemożliwia właściwym organom wymieniania lub przekazywania zgodnie z prawem krajowym informacji poufnych, które nie zostały otrzymane od właściwego organu innego państwa członkowskiego.

Artykuł 77

Relacje z audytorami

1. Państwa członkowskie zapewniają przynajmniej, aby każda osoba uprawniona w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, wykonująca w firmie inwestycyjnej, rynku regulowanym lub dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji zadanie opisane w art. 34 dyrektywy 2013/34/UE lub art. 73 dyrektywy Rady 2009/65/EWG, lub jakiegokolwiek inne zadanie przewidziane prawem, ma obowiązek niezwłocznego zgłaszania właściwym organom wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tego przedsiębiorstwa, o których dowiedziała się w trakcie wykonywania swoich zadań i które mogą:

- a) stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które ustanawiają warunki regulujące wydawanie zezwoleń lub które w szczególności sposób regulują prowadzenie działalności firm inwestycyjnych;
- b) naruszać ciągłość funkcjonowania firmy inwestycyjnej;
- c) prowadzić do odmowy zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydania opinii z zastrzeżeniem.

Osoba ta ma również obowiązek zgłaszania wszelkich faktów i decyzji, o których dowiedziała się w trakcie jednego lub większej liczby zadań, o których mowa w akapicie pierwszym, w przedsiębiorstwie mającym bliskie powiązania z firmą inwestycyjną, w której wykonuje to zadanie.

2. Ujawnianie właściwym organom wszelkich faktów lub decyzji, o których mowa w ust. 1, w dobrej wierze przez osoby uprawnione w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE nie stanowi naruszenia jakichkolwiek ograniczeń umownych lub prawnych dotyczących ujawniania informacji i nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności tych osób.

Artykuł 78

Ochrona danych

Dane osobowe zgromadzone w trakcie lub dla celów wykonywania uprawnień nadzorczych, w tym uprawnień dochodzeniowych, zgodnie z niniejszą dyrektywą są przetwarzane w stosownych przypadkach zgodnie z krajowymi przepisami wykonującymi dyrektywę 95/46/WE i z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

ROZDZIAŁ II

Współpraca między właściwymi organami państw członkowskich a EUNGiPW

Artykuł 79

Obowiązek współpracy

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą w każdym przypadku, gdy jest to niezbędne do celów wykonywania ich obowiązków w ramach niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, korzystając z uprawnień określonych w niniejszej dyrektywie lub rozporządzeniu (UE) nr 600/2014, lub w prawie krajowym.

W przypadku gdy państwa członkowskie wybierają, zgodnie z art. 70, ustanowienie sankcji karnych za naruszenia przepisów, o których mowa w tym artykule, zapewniają wprowadzenie odpowiednich środków umożliwiających właściwym organom posiadanie wszystkich niezbędnych uprawnień do współpracy z organami sądowymi w ich jurysdykcji w celu otrzymywania szczególnych informacji związanych z dochodzeniami lub postępowaniami karnymi wszczętymi z tytułu ewentualnych naruszeń niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz do przekazywania tych informacji innym właściwym organom i EUNGiPW w celu wypełnienia swojego obowiązku współpracy z innymi właściwymi organami i z EUNGiPW do celów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).

Właściwe organy udzielają pomocy właściwym organom innych państw członkowskich. W szczególności wymieniają one informacje i współpracują w zakresie dochodzenia lub nadzoru.

Właściwe organy mogą również współpracować z właściwymi organami innych państw członkowskich w zakresie ułatwiania egzekwowania kar pieniężnych.

Aby ułatwić i przyspieszyć współpracę, a w szczególności wymianę informacji, państwa członkowskie wyznaczają jeden właściwy organ pełniący rolę punktu kontaktowego do celów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014. Państwa członkowskie przekazują Komisji, EUNGiPW i pozostałym państwom członkowskim nazwy organów wyznaczonych do otrzymywania wniosków o wymianę informacji lub współpracę na mocy niniejszego ustępu. EUNGiPW publikuje wykaz tych organów i aktualizuje na swojej stronie internetowej.

2. Gdy, uwzględniając sytuację rynków papierów wartościowych w przyjmującym państwie członkowskim, działalność systemu obrotu, który ustanowił uzgodnienia w przyjmującym państwie członkowskim, zyskała znaczną wagę dla funkcjonowania rynków papierów wartościowych i ochrony inwestorów w tym przyjmującym państwie członkowskim, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego systemu obrotu ustanawiają proporcjonalne uzgodnienia dotyczące współpracy.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki administracyjne i organizacyjne w celu ułatwienia udzielania pomocy przewidzianej w ust. 1.

Właściwe organy mogą wykorzystywać swoje uprawnienia do celów współpracy nawet w przypadkach, gdy postępowanie będące przedmiotem dochodzenia nie stanowi naruszenia jakiegokolwiek regulacji obowiązującej w państwie członkowskim.

4. W przypadku gdy właściwy organ ma uzasadnione powody, by przypuszczać, że działania sprzeczne z przepisami niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014, prowadzone przez podmioty niepodlegające ich nadzorowi, są lub były prowadzone na terytorium innego państwa członkowskiego, powiadamiają o tym jak najbardziej szczegółowo właściwy organ innego państwa członkowskiego i EUNGiPW. Powiadomiony właściwy organ podejmuje odpowiednie działania. Informuje on właściwy organ, który dokonał powiadomienia, oraz EUNGiPW o wynikach działań, a także, o ile to możliwe, o istotnych skutkach przejściowych. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla uprawnień właściwego organu, który dokonał powiadomienia.

5. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 4, właściwe organy przekazują EUNGiPW oraz innym właściwym organom szczegółowe informacje na temat:

- a) każdego żądania zmniejszenia wielkości pozycji lub zaangażowania zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. o);
- b) wszelkich ograniczeń możliwości zawierania przez poszczególne osoby transakcji, których przedmiotem jest towary instrument pochodny, zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. p).

Powiadomienie to zawiera, w stosownych przypadkach, szczegółowe informacje na temat wniosku lub żądania wystosowanego zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. j), w tym tożsamość osoby lub osób, do których jest są one skierowane, oraz powód ich wystosowania, a także zakres ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 69 ust. 2 lit. p), w tym wskazanie osób, których one dotyczą, stosowanych instrumentów finansowych, wszelkich limitów wielkości pozycji, jakie dana osoba może każdorazowo posiadać, jak również informacje dotyczące wszelkich zwolnień z tych ograniczeń przyznanych zgodnie z art. 57, oraz ich uzasadnienie.

Powiadomienia dokonuje się nie później niż 24 godziny przed terminem, w którym działania lub środki mają stać się skuteczne. W wyjątkowych okolicznościach właściwy organ może dokonać powiadomienia później niż 24 godziny przed terminem, w którym środek ma stać się skuteczny, w przypadku gdy nie jest możliwe dokonanie powiadomienia z 24-godzinnym wyprzedzeniem.

Właściwy organ państwa członkowskiego, który otrzyma powiadomienie na podstawie niniejszego ustępu, może podjąć środki zgodnie z art. 69 ust. 2 lit. o) lub p), w przypadku gdy upewni się, że dany środek jest konieczny do osiągnięcia celu realizowanego przez inny właściwy organ. W przypadku gdy właściwy organ zamierza podjąć środki, powiadamia o tym również z wyprzedzeniem zgodnie z niniejszym ustępem.

Jeżeli działanie podjęte na podstawie akapitu pierwszego lit. a) lub b) niniejszego ustępu dotyczy produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, właściwy organ powiadamia również Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) ustanowioną na podstawie rozporządzenia (WE) nr 713/2009.

6. W odniesieniu do uprawnień do emisji właściwe organy współpracują z organami publicznymi właściwymi w sprawach nadzoru nad rynkami kasowymi i aukcyjnymi oraz właściwymi organami, administratorami rejestrów oraz innymi organami publicznymi, którym powierzono zadanie nadzorowania przestrzegania przepisów dyrektywy 2003/87/WE, aby zapewnić uzyskanie przez nie skonsolidowanego oglądu rynków uprawnień do emisji.

7. W odniesieniu do instrumentów pochodnych opartych na towarach rolnych, właściwe organy odpowiadają przed organami publicznymi właściwymi dla nadzoru, administracji i regulacji fizycznych rynków rolnych na mocy rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz współpracują z tymi organami.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu ustanowienia kryteriów, na podstawie których działalność systemu obrotu w przyjmującym państwie członkowskim można uznać za mającą znaczną wagę dla funkcjonowania rynków papierów wartościowych i ochrony inwestorów w tym przyjmującym państwie członkowskim.

9. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur do celów realizacji uzgodnień dotyczących współpracy, o których mowa w ust. 2.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 80

Współpraca między właściwymi organami w zakresie działalności nadzorczej, weryfikacji na miejscu lub dochodzeń

1. Właściwy organ państwa członkowskiego może wymagać współpracy od właściwego organu innego państwa członkowskiego w zakresie działalności nadzorczej lub do weryfikacji na miejscu lub dochodzeń. W przypadku firm inwestycyjnych będących zdalnymi członkami lub uczestnikami rynku regulowanego, właściwy organ rynku regulowanego może podjąć decyzję o zwróceniu się do nich bezpośrednio, w którym to przypadku informuje o tym odpowiednio właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego zdalnego członka lub uczestnika.

W przypadku gdy właściwy organ otrzymuje wniosek odnoszący się do weryfikacji na miejscu lub dochodzenia, w ramach swoich uprawnień:

- a) sam przeprowadza weryfikację lub dochodzenie;
- b) umożliwia organowi wnioskującemu przeprowadzenie weryfikacji lub dochodzenia;
- c) umożliwia audytorom lub biegłym weryfikację lub dochodzenie.

2. W celu zapewnienia konwergencji praktyk nadzorczych EUNGiPW może uczestniczyć w działaniach kolegów organów nadzorczych, w tym w weryfikacjach na miejscu lub dochodzeniach wspólnie przez dwa lub więcej właściwych organów zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji podlegających wymianie między właściwymi organami podczas współpracy w zakresie działalności nadzorczej, weryfikacji na miejscu i dochodzeń.

EUNGiPW przedkłada Komisji wspomniane projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur dla właściwych organów do celów współpracy w zakresie działalności nadzorczej, weryfikacji na miejscu i dochodzeń.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 81

Wymiana informacji

1. Właściwe organy państwa członkowskiego wyznaczone do celów niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 600/2014 jako punkty kontaktowe zgodnie z art. 79 ust. 1 niniejszej dyrektywy niezwłocznie dostarczają sobie nawzajem informacji niezbędnych do celów wykonywania zadań właściwych organów, wyznaczonych zgodnie z art. 67 ust. 1 niniejszej dyrektywy, określonych w przepisach przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

Właściwe organy wymieniające informacje z innymi właściwymi organami na podstawie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 600/2014 mogą wskazać w momencie przekazywania takich informacji, że informacji tych nie można ujawniać bez ich wyraźnej zgody, w którym to przypadku informacje te można wymieniać wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.

2. Właściwy organ wyznaczony jako punkt kontaktowy zgodnie z art. 79 ust. 1 może przekazywać organom, o których mowa w art. 79 ust. 1, informacje otrzymane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu oraz art. 77 i 88. Właściwe organy nie mogą przekazywać tych informacji innym organom lub osobom fizycznym i prawnym bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły, oraz wyłącznie do celów, na które organy te wydały zgodę, z wyjątkiem należycie uzasadnionych okoliczności. W tym ostatnim z wymienionych przypadków punkt kontaktowy niezwłocznie informuje punkt kontaktowy, który przesłał informacje.

3. Organy, o których mowa w art. 71, a także inne podmioty lub osoby fizyczne i prawne otrzymujące informacje poufne na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu lub na podstawie art. 77 i 88, mogą je wykorzystywać w trakcie wykonywania swoich zadań, w szczególności:

- a) sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki regulujące podejmowanie działalności przez firmy inwestycyjne oraz dla ułatwienia monitorowania takiej działalności, na zasadzie skonsolidowanej lub nie skonsolidowanej, zwłaszcza w odniesieniu do wymagań adekwatności kapitałowej nałożonych w dyrektywie 2013/36/UE, procedur administracyjnych i rachunkowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej;
- b) monitorowania sprawnego funkcjonowania systemów obrotu;
- c) nakładania kar;
- d) w odwołaniach od decyzji właściwych organów w postępowaniu administracyjnym;
- e) w postępowaniach sądowych wszczętych na mocy art. 74;

f) w mechanizmie pozasądowym dotyczącym skarg inwestorów przewidzianym w art. 75.

4. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur do celów wymiany informacji.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

5. Ani niniejszy artykuł, ani art. 76 lub 88 nie uniemożliwiają właściwemu organowi przekazywania EUNGiPW, Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego, bankom centralnym, ESCB oraz EBC, w ramach ich kompetencji jako władz monetarnych oraz, w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych i rozrachunku, informacji poufnych na potrzeby wykonania ich zadań. Podobnie takim organom lub podmiotom nie uniemożliwia się przekazywania właściwym organom informacji, których mogą one potrzebować do celów wykonywania swoich funkcji przewidzianych w niniejszej dyrektywie lub rozporządzeniu (UE) nr 600/2014.

Artykuł 82

Wiążąca mediacja

1. Właściwe organy mogą powiadamiać EUNGiPW o sytuacjach, w których wniosek dotyczący jednej z następujących kwestii został odrzucony lub nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w rozsądnym terminie:

- a) o przeprowadzenie działań nadzorczych, kontroli na miejscu lub dochodzenia, o czym mowa w art. 80; lub
- b) o wymianę informacji, o czym mowa w art. 81.

2. W sytuacjach, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW może działać zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, bez uszczerbku dla możliwości odmowy podjęcia działań w sprawie wniosku o informację przewidzianym w art. 83 niniejszej dyrektywy i możliwości podjęcia przez EUNGiPW działań zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 83

Odmowa współpracy

Właściwy organ może odmówić podjęcia współpracy w prowadzeniu dochodzenia, weryfikacji na miejscu lub działalności nadzorczej przewidzianej w art. 84 lub wymiany informacji przewidzianej w art. 81 wyłącznie w przypadku gdy:

- a) zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami państwa członkowskiego, którego to dotyczy;
- b) wydano ostateczny wyrok w państwie członkowskim, którego to dotyczy, w odniesieniu do tych samych osób i tych samych działań.

W przypadku takiej odmowy właściwy organ powiadamia właściwy organ, który się o to zwraca, oraz EUNGiPW, przedstawiając możliwie najbardziej szczegółowe informacje.

Artykuł 84

Konsultacje przed wydaniem zezwolenia

1. Przed wydaniem zezwolenia firmie inwestycyjnej przeprowadza się konsultacje z właściwymi organami innego państwa członkowskiego, którego to dotyczy, w przypadku każdej firmy, która jest którymkolwiek z poniższych podmiotów:

- a) przedsiębiorstwem zależnym firmy inwestycyjnej, operatora rynku lub instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w innym państwie członkowskim;
- b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego firmy inwestycyjnej lub instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w innym państwie członkowskim;
- c) podmiotem kontrolowanym przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują firmę inwestycyjną lub instytucję kredytową posiadającą zezwolenie w innym państwie członkowskim.

2. Przed wydaniem zezwolenia firmie inwestycyjnej lub operatorowi rynku, którzy są którymkolwiek z poniższych podmiotów, przeprowadza się konsultacje z właściwym organem państwa członkowskiego odpowiedzialnym za nadzorowanie instytucji kredytowych lub zakładów ubezpieczeń:

- a) przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń uprawnionego w Unii;
- b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń uprawnionego w Unii;
- c) kontrolowana przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub zakład ubezpieczeń uprawniony w Unii.

3. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1 i 2, w szczególności konsultują się wzajemnie podczas dokonywania oceny odpowiedniości akcjonariuszy lub udziałowców rynku oraz reputacji i doświadczenia osób, które faktycznie kierują działalnością związaną z zarządzaniem innym podmiotem z tej samej grupy. Wymieniają się wszelkimi informacjami dotyczącymi odpowiedniości akcjonariuszy lub udziałowców rynku oraz reputacji i doświadczenia osób, które faktycznie kierują działalnością istotną dla innych właściwych organów, których to dotyczy, w odniesieniu do wydawania zezwolenia, a także dalszej oceny zgodności z warunkami prowadzenia działalności.

4. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur do celów prowadzenia konsultacji z innymi właściwymi organami przed udzieleniem zezwolenia.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 3 stycznia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 85

Uprawnienia przyjmującego państwa członkowskiego

1. Przyjmujące państwo członkowskie stanowi, że właściwy organ może – do celów statystycznych – wymagać od wszystkich firm inwestycyjnych posiadających oddziały na ich terytoriach okresowych sprawozdań w sprawie działalności tych oddziałów.

2. Wykonując swoje obowiązki ustanowione na podstawie niniejszej dyrektywy, przyjmujące państwo członkowskie zapewnia, aby właściwy organ mógł wymagać od oddziałów firmy inwestycyjnej dostarczania informacji niezbędnych do monitorowania ich zgodności z normami ustalonymi przez przyjmujące państwo członkowskie, mającymi zastosowanie do nich w przypadkach przewidzianych w art. 35 ust. 8. Wymogi te nie mogą być bardziej restrykcyjne niż te nałożone przez to państwo członkowskie na ustanowione firmy na potrzeby monitorowania ich zgodności z tymi normami.

Artykuł 86

Środki ostrożnościowe podejmowane przez przyjmujące państwo członkowskie

1. W przypadku gdy właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ma wyraźne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że firma inwestycyjna działająca na jego terytorium na podstawie swobody świadczenia usług narusza obowiązki wynikające z przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą lub że firma inwestycyjna posiadająca oddział na jego terytorium narusza obowiązki wynikające z przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, które nie przyznają uprawnień właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, przekazują wyniki ustaleń właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego.

Jeżeli mimo środków podjętych przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego lub jeśli takie środki okazały się niewystarczające firma inwestycyjna nadal postępuje w sposób, który niewątpliwie szkodzi interesom przyjmującego państwa członkowskiego lub inwestorów bądź prawidłowemu funkcjonowaniu rynków, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) po poinformowaniu właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie odpowiednie środki niezbędne do ochrony inwestorów i właściwego funkcjonowania rynków, które obejmują możliwość uniemożliwienia firmom inwestycyjnym, które są winne naruszenia, przeprowadzania jakichkolwiek dalszych transakcji na terytorium tych państw. Komisję i EUNGiPW informuje się o takich środkach bez zbędnej zwłoki; oraz
- b) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może skierować daną sprawę do EUNGiPW, który może podjąć działanie zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego stwierdzą, że firma inwestycyjna posiadająca oddział na terytorium tego państwa członkowskiego narusza przepisy prawne lub regulacyjne przyjęte w tym państwie członkowskim na mocy przepisów niniejszej dyrektywy, przyznających prawa właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, organy te wymagają, aby dana firma inwestycyjna usunęła tę niezgodność z przepisami.

Jeżeli firma inwestycyjna nie podejmuje niezbędnych działań, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują wszelkie odpowiednie środki zapewniające, aby dana firma inwestycyjna usunęła tę niezgodność z przepisami. O charakterze tych środków powiadamia się właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy mimo środków podjętych przez przyjmujące państwo członkowskie, firma inwestycyjna nadal narusza przepisy prawne lub regulacyjne, o których mowa w akapicie pierwszym, obowiązujące w przyjmującym państwie członkowskim, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego, podejmuje wszelkie odpowiednie środki niezbędne do ochrony inwestorów i właściwego funkcjonowania rynków. Komisję i EUNGiPW informuje się o takich środkach bez zbędnej zwłoki.

Ponadto właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może skierować daną sprawę do EUNGiPW, który może skorzystać z uprawnień przyznaných mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. W przypadku gdy właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego rynku regulowanego, MTF lub OTF ma wyraźne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że taki rynek regulowany, MTF lub OTF narusza obowiązki wynikające z przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, przekazuje wyniki ustaleń właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego rynku regulowanego, MTF lub OTF.

W przypadku gdy mimo środków podjętych przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego lub jeśli takie środki okażą się niewystarczające rynek regulowany, MTF lub OTF nadal postępuje w sposób, który niewątpliwie szkodzi interesom przyjmującego państwa członkowskiego lub inwestorów bądź prawidłowemu funkcjonowaniu rynków, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego, podejmuje wszelkie odpowiednie środki niezbędne do ochrony inwestorów i prawidłowego funkcjonowania rynków, co obejmuje również możliwość uniemożliwienia temu rynkowi regulowanemu lub MTF, lub OTF udostępniania swoich usług członkom lub uczestnikom zdalnym, mającym siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim. Komisję i EUNGiPW informuje się o takich środkach bez zbędnej zwłoki.

Ponadto właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może skierować daną sprawę do EUNGiPW, który może skorzystać z uprawnień przyznanych mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Wszelkie środki przyjęte zgodnie z ust. 1, 2 lub 3, dotyczące kar lub ograniczeń w sprawie działalności firmy inwestycyjnej lub rynku regulowanego muszą być właściwie uzasadnione i przekazane firmie inwestycyjnej lub danemu rynkowi regulowanemu.

Artykuł 87

Współpraca i wymiana informacji z EUNGiPW

1. Właściwe organy współpracują z EUNGiPW na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe organy udzielają EUNGiPW bez zbędnej zwłoki wszelkich informacji niezbędnych do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 600/2014 oraz zgodnie z art. 35 i 36 rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ III

Współpraca z państwami trzecimi

Artykuł 88

Wymiana informacji z państwami trzecimi

1. Państwa członkowskie oraz, zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, EUNGiPW, mogą zawierać porozumienia o współpracy przewidujące wymianę informacji z właściwymi organami państw trzecich, wyłącznie jeżeli ujawniane informacje podlegają gwarancji zachowania tajemnicy zawodowej przynajmniej równorzędnej do tej wymaganej na mocy art. 76. Taka wymiana informacji musi mieć na celu wykonywanie zadań tych właściwych organów.

Przekazywanie państwom trzecim danych osobowych przez państwo członkowskie odbywa się zgodnie z rozdziałem IV dyrektywy 95/46/WE.

Przekazywanie danych osobowych państwom trzecim przez EUNGiPW odbywa się zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 45/2001.

Państwa członkowskie i EUNGiPW mogą również zawierać porozumienia o współpracy przewidujące wymianę informacji z organami, podmiotami i osobami fizycznymi lub prawnymi państw trzecich, odpowiedzialnymi za jedną lub więcej następujących kwestii:

- a) nadzorowanie instytucji kredytowych, innych instytucji finansowych, zakładów ubezpieczeń i rynków finansowych;
- b) prowadzenie postępowania w sprawie likwidacji i upadłości firm inwestycyjnych i postępowania w innych podobnych sprawach;

- c) prowadzenie ustawowych kontroli sprawozdań finansowych firm inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, instytucji kredytowych i zakładów ubezpieczeń w wykonywaniu funkcji nadzorczych lub które zarządzają planami rekompensat w wykonywaniu powierzonych im funkcji;
- d) nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość firm inwestycyjnych i postępowanie w innych, podobnych sprawach;
- e) nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowej kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych i innych instytucji finansowych;
- f) nadzorowanie osób działających na rynkach uprawnień do emisji w celu zapewnienia skonsolidowanego obrazu rynków finansowych i kasowych;
- g) nadzorowanie osób działających na rynkach instrumentów pochodnych opartych na towarach rolnych w celu zapewnienia skonsolidowanego obrazu rynków finansowych i kasowych.

Porozumienia o współpracy, o których mowa w akapicie trzecim, mogą być zawierane wyłącznie w przypadku, gdy ujawniane informacje podlegają gwarancji zachowania tajemnicy zawodowej przynajmniej równorzędnej do wymaganej na mocy art. 76. Taka wymiana informacji ma na celu wykonywanie zadań powierzonych tym organom lub podmiotom lub osobom fizycznym lub prawnym. W przypadku gdy porozumienie o współpracy przewiduje przekazanie przez państwo członkowskie danych osobowych, musi być zgodne z rozdziałem IV dyrektywy 95/46/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w przypadku gdy w przekazaniu danych uczestniczy EUNGiPW.

2. W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie można ich ujawniać bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je przekazały oraz, w stosownych przypadkach, wyłącznie dla celów, na które organy te wyraziły zgodę. Ten sam przepis ma zastosowanie do informacji przekazywanych przez właściwe organy państw trzecich.

TYTUŁ VII

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 89

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 pkt 2 akapit drugi, art. 4 ust. 2, art. 13, ust. 1, art. 16 ust. 12, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 13, art. 25 ust. 8, art. 27 ust. 9, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 5, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 8, art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 4, art. 58 ust. 6, art. 64 ust. 7, art. 65 ust. 7 i art. 79 ust. 8 powierza się Komisji czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.
3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 pkt 2 akapit drugi, art. 4 ust. 2, art. 13, ust. 1, art. 16 ust. 12, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 13, art. 25 ust. 8, art. 27 ust. 9, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 5, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 8, art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 4, art. 58 ust. 6, art. 64 ust. 7, art. 65 ust. 7 i art. 79 ust. 8 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 pkt 2 akapit drugi, art. 4 ust. 2, art. 13, ust. 1, art. 16 ust. 12, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 13, art. 25 ust. 8, art. 27 ust. 9, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 5, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 8, art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 4, art. 58 ust. 6, art. 64 ust. 7, art. 65 ust. 7 i art. 79 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 90

Sprawozdania i przegląd

1. Przed dniem 3 marca 2019 r., po konsultacji z EUNGiPW, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące:

- a) funkcjonowania OTF, w tym wykorzystania przez nie obrotu polegającego na zestawianiu zleceń, z uwzględnieniem doświadczeń nadzorczych zdobytych przez właściwe organy, liczby OTF, którym udzielono zezwolenia w Unii, oraz ich udziału w rynku, a w szczególności analizując, czy konieczne jest wprowadzenie zmian definicji OTF i czy zakres instrumentów finansowych należących do kategorii OTF pozostaje odpowiedni;
- b) funkcjonowania systemu rynków rozwoju MŚP, z uwzględnieniem liczby MTF zarejestrowanych jako rynki rozwoju MŚP, liczby emitentów obecnych na tych rynkach oraz odpowiednich wolumenów obrotu.

W szczególności w sprawozdaniu ocenia się, czy próg określony w art. 33 ust. 3 lit. a) nadal stanowi odpowiednie minimum do realizowania celów rynków rozwoju MSP, zgodnie z treścią niniejszej dyrektywy;

- c) wpływu wymogów w zakresie handlu algorytmicznego, w tym handlu algorytmicznego o wysokiej częstotliwości;
- d) doświadczeń związanych z funkcjonowaniem mechanizmu zakazywania pewnych produktów lub praktyk, z uwzględnieniem liczby przypadków, w których mechanizm ten zadziałał oraz jego skutków;
- e) stosowania kar administracyjnych i sankcji karnych, a w szczególności potrzeba dalszej harmonizacji kar administracyjnych przewidzianych za naruszenie wymogów określonych w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) nr 600/2014;
- f) wpływu stosowania limitów pozycji i zarządzania pozycjami na płynność, nadużycia na rynku oraz prawidłowe wycenianie i warunki rozliczania instrumentów na rynkach towarowych instrumentów pochodnych;
- g) zmian cen w zakresie danych na temat przejrzystości w ujęciu przed- i potransakcyjnym na rynkach regulowanych, MTF, OTF i APA;
- h) wpływu wymogu ujawniania wszelkich opłat, prowizji i korzyści niepieniężnych w związku ze świadczeniem usługi inwestycyjnej lub usługi dodatkowej dla klienta zgodnie z art. 24 ust. 9, w tym wpływ prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego na transgraniczne doradztwo inwestycyjne.

2. Po konsultacji z EUNGiPW Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące funkcjonowania systemu publikacji informacji skonsolidowanych ustanowionego zgodnie z tytułem V. Sprawozdanie dotyczące art. 65 ust. 1 jest przedstawiane do dnia 3 września 2018 r. Sprawozdanie dotyczące art. 65 ust. 2 jest przedstawiane do dnia 3 września 2020 r.

Sprawozdania, o których mowa w akapicie pierwszym, zawierają ocenę funkcjonowania systemu publikacji informacji skonsolidowanych w oparciu o następujące kryteria:

- a) dostępność i terminowość przekazywania informacji potransakcyjnych w formie skonsolidowanej obejmującej wszystkie transakcje niezależnie od tego, czy przeprowadzane są one w systemach obrotu, czy nie;
- b) dostępność i terminowość przekazywania pełnych i częściowych informacji potransakcyjnych, charakteryzujących się wysoką jakością, w formacie łatwo dostępnym i łatwym do wykorzystania dla uczestników rynku, oraz udostępnianych na normalnych zasadach handlowych.

W przypadku stwierdzenia przez Komisję, że CTP narusza obowiązek udzielenia informacji w sposób, który spełnia kryteria określone w akapicie drugim, Komisja dołącza do swojego sprawozdania wniosek do EUNGiPW o wszczęcie procedury negocjacyjnej w celu powołania w drodze zamówienia publicznego prowadzonego przez EUNGiPW komercyjnego podmiotu prowadzącego system publikacji informacji skonsolidowanych. EUNGiPW uruchamia tę procedurę po otrzymaniu wniosku Komisji na warunkach określonych w tym wniosku oraz zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾.

3. W przypadku wszczęcia procedury określonej w ust. 2 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 zmieniających art. 59-65 i załącznik I sekcja D do niniejszej dyrektywy oraz art. 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, ustanawiając środki:

- a) określające okres ważności umowy komercyjnego podmiotu prowadzącego system publikacji informacji skonsolidowanych oraz procedurę i warunki odnowienia tej umowy, a także ogłoszenia nowego zamówienia publicznego;
- b) przewidujące, że komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych działa na zasadzie wyłączności i że żaden inny podmiot nie może występować w charakterze CTP zgodnie z art. 59;
- c) uprawniające EUNGiPW do zapewnienia, aby komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych wybrany w drodze zamówienia publicznego przestrzegał jego warunków;
- d) zapewniające, aby informacje potransakcyjne udzielane przez komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych były wysokiej jakości, w formacie łatwo dostępnym i łatwym do wykorzystania dla uczestników rynku oraz w postaci skonsolidowanej obejmującej cały rynek;
- e) zapewniające, aby informacje potransakcyjne były udzielane na normalnych zasadach handlowych, zarówno w postaci skonsolidowanej, jak i nieskonsolidowanej, oraz spełniały potrzeby użytkowników tych informacji w całej Unii;
- f) zapewniające, aby systemy obrotu i APA udostępniały swoje dane transakcyjne komercyjnemu podmiotowi prowadzącemu system publikacji informacji skonsolidowanych wybranemu w drodze zamówienia publicznego przeprowadzonego przez EUNGiPW po rozsądnych cenach;
- g) przewidujące rozwiązania na wypadek niespełnienia warunków oferty przez komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych wybrany w drodze zamówienia publicznego;
- h) przewidujące rozwiązania, zgodnie z którymi CTP, które uzyskały zezwolenie na mocy art. 59, mogą w dalszym ciągu prowadzić system publikacji informacji skonsolidowanych, w przypadku nieskorzystania z uprawnienia przewidzianego w lit. b) niniejszego ustępu lub w przypadku gdy żaden podmiot nie zostanie powołany w drodze zamówienia publicznego, do czasu zakończenia nowego zamówienia publicznego i powołania komercyjnego podmiotu prowadzącego system publikacji informacji skonsolidowanych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

4. Do dnia 1 stycznia 2018 r., po konsultacji z EUNGI PW i ACER, Komisja sporządza sprawozdanie zawierające ocenę potencjalnego wpływu na ceny energii i funkcjonowanie rynku energii, a także wykonalności i korzyści pod względem zmniejszenia ryzyka kontrahenta i ryzyka systemowego oraz bezpośrednich kosztów energetycznych kontraktów pochodnych wymienionych w sekcji C 6 podlegających obowiązkowi rozliczenia określonego w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz technik ograniczania ryzyka określonych w art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia i ich uwzględnienie w obliczeniach prognozy rozliczenia zgodnie z art. 10 tego rozporządzenia.

Jeżeli Komisja uzna, że uwzględnienie tych kontraktów nie jest wykonalne ani korzystne, przedstawia w stosownych przypadkach Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 niniejszej dyrektywy w celu przedłużenia 42-miesięcznego okresu, o którym mowa w art. 95 ust. 1 niniejszej dyrektywy, raz o dwa lata i kolejno raz o rok.

Artykuł 91

Zmiany w dyrektywie 2002/92/WE

W dyrektywie 2002/92/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Z wyjątkiem rozdziału III A niniejszej dyrektywy, działalności tej, w przypadku gdy jest prowadzona przez zakład ubezpieczeń lub pracownika zakładu ubezpieczeń podlegającego odpowiedzialności tego zakładu, nie uznaje się za pośrednictwo ubezpieczeniowe lub dystrybucję ubezpieczeń.”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„13) dla celów rozdziału III A „produkt inwestycyjny oparty na ubezpieczeniu” oznacza produkt ubezpieczeniowy zapewniający wartość w dniu zapadalności lub wartość wykupu, w przypadku gdy ta wartość w dniu zapadalności lub wartość wykupu jest całkowicie lub częściowo narażona, bezpośrednio lub pośrednio, na wahania rynków, a ponadto nie obejmuje:

a) produktów ubezpieczeniowych innych niż ubezpieczenia na życie, wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2009/138/WE (Grupy ubezpieczeń innych niż na życie);

b) umów ubezpieczenia na życie, w przypadku gdy świadczenia z umowy są wypłacalne wyłącznie w przypadku śmierci lub w związku z niezdolnością z powodu uszczerbku na zdrowiu, choroby lub niepełnosprawności;

c) produktów emerytalnych uznawanych na mocy prawa krajowego za takie, których głównym celem jest zapewnienie inwestorowi dochodu na emeryturze i które uprawniają inwestora do określonych świadczeń;

d) oficjalnie uznanych pracowniczych programów emerytalnych wchodzących w zakres dyrektywy 2003/41/WE lub dyrektywy 2009/138/WE;

e) indywidualnych produktów emerytalnych, w przypadku których prawo krajowe wymaga udziału finansowego pracodawcy, a pracodawca lub pracownik nie mają żadnej możliwości wyboru produktu emerytalnego lub jego dostawcy.”;

2) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ III A

Dodatkowe wymogi w zakresie ochrony klientów dotyczące produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniu

Artykuł 13a

Zakres

Z zastrzeżeniem wyjątku określonego w art. 2 ust. 3 akapit drugi, niniejszy rozdział określa dodatkowe wymogi wobec działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego i sprzedaży bezpośredniej prowadzonej przez zakłady ubezpieczeń, jeżeli jest prowadzona w odniesieniu do sprzedaży produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniu. Działalność ta stanowi dystrybucję ubezpieczeń.

Artykuł 13b

Zapobieganie konfliktom interesów

Pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń utrzymuje w mocy i stosuje skuteczne rozwiązania organizacyjne i administracyjne mając na uwadze podejmowanie wszelkich rozsądnych działań zmierzających do zapobiegania konfliktom interesów, o których mowa w art. 13c, tak aby nie miały one negatywnego wpływu na interesy klientów.

Artykuł 13c

Konflikty interesów

1. Państwa członkowskie wymagają od pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń podejmowania wszelkich odpowiednich działań w celu identyfikowania konfliktów interesów między nimi, w tym między członkami ich kierownictwa, pracownikami i zależnymi pośrednikami ubezpieczeniowymi, lub jakąkolwiek osobą mającą bezpośrednie lub pośrednie powiązania z nimi z racji sprawowanej kontroli, a ich klientami, lub też między jednym klientem a drugim, powstających w trakcie prowadzenia jakiegokolwiek działalności w zakresie dystrybucji ubezpieczeń.

2. W przypadku gdy rozwiązania organizacyjne lub administracyjne wprowadzone przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń zgodnie z art. 13b w celu zarządzania konfliktami interesów nie są wystarczające, aby z należytą starannością zapobiec ryzyku szkody dla interesów klienta, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń wyraźnie ujawnia klientowi ogólny charakter lub źródła konfliktu interesów przed zawarciem transakcji na jego rachunek.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 13e, mających na celu:

- a) określenie działań, których podjęcia można zasadnie oczekiwać od pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń w celu identyfikowania, zapobiegania, zarządzania i ujawniania konfliktów interesów występujących w związku z prowadzoną dystrybucją ubezpieczeń;
- b) wprowadzenie odpowiednich kryteriów służących określeniu rodzajów konfliktów interesów, których istnienie może spowodować szkodę dla interesów klientów lub potencjalnych klientów pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń.

Artykuł 13d

Zasady ogólne oraz informacje udzielane klientom

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń, świadcząc dystrybucję ubezpieczeń, postępował uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie zgodnie z najlepiej pojętym interesem swoich klientów.

2. Wszelkie informacje, w tym materiały marketingowe, kierowane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń do klientów lub potencjalnych klientów, muszą być rzetelne, jasne i nie mogą wprowadzać w błąd. Materiały marketingowe muszą być wyraźnie oznaczone jako takie.

3. Państwa członkowskie mogą zakazać przyjmowania lub pobierania opłat, prowizji lub innych korzyści pieniężnych płatnych lub przekazywanych pośrednikom ubezpieczeniowym lub zakładom ubezpieczeń przez jakąkolwiek osobę trzecią lub osobę działającą w imieniu osoby trzeciej w zakresie dystrybucji produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniu wśród klientów.

Artykuł 13e

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych, o którym mowa w art. 13c, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13c, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13c wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

Artykuł 92

Zmiany w dyrektywie 2011/61/UE

W dyrektywie 2011/61/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 1 lit. r) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(vii) państwo członkowskie, inne niż rodzime państwo członkowskie, w którym ZAFI z UE świadczy usługi, o których mowa w art. 6 ust. 4;”;

2) art. 33 otrzymuje brzmienie:

a) tytuł art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Warunki zarządzania AFI z UE mającymi siedzibę w innych państwach członkowskich oraz warunki świadczenia usług w innych państwach członkowskich”;

b) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby uprawniony ZAFI z UE mógł bezpośrednio lub poprzez utworzenie oddziału:

a) zarządzać AFI z UE mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że ZAFI jest uprawniony do zarządzania tego rodzaju AFI;

b) świadczyć w innym państwie członkowskim usługi, o których mowa w art. 6 ust. 4, na których świadczenie uzyskał zezwolenie.

2. ZAFI zamierzający po raz pierwszy prowadzić działalność i świadczyć usługi, o których mowa w ust. 1, przekazuje właściwym organom rodzimego państwa członkowskiego następujące informacje:

- a) państwo członkowskie, w którym zamierza zarządzać AFI bezpośrednio lub utworzyć oddział lub świadczyć usługi, o których mowa w art. 6 ust. 4;
- b) program działalności określający w szczególności usługi, które ZAFI zamierza świadczyć, lub AFI, którym zamierza zarządzać.”.

Artykuł 93

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 3 lipca 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 3 stycznia 2017 r., z wyjątkiem przepisów transponujących art. 65 ust. 2, które stosuje się od dnia 3 września 2018 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie stosują przepisy, o których mowa w art. 92 od dnia 3 lipca 2015 r..

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i EUNGiPW teksty podstawowych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 94

Uchylenie

Dyrektywa 2004/39/WE, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku III część A do niniejszej dyrektywy, zostaje uchylona ze skutkiem od dnia 3 stycznia 2017 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku III część B do niniejszej dyrektywy.

Odesłania do dyrektywy 2004/39/WE lub dyrektywy 93/22/EWG traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy lub do rozporządzenia (UE) nr 600/2014 i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Odesłania do definicji lub artykułów dyrektywy 2004/39/WE lub dyrektywy 93/22/EWG traktuje się jako odesłania do odpowiednich definicji lub artykułów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 95

Przepisy przejściowe

1. Do dnia 3 lipca 2020 r.:

- a) obowiązek rozliczenia określony w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2013 i techniki ograniczania ryzyka określone w art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia nie mają zastosowania do energetycznych kontraktów pochodnych wymienionych w sekcji C 6 zawartych przez kontrahentów niefinansowych spełniających warunki przewidziane w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia lub przez kontrahentów niefinansowych, którzy po raz pierwszy uzyskają zezwolenie na działalność jako firma inwestycyjna od dnia 3 stycznia 2017 r.; oraz

- b) takie energetyczne kontrakty pochodne wymienione w sekcji C 6 nie stanowią kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym dla celów prognozy rozliczenia określonego w art. 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

Energetyczne kontrakty pochodne wymienione w sekcji C 6 objęte systemem przejściowym określonym w akapicie pierwszym podlegają wszystkim innym wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.

2. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, jest przyznawane przez odnośny właściwy organ. Właściwy organ powiadamia EUNGiPW o energetycznych kontraktach pochodnych wymienionych w sekcji C 6, które uzyskały wyłączenie zgodnie z ust. 1, a EUNGiPW publikuje na swojej stronie internetowej wykaz tych energetycznych kontraktów pochodnych wymienionych w sekcji C 6.

Artykuł 96

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 97

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZY USŁUG I DZIAŁALNOŚCI ORAZ INSTRUMENTÓW FINANSOWYCH

SEKCJA A

Usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna

- 1) Przyjmowanie i przekazywanie zleceń w odniesieniu do jednego lub większej liczby instrumentów finansowych;
- 2) Wykonywanie zleceń na rachunek klientów;
- 3) Zawieranie transakcji na własny rachunek;
- 4) Zarządzanie portfelem;
- 5) Doradztwo inwestycyjne;
- 6) Gwarantowanie emisji instrumentów finansowych lub subemisja instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji;
- 7) Subemisja instrumentów finansowych bez gwarancji przejęcia emisji;
- 8) Prowadzenie MTF;
- 9) Prowadzenie OTF;

SEKCJA B

Usługi dodatkowe

- 1) Sprawowanie pieczy nad instrumentami finansowymi oraz administrowanie nimi na rachunek klientów, w tym przechowywanie i usługi powiązane, takie jak zarządzanie środkami pieniężnymi/zabezpieczeniem, z wyłączeniem prowadzenia rachunków papierów wartościowych na najwyższym poziomie ewidencji;
- 2) Udzielanie kredytów lub pożyczek inwestorowi, umożliwiając mu zawieranie transakcji obejmujących jeden lub większą liczbę instrumentów finansowych, w przypadku gdy firma udzielająca kredytu lub pożyczki jest zaangażowana w transakcję;
- 3) Doradztwo dla przedsiębiorstw odnoszące się do struktury kapitałowej, strategii i odnośnych kwestii, jak również doradztwo i usługi dotyczące łączenia się oraz nabywania przedsiębiorstw;
- 4) Usługi dewizowe, w przypadku gdy są one związane ze świadczeniem usług inwestycyjnych;
- 5) Badania inwestycyjne i analiza finansowa lub inne formy ogólnych rekomendacji odnoszących się do transakcji na instrumentach finansowych;
- 6) Usługi związane z ubezpieczaniem;
- 7) Usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna, a także usługi dodatkowe z rodzaju uwzględnionego na podstawie załącznika 1 sekcja A lub B, dotyczące instrumentów bazowych dla instrumentów pochodnych uwzględnionych na podstawie sekcji C pkt 5, 6, 7 i 10, w przypadku gdy są one związane ze świadczeniem usług inwestycyjnych lub dodatkowych.

SEKCJA C

Instrumenty finansowe

- 1) Zbywalne papiery wartościowe;
- 2) Instrumenty rynku pieniężnego;

- 3) Jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;
- 4) Transakcje opcyjne, transakcje typu futures, swap, kontrakty terminowe typu forward oraz wszelkie inne kontrakty pochodne dotyczące papierów wartościowych, instrumentów dewizowych, stóp procentowych lub oprocentowania, uprawnień do emisji lub innych instrumentów pochodnych, indeksów finansowych lub środków finansowych, które można rozliczać fizycznie lub w środkach pieniężnych;
- 5) Transakcje opcyjne, transakcje typu futures, swap, kontrakty terminowe typu forward oraz wszelkie inne kontrakty pochodne dotyczące towarów, które muszą być rozliczane w środkach pieniężnych lub które mogą być rozliczane w środkach pieniężnych według uznania jednej ze stron, w przypadku innym niż niedotrzymanie warunków lub innego rodzaju zdarzenie skutkujące rozwiązaniem kontraktu;
- 6) Transakcje opcyjne, transakcje typu futures, swapy oraz wszelkie inne kontrakty pochodne dotyczące towarów, które można rozliczać fizycznie, pod warunkiem że podlegają one obrotowi na rynku regulowanym, MTF lub OTF, z wyjątkiem produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, stanowiących przedmiot obrotu na OTF, które muszą być rozliczane fizycznie;
- 7) Transakcje opcyjne, transakcje typu futures, swap, kontrakty terminowe typu forward oraz wszelkie inne kontrakty pochodne dotyczące towarów, które można rozliczać fizycznie oraz które nie zostały wymienione w inny sposób w pkt 6 niniejszej sekcji i które nie są przeznaczone do celów handlowych i wykazują właściwości innych pochodnych instrumentów finansowych;
- 8) Instrumenty pochodne dotyczące przenoszenia ryzyka kredytowego;
- 9) Kontrakty finansowe na transakcje różnicowe;
- 10) Transakcje opcyjne, transakcje typu futures, swapy, kontrakty terminowe typu forward oraz wszelkie inne kontrakty pochodne odnoszące się do stawek klimatycznych, opłat przewozowych lub stóp inflacji lub innych urzędowych danych statystycznych, które muszą być rozliczane w środkach pieniężnych lub można rozliczać w środkach pieniężnych według uznania jednej ze stron w przypadku innym niż niedotrzymanie warunków lub innego rodzaju zdarzenia skutkującego rozwiązaniem kontraktu, a także wszelkiego rodzaju inne kontrakty pochodne dotyczące aktywów, praw, zobowiązań, indeksów oraz środków niewymienionych gdzie indziej w tej sekcji, które wykazują właściwości innych pochodnych instrumentów finansowych, uwzględniając, między innymi, czy podlegają one obrotowi na rynku regulowanym, OTF lub MTF;
- 11) Uprawnienia do emisji obejmujące dowolne jednostki uznane za spełniające wymogi dyrektywy 2003/87/WE (system handlu uprawnieniami do emisji).

SEKCJA D

Usługi w zakresie udostępniania informacji

- 1) Prowadzenie APA;
 - 2) Prowadzenie CTP;
 - 3) Obsługa ARM.
-

ZAŁĄCZNIK II

KLIENCI PROFESJONALNI DO CELÓW NINIEJSZEJ DYREKTYWY

Klient profesjonalny to klient, który posiada doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwe ocenianie ryzyka, z którym się one wiążą. W celu uznania klienta za klienta profesjonalnego klient musi wypełniać następujące kryteria:

I. KATEGORIE KLIENTÓW, KTÓRYCH UZNAJE SIĘ ZA BRANŻOWYCH

Podmioty wymienione poniżej uznaje się za klientów branżowych w odniesieniu do wszystkich usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej oraz instrumentów finansowych do celów dyrektywy.

1) Podmioty, które są uprawnione lub podlegają przepisom wykonawczym dotyczącym prowadzenia działalności na rynkach finansowych. Poniższy wykaz należy rozumieć, jako obejmujący wszystkie uprawnione podmioty prowadzące działalność charakterystyczną dla wymienionych podmiotów: podmioty uprawnione przez państwo członkowskie na podstawie dyrektywy, podmioty uprawnione lub regulowane przez państwo członkowskie bez odniesienia do dyrektywy oraz podmioty uprawnione lub regulowane przez państwo trzecie:

- a) instytucje kredytowe;
- b) firmy inwestycyjne;
- c) inne uprawnione lub regulowane instytucje finansowe;
- d) zakłady ubezpieczeń;
- e) plany zbiorowego inwestowania i spółki zarządzające takimi planami;
- f) fundusze emerytalne i spółki zarządzające takimi funduszami;
- g) pośrednicy zawierający transakcje dotyczące towarów oraz towarowych instrumentów pochodnych;
- h) podmioty lokalne;
- i) inni inwestorzy instytucjonalni;

2) Duże przedsiębiorstwa spełniające dwa z podanych poniżej wymogów dotyczących wielkości aktywów:

- suma bilansowa: 20 000 000 EUR,
- obrót netto: 40 000 000 EUR,
- środki własne: 2 000 000 EUR.

3) Władze krajowe i regionalne, w tym organy publiczne, które zarządzają długiem publicznym na poziomie krajowym lub regionalnym, banki centralne, międzynarodowe i ponadnarodowe instytucje, takie jak Bank Światowy, MFW, EBC, EBI i inne podobne organizacje międzynarodowe.

4) Inni inwestorzy instytucjonalni, których głównym zakresem działalności jest inwestowanie w instrumenty finansowe, w tym podmioty zajmujące się sekurytyzacją aktywów lub innego rodzaju transakcjami finansowymi.

Podmioty wymienione powyżej uznaje się za klientów profesjonalnych. Jednakże należy im zezwolić na wymaganie od podmiotów niestosujących traktowania branżowego i firm inwestycyjnych zapewnienia wyższego poziomu ochrony. W przypadku gdy klient firmy inwestycyjnej jest przedsiębiorstwem określonym powyżej, przed przystąpieniem do świadczenia usług, firma inwestycyjna musi poinformować klienta, że w oparciu o informacje dostępne firmie inwestycyjnej, klienta uznaje się za profesjonalnego i traktuje się go jako takiego, chyba że firma inwestycyjna i klient ustalą inaczej. Firma inwestycyjna musi również poinformować klienta, że może on wymagać uchylenia warunków porozumienia na potrzeby zapewnienia wyższego poziomu bezpieczeństwa i ochrony.

Jeżeli klient uznaje, że nie jest w stanie właściwie ocenić lub zarządzać odnośnym ryzykiem, złożenie wniosku o zapewnienie wyższego poziomu bezpieczeństwa leży w zakresie odpowiedzialności klienta uznanego za klienta profesjonalnego.

Wyższy poziom bezpieczeństwa zapewnia się, kiedy klient, którego uznano za profesjonalnego, przystępuje do pisemnego porozumienia z firmą inwestycyjną skutkującego tym, że do celów stosowania mającego zastosowanie reżimu postępowania nie jest on traktowany jako klient profesjonalny. W porozumieniu takim określa się, czy ma to zastosowanie do jednej, czy większej liczby usług lub transakcji, czy też do jednego lub większej liczby produktów czy transakcji.

II. KLIENCI, KTÓRYCH NA ŻYCZENIE MOŻNA TRAKTOWAĆ, JAKO PROFESJONALNYCH

II.1. Kryteria identyfikacji

Klientom innym niż wymienieni w sekcji I, w tym organom sektora publicznego, organom samorządu terytorialnego, gminom i prywatnym inwestorom indywidualnym, można zezwolić na zniesienie niektórych środków ochrony przyznanych zgodnie z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej.

Dlatego firmom inwestycyjnym zezwala się na traktowanie klientów wymienionych powyżej jak klientów profesjonalnych, pod warunkiem wypełnienia odpowiednich kryteriów i procedur. Jednakże nie należy uznawać, że klienci ci posiadają wiedzę rynkową oraz doświadczenie porównywalne z posiadanymi przez klientów ujętych w kategoriach wymienionych w sekcji I.

Zniesienie wszelkiego rodzaju środków ochrony przyznanych na mocy norm postępowania uznaje się za obowiązujące, jeżeli odpowiednia ocena fachowości, doświadczenia i wiedzy klienta dokonywana przez firmę inwestycyjną daje uzasadnione gwarancje, w świetle charakteru przewidywanych transakcji lub usług, że klient jest w stanie podejmować niezależne decyzje inwestycyjne i rozumie ryzyko, jakie się z nimi wiąże.

Za przykład oceny fachowości i wiedzy można uznać badanie odpowiedniości mające zastosowanie do kierowników i dyrektorów podmiotów uprawnionych na podstawie dyrektywy w dziedzinie finansów. W przypadku małych podmiotów, osoba podlegająca powyższej ocenie musi być osobą uprawnioną do zawierania transakcji w imieniu podmiotu.

W trakcie powyższej oceny muszą być spełnione przynajmniej następujące kryteria:

- w okresie poprzedzających czterech kwartałów, klient zawierał transakcje o znacznej wielkości na właściwym rynku i z przeciętną częstotliwością 10 razy na kwartał,
- wielkość pakietu instrumentów finansowych klienta, określonego jako obejmującego depozyty środków pieniężnych i instrumenty finansowe, przekracza kwotę 500 000 EUR,
- klient pracuje lub pracował w sektorze finansowym przez co najmniej rok, prowadząc działalność profesjonalną, która wymaga wiedzy dotyczącej planowanych transakcji lub usług.

Państwa członkowskie mogą przyjąć szczególne kryteria oceny fachowości i wiedzy gmin i organów samorządu terytorialnego, które wnioskuje o uznanie ich za klientów profesjonalnych. Kryteria te mogą stanowić alternatywę dla kryteriów podanych w akapicie piątym lub je uzupełniać.

II.2. Procedura

Klienci ci mogą zrzec się korzyści wynikających ze szczegółowych zasad prowadzenia działalności gospodarczej, pod warunkiem spełnienia poniższych wymogów proceduralnych:

- skierowanie do firmy inwestycyjnej pisma stwierdzającego, że chcą być traktowani jako klienci profesjonalni na zasadach ogólnych lub w odniesieniu do określonej usługi inwestycyjnej, lub transakcji, bądź kategorii transakcji lub produktu,
- firma inwestycyjna musi przesłać im wyraźne pisemne ostrzeżenie dotyczące poziomów ochrony i praw do rekompensaty przysługujących inwestorowi, które mogą utracić,
- stwierdzenie na piśmie, w odrębnym od umowy dokumencie, że są świadomi konsekwencji utraty takiej ochrony.

Przed podjęciem decyzji o przyjęciu wniosku o zrzeczenie się tych korzyści, firmy inwestycyjne muszą podjąć działania niezbędne do zapewnienia, aby klient wnioskujący traktowany jako klient profesjonalny spełniał właściwe wymogi określone w sekcji II.1.

Jednakże w przypadku gdy klientów zaliczono już do kategorii klientów profesjonalnych na podstawie parametrów i procedur podobnych do powyższych, ich powiązania z firmami inwestycyjnymi nie podlegają jakimkolwiek nowym zasadom przyjmowanym na mocy niniejszego załącznika.

Firmy muszą wdrożyć właściwe, pisemne procedury wewnętrzne dotyczące zaliczania klientów do poszczególnych kategorii. Klienci profesjonalni są odpowiedzialni za informowanie firmy inwestycyjnej o wszelkich zmianach, które mogą wpływać na obecną klasyfikację klientów. Jednakże w przypadku gdy firmie inwestycyjnej wiadome jest, że klient nie spełnia już warunków wstępnych, które pozwoliły na jego zakwalifikowanie do traktowania odnoszącego się do klientów profesjonalnych, firma inwestycyjna musi podjąć odpowiednie działania.

ZAŁĄCZNIK III

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian

(o których mowa w art. 97)

Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1)

Dyrektywa 2006/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 60)

Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1)

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/10/WE (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 33)

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

CZĘŚĆ B

Terminy transpozycji do prawa krajowego

(o których mowa w art. 94)

Dyrektywa 2004/39/WE

Okres transpozycji 31 stycznia 2007 r.

Okres wdrażania 1 listopada 2007 r.

Dyrektywa 2006/31/WE

Okres transpozycji 31 stycznia 2007 r.

Okres wdrażania 1 listopada 2007 r.

Dyrektywa 2007/44/WE

Okres transpozycji 21 marca 2009 r.

Dyrektywa 2010/78/WE

Okres transpozycji 31 grudnia 2011 r.

—

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji, o której mowa w art. 94

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1	
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3	
art. 2 ust. 1 lit. a)	art. 2 ust. 1 lit. a)	
art. 2 ust. 1 lit. b)	art. 2 ust. 1 lit. b)	
art. 2 ust. 1 lit. c)	art. 2 ust. 1 lit. c)	
art. 2 ust. 1 lit. d)	art. 2 ust. 1 lit. d)	
art. 2 ust. 1 lit. e)	art. 2 ust. 1 lit. f)	
art. 2 ust. 1 lit. f)	art. 2 ust. 1 lit. g)	
art. 2 ust. 1 lit. g)	art. 2 ust. 1 lit. h)	
art. 2 ust. 1 lit. h)	art. 2 ust. 1 lit. i)	
art. 2 ust. 1 lit. i)	art. 2 ust. 1 lit. j)	
art. 2 ust. 1 lit. j)	art. 2 ust. 1 lit. k)	
art. 2 ust. 1 lit. k)	art. 2 ust. 1 lit. i)	
art. 2 ust. 1 lit. l)	—	
art. 2 ust. 1 lit. m)	art. 2 ust. 1 lit. l)	
art. 2 ust. 1 lit. n)	art. 2 ust. 1 lit. m)	
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2	
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 4	
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1	
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 3	
art. 4 ust. 1 pkt 1	art. 4 ust. 1 pkt 1	
art. 4 ust. 1 pkt 2	art. 4 ust. 1 pkt 2	
art. 4 ust. 1 pkt 3	art. 4 ust. 1 pkt 3	
art. 4 ust. 1 pkt 4	art. 4 ust. 1 pkt 4	
art. 4 ust. 1 pkt 5	art. 4 ust. 1 pkt 5	
art. 4 ust. 1 pkt 6	art. 4 ust. 1 pkt 6	
art. 4 ust. 1 pkt 7	art. 4 ust. 1 pkt 20	
art. 4 ust. 1 pkt 8	art. 4 ust. 1 pkt 7	
art. 4 ust. 1 pkt 9	art. 4 ust. 1 pkt 8	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 4 ust. 1 pkt 10	art. 4 ust. 1 pkt 9	
art. 4 ust. 1 pkt 11	art. 4 ust. 1 pkt 10	
art. 4 ust. 1 pkt 12	art. 4 ust. 1 pkt 11	
art. 4 ust. 1 pkt 13	art. 4 ust. 1 pkt 18	
art. 4 ust. 1 pkt 14	art. 4 ust. 1 pkt 21	
art. 4 ust. 1 pkt 15	art. 4 ust. 1 pkt 22	
art. 4 ust. 1 pkt 16	art. 4 ust. 1 pkt 14	
art. 4 ust. 1 pkt 17	art. 4 ust. 1 pkt 15	
art. 4 ust. 1 pkt 18	art. 4 ust. 1 pkt 44	
art. 4 ust. 1 pkt 19	art. 4 ust. 1 pkt 17	
art. 4 ust. 1 pkt 20	art. 4 ust. 1 pkt 55	
art. 4 ust. 1 pkt 21	art. 4 ust. 1 pkt 56	
art. 4 ust. 1 pkt 22	art. 4 ust. 1 pkt 26	
art. 4 ust. 1 pkt 23	art. 4 ust. 1 pkt 27	
art. 4 ust. 1 pkt 24	art. 4 ust. 1 pkt 28	
art. 4 ust. 1 pkt 25	art. 4 ust. 1 pkt 29	
art. 4 ust. 1 pkt 26	art. 4 ust. 1 pkt 30	
art. 4 ust. 1 pkt 27	art. 4 ust. 1 pkt 31	
art. 4 ust. 1 pkt 28	art. 4 ust. 1 pkt 32	
art. 4 ust. 1 pkt 29	art. 4 ust. 1 pkt 33	
art. 4 ust. 1 pkt 30	art. 4 ust. 1 pkt 35 lit. b)	
art. 4 ust. 1 pkt 31	art. 4 ust. 1 pkt 35	
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2	
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1	
art. 5 ust. 2	art. 5 ust. 2	
art. 5 ust. 3	art. 5 ust. 3	
art. 5 ust. 4	art. 5 ust. 4	
art. 5 ust. 5	—	
art. 6 ust. 1	art. 6 ust. 1	
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 2	
art. 6 ust. 3	art. 6 ust. 3	
art. 7 ust. 1	art. 7 ust. 1	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 7 ust. 2	art. 7 ust. 2	
art. 7 ust. 3	art. 7 ust. 3	
art. 7 ust. 4	art. 7 ust. 4 i 5	
art. 8 lit. a)	art. 8 lit. a)	
art. 8 lit. b)	art. 8 lit. b)	
art. 8 lit. c)	art. 8 lit. c)	
art. 8 lit. d)	art. 8 lit. d)	
art. 8 lit. e)	art. 8 lit. e)	
art. 9 ust. 1	art. 9 ust. 1 i 3	
art. 9 ust. 2	art. 9 ust. 5	
art. 9 ust. 3	art. 9 ust. 4	
art. 9 ust. 4	art. 9 ust. 6	
art. 10 ust. 1	art. 10 ust. 1	
art. 10 ust. 2	art. 10 ust. 2	
art. 10 ust. 3	art. 11 ust. 1	
art. 10 ust. 4	art. 11 ust. 2	
art. 10 ust. 5	art. 11 ust. 3	
art. 10 ust. 6	art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 4	
art. 10a ust. 1	art. 12 ust. 1	
art. 10a ust. 2	art. 12 ust. 2	
art. 10a ust. 3	art. 12 ust. 3	
art. 10a ust. 4	art. 12 ust. 4	
art. 10a ust. 5	art. 12 ust. 5	
art. 10a ust. 6	art. 12 ust. 6	
art. 10a ust. 7	art. 12 ust. 7	
art. 10a ust. 8	art. 12 ust. 8 i 9	
art. 10b ust. 1	art. 13 ust. 1	
art. 10b ust. 2	art. 13 ust. 2	
art. 10b ust. 3	art. 13 ust. 3	
art. 10b ust. 4	art. 13 ust. 4	
art. 10b ust. 5	art. 13 ust. 5	
art. 11	art. 14	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 12	art. 15	
art. 13 ust. 1	art. 16 ust. 1	
art. 13 ust. 2	art. 16 ust. 2	
art. 13 ust. 3	art. 16 ust. 3	
art. 13 ust. 4	art. 16 ust. 4	
art. 13 ust. 5	art. 16 ust. 5	
art. 13 ust. 6	art. 16 ust. 6	
art. 13 ust. 7	art. 16 ust. 8	
art. 13 ust. 8	art. 16 ust. 9	
art. 13 ust. 9	art. 16 ust. 11	
art. 13 ust. 10	art. 16 ust. 12	
art. 14 ust. 1	art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1	
art. 14 ust. 2	art. 18 ust. 2	
art. 14 ust. 3	art. 19 ust. 4	
art. 14 ust. 4	art. 18 ust. 3, art. 19 ust. 2	
art. 14 ust. 5	art. 18 ust. 6, art. 19 ust. 3	
art. 14 ust. 6	art. 18 ust. 8	
art. 14 ust. 7	art. 18 ust. 9	
art. 15	—	
art. 16 ust. 1	art. 21 ust. 1	
art. 16 ust. 2	art. 21 ust. 2	
art. 16 ust. 3	—	
art. 17 ust. 1	art. 22	
art. 17 ust. 2	—	
art. 18 ust. 1	art. 23 ust. 1	
art. 18 ust. 2	art. 23 ust. 2	
art. 18 ust. 3	art. 23 ust. 4	
art. 19 ust. 1	art. 24 ust. 1	
art. 19 ust. 2	art. 24 ust. 3	
art. 19 ust. 3	art. 24 ust. 4	
art. 19 ust. 4	art. 25 ust. 2	
art. 19 ust. 5	art. 25 ust. 3	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 19 ust. 6	art. 25 ust. 4	
art. 19 ust. 7	art. 25 ust. 5	
art. 19 ust. 8	art. 25 ust. 6	
art. 19 ust. 9	art. 24 ust. 6, art. 25 ust. 7	
art. 19 ust. 10	art. 24 ust. 13, art. 24 ust. 14, art. 25 ust. 8	
art. 20	art. 26	
art. 21 ust. 1	art. 27 ust. 1	
art. 21 ust. 2	art. 27 ust. 4	
art. 21 ust. 3	art. 27 ust. 5	
art. 21 ust. 4	art. 27 ust. 7	
art. 21 ust. 5	art. 27 ust. 8	
art. 21 ust. 6	art. 27 ust. 9	
art. 22 ust. 1	art. 28 ust. 1	
art. 22 ust. 2	art. 28 ust. 2	
art. 22 ust. 3	art. 28 ust. 3	
art. 23 ust. 1	art. 29 ust. 1	
art. 23 ust. 2	art. 29 ust. 2	
art. 23 ust. 3	art. 29 ust. 3	
art. 23 ust. 4	art. 29 ust. 4	
art. 23 ust. 5	art. 29 ust. 5	
art. 23 ust. 6	art. 29 ust. 6	
art. 24 ust. 1	art. 30 ust. 1	
art. 24 ust. 2	art. 30 ust. 2	
art. 24 ust. 3	art. 30 ust. 3	
art. 24 ust. 4	art. 30 ust. 4	
art. 24 ust. 5	art. 30 ust. 5	
art. 25 ust. 1		art. 24
art. 25 ust. 2		art. 25 ust. 1
art. 25 ust. 3		art. 26 ust. 1 i 2
art. 25 ust. 4		art. 26 ust. 3
art. 25 ust. 5		art. 26 ust. 7
art. 25 ust. 6		art. 26 ust. 8

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 25 ust. 7		art. 26 ust. 9
art. 26 ust. 1	art. 31 ust. 1	
art. 26 ust. 2	art. 31 ust. 2 i 3	
art. 27 ust. 1		art. 14 ust. 1–5
art. 27 ust. 2		art. 14 ust. 6
art. 27 ust. 3		art. 15 ust. 1–4
art. 27 ust. 4		art. 16
art. 27 ust. 5		art. 17 ust. 1
art. 27 ust. 6		art. 17 ust. 2
art. 27 ust. 7		art. 17 ust. 3
art. 28 ust. 1		art. 20 ust. 1
art. 28 ust. 2		art. 20 ust. 2
art. 28 ust. 3		art. 20 ust. 3
art. 29 ust. 1		art. 3 ust. 1, 2 i 3
art. 29 ust. 2		art. 4 ust. 1, 2 i 3
art. 29 ust. 3		art. 4 ust. 6
art. 30 ust. 1		art. 6 ust. 1 i 2
art. 30 ust. 2		art. 7 ust. 1
art. 30 ust. 3		art. 7 ust. 2
art. 31 ust. 1	art. 34 ust. 1	
art. 31 ust. 2	art. 34 ust. 2	
art. 31 ust. 3	art. 34 ust. 3	
art. 31 ust. 4	art. 34 ust. 4	
art. 31 ust. 5	art. 34 ust. 6	
art. 31 ust. 6	art. 34 ust. 7	
art. 31 ust. 7	art. 34 ust. 8 i 9	
art. 32 ust. 1	art. 35 ust. 1	
art. 32 ust. 2	art. 35 ust. 2	
art. 32 ust. 3	art. 35 ust. 3	
art. 32 ust. 4	art. 35 ust. 4	
art. 32 ust. 5	art. 35 ust. 5	
art. 32 ust. 6	art. 35 ust. 6	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 32 ust. 7	art. 35 ust. 8	
art. 32 ust. 8	art. 35 ust. 9	
art. 32 ust. 9	art. 35 ust. 10	
art. 32 ust. 10	art. 35 ust. 11 i 12	
art. 33 ust. 1	art. 36 ust. 1	
art. 33 ust. 2	art. 36 ust. 2	
art. 34 ust. 1	art. 37 ust. 1	
art. 34 ust. 2	art. 37 ust. 2-	
art. 34 ust. 3	—	
art. 35 ust. 1	art. 38 ust. 1	
art. 35 ust. 2	art. 38 ust. 2	
art. 36 ust. 1	art. 44 ust. 1	
art. 36 ust. 2	art. 44 ust. 2	
art. 36 ust. 3	art. 44 ust. 3	
art. 36 ust. 4	art. 44 ust. 4	
art. 36 ust. 5	art. 44 ust. 5	
art. 36 ust. 6	art. 44 ust. 6	
art. 37 ust. 1	art. 45 ust. 1 i 8	
art. 37 ust. 2	art. 45 ust. 7 akapit drugi	
art. 38 ust. 1	art. 46 ust. 1	
art. 38 ust. 2	art. 46 ust. 2	
art. 38 ust. 3	art. 46 ust. 3	
art. 39	art. 47 ust. 1	
art. 40 ust. 1	art. 51 ust. 1	
art. 40 ust. 2	art. 51 ust. 2	
art. 40 ust. 3	art. 51 ust. 3	
art. 40 ust. 4	art. 51 ust. 4	
art. 40 ust. 5	art. 51 ust. 5	
art. 40 ust. 6	art. 51 ust. 6	
art. 41 ust. 1	art. 52 ust. 1	
art. 41 ust. 2	art. 52 ust. 2	
art. 42 ust. 1	art. 53 ust. 1	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 42 ust. 2	art. 53 ust. 2	
art. 42 ust. 3	art. 53 ust. 3	
art. 42 ust. 4	art. 53 ust. 4	
art. 42 ust. 5	art. 53 ust. 5	
art. 42 ust. 6	art. 53 ust. 6	
art. 42 ust. 7	art. 53 ust. 7	
art. 43 ust. 1	art. 54 ust. 1	
art. 43 ust. 2	art. 54 ust. 2 i 3	
art. 44 ust. 1		art. 3 ust. 1, 2 i 3
art. 44 ust. 2		art. 4 ust. 1, 2 i 3
art. 44 ust. 3		art. 4 ust. 6
art. 45 ust. 1		art. 6 ust. 1 i 2
art. 45 ust. 2		art. 7 ust. 1
art. 45 ust. 3		art. 7 ust. 2
art. 46 ust. 1	art. 55 ust. 1	
art. 46 ust. 2	art. 55 ust. 2	
art. 47	art. 56	
art. 48 ust. 1	art. 67 ust. 1	
art. 48 ust. 2	art. 67 ust. 2	
art. 48 ust. 3	art. 67 ust. 3	
art. 49	art. 68	
art. 50 ust. 1	art. 69 ust. 1, art. 72 ust. 1	
art. 50 ust. 2	art. 69 ust. 2	
art. 51 ust. 1	art. 70 ust. 1 i 2	
art. 51 ust. 2	art. 70 ust. 5	
art. 51 ust. 3	art. 71 ust. 1	
art. 51 ust. 4	art. 71 ust. 4	
art. 51 ust. 5	art. 71 ust. 5	
art. 51 ust. 6	art. 71 ust. 6	
art. 52 ust. 1	art. 74 ust. 1	
art. 52 ust. 2	art. 74 ust. 2	
art. 53 ust. 1	art. 75 ust. 1	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 53 ust. 2	art. 75 ust. 2	
art. 53 ust. 3	art. 75 ust. 3	
art. 54 ust. 1	art. 76 ust. 1	
art. 54 ust. 2	art. 76 ust. 2	
art. 54 ust. 3	art. 76 ust. 3	
art. 54 ust. 4	art. 76 ust. 4	
art. 54 ust. 5	art. 76 ust. 5	
art. 55 ust. 1	art. 77 ust. 1	
art. 55 ust. 2	art. 77 ust. 2	
art. 56 ust. 1	art. 79 ust. 1	
art. 56 ust. 2	art. 79 ust. 2	
art. 56 ust. 3	art. 79 ust. 3	
art. 56 ust. 4	art. 79 ust. 4	
art. 56 ust. 5	art. 79 ust. 8	
art. 56 ust. 6	art. 79 ust. 9	
art. 57 ust. 1	art. 80 ust. 1	
art. 57 ust. 2	art. 80 ust. 2	
art. 57 ust. 3	art. 80 ust. 3 i 4	
art. 58 ust. 1	art. 81 ust. 1	
art. 58 ust. 2	art. 81 ust. 2	
art. 58 ust. 3	art. 81 ust. 3	
art. 58 ust. 4	art. 81 ust. 4	
art. 58 ust. 5	art. 81 ust. 5	
art. 58a	art. 82	
art. 59	art. 83	
art. 60 ust. 1	art. 84 ust. 1	
art. 60 ust. 2	art. 84 ust. 2	
art. 60 ust. 3	art. 84 ust. 3	
art. 60 ust. 4	art. 84 ust. 4	
art. 61 ust. 1	art. 85 ust. 1	
art. 61 ust. 2	art. 85 ust. 2	
art. 62 ust. 1	art. 86 ust. 1	

Dyrektywa 2004/39/WE	Dyrektywa 2014/65/UE	Rozporządzenie (UE) nr 600/2014
art. 62 ust. 2	art. 86 ust. 2	
art. 62 ust. 3	art. 86 ust. 3	
art. 62 ust. 4	art. 86 ust. 4	
art. 62a ust. 1	art. 87 ust. 1	
art. 62a ust. 2	art. 87 ust. 2	
art. 63 ust. 1	art. 88 ust. 1	
art. 63 ust. 2	art. 88 ust. 2	
art. 64	—	—
art. 64a	—	—
art. 65	—	—
art. 66	—	—
art. 67	—	—
art. 68	—	—
art. 69	—	—
art. 70	—	—
art. 71	—	—
art. 72	—	—
art. 73	—	—
załącznik I	załącznik I	
załącznik II	załącznik II	

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL